

ภูมิศาสตร์เศรษฐกิจประเทศไทย

0

330.9593

ท415ก

หนังสือดี

ควรมีไว้สำหรับอ่านประกอบความรู้และเพื่อความเพลิดเพลิน

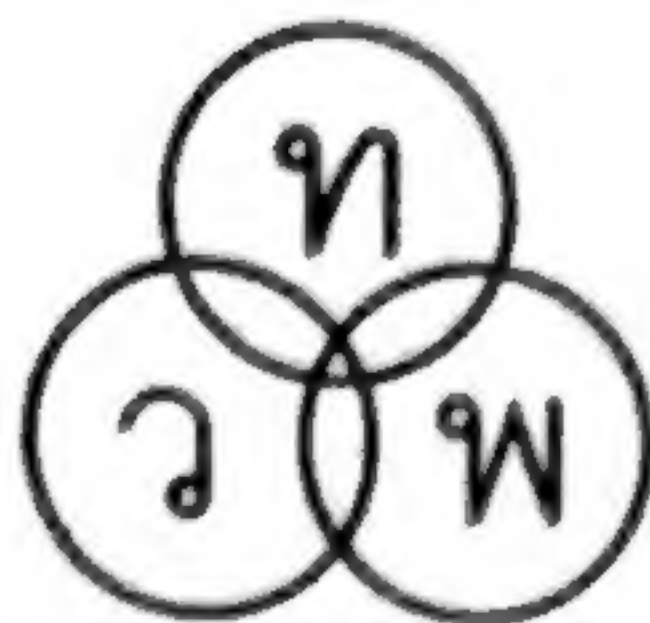
* ภาพชีวประวัติสุนทรภู่		
นายคำรา ณ เมืองใต้, เกม เวชกร	๘.๐๐	บาท
* ภาพนางงามในวรรณคดี		
บำรุง กลัดเจริญ, เกม เวชกร	๑๐.๐๐	บาท
* ภาพประวัติศาสตร์ไทย	ฉบับใหม่	
กาญจนากพันธุ์, เกม เวชกร	๑๕.๐๐	บาท
* พระลอภาพวิจิตร		
นายคำรา ณ เมืองใต้, เกม เวชกร	๑๑.๐๐	บาท
* กากี ๓ โวหาร		
นายคำรา ณ เมืองใต้	๕.๐๐	บาท
* รู้จักเพื่อนร่วมโลก เล่ม ๑ (ชาวเอเชีย)		
วิทย์ พินกันเงิน	๑๔.๐๐	บาท
* รู้จักเพื่อนร่วมโลก เล่ม ๒ (ชาวทวีปอื่น)		
วิทย์ พินกันเงิน	๑๕.๐๐	บาท
* ประวัติบุคคลสำคัญของโลก		
ม.ร.ว. แสงโสม เกษมศรี	๑๕.๐๐	บาท
* โบราณวัตถุ และสถานที่สำคัญของไทย	๑๕.๐๐	บาท
* ปรีชา จักรยานข้ามสามทวีป ภาค ๑		
ปรีชา พิมพ์พันธุ์	๒๕.๐๐	บาท
* ปรีชา จักรยานข้ามสามทวีป ภาค ๒		
ปรีชา พิมพ์พันธุ์	๒๕.๐๐	บาท
* ภาษาภิรมย์ เล่ม ๑		
เปลื้อง ณ นคร	๑๕.๕๐	บาท
* ภาษาภิรมย์ เล่ม ๒		
เปลื้อง ณ นคร	๑๕.๐๐	บาท
* ภาษาภิรมย์ เล่ม ๓		
เปลื้อง ณ นคร	๑๕.๐๐	บาท

ติดต่อและสั่งซื้อได้ที่

ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ไทยวัฒนาพานิช ๕๕๕ ถนนไมตรีจิต พระนคร โทร. ๒๐๑๑๔, ๒๐๘๐๗, ๒๘๒๔๑

สมุด ๑๖๗
๒.๒ / ๒

หนังสืออ้างอิง
ใช้เฉพาะในหอสมุดเท่านั้น

ภูมิศาสตร์เศรษฐกิจประเทศไทย

พิมพ์จำหน่ายที่ ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล

ไทยวัฒนาพานิช

๕๕๕ ถนนไมคริจิต ทวีนิคม

โทรศัพท์ ๒๐๐๔, ๒๐๐๕, ๒๐๒๕

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง พ.ศ. ๒๕๐๕

เรียบเรียงโดย

พ.อ. พูนพล อาสนจินดา B.S.G.E., S.M. (CHICAGO)

จัดทำและพิจารณา

ภาพประกอบและแผนภูมิแผนที่ โดยแผนกวิชาการ ไทยวัฒนาพานิช

สงวนลิขสิทธิ์

50/-

คำนำ

เป็นที่น่าสนใจที่ในปัจจุบัน การศึกษาของชาติภายใต้การดำเนินงานของกระทรวงศึกษาธิการได้เจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ดังจะเห็นได้ชัดจากสถิติจำนวนผู้รู้หนังสือที่เพิ่มขึ้น และจำนวนผู้ได้รับการศึกษาขั้นสูงก็มีมากขึ้นในอัตราส่วนที่น่าพึงพอใจ ความพยายามแสวงหาความรู้ให้ทันสมัยอยู่เสมอ กลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของครูและนักเรียนทั่วไป แต่โดยเหตุที่วิชาการสาขาต่าง ๆ ได้พัฒนาออกไปอย่างกว้างขวางและละเอียดซับซ้อนยิ่งขึ้น จนไม่อาจมีตำราแบบเรียนเล่มหนึ่งเล่มใดสามารถสนองความต้องการของผู้ใฝ่หาความรู้ได้โดยสมบูรณ์ การอ่านหนังสือกันกว่าหลาย ๆ เล่ม จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดสำหรับการศึกษาในปัจจุบัน สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชได้เล็งเห็นความลำบากของครูและนักเรียนในปัญหาการขาดแคลนหนังสือกันกว่าเหล่านี้ จึงได้พยายามผลิตหนังสือกันกว่าที่มีคุณภาพดี ราคาถูกพอสมควร เสนอแก่วงการศึกษานี้ของชาติอยู่เสมอ

หนังสือภูมิศาสตร์เศรษฐกิจประเทศไทย เรียบเรียงโดย พ.อ. พูนพล อาสนจินดา เป็นหนังสือกันกว่าในสาขาวิชาภูมิศาสตร์อีกเล่มหนึ่งที่สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชภูมิใจเสนอแก่ท่าน ผู้เรียบเรียงหนังสือเล่มนี้เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาภูมิศาสตร์ เป็นอาจารย์พิเศษวิชาภูมิศาสตร์ ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และกรรมการทำอักษรานุกรมภูมิศาสตร์ ของราชบัณฑิตยสถาน ได้เรียบเรียงหนังสือภูมิศาสตร์เศรษฐกิจประเทศไทยขึ้น เพื่อประสงค์ให้เป็นหนังสือกันกว่าที่มีขอบเขตกว้างขวาง เหมาะแก่ครูและนักเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนปลาย จนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีแผนที่ แผนที่ภูมิและภาพพิมพ์สี่สีชัดเจนทันสมัย ประกอบคำบรรยายตลอดเล่ม และโดยเฉพาอย่างยิ่งมีภาคผนวกรวบรวมสถิติต่าง ๆ ที่น่าสนใจทางภูมิศาสตร์เศรษฐกิจของประเทศไทย เพื่อเป็นที่ยกย่องอ้างอิงของผู้ศึกษาทั่วไป

สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือภูมิศาสตร์เศรษฐกิจประเทศไทย ของ พ.อ. พูนพล อาสนจินดา จักเป็นประโยชน์แก่การศึกษาของท่าน

0018-48860

ไทยวัฒนาพานิช

หอสมุดแห่งชาติ	กรุงเทพมหานคร
เลขทะเบียน	101886
วันที่	17 ก.ค. 2537
MFN	
เลขเรียกหนังสือ	๖๓๐.๙๕๙๓ ๓๔15๓

สารบัญ

	หน้า		หน้า
บทนำ	๑	บัญชีภาคผนวก	๑๒๒
บทที่ ๑ ความสำคัญของวิชาการ	๑	บัญชีแผนที่	๑๒๓
ความมุ่งหมายของการศึกษาภูมิศาสตร์	๑	ผนวกที่ ๑ ทิวเขาที่สำคัญ	๑๒๔
ขอบเขตของวิชาภูมิศาสตร์	๒	ผนวกที่ ๒ แม่น้ำที่สำคัญ	๑๒๔
ภาคที่ ๑ ภูมิศาสตร์	๔	ผนวกที่ ๓ ประชากรและความพอเพียงของที่ดิน	
บทที่ ๒ ภูมิศาสตร์ประเทศไทย	๔	พ.ศ. ๒๕๐๓	๑๒๕
ที่ตั้ง	๔	ผนวกที่ ๔ จำนวนชาวดังประเทศที่เข้าประเทศไทย	๑๒๗
ภูมิประเทศ	๕	ผนวกที่ ๕ จำนวนชาวดังประเทศที่หักโศเดิล	๑๒๗
การพิจารณาทางภูมิศาสตร์เกี่ยวกับภูมิ-		ผนวกที่ ๖ จำนวนนักทัศนจำรเข้ามสู่ประเทศไทย	๑๒๘
ประเทศ	๑๐	ผนวกที่ ๗ จำนวนผู้โดยสารที่มาโดยเครื่องบินที่	
ธรณีวิทยา	๑๔	ดอนเมือง	๑๒๘
ภูมิอากาศของประเทศไทย	๒๒	ผนวกที่ ๘ จำนวนผู้โดยสารเครื่องบินที่ดอนเมือง	๑๒๘
ภาคที่ ๒ ทรัพยากร	๓๖	ผนวกที่ ๙ จำนวนนักทัศนจำรที่เข้าประเทศ	๑๒๘
บทที่ ๓ ทรัพยากรดิน	๓๖	ผนวกที่ ๑๐ ค่าใช้จ่ายของนักท่องเทียวในประเทศไทย	๑๒๘
บทที่ ๔ ทรัพยากรธรณี	๔๗	ผนวกที่ ๑๑ เปรียบเทียบผลประโชชน์จากการทัศนจำร	
แร่ที่ใช้ในการก่อสร้าง	๕๕	กับสินค้านำออกอย่างอื่นของประเทศ	๑๒๘
เกลือ	๕๗	ผนวกที่ ๑๒ ผลที่ได้รับจากการทัศนจำรเป็นค่าใช้จ่ายใน	
แร่พลังงาน	๕๘	ประเทศ	๑๒๘
แร่พลอยต่าง ๆ	๕๘	ผนวกที่ ๑๓ รายได้ของประเทศจากการทัศนจำร	
แร่เบ็ดเตล็ด	๖๐	ของชาวดังประเทศ	๑๒๘
บทที่ ๕ ทรัพยากรป่าไม้	๖๓	ผนวกที่ ๑๔ จำนวนก้นที่นักทัศนจำรมาพักในประเทศไทย	๑๓๐
บทที่ ๖ ทรัพยากรน้ำ	๗๓	ไทย	๑๓๐
บทที่ ๗ ทรัพยากรสัตว์และแมลง	๘๘	ผนวกที่ ๑๕ ราคาผลิตผลที่ผลิตได้จากท้องที่ใน	
บทที่ ๘ ทรัพยากรปลาและสัตว์น้ำ	๘๒	พ.ศ. ๒๕๕๕	๑๓๐
บทที่ ๙ ทรัพยากรการเกษตร	๘๖	ผนวกที่ ๑๖ มูลค่าของสินค้านำออก พ.ศ. ๒๕๕๕	
บทที่ ๑๐ ทรัพยากรประชาชน	๑๐๔	และ ๒๕๐๐	๑๓๑
บทที่ ๑๑ ทรัพยากรอากาศและพื้นที่	๑๑๓	ผนวกที่ ๑๗ การใช้ที่ดินในประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๕	๑๓๑
บทที่ ๑๒ ส่งเสริมการท่องเทียว	๑๑๕	ผนวกที่ ๑๘ เนื้อที่ปลูกข้าวเปรียบเทียบกับจำนวน	
บทที่ ๑๓ สภาพทั่วไปทางเศรษฐกิจ	๑๑๖	ประชากร พ.ศ. ๒๕๕๔-๒๕๐๐	๑๓๑
บทที่ ๑๔ ภาคผนวก	๑๒๒	ผนวกที่ ๑๙ น้ำฝนที่ตกในภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย	๑๓๒

	หน้า
หมวดที่ ๒๐ สถิติการปลูกข้าว เนื้อที่เก็บเกี่ยว เนื้อที่ เสียหาย ปริมาณข้าวเฉลี่ย พ.ศ. ๒๔๕๐-๒๕๐๒	๑๓๒
หมวดที่ ๒๑ มูลค่าของสินค้าขาเข้า พ.ศ. ๒๔๕๕ -๒๕๐๐	๑๓๓
หมวดที่ ๒๒ การอาชีพของประชากรตามสถิติ พ.ศ. ๒๔๕๐	๑๓๓
หมวดที่ ๒๓ จำนวนปศุสัตว์และพาหนะแยกตาม ชนิดรายจังหวัด	๑๓๓
หมวดที่ ๒๔ ที่ตั้งของจังหวัด	๑๓๕
หมวดที่ ๒๕ ถั่วเหลืองแสดงเนื้อที่และผลผลิต	๑๓๖
หมวดที่ ๒๖ ถั่วเขียวแสดงเนื้อที่และผลผลิต	๑๓๗
หมวดที่ ๒๗ ถั่วลิสงแสดงเนื้อที่และผลผลิต	๑๓๗
หมวดที่ ๒๘ ข้าว	๑๓๗
หมวดที่ ๒๙ ถั่วลิสง	๑๓๗
หมวดที่ ๓๐ ถั่วเขียว	๑๓๗
หมวดที่ ๓๑ ถั่วเหลือง	๑๓๗
หมวดที่ ๓๒ ข้าวโพด	๑๓๘
หมวดที่ ๓๓ งา	๑๓๘
หมวดที่ ๓๔ ถั่วหูก	๑๓๘
หมวดที่ ๓๕ ยาสูบ	๑๓๘
หมวดที่ ๓๖ อ้อย	๑๓๘
หมวดที่ ๓๗ มันสำปะหลัง	๑๓๘
หมวดที่ ๓๘ มะพร้าว	๑๓๘
หมวดที่ ๓๙ หอม	๑๓๘
หมวดที่ ๔๐ กระเทียม	๑๓๘

	หน้า
หมวดที่ ๔๑ พริก	๑๓๘
หมวดที่ ๔๒ ผัก	๑๓๘
หมวดที่ ๔๓ ปอ	๑๓๘
หมวดที่ ๔๔ ปอแก้ว	๑๔๐
หมวดที่ ๔๕ นุ่น	๑๔๐
หมวดที่ ๔๖ ป่าน	๑๔๐
หมวดที่ ๔๗ โก	๑๔๐
หมวดที่ ๔๘ กระบือ	๑๔๐
หมวดที่ ๔๙ สุนัข	๑๔๐
หมวดที่ ๕๐ เป็ด	๑๔๑
หมวดที่ ๕๑ ไก่	๑๔๑
หมวดที่ ๕๒ ปลาน้ำจืด	๑๔๑
หมวดที่ ๕๓ ปลาน้ำเค็ม	๑๔๑
หมวดที่ ๕๔ คีบูก	๑๔๑
หมวดที่ ๕๕ วุลแฟรม	๑๔๑
หมวดที่ ๕๖ ไม้สัก	๑๔๒
หมวดที่ ๕๗ ไม้ยาง	๑๔๒
หมวดที่ ๕๘ ไม้ตะแบก	๑๔๒
หมวดที่ ๕๙ ไม้แดง	๑๔๒
หมวดที่ ๖๐ ไม้ประดู่	๑๔๒
หมวดที่ ๖๑ น้ำมันยาง	๑๔๒
หมวดที่ ๖๒ ขางพารา	๑๔๓
หมวดที่ ๖๓ รายชื่อจังหวัดและอำเภอต่างๆ	๑๔๓
หมวดที่ ๖๔ รายชื่ออำเภอในประเทศไทย	๑๔๓
รายชื่อกิ่งอำเภอในประเทศไทย	๑๔๓
บทที่ ๑๕ เอกสารอ้างอิงในการเขียนตำรา	๑๔๔

สิ่งที่ถูกให้แก่เด็กนักเรียน เพราะถ้าหากป้อนสิ่งที่ผิดหรือความเข้าใจที่ผิดให้แล้ว ก็จะทำให้แก้ได้ยากในภายหลัง

5. การศึกษาภูมิศาสตร์ในชั้นกลาง เป็นการศึกษาเพื่อให้ความรู้สูงขึ้นกว่าเดิม คือให้ความรู้เพิ่มเติมว่าสิ่งแวดล้อมของมนุษย์เกิดขึ้นได้อย่างไร มีอาการกิริยาอย่างไร และจะทำให้เกิดอิทธิพลอะไรขึ้นบ้างกับมนุษย์ การศึกษานี้ต้องอาศัยความรู้ รวมถึงสาเหตุและผลของสิ่งแวดล้อมเหล่านั้น เช่นบรรยากาศมีอิทธิพลอย่างไรกับมนุษย์บ้าง หรือภูมิประเทศจำกัดที่อยู่ของมนุษย์อย่างไร การสอนให้รู้จักเหตุและผลแก่นักเรียนนี้ เป็นการศึกษาให้นักเรียนภูมิศาสตร์ได้มีโอกาสใช้สมองของตนเองกันคิดมากขึ้น ถ้าสมองนั้นมีหลักแห่งความจำในสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับรายละเอียดบนผิวโลกได้มาก การกันคิดหาเหตุผลก็ยิ่งง่ายขึ้น เพราะสมองมีรากฐานดี หรืออีกนัยหนึ่งมีอุปกรณ์อยู่มากที่จะหยิบยกมาใช้ในการพิจารณาหาเหตุผล ด้วยเหตุนี้เองภูมิศาสตร์จึงต้องอาศัยความทรงจำประกอบด้วย

6. การศึกษาภูมิศาสตร์ในชั้นสูง หรือตอนปลาย เป็นการศึกษาให้นักเรียนรู้จักใช้ความรู้รากฐานในลักษณะของสิ่งแวดล้อม ตลอดจนเหตุและผลของการเกิดการกระทำและอิทธิพลที่สิ่งแวดล้อมนั้นมีต่อมนุษย์ ให้เกิดประโยชน์ในการพยากรณ์ และการวางแผนที่จะปรับปรุงวิธีการปฏิบัติงานต่างๆ ของมนุษย์ให้ได้ส่วนสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมเหล่านั้น โดยมุ่งหวังที่จะให้ได้ผลจากการปฏิบัติงานสูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยไม่สิ้นธรรมชาติหรือฝืนต่อสิ่งแวดล้อมนั้น การศึกษาค้นคว้าในชั้นนี้เป็นชั้นที่ละเอียดมาก จึงต้องอาศัยความรู้รอบตัว หรือความรู้ในด้านอื่นๆ ประกอบด้วยมาก

7. การวางแผนโดยอาศัยหลักภูมิศาสตร์ จึงเป็นความมุ่งหมายอันสูงสุดของการศึกษาภูมิศาสตร์ การวางแผนนี้อาจแยกออกในทางปฏิบัติเป็นสองทาง คือการวางแผนเพื่อแก้ไขอย่างหนึ่ง และการวางแผนเพื่อปรับปรุงในอนาคตอย่างหนึ่ง สำหรับการวางแผนเพื่อแก้ไขนั้น หมายถึงว่ากิจการใดๆ ก็ตามของมนุษย์ที่สร้างขึ้นไว้โดยอาศัยพื้นผิวของโลกเป็นทำเลปฏิบัติ ซึ่งอาจมีความบกพร่อง เพราะการเริ่มทำเมื่อครั้งก่อนนั้น ผู้ทำมีความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ผลที่ได้รับจึงไม่เต็มที่ หรือเป็นผลเสียมากกว่าผลได้ในภายหลัง เช่นนี้จึงต้องวางแผนที่จะปรับปรุงแก้ไขความผิดพลาดนั้นๆ ส่วนการวางแผนที่จะปรับปรุงในอนาคต เป็นการวางแผนใหม่ แต่ก็จำเป็นจะต้องศึกษาสภาพของสิ่งแวดล้อมในบริเวณนั้นให้รอบคอบเสียก่อน จึงจะลงมือทำแผนเพื่อปฏิบัติต่อไป แผนที่ทำขึ้นตามหลักวิชาย่อมจะประสบความสำเร็จความมุ่งหมายและได้ผลสูง แต่มีความผิดพลาดน้อยที่สุด

ผู้ที่ทำแผนได้ดีจึงต้องศึกษาวิชาภูมิศาสตร์โดยละเอียด และสิ่งที่ต้องศึกษาประกอบด้วยอีกวิชาหนึ่งก็คือประวัติศาสตร์ การศึกษาประวัติศาสตร์ย่อมจะนำผลงานหรือสถิติของผู้ที่ได้ทดลองปฏิบัติไปแล้วเอามาร่วมพิจารณาด้วย ถ้ามีเดิมนั้นก็ต้องลงทุนทดลองปฏิบัติกันมากเกินกว่าที่ควร ผลดีและผลเสียของผู้ที่เคยปฏิบัติมาแล้ว ย่อมจะสอนให้เราทำดีขึ้นในอนาคต และป้องกันความผิดพลาดที่เขาเคยได้ประสบมาก่อน หรืออาจใช้ประกอบในการแสวงหาเหตุผลที่จะแก้ไขความผิดพลาดนั้นๆ

ขอบเขตของวิชาภูมิศาสตร์

8. ผิวโลกและบรรยากาศ เราศึกษาและค้นคว้าวิชาภูมิศาสตร์กันมานาน้อยเท่าไร หรืออีกนัยหนึ่ง ภูมิศาสตร์ที่เราต้องศึกษาเพื่อการทำความเข้าใจนั้นมีเพียงใด ในการนี้ก็คือการพิจารณาว่าสิ่งแวดล้อมของมนุษย์มีอยู่เพียงใด ขอบเขตของภูมิศาสตร์ก็มีอยู่เพียงนั้น ถ้าหากเราจะมองดูอาณาบริเวณของผิวโลกทั้งหมด เราก็จะเห็นได้โดยง่ายว่า พื้นผิวของโลกทั้งหมดนั้นเอง เป็นขอบเขตทางพื้นราบที่มนุษย์อาศัยอยู่ และเราต้องเรียนรู้ ซึ่งอาจแยกออกได้ดังนี้คือ ส่วนที่เป็นแผ่นดินและส่วนที่เป็นน้ำ แม้ว่าพื้นแผ่นดินจะมีเพียง 3 ส่วน และน้ำถึง 7 ส่วน ของผิวโลกทั้งหมดก็ตาม ส่วนที่เป็นแผ่นดิน ก็ยังเหลือเป็นที่ว่างให้มนุษย์ได้อาศัยอยู่อีกมาก และส่วนที่เป็นมหาสมุทรหรือเป็นน้ำ แม้จะมากก็เป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ไม่น้อย ในฐานะของการเป็นเส้นทางคมนาคมและแหล่งทรัพยากรการประมง ที่สำคัญที่สุดก็คือเป็นที่มาของความชื้นของผิวโลกทั้งหมด เหนือขึ้นไปจากผิวโลกก็คือบรรยากาศที่ห่อหุ้มโลกอยู่นั่นเอง หากมนุษย์ขาดบรรยากาศ มนุษย์ก็อยู่ไม่ได้ ดังนั้นบรรยากาศก็อยู่ในขอบเขตของภูมิศาสตร์ที่เราจะต้องศึกษาด้วย

9. ทรัพยากร (Resources) นอกจากผิวโลกที่เป็นแผ่นดินและน้ำ รวมทั้งบรรยากาศที่มนุษย์ต้องอาศัยแล้ว มนุษย์จะต้องมีอาหารและเครื่องใช้ในการครองชีพ สิ่งเหล่านี้มนุษย์ได้จากทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่บนผิวโลก และในแผ่นดินหรือในน้ำนั่นเอง ทรัพยากรธรรมชาติอาจแบ่งออกเป็นสองอย่างคือ แร่ธาตุ ป่าไม้ และสัตว์เป็นต้น เมื่อเรามีความรู้รากฐานของบรรดาสิ่งแวดล้อมที่กล่าวมาทั้งหมดนี้แล้ว ก็นับว่าเรามีความรู้ในภูมิศาสตร์พร้อมที่จะทำการวางแผน เพื่อการแก้ไขและปรับปรุงการครองชีพของเราได้

10. การกระจายทางภูมิศาสตร์ (Geographic Distribution) ปัญหาอีกอย่างหนึ่งก็คือ เราจะศึกษาความรู้จากสิ่ง

แวดล้อมเหล่านี้น่าสนใจยิ่งนัก เช่น การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องของบรรยากาศเป็นต้น นักภูมิศาสตร์ที่แท้จริงย่อมสนใจเฉพาะการกระจาย และอิทธิพลของการกระจายของภูมิอากาศที่มีต่อมนุษย์ในท้องถิ่นต่าง ๆ แต่ไม่สนใจหนักลงไปจนถึงว่าจะต้องเป็นนักอุตุนิยมวิทยาโดยเฉพาะ เพราะว่า การศึกษาลึกซึ้งถึงขั้นนี้เป็นวิชาเฉพาะอย่างของนักอุตุนิยมวิทยา ไม่ใช่ภูมิศาสตร์ นักภูมิศาสตร์จะนำเอามาแต่เพียงผลของการกันทั่วทางอุตุนิยมวิทยา และอิทธิพลของบรรยากาศที่มีต่อมนุษย์มาพิจารณา เช่นเดียวกันกับเรื่องของภูมิประเทศซึ่งนักภูมิศาสตร์จำเป็นต้องรู้ แต่ก็ไม่จำเป็นต้องศึกษาลึกถึงไปถึงวิธีการขุดแร่โดยละเอียด เพราะนั่นก็เป็นเรื่องของนักธรณีวิทยาโดยเฉพาะ แต่การศึกษาเกี่ยวกับการกระจายของภูมิประเทศชนิดต่างๆ และลักษณะของธรณีวิทยาประเภทต่างๆ ย่อมอยู่ในข่ายของนักภูมิศาสตร์ ดังนั้นถ้าจะสรุปโดยย่อก็คือ นักภูมิศาสตร์จะต้องเรียนรู้ถึงการกระจายของสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ นั้นเอง แต่ไม่จำเป็นต้องรู้ลึกถึงไปถึงวิชาหรือศาสตร์ของวิชาเฉพาะ

11. ความสัมพันธ์ทางภูมิศาสตร์ (Geographic Interrelations) การรู้จักการกระจายเฉพาะ ๆ ย่อมไม่เกิดประโยชน์ทางภูมิศาสตร์สมบูรณ์ได้ เพราะยังขาดอีกอย่างหนึ่ง คือ ความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกับระบบของการกระจายของสิ่งแวดล้อมนั้นๆ อาทิเช่น เรามีแม่น้ำโขงอยู่หนึ่งเส้นเป็นต้น แม่น้ำโขงนี้เราเห็นว่ามีความสำคัญ เพราะว่าเขาเอาเส้นแม่น้ำโขงนี้มาทำถนน ทำให้เส้นของแม่น้ำประสานกันเป็นเส้นแม่น้ำโขงเมื่อยังอยู่ในหลอดของมันก่อนที่จะนำมาทอด ก็คือ

สิ่งแวดล้อมอย่างหนึ่ง ด้วยเหตุนี้เอง การศึกษาสิ่งแวดล้อมจึงจำเป็นต้องรู้ละเอียดว่า สิ่งแวดล้อมเหล่านี้น่าสนใจกันอย่างไร และมีอิทธิพลร่วมกันต่อมนุษย์อย่างไรบ้าง

ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมนี้แหละเป็นการยากที่จะต้องสืบค้น และเป็นหน้าที่ของนักภูมิศาสตร์ที่จะต้องทำการค้นคว้าเพื่อให้พบความจริง เมื่อพบความจริงแล้วต้องทำรายงานเป็นหลักฐาน เพื่อไว้ใช้พิจารณาวางแผนหรือทำแผนแก้ไขปรับปรุง

12. วิชาที่เกี่ยวข้อง (Related Subjects) เนื่องจากภูมิศาสตร์เป็นวิชาการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของมนุษย์ และสิ่งแวดล้อม ดังนั้นภูมิศาสตร์จึงเป็นวิชาที่ติดอาบเกี่ยวกับวิชาทางด้านวิทยาศาสตร์และสังคมศาสตร์ หรือระหว่างธรรมชาติวิทยากับมนุษยชาติวิทยานั้นเอง การคบเกี่ยวกัน ในวิทยาการนี้เอง ทำให้มีความเข้าใจผิดไปว่านักภูมิศาสตร์เป็นนักศึกษาที่รู้อะไรๆ ปลายๆ ไม่ลึกซึ้งสักอย่างเดียว แต่แท้จริง วิชาภูมิศาสตร์คือวิชาที่ต้องศึกษาลึกซึ้งในเรื่องความสัมพันธ์ของรูๆ และปลายๆ นั้นเอง เพราะวิชาอื่นๆ หากได้พิจารณาความสัมพันธ์ของวิชาต่างๆ ไม่ ของใครๆ ก็ค้นคว้าหนักไปในทางของตนเท่านั้น เช่นเดียวกับนักบริหารต้องอาศัยสาขาการบริหารหลายสาขา แต่การที่จะบริหารร่วมกันอย่างไรวินั้นแหละเป็นปัญหาใหญ่ หากปล่อยให้ทำงานโดยอิสระ ก็เรียกว่าทำงานคนละที่ที่ไม่มีความสัมพันธ์กัน งานก็ไม่ได้ผลสูงสุดและอาจเสียเลขก็มี ดังนั้นวิชาภูมิศาสตร์จึงได้ชื่อว่า เป็นวิชาเสนาธิการ ในบรรดาวิชาวิทยาศาสตร์แขนงต่างๆ

ชีวิตที่ขึ้นอยู่กับทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ

ภาคที่ 1 ภูมิศาสตร์

บทที่ 2

ภูมิศาสตร์ประเทศไทย

ที่ตั้ง

ประเทศไทยเป็นประเทศที่เจริญประเทศหนึ่ง ในกลุ่มประเทศเล็กทางแหลมอินโดจีนหรือแหลมทอง เป็นประเทศที่มีความสงบและปลอดภัยจากเหตุการณ์ทางธรรมชาติ และเหตุการณ์ทางการเมืองที่ร้ายแรง

13. ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ เมื่อดูแผนที่ประกอบจะเห็นว่าประเทศไทยตั้งอยู่ระหว่างละติจูด 5 ถึง 21 องศาเหนือ และลองจิจูด 97 ถึง 106 องศาตะวันออก ล้อมรอบด้วยประเทศเพื่อนบ้านที่มีเชื้อสายเป็นเผ่าไทยมาด้วยกัน คือ

- (1) ทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ ประเทศลาว
- (2) ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ ประเทศกัมพูชา
- (3) ทางด้านใต้ ได้แก่ ประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย
- (4) ทางด้านตะวันตก ได้แก่ ประเทศพม่า

สำหรับฝั่งทะเลทางด้านตะวันตก ติดกับทะเลอันดามัน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมหาสมุทรอินเดีย และฝั่งทะเลทางด้านตะวันออกกับทางด้านใต้ของภาคกลาง ติดกับอ่าวไทย ซึ่งออกไปสู่ทะเลจีนใต้ (ดูแผนที่ 3 ซึ่งมีละติจูดและลองจิจูด)

14. ทรมแดน ประเทศไทยมีทรมแดนเป็นภูเขาและแม่น้ำ ดังต่อไปนี้คือ (ดูแผนที่ 1)

- (1) ทิวเขาตะนาวศรี กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศพม่า ตอนจังหวัดชุมพรถึงจังหวัดกาญจนบุรี
- (2) ทิวเขาถนนธงชัย กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศพม่าต่อจากทิวเขาตะนาวศรี ไปจนถึงจังหวัดตาก
- (3) ทิวเขาแดนลาว กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศพม่า ตอนจังหวัดแม่ฮ่องสอนถึงจังหวัดเชียงราย
- (4) ทิวเขาหลวงพระบาง กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศลาวตอนจังหวัดน่าน
- (5) ทิวเขาเพชรบูรณ์ กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศลาวตอนจังหวัดน่านและจังหวัดอุดรธานี
- (6) ทิวเขาภูแดนเมือง กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศลาว ตอนจังหวัดอุบลราชธานีกับแขวงเมืองจำปาศักดิ์
- (7) ทิวเขาดงรัก กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศกัมพูชา ตอนจังหวัดบุรีรัมย์จนถึงจังหวัดศรีสะเกษ

(8) ทิวเขาบรรทัด กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศกัมพูชา ตอนจังหวัดจันทบุรีและจังหวัดตราด

(9) ทิวเขาสันกาลาคีรี กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย ตอนจังหวัดสตูลถึงจังหวัดนราธิวาส

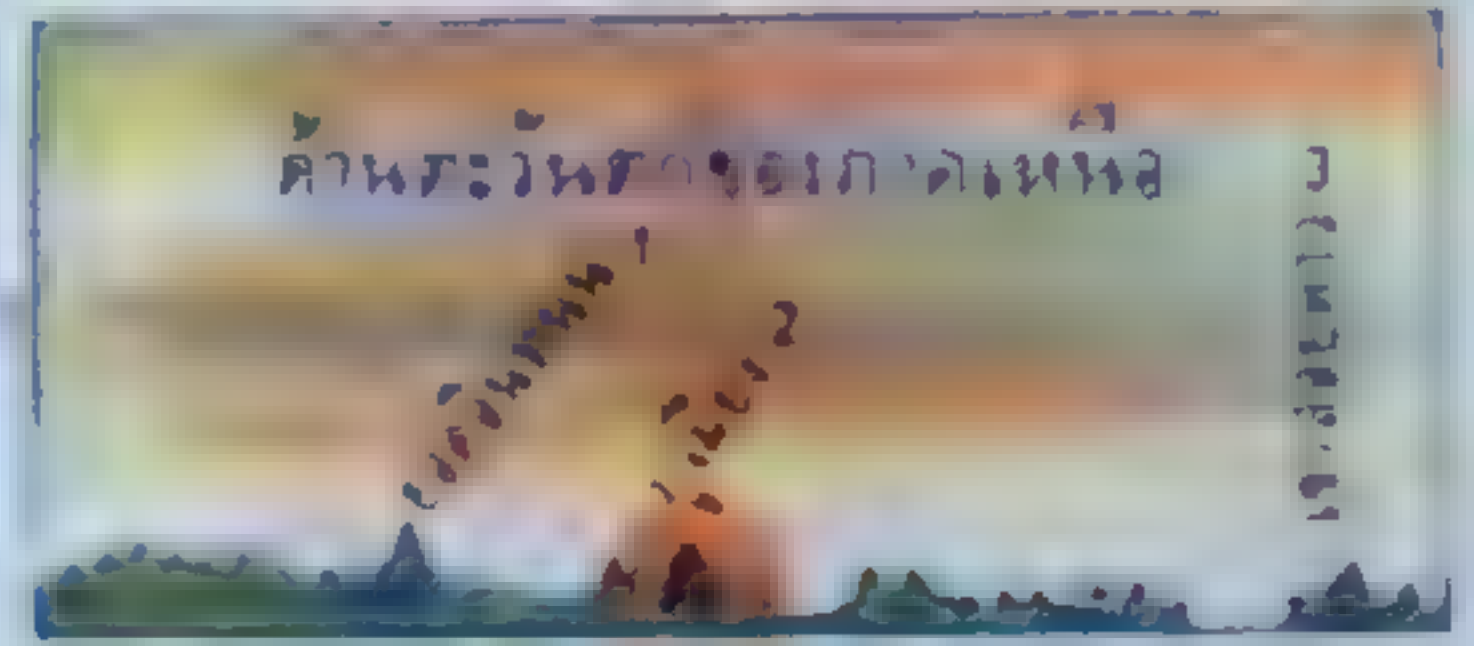
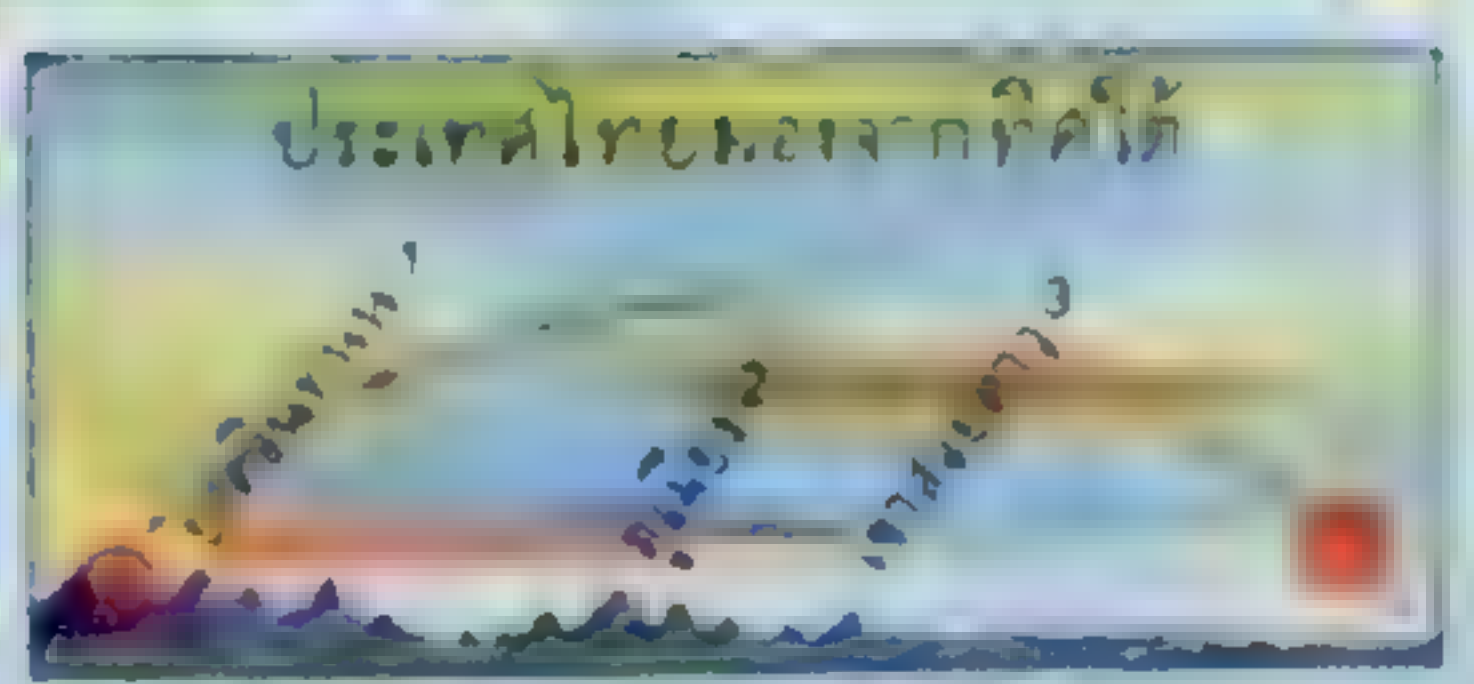
ส่วนแม่น้ำที่ใช้เป็นทรมแดนได้แก่ (ดูแผนที่ 2)

- (1) แม่น้ำกระบุรี กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศพม่าตอนจังหวัดระนอง
- (2) แม่น้ำเมย กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศพม่า ตอนจังหวัดตาก
- (3) แม่น้ำสาละวิน (กง) กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศพม่าตอนจังหวัดแม่ฮ่องสอน
- (4) แม่น้ำสาข กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศพม่าตอนจังหวัดเชียงราย
- (5) แม่น้ำโขง กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศลาวตอนจังหวัดเชียงรายและจังหวัดเลย ไปทางตะวันออก แล้วอ้อมลงมาทางใต้จนถึงปากแม่น้ำมูล ที่จังหวัดอุบลราชธานี
- (6) แม่น้ำโก-ลก กั้นทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับสหพันธรัฐมาเลเซียตอนจังหวัดนราธิวาส

ทรมแดนดังกล่าวแล้ว เป็นทรมแดนที่แน่นอนและชัดเจนทั้งยังปลอดภัยด้วย

15. ความยาวของทรมแดนโดยประมาณ

- (1) ทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศกัมพูชา ยาวประมาณ 630 กม.
- (2) ทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศลาว ยาวประมาณ 1,350 กม.
- (3) ทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศพม่า ยาวประมาณ 1,690 กม.
- (4) ทรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย ยาวประมาณ 430 กม.
- (5) ฝั่งทะเลด้านตะวันตก (ไม่คำนึงถึงความเว้าแหว่ง) ยาวประมาณ 800 กม.
- (6) ฝั่งทะเลด้านติดกับอ่าวไทยโดยรอบ ยาวประมาณ 1,550 กม.

- (7) พรมแดนตอนแม่น้ำสาละวิน ยาวประมาณ 120 กม.
- (8) พรมแดนตอนแม่น้ำเมย ยาวประมาณ 210 กม.
- (9) พรมแดนตอนแม่น้ำโขงตอนเชียงแสนและเชียงของ ยาวประมาณ 110 กม.
- (10) พรมแดนตอนแม่น้ำโขง ตอนเชียงกานถึงปากมูล ยาวประมาณ 800 กม.
- (11) พรมแดนตอนแม่น้ำกระบุรี ยาวประมาณ 110 กม.

16. ขนาด ประเทศไทยคลุมพื้นที่ในบริเวณแหลมอินโดจีน 514,000 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 200,000 ตารางไมล์ มีรูปร่างคล้ายขวานโบราณ ใบขวานอยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สันขวานอยู่ทางภาคเหนือ และด้ามขวานคือแหลมไทย ส่วนกว้างที่สุดตั้งแต่พรมแดนตะวันออกถึงพรมแดนตะวันตกประมาณ 800 กิโลเมตรหรือ 500 ไมล์ ส่วนยาวที่สุดตั้งแต่พรมแดนทางเหนือจนถึงทางใต้ประมาณ 1,650 กิโลเมตร หรือ 1,025 ไมล์ พรมแดนตอนที่แคบที่สุดในตอนแหลมไทย คือทางใต้ของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ วัดจากชายทะเลถึงสันเขาตะนาวศรีที่เป็นพรมแดนได้เพียง 12 กิโลเมตร หรือ 7 ไมล์ สำหรับแผ่นดินที่ทอดที่สุดของแหลมมลายู ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแหลมไทย ก็ทอดกอดกระ วัดจากแม่น้ำกระบือทางทิศตะวันตกถึงชายทะเลด้านตะวันออกได้เพียง 64 กิโลเมตร หรือ 40 ไมล์

17. ท่าเล ประเทศไทยตั้งอยู่ในท่าเลซึ่งพิจารณาแล้วเป็นผลดีหลายอย่างคือ

(1) มีทางออกทะเล ประเทศของเรามีโชคดีมากที่มีทางออกทะเลได้โดยสะดวก จึงทำการติดต่อค้าขายกับต่างประเทศได้ทั่วโลกโดยทางเรือ ท่าเรือคลองเตยอยู่ใกล้กับปากแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นท่าเรือใหญ่ของประเทศและมีอุปกรณ์ที่ทันสมัยในการขนส่งสินค้า เรือเดินทะเลขนาดเล็กและขนาดกลางเข้ามาจอดเทียบท่าได้โดยสะดวก สำหรับเรือขนาดใหญ่มักจะจอดอยู่ที่ท่าเกาะสีชังใกล้กับจังหวัดชลบุรี นอกจากนั้นเรือขนาดเล็กสามารถขนส่งสินค้า เช่น ข้าวและไม้มาส่งที่เรือใหญ่ได้ทันที

(2) เป็นศูนย์กลางการบิน บรรดาผู้ที่อยู่ในจังหวัดพระนคร ย่อมจะทราบดีว่าท่าอากาศยานดอนเมืองเป็นท่าอากาศยานที่ใหญ่แห่งหนึ่งในภาคในเอเชีย เพราะเครื่องบินที่มาจากทวีปอื่น เช่น จากยุโรป อเมริกา และออสเตรเลียต่างก็ผ่านท่าอากาศยานดอนเมืองที่มีอุปกรณ์การบินทันสมัย เครื่องบินโดยสารไอพ่นขนาดใหญ่ก็ขึ้นลงได้โดยสะดวก

(3) อยู่ในเขตภูมิอากาศที่ดี แม้ว่าประเทศไทยจะมี

อากาศร้อนเพราะอยู่ใกล้เส้นศูนย์สูตร ก็ระหว่างละติจูด 5 ถึง 21 องศาเหนือ แต่ความร้อนของอากาศก็ทำประโยชน์ให้แก่ประเทศของเรา การประกอบอาชีพหลายอย่างต้องอาศัยแสงแดดและความร้อน เช่นการทำนาเกลือ และการทำปลาแห้งหรือเนื้อแห้งเป็นต้น นอกจากนั้นความร้อนยังทำให้เกิดกระแสลมซึ่งนำฝนเข้ามาตกภายในประเทศ ทำให้ดินมีความชุ่มชื้นเหมาะแก่การเพาะปลูก

(4) ปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ ประเทศไทยอยู่ในท่าเลที่ปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ คือไม่ได้อยู่ในเขตแผ่นดินไหวหรือในแถบภูเขาไฟซึ่งอาจมีภูเขาไฟระเบิด หรือมีแผ่นดินไหวที่ร้ายแรง ทำให้ประชาชนเสียชีวิตและเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สิน นอกจากนั้นไม่ได้อยู่ในเขตลมพายุที่ร้ายแรง ซึ่งมักทำให้อาคารบ้านเรือนพัง และเรือต้องอับปางลงในทะเล ประเทศของเราไม่มีภัยน้ำท่วมขนาดหนักอย่างเช่นประเทศจีน ซึ่งทำความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนอยู่เสมอ

(5) อาจเป็นชุมทางของถนนสายเอเชีย เนื่องจากประเทศต่างๆในเอเชียกำลังพยายามเร่งการสร้างถนนติดต่อกับต่างประเทศ เพื่อประโยชน์ในการขนส่งและการคมนาคม ดังนั้นต่อไปในอนาคตประเทศไทยอาจเป็นชุมทางหรือทางผ่านของถนนสายเอเชียทางภาคนี้ก็ได้ เพราะถนนที่มาจากแผ่นดินใหญ่ของเอเชีย ย่อมมุ่งไปสู่ท่าเรือที่สิงคโปร์ (ดูแผนที่ 10)

สรุปแล้วจะเห็นได้ว่า บรรดาบุรุษของเราได้เลือกทำเลที่ตั้งของประเทศโดยถูกต้อง เดิมทีเชื้อชาวไทยเราอยู่แถบลุ่มแม่น้ำแยงซีเกียง ถ้าจะอยู่ในที่เดิมต่อไปก็ถูกภัยสงครามอยู่เสมอ ไม่มีโอกาสประกอบอาชีพและทำนุบำรุงบ้านเมืองให้เจริญ จึงต้องเลือกหาทางอพยพไปหาทำเลที่ดีกว่านี้ ถ้าจะไปทางเหนือก็จะพบแต่ความหนาวจัดและกันดาร ถ้าจะคิดไปทางทิศตะวันตก ก็เต็มไปด้วยทะเลทรายและแห้งแล้ง ถ้าจะไปทางตะวันออก ก็จะต้องเผชิญกับภัยน้ำท่วมและได้ไฟ จึงเห็นว่าลงมาทางใต้ดีกว่าเมื่ออากาศจะร้อนขึ้นบ้างแต่ก็มีความชุ่มชื้น และทำการเพาะปลูกได้ดี และจากการพิจารณาตามข้อข้างต้น เราได้เปรียบในเรื่องทำเลที่ตั้งมากกว่าการเสียเปรียบ

ภูมิประเทศ

ถ้าอยู่บนเครื่องบินในระดับสูง จะเห็นว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ และชุ่มชื้นกว่าหลายประเทศในโลก เพราะมีภูเขาที่ปกคลุมด้วยป่าไม้เขียวชอุ่ม มีที่ราบในลุ่มแม่น้ำที่เหมาะสมสำหรับการเพาะปลูกและการทำนา ใน

รอบปีหนึ่ง ๆ ประเทศเราจะแห้งแล้งก็ชั่วระยะเวลาไม่กี่เดือน ในการพิจารณาภูมิประเทศ เราอาจแบ่งออกเป็นภาค ๆ ได้ 5 ภาค ดังต่อไปนี้ คือ

18. บริเวณภูเขาทางภาคเหนือ ทิวทัศน์ทางภาคเหนือโดยทั่วไปงดงามและไม่น่าเบื่อ เพราะมีภูเขาสลับซับซ้อน และมีที่ลุ่มของแม่น้ำลำธารลดเลี้ยวอยู่ในหุบเขา บริเวณลุ่มแม่น้ำโขงบางตอน มีแก่งและหน้าผาซึ่งมีผู้นิยมไปล่องแก่งและชมความงามของแก่งหินเหล่านี้เป็นละมากมาย ภูเขาทางภาคเหนือส่วนมากเป็นทิวเขาค่อเนื่องกัน ติดต่อกับทิวเขาทิวมาลัย ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของประเทศอินเดีย ทิวเขาและขุนนาง อาทิเช่น ภูเขาแดนลาวและภูเขาถนนธงชัยที่กั้นพรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศพม่า ภูเขาหลวงพระบางเป็นทิวกั้นพรมแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศลาว นอกนั้นได้แก่ภูเขาอินทนนท์ ภูเขาขุนตาล ภูเขาผีปันน้ำ และภูเขาเพชรบูรณ์ ซึ่งขนานกันในแนวเหนือใต้คล้ายกับนิ้วมือ จึงทำให้เกิดลำแม่น้ำขึ้นในภูเขา ซึ่งเป็นต้นน้ำของแม่น้ำเจ้าพระยาได้แก่แม่น้ำปิง ซึ่งไหลผ่านจังหวัดเชียงใหม่ แม่น้ำวังซึ่งไหลผ่านจังหวัดลำปาง แม่น้ำยม ซึ่งไหลผ่านจังหวัดแพร่ และแม่น้ำน่าน ซึ่งไหลผ่านจังหวัดน่าน แม่น้ำทั้ง 4 นี้ไหลมารวมกันที่ปากน้ำโพ แล้ว

1. ภูเขาทางภาคเหนือของประเทศไทย เป็นภูเขาที่เกิดจากการโก่งงอ สลับซับซ้อน ที่เห็นนี้เป็นน้ำตกแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ ที่หินได้หักพัง และมีลำธารไหลลงมาจากชั้นของหินคล้ายชั้นบันไดลดหลั่นลงมา ภูเขาทางภาคเหนือเป็นแหล่งทรัพยากรน้ำมันที่สำคัญของภาคกลางด้วย

เข้าสู่ลำแม่น้ำเจ้าพระยาส่วนหนึ่ง และแม่น้ำท่าจีนซึ่งบางทีก็เรียกว่าแม่น้ำสุพรรณ หรือแม่น้ำนครชัยศรีอีกส่วนหนึ่ง (ดูแผนที่ 1 และ 2)

ภูเขาทางภาคเหนือล้วนแต่เป็นภูเขาสูง แม้ว่าจะเป็นที่ต่ำมากในการคมนาคม แต่ก็ยังมีคนชาวเขาอาศัยทำการเพาะปลูกอยู่มาก เช่นพวกกะเหรี่ยงและมูเซอร์เป็นต้น ดอยอินทนนท์เป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในประเทศไทย อยู่ห่างจากจังหวัดเชียงใหม่ไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ประมาณ ๕๐ กิโลเมตร ถ้าโดยสารเครื่องบินไปจังหวัดเชียงใหม่ จะเห็นยอดเขานี้ซึ่งสูง 2,581 เมตร สูงกว่ายอดเขาใด ๆ อย่างชัดเจน ดูเหมือนว่าระดับบินของเครื่องบินต่ำกว่ายอดเขานี้เสียอีก ดอยสุเทพเป็นภูเขาซึ่งมีนักท่องเที่ยวขึ้นไปชมกันเสมอ เพราะมีทางรถยนต์ขึ้นไปถึงวัดพระธาตุดอยสุเทพ ซึ่งเมื่อมองลงมาทางตะวันออก จะเห็นเมืองเชียงใหม่ได้ทั่วไปเหนือยอดสูงสุดของดอยสุเทพคือ 1,676 เมตร ทางเหนือของจังหวัดเชียงใหม่มีภูเขาอีกลูกหนึ่ง ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีเพราะสูงมาก เห็นได้ชัดจากจังหวัดเชียงใหม่ ก็คือดอยเชียงดาว สูง 2,185 เมตร และมีถ้ำอยู่ที่เชิงเขามีคนนิยมไปเที่ยวและนมัสการพระในถ้ำนั้นเสมอ

แม่น้ำปิง, แม่น้ำวัง, แม่น้ำยมและแม่น้ำน่าน ซึ่งเกิดในหุบเขาทางภาคเหนือ นั้น แม้จะเป็นแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวและไม่ใหญ่โต แต่ก็มีผลสำคัญสำหรับชาวไทยทางภาคเหนือมาก เพราะสองฝั่งของแม่น้ำดังกล่าวมีที่ราบลุ่มเป็นดินปนทราย เหมาะแก่การเพาะปลูกข้าวและพืชอย่างอื่น เช่น กล้วย กล้วย กล้วย และลำไย เป็นต้น ทำให้เกิดความเจริญแก่จังหวัดที่แม่น้ำเหล่านี้ไหลผ่าน คือ จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดลำพูน จังหวัดลำปาง จังหวัดแพร่ และจังหวัดน่าน ส่วนแม่น้ำกกและแม่น้ำอิงนั้นไหลผ่านที่ราบของจังหวัดเชียงราย จากทางเหนือของภูเขาผีปันน้ำลงสู่แม่น้ำโขง โดยที่ทางภาคเหนือของประเทศไทยมีฝนตกชุกมากในฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ทำให้น้ำในหุบเขาไม่มีทางไหลได้โดยสะดวก เพราะต้องผ่านช่องเขาที่แคบ ดังนั้นจึงมักมีน้ำท่วมตามที่ราบในหุบเขาเหล่านี้เป็นประจำแทบทุกปีมากบ้างน้อยบ้าง ตะกอนของดินที่ตกค้างอยู่ เมื่อน้ำลดลงแล้ว ทำให้ผิวดินมีคุณภาพดีขึ้นสำหรับการเพาะปลูกในปีต่อไป

19. ที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ถ้านั่งรถไฟจากสถานีหัวลำโพงไปจังหวัดนครสวรรค์ จะเห็นว่ารถไฟผ่านไปตามท้องนาซึ่งเป็นที่ราบกว้างขวาง จนเห็นเป็นเส้นตรงระดับขอบฟ้า ยิ่งถ้าเดินทางในฤดูฝนจะเห็นน้ำท่วมท้องนาไปเหมือนกับทะเลแห่งหนึ่ง ทั้งนี้เพราะที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นที่ราบ ซึ่งเกิดจากการตกตะกอนหรือผิวดิน

2. ที่น้ำในภาคกลางของประเทศไทย เป็นพื้นที่เกิดจากการกักตุนของแม่น้ำมาเป็นเวลาช้านาน เป็นที่ราบเรียบกว้างขวางสุดสายตา เหมาะสำหรับการทำนาอย่างยิ่งเพราะมีน้ำท่วมถึงทุกปี

ที่สาขาแม่น้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำป่าสัก จากทิวเขาเพชรบูรณ์ นำมาทั้งไวจนกลายเป็นที่ราบใหญ่เหมาะสำหรับการทำนามาก

แม่น้ำเจ้าพระยาเป็นแม่น้ำสายใหญ่ ซึ่งรับกระแสน้ำมาจากแม่น้ำปิง แม่น้ำวัง แม่น้ำยมและแม่น้ำน่าน ชีวิตของชาวนาขึ้นอยู่กับแม่น้ำสายนี้ เนื่องจากลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาซึ่งมีระดับเกือบเท่ากันโดยทั่วไป ดังนั้นกระแสน้ำจึงไหลเข้าทำให้ลำแม่น้ำสายใหญ่แยกออกเป็น 2 สาขา คือ แม่น้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำท่าจีน สำหรับแม่น้ำท่าจีนนั้นทางตอนบนเรียกว่าแม่น้ำสุพรรณ ทางตอนกลางเรียกว่าแม่น้ำนครชัยศรี เมื่อใกล้ถึงปากอ่าวจึงเรียกว่าแม่น้ำท่าจีน สำหรับแม่น้ำเจ้าพระยานั้นทางตอนกลางก็แยกออกเป็นหลายสาขา แล้วก็มาบรรจบกันอีก ที่จังหวัดอยุธยาแม่น้ำป่าสักซึ่งกำเนิดจากภูเขาเพชรบูรณ์ไหลมาบรรจบเข้าด้วย นอกจากจะใช้ประโยชน์ในการทำนาแล้ว ยังใช้ทำประโยชน์อย่างอื่นได้อีก เช่น ล่องซุงไม้สักมาจากป่าไม้ทางภาคเหนือ และใช้ในการลำเลียงสินค้าข้าวจากท้องนาภาคกลางมาสู่ท่าเรือที่ปากอ่าวทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ ก็มีแม่น้ำบางปะกงที่เกิดจากภูเขาจันทบุรีและภูเขาชันกำแพงโผล่ผ่าน ทำให้ที่ราบตอนเหนือติดต่อกับที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ส่วนทางด้านตะวันออกเฉียงใต้มีแม่น้ำแม่กลองซึ่งกำเนิดจากภูเขาตะนาวศรีแถบด่านพระเจดีย์สามองค์ ทางด้านตะวันตกมีสาขาเรียกว่าแม่น้ำแคว

น้อยและแม่น้ำศรีสวัสดิ แม่น้ำสายนี้ไหลผ่านจังหวัดราชบุรีลงสู่อ่าวไทย

ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาแม้ว่าจะเป็นที่ราบกว้างขวาง แต่ก็ยังมีภูเขาอยู่บ้างเหมือนกัน ภูเขาเหล่านี้เป็นภูเขาเดี่ยวๆ และอยู่ห่างกัน เพราะแต่เดิมลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาก็เป็นอ่าวใหญ่ และมีเกาะอยู่หลายเกาะ เช่นเดียวกับที่เราเห็นเกาะสี่ร้อยอยู่ใกล้กับจังหวัดชลบุรี เมื่อโคลนและตะกอนน้ำพาพาทับถมจนกลายเป็นที่ราบ ก็ยังมีส่วนสูงของเกาะเหล่านี้อยู่เหนือที่ราบนั้น และกลายเป็นภูเขาในที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา เช่น ภูเขาพระพุทธบาทที่จังหวัดสระบุรี ภูเขาทับทิม ซึ่ง เป็นแหล่งแร่เหล็ก และภูเขาพระพุทธฉาย เป็นต้น

20. ที่ราบสูงตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ราบสูงนี้จะเห็นโครงสร้างได้ชัดเจน ถ้าขึ้นไปอยู่บนยอดเขายอดใดยอดหนึ่งของทิวเขาตรงรัก เช่นที่ยอดเขาพระวิหารเป็นต้น ก็ถ้ามองไปทางทิศตะวันออกหรือตะวันตก จะเห็นว่าเราขึ้นอยู่บนขอบของที่ราบสูง เพราะทางภาคใต้ของเรานั้นเป็นที่ราบต่ำของประเทศกัมพูชา และระหว่างที่ราบสูงกับที่ราบต่ำนี้ ความแตกต่างในระดับทำให้เห็นหน้าผาสูงชันหลายร้อยเมตร เฉพาะที่เขาสระบุรีนั้นมีหน้าผาสูงราว 400 เมตร ทางด้านตะวันตกของที่ราบสูงก็เช่นเดียวกัน ผู้ที่อยู่ในจังหวัดเพชรบูรณ์ ถ้าขึ้นไปอยู่บนยอดเขาเพชรบูรณ์ ก็จะมีความรู้สึกว่า ที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นที่ราบต่ำอยู่ทางด้านตะวันตก และที่ราบสูงทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือนั้นมีระดับสูงกว่ามาก ที่ราบสูงนี้ลาดเทลงสู่ด้านตะวันออก ซึ่งจะสังเกตได้โดยชัดเจน ในเมื่อนั่งรถยนต์ไปตามถนนสายมิตรภาพจากจังหวัดสระบุรี ไปสู่จังหวัดนครราชสีมา หรือถ้าดูในแผนที่ ก็จะเห็นลำแม่น้ำมูลและแม่น้ำชี ไหลไปทางทิศตะวันออกลงสู่แม่น้ำโขง

ส่วนใหญ่ของที่ราบสูงทางตะวันออกเฉียงเหนือ ไม่ใคร่จะมีภูเขาสูงในทางตอนกลาง นอกจากทางด้านตะวันตกและด้านใต้ ในทิวเขาตรงภูเขาเขามียอดสูงเช่นเขาแหลมซึ่งสูง 1,628 เมตร ทางด้านใต้มียอดเขาซึ่งเป็นทิวเขาลูก คือเขาพระวิหารสูง 657 เมตร และในจังหวัดเลยก็มีภูเขาภูกระดึง ซึ่งมีผู้นิยมไปเที่ยว เพราะมีป่าไม้สนงดงามและมีอากาศเย็นสบาย

แม่น้ำชีและแม่น้ำมูลเป็นแม่น้ำสายใหญ่ของภาคนี้ ในฤดูที่ฝนตกหนัก แม่น้ำทั้งสองมักมีน้ำท่วมและล้นตลิ่งมีที่ราบสำหรับทำนาเป็นหย่อมๆ แต่บริเวณที่กว้างใหญ่นั้นได้แก่ที่ราบในจังหวัดอุบลราชธานี เพราะเป็นที่ราบของลำแม่น้ำทั้งสองก่อนที่จะไหลเข้าสู่ลำแม่น้ำโขง ตามริมฝั่งแม่น้ำโขงก็มีที่ราบอยู่หลายแห่ง ซึ่งเป็นที่เพาะปลูกของ

3. ทิวเขาสูงตระหง่านออกเฉียงเหนือ ซึ่งเกิดขึ้นจากการยกของแผ่นดินที่ซ้อนกัน ดังนั้น เมื่อถูกน้ำเซาะเป็นเวลานานจึงมักจะเห็นเป็นภูเขาหลังแบนราบ อยู่เป็นแท่งๆ

จังหวัดต่างๆ ที่อยู่ติดกับลำแม่น้ำโขง แม่น้ำสงครามเป็นอีกสายหนึ่งที่ไหลเข้าสู่ลำแม่น้ำโขงที่จังหวัดนครพนม ในบางครั้งน้ำในลำแม่น้ำโขงมีระดับสูง กระแสน้ำจะไหลย้อนขึ้นมาตามลำแม่น้ำสงคราม ในลำแม่น้ำโขงมีเกาะอยู่เป็นจำนวนมาก บางเกาะก็อยู่ในเขตประเทศไทย และบางเกาะก็อยู่ในเขตประเทศลาว สุดแท้แต่ร่องน้ำลึกอันเป็นเขตแดนระหว่างประเทศทั้งสอง

21. บริเวณแหลมไทย (ภาคใต้) ภาคใต้ของประเทศนับตั้งแต่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จนกระทั่งถึงจังหวัดยะลา เป็นแผ่นดินที่แถบอยู่ระหว่างทะเลอันดามันและอ่าวไทย ภูมิประเทศทางภาคใต้นี้ มีความสวยงามแตกต่างกับภาคอื่น เพราะนอกจากจะเห็นภูเขาซึ่งมียอดแหลมโผล่สูงชันเหนือที่ราบและมีลักษณะชันแล้ว ยังมีหาดทรายและทะเลอยู่ใกล้เคียงอีกด้วย ดังนั้นการเดินทางผ่านภูมิประเทศทางภาคใต้โดยรถยนต์ที่ดี หรือรถไฟที่ดี จะเห็นทิวทัศน์เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอไม่ว่าเมื่อ โดยเลาะทางรถยนต์ซึ่งตัดไปตามด้านตะวันออกของทิวเขาภูเก็ทจะอยู่ชิดกับฝั่งทะเล ทำให้เห็นฝั่งทะเลบางตอนที่มีโขดหินในน้ำและหาดทราย มองจากที่สูงสวยงามมาก ระหว่างจังหวัดภูเก็ตกับจังหวัดสงขลา จะมีทางรถยนต์ตัดผ่านภูเขานครศรีธรรมราช ทางจะกวานไปตามไหล่เขา แม้จะเป็นทางอันตรายแต่ก็ดูงดงาม และยังมีธารน้ำตกที่น่าชมอยู่บนภูเขานี้ด้วย เช่นน้ำตกกระซอ

ในจังหวัดศรี

ทางภาคใต้มียอดเขาสูงหลายลูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทิวเขาตะนาวศรี ซึ่งเป็นทิวเขาแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศพม่า ในเทือกเขานครศรีธรรมราช มียอดสูงเรือกว่าเขาหลวง ซึ่งสูง 1,786 เมตร ระหว่างทิวเขานครศรีธรรมราชกับทิวเขาภูเก็ต มักเป็นภูเขาสูงชันจากที่ราบโลดๆ เช่นภูเขาเทนมเบญจา ซึ่งสูง 1,404 เมตร เขาบางลูกงสมานประหลาดเหมือนภูเขาไฟ เช่นภูเขาโต๊ะโฆโลงในจังหวัดระนองเป็นต้น ภูเขาต่างๆ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปก็มีอยู่มาก เช่นภูเขาสามร้อยยอด เขาวัง ซึ่งมีวัดและถ้ำเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูป ภูเขาเหล่านี้ เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว และผู้ที่ไปนมัสการพระกันมาก

แม่น้ำและที่ราบลุ่มทางภาคใต้ ส่วนมากเป็นแม่น้ำสายสั้นๆ ที่ไหลผ่านบริเวณที่ราบแถบๆ เช่นแม่น้ำเพชรบุรีและแม่น้ำปราณบุรี ซึ่งเกิดจากเทือกเขาตะนาวศรี แล้วไหลลงสู่อ่าวไทยทางด้านตะวันออก โดยผ่านจังหวัดเพชรบุรีและประจวบคีรีขันธ์ตามลำดับ แม่น้ำตาปีและแม่น้ำคีรีรัฐไหลลงสู่อ่าวบ้านดอนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ทำให้เกิดที่ราบลุ่มในบริเวณปากอ่าว แม่น้ำตานีไหลผ่านจังหวัดปัตตานีลงสู่ฝั่งทะเลทางด้านตะวันออก โดยรอบทะเลสาบสงขลา เป็นพื้นที่ราบกว้างขวางของจังหวัดพัทลุงและจังหวัดสงขลา ที่ราบนี้เป็นทำเลการทำนาที่สำคัญของทางภาคใต้ แม่น้ำกระบือเป็นแม่น้ำที่ไหลจากปลายใต้ของภูเขาตะนาวศรี ตรง

4. หมู่เกาะทางภาคใต้ แสดงให้เห็นเกาะเป็นจำนวนมากทางด้านตะวันออกของฝั่งทะเล

กอดอกกระลงสู่ทะเลอันดามัน ทางด้านตะวันตกของจังหวัดระนอง

ทางด้านตะวันออกมีอ่าวบ้านดอน อ่าวสวี และอ่าวนคร ซึ่งเป็นที่จอดเรือ มีเกาะสมุยและเกาะหงษ์เป็นเกาะใหญ่เหมาะสำหรับการปลูกมะพร้าวมาก นอกจากนี้ยังมีเกาะเล็กเกาะน้อยอีกเป็นจำนวนมาก เช่น เกาะหนูและเกาะแมว ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับชายหาดสงขลา ทำให้ทิวทัศน์ของชายหาดงดงามขึ้น ทางฝั่งทะเลด้านตะวันตกก็มีอ่าวเว้าแหว่งมากเหมาะสำหรับเป็นที่จอดเรือ และมีเกาะมากกว่าทางฝั่งตะวันออก เกาะภูเก็ต หรือจังหวัดภูเก็ตเป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดในเขตประเทศไทย มีช่องแคบเล็ก ๆ ระหว่างเกาะนี้กับจังหวัดพังงาซึ่งเป็นที่ดิน และรัฐบาลกำลังจะทำทางให้ติดต่อกับจังหวัดพังงา นอกจากนี้ก็มีเกาะลันตา เกาะตะรุเตา เกาะพระทอง เกาะจาน เกาะลิบอง และเกาะเลียง เป็นต้น

22. ภาคตะวันออกเฉียงใต้ ภาคนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับภาคใต้ คือมีฝั่งทะเลติดต่อกับอ่าวไทยทางด้านตะวันตกและด้านใต้ ลึกเข้าไปจากชายทะเลเป็นลูกเนินเตี้ย ๆ สลับกับแม่น้ำสายสั้น ๆ ซึ่งไหลลงสู่ฝั่งทะเล เช่น แม่น้ำจันทบุรี ทางด้านตะวันออก ติดกับพรมแดนของประเทศกัมพูชา มีทิวเขาบรรทัดเป็นเขตแดนที่แน่นอนทางธรรมชาติ ถัดจากภูเขาบรรทัดมาทางด้านตะวันตกเป็นทิวเขาจันทบุรี ซึ่งบางยอดของภูเขาในภาคนี้ อาจมองเห็นได้จากกรุงเทพฯ เช่น เขาเขี้ยวเป็นต้น ซึ่งสูงประมาณ 800 เมตร ทางตอนเหนือของภาคนี้เป็นที่ค่อนข้างราบ โดยเฉพาะทางจังหวัดปราจีนบุรี ตามชายฝั่งทะเลมีที่ตากอากาศหลายแห่ง เช่น หาดบางแสน หาดวงพระจันทร์ และสัตหีบในจังหวัดชลบุรี มีผู้นิยมไปตากอากาศกันมาก เพราะอยู่ใกล้กับจังหวัดพระนคร

ภูเขาสอยดาวเป็นภูเขาที่สูงที่สุดในภาคนี้ คือสูง 1,640 เมตร นอกจากนี้ได้แก่เขาพระบาทและเขาสระบาป

แม่น้ำจันทบุรี แม่น้ำเวฬุ และแม่น้ำตราด เป็นแม่น้ำสายสั้น ๆ ที่เกิดจากภูเขาจันทบุรีและภูเขาบรรทัด แล้วไหลลงสู่ทะเลทางด้านใต้ ตามปากแม่น้ำและลุ่มแม่น้ำเหล่านี้ แม้จะมีที่ราบก็ไม่กว้างขวางนัก แต่เป็นที่อุดมสำหรับการเพาะปลูก

ตรงกันข้ามกับจังหวัดชลบุรี จะเห็นเกาะสี่ซึ่งอยู่ไม่ไกลนัก ที่เกาะนี้มีที่จอดเรือเดินทะเลขนาดใหญ่ ซึ่งไม่สามารถจะเข้าไปในท่าเรือคลองเตย เพราะกินน้ำลึกมาก เกาะช้างเป็นเกาะที่ใหญ่อยู่ตรงข้ามกับจังหวัดตราด ถ้าไปนั่งเล่นที่แหลมงอบจะเห็นเกาะนี้ได้ชัดเจน ถัดไปทางใต้คือเกาะกูด สำหรับเกาะกรรมนั้นอยู่ตรงข้ามกับสัตหีบ เกาะต่างๆ

เหล่านี้มีทรัพยากรอยู่มาก เช่นมีเต่าอยู่ชุกชุม ซึ่งชาวเรือนำไขของมันมาขายเรียกว่า ไขจะละเม็ด ทางราชการทหารเรือมีหน้าที่ควบคุมและรักษาทรัพยากรของเกาะเหล่านี้

23. แม่น้ำและลำธาร โดยทั่วไปแม่น้ำลำธารที่เราเห็นกันอยู่ในปัจจุบันนี้ ได้จัดระเบียบกันในครั้งหลังที่สุด เมื่อสมัยเทอร์เชียรี (Tertiary) สำหรับยอดเขาที่เห็นอยู่สูงๆ โดยทั่วไปนั้น คงรู้สึกกร่อนลงไปแล้วอย่างเต็มที่ แต่เมื่อกลางสมัยเทอร์เชียรี และพวกแม่น้ำลำธารที่เกิดขึ้นบนหลังแผ่นดินที่โค้งงอก็อยู่ในสมัยเดียวกัน การหักและการโค้งงอของแผ่นดินก็จะเกิดขึ้นในสมัยกลางของเทอร์เชียรี ซึ่งทำให้แอ่งของภูมิประเทศที่เกิดจากการโค้งงอนี้ อยู่ในลักษณะขวางกับทางน้ำไหลของน้ำสายใหญ่ ๆ ที่ปรากฏเห็นได้ชัดคือแอ่งเหล่านี้จะเป็นที่ขังน้ำ และทางตอนใต้ของแอ่งแม่น้ำก็จะต้องตัดช่องทางผ่านหุบเขาแคบๆ และชันออกไปดังที่จะเห็นได้เช่นช่องที่แก่งหลวงเป็นต้น ซึ่งเป็นทางออกของลำแม่น้ำยมจากที่ราบของจังหวัดแพร่ ทางทิศตะวันตกของสถานีเด่นชัย และในบางแห่งปรากฏว่ามีการเลื่อนไหวของแผ่นดินอีกในขณะที่มีการคดตะกอนในแอ่งนั้น เพราะพื้นแผ่นดินทั้งซากของการโค้งงอของแผ่นดินไว้มาก คือในคราวแรกมากกว่าคราวหลัง ซึ่งมักจะปรากฏชัดในเวลาที่จะเขาและตัดเส้นทาง จะเห็นว่าแอ่งเดิมจะถูกกลบด้วยดินตะกอนที่ถูกน้ำพัดพามา และในระยะหลังที่แม่น้ำผ่าน

5. แม่น้ำมูล แสดงให้เห็นความคดเคี้ยวของลำน้ำที่ใหญ่ไปบนที่ราบ ตอนที่ลำน้ำนี้จะไหลลงบรรจบลำน้ำแม่โขงทางพรมแดนด้านตะวันออกสุดของประเทศไทย

มาถึงจะกลิ้งเข้าไปตามพื้นดินที่ตกตะกอนเหล่านั้น (ดูแผนกที่ 2)

ในตอนหลังของเทอร์เชียรีแผ่นดินจะเคลื่อนไหวอีกและยกตัวสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางภาคเหนือทำให้ลำธารหลายแห่งในภาคนี้ไหลเฉพาะตรงกลางของลำแม่น้ำเดิมในธารน้ำที่แคบกว่าเดิมและเชี่ยว และมักจะกัดร่องน้ำให้ลึกลงไปมากด้วย ในบางตอนก็จะมีมวลถล่มถล่มน้อยกว่าเดิมมาก บางทีก็ตัดผ่านช่องเขาที่มีหินแข็ง ทำให้เป็นช่องเขาที่แคบ ตัวอย่างเช่นลำแม่น้ำน่าน เป็นต้น ที่ตัดผ่านช่องเขาที่เป็นหินแข็ง (ดูแผนที่ 2)

ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งเป็นที่ราบสูงโคราชนั้น ลำแม่น้ำมูลและแม่น้ำชีเป็นสาขาที่สำคัญ ภายได้เป็นหินตะกอนแผ่นใหญ่ที่ยุบลงไปเป็นแอ่งในสมัยเทอร์เชียรี เนื่องจากการยุบนี้ลาดของแผ่นดินค่อนข้างจะสม่ำเสมอทั้งด้านและลาดเทไปทางทิศตะวันออก ประกอบกับหินในบริเวณนี้เป็นหินชนิดเดียวกันเป็นส่วนมาก จึงทำให้ลำแม่น้ำมูล และลำแม่น้ำชีมีก้นลำสาขาแบบเดียวกับสาขาของคันไ้ อย่างไรก็ตามทิศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ลำแม่น้ำมูลก็ยังตัดช่องเขาออกสู่ลำแม่น้ำโขง

การไหวตัวในที่ราบตอนกลางสมัยเทอร์เชียรี ทำให้แผ่นดินภาคกลางของกลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาทรุดลงไป และเริ่มสร้างที่ดินใหม่ด้วยการสะสมดินตะกอนจนกระทั่งเป็นที่ราบลุ่ม แม่น้ำเจ้าพระยาในปัจจุบันนี้ ตอนแรกทีเดียวว่าไทยคงลึกเข้าไปจนกระทั่งถึงจังหวัดอุดรดิตถ์ และต่อมาเมื่อแม่น้ำปิง วัง ยม น่าน แม่น้ำกลอง ป่าสัก และบางปะกง ช่วยพาหินมาถม เหมือนอย่างแม่น้ำเจ้าพระยาถมสันดอนขณะนี้ แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำท่าจีน และที่ราบลุ่มในตอนกลางของประเทศไทยจึงได้เกิดขึ้น

ในภาคใต้ของประเทศไทยก็เช่นเดียวกัน ระเบียบของแม่น้ำลำธารก็มีมาแต่สมัยเทอร์เชียรี ลำธารที่ไหลลงสู่ปากอ่าวไทยทางทิศตะวันออก มักไหลตามที่ลาดชันผ่านหุบเขาเล็กๆ ลงมา พอจะถึงปากแม่น้ำก็ต้องไหลในที่เกือบราบ ทำให้กระแสน้ำชะงัก และตกตะกอนเกิดเป็นที่ราบขึ้น เช่นที่อ่าวบ้านดอน อ่าวนครศรีธรรมราช และที่จังหวัดนราธิวาส เป็นต้น

หุบเขาทางภาคใต้ทางด้านตะวันตก มีปากอ่าวที่เกิดจากการจมเนื่องจากการทรุดของแผ่นดินในสมัยหลัง ซึ่งจะได้ชี้ชัดที่แม่น้ำกระ เป็นต้น แม่น้ำเหล่านี้ไหลมาตามแนวโค้งงอของแผ่นดินหรือตัดเฉียงออกมาก็มี เมื่อแอ่งเหล่านี้จมลงเพราะการทรุดของแผ่นดิน ก็เลยทำให้น้ำไหลย้อนเข้าไปในหุบเขาเป็นอ่าวแคบและเว้าแหว่ง บางแห่งกลาย

เป็นสระน้ำหรือหนองน้ำไปก็มี ลำธารที่ไหลมาในที่ต่ำบริเวณนี้จึงไหลคดเคี้ยวมาก

การพิจารณาทางภูมิศาสตร์เกี่ยวกับภูมิประเทศ

24. การพิจารณาที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ การวางแผนเกี่ยวกับที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ของประเทศไทยนั้นค่อนข้างจะลำบากอยู่มาก เพราะเรามีประเทศเพื่อนบ้านล้อมรอบ และการที่จะพิจารณาก็คงจำกัดอยู่ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงทางเศรษฐกิจร่วมกันและเจริญทางสัมพันธไมตรี เช่นเดียวกับลักษณะที่ค้ำระหว่างเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียงกัน ทุกอย่างต้องถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันนั่นเอง

ทางด้านประเทศลาว เราจะเห็นได้ว่าประเทศลาวเป็นประเทศที่ล้อมล้อมด้วยประเทศเพื่อนบ้านหลายประเทศโดยรอบ พยายามๆ ก็คือหาทางออกทะเลไม่ได้ แต่เพราะเหตุนี้ในปัจจุบันการคมนาคมทางอากาศได้เป็นเส้นทางคมนาคมสากลและไม่มีขอบเขตจำกัด จึงทำให้ความยุ่งยากในเรื่องหาทางออกลดน้อยลง ประเทศลาวถูกห้อมล้อมด้วยประเทศไทย ประเทศพม่า ประเทศจีน ประเทศเวียดนาม และประเทศกัมพูชา ในบรรดาประเทศเหล่านี้มีเพียงประเทศไทยเท่านั้น ที่ลาวจะอาศัยเป็นทางออกได้สะดวกที่สุด เพราะมีเส้นทางคมนาคมอยู่แล้ว สำหรับทางพม่า จีน และเวียดนามนั้น เติบโตด้วยภูเขาที่กั้นการคมนาคมก็ไม่สะดวก ถือว่ามีถนนและทางรถไฟที่จะไปถึงได้โดยง่าย และก็ไม่ใช้ทางออกทะเล สำหรับทางด้านใต้ของเวียดนามนั้นลาวอาจออกทะเลได้ง่าย เพราะใกล้กับฝั่งทะเลมาก แต่ก็เป็นที่สูง และไม่มีเส้นทางคมนาคมที่สะดวกพอ ยิ่งกว่านั้นยังห่างจากนครหลวงอีกมาก ส่วนทางกัมพูชานั้นนับว่ายังไกลทะเลอยู่มาก เมื่อเป็นเช่นนั้นหากประเทศไทยไม่เปิดประตูทางผ่านให้ลาวแล้ว ก็คงลำบากมากทีเดียว แต่ประเทศไทยเป็นมิตรที่ดีกับประเทศลาวมาก ดังนั้นการผ่านของลาวโดยสายคมนาคมทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือมาสู่กรุงเทพฯ จึงนับว่าสะดวกที่สุด จึงถือเป็นหลักการในการวางแผนของประเทศไทยเสมอที่จะเป็นพันธมิตรอันดีสำหรับประเทศลาว ในอันที่จะส่งเสริมเศรษฐกิจร่วมกัน สำหรับอุปสรรคในการติดต่ออันจะมีอยู่บ้างก็แต่เพียงเล็กน้อย นั่นคือ แม่น้ำโขงนั่นเอง หากในอนาคต ลาวกับไทยมีสะพานเชื่อมต่อกันได้เมื่อใดแล้วความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งสองก็ควรจะดีขึ้นเป็นอันมาก และเศรษฐกิจของประเทศลาวก็ควรจะดีขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่วนในด้านประโยชน์ของไทยที่จะได้รับก็ถือเป็นทางผ่าน ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือย่อมจะเจริญ

Figure 1: Aerial view of the industrial facility, showing the storage tanks and processing units.

ด้วย การมีถนนเป็นขุมทางนั้น บางทีก็อาจจะไม่ต้องอาศัย
ทรัพยากรท้องถิ่นมากมายเลย เพียงแต่ให้ทำเลก็อาจเจริญ
ก้าวหน้าไปได้ อย่างเดิมว่าประเทศลาวนั้นเปรียบเสมือน
สวิตเซอร์แลนด์ของภาคตะวันออกเฉียงใต้ของเอเชียทีเดียว
เพราะลาวมีภูมิประเทศงดงาม มีป่าไม้ที่อุดม มีแร่ธาตุที่
ยังมีได้ชุกตื้นอีกมาก แต่สิ่งที่ไม่มีการคมนาคม เมื่อการ
คมนาคมไปมาสะดวกเมื่อใด เส้นทางคมนาคมนั้นเองย่อมจะ
พลอยเจริญตามไปด้วย ฉะนั้นถ้าจะมองในแง่ภูมิศาสตร์
เศรษฐกิจ ประเทศลาวจึงเป็นแผ่นดินเบื้องหลังของภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยด้วย (ดูแผนที่ 10
และแผนที่ 11)

ทางด้านประเทศกัมพูชา เราขอมเห็นได้ชัดว่าประเทศ
กัมพูชาไม่ขัดสนทางออกทะเล แต่ก็ยังไม่มีท่าเรือที่ดีเท่า
กับประเทศไทย ครึ่งหนึ่งประเทศออสเตรเลียได้ส่งรถไฟ
มาให้กับกัมพูชาเป็นจำนวนมาก แต่ต้องส่งผ่านท่าเรือของ
ประเทศไทยและจากประเทศไทยก็ใช้รางผ่านไปทางรัฐ
ประเทศเพื่อส่งไปยังกัมพูชา จึงเห็นได้ว่าแม้ประเทศกัม
พูชาจะมีทางออกทะเลอยู่บ้าง ก็ยังจะต้องพึ่งพาอาศัยทาง
ผ่านของประเทศไทยอยู่เหมือนกัน จึงเห็นได้ว่าหากการ
คมนาคมระหว่างประเทศไทยกับกัมพูชาได้รับการปรับปรุง
ให้มีประสิทธิภาพดีขึ้น ย่อมจะเป็นคุณแก่ประเทศทั้งสอง
อย่างไม่มีปัญหา ขณะนี้ทางรถยนต์จากกรุงเทพฯ ไปยัง
พนมเปญสามารถใช้ได้ดีพอสมควร และมีรถยนต์ผ่านไป
มาอยู่เสมอ ส่วนทางเรือเขาดงรักนั้นมีช่องทางผ่านภูเขา
อยู่หลายแห่งก็จริง แต่ไม่มีทางคมนาคมที่สะดวกเหมือน
อย่างทางสายอรัญญประเทศ จึงมีการติดต่อระหว่างไทยกับ
กัมพูชาน้อยมากทางภูเขาเขาดงรัก และค่อนข้างจะลำบากใน
การปรับปรุงการคมนาคมทางคาน้ำ

ทางด้านประเทศสหพันธรัฐมาเลเซียนั้น แม้จะมีพรม
แดนติดกับประเทศไทยน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับเพื่อนบ้านทาง
เหนือ แต่ก็มี การติดต่อกับประเทศไทยดีที่สุด โดยเฉพาะ
อย่างยิ่ง คือการคมนาคมทางรถไฟ ซึ่งรถไฟสายมลายา
และสิงคโปร์ติดต่อกับรถไฟสายใต้ของประเทศไทยเราโดย
ตลอด หรืออาจเดินทางโดยรถไฟด่วนสายใต้จากกรุงเทพฯ
ไปถึงสิงคโปร์ได้เลย ส่วนทางรถยนต์ก็เช่นกันจากท่าอากาศยาน
หรือภูเก็ต อาจไปทางรถยนต์ได้ถึงสิงคโปร์ ฉะนั้น
แผนการคมนาคมทางบกกระหว่างสองประเทศจึงเป็นแผนที่
ส่งเสริมการเศรษฐกิจได้อย่างดียิ่ง นอกจากนั้นปรากฏว่า
การเดินทางเรือริมฝั่งของทั้งสองประเทศก็เป็นไปด้วยดี และ
ทั้งสองประเทศก็ส่งเสริมการคมนาคมในด้านนี้ สำหรับ
ประเทศไทยนั้นส่วนมากต้องอาศัยท่าเรือของสิงคโปร์ และ

เป็นนัยในการส่งขบวนรถออกไปจำหน่าย ดังนั้นความสัมพันธ์
ของประเทศไทยกับสหพันธรัฐมาเลเซียจึงมีอยู่มาก

ทางด้านประเทศพม่ากับประเทศไทย แม้จะมีพรมแดน
ติดต่อกันยาวมากเกือบเท่ากับทางประเทศลาวก็จริง แต่การ
ติดต่อระหว่างไทยกับพม่ามีน้อยกว่ามาก เพราะภูเขาเป็น
อุปสรรคที่สำคัญ ติดกับทางด้านประเทศลาวซึ่งมีแม่น้ำโขง
เป็นพรมแดน แม้จะทำให้แผ่นดินขาดต่อกัน แต่แม่น้ำ
โขงก็เป็นเส้นทางคมนาคมเชื่อมต่อฝั่งโขงของไทยกับฝั่งโขง
ของลาวอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นการค้าเลี้ยงสินค้าและการติดต่อ
ระหว่างเมืองทั้งสองฝากแม่น้ำโขง จึงเป็นไปอยู่ไม่ขาด
แต่ทางพม่ากับไทยนั้น แม้แผ่นดินจะติดกันเป็นส่วนใหญ่
แต่ไม่มีเส้นทาง ที่มีอยู่ตามช่องเขาที่น้อยเต็มที และเป็น
ทางกันดาร บางตอนก็มีลำน้ำลึกมากจนพรมแดนระหว่าง
ไทยกับพม่า นั่นคือลำน้ำสาละวินซึ่งไม่สะดวกต่อการค้า
เลี้ยงสินค้า เพราะฝั่งน้ำสาละวินมักชันมาก อย่างไรก็ตาม
การติดต่อระหว่างไทยกับพม่าทางเหนือ คือทางแม่สาย นับ
ว่าเป็นทางที่สะดวกมาก เพราะมีเส้นทางรถยนต์ผ่านจาก
จังหวัดเชียงรายไปถึงเชียงใหม่ เมื่อเส้นทางนี้ได้บูรณะอย่าง
ดีแล้ว คงจะทำให้เศรษฐกิจการค้าระหว่างไทยกับพม่าทางเหนือ
ของพม่าเป็นไปด้วยดีและขยายกว้างขวางยิ่งขึ้น และสินค้า
จากไทยก็จะผ่านเข้าสู่ทางเหนือของพม่าได้โดยง่าย เป็น
การช่วยให้ประเทศไทยได้ขยายตลาดและลูกค้าได้กว้างขวาง
มากยิ่งขึ้น

ส่วนทางด้านจังหวัดระนองกับวิคตอเรียพอยท์นั้น แม้
จะมีปากน้ำกระบุรีกั้นอยู่ระหว่างปลายแหลมใต้สุดของพม่า
กับจังหวัดระนองก็จริง แต่การติดต่อค้าขายระหว่างสอง
ท่าเลนี้ก็สะดวกมาก ดังนั้นทางจังหวัดระนองจึงมีสินค้าของ
พม่าอยู่ในร้านเสมอ ทำนองเดียวกับที่วิคตอเรียพอยท์ที่มี
สินค้าไทยจำหน่ายที่นั่น

เป็นที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งที่ช่องทางทะเลดีเยี่ยมอย่าง
เป็นช่องทางที่ญี่ปุ่นเคยได้ทำทางรถไฟและทางรถยนต์ผ่าน
ไปสู่เกาะลำเลิง ที่จริงเส้นทางสายนี้ญี่ปุ่นทำในสมัยสงคราม
จึงต้องลงทุนชีวิตเชลยศึกมากมาย เพราะเป็นการฝืนใจกับ
ไทย แต่ผู้ที่ได้เดินทางผ่านทางนี้แล้วจะเห็นว่าเป็นเส้นทาง
ที่สวยงามและอุดมมากสายหนึ่งคือ อุดมด้วยแร่ และไม่
ขาดน้ำไปจนถึงต้นน้ำของแควน้อย แต่เหตุไรจึงมีผู้คน
หวั่นเกรงกันมาก นี่ก็คงเนื่องมาจากทางจิตวิทยานั่นเอง
สำหรับทางสายนี้หากได้บูรณะแล้ว จะเป็นทางสายที่สวยงาม
สายหนึ่งที่เดียว การสร้างในเวลาสงบคงไม่สิ้นเปลืองเช่น
กับในเวลาสงครามแต่ หากทางรถไฟหรือทางรถยนต์เกิด
ขึ้นระหว่างกรุงเทพฯ—เกาะลำเลิง—ข้างทุ่ง เมื่อใดแล้ว

การค้าและการเศรษฐกิจระหว่างอ่างกุ้งและกรุงเทพฯ จะดีขึ้นอีกมากทีเดียว

ควรสังเกตด้วยว่า ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการคมนาคมในทางภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งสายการบินใหญ่ๆ ของโลกมีศูนย์อยู่ที่นั่น ดังนั้นสายการบินย่อยจึงมักจะปฏิบัติการลำเลียงสินค้าและผู้โดยสารจากประเทศไทยอีกทอดหนึ่ง อาทิเช่น สายการบินของลาว สายการบินเวียดนาม สายการบินพม่า สายการบินกัมพูชา และสายการบินบริษัทเดินอากาศไทย ที่บินระหว่างกรุงเทพฯ - ปีนัง เป็นต้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการมีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์อยู่ในบรรดาประเทศต่างๆ ดังกล่าวแล้ว ล้วนแต่เป็นคุณสมบัติประโยชน์ต่อประเทศไทยทั้งสิ้น และส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นชุมทางที่สำคัญทั้งทางอากาศ ทางบก และทางน้ำ แผนของประเทศจึงต้องคำนึงมากในด้านการปรับปรุงเส้นทางคมนาคมระหว่างเพื่อนบ้านข้างเคียง

25. การพิจารณาพรมแดน การวางแผนเกี่ยวกับพรมแดนนั้นเห็นจะทำไม่ได้ เพราะพรมแดนของประเทศในปัจจุบัน ข้อมติว่าเป็นพรมแดนที่แน่นอนแล้ว หลังจากประเทศข้างเคียง ได้ลงนามในสัญญากำหนดเขตแดนของประเทศ ส่วนมากก็มักถือเอาตามความนิยมของกฎหมายระหว่างประเทศเป็นหลัก ก็คือการถือเอาต้นน้ำเป็นเขตแดนในบริเวณที่มีภูเขาเป็นแนวธรรมชาติ ที่จะใช้เป็นพรมแดน ส่วนที่มีแม่น้ำก็มักถือเอาร่องน้ำลึกหรือทางเดินเรือปกติเป็นแนวเขตแดน สุดแต่จะทำการตกลงกัน หากมีข้อขัดแย้งอย่างใด ข้อขัดแย้งนั้นก็มักจะต้องบ่งไว้เพื่อเป็นหลักสำหรับการพิจารณาในอนาคตด้วย อย่างไรก็ตามสัญญาระหว่างประเทศเกี่ยวกับข้อตกลงสำคัญกว่าสิ่งใดหมด และที่ประเทศเราจะต้องระวังก็คือ ความรู้เกี่ยวกับเขตแดนนั้นๆ เพราะขณะนี้ปรากฏว่า ประเทศข้างเคียงส่วนมากมักนิยมปรับปรุงการเศรษฐกิจร่วมกัน ดังนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรู้อาณาเขตของแต่ละฝ่ายอย่างดี เพื่อป้องกันมิให้มีการล่วงล้ำอธิปไตยซึ่งกันและกัน ต่อไปข้างหน้าประชากรจะเพิ่มมากขึ้น การปรับปรุงใช้พื้นที่ตามพรมแดนย่อมจะมีมากขึ้น ดังนั้นการที่จะกำหนดเขตอสังหาริมทรัพย์ ก็ต้องคำนึงถึงเขตแดนระหว่างประเทศด้วย

ภูเขาในประเทศไทยมีภูเขาที่กันดารเกินไปนัก โดยเฉพาะคือด้านประเทศไทยกับประเทศพม่า ภูเขาแถบนี้ปรากฏว่ามีแหล่งทรัพยากรป่าไม้ที่อุดมมาก ดังนั้นการตัดไม้จึงต้องระวังว่าไม้นั้นอยู่ในเขตไทยหรือพม่า เจ้าหน้าที่ป่าไม้ในอาณาบริเวณดังกล่าว จึงจำเป็นต้องทราบอาณาเขตของประเทศ และให้คำแนะนำแก่ผู้ทำป่าไม้ เพราะผู้ทำ

ป่าไม้นั้นเป็นประชาชนที่อาจไม่ทราบว่า เขตแดนระหว่างประเทศอยู่ ณ ที่ใด และอาจพลาดพลั้งล่วงล้ำเขตแดนโดยมิได้ตั้งใจ

ปัญหาที่มักจะเกิดขึ้นตามพรมแดนอีกอย่างหนึ่งก็คือเรื่องของ การขุดค้นแร่ธาตุ ทั้งนี้เพราะสายแร่ของประเทศอาจต่อเนื่องกันเข้าไปถึงอีกประเทศหนึ่งได้ ดังนั้นหากไม่ระวังในเรื่องนี้แล้ว คนของประเทศหนึ่งอาจเผลอเข้าไปขุดแร่ อยู่ในอีกประเทศหนึ่งโดยไม่รู้ตัว ทำเลแร่ดังกล่าวมีตัวอย่าง เช่นที่เหมืองแร่ลพบุรีที่ลพบุรี ที่พรมแดนระหว่างไทยกับพม่าในเขตจังหวัดกาญจนบุรี เป็นต้น

สำหรับปัญหาพรมแดนทางน้ำ ก็มีอยู่บ้างในเรื่องเกี่ยวกับการเดินเรือหรือการจับสัตว์น้ำ การถือเอาร่องน้ำลึกนับว่าเป็นหลักการที่ยุติธรรมที่สุด เพราะตามปกติร่องน้ำลึกก็มักเป็นร่องน้ำสำหรับการเดินเรือด้วย ประชาชนที่อาศัยอยู่ตามลำแม่น้ำ จึงต้องมีความรู้เกี่ยวกับเขตของประเทศของตนว่ามีขอบเขตเพียงใด ทั้งนี้เพื่อป้องกันความเข้าใจผิดในเรื่องการล้ำดินแดน แต่ปัญหาเหล่านี้ระหว่างประเทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้านไม่มีใครจะมี เพราะว่าผู้ที่อาศัยอยู่ตามเขตแดนมักมีความเกี่ยวข้องกันอยู่อย่างใดอย่างหนึ่ง กับผู้ที่อยู่ในเขตแดนของอีกประเทศหนึ่ง และมักข้ามเขตไปมาหาสู่กันเนื่องๆ โดยที่เจ้าหน้าที่ด่านก็รู้จักบุคคลเหล่านั้นดี และบางท้องถิ่นที่ใกล้พรมแดนก็มักมีการส่งสินค้า และอาหารแลกเปลี่ยนกันอยู่เสมอเป็นประจำวัน อย่างไรก็ตามก็สำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ปกครองท้องถิ่น มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องรู้จักเขตแดนของท้องถิ่นอย่างดี ทั้งนี้จะต้องสืบค้นจากหลักฐานทางสัญญาระหว่างประเทศที่ได้ทำไว้ ตลอดจนแผนที่ประกอบสัญญา ถ้าหากมี โดยปกติบางตอนของประเทศมีหลักเขตแดนปักไว้ เช่นนี้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคอยรักษาหลักเขตแดนเหล่านั้นให้อยู่ในสภาพที่เรียบร้อยไม่ชำรุดเสียหาย

26. การพิจารณาขนาดและรูปร่างของประเทศ ขนาดและรูปร่างของประเทศไทยเป็นสิ่งที่น่าพิจารณาและน่าสนใจอยู่มาก รูปร่างของประเทศทางภาคเหนือจะเห็นได้ว่า มีลักษณะกลม หรือเป็นรูปหนึ่งโน้ตของวงกลม ถ้าเอากรุงเทพฯ เป็นศูนย์กลาง ก็สามารถไปถึงพรมแดนได้โดยเครื่องบินในระยะใกล้ๆ กัน แต่ทางรถไฟและทางรถยนต์ก็สะดวกขึ้นมากแล้ว ฉะนั้นการไปถึงพรมแดนด้านต่างๆ ก็อยู่ในเวลาที่ไม่ว่าแตกต่างกันนัก นั่นคือ พื้นที่ทั้งปวงทางภาคเหนืออยู่ในรัศมีที่จะปกครอง และบริหารจากกรุงเทพฯ ได้โดยง่ายและสม่ำเสมอ ส่วนทางภาคใต้เป็นทางยาวที่เรียวแถบลงไปสู่แหลมมลายู และมีส่วนแถบที่

แผ่นดินระหว่างมหาสมุทรที่ทอดกอดกระ หรือที่ใกล้กับต้นน้ำกระบุรี ดังนั้นเรื่องของการขุดทอดกอดกระให้เรือเดินสมุทรผ่านนี้ จึงเป็นปัญหามานานแล้วว่า เราจะขุดกันดีหรือไม่ การวางแผนขุดทอดกอดกระนี้เป็นเรื่องที่ยาก ซึ่งเราต้องชั่งน้ำหนักกันมากระหว่างส่วนดีและส่วนเสีย ยกตัวอย่างเช่นส่วนดีที่มุ่งหวังก็คือ ขุดแล้วจะทำให้เรือเดินสมุทรได้ลัดเข้าที่ทอดกอดกระโดยไม่ต้องอ้อมแหลมสิงคโปร์ เป็นการทุ่นเวลา และจะทำให้ประเทศไทยมีโอกาสอยู่ใกล้เส้นทางเดินเรือสายใหญ่ของโลกมากขึ้น แต่ที่ไม่ดีสำหรับประเทศ คือแผ่นดินตอนใต้กับแผ่นดินส่วนเหนือขาดต่อกัน อีกประการหนึ่ง กอดกอดคนหากขุดได้ก็ต้องขุดกันเป็นกอดกอดขนาดใหญ่ หากไม่ใหญ่พอเรือก็จะต้องเสียเวลารอผ่านกันมาก จึงคงเห็นว่าผ่านทางสิงคโปร์อย่างเดิมจะเร็วกว่า และอีกประการหนึ่งที่ต้องคิดก็คือ ทุนที่จะต้องหามาใช้จ่ายในการขุดและการดำเนินการหาผลประโยชน์กลับกัน เหล่านี้เป็นตัวอย่างที่จำเป็นต้องคิดเปรียบเทียบกันอยู่มากทีเดียว ส่วนผลเสียที่จะเกิดขึ้นที่สิงคโปร์นั้นคงไม่มีแน่ เพราะในอนาคตการเดินทางเรือวันแต่ละจะเจริญรุ่งเรือง ดังนั้น เรือเดินสมุทรคงไม่สนใจจะผ่านแค่กอดกอดกระแห่งเดียว เพราะมีเรือเดินสมุทรจำนวนมากที่มุ่งไปทางออสเตรเลียและนิวซีแลนด์อยู่แล้วจำนวนไม่น้อย เรือเดินสมุทรที่จะไปฮ่องกง และไต้หวัน มา หรือฟิลิปปินส์ คงจะผ่านกอดกอดกระกันเป็นส่วนมาก

หากจะคิดเปรียบเทียบกับขุดคลองปานามาแล้ว การขุดทอดกอดกระก็จะมีหลักการคล้ายกันอยู่มากทีเดียว แต่การขุดทอดกอดกระจะทำได้ง่ายกว่าคลองปานามากเพราะไม่ต้องคำนึงถึงการที่จะต้องทำประตูน้ำหลายชั้นหลายตอน

สำหรับประโยชน์ที่เราจะได้รับภายในประเทศก็มีอยู่มาก คือ เราสามารถส่งเสริมการเดินทางเรือได้ขึ้นทั้งสองฟากสมุทรของประเทศ คือเรือไม่ต้องอ้อมแหลมมลายูเป็นการเสียเวลามาก หากเรือนั้นต้องการติดต่อการค้าระหว่างฝั่งตะวันตกและฝั่งตะวันออก

สำหรับการขุดคลองผ่านทะเลสาบสงขลา แทนทอดกอดกระนั้นก็มีการค้าอยู่แล้วด้วยเช่นกัน แต่รู้สึกว่าการขุดที่สงขลา จะให้ประโยชน์ในด้านการขนถ่ายทางน้อยกว่าการขุดที่ทอดกอดกระ และทำให้คลองนี้ห่างท่าเรือกรุงเทพฯ มากไปอีก

การขุดคลองขนาดย่อมเป็นสิ่งที่น่าสนใจได้เกิดขึ้นในอนาคต แม้การขุดคลองใหญ่จะเป็นสิ่งที่ลำบากอยู่มาก การขุดคลองขนาดย่อมที่ทอดกอดกระ กับคลองขนาดย่อมที่ทะเลสาบสงขลาเพื่อเชื่อมต่อฝั่งทะเลทางตะวันตกกับทางตะวันออกของ

ประเทศไทย น่าจะทำประโยชน์ให้กับการเดินเรือขนาดเล็กริมฝั่งของทั้งสองด้านไม่น้อย เพราะเรือขนาดเล็กที่ต้องการติดต่อการค้าระหว่างฝั่งทั้งสองต้องอ้อมไปทางสิงคโปร์ หรือมิฉะนั้นก็ไม่มีทางติดต่อกันเลย

เหล่านี้ เป็นสิ่งที่รูปร่างของประเทศได้อำนวยให้แก่การพิจารณาทางเศรษฐกิจ ซึ่งเราควรถือโอกาสแสวงหาประโยชน์อันสูงสุดจากการพิจารณาทางภูมิศาสตร์

27. การพิจารณาทางออกทะเล ประเทศไทยมิใช่แต่มีทางออกทะเลอย่างเดียว แต่ยังมีเกาะอีกเป็นจำนวนมาก เกาะเหล่านี้บางเกาะได้รับการคิดแปลงเป็นท่าเรือเดินสมุทรหรือที่ขนถ่ายสินค้า เช่น เกาะสีชัง เป็นต้น เรือเดินสมุทรขนาดใหญ่ต้องจอดที่นั่น ส่วนเรือขนาดเล็กจึงจะเข้าไปในท่าเรือกรุงเทพฯ ได้ การส่งเสริมเกาะสีชังให้เป็นท่าเรือจริงๆ และขนาดใหญ่ขึ้นไป น่าจะนำประโยชน์มาสู่ประเทศในทางเศรษฐกิจมากที่สุด การปรับปรุงเกาะสีชังนี้ก็จะต้องสร้างท่าเรือ สร้างโกดังสินค้า สร้างที่พักเดินทาง สร้างที่เก็บน้ำจืด สร้างถนนหนทางและสนามบินขนาดเล็กขึ้น และเพื่อให้เป็นการทุ่นราคาการขนถ่ายสินค้า ควรทำเกาะสีชังให้เป็นเมืองเปิด คือสินค้าขึ้นที่เกาะนี้ไม่ควรเก็บภาษีขาเข้าและภาษีขาออก และควรหาหนทางส่งเสริมให้เป็นตลาดร่วมระหว่างประเทศข้างเคียงด้วย การทำเช่นนี้ถ้าไม่เหลือ

6. ส่วนหนึ่งของท่าเรือกรุงเทพฯ ซึ่งมีเรือเดินทะเลเข้ามาจอดขนส่งสินค้าคราวละหลาย ๆ ลำ ท่าเรือมีอุปกรณ์การขนถ่ายสินค้าและโกดังเก็บของอยู่เป็นจำนวนมาก

ความสามารถของประเทศเราแล้ว ก็มีหวังยกฐานะเกาะให้เป็นนครใหญ่ๆ เช่น สิงคโปร์, ปีนัง, อองกง หรือนิวออร์ก และคงจะมีผู้มาท่องเที่ยวกันมาก โดยปกติเกาะสีชังก็มีอากาศอยู่แล้ว ดังนั้นการสร้างไฮเต็กที่เกาะสีชังนี้ คงจะทำให้ชาวต่างประเทศพอใจมาก

เกาะสีชังนั้นไม่ห่างจากกรุงเทพฯ. ดังนั้นผู้ที่มาทางเรือถึงเกาะสีชังแล้ว อาจเข้ากรุงเทพฯ. โดยทางรถยนต์จากจังหวัดชลบุรี หรืออาจเข้ากรุงเทพฯ. โดยทางเรือก็ได้

อย่างไรก็ดีหากทางการจะพิจารณาทำท่าเรือหรือขยายท่าเรือที่เกาะสีชังให้ใหญ่แล้ว ก็คงจะต้องทำการปรับปรุงถนนหนทางระหว่างจังหวัดชลบุรีกับกรุงเทพฯ. และคอนเมื่องด้วย เพื่อให้ประสานกัน โดยเฉพาะก็ทางรถไฟหรือทางรถยนต์ ที่จะใช้ลำเลียงสินค้าจากเกาะสีชังเข้ากรุงเทพฯ.

การส่งเสริมเกาะสีชังให้เป็นท่าเรือใหญ่แล้ว ย่อมจะตัดภาระในการลอคตันคอนปากแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งต้องใช้เงินปีละมากๆ จริงอยู่ การสร้างท่าเรือที่นี้อาจต้องเพิ่มการขนส่งขึ้น แต่เราต้องนึกถึงการกระจายของประชากรด้วย ที่ใดเจริญ ประชากรจะถูกดึงดูดไปยังที่นั้นได้ เราควรสำนึกว่า กรุงเทพฯ. ขณะนี้แน่นมากแล้ว การคิดทำให้เมืองอื่นเจริญบ้าง จึงเป็นแง่คิดทางภูมิศาสตร์ที่เป็นของชาวไทยเราทุกคนจะช่วยกัน

28. การพิจารณาศูนย์กลางการบิน ประเทศไทยมีโชคดีมากที่มีท่าเลอยู่ภายในสายการบินของโลก และไม่ว่าเท่านั้น

7. สนามบินคอนเมื่อง หรือท่าอากาศยานกรุงเทพฯ. เป็นท่าอากาศยานที่สำคัญแห่งหนึ่งทางภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ยังอยู่ในชุมทางของสายการบินที่สำคัญอีกด้วย ตามปกติหลักของการกำหนดสายการบินนั้นก็เช่นเดียวกับการกำหนดสายการคมนาคมอย่างอื่น ก็ต้องพยายามให้ผ่านชุมชุมชนให้มากที่สุด และต้องเป็นสายที่มีระยะสั้นที่สุด เพื่อมิให้เปลืองน้ำมันและค่าใช้จ่ายในการบิน และที่สำคัญคือความปลอดภัย หากคิดซัดก็สามารถร่อนลงในที่ใกล้เคียงกับชุมชุมชนที่จะให้ความช่วยเหลือได้ ซึ่งส่วนมากก็มักมีสนามบินสำรองอย่างใดอย่างหนึ่งสำหรับภาวะฉุกเฉิน

ทางด้านตะวันตก เครื่องบินที่มาจากอเมริกาและยุโรป จะผ่านตามสายการบินที่ใช้กันเป็นทางผ่านสากลคือ ไคโร กัารจี กัลกัตตา และในที่สุดก็ถึงคอนเมื่อง (หรือกรุงเทพฯ.) ส่วนทางตะวันออกเครื่องบินที่มาจากทางอเมริกา มนิลา โตเกียว อองกง และในที่สุดก็จะมาถึงกรุงเทพฯ. สำหรับทางใต้เครื่องบินที่มาจากเวลลิงตัน ลิดนีย์ เมลเบิร์น จาการ์ตา หรือสิงคโปร์ และในที่สุดก็จะมาถึงกรุงเทพฯ. ดังนั้นกรุงเทพฯ. จึงเป็นชุมทางสามแพร่งของสายการบินจากทั่วโลกในภาคนี้ทีเดียว ซึ่งถ้าผลถึงท่าเลแล้วก็จะมิใช่คู่แข่งอยู่อีกสองสามแห่งที่น่ากลัว คือ ย่างกุ้ง, หนมเปญ, ไซ่ง่อน และสิงคโปร์ ซึ่งมีท่าเลอยู่รอบกรุงเทพฯ. ดังนั้นการปรับปรุงสนามบินของกรุงเทพฯ. ให้ก้าวหน้าข้อมเป็นนโยบายที่ดีในการรักษาตำแหน่งชุมทางของสายการบินโลกในภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไว้ให้ได้

การปรับปรุงศูนย์กลาง หรือชุมทางการบินนี้ มิใช่แต่เฉพาะสนามบินเท่านั้น แต่ต้องคำนึงถึงอุปกรณ์อย่างอื่นประกอบด้วย คือความสะดวกในการขนถ่ายที่สนามบิน ทั้งสินค้าและผู้โดยสาร ต้องทำด้วยประสิทธิภาพอันสูงและรวดเร็ว การปฏิบัติของเจ้าหน้าที่บุคลากรต้องทำให้ทันใจแก่ผู้โดยสารและผู้ถือรับสินค้า มีที่พักรอที่สะดวกสบายสำหรับผู้เดินทางผ่านที่หักแรม หรือไฮเต็กของนักท่องเที่ยว หรือผู้มาติดต่อธุรกิจในกรุงเทพฯ. เส้นทางคมนาคมระหว่างกรุงเทพฯ. กับสนามบินคอนเมื่องต้องรวดเร็วและปลอดภัย

อย่างไรก็ดีหากมีความจำเป็น เพราะเครื่องบินขึ้นลงมีจำนวนมากขึ้นที่คอนเมื่อง อาจต้องสร้างสนามบินเพิ่มขึ้น ที่ใดที่หนึ่งใกล้กับกรุงเทพฯ. ก็ได้ ท่าเลใกล้ๆ กรุงเทพฯ. ที่เหมาะสำหรับการสร้างสนามบินมีหลายแห่ง เช่นที่อำเภอพระโขนง บางนา มีนบุรี เป็นต้น เพราะมีเส้นทางลืออยู่แล้ว

29. การพิจารณาเกี่ยวกับท่าเลภูมิอากาศ การศึกษาเกี่ยวกับภูมิอากาศ ซึ่งให้เราเห็นอิทธิพลของภูมิอากาศต่อการครองชีพของคนอยู่มาก เช่นที่ซึ่งแห้งแล้งเป็นทะเล

ทราบปรากฏว่า คนไม่สามารถจะอาศัยอยู่ได้เพราะกันดาร ร้อน ไม่มีน้ำรับประทาน แต่ในทะเลทรายบางแห่งของโลก คนก็เคยต่อสู้เอาชนะมาแล้วก็มี เช่น ทะเลทรายโกดีเมือง กาลคูลีในออสเตรเลียมีทองมาก ทำให้ความพยายาม ในการขุดทองนี้ได้เป็นผลให้ตัดแปลงภูมิประเทศและภูมิ-อากาศให้กาลคูลีเป็นที่ซึ่งอยู่อาศัยได้ มีน้ำใช้ มีที่เพาะปลูก เช่นเดียวกับทะเลทรายในนิวเม็กซิโก สหรัฐอเมริกาได้ ทำคลองทดน้ำเข้าไปจนสามารถทำการเพาะปลูกได้ และ เลือกลงปลูกพืชที่ชอบอากาศร้อน เช่น อินทผลัม เป็นต้น จึงทำให้พื้นที่กลายเป็นที่อุดมสมบูรณ์

ภูมิอากาศในประเทศไทยไม่ร้อนจนเกินไป และที่ดียิ่ง ก็คือ ไม่แห้งแล้งเหมือนอย่างบางประเทศ ดังนั้นการวางแผนใช้ภูมิอากาศให้ถูกและได้จังหวะของมัน ย่อมจะทำให้ เกิดประโยชน์สูงมากทีเดียว อาทิเช่นความร้อนของอากาศ นั้นหากจะพิจารณาเป็นในแง่ที่ว่า แสงอาทิตย์ให้ความร้อน และความร้อนนี้คือพลังงานนั่นเอง เราก็อาจหาหนทางใช้ ความร้อนนี้ให้จงได้ ขณะนี้มีการค้นคว้ากันอยู่มากในเรื่อง การใช้แสงอาทิตย์ให้กำเนิดพลังงานไฟฟ้า แต่ความจริง แล้วเราไม่ต้องใช้ความพยายามถึงขนาดนั้น เพราะพลังงาน ไฟฟ้าเราสามารถทำได้จากกำลังน้ำตกที่มีอยู่มากในประเทศไทย ความร้อนที่เราใช้อยู่ในขณะนี้คือ การตากเกลือทะเล การตากผลไม้แห้ง การตากปลาเค็ม และเนื้อเค็ม เป็นต้น ซึ่ง สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญของชาวศิริไทย นอกจากนี้ ความร้อนของแสงแดดยังเป็นที่ใช้โปรดปรานแก่ พวกชาวต่างด้าวที่หนีหนาวมาจากทางเหนือ คือ จากยุโรป และอเมริกา ดังนั้นหากเราทำที่พักร้อนที่ขั้วให้ได้ดีแล้ว เรา ก็หารายได้จากการพักผ่อนนี้ได้มากทีเดียว ยิ่งกว่านั้นแสง สว่างและอากาศแจ่มใสยังทำให้ ภาพถ่าย ภาพวีว แจ่มใส โดยเฉพาะภาพยนตร์สี ดังนั้น ประเทศไทยจึงเริ่มอยู่ใน ความนิยมของโรงถ่ายภาพยนตร์ในต่างประเทศ ที่จะเข้ามา ถ่ายทำภาพยนตร์ในประเทศไทยมากขึ้น นั่นก็หมายถึงการ นำรายได้มาสู่ประเทศอีกประการหนึ่ง

ประเทศไทยเรายังมีความสนใจในเรื่องกระแสลมน้อยไป ทั้ง ๆ ที่กระแสลมก็ได้ช่วยมากในการให้พลังงาน ทางภาค กลางแถบบริเวณลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา และแม่น้ำบางปะกง ปรากฏว่าชาวนาได้ใช้กังหันลมในการลดระหัดกันมาก เป็น การท่นพลังงานน้ำมันและไฟฟ้ามาก ควรได้ใช้ประกอบกัน กับเครื่องยนต์น้ำมัน กังหันลมนี้หากได้ใช้เดินเครื่องกำเนิด ไฟฟ้าขนาดเล็กแล้วชาวนา ก็อาจมีไฟฟ้าใช้ได้เหมือนกัน ใน ท้องนาสหรัฐอเมริกาและในต่างประเทศก็ได้ใช้กังหันลมกัน มากในการสูบน้ำและทำให้เกิดพลังงานไฟฟ้า

ข้อที่สี่อีกประการหนึ่งสำหรับภูมิศาสตร์ของประเทศไทย ก็คือ เราอยู่ในเขตที่มีฝนตกชุกมาก ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ ว่า ประเทศไทยไม่ใช่ประเทศแห้งแล้ง แม้ในทางภาค ตะวันออกเฉียงเหนือก็มีฝนตกมากพอควร แต่การที่ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือมีสภาพคล้ายกับแห้งแล้ง เพราะพื้นที่ ไม่รักษาน้ำหรือความชื้นที่ได้จากฝน พื้นที่ที่เป็นทรายน้ำจึง ซึมเข้าไปใต้ดินเป็นส่วนมาก เช่นนี้จึงต้องพยายามแก้ไข เช่น ทำอ่างเก็บน้ำ และปลูกต้นไม้ให้มากขึ้นเพื่อสะสมน้ำ ไว้ใช้ให้มาก หากเรารักษาป่าไม้ให้ดี การขาดแคลนน้ำก็จะ ลดลง ดังนั้นปัญหาของเราจึงมีใช้อยู่ที่ว่าเราไม่มีความชุ่ม ชื่น แต่เป็นปัญหาที่ว่าเราจะเก็บความชุ่มชื้นที่ได้ไว้อย่างไร

30. การพิจารณาความปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ ใน เรื่องนี้เราแทบจะไม่ต้องวางแผนเพื่อป้องกันแต่อย่างใดเลย แต่เราต้องระวังภัยธรรมชาติ ที่อาจเกิดเพราะ ความบกพร่อง ของเราเอง เรื่องนี้คือการทำลายป่าไม้นั่นเอง เมื่อทำลาย ป่าจนมีป่าไม้เบาบางแล้ว น้ำจะท่วมในที่ต่ำ และไม่มี ปัญหาเลยว่า ไร่นาในที่ลุ่มจะเสียหายอย่างมากมาจากน้ำ ท่วม ครั้นถึงฤดูแล้งก็จะประสบกับความแห้งแล้งอย่าง สาหัส เพราะต้นน้ำไม่มีป่าที่จะเก็บน้ำ ข้อนี้เราต้องสำรวจ ให้มาก และเป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคนที่จะต้องช่วยกัน รักษาป่าและช่วยกันอบรมอุปนิสัยกุลบุตรกุลธิดาให้รู้จักการ อนุรักษ์ป่าไม้ต่อไปด้วย

31. การพิจารณาทำเลของประเทศที่อาจเป็นชุมทางของ ถนนสายเอเชีย ดังได้กล่าวมาบ้างแล้วว่าประเทศไทยอยู่ใน ท่ามกลางประเทศเพื่อนบ้านที่มีก๊ออาศัยประเทศไทยเป็นทาง ผ่าน เช่นประเทศลาว และกัมพูชา ไม่แต่เท่านั้นบางส่วนของ ประเทศยังเป็นที่ขึ้นออกไปเป็นแหลม และติดต่อกับ ประเทศมลายา การไปถึงมลายานั้น ถ้าเป็นทางบกแล้วจะ

8. สถานีรถเมล์สายเหนือ

ไปทางอื่นไม่ได้ นอกจากผ่านประเทศไทย ดังนั้นโดยบังคับทางภูมิศาสตร์ ประเทศไทยจึงเป็นเสมือนชุมทางของถนนสายเอเชีย หากได้เชื่อมโยงกันสำเร็จในอนาคต ซึ่งขณะนี้ประเทศต่าง ๆ ก็ได้ประชุมหารือกันเพื่อสร้างถนนดังกล่าวอยู่แล้ว ถนนสายนี้คงทำให้เดินทางจากไซ่ง่อนผ่านกรุงเทพฯ—ข้างกุ้ง ไปจนถึงยุโรปได้ หรือจากสิงคโปร์ผ่านกรุงเทพฯ ไปข้างกุ้งจนถึงยุโรปได้เช่นกัน

แม้ว่าถนนสายเอเชียจะเป็นแค่เพียงโครงการที่กำลังทำอยู่เป็นตอนๆ ตามความสามารถและทุนทรัพย์ของประเทศในเอเชียหลายประเทศแล้วก็ดี ปรากฏว่ามีนักเดินทางหลายคนที่ใจร้อน ได้ทดลองเดินทางโดยรถยนต์จากยุโรปผ่านมาถึงกรุงเทพฯ แล้วหลายคน บางคนถึงกับใช้จักรยานยนต์ นี่ย่อมจะเป็นข้อพิสูจน์ได้ว่า ไม่แต่เพียงถนนสายเอเชียจะเป็นไปได้เท่านั้น แต่อาจทำให้ประเทศเราเป็นชุมทางได้ด้วย และหมายถึงความเจริญรุ่งเรืองในอนาคตส่วนจะเร็วหรือช้าขึ้นขึ้นอยู่กับความพยายามของเรา

32. การพิจารณาคุณสมบัติประโยชน์ของภูเขาทางภาคเหนือ โดยทั่วไปภูเขามักเป็นที่กันดารต่อการครองชีพ คือผู้คนไม่ใคร่ไปอยู่ ไม่ใคร่มีถนนหนทางผ่าน นอกจากจำเป็นจริงๆ แต่ภูเขาทางภาคเหนือของประเทศไทยก็มีคุณอนันต์แก่ประชากรชาวไทย ดังจะได้กล่าวตามลำดับต่อไปนี้

ภูเขาทางภาคเหนือ ได้ใช้เป็นกำแพงของประเทศ คือใช้เป็นพรมแดนของประเทศไทยกับประเทศพม่า ซึ่งอยู่ทางด้านตะวันตก ได้แก่ทิวเขาแดนลาว ทิวเขาหลวงพระบาง และทิวเขาเพชรบูรณ์ ซึ่งทำให้พรมแดนระหว่างประเทศของเราตอนนั้นแน่นอนและชัดเจน ไม่เหมือนกับบางประเทศในทางภาคพื้นยุโรปหรืออเมริกา ซึ่งไม่มีพรมแดนที่ชัดเจนในบางสมัยที่มีการสงครามประเทศนั้นๆ อาจถูกรุกรานและสูญเสียดินแดนไป หรือที่เราเรียกกันว่าถูกกลืนประเทศ บางสมัยมีกำลังต่อสู้จนเป็นอิสระ ก็ได้ดินแดนกลับคืนมา แต่พรมแดนก็เปลี่ยนไปหรือถูกตัดทอนไป อาทิเช่นประเทศโปแลนด์หรือเยอรมันตะวันออกเป็นต้น การที่ภูเขาเป็นเสมือนกำแพงบ้านของเราก็เพราะเป็นอุปสรรคต่อการบุกรุกจากข้าศึกศัตรูด้วย มีหลายครั้งหลายสมัยในประวัติศาสตร์ที่พม่าพยายามจะโจมตีประเทศไทยจากทางด้านตะวันตก แต่การรุกรานมักจะต้องผ่านมาตามช่องเขา แต่กว่าพม่าจะผ่านมาถึงกรุงศรีอยุธยา ฝ่ายเราก็มักจะรู้ตัวและเตรียมตัวทันเสียก่อน จึงทำให้พม่าไม่มีโอกาสจะโจมตีได้โดยถนัด นอกจากจะชกกองทัพบกด้วยกำลังมหาศาล แต่ก็เป็นการเปลืองชีวิตผู้คนมิใช่น้อย ในสมัยต่อๆ มา พม่าก็ทอดอไปเอง

ภูเขาทางภาคเหนือเป็นที่รับน้ำฝน ก็ตามปกติความชื้นจากทะเลนั้น ลอยมาในอากาศในลักษณะของก้อนเมฆกรึนเมื่อย่านไปบนแผ่นดินตามการพัดของกระแสลม ก็จะลอยเรื่อยไป จนกว่ากำลังลมจะหมด เมฆจึงจะลอยสูงขึ้นในอากาศ แต่เมื่อมีภูเขาสูงมากำบังทางลมเสีย เมฆนั้นก็จะถูกภูเขาสูงปะทะ ทำให้กระแสลมพาเมฆลอยขึ้นสู่ที่สูง เมื่อเมฆขึ้นสู่ที่สูงก็จะเย็นลงทำให้ไอน้ำกลั่นตัวเป็นฝน ด้วยประการนี้ภูเขาจึงเป็นที่ซึ่งมีฝนตกมากกว่าพื้นที่ราบ ภูเขาทางภาคเหนือจึงอุดมด้วยแม่น้ำลำธารมากมายหลายสาขา

เมื่อภูเขาทางภาคเหนือเป็นที่ซึ่งมีฝนตกมาก จึงทำให้มีต้นไม้และป่าไม้ขึ้นปกคลุมอุดมสมบูรณ์ หากผู้คนไม่ทำลายป่าตัดไม้มาใช้กันมาก หรือถางไร่ตามภูเขา ป่าไม้ก็คงจะแน่นหนากว่าที่เห็นในปัจจุบันนี้มาก อย่างไรก็ตามป่าไม้เป็นอุปกรณ์ที่สำคัญสำหรับการก่อสร้างบ้านเรือน เราจึงต้องตัดมาใช้บ้าง แต่อย่างไรก็ดีต้องไม่เก็บอัตราที่ไม้เหล่านั้นจะเจริญงอกงามขึ้นมาแทนที่ต้นไม้ที่เราได้ตัดไปใช้ หากอัตราการใช้มากกว่าอัตราการเกิดขึ้นแทนที่ก็เท่ากับเป็นการทำลายป่าไม้นั่นเอง

ต้นไม้ตามภูเขาจะขึ้นต้นอยู่ได้ก็โดยรากของมันที่ซอนลงไปในพื้นที่ดิน ซอกหินและซอกคิ่วที่รากไม้ซอนลงไปนั่นเอง เป็นที่ว่างซึ่งน้ำฝนจะซึมลงไปขังอยู่และค่อย ๆ ซึมออกมาสู่แม่น้ำลำธารทีละน้อย หากต้นไม้ไม่มีขึ้นปกคลุมอยู่ตามภูเขาแล้ว น้ำฝนที่ตกลงมาถึงผิวดินก็จะไหลลงสู่ที่ต่ำอย่างรวดเร็ว ไม่ช้าก็ออกทะเลไป แต่เมื่อมีป่าไม้อยู่ตามภูเขาหนาแน่น น้ำฝนก็จะถูกต้นไม้ปะทะการไหล เมื่อการไหลของน้ำช้าลง การซึมลงตามซอกหิน ซอกคิ่ว ก็มีมากขึ้น และต้นไม้เองก็สามารถดูดเอาน้ำเข้าไปหล่อเลี้ยงลำต้นได้มาก เท่ากับเป็นการช่วยเก็บน้ำไว้ด้วยอีกทางหนึ่ง ดังนั้นภูเขาที่มีป่าไม้จึงนับว่าเป็นคุณค่าอนันต์ โดยเฉพาะป่าไม้ทางภาคเหนือของประเทศไทย ที่เป็นอ่างเก็บน้ำให้แก่ภาคกลางของประเทศซึ่งเป็นที่ราบ การเก็บน้ำตามภูเขาที่มีป่านี้ อาจเปรียบได้กับอ่างน้ำที่มีฝายหนุพาดไว้ที่ริมอ่าง เวลาเอาน้ำรดลงที่ฝายนั้น ฝายก็จะดูดน้ำไว้มาก แล้วค่อย ๆ ปล่อยน้ำไหลซึมลงสู่ก้นอ่างทีละน้อย ถ้าไม่มีฝายหนุอยู่ตามริมอ่าง น้ำที่ตกลงไปก็จะไหลลงสู่ก้นอ่างทันที โดยไม่ยอมจับอยู่ตามข้างขอบอ่างเลย

ยิ่งกว่านั้นภูเขาทางภาคเหนือ ยังเป็นที่อุดมด้วยแร่ธาตุต่างๆ เพราะแร่ธาตุก็มีอยู่มากตามภูเขา ซึ่งมีหินอยู่หลายชนิด หินเหล่านั้นที่เกิดของแร่ เช่น แร่พลูมโบร, อำเภอมะเข่เรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน แร่น้ำมันที่อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ และแร่ถ่านหินที่แม่เมาะ จังหวัดลำปาง

เป็นต้น

เนื่องจากทางภาคเหนือเป็นที่ซึ่งมีภูเขา จึงย่อมมีหุบเขา สลับกันไป หุบเขาที่ช่วยให้มีโอกาสน้ำในลำธาร หรือแม่น้ำไว้ได้แห่งละหลายๆ เช่นขณะนี้เรากำลังทำการ กั้นน้ำไว้ด้วยเขื่อนภูมิพล เพื่อเก็บน้ำไว้ใช้ในการทำนาทาง ภาคกลาง และของภาคเหนือเองด้วย แทนที่จะปล่อยน้ำ ให้ไหลลงสู่ทะเลเสียเปล่าๆ ทุกปี แม่น้ำปิงที่กักไว้ในหุบ เขาเช่นนี้ ย่อมมีระดับสูงกว่าตอนล่าง ทำให้เกิดอำนาจ ความดันของน้ำอย่างมาก ซึ่งเรามีโอกาสได้ตัดแปลงให้เป็น แหล่งงานน้ำนั่นเอง ดังนั้นภูเขาจึงเป็นที่อุดมด้วยแหล่งน้ำ และพลังงานน้ำ น้ำเหล่านี้เป็นที่อยู่ของปลาหลายชนิด และป่าเป็นที่อยู่ของสัตว์หลายชนิด จึงทำให้บริเวณภูเขาที่ ว่ากันดาร์นั้น กลับเป็นที่ซึ่งอุดมด้วยทรัพยากรธรรมชาติ เช่นภูเขาทางภาคเหนือของประเทศไทยนี้เอง

33. ช่องเขาและทางผ่านทรนแดน ในสมัยก่อนการ ติดต่อกันระหว่างประเทศ ไม่ใคร่สะดวกเหมือนอย่างปัจจุบันนี้ ซึ่งเดี๋ยวนี้มีเรือเดินทะเล เครื่องบิน และรถไฟหรือรถยนต์ ผู้คนไม่ต้องเดินไปในที่กันดารบุกป่ารอนแรม เว้นแต่กรณี ที่จำเป็นเพราะมีงานพิเศษเท่านั้น การเดินผ่านตามป่าเขาก็ เป็นธรรมดาอยู่เอง ที่นักเดินทางจะต้องแสวงหาช่องทางที่ สะดวกที่สุดต่อการเดินผ่านไป และถ้าพื้นที่เป็นที่สูงและมี ภูเขาสูงๆ ขวางอยู่ ทางที่สะดวกที่สุดก็คือช่องเขาที่มีระดับ ที่ต่ำที่สุดในบริเวณนั้น ด้วยเหตุนี้เองการคมนาคมของประ- เทศไทยกับประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียงจึงมักจะผ่านตามช่อง เขาต่างๆ บางทีก็เป็นทางเท้า บางทีก็เป็นทางแม่น้ำซึ่งเรือ ผ่านได้ บางทีก็เป็นทางเกวียน ช่องทางเหล่านี้นอกจากจะ เป็นช่องที่ใช้ติดต่อไปมาหาสู่และทำการค้ากันแล้ว บางช่อง ยังเป็นทางผ่านของทหารที่ออกกองทัพอไปทำสงครามกัน และ มักจะกล่าวถึงเสมอในประวัติศาสตร์ ต่อไปนี้เป็นชื่อช่อง เขา และช่องทางผ่านทรนแดนที่สำคัญในประเทศไทย

ทางเบระปัด เป็นทางผ่านจากเบตงไปสู่ปัวในสหพันธ- รัฐมาเลเซีย บางทีก็เรียกว่า เบราพิศ ในปัจจุบันนี้มีทาง รถยนต์ผ่านไปได้ในช่องเขา และถ้าหากทางรถยนต์ระหว่าง กะเปอร์กับตะกั่วป่าเสร็จเรียบร้อย ประชาชนในกรุงเทพฯ ก็อาจนั่งรถยนต์ไปเที่ยวปัวหรือสิงคโปร์ได้ หรือผู้ที่อยู่ที่ สิงคโปร์จะมาท่องเที่ยวทัศนอาจรโดยทางรถยนต์ถึงเชิงเขา สุดเขตแดนภาคเหนือของประเทศไทยเลยทีเดียว

ช่องอิดา เป็นทางผ่านจากสงขลาไปอะลอร์สตาร์ (เมือง ไทรบุรี) เวลานั้นเป็นทางรถยนต์ที่ไปมาได้สะดวกแล้ว ซึ่ง ทำให้การติดต่อระหว่างประเทศไทยกับสหพันธรัฐมาเลเซีย ในทางการค้า และทางทัศนอาจรเห็นมากขึ้น

ช่องเขา เป็นทางผ่านระหว่างทุ่งสงกับร้อนพิบูลย์ที่ช่อง ทางนี้มีอุโมงค์รถไฟผ่านช่องช่องแก้ว และทางรถยนต์ก็กำลัง ก่อสร้าง เพื่อเชื่อมต่อจังหวัดนครศรีธรรมราชกับจังหวัดตรัง

ช่องฉวาง เป็นทางผ่านระหว่างนครศรีธรรมราชกับพังงา เวลานั้นกำลังมีทางรถยนต์ซึ่งกำลังก่อสร้างผ่านช่องนี้ จาก จังหวัดนครศรีธรรมราชไปอำเภอฉวาง

ทางบ้านเสียมญวน เป็นทางผ่านระหว่างชุมพรไปปาก- จั่น และกระบี่ เวลานั้นมีทางรถยนต์ผ่านจากชุมพรไปจน กระทั่งถึงระนองแล้ว และทางระหว่างระนองถึงพังงาอยู่ใน ระหว่างก่อสร้าง

ทางสำนักไทรสามขา เป็นทางจากชุมพรไปเมืองตะนา- ศรี ทางนี้ไม่ได้รับการปรับปรุงในขณะนี้แต่อย่างใด และ เวลานั้นเกือบจะใช้ไม่ได้

ช่องสิงขร เป็นช่องเขาระหว่างประจวบคีรีขันธ์ไปเมือง ตะนาวศรีและมะริด ทางผ่านนี้แต่ก่อนรัฐบาลเคยดำริที่จะ สร้างทางรถไฟเชื่อมต่อระหว่างไทยกับพม่าสายหนึ่ง แต่ก็ ยังมิได้ดำเนินการแต่อย่างใด ต่อมาเมื่อเกิดสงครามระหว่าง ประเทศญี่ปุ่นกับบรรดาประเทศทางตะวันตก ญี่ปุ่นขอ อนุญาตรัฐบาลไทยสร้างทางรถยนต์ผ่านช่องทางนี้ไปมะริด

ช่องอำขา เป็นช่องทางผ่านระหว่างกาญจนบุรีไปทวาย ช่องนี้เป็นแต่เพียงทางเดินเท่านั้น และยังมีได้มีการปรับปรุง

ช่องบ้องตี้ เป็นช่องทางผ่านระหว่างกาญจนบุรีไปทวาย ช่องนี้มีแต่ทางเดินเท้าเท่านั้น และมีสายโทรเลขระหว่าง- ประเทศผ่าน

ทางพระเจดีย์สามองค์ เป็นช่องทางผ่านที่สำคัญมากใน ประวัติศาสตร์ระหว่างประเทศไทยกับพม่า เชื่อมต่อระหว่าง กาญจนบุรีกับเมะละลาง เวลากองทัพพม่ายกมาโจมตีประ- เทศไทยแต่ก่อนจะผ่านเส้นทางนี้ ที่เขตแดนระหว่างไทยกับ พม่าเดี๋ยวนี้ จะมีพระเจดีย์ขนาดย่อมเรียงอยู่สามองค์ด้วยกัน

9. รูปพระเจดีย์ 3 องค์

บริเวณนั้นเป็นที่โล่งเตียนและอยู่เหนือน้ำในช่องเขาสูง รูป
ร่างของพระเจดีย์เป็นแบบของพม่า มียอดเป็นทองและองค์
พระเจดีย์มีสีขาว ในระหว่างสงครามญี่ปุ่นได้สร้างทางผ่าน
ไปถึงเมะลาลัง เป็นทางที่ต้องเสียชีวิตและแรงงานมาก
มาก มีฉายาว่าทางสายพม่า (BURMA ROAD) ขณะนี้มี
ทางรถถึงเมืองแม่ปิ้ง

ช่องเขาพระวอ เป็นทางที่ผ่านระหว่างจังหวัดตากกับ
อำเภอแม่สอด เวลาที่ได้มีทางซึ่งกำลังก่อสร้างจากจังหวัด
ตากไปสู่อำเภอแม่สอดแล้ว เป็นทางซึ่งผ่านไปตามภูเขาสูง
เป็นทางผ่านที่สำคัญในประวัติศาสตร์ ระหว่างการสงคราม
ของประเทศไทยกับพม่า

ช่องทางแม่สอด เป็นทางที่ผ่านระหว่างจังหวัดตากไป
เมะลาลัง เป็นทางเดียวกับที่ผ่านช่องเขาพระวอ จากแม่
สอดแล้วจะต้องข้ามแม่น้ำเมยไปทางเมียวดี ซึ่งอยู่ปากตรง
ข้ามแม่สอด ทางเส้นนี้ญี่ปุ่นได้เคยใช้เป็นทางผ่านในเวลา
สงครามคราวที่แล้วเหมือนกัน รัฐบาลได้ปรับปรุงเส้นทางนี้
เพื่อให้ดีขึ้นและจะเรียบร้อยในเร็ววัน เพราะแม่สอดเป็นที่
ซึ่งมีทรัพยากรมาก เช่นไม้สัก และไม้อื่นๆ ซึ่งแต่ก่อนการ
ล่องซุงต้องล่องลงสู่ลำน้ำเมยไปออกทะเลวัน

ทางแม่สอด หรือทางผ่านอำเภอฮอด เป็นทางจาก
เชียงใหม่ไปเมะลาลัง จากอำเภอฮอดจะต้องผ่านไปอำเภอ
แม่สะเรียง และไปข้ามแม่น้ำสาละวิน (กง) ที่ช่องคากวิน
ผ่านทางทาบไปเมะลาลัง ทางนี้เป็นทางเก่า ขณะนี้ทาง
การได้ก่อสร้างทางจากอำเภอฮอดไปแม่สะเรียงแล้ว เพราะ
เป็นทางที่มีประโยชน์มาก เนื่องจากทางได้อำเภอแม่สะเรียง
มีแร่พลูแกม และต้องขนลำเลียงโดยมีค้ำและวัวค้ำซึ่ง
ได้ทีละน้อยและช้ามาก

ทางขุนขวม เป็นทางผ่านจากอำเภอขุนขวมไปเมือง
คองอ ในระหว่างสงครามญี่ปุ่นเคยใช้เส้นทางนี้ โดยทำถนน
ผ่านเข้ามาทางขุนขวม แล้วทำค่อไปถึงแม่ฮ่องสอน จาก
แม่ฮ่องสอนผ่านอำเภอไปทะเลแม่ริม เหนือจังหวัดเชียงใหม่
หลังจากนั้นแล้วช่องทางนี้ไม่ได้ใช้

ทางแม่ฮ่องสอน เป็นทางผ่านจากจังหวัดเชียงใหม่ไป
มันตะเล ทางนี้แต่ก่อนผ่านไปตามลำน้ำปายตรงช่องน้ำ
เที่ยงคืน ในปัจจุบันยังคงเป็นทางที่สะดวกสำหรับการติดต่อ
ระหว่างพม่ากับไทยทางจังหวัดแม่ฮ่องสอน และเป็นทาง
ผ่านของสินค้าพื้นเมืองด้วย เวลาที่ทางแม่ฮ่องสอนกับ
เชียงใหม่กำลังอยู่ในระหว่างก่อสร้างแล้ว โดยเส้นทางจะ
ผ่านทางอำเภอปายและอำเภอแม่ริม

ช่องตะโก เป็นทางผ่านจากจังหวัดนครราชสีมา ไป
อำเภอกบินทร์บุรี และถึงอำเภอวัฒนานครในจังหวัดปราจีน-

บุรี ทางนี้แต่ก่อนไปศรีโสภณได้

ช่องจอม เป็นทางผ่านจังหวัดสุรินทร์ไปศรีโสภณ โดย
ตัดเข้าช่องเขาควง เวลามีการรถยนต์จากจังหวัดผ่าน
ช่องนี้ไปศรีโสภณ

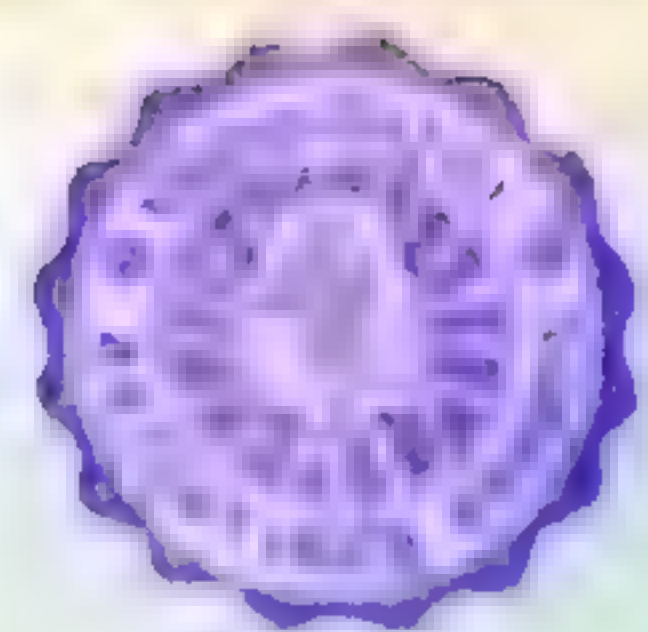
ที่กล่าวมาแล้วนี้จะเห็นได้ว่า ช่องเขาและช่องทางผ่าน
ธรรมดาต่างๆ มีหลายแห่งที่รัฐบาลกำลังปรับปรุงเพื่อให้
การคมนาคมดีขึ้น เพื่อจะได้เป็นประโยชน์ต่อการติดต่อของ
ประชาชน และส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ เช่นทาง
แม่สอด เป็นต้น เมื่อเรียบร้อยแล้วจะส่งเสริมการติดต่อ
การค้าระหว่างประเทศไทยกับพม่าเป็นอย่างดี เพราะขณะนี้
การค้าขายกระทำการกันเพียงเล็กน้อย ระหว่างประชาชนที่อยู่
ในอำเภอ กับพ่อค้าพม่าที่อยู่ใกล้พรมแดน ทางผ่านแม่-
ฮ่องสอนก็เช่นเดียวกัน จะทำให้แม่ฮ่องสอนเป็นจังหวัดที่
ก้าวหน้าขึ้น เพราะที่นั่นเป็นแหล่งที่มีทรัพยากรธรรมชาติ
ไม่น้อย แต่การคมนาคมที่ลำบากก็ดกกันไม่ให้มีโอกาสผลิต
แร่และไม้ได้ตามที่ควร

ธรณีวิทยา

34. ความสำคัญของธรณีวิทยา ธรณีวิทยาเป็นวิชาที่ว่า
ด้วยส่วนประกอบ โครงสร้าง และประวัติของโลก ส่วน
ประกอบนั้นหมายถึงวัตถุหรือหินที่ประกอบเป็นโลก ซึ่งมัก
จะถูกแรงธรรมชาติต่างๆ มาทำให้เปลี่ยนแปลงรูปทรงอยู่
เสมอ นอกจากนี้ยังเป็นวิชาที่ว่าด้วยการกระจายหรือภูมิ-
ศาสตร์ของหินชนิดต่างๆ ที่ปรากฏอยู่บนผิวโลกอีกด้วย
ตลอดจนประวัติของหินซึ่งมีร่องรอยของพืช และสัตว์ที่ตาย
ทับถมกันมาแต่โบราณหลายล้านปี ความรู้ทางธรณีวิทยา
นี้ เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการนำไปสู่ความเข้าใจในเรื่อง
ทรัพยากรแร่ธาตุที่เกิดขึ้นภายในหิน หินแต่ละอย่างมีแร่
ธาตุไม่เหมือนกัน ดังนั้น ความรู้ทางธรณีวิทยาจะช่วยให้
กันหาทรัพยากรแร่ธาตุที่ต้องการได้ง่ายขึ้น และรู้จักใช้
ทรัพยากรนั้นๆ ให้ถูกต้องด้วย

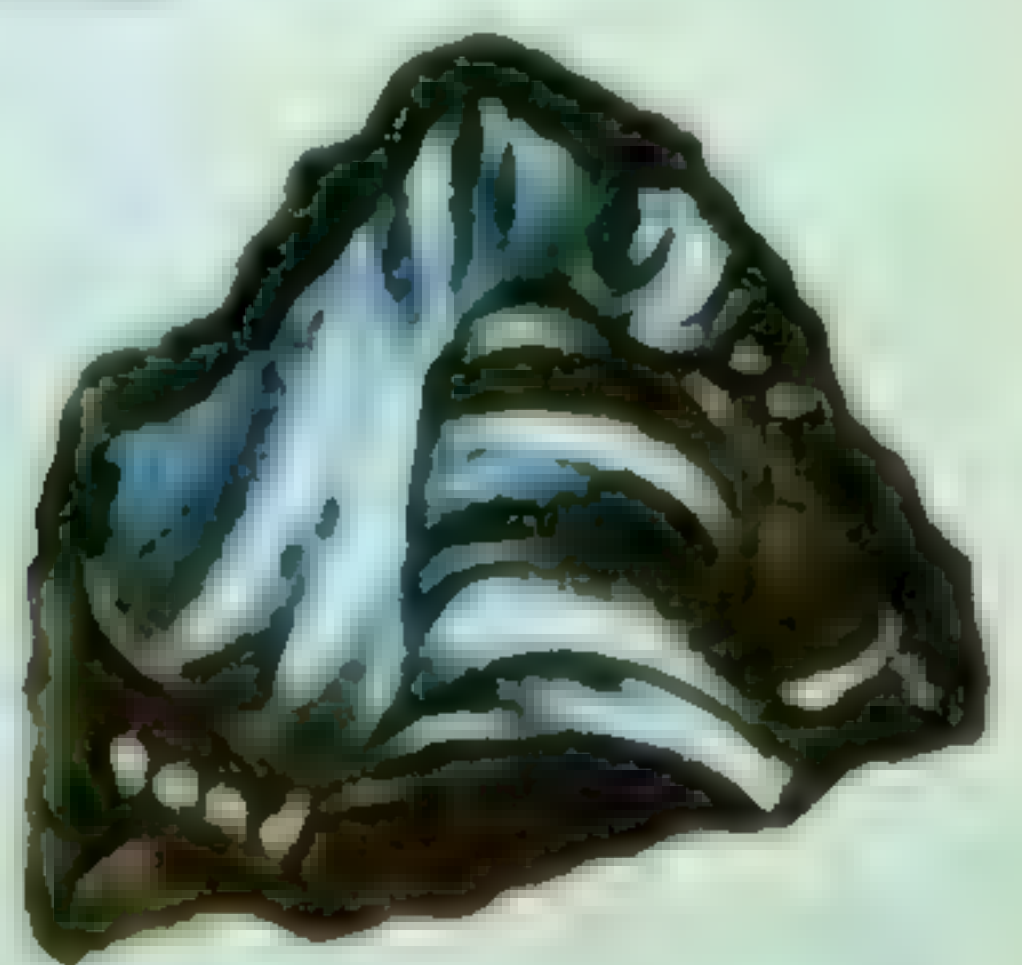
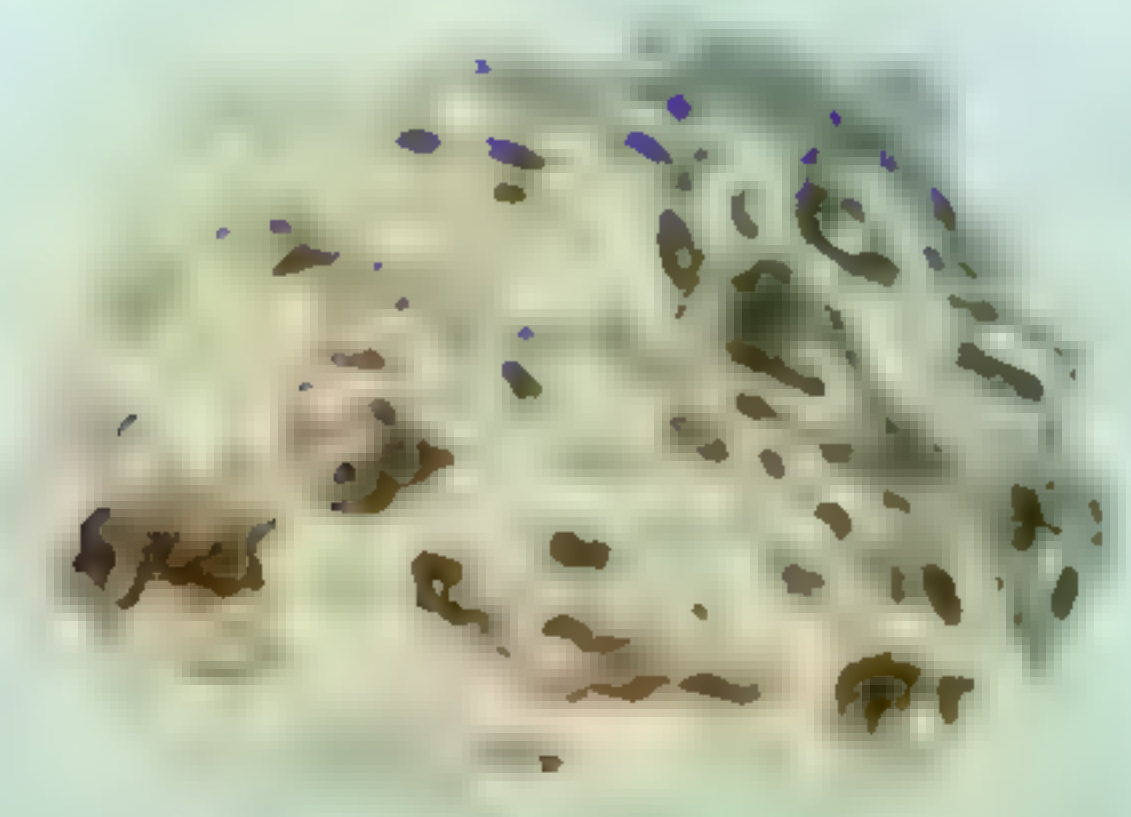
35. อายุของหินตะกอน หินที่ประกอบเป็นผิวโลกนั้น
อันที่จริงเกิดจากหินเหลวภายในโลก (Magma) ซึ่งออกมา
แข็งตัวอยู่ภายนอก แต่อากาศและน้ำทำให้หินแข็งแตกแยก
แล้วจะลายลงมาเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ยั่วนานเข้าก็จะมี
เมล็ดละเอียดลงไปที่ทุกที่ เมื่อถูกน้ำและกระแสลมพัดพาไป
ตกตะกอนอยู่ในที่ต่ำ นานนับเป็นจำนวนหลายล้านปีก็จะ
ติดกันเป็นหินอีกครั้ง เรียกว่าหินตะกอน ซึ่งซ้อนกันขึ้น
ไปเป็นชั้นๆ ตามสมัยของการตกตะกอนและการแข็งตัว
ขึ้นโดยอยู่ลึกมากก็มีอายุมาก ชั้นใดอยู่เบื่องบนก็มีอายุน้อย

หินดิน
SEDIMENTARY ROCKS

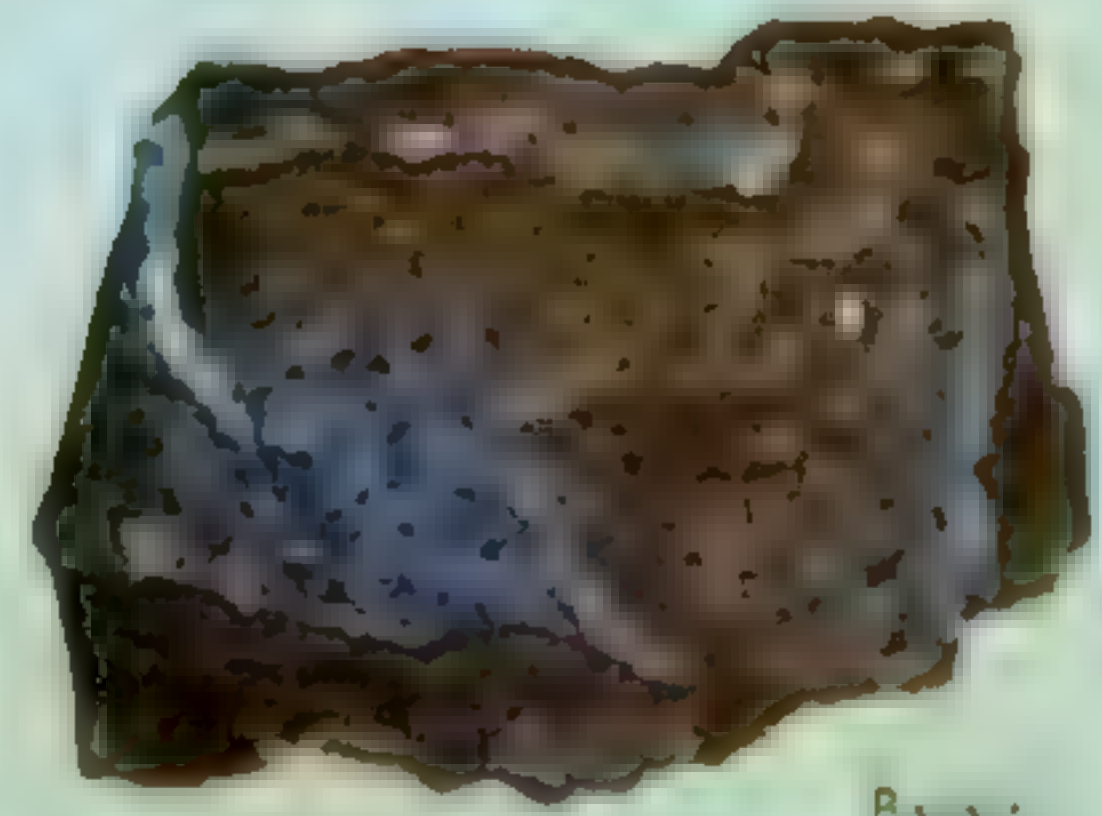

101886

หินอัคนี
IGNEOUS ROCKS

Conglomerate

Basalt

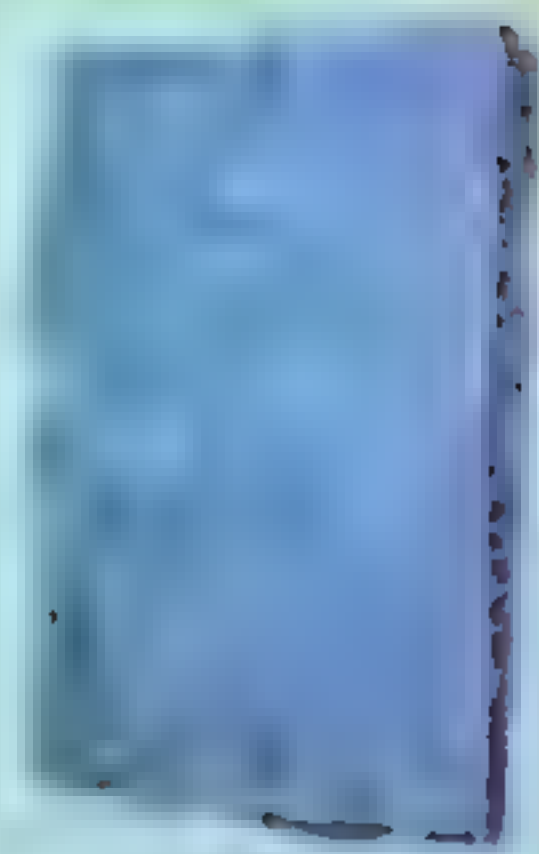

Granite

Limestone

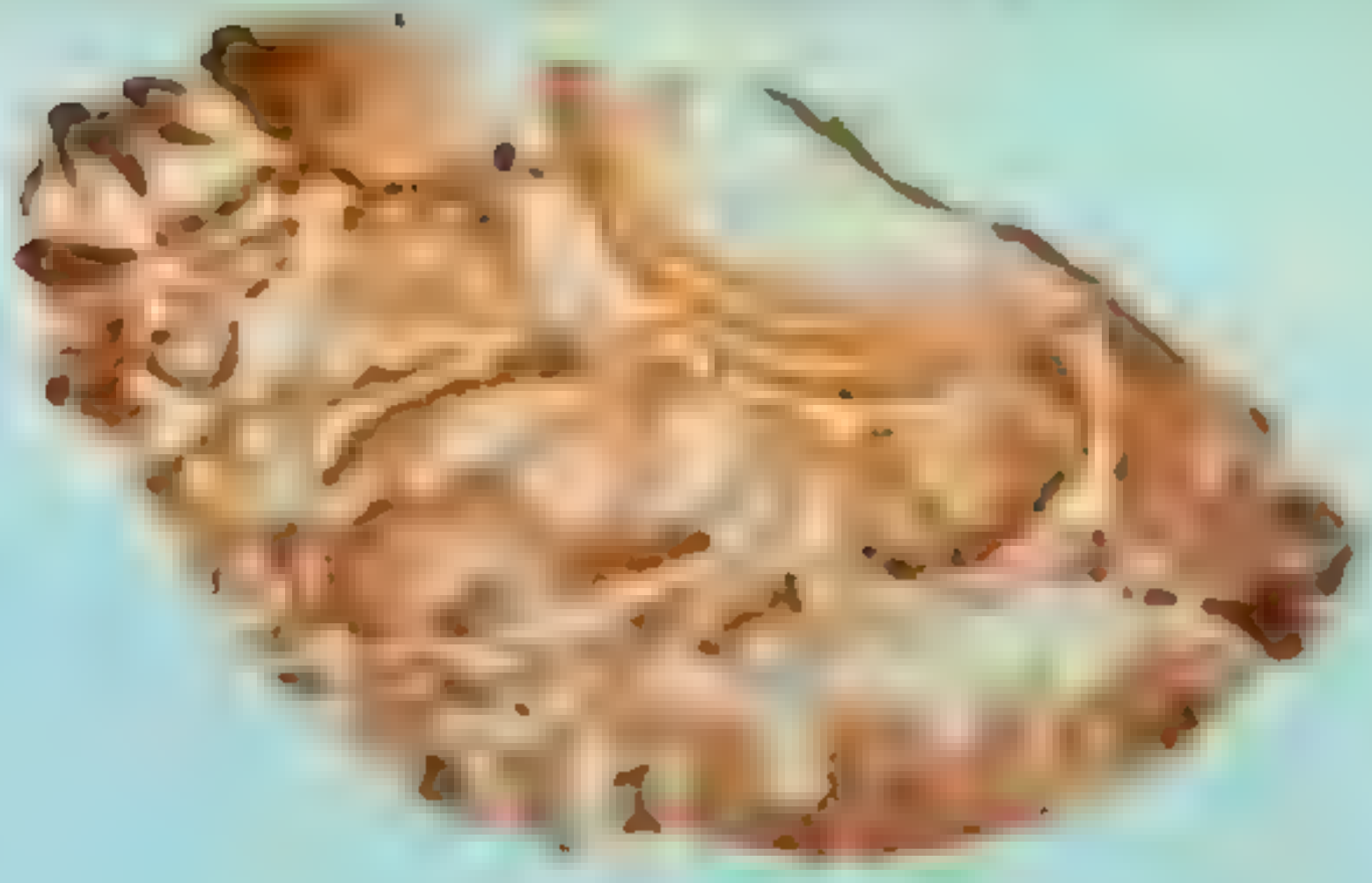
หินแปรหรือหินกึ่งแปร
METAMORPHIC ROCKS

Grey Slate

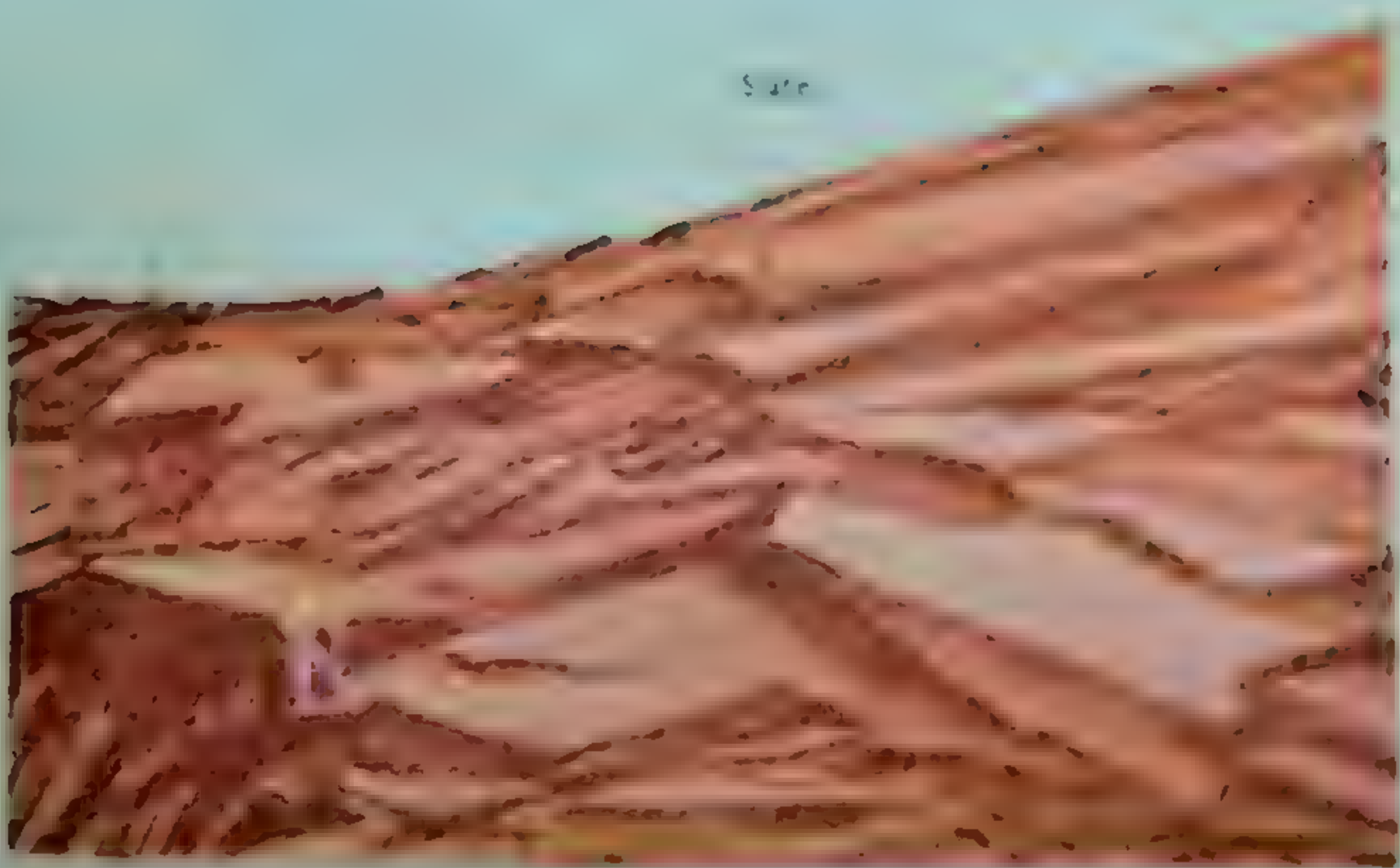
Red Slate

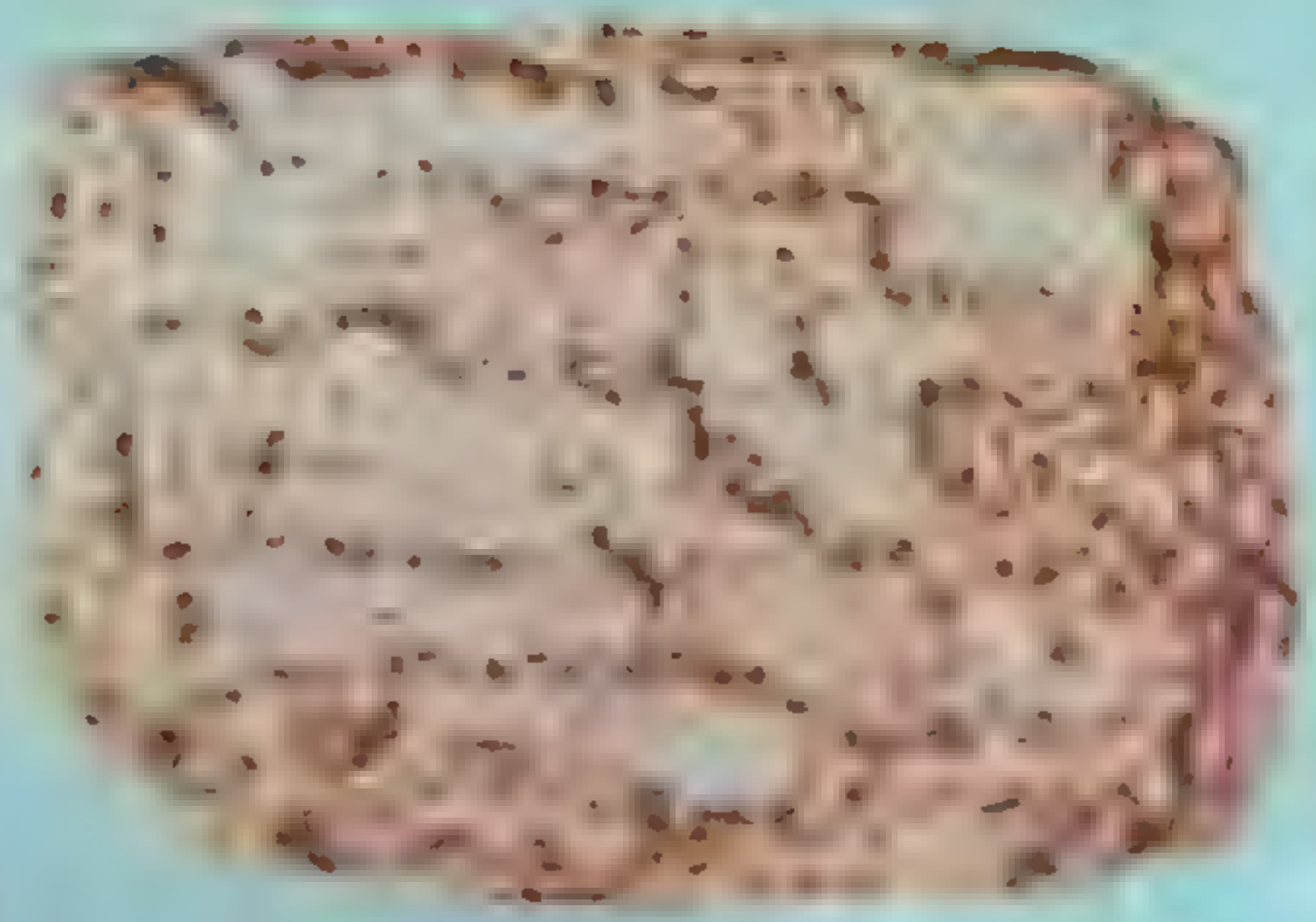
Anthracite

Polished
Brown Marble

Slate

Gneiss

ที่ราบลุ่มน้ำท่วมถึง บริเวณที่ปลูกข้าว นาข้าวในเขตลุ่มน้ำท่วมถึง

ที่ราบบริเวณแหล่งน้ำท่วมถึง บริเวณที่มีภูเขาสลับซับซ้อนในเขตลุ่มน้ำท่วมถึง

อย่างไรก็ดี การค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องหินตะกอนนั้น นักธรณีวิทยาสามารถสืบได้ย้อนหลังไปประมาณ 500,000,000 ปี (ห้าร้อยล้านปี) เท่านั้น ก่อนเวลานั้นนักธรณียังไม่สามารถจะให้ความรู้ที่ชัดเจนหรือยืนยันอะไรได้แน่นอน ในการกำหนดอายุของหิน นักธรณีวิทยาแบ่งเรียกเป็นยุคและสมัยดังนี้

ยุค (ERAS)	สมัย (PERIODS)	อายุเป็นจำนวนล้านปีถึงปัจจุบัน
Cainozoic	Quaternary	40,000,000 ปี
	Tertiary	
Mesozoic	Cretaceous	150,000,000 ปี
	Jurassic	
	Triassic	
Late Paleozoic	Permian	280,000,000 ปี
	Carboniferous	
	Devonian	
Early Paleozoic	Silurian	450,000,000 ปี
	Ordovician	
	Cambrian	
Proterozoic		700,000,000 ปี
Archaeozoic		กว่า 1,000,000,000 ปี

เมื่อเราได้ทราบระเบียบการจัดชั้นของหินตามอายุเช่นนี้แล้ว ย่อมจะเป็นแนวทางให้เข้าใจเรื่องของธรณีวิทยาประเทศไทยได้ดี

36. ชั้นของหิน (Stratigraphy) ชั้นของหินตะกอนในประเทศไทย อาจแยกออกได้ตามอายุของหินที่ซ้อนกันขึ้นมาจากพื้นล่าง คือหินที่มีอายุน้อยอยู่ตอนล่าง และหินที่มีอายุน้อยอยู่ตอนบนหรือที่ผิวดินหือคือ ที่มีอายุมากที่สุดที่พบในประเทศไทยคือหินสมัย Cambrian (450 ล้านปี) หินก่อนสมัยนั้นหรือสมัย Pre-cambrian โดยแท้นั้น ยังไม่เคยได้พบเลย ดังนั้น จึงมีแต่เพียงหิน Paleozoic Rocks (450 ล้านปี) Mesozoic Rocks (150 ล้านปี) Tertiary Rocks (40 ล้านปี) Quaternary Deposits (ถึงสมัยปัจจุบัน)

นอกจากหินตะกอนดังกล่าวแล้ว มีหินอีก 2 ชนิดที่พบปะปนหรือแทรกอยู่กับหินตะกอนเป็นแห่งๆ คือ Igneous Rocks (หินอัคนี) Metamorphic Rocks (หินแปร)

หิน Paleozoic ได้แก่หินตะกอนชุดภูเก็ต หินปูนทุ่งสง หินชุดกาญจนบุรี และหินปูนราชบุรี ซึ่งซ้อนกันหนาประมาณกว่า 9,000 เมตร

หิน Mesozoic ได้แก่หิน Granite, Batholiths, Mafic และ Ultramafic Intrusive Rocks และหินตะกอนชุดโคราช ซึ่งซ้อนกันหนาประมาณกว่า 2,000 เมตร

หิน Tertiary ได้แก่หิน Basalt ซึ่งปรากฏแทรกขึ้นมาในหินตะกอนทั่วไปในลักษณะของ Dikes, Plugs และ Flows และหินตะกอนชุดแม่สอและชุดกระบี่ หินรุ่นนี้ซ้อนกันหนาประมาณกว่า 400 เมตร

ภาคหินยุคสุดท้าย (Quaternary) ได้แก่ดินละเอียด (Silt) ดินเหนียว (Clay) ทราย (Sand) และกรวด (Gravel) ซึ่งตกตะกอนอยู่ตามที่ลุ่มแม่น้ำ ลำคลอง เขื่อนเขา ทาดทราย ปากอ่าว และชายหาดปะการัง ที่ถูกยกให้สูงขึ้นจากระดับน้ำทะเล ปัจจุบันเมื่อไม่นานมานี้ บางแห่งมีดินสีลาแลง (Laterite) ปกคลุมและขุดจากหินเหล่านี้เข้าด้วยกัน แต่ก็ยังไม่ถึงกับเกาะกันเป็นหินแข็งโดยแท้ ส่วนมากภาคหินตะกอนมีความหนาประมาณ 50 เมตร ส่วนที่อยู่ในลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยานั้นค่อนข้างหนามาก คือประมาณ 300 เมตร

หมายเหตุ (1) Dikes คือ หินเหลวที่แทรกขึ้นมาตามรอยร้าวของหินตะกอนเป็นแนวยาว (2) Plugs เป็นหินเหลวที่แทรกขึ้นมาเป็นหย่อมเล็กๆ ตามช่องว่างในหินตะกอน (3) Flows เป็นหินเหลวที่แทรกขึ้นมาจากใต้ดินแล้วไหลไปบนผิวโลกก่อนที่จะแข็งตัว จึงไม่มีรูปร่างที่แน่นอน

37. ลักษณะและภูมิศาสตร์ของหิน ต่อไปนี้จะได้อธิบายถึงลักษณะของหินในยุคและสมัยต่างๆ ตลอดจนการกระจายของหินนั้นๆ ในประเทศไทย จากพวกที่มีอายุน้อยที่สุดไปจนถึงพวกที่มีอายุน้อยที่สุดและความสำคัญทางเศรษฐกิจพอเป็นสังเขป

(1) หินชุดภูเก็ต (Phuket Series) เป็นหินที่เข้าใจว่าเกิดในสมัย Cambrian ประกอบด้วยหิน Shale สีอ่อน และหิน Shale สีเข้มมีกรวดค่อนข้างมาก และหินทรายที่มีเม็ดละเอียด ในบางแห่งหินดังกล่าวนี้ได้แปรรูปไปเป็นหิน Schist, Slate, Quartzite และ Argillite หินเหล่านี้มีความหนาประมาณ 1,220 เมตร ส่วนมากพบในทางภาคใต้ประมาณตอนกลางของแหลมไทยและทางด้านตะวันตก

(2) หินปูนทุ่งสง (Thungsong Limestone) เป็นหินปูนสีเทาเข้ม เกิดในสมัย Ordovician มีความหนาประมาณ 2,740 เมตร ในทางภาคใต้พบอยู่แถบร้อนทิเบต จังหวัดนครศรีธรรมราชและสตูล ทางภาคตะวันตกได้แก่ที่จังหวัดกาญจนบุรี ทางตะวันออกเฉียงใต้ ก็ที่จังหวัดชลบุรี หินปูนทุ่งสงมีประโยชน์ในการทำถนนและทางรถไฟ

(3) หินชุดกาญจนบุรี (Kanchanaburi Series) เป็นหินที่อาจเกิดในสมัย Carboniferous, Devonian และ Silurian ประกอบด้วยหิน Shale, Sandstone, Sandy Shale ในบาง

แต่งได้แปรรูปเป็นหิน Phyllite, Argillite, Quartzite และ Slate หินเหล่านี้หนาประมาณ 1,000—2,000 เมตร มีอยู่ในภาคใต้ของประเทศไทย ทางภาคตะวันตก ทางภาคเหนือและตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศด้วย

(4) หิน Gneiss และ Chist เป็นหินจำพวกเดียวกับหินอัคนีที่แปรรูป เข้าใจว่าเกิดในสมัย Pre-permian มีอยู่ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ประจวบคีรีขันธ์ ชลบุรี และ เชียงใหม่ มีประโยชน์ในการก่อสร้างและทำเครื่องครัวบางอย่าง

(5) หินปูนราชบุรี (Ratburi Limestone) เป็นหินที่เข้าใจว่าเกิดในสมัย Carboniferous ประกอบด้วยหินปูนสีเทาอ่อน สลับกับหินทราย (Sandstone) และหิน Shale มีซากพืชและสัตว์ปนอยู่ด้วยเป็นแท่งๆ หนาประมาณ 750 - 2,350 เมตร มีกระจายอยู่ทั่วไปทางภาคใต้และภาคเหนือ และ จังหวัดเพชรบุรี ราชบุรี กาญจนบุรี นครสวรรค์ และ ปราจีนบุรี ใช้ทำปูน ทำถนนและทางรถไฟ

(6) หิน Mafic and Ultramafic Rocks ได้แก่หิน Diorite, Gabbro และ Pyroxenite เป็นต้น ซึ่งแทรกขึ้นมาเป็น Dikes, Plugs และ Stocks ในสมัย Triassic พบในจังหวัดเชียงราย และอุตรดิตถ์ เฉพาะในจังหวัดอุตรดิตถ์ก็มีแร่ Asbestos อยู่ในหินชนิดนี้

(7) หิน Older Granite ได้แก่หิน Hornblende-Biotite Granite ซึ่งปรากฏแทรกขึ้นมาเป็นลักษณะของ Dikes, Stocks และ Elongate Batholiths ในสมัย Triassic พบในจังหวัดนราธิวาส จันทบุรี ชลบุรี นครนายก ที่ราบสูงโคราช ทางด้านตะวันตกของประเทศ และที่จังหวัด เชียงใหม่และเชียงราย หินเหล่านี้มักมีแร่โลหะอยู่หลายอย่าง เช่น ทอง ทองแดง Molybdenum เหล็ก Antimony ตะกั่วและสังกะสี

(8) หินชุดโคราช (Korat Series) ประกอบด้วยหินทราย (Sandstone) หิน กรวด ทราย (Conglomerate) และ Shale มีหินปูนบางๆ ซ้อนอยู่ด้วย บางแห่งอาจแปรรูปเป็น Quartzite, Phyllite และ Slate หนาประมาณ 366—2,000 เมตร พบทางภาคใต้เช่นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีและชุมพร ที่ราบสูงโคราช ตะวันออกเฉียงใต้ ทางภาคเหนือ และที่ แม่สอ หินเหล่านี้มีแร่แมงกานีส เฉพาะทางที่ราบสูงโคราชมีเกลือ ส่วนหินทรายที่แข็งใช้เป็นหินลับมีดและขัดโลหะได้

(9) หิน Younger Granite ได้แก่หิน Muscovite-Biotite Granite, Hornblende, Zircon, Apatite และ Tourmaline แทรกขึ้นมาเป็น Dikes, Stocks และ Elongate Batholiths ในสมัย Cretaceous พบในทางภาคใต้ตลอดทั้งภาค ทาง

ตะวันตกของประเทศ และบริเวณแม่สอเรียง หินเหล่านี้มีแร่ดีบุกและทังสแตเนียมอยู่มาก โดยเฉพาะทางด้านตะวันตกของประเทศ

(10) หิน Diorite and Quartz Diorite หินชนิดนี้จะแทรกขึ้นมาเป็น Dikes, Bosses, Stocks และ Batholiths ในสมัย Tertiary พบในจังหวัดลพบุรี เพชรบูรณ์และเชียงราย หินเหล่านี้มีทองอยู่ด้วย เช่นที่ท่าตะโก และมีเหล็กเช่นที่ เขาทับควาย

(11) หิน Basalt หินชนิดนี้แทรกขึ้นมาเป็น Flows, Dikes และ Plugs ในสมัย Tertiary พบในจังหวัดกาญจนบุรี จันทบุรี ตราด ลพบุรี บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ ตาก ลำปาง และเชียงราย หิน Basalt มีหลายอย่าง รวมทั้งกับหิน เช่นในจังหวัดจันทบุรีและกาญจนบุรี เป็นต้น

(12) หิน Andesite และ Rhyolite Porphyry หินเหล่านี้แทรกขึ้นมาเป็น Stocks, Dikes และ Flows ในสมัย Tertiary พบที่จังหวัดชุมพร จันทบุรี สระบุรี ตาก เพชรบูรณ์ อุตรดิตถ์ และเชียงราย มีประโยชน์ในการทำหินถนน

(13) หินชุดแม่สอ (Mae Sot Series) หินชุดนี้ยังไม่จับกันเป็นก้อนหินแข็งโดยแท้ จากตะกอนที่เป็นดินเหนียว ทราย กรวด Marl, Oil Shale ลิกไนท์ ชิบซัม และ หินปูนน้ำจืด (Fresh-Water Limestone) ซึ่งเริ่มเป็นหินในสมัย Tertiary และมีความหนาประมาณ 0 ถึง 430 เมตร พบในที่ลุ่มของแม่สอ ที่ลุ่มของแม่เือง แม่เมาะ และ อำเภอบาง เป็นหินที่มีน้ำมัน (Oil Shale) เช่นที่ แม่สอและแม่เือง

(14) หินชุดกระบี่ (Krabi Series) หินชุดนี้ยังไม่จับกันเป็นก้อนหินแข็งโดยแท้ จากตะกอนที่เป็นดินเหนียว, ทราย, กรวด, Marl, Bituminous Shale, ลิกไนท์, ชิบซัม และหินปูนน้ำเค็ม (Marine Limestone) ซึ่งเริ่มเป็นหินในสมัย Tertiary และมีความหนาประมาณ 0 ถึง 175 เมตร พบทางภาคใต้ของประเทศไทย มีแร่ลิกไนท์, ชิบซัม และ Oil Shale

(15) ภาคหินในสมัยปัจจุบัน (Quaternary Deposits) คือดินตะกอนต่างๆ มีดินละเอียด (Silt), ดินเหนียว, กรวด, ทราย ที่ตกตะกอนตามลุ่มแม่น้ำและลำธาร ปากแม่น้ำและลำธาร ฝั่งทะเล และหินปะการังที่ถูกยกให้สูงกว่าระดับน้ำทะเลปัจจุบัน ในสมัย Quaternary ดังนั้นจึงยังไม่จับตัวกันแข็งเป็นก้อนหิน มีความหนาประมาณ 0 ถึง 300 เมตร พบในจังหวัดสงขลา ภูเก็ต พังงา สุราษฎร์ธานี ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา และสาขาของแม่น้ำเจ้าพระยา ในลุ่มแม่น้ำลำปาง อำเภอบางและแม่สอ ตะกอนพวกนี้มีดีบุกและ

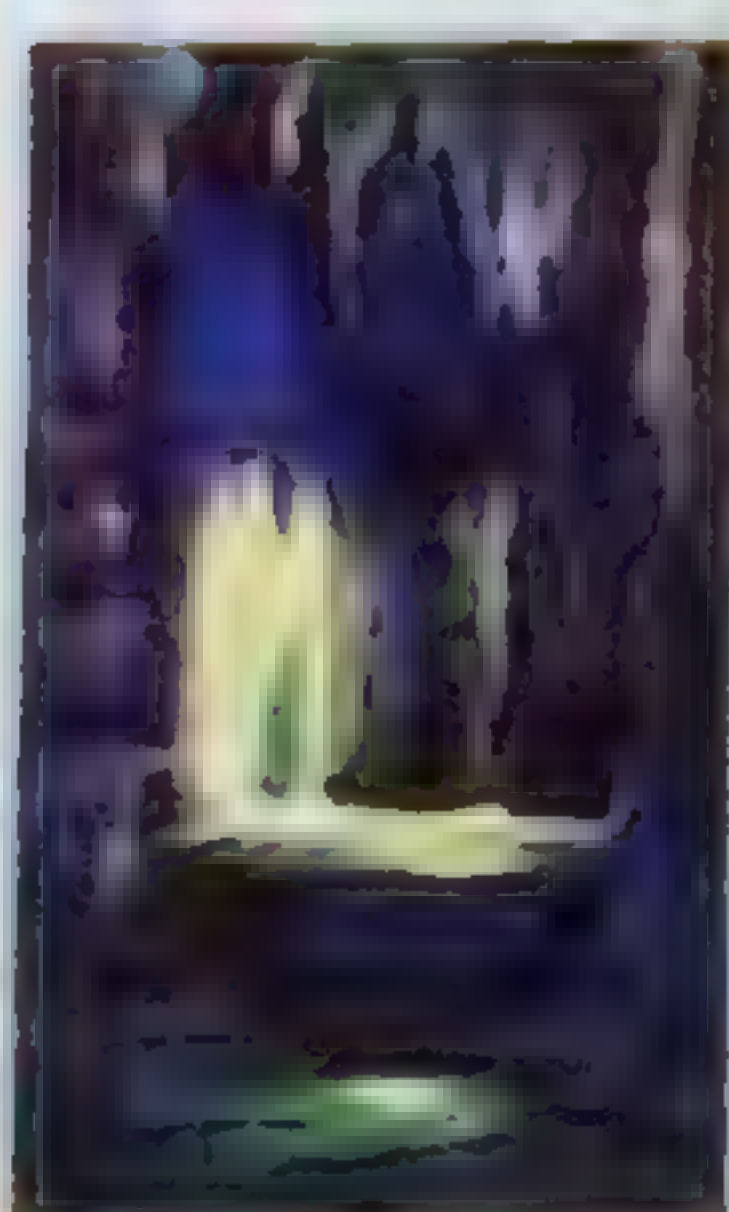
ประเทศไทย
ธรณีวิทยา
และ
ภาพประกอบ

ประเภทหินออร์ณี

- หินอัคนี
- ดินตะกอน
- หินปูน
- หินทรายโคลราช
- หินทรายกาญจนบุรี

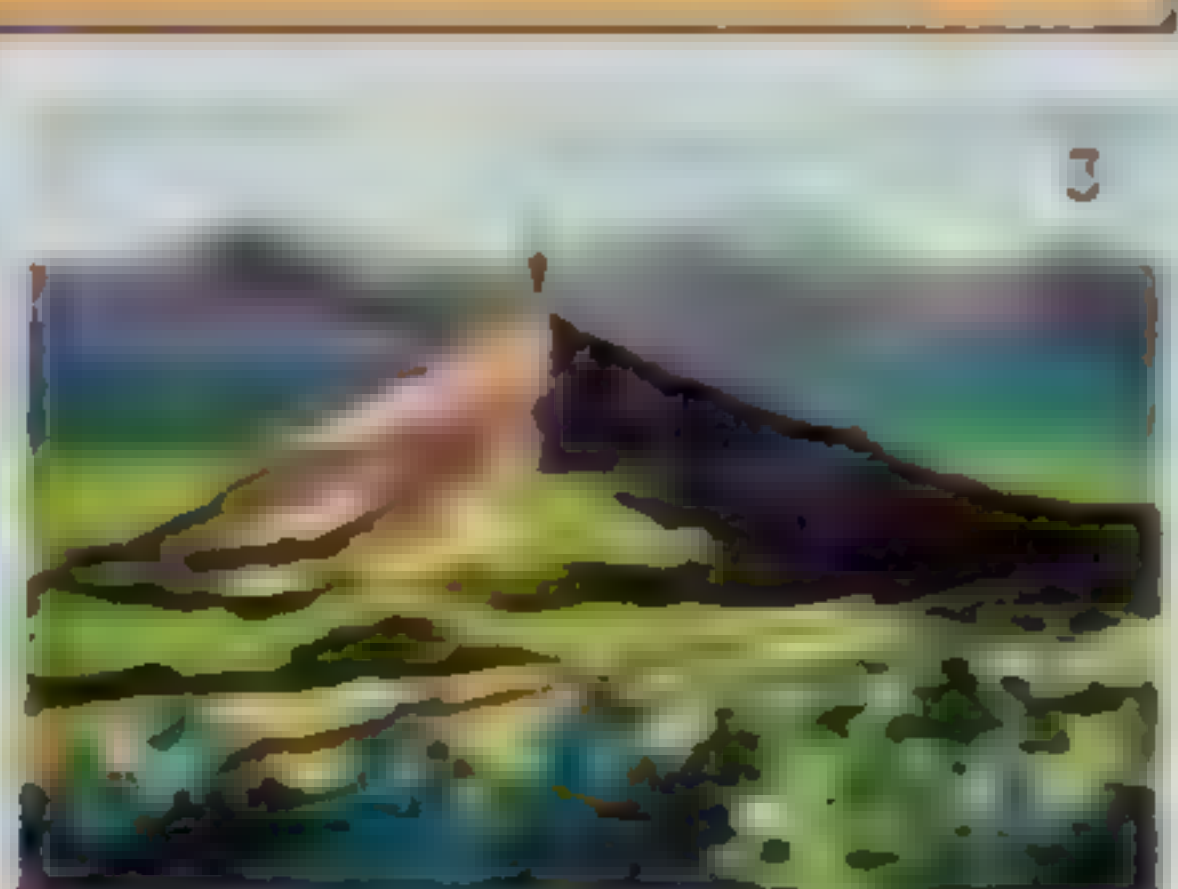

หินอัคนีและหินตะกอน
ในภาคเหนือของประเทศไทย
ส่วนใหญ่เป็นหินอัคนี

2. หินอัคนีและหินตะกอน
ในภาคเหนือของประเทศไทย

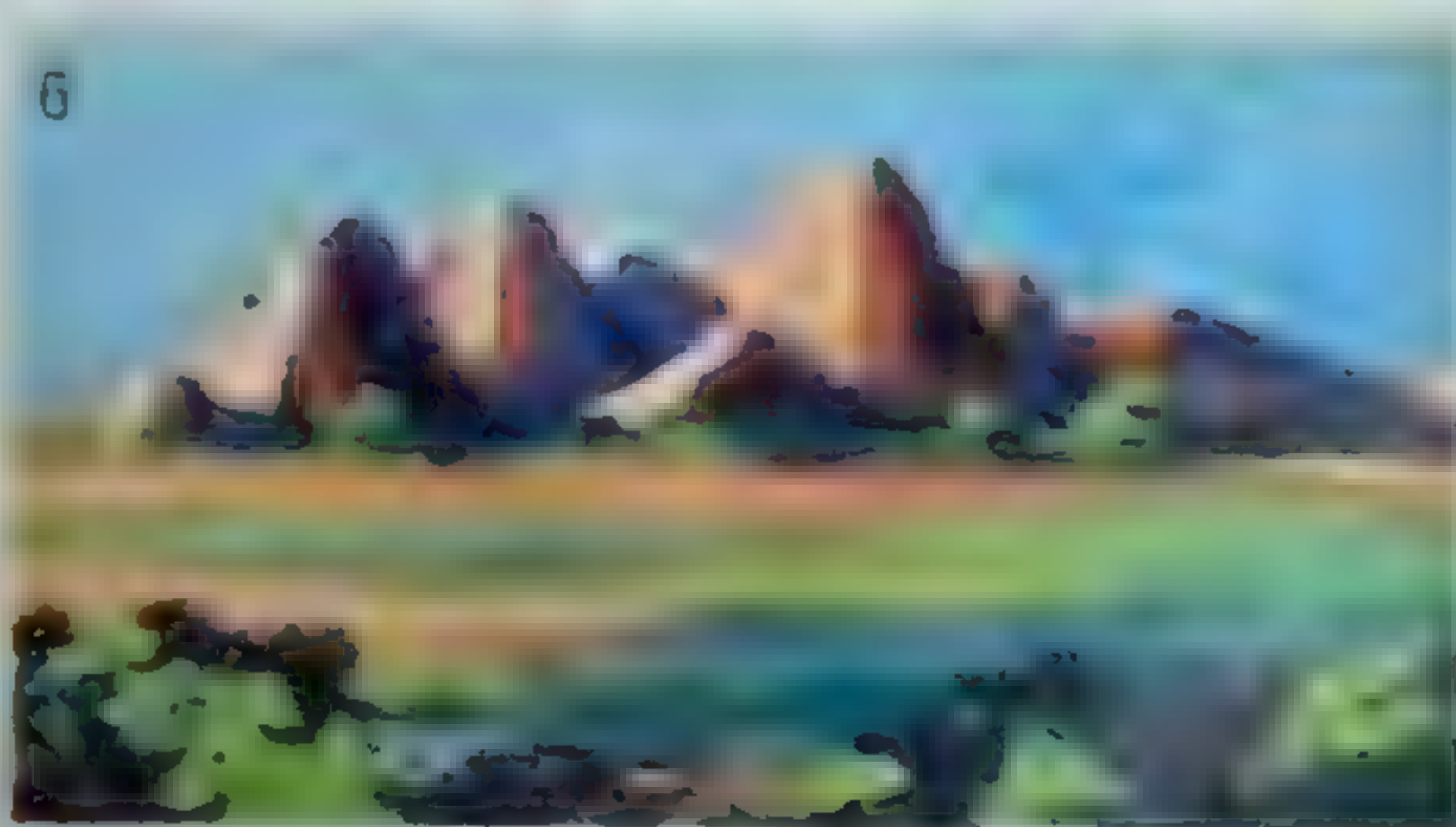
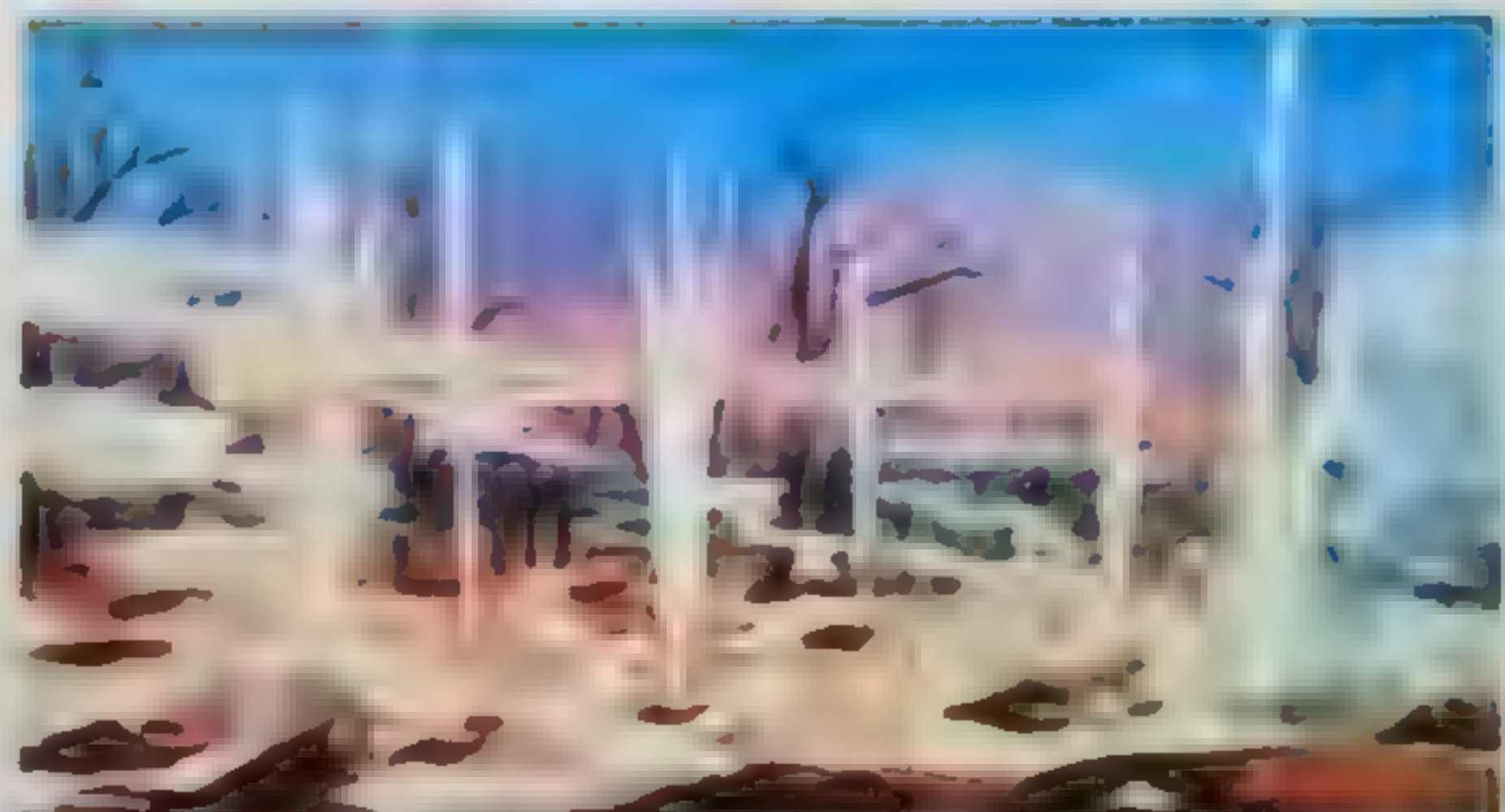
3. หินทรายโคลราช
ในภาคเหนือของประเทศไทย
4. หินทรายโคลราชในภาคเหนือ

3

4

6

หินอัคนีและหินตะกอน
ซึ่งเป็นหินอัคนีที่เก่า
แก่และหายาก

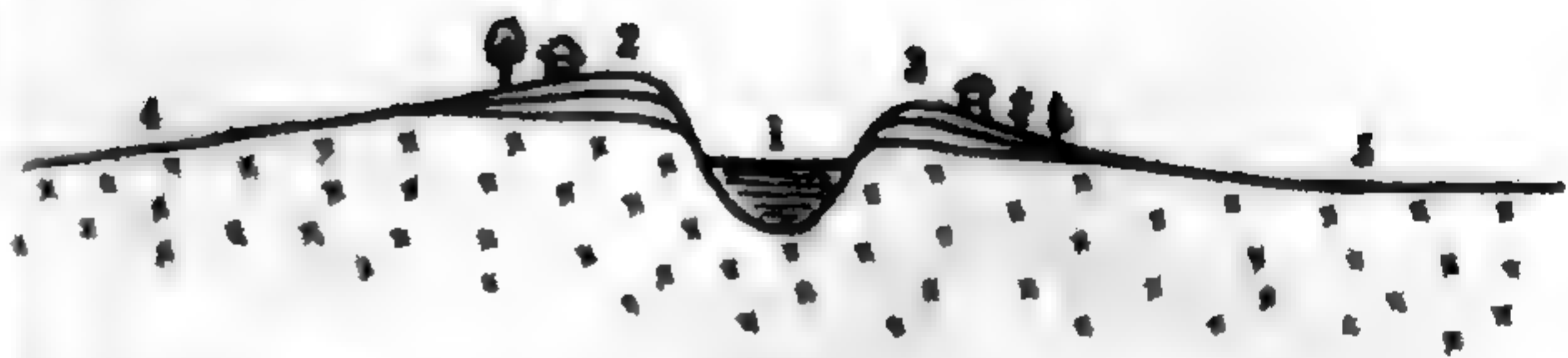
6. หินทรายโคลราช
ในจังหวัดกาญจนบุรี
หินปูนถูกน้ำชะ
ล้างลงเป็น
น้ำขุ่นๆ

ลานหินดินดานน้ำเขอะ ทำให้ผิวดินของโลกเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

การเปลี่ยนแปลงระดับของพื้นดินอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงและการเคลื่อนไหวของแผ่นดิน ทำให้เกิดหน้าเขาชันตามทิวเขา และบางแห่งมีรอยหักกร้าว

แผนผังที่ 1 ส่วนตัดของบริเวณแม่น้ำเจ้าพระยา แสดงให้เห็นว่า แม่น้ำเจ้าพระยามีฝั่งสูงกว่าบริเวณท้องนาที่อยู่ห่างออกไปจากฝั่ง เพราะเวลาน้ำท่วมดินออกจากฝั่ง มักจะเอากะกอนไปทิ้งไว้ตามริมฝั่ง 2,3 แต่ไหลออกไปกระแสน้ำอ่อนลง หากกะกอนไปได้น้อยมาก 4,5 บริเวณที่น้ำจึงต่ำกว่าบริเวณที่อยู่ใกล้ฝั่ง ดังนั้นบ้านเรือนของชาวนาจึงอยู่ริมฝั่ง 2,3 เพราะไม่ตองกลัวน้ำท่วม และสามารถปลูกพืชผัก และทำสวนได้

ทั้งสตะปนอยู่มากในบริเวณที่ต่ำ (Placer) เช่นในทางภาคใต้ของประเทศไทย นอกจากนี้ยังมีทอง พลอย เหล็ก และเป็นแหล่งน้ำจืดในดินที่อาจขุดบ่อ หรือเจาะน้ำในดินขึ้นมาใช้

หมายเหตุ (1) Bosses เป็นหินที่แทรกขึ้นมาแล้วแข็งตัวเป็นรูปกลมในหินตะกอน (2) Stocks เป็นหินที่แทรกขึ้นมาแล้วแข็งตัวเป็นแท่ง (3) Batholiths เป็นหินที่แทรกขึ้นมาแล้วแข็งตัวภายใต้แผ่นหินตะกอนเป็นบริเวณกว้าง

38. โครงสร้างและประวัติทางธรณีวิทยา (Geologic Structure and History) ประเทศไทยมีภูมิภาคทางธรณีวิทยาที่แตกต่างกัน 3 ภูมิภาค คือ ที่ราบสูงโคราช ที่ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา และบริเวณหินโค้งงอตั้งแต่ทางภาคเหนือลงไปทางภาคตะวันตกและภาคใต้ของประเทศไทย ประเทศไทยถูกบีบบังคับอยู่ระหว่างภูเขาสูงในประเทศลาว และเวียดนามทางด้านตะวันออก กับภูเขาสูงในประเทศพม่าทางด้านตะวันตก ซึ่งเป็นทิวเขาดังกับภูเขาหิมาลัยซึ่งยาวเหยียดต่อเนื่องกันลงไปจนถึงสหพันธรัฐมาเลเซียและอินโดนีเซีย

(1) หินตะกอนในประเทศไทย เริ่มเกิดขึ้นในสมัย Cambrian แห่งยุค Paleozoic เป็นต้นมา ในขณะที่พื้นที่ทั้งประเทศตกอยู่ใต้ระดับน้ำทะเล ซึ่งสังเกตได้จากหินชุดภูเก็จและมาสิ้นสุดเอาเมื่อสมัย Permian โดยมีหินปูนราชบุรีคลุมอยู่ตอนบน

(2) พอเข้าสู่ยุค Mesozoic ประเทศไทยถูกยกให้สูงขึ้นทั่วไปพร้อมกับแผ่นดินตะกอนถูกบีบบังคับให้โค้งงอในแนวเหนือและใต้ จนหินบางส่วนแปรสภาพเป็นหินแปร (Metamorphic Rocks) ในเวลาที่ใกล้เคียงกับการเปลี่ยนแปลงในระดับของภูเขา Ural และภูเขา Appalachian เปลี่ยนระดับและการโค้งงอนี้เป็นเหตุให้เกิดการแตกร้าว และมีช่องเกิดขึ้น หินแกรนิตจึงแทรกขึ้นมาตั้งแต่ต้นยุค Mesozoic

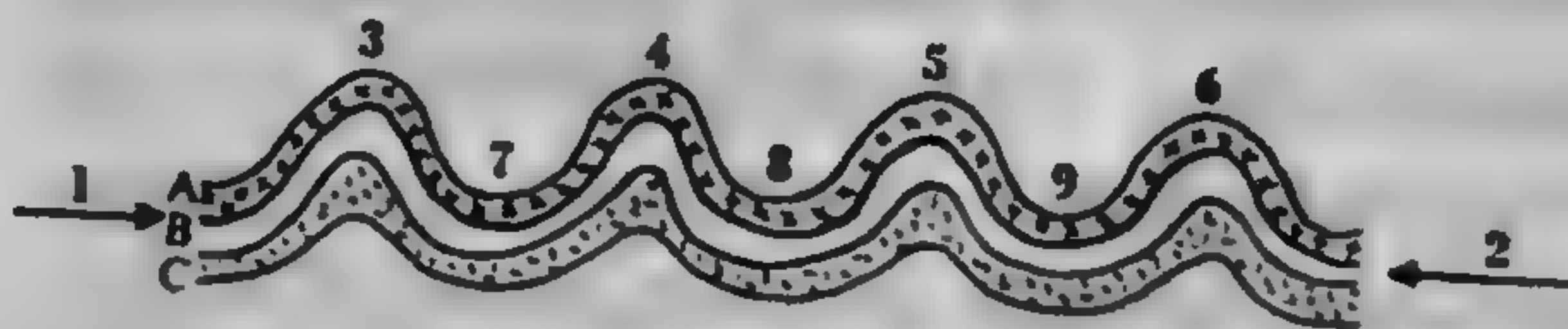
โดยเฉพาะทางด้านตะวันตกของประเทศ ที่ทำให้มีแร่ดีบุกอุดมมาก

(3) ก่อนสิ้นสมัย Tertiary ที่นํ้าของประเทศไทยถูกยกให้สูงขึ้นไปอีก รวมทั้งที่ราบสูงโคราช พร้อมกับมีการหักและการโค้งงอของแผ่นดินด้วย ที่ลุ่มเจ้าพระยาจะเกิดขึ้นในสมัยนี้ โดยมีก้นอ่าวลึกเข้าไปถึงจังหวัดอุตรดิตถ์ขณะนี้

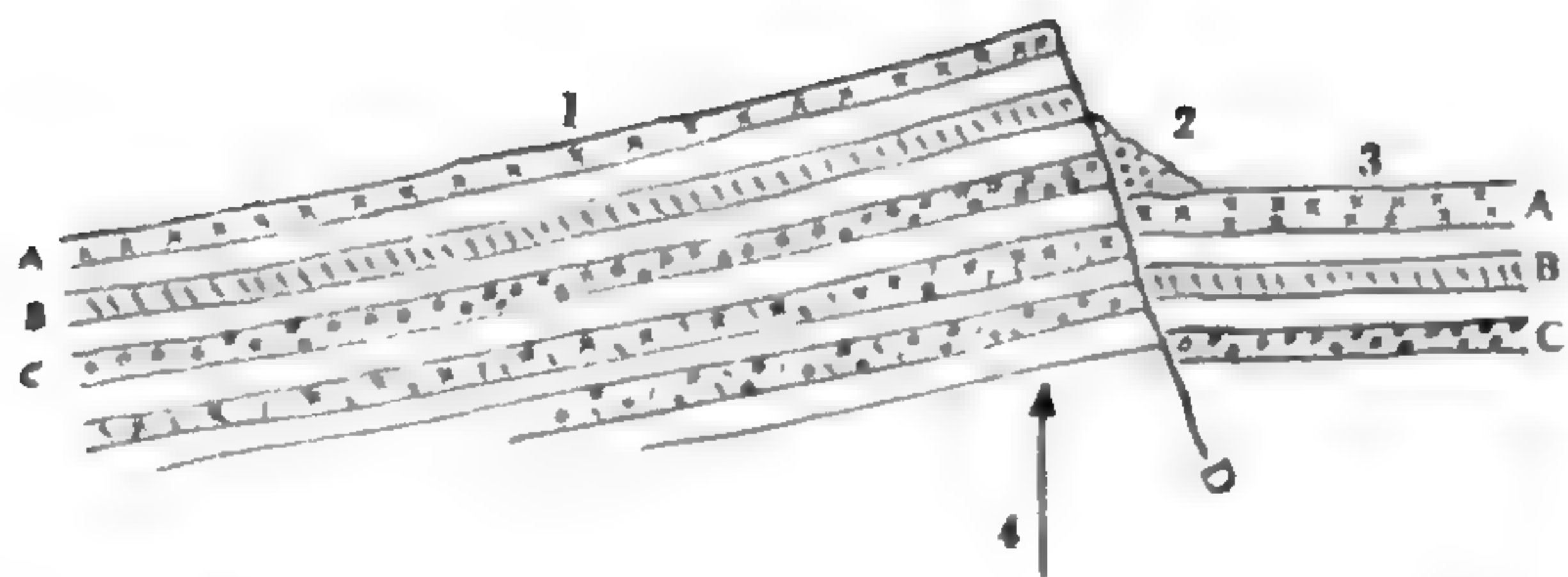
(4) ในสมัย Quaternary เป็นสมัยตกตะกอนทั่วไปในที่ลุ่มแม่น้ำต่าง ๆ รวมทั้งลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาในปัจจุบันนี้ด้วย จนกลายเป็นที่ราบตามเหลี่ยม

(5) เมื่อไม่นานมานี้ปรากฏการณ์เปลี่ยนแปลงในทางธรณีวิทยาอีก โดยทางภาคใต้ของประเทศไทยตะกอนเล็กน้อยทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือ เป็นเหตุให้ฝั่งตะวันออกบริเวณอ่าวไทยถูกยกให้สูงขึ้น ทำให้ฝั่งมีน้ำตื้นขึ้นและไม่ชัน ส่วนทางด้านตะวันตกทางฝั่งทะเลอันดามัน (Andaman Sea) กลับจมลง เป็นเหตุให้ฝั่งมีลาดชันและน้ำลึกมาก และมีเกาะมากมาย ซึ่งเดิมเกาะเหล่านี้เป็นยอดเขามาก่อน เช่นเกาะภูเก็ตเป็นต้น และอ่าวภูเก็ตก็ก่อรูปเขาที่จมลงไปในน้ำเอง

39. ประวัติธรณีวิทยาของที่ราบสูงตะวันออกเฉียงเหนือหรือที่ราบสูงโคราช ก่อนสมัย Triassic ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย เป็นแผ่นดินใหญ่ที่ถูกกดคั่นจนหินโค้งงอมาก แล้วต่อมาถูกน้ำเซาะจนกลายเป็นที่ราบลูกฟูก หลังจากนั้นพื้นที่นี้ลดระดับต่ำลงเพราะการเปลี่ยนแปลงและการเคลื่อนไหวของแผ่นดิน ทำให้ที่ภาคนี้มีน้ำไหลบ่าท่วมถึงหรืออาจจมอยู่ในทะเล ทำให้มีการตกตะกอนของดินเหนียวและหินทราย ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นหินเชล (Shale) และหินทราย (Sandstone) ชนิดต่างๆ บางสมัยก็มีตะกอน

แผนผังที่ 3 ส่วนตัดของหินตะกอนทางภาคเหนือ แวง 1 และ 2 ที่บีบมาจากทางด้านตะวันตกและตะวันออก ทำให้แผ่นหินตะกอนงอโค้ง สูงบ้างต่ำบ้างสลับกัน เกิดเป็นภูเขาทิวเขาวนกันไปในแนวเหนือและใต้ ที่ 3 4 5 และ 6 ส่วนที่เป็นหุบเขาได้แก่ 7 8 และ 9 เป็นต้น ดังนั้นภูเขาผิบนํ้าและเพชรบูรณ์จึงเกิดขึ้นโดยลักษณะเช่นนี้ ลุ่มแม่น้ำปิง วัง ยม น่าน และแม่น้ำป่าสัก จึงขนานกันกับทิวเขาด้วย

แผนที่ 2 ส่วนคักของหินตะกอนทางภาคตะวันออก
เฉียงเหนือแสดงที่ราบสูง 1 ถูกยกขึ้นด้วยแรงค้ำข้างเดียวคือ 4
การรอยร้าวของแผ่นดิน ดังนั้น แผ่นหินจึงถูกยกขึ้นสูงกว่า
ระดับเดิมข้างหนึ่ง นานเข้าหินอาจพังลงมาของอยู่ที่เชิงเขา
ทรง 2 บริเวณ 1 เรียกว่าที่ราบสูงโคราช บริเวณ 3 เรียกว่า
เขมรต่ำ

ที่มากับกระแสน้ำ ทำให้มีหินเชลเนื้อละเอียดปรากฏอยู่
บางสมัยมีน้ำพัดพาเอากรวดมามาก จนบางแห่งมีหินผสม
กรวดทรายมาก (Conglomerate Sandstone) ซึ่งมักพบอยู่
ทั่วไป เช่นที่บริเวณภูเขาพระวิหารเป็นต้น ต่อมาได้มีการ
เปลี่ยนระดับในพื้นแผ่นดินอีก จนภาคนี้ถูกทำให้โค้งงอบาง
แห่ง และบางแห่งถูกค้ำให้สูงขึ้น จนเป็นภูเขาสูงเช่นทิว
เขาภูพาน บางตอนกลายเป็นแอ่งเช่นที่โคราชและสกลนคร
เป็นต้น ในที่ต่ำเช่นนี้น้ำได้ไหลมาทั้งใต้ดินและบนดิน พา
เอาเกลือมาด้วย ทำให้ดินมีรสเค็ม การยกทางค้ำนี้ได้ตาม
ทิวเขาดังกล่าวทำให้เกิดน้ำผาชันทั่วไป และบางแห่งมีรอย
หักหรือร้าว (Fault) ก็มีหินบาชัลต์แทรกขึ้นมาได้ เช่นที่
จังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ และศรีสะเกษ เป็นต้น

40. โครงสร้างทางธรณีวิทยาของที่ราบสูงโคราช ที่ราบ
สูงโคราชตกอยู่ในที่ราบขั้วกับระหว่างทิวเขาที่โค้งงอมากสอง
ด้าน คือทางด้านตะวันตกได้แก่ทิวเขาทางภาคเหนือของ
ประเทศไทย ทิวเขาในประเทศพม่า และทางด้านตะวันออก
ได้แก่ทิวเขาในประเทศลาว ดังนั้น ที่ราบสูงโคราชจึง
แอ่นตัวเล็กน้อย ในตอนหลังนี้ทำให้เกิดเป็น (1) แอ่ง
โคราช (Korat Basin) (2) แอ่งสกลนคร (Sakon Nakhon
Basin) และ (3) สันสูงภูพาน (Phuphan Range) บริเวณ
แอ่งโคราชนั้นกลุ่มหินที่จังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์
สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี ร้อยเอ็ด มหาสารคาม
และกาฬสินธุ์ สำหรับแอ่งสกลนครกลุ่มหินที่ของจังหวัด
สกลนคร หนองคาย อุดรธานี ขอนแก่น และนครพนม
ส่วนสันสูงภูพานนั้น เป็นแนวโค้งงอสวมแนวนานกันไป
ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ตั้งแต่จังหวัดอุบลราชธานีไป
ทางเหนือจังหวัดกาฬสินธุ์ ผ่านไปทางใต้ของจังหวัดสกล
นคร และนครพนม

10. แผ่นหินที่ซ้อนกันเป็นชั้น ๆ ทางที่ราบสูงตะวันออกเฉียง
เหนือ เห็นได้จากถ้ำธารแห่งหนึ่งในจังหวัดปราจีนบุรี

ภูมิอากาศของประเทศไทย

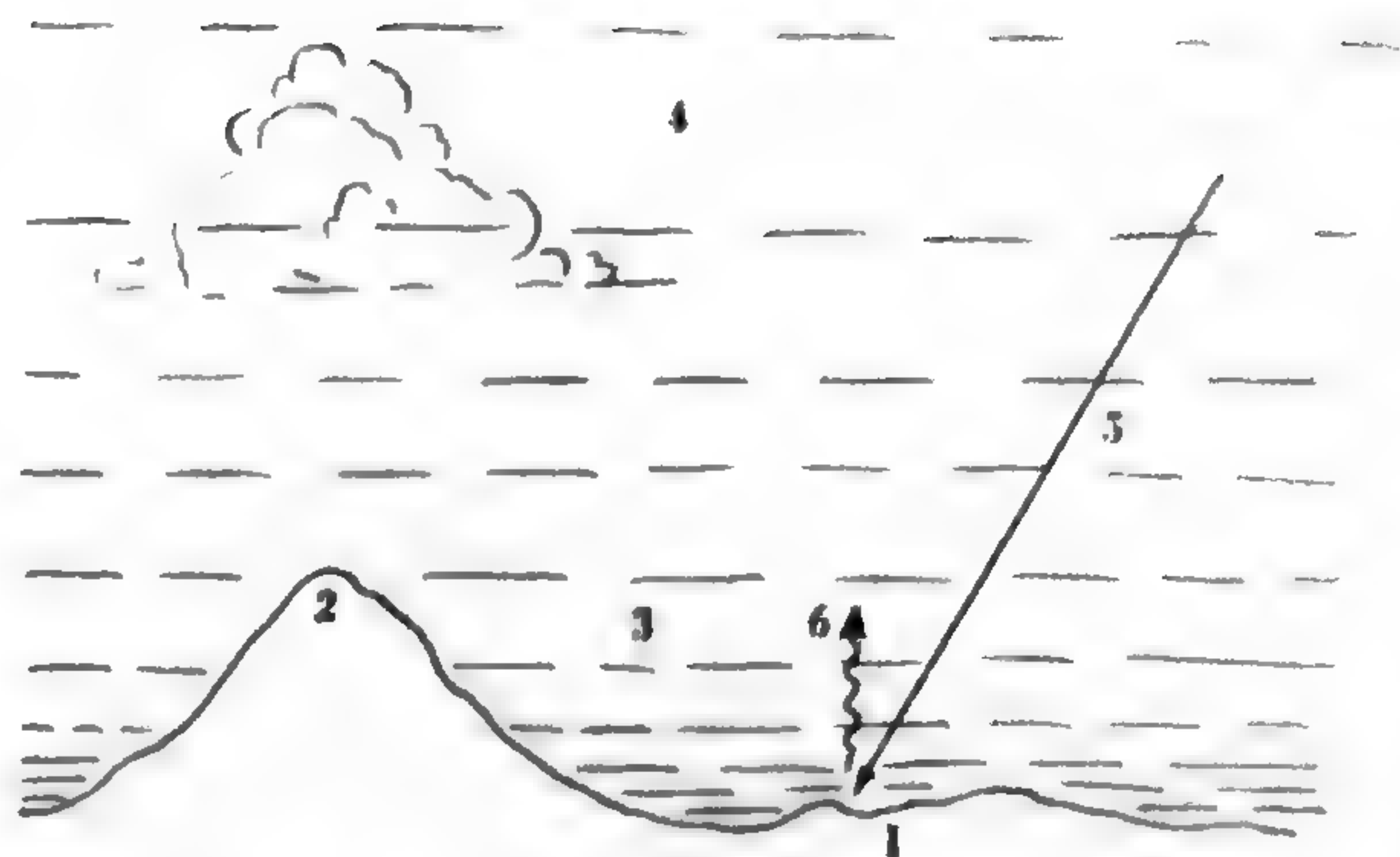
41. ปัจจัยในการเปลี่ยนแปลงบรรยากาศ ทลั้งงาน
ความร้อนจากดวงอาทิตย์ มีอิทธิพลมากต่อการเปลี่ยนแปลง
ของอากาศบนผิวโลกรวมทั้งประเทศไทยเราด้วย โดยเฉพาะ
พื้นแผ่นดินใหญ่ของทวีปเอเชียที่อยู่ตอนเหนือของประเทส
ไทยนั้น ทำให้อากาศเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนระหว่างฤดูฝน
และฤดูแล้ง

42. การโคจรของดวงอาทิตย์ โดยสัมพันธ์กับเส้นศูนย์
สูตร เนื่องจากแกนหมุนของโลกเอียงไปจากแนวตั้งฉาก
กับพื้นทางโคจรของโลก $23\frac{1}{2}^{\circ}$ (ประมาณ) จึงทำให้ดวง
อาทิตย์เคลื่อนที่โดยสัมพันธ์กับเส้นศูนย์สูตร คือในฤดูร้อน
ของซีกโลกเหนือ ดวงอาทิตย์จะอยู่เหนือเส้นศูนย์สูตรเป็น
มุม $23\frac{1}{2}^{\circ}$ คือประมาณวันที่ 22 มิถุนายน ส่วนในฤดูหนาว
ของซีกโลกเหนือ ดวงอาทิตย์จะอยู่ใต้เส้นศูนย์สูตรเป็นมุม
 $23\frac{1}{2}^{\circ}$ คือประมาณ วันที่ 22 ธันวาคม ดังนั้นระหว่าง 22
มิถุนายน ถึง 22 ธันวาคม ดวงอาทิตย์จะต้องโคจรผ่านเส้น
ศูนย์สูตรครั้งหนึ่ง คือ วันที่ 22 กันยายน และระหว่างวันที่
22 ธันวาคมถึง 22 มิถุนายน ดวงอาทิตย์จะต้องโคจรผ่าน
เส้นศูนย์สูตรอีกครั้งหนึ่งคือ วันที่ 22 มีนาคม ดังนั้นแผ่นดิน
เอเชียจึงร้อนและเย็นสลับกันในรอบปีหนึ่ง เป็นเหตุให้
กระแสน้ำพัดกลับไปมาตามตำแหน่งของดวงอาทิตย์ (ดู
แผนที่ 12)

43. **พลังงานของดวงอาทิตย์** เนื่องจากโลกมีผิวเป็นทรงกลม ดังนั้นเมื่อดวงอาทิตย์ฉายแสงสว่างที่มีความร้อนมาสู่ผิวโลก บริเวณที่ได้รับความร้อนมากที่สุดคือบริเวณใกล้กับเส้นศูนย์สูตร ส่วนบริเวณที่อยู่เหนือขึ้นไปมาก หรือใต้เส้นศูนย์สูตรลงไปมาก จะได้พลังงานความร้อน (Insolation) ลดน้อยลงไปเป็นลำดับ เพราะผิวโลกที่ใกล้ขั้วโลกจะเอียงออกไปจากแสงอาทิตย์ทุกที่ เฉพาะผิวขั้วโลกนั้น ผิวโลกขนานไปกับแสงอาทิตย์ หรือปล่อยให้พลังงานความร้อนผ่านไปโดยไม่ได้รับไว้ สำหรับประเทศไทยเราอยู่ระหว่างละติจูด 5° เหนือ ถึง 20° เหนือ ดังนั้น ถ้าหากถือเอามาตรฐานพลังงานความร้อนที่ได้รับเป็นจำนวนวันที่เส้นศูนย์สูตรเป็น 365 วันความร้อนต่อปี (Thermal Days) แล้ว ที่ละติจูด 5° เหนือจะได้ความร้อน 363 วันความร้อน และลดลงตามลำดับจนถึงละติจูด 20° เหนือจะได้ความร้อน 345 วันความร้อน สำหรับที่ขั้วโลกได้รับเพียง 152 วันความร้อนเท่านั้น

44. **ความกดดันของอากาศและกระแสลม** อากาศมีมวลสารเหมือนสิ่งของอื่นๆ แต่มีน้ำหนักเบามาก และมีคุณสมบัติเหมือนของเหลว คือไหลไปมาได้ บริเวณอากาศที่หนาแน่นขึ้นอยู่ใกล้ผิวโลกประมาณ 11 กิโลเมตร เรียกว่าเขต Troposphere สูงกว่านั้นขึ้นไปอากาศเบาบางมากเรียกว่า Stratosphere ดังนั้นอากาศที่อยู่ชิดผิวโลกจึงมีความกดดันสูงมาก และยิ่งกว่านั้นอากาศที่เย็นมีความแน่นมากขึ้นซึ่งมีความกดดันสูงขึ้นไปอีก ส่วนอากาศที่ถูกความร้อนจะขยายตัวและเบาบาง จึงมักลอยสูงขึ้นจากผิวโลก แล้วปล่อยให้อากาศเย็นที่แน่นกว่าเคลื่อนเข้าแทนที่ การเคลื่อนที่นี้คือกระแสลมนั่นเอง ดังนั้นในประเทศไทยเรานี้หรือที่ใดๆ บนผิวโลก ความร้อนเป็นสาเหตุใหญ่ในการทำให้เกิดกระแสลมและกระแสลมนี้เองที่ช่วยพาเอาความร้อนจากท้องทะเล และมหาสมุทรมาให้ทุกปี

45. **อุณหภูมิกับกำหนดสูง** ดังได้กล่าวมาแล้วว่า บริเวณใกล้ผิวโลกนั้นอากาศมีความแน่นมาก และความร้อนของดวงอาทิตย์นั้นผิวดินได้รับไว้มากกว่าอากาศ ทั้งนี้เพราะอากาศมีลักษณะโปร่งแสง จึงปล่อยให้ความร้อนผ่านไปเสียส่วนมากจนถึงผิวดิน ดังนั้นอากาศจึงได้รับความร้อนจากการสัมผัสกับผิวดิน แทนที่จะได้รับความร้อนโดยตรงจากแสงอาทิตย์ อากาศที่สัมผัสกับผิวดินแน่นมาก จึงเป็นสื่อความร้อนได้ดีกว่าอากาศที่อยู่สูงขึ้นไปจากผิวดิน เพราะยิ่งสูงขึ้นไปอากาศก็เบาบางลงมาก ไม่สามารถรับความร้อนได้มาก และไกลจากผิวดิน ดังนั้นตามภูเขาสูงๆ ในประเทศไทยจึงมีอุณหภูมิเย็นกว่าบริเวณตีนเขามาก ตามปรกติ

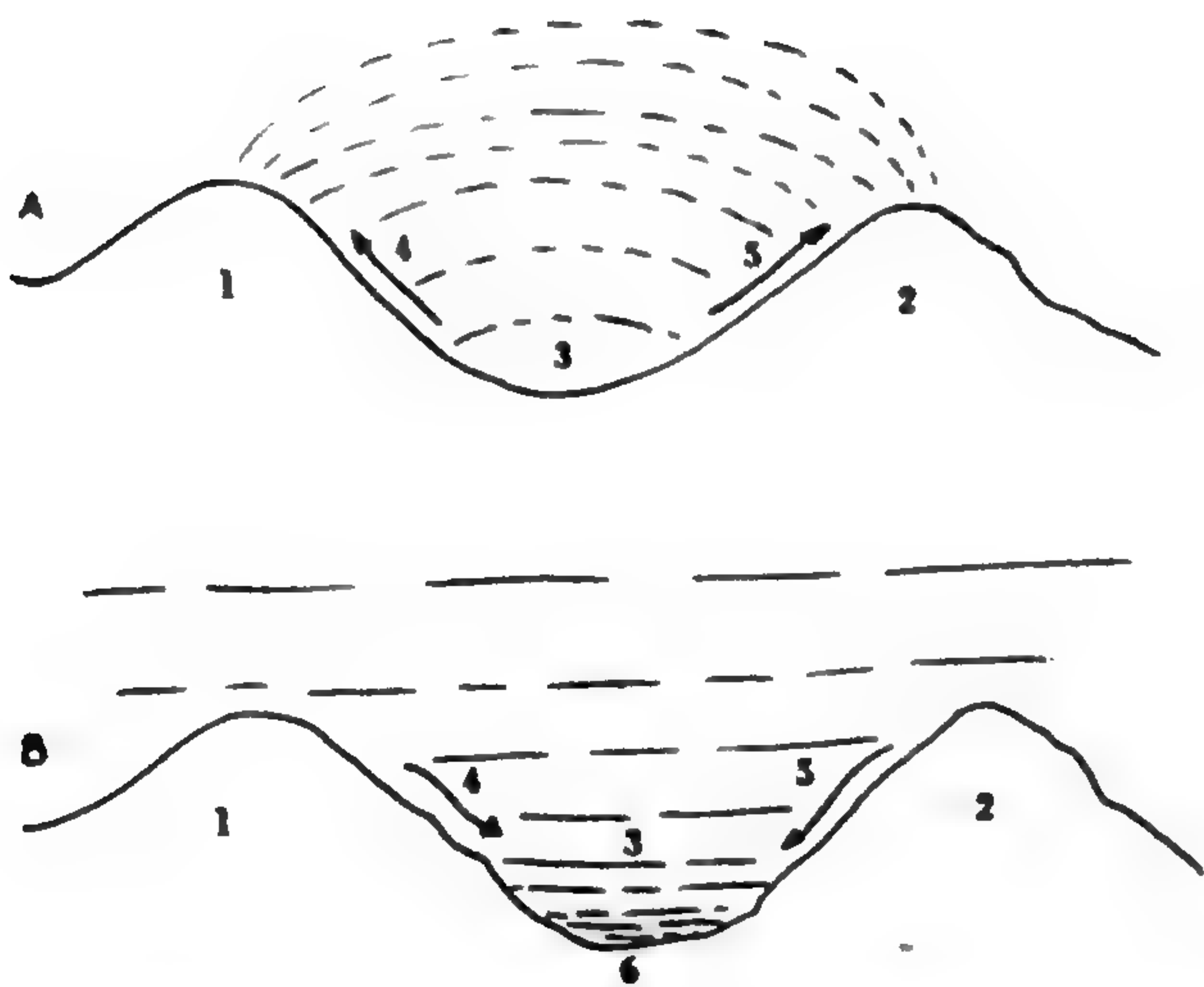

แผนผังที่ 4 อุณหภูมิกับกำหนดสูง แสดงว่ายิ่งสูงอากาศยิ่งเบาบางและเย็นลง ทั้งนี้เพราะอากาศตอนบนอยู่ห่างผิวโลก ความดึงดูดลดน้อยลงทำให้อากาศไม่แน่นเหมือนบริเวณใกล้ผิวโลก นอกจากนั้นแสงอาทิตย์ 5 ฉายลงถูกพื้นดิน 1 ทำให้ดินร้อน จะกระจายความร้อนให้อากาศ 6 ที่อยู่ติดผิวดินมากที่สุด แต่ 3 อากาศจะเบาบางกว่า 1 ทำให้เย็นลง และที่ 4 ยิ่งเย็นลงอีกมาก เพราะการแผ่รังสีความร้อนจาก 6 ลดน้อยลงตามความเบาบางของอากาศด้วย ดังนั้นยอดเขา 2 ก็พลอยหนาวเย็นไปด้วย

อุณหภูมิจะลดลงในราว 6°C ต่อ 1,000 เมตร เช่นถ้าจังหวัดเชียงใหม่หรือลำพูนมีอุณหภูมิที่พื้นราบ 24°C แล้วยอดดอยอินทนนทจะมีอุณหภูมิประมาณ 10°C เท่านั้น

46. **การถ่ายเทของอากาศในบริเวณภูเขา** ในรอบวันหนึ่งๆ ความร้อนหนาวในบริเวณภูเขาทางภาคเหนือของประเทศไทยหรือภาคใดๆ ก็ดี มักจะขึ้นอยู่กับการถ่ายเทของอากาศด้วย ตัวอย่างเช่นในเวลากลางวัน ที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนซึ่งตั้งอยู่ในหุบเขาอากาศถูกแสงแดดเผาจนร้อนจัดและขยายตัว อากาศจะลอยสูงขึ้นไปจากหุบเขาโดยเร็วเป็นเหตุให้ตามลาดเขาหรือเชิงเขา มีกระแสลมพัดมาจากกันหุบเขา แต่ตัวจังหวัดเองที่อยู่ในที่ต่ำที่สุดกลับร้อนจัดมาก เพราะอากาศเย็นไม่สามารถจะลงไปได้ ในบริเวณที่มีสภาพเหมือนกันกระเพาะ ดังนั้นที่แม่ฮ่องสอนจะร้อนจัดมากในฤดูร้อน ส่วนในเวลากลางคืนอากาศเย็นลงอย่างรวดเร็วหลังจากดวงอาทิตย์ตกแล้ว อากาศเย็นจะหดตัวแล้วไหลลงสู่กันหุบเขา ทำให้เวลากลางคืนมีอากาศหนาวเย็น ถ้าเป็นฤดูหนาวแล้วยิ่งหนาวจัดขึ้นไปอีก สภาพเช่นนี้มักปรากฏเหมือนกันกับจังหวัดอื่นๆ ที่อยู่ในหุบเขา เช่นที่จังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง แพร่ และน่าน

47. **มรสุมของทวีปเอเชีย (Monsoon)** ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ความร้อนของอากาศทำให้ความกดของอากาศ

แผนผังที่ 5 การถ่ายเทของอากาศในบริเวณภูเขา ในรูป A จะเห็นได้ว่าความหุบเขา มักเป็นที่อับอากาศ เวลากลางวัน อากาศร้อนขยายตัวจากกันหุบเขา 3 ระหว่างภูเขา 1 และ 2 ทำให้เกิดกระแสลม 4 และ 5 พัดจากกันเขาขึ้นไปหายอดเขา

ส่วนเวลากลางคืน เช่นในรูป B อากาศจะเย็นลงมาก ค่อย ๆ หดตัว และไหลลงไปในหุบเขา 3 จนถึงกันของหุบเขา 6 พวกชาวเขามักชอบอยู่ตามเชิงเขา 4 และ 5 มากกว่าที่กันหุบเขา 6 เพราะเป็นที่อบอุ่นกว่า แต่ถ้าไปอยู่ที่ 6 จะหนาวจัด เนื่องจากอากาศเย็นไปรวมอยู่ที่นั่น

เปลี่ยนแปลง และในที่สุดทำให้เกิดกระแสลมด้วย สำหรับทวีปเอเชียในเวลาที่ดวงอาทิตย์อยู่เหนือเส้นศูนย์สูตรเช่นในเดือนมิถุนายนและกรกฎาคมเป็นต้น แผ่นดินเอเชียจะได้รับความร้อนจากดวงอาทิตย์มากที่สุด จนเกิดบริเวณความกดของอากาศต่ำขึ้น เป็นเหตุให้ลมเย็นและมีความชื้นมากกว่าแถบมหาสมุทรอินเดีย และทะเลจีนใต้เข้าไปสู่บริเวณความกดค่านั้น การพัดของกระแสลมในฤดูนี้ เรียกว่า มรสุมฤดูร้อน มีทิศทางวนทวนเข็มนาฬิกาเข้าสู่บริเวณความกดต่ำในแถบตอนกลางของประเทศจีน ทำให้มีฝนตกมากในฤดูนี้ทั่วประเทศไทยและตรงข้ามกันก็คือในฤดูหนาวประมาณเดือนธันวาคมและมกราคม ดวงอาทิตย์อยู่ใต้เส้นศูนย์สูตร เป็นเหตุให้แผ่นดินของทวีปเอเชียเย็นจัดมาก ดังนั้นอากาศตอนในของประเทศจีน และไซบีเรียจึงมีความเย็นและความแน่นมาก ส่วนทางบริเวณฝั่งทะเลโดยรอบยังอบอุ่นอยู่ ดังนั้นกระแสลมจึงพัดออกมาจากประเทศจีนและไซบีเรีย เป็นลมหนาวเย็นและแห้งแล้ง เพราะไม่ได้ผ่านบริเวณที่เป็นน้ำมาเลย กระแสลมนี้จะพัดออกมาในทิศทางที่ตามเข็มนาฬิกา ดังนั้น ภาคเหนือของประเทศไทยจึงแห้งแล้งและหนาวเย็น

มากในฤดูนี้ จะมีภาคใต้กับตะวันออกเฉียงใต้เท่านั้นที่มีฝนตก เพราะกระแสลมได้ผ่านอ่าวไทยและพัดเอาความชื้นไปด้วย (ดูแผนที่ 3 และแผนที่ 12)

48. ฤดูกาลและกระแสลมประจำฤดู ฤดูกาลและกระแสลมในประเทศไทยนั้น ขึ้นอยู่กับกระแสลมมรสุมของทวีปเอเชีย ลักษณะภูมิประเทศบางส่วนตลอดจนแหลมไทย (ภาคใต้) นั้นจะตัดแปลงอิทธิพลของมรสุมบ้างเพียงเล็กน้อย ดังจะได้กล่าวไว้โดยย่อดังนี้คือ (ดูแผนที่ 3)

(1) ฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนกุมภาพันธ์ เป็นฤดูที่มรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ (Northeast Monsoon) กำลังมีอิทธิพลแรงมากทางภาคเหนือ กระแสลมส่วนใหญ่พัดจากทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ หรือจากทิศเหนือ สำหรับจังหวัดอุดรธานี ลมอาจพัดแรงจากทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ในเดือนกุมภาพันธ์ ทิศทางลมค่อยเปลี่ยนเป็นพัดมาจากทางทิศใต้ สำหรับทางภาคใต้นั้น กระแสลมตะวันออกเฉียงเหนือและตะวันออกเฉียงใต้แรง ทำให้ทางฝั่งตะวันออกของภาคใต้มีฝนตกมากในฤดูนี้ (ดูแผนที่ 12)

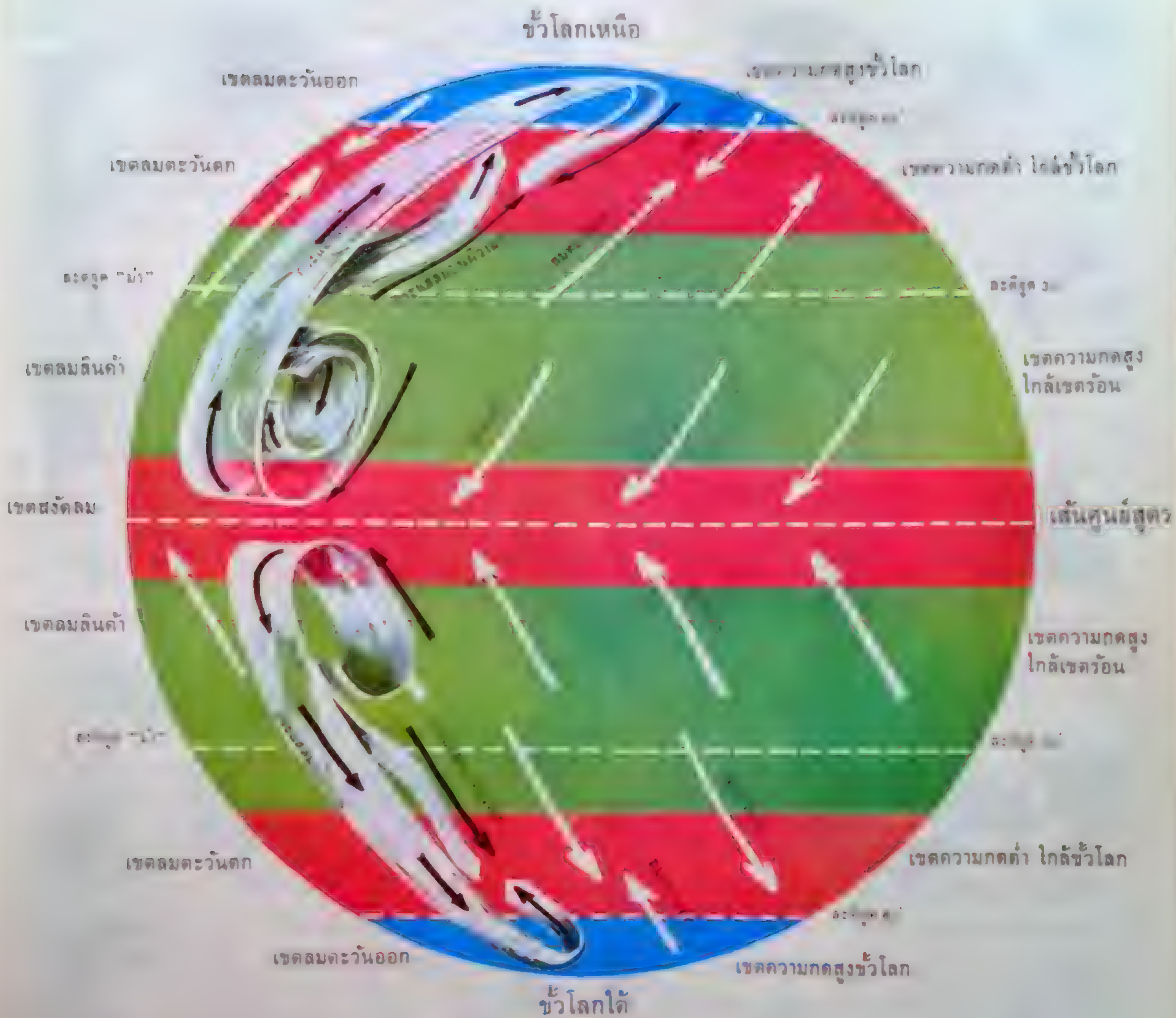
ฤดูนี้ถือว่าเป็น ฤดูหนาว ของประเทศไทย ทั่วประเทศมีอุณหภูมิเย็นลง โดยเฉพาะทางภาคเหนือเย็นลงมาก จนเรียกได้ว่าหนาวสำหรับความรู้สึกของคนไทย ทั้งนี้เพราะพายุ Anti-cyclones จากภายในของเอเชียพัดออกมาบ่อยๆ

(2) ฤดูล้งหน้ามรสุม ตั้งแต่เดือนมีนาคมถึงเมษายน อากาศจะร้อนอบอ้าวในทางภาคกลางของประเทศไทยมาก ทำให้ความกดของอากาศต่ำลง ในเวลาบ่ายจึงมักมีลมทะเลพัดเข้าสู่ภาคกลาง สำหรับทางตอนเหนือของประเทศลมส่วนใหญ่พัดจากทางใต้ โดยเฉพาะตอนบ่ายและเย็น ส่วนตอนเช้าและกลางวันกระแสลมไม่แน่นอน

ฤดูนี้ถือว่าเป็น ฤดูร้อน และแห้งแล้งมากสำหรับส่วนเหนือของประเทศไทย สำหรับภาคใต้ของประเทศไทยนับว่าดีกว่าภาคเหนือมาก เพราะมีลมพัดส่วนใหญ่จากตะวันออกเฉียงใต้หรือจากทางใต้ ทำให้มีฝนตกมากทางฝั่งตะวันออก เพราะกระแสลมพัดผ่านอ่าวไทยและนำความชื้นมาด้วย ตั้งแต่จังหวัดชุมพรลงไปจนสุดพรมแดน กระแสลมส่วนใหญ่มาจากทางตะวันออก แต่พอถึงเดือนพฤษภาคมแล้วจะเปลี่ยนทาง และพัดมาจากทางทิศตะวันตกเฉียงใต้

(3) ฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ตั้งแต่เดือนพฤษภาคมไปจนถึงเดือนกันยายน ประเทศไทยจะอยู่ภายใต้อิทธิพลของอากาศชื้นจากทะเลทางภาคใต้ หรือมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ดังนั้นกระแสลมส่วนใหญ่จึงมาจากทางทิศตะวันตกเฉียงใต้นั่นเอง นอกจากบางแห่งที่มีภูมิประเทศหรือการ

กระแสน้ำประจำปี

ขั้วโลกเหนือ

ขั้วโลกใต้

ภาพส่วนหนึ่งของกระแสน้ำประจำปี
และภาพการหมุนเวียนน้ำและทำน้ำให้เกิดฝน

กระจ่ายของแผ่นดินและน้ำคัดแปลงบ้าง เช่น ในเดือน พฤษภาคม ที่จังหวัดเชียงใหม่ มีกระแสลมจากตะวันออกเฉียงใต้ ที่จังหวัดสงขลามีกระแสลมจากตะวันออกเฉียงเหนือ และที่จังหวัดอุตรธานี จากตะวันตกเฉียงเหนือ (ดูแผนที่ 12)

สำหรับในเดือนกรกฎาคม ทั่วประเทศจะได้รับอิทธิพลจากมรสุมตะวันตกเฉียงใต้เต็มที่ และฝนตกหนักมาก ทั่วประเทศตั้งแต่เดือนนี้ จึงนับได้ว่าเป็น ฤดูฝน ของประเทศไทย

(4) ฤดูหลังมรสุม ตุลาคมเป็นเดือนที่ทิศทางลมเริ่มเปลี่ยนแปลง จากทิศตะวันตกเฉียงใต้ไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ โดยที่ความกดของอากาศในประเทศจีนสูงขึ้นทุกที และบางครั้งก็ส่งกระแสลม Anti-cyclone ออกมา บริเวณที่ได้รับกระแสนี้แรงกว่าที่ใด ๆ ก็คือ ภาคเหนือของประเทศไทย สำหรับภาคตะวันออกเฉียงเหนืออื่น ๆ เพียงเล็กน้อย ภาคกลางและภาคใต้ยังมีกระแสลมที่ไม่ไคร่จะแน่นอนนัก ในเวลาเย็น ๆ จะมีกระแสลมทะเลจากอ่าวไทยพัดแรงเป็นพิเศษ

49. พายุไต้ฝุ่น (Typhoon) ประเทศไทยนับว่าเป็นประเทศที่โชคดีมากที่สุดที่ไม่อยู่ในเส้นทางของพายุไต้ฝุ่น ทั้งนี้เพราะในเมื่อไต้ฝุ่นเกิดขึ้นในทะเลจีนหรือมหาสมุทรแปซิฟิกนั้น กว่าที่จะถึงประเทศไทยก็อ่อนกำลังลง เพราะที่เวลาในทะเลลาวและเวียดนามปะทะไว้ สำหรับพายุหมุนในโซนร้อนที่เข้ามาถึงประเทศไทยได้จากทางตะวันออกเฉียงใต้ 2 ครั้งเท่านั้น ส่วนมากมาในปลายฤดูมรสุมหรือฤดูหลังมรสุม คือจากเดือนกันยายนถึงเดือนตุลาคม สำหรับเดือนมกราคมถึงเดือนมีนาคมแล้ว ไม่ปรากฏว่ามีพายุชนิดนี้ผ่านเข้ามาในประเทศไทยเลย

เส้นทางของพายุโซนร้อนนั้น จะผ่านทางเหนือของประเทศไทยในต้นฤดูมรสุม และค่อย ๆ เคลื่อนลงไปทางใต้เป็นลำดับ ดังนั้น ตั้งแต่เดือนมกราคมไปจนถึงเดือนสิงหาคม บริเวณอ่าวไทยและภาคใต้จึงไม่ค่อยได้ประสบกับพายุเลย อย่างไรก็ตามตั้งแต่ พ.ศ. 2490 ถึง พ.ศ. 2498 มีพายุโซนร้อนผ่านเข้ามาทางเหนือประเทศไทยเพียง 14 ครั้ง และทางอ่าวไทยเพียง 5 ครั้ง รวมทั้งหมดทั่วประเทศเพียง 19 ครั้งเท่านั้น เฉพาะเดือนกันยายนมีมากที่สุดคือ 7 ครั้ง สำหรับกระแสลมที่แรงที่สุดประมาณ 10 โบกฟอร์ต (Beaufort) หรือมีกำลังเร็วชั่วโมฆะ 78-90 กม.

50. ฝนที่เกิดจากกระแสไอร่อน ในหลักการทางภูมิศาสตร์ มีฝนอีกชนิดหนึ่งที่ตกตามบริเวณที่ราบหรือที่ภูเขา แทนที่ทุกแห่งที่เกิดอากาศร้อนอบอ้าว เรียกว่า Convictional

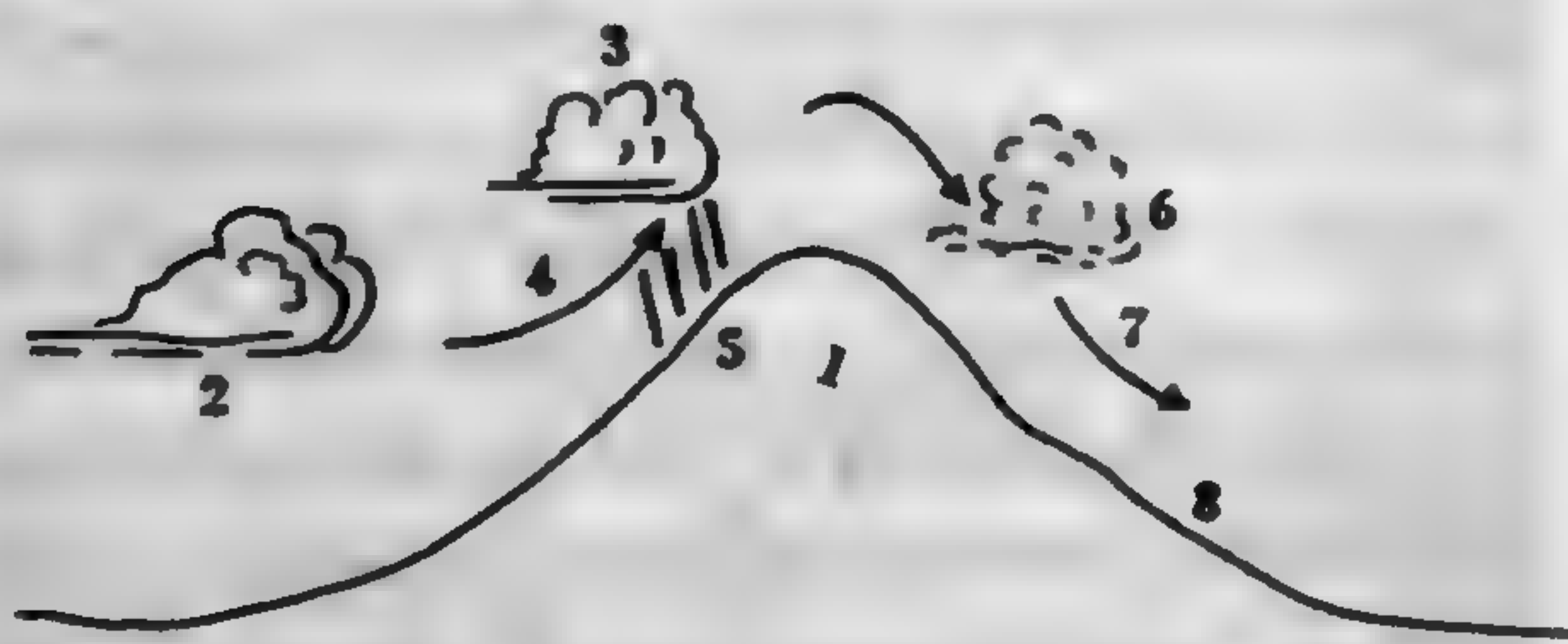
แผนที่ 6 แสดงฝนที่ตกด้วยกระแสไอร่อน ในเวลาที่มีความกดอากาศต่ำ บริเวณ AB อากาศจะเบาและลอยขึ้นเบื้องบนทำให้อากาศข้างเคียงถ่ายเทเข้ามาในบริเวณนี้ พร้อมกับยกก่อนเมฆ 1 ซึ่งมีไอน้ำมา อากาศจะถ่ายเทไปตามลูกศร 3 และ 4 ลอยขึ้นจนเย็นลงมาก เช่นที่ยอดก่อนเมฆ 9 และอาจกลั่นตัวเป็นฝนตกลงมาที่ 2 อากาศเย็น 5 และ 6 ภายในก่อนเมฆอาจพากระแสลมเย็นให้พัดต่ำลงไปถึง 7 และ 8 ก็ได้ ฝนชนิดนี้จะเห็นได้ชัดในที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในท้องทะเลบริเวณอ่าวไทยก็มีเสมอ

Rain ฝนไอร่อนมักมีตกมากในบริเวณใกล้เส้นศูนย์สูตร ซึ่งมีอุณหภูมิของอากาศสูงและมีความชื้นมาก สำหรับบริเวณภูมิอากาศอบอุ่น และบริเวณห่างจากเส้นศูนย์สูตรมาก ๆ นั้นอาจมีฝนชนิดนี้เหมือนกัน แต่ไม่บ่อยครั้งนัก ในเขตใกล้กับเส้นศูนย์สูตร เช่นประเทศไทยเรานี้ เป็นเขตที่ดวงอาทิตย์โคจรผ่านไปตามทางเหนือบ้าง ทางใต้บ้างปีละ 2 ครั้ง ดังนั้นเขตนี้อากาศจึงมักร้อนอบอ้าว ทำให้เกิดความกดของอากาศต่ำเสมอ กระแสลมที่เย็นกว่าจึงมักพัดเข้ามาสู่บริเวณที่ซึ่งมีอากาศอบอุ่นนี้ เมื่อมาถึงบริเวณนั้นแล้วอากาศที่ร้อนก็จะลอยสูงขึ้นไป ตามลักษณะของกระแสไอร่อน ที่เราพิจารณากันในหลักการของฟิสิกส์นั่นเอง (Convictional Current) กระแสลมที่ลอยขึ้นนี้จะพาเอาก้อนเมฆหรือไอน้ำขึ้นไปด้วย ไอน้ำนี้จะเย็นลงตามกำหนดสูงเป็นลำดับ เพราะอากาศเบื้องบนนั้นเย็นกว่าอากาศเบื้องล่างมาก โดยปรกติอากาศเบื้องบนเย็นกว่าอากาศเบื้องล่างประมาณ 6° C ต่อ 1,000 เมตร จากพื้นดิน สำหรับอากาศที่ลอยขึ้นไปจากเบื้องล่างและมีไอน้ำจะลดอุณหภูมิลงมากกว่านี้อีก เพราะอากาศที่ลอยขึ้นไปนั้นขยายตัวเร็วมาก จึงเย็นลงเร็วมาก ในไม่ช้าจะทำให้ไอน้ำที่ลอยขึ้นไปด้วยกลั่นตัวเป็นฝนหรือลูกเห็บตกลงสู่พื้นดิน

สำหรับบริเวณที่ราบตอนกลาง หรือบางส่วนของภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยนั้น จะมีอากาศอบอุ่นมากในเดือนเมษายนและพฤษภาคม เพราะ

ดวงอาทิตย์ได้โคจรขึ้นมาเหนือเส้นศูนย์สูตร ทำให้แผ่นดินทางภาคกลางร้อนจนเกิดความกดของอากาศต่ำ ทำให้กระแสลมพัดเข้าสู่ที่ราบตอนกลางของประเทศไทย และที่อื่น ๆ ที่มีความกดต่ำ กระแสนี้ถ้าผ่านอ่าวไทยจากทางใต้ขึ้นไปก็จะพาเอาไอน้ำเข้าไปด้วย เมื่อถึงบริเวณดังกล่าว กระแสลมก็จะหมักกำลังและลอยสูงขึ้นสู่เบื้องบน พาเอาไอน้ำขึ้นไปด้วย เมื่อสูงมากจนอุณหภูมิลดลงต่ำมากก็จะกลั่นตัวเป็นฝนตกลงมาในบริเวณนั้น ฝนชนิดนี้จึงเป็นอีกชนิดหนึ่งที่ทำให้ความชื้นแก่ประเทศไทย แม้ว่าภูมิประเทศบางตอนจะไม่มีภูเขาที่จะกำบังฝนจากมรสุม เช่นบริเวณที่ตอนกลาง หรือบริเวณที่ราบสูงทางตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นต้น เมื่อดวงอาทิตย์โคจรเหนือขึ้นไป บริเวณความกดต่ำก็เคลื่อนที่ตามไปด้วย ทำให้ฝนชนิดนี้อาจเคลื่อนที่ไปตกทางตอนเหนือขึ้นไปอีกเช่นในจังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดเชียงราย เป็นต้น

51. ลักษณะของฝนที่ตกตามภูเขา ในหลักการทางภูมิศาสตร์นั้น เราเรียกฝนที่ตกตามบริเวณภูเขาว่า Orographic Rain สำหรับในประเทศไทยนั้น ฝนชนิดนี้มีตกทั่วไปตามภูเขาทางภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยรอบขอบของที่ราบสูงโคราช และบริเวณฝั่งตะวันตกของแม่น้ำโขง ซึ่งติดกับภูเขาของประเทศลาว ส่วนมากด้านตะวันตกของภูเขาดังกล่าวนี้ เป็นด้านที่มีฝนตกมากกว่าทางด้านตะวันออก และมากกว่าในที่ราบที่อยู่ทางตะวันออกของภูเขา ความจริงอันนี้อาจอธิบายได้ดังนี้คือ ในเดือนพฤษภาคมถึงเดือนกันยายนนั้น มรสุมตะวันตกเฉียง

แผนผังที่ 7 ฝนที่ตกตามภูเขา แสดงให้เห็นภูเขาสูง 1 เป็นอุปสรรคกำบังกระแสลมที่พัดเอาเมฆ 2 มาด้วย พอลมถึงภูเขา กระแสลมร้อนสูงขึ้นไปตามลาด 4 จนเมฆถูกยกให้สูงขึ้นไปถึง 3 จนเย็นจัดมาก และกลั่นตัวเป็นฝนตกทางด้านที่ปะทะลม 5 แล้วลมพัดต่อไปถึงอีกด้านหนึ่งของภูเขา เมฆ 6 ก็เลื่อนตามลงไปตามกระแสลม 7 กลับถูกความกดดันของอากาศและร้อนขึ้นอีก จึงไม่กลั่นตัว ดังนั้นฝนจึงตกทางด้าน 8 น้อยกว่าทางด้าน 5

ได้จะพัดจากบริเวณมหาสมุทรอินเดีย หรือทะเลอันดามัน (Andaman Sea) เข้าสู่ประเทศไทยและประเทศใกล้เคียง กระแสนี้จะพาเอาเมฆที่มีความชื้นด้วยเป็นอันมาก เมื่อถึงทิวเขาทางด้านตะวันตกของประเทศไทย เช่นภูเขาถนนธงชัย ภูเขาตะนาวศรี ภูเขาภูเก็ต และภูเขานครศรีธรรมราช กระแสลมจะปะทะกับภูเขา และพาก่อนเมฆนั้นให้ลอยสูงขึ้น เมื่อก่อนเมฆลอยขึ้นไปสูงมากอุณหภูมิจึงจะลดต่ำลงเป็นลำดับ จนกระทั่งกลายเป็นเมฆฝนหรือลูกเห็บตกลงมาทางด้านตะวันตกของทิวเขาเป็นส่วนมาก ครั้นเมื่อกระแสลมพัดเอาก่อนเมฆผ่านไปทางด้านตะวันออกของภูเขาแล้ว ก่อนเมฆก็จะลอยต่ำลงอีก ทำให้อุณหภูมิก่อนเมฆสูงขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ไอน้ำในก่อนเมฆจึงไม่มีโอกาสกลั่นตัวทางด้านตะวันออกของภูเขา โดยเหตุนี้ทางด้านตะวันออกของทิวเขาจึงมักมีความแห้งแล้งหรือฝนน้อยกว่าทางด้านตะวันตก หรือด้านที่ปะทะกระแสลมโดยทั่วไปย่อมมีฝนมากกว่าด้านที่อยู่เบื้องหลังกระแสลม ความจริงอันนี้อาจพิสูจน์ได้จากสภาพของป่าไม้บนภูเขานั้นเอง ทางด้านตะวันตก หรือด้านที่ปะทะกระแสลมที่มีป่าไม้ที่ใบเพราะมีน้ำฝนสมบูรณ์ ส่วนทางด้านตะวันออกหรือด้านหลังกระแสลมจะมีป่าโปร่งกว่ามาก เพราะน้ำฝนมีน้อยกว่า เมื่อถึงฤดูแล้ง ป่าไม้โปร่งทางด้านนี้มักจะทิ้งใบก่อนป่าไม้ที่ที่บดทางด้านตะวันตก และบางแห่งก็อาจเขี้ยวขี้ไปตลอดทั้งปีโดยไม่ทิ้งใบเลย ถ้าหากมีความชุ่มชื้นมากพอ

สำหรับฝนทางภาคใต้นั้น แตกต่างกับทางภาคเหนือเล็กน้อย ในข้อที่ว่ามรสุมตะวันออกเฉียงเหนือก็นำฝนมาตกทางด้านตะวันออกของภูเขาภูเก็ต ภูเขานครศรีธรรมราช และภูเขาตะนาวศรีด้วย แม้จะไม่มากเท่ากับฝนที่ตกทางด้านตะวันตกของทิวเขาเหล่านี้ ที่เป็นดังนี้เพราะในเดือนธันวาคม มกราคม และกุมภาพันธ์ กระแสลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือจะพัดผ่านอ่าวไทยและทะเลจีน น้ำเอาไอน้ำจากอ่าวไทยมาสู่ทิวเขาเหล่านี้ ทำให้ฝนตกมากทางด้านนี้และอาจทำให้น้ำท่วมได้

การที่มีฝนตกทางภาคใต้ถึงสองฤดู ก็คือทั้งฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ และฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ จึงทำให้ภาคใต้ไม่ขาดฝนตลอดทั้งปี ภาคใต้จึงเป็นภาคที่เหมาะสมสำหรับการปลูกยางพารามาก เพราะยางพาราเป็นต้นไม้ที่ชอบขึ้นในบริเวณฝนชุก และไม่ขาดน้ำฝนเลยในเดือนหนึ่ง ๆ ซึ่งกว่านั้นยังชอบอยู่ในที่ซึ่งมีอากาศร้อนอบอ้าวอีกด้วย

สำหรับจังหวัดจันทบุรีและตราดนั้น มีฝนตกตามภูเขากลับกับภาคใต้มาก ก็มีฝนตลอดปีทั้งในฤดูมรสุมตะวันตก

ออกเฉียงเหนือและมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ภาคนี้จึงเป็น
อีกแห่งหนึ่งของประเทศไทยที่มีการปลูกยางพาราได้ผลดี

52. อุณหภูมิของอากาศประจำเดือน (Monthly Average Temperature) แม้ว่าอุณหภูมิของอากาศในประเทศไทยจะ
สูงส่วนมากในรอบปี เพราะประเทศไทยอยู่ในโซนร้อน
แต่ความร้อนของอากาศก็เป็นผลดี เพราะทำให้เกิดมีความ
กดของอากาศต่ำซึ่งในที่สุดทำให้ฝนเคลื่อนเข้ามาตกในประ-
เทศและทำให้มีความชุ่มชื้นทั่วไป

มกราคม ในเดือนนี้อากาศซึ่งหนาวเย็นจัดมาแต่เดือน
ก่อนเริ่มจะอบอุ่นขึ้น คือจังหวัดเชียงรายและน่านมีอุณหภูมิ
20° C อุณหภูมิสูงขึ้นเป็นลำดับสู่ภาคใต้ อุณหภูมิสูงที่สุดใน
เดือนนี้คือ ฝั่งตะวันออกของอ่าวไทยจากจังหวัดระนอง
ถึงจังหวัดตราดสูง 27° C และทางภาคใต้จากจังหวัดพังงา
ถึงจังหวัดยะลา

กุมภาพันธ์ อากาศอบอุ่นขึ้นกว่าเดือนก่อน จังหวัด
เชียงรายมีอุณหภูมิสูงขึ้นเป็น 22° C ศูนย์กลางของอากาศ
ร้อนจัดโดยขอของเส้นไอโซเทอร์ม (Isotherm) 29° C อยู่
ที่จังหวัดระยอง ฝั่งทะเลตะวันตกจากระนองถึงภูเก็ต มี
อุณหภูมิสูง 28° C ส่วนอ่าวไทยน้ำยังงเย็นอยู่ ดังนั้นฝั่ง
จังหวัดตราด ประจวบคีรีขันธ์ และนครศรีธรรมราชจึงมี
อุณหภูมิเพียง 26° C

มีนาคม อากาศร้อนขึ้นอีกเป็นลำดับ จังหวัดแม่-
ฮ่องสอนและเชียงรายอุณหภูมิสูง 24° C เส้นไอโซเทอร์ม
ขนานกันลงมา บริเวณที่ร้อนที่สุดคือจังหวัดระยอง นคร
ราชสีมา ชัยภูมิ ร้อยเอ็ดและบุรีรัมย์ ทั่วไปในทางภาคใต้
มีอุณหภูมิประมาณ 28° C

เมษายน อุณหภูมิสูงขึ้นอย่างรวดเร็วจากเดือนก่อน
จังหวัดเชียงรายอุณหภูมิสูง 27° C ขอของเส้นไอโซเทอร์ม
สูงสุดในเดือนนี้อยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์ถึงสุโขทัย คือ 31° C
ทางภาคใต้อุณหภูมิลดลงมาเป็นลำดับ ตั้งแต่จังหวัดนคร
ศรีธรรมราชถึงยะลาอุณหภูมิสูงเพียง 28° C

พฤษภาคม ในเดือนนี้จังหวัดเชียงราย สกลนครและ
อุบลราชธานีมีอุณหภูมิสูงขึ้นถึง 28° C สันสูงสุดของอุณหภูมิ
ผ่านจังหวัดนครสวรรค์ ชัยภูมิถึงบุรีรัมย์ และสุรินทร์
ซึ่งสูงถึง 30° C ได้แนวลมมาแล้วอุณหภูมิลดลงอีก ฝั่ง
ตะวันตกตั้งแต่จังหวัดระนองถึงภูเก็ตและจังหวัดนราธิวาสมี
อุณหภูมิ 28° C

มิถุนายน เดือนนี้อุณหภูมิในภาคเหนือและตะวันออก
เฉียงเหนือลดลงทั่วไป เพราะฝนเริ่มตกทำให้พื้นดินเย็นลง
บ้าง สันสูงสุดของอุณหภูมิ 29° C ผ่านจังหวัดกาญจนบุรี
ไปทางชัยนาท อ้อมไปทางเพชรบูรณ์ และบุรีรัมย์กับ

สุรินทร์ ทางฝั่งตะวันตกตั้งแต่จังหวัดระนองถึงภูเก็ต
อุณหภูมิค่าที่ต่ำที่สุดเพียง 27° C

กรกฎาคม อุณหภูมิในเดือนนี้ลดลงไปอีกจากเดือน
ก่อนเพราะฝนตกหนักขึ้น โดยเฉพาะที่ซึ่งมีฝนตกชุกมาก
ภาคเหนือที่จังหวัดเชียงรายสูงเพียง 26° C บริเวณอุณหภูมิ
สูงสุดมี 2 แห่งคือ จังหวัดชัยนาท ผ่านมาทางกาญจนบุรี
และระยองสูง 29° C และอีกแห่งหนึ่งคือที่จังหวัดสงขลา
สูง 29° C เหมือนกัน ค่าที่ต่ำที่สุดคือที่จังหวัดตราด คือ 25° C
เท่านั้น

สิงหาคม เดือนนี้อุณหภูมิทั่วประเทศสูงขึ้นอีกครั้งหนึ่ง
บริเวณฝั่งตะวันตกรวมทั้งพรมแดนด้านตะวันตก และภาค
เหนืออุณหภูมิสูง 27° C ส่วนสูงสุดของอุณหภูมิ 29° C ผ่าน
ภาคกลางจังหวัดชัยภูมิไปทางจังหวัดสกลนคร อุณหภูมิค่า
ที่ต่ำยังคงอยู่ที่จังหวัดตราดเพียง 26° C

กันยายน อุณหภูมิสูงสุด 28° C กลุ่มบริเวณกว้างใน
ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาภาคกลางจนถึงจังหวัดแพร่ เพชรบูรณ์
และทางตะวันออกเฉียงเหนือ แดบนครนายกถึงสุรินทร์
ทางภาคใต้ทั้งสองฝั่งของแหลมไทย ส่วนอุณหภูมิต่ำสุดคือ
27° C อยู่ในบริเวณจังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย อุบลราชธานี
และตราด เดือนนี้ฝนตกมากทั่วไป และดวงอาทิตย์ผ่านลง
ใต้เส้นศูนย์สูตรอีกครั้ง

ตุลาคม เดือนที่แผ่นดินตอนกลางทั่วไปอาบเย็นลง
แล้ว บางส่วนของจังหวัดเชียงรายอุณหภูมิลดลง 25° C
แม่ฮ่องสอน 27° C ด้านตะวันตกของจังหวัดตากเหลือเพียง
23° C ขออุณหภูมิสูงสุดมีอยู่สองแห่ง คือ 28° C ระหว่าง
จังหวัดอุดรดิตถ์และเลยแห่งหนึ่ง กับที่กรุงเทพฯ อีก
แห่งหนึ่ง ฝั่งตะวันตกของจังหวัดพังงาและจังหวัดภูเก็ต
มีอุณหภูมิ 25° C ฝั่งตะวันออกโดยตลอดยังสูง 27° C

พฤศจิกายน พายุหมุนในฤดูหนาว (Anti-cyclone)
พาเอาอากาศเย็นจากประเทศจีนลงมาสู่ประเทศไทยมากขึ้น
จังหวัดเชียงรายและน่านอุณหภูมิลดลง 23° C อย่างไรก็ดี
ขออุณหภูมิต่ำสุด 22° C อยู่ทางตะวันตกของจังหวัดตาก
สันสูงของอุณหภูมิ 28° C อยู่ในแนวเหนือใต้ตลอดลุ่มแม่น้ำ
เจ้าพระยาตั้งแต่จังหวัดอุดรดิตถ์ลงมาถึงกรุงเทพฯ ทั่วไป
ตลอดภาคใต้มีอุณหภูมิสูง 27° C

ธันวาคม เดือนนี้เป็นเดือนที่หนาวเย็นที่สุดของปี
เชียงรายมีอุณหภูมิต่ำสุดก็ลดลงถึง 2.1° C ขอสูงสุดของ
อุณหภูมิอยู่ที่จังหวัดระยองคือ 27° C ฝั่งตะวันตกซึ่งเคย
เย็นกว่าฝั่งตะวันออกของแหลมไทย กลับมีอุณหภูมิสูงกว่า
ฝั่งตะวันออกคือ 27° C

53. ความกดคั่นของอากาศประจำเดือน (Monthly

Average Pressure) ความกดคั้นของอากาศมีความสำคัญอยู่
มาก เพราะเป็นสิ่งที่มิอาจหลีกเลี่ยงอย่างหนึ่งซึ่งกันเอาความชื้น
หรือฝนเข้ามาตกในที่ต่าง ๆ ของประเทศไทย ดังนั้นจะได้
กล่าวถึงลักษณะของความกดคั้นของ อากาศเป็นประจำวันเดือน
ดังต่อไปนี้

มกราคม ทางภาคเหนืออากาศของประเทศไทยเย็นลง
มาก เส้นไอโซบาร์ (Isobars) แสดงความกดของอากาศ
ตอนเหนือสุดของประเทศสูงที่สุดคือ 1,016 มม. (Millibar)
แล้วลดลงมาในแนวเกือบขนานกันทางละติจูดสู่ทางภาค
ใต้ ซึ่งมีความกดต่ำที่สุดในเดือนนี้ 1,011 มม. เนื่องจาก
อิทธิพลของแผ่นดินซึ่งเย็นจัด เพราะประเทศไทยตั้งอยู่ใ
กลางของแหลมอินโดจีน เส้นไอโซบาร์จึงกว้งลงมาทางใต้
กรีนที่น้อวไท้ลงมาแล้ว เส้นไอโซบาร์กลับหงายขึ้นไป
ทางเหนือ เพราะน้ำในอ่าวไท้ขอบอุ่นกว่ามาก ระเบียบ
ความกดจึงมีลักษณะเป็นพนักเก้อหันมาทางใต้

กุมภาพันธ์ ระเบียบของเส้นไอโซบาร์เปลี่ยนไปมากใน
ฤดูนี้ คงจะเป็นเพราะอากาศอบอุ่นขึ้นบ้าง ไอโซบาร์ทาง
เหนือสุดจึงกดต่ำลงเหลือเพียง 1,014 มม. ทางฝั่งตะวัน
ตกของภาคใต้ความกดลดลงเหลือ 1,010 มม. บริเวณ
ที่ราบสูงโคราชทั้งภาค มีบริเวณความกดต่ำเป็นก้นกระทะ
1,012 มม. ระเบียบความกดในเดือนนี้จึงมีลักษณะเป็นพนัก
เก้อหันไปทางตะวันตกเฉียงใต้

มีนาคม ภาคเหนือสุดมีความกด 1,011 มม. ลดลง
กว่าเดือนก่อน 3 มม. ส่วนก้นกระทะของความกดต่ำทางที่
ราบสูงโคราชเลื่อนออกไปสู่อ่าวตังเกี๋ย บริเวณฝั่งตะวันตก
ของแหลมไท้มีความกดต่ำก้นกระทะ 1,010 มม. เกิดขึ้น
เป็นบริเวณกว้าง ส่วนฝั่งตะวันออกของแหลมไท้มีความกด
1,011 มม. ซึ่งสูงกว่าฝั่งตะวันตกเล็กน้อย ร่องความกด
ต่ำแบบอานม้าจึงอยู่ในแนวตะวันออกเฉียงเหนือผ่านจังหวัด
กาญจนบุรีและหนองคาย

เมษายน อากาศร้อนขึ้นเป็นลำดับความกดต่ำก้นกระทะ
1,008 มม. ในอ่าวตังเกี๋ยเคลื่อนกลับเข้ามาสู่ประเทศลาว
และบางส่วนของที่ราบสูงโคราช ความกดสูงสุดในเดือนนี้
1,011 มม. เลื่อนไปอยู่ทางพรหมแดนของจังหวัดแม่ฮ่องสอน
ฝั่งตะวันตกของแหลมไท้มีความกดต่ำก้นกระทะ 1,009 มม.
ส่วนฝั่งตะวันออกของแหลมไท้ความกด 1,010 มม.
สูงกว่าทางฝั่งตะวันตกเล็กน้อย ระเบียบความกดต่ำในเดือน
นี้จึงเป็นร่องอานม้าในแนวตะวันออกเฉียงเหนือผ่านจังหวัด
ระนองและจังหวัดเลย

พฤษภาคม ส่วนใหญ่ของภาคกลางและภาคเหนือมี
อากาศร้อนขึ้นมาก ความกดของอากาศจึงต่ำกว่าเดือนก่อน

โดยทั่วไป ความกดต่ำเป็นก้นกระทะ 1,006 มม. ปกคลุม
อยู่ในประเทศลาวเหนือเมืองเวียงจันทน์ ที่จังหวัดแม่ฮ่อง
สอนและเชียงรายมีความกดเพียง 1,008 มม. ทางปัตตานี
และยะลาที่มีความกดสูงสุดคือ 1,009 มม. ร่องของความ
กดต่ำอยู่ในแนวตะวันออกเฉียงเหนือผ่านจังหวัดตากไปสู่
จังหวัดเลย

มิถุนายน แผ่นดินทางภาคเหนือของประเทศไทยถูก
ดวงอาทิตย์เผาแรงขึ้น ทำให้ความกดต่ำเป็นก้นกระทะเพียง
1,004 มม. ปกคลุมประเทศลาวและเวียตกงแล้วความกด
สูงขึ้นเป็นลำดับเป็นวงล้อมไปทางใต้และตะวันตก ทางใต้
สูงสุด 1,009 มม. ส่วนพรหมแดนด้านหน้าตลอดแนวสูง
1,007 มม.

กรกฎาคม หลุมอากาศในประเทศลาวและเวียตกงลึก
ลงไปกว่าเดือนก่อนอีก กลายเป็น 1,003 มม. แล้วความ
กดสูงขึ้นเป็นลำดับคล้ายกับเดือนก่อน จนถึงสูงสุดทางภาค
ใต้แถบจังหวัดพัทลุงและสงขลา 1,009 มม.

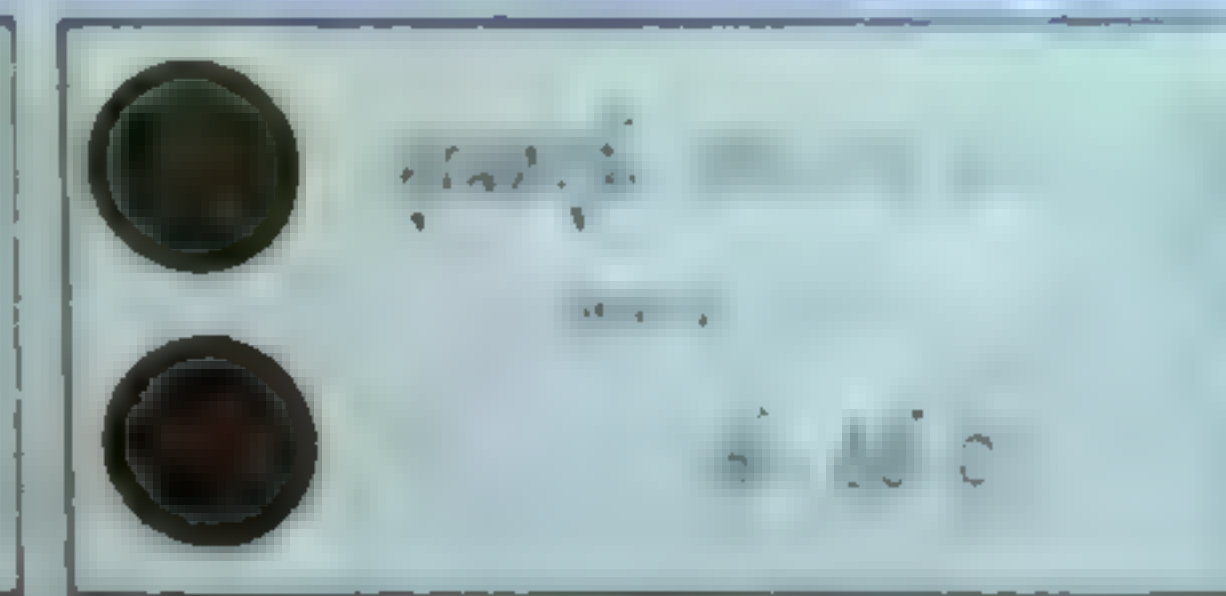
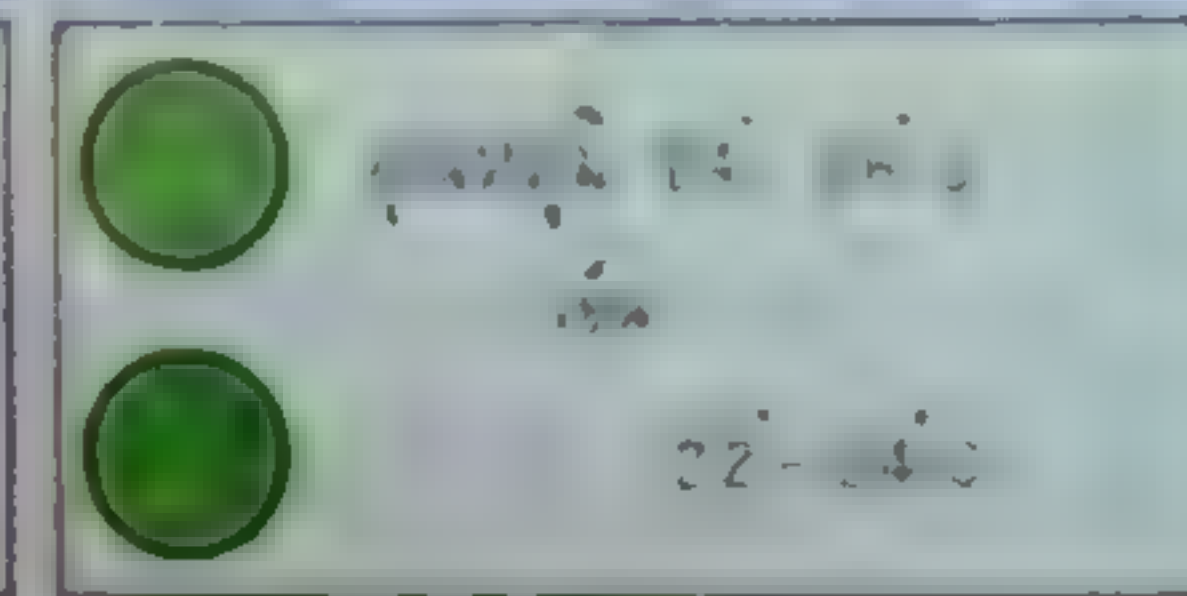
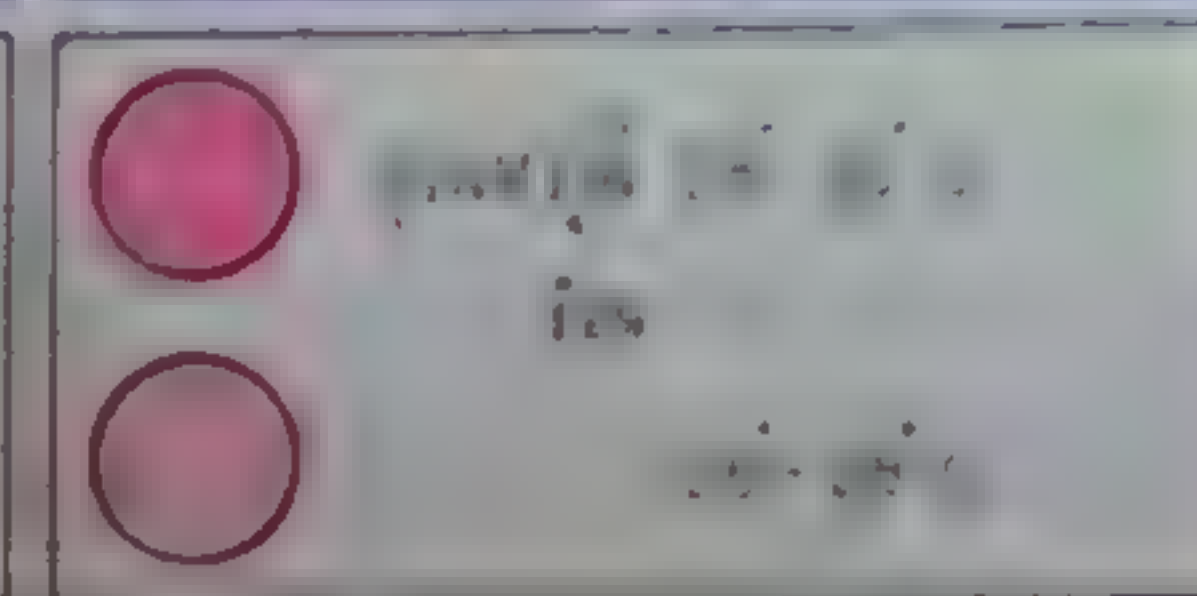
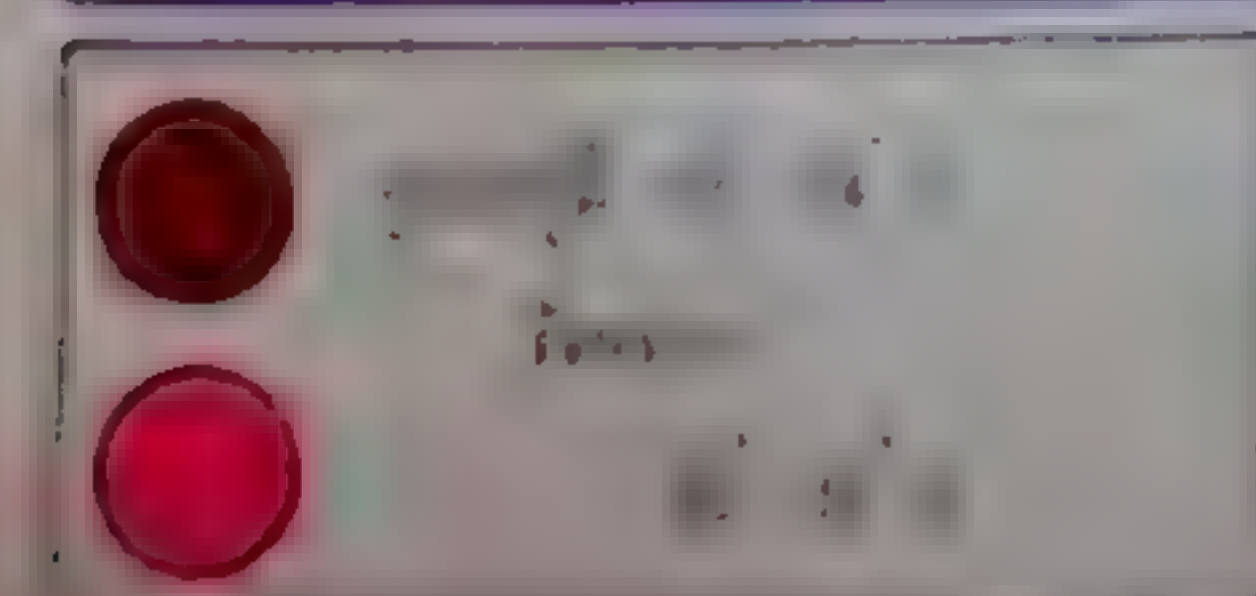
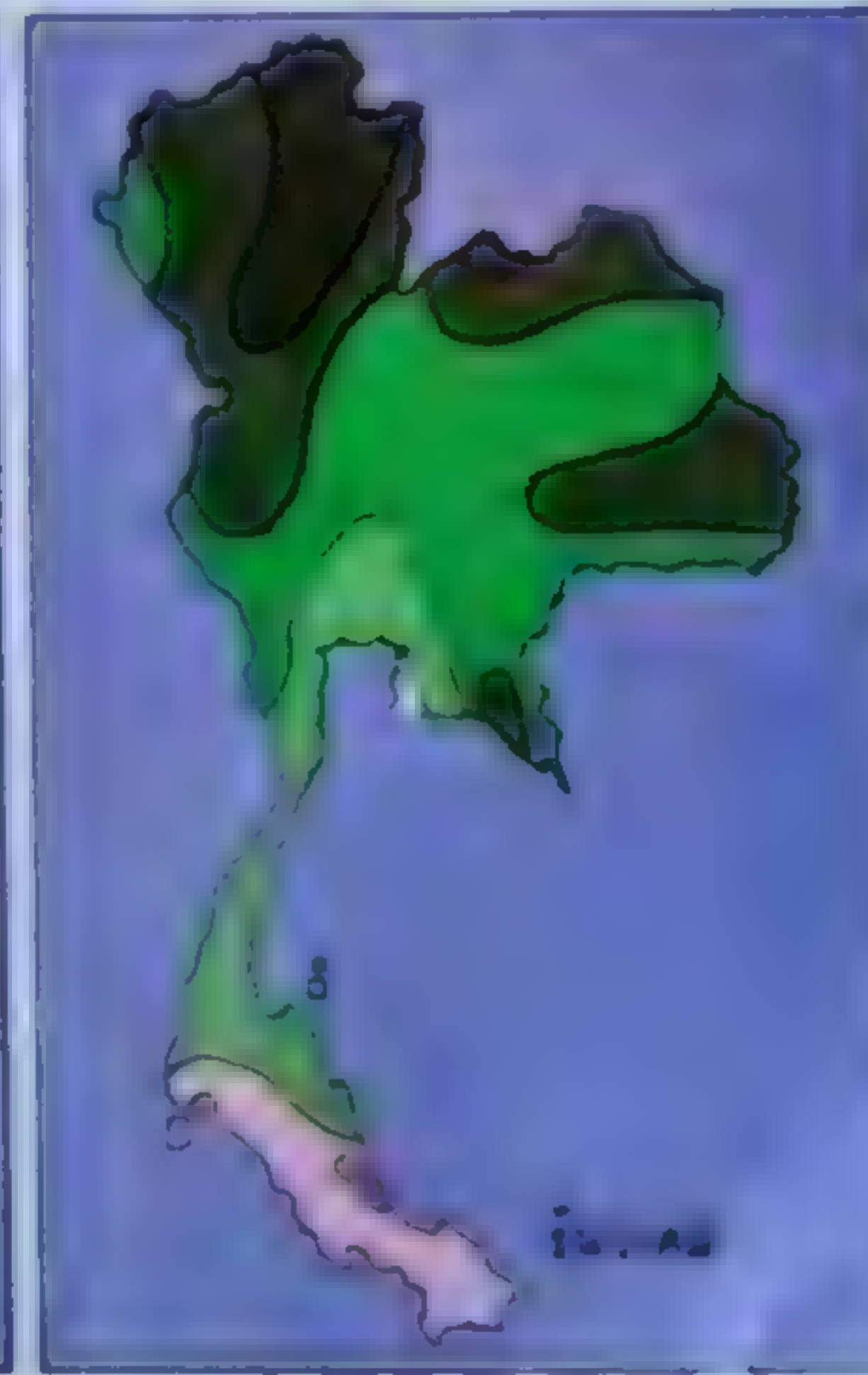
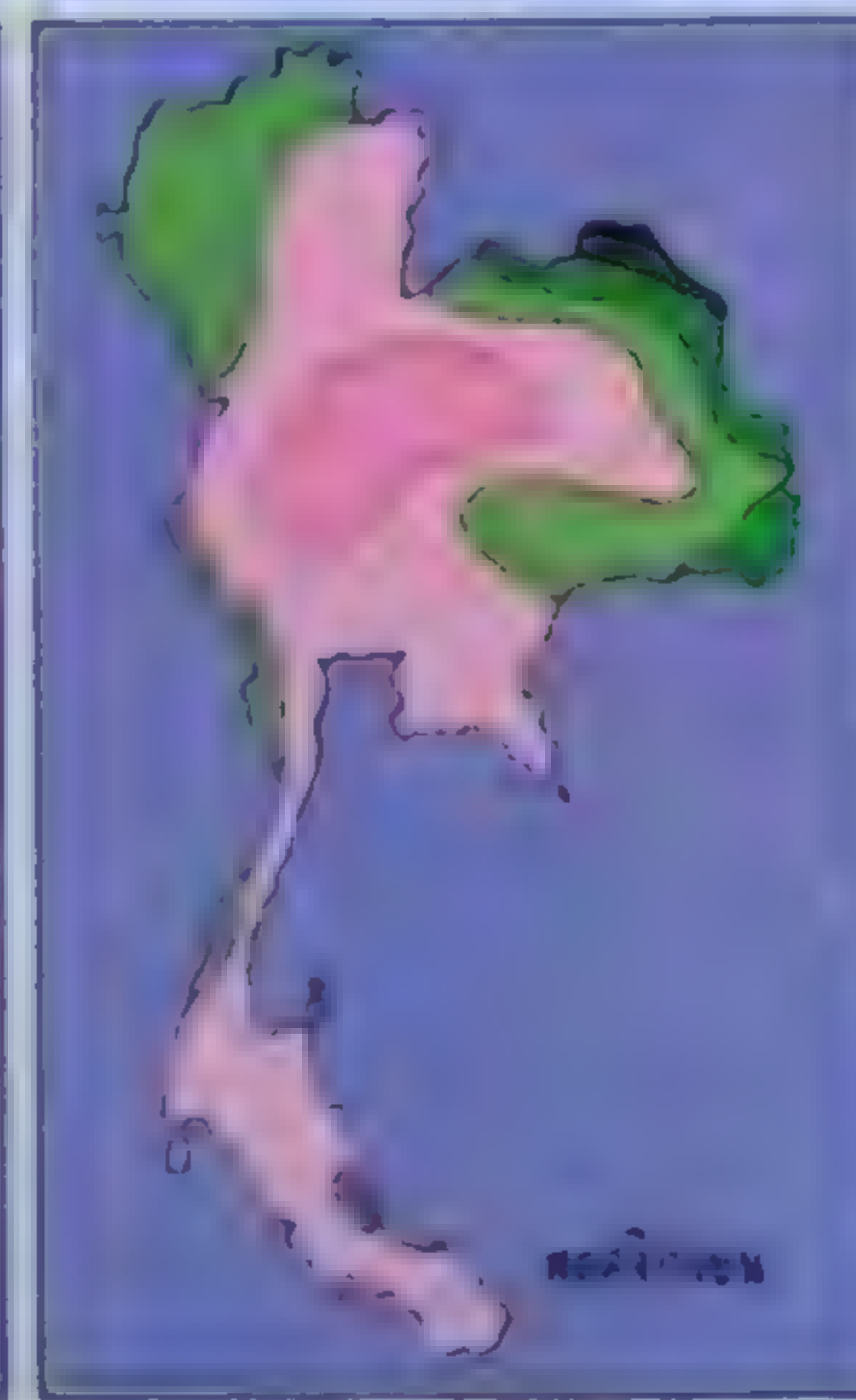
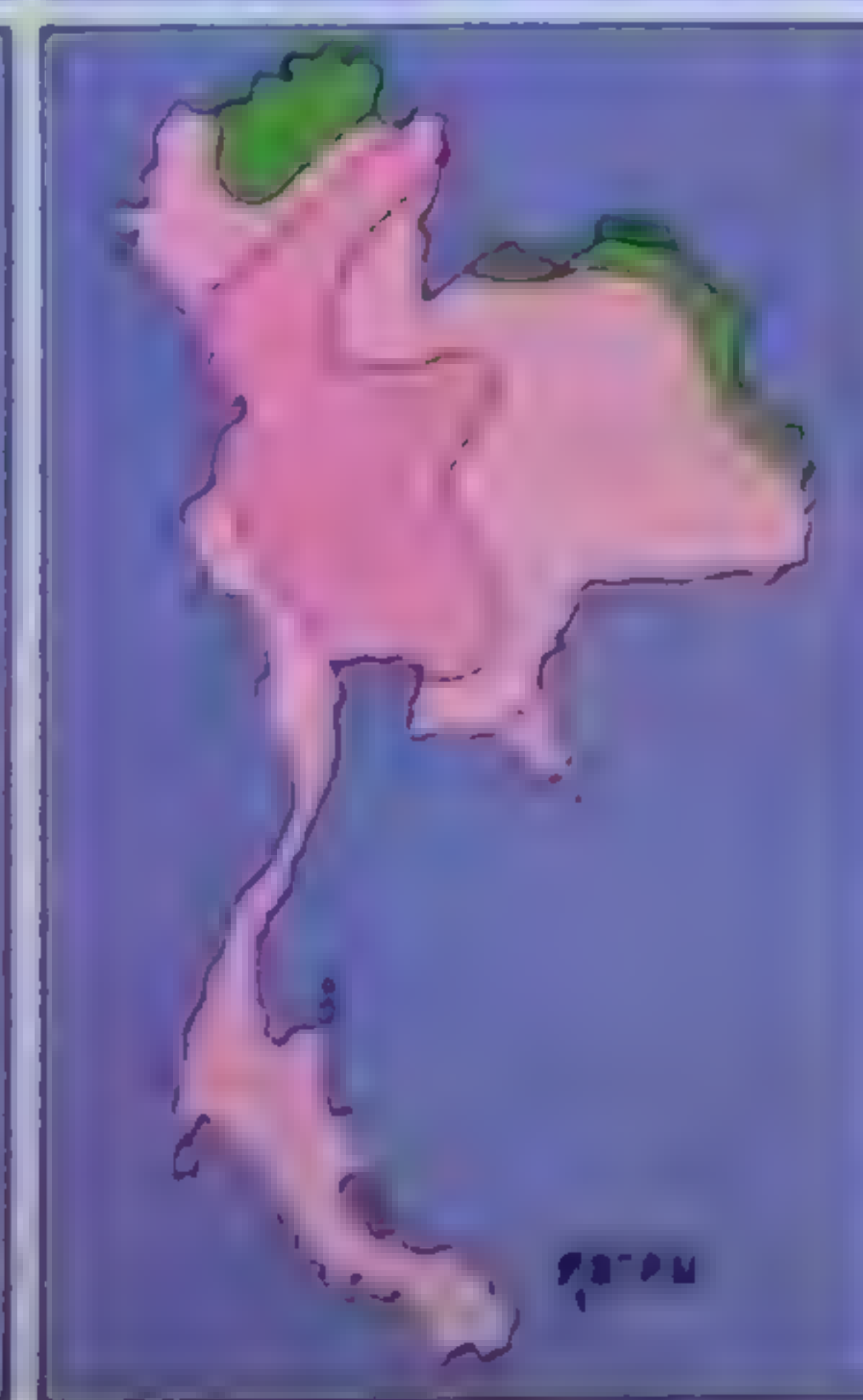
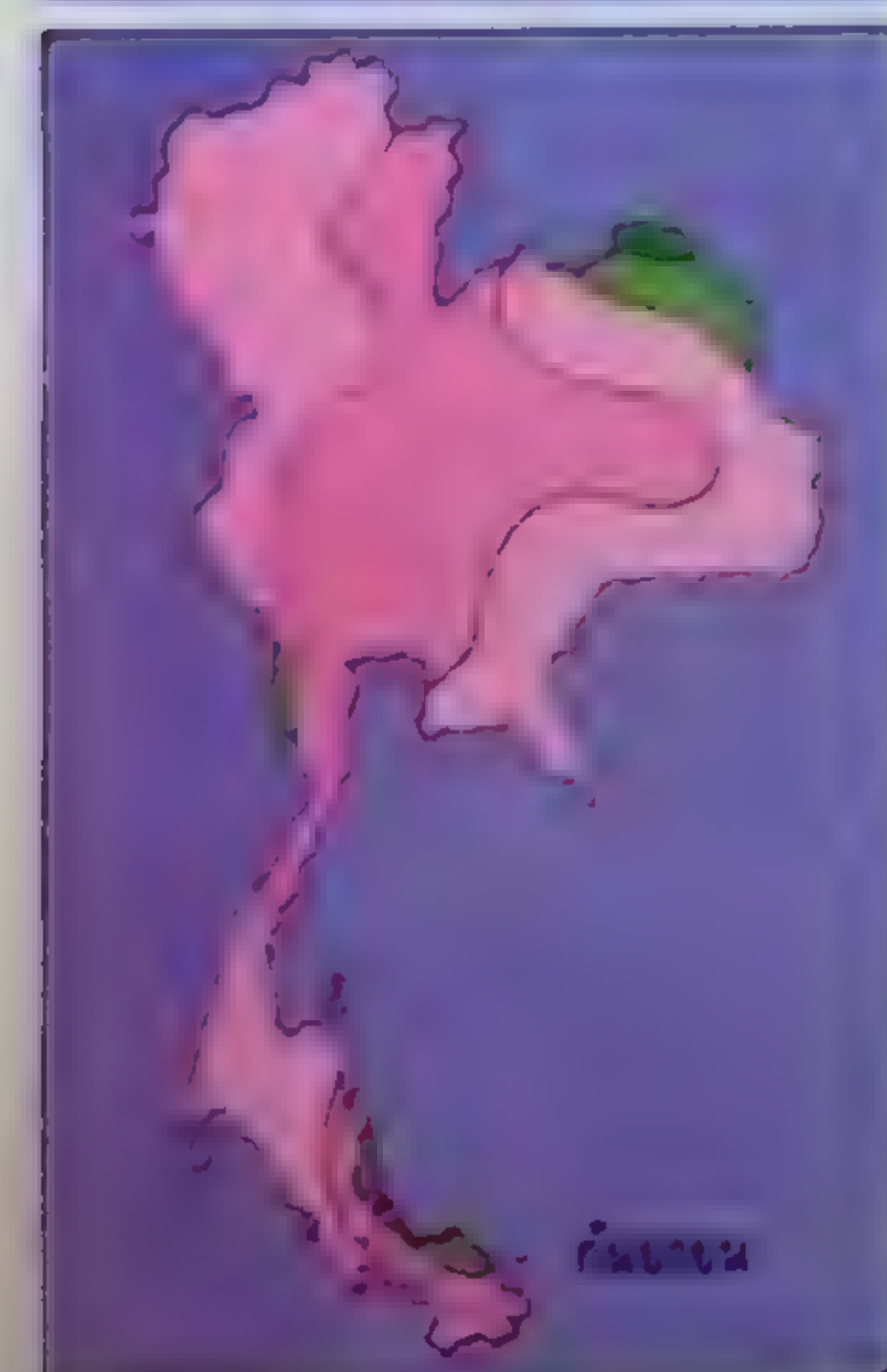
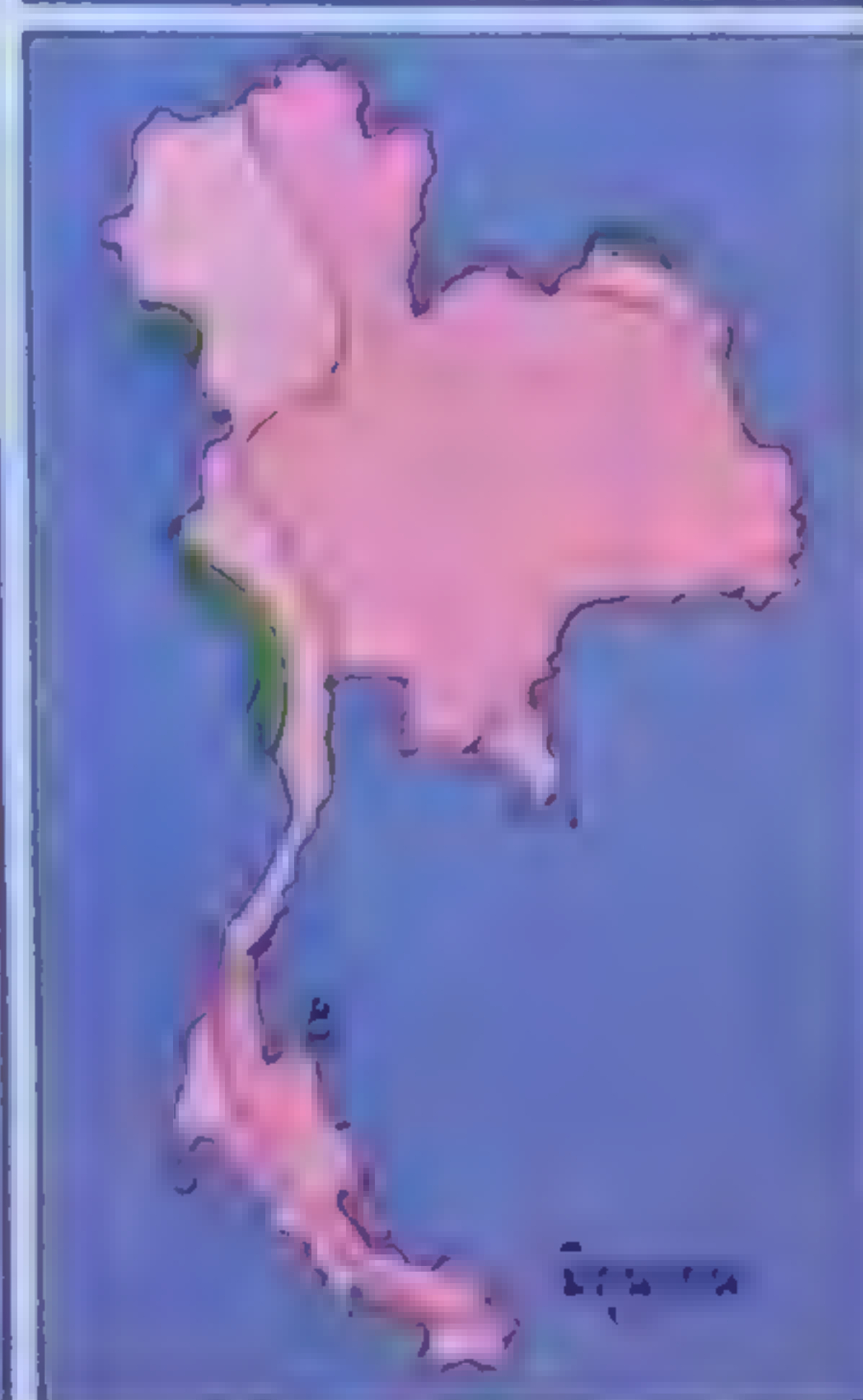
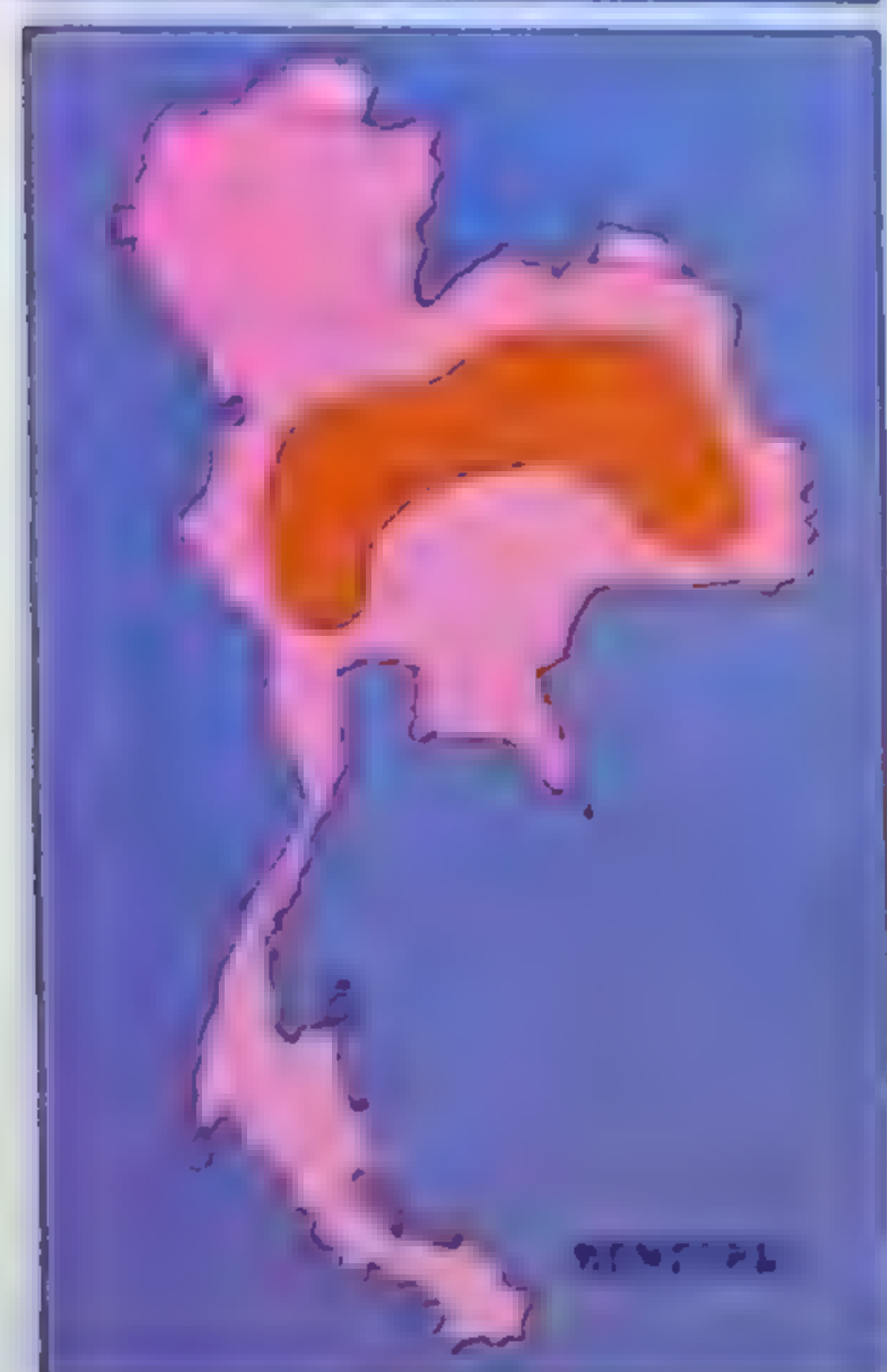
สิงหาคม หลุมอากาศต่ำคงอยู่ใกล้ที่เดิมเช่นเดือนก่อน
แต่เนื่องจากดวงอาทิตย์กำลังจะลงถึงเส้นศูนย์สูตร และทำ
ให้ทางใต้อบอุ่นมากขึ้น เส้นไอโซบาร์ทางใต้คือ 1,009 มม.
จึงเคลื่อนลงมาทางใต้

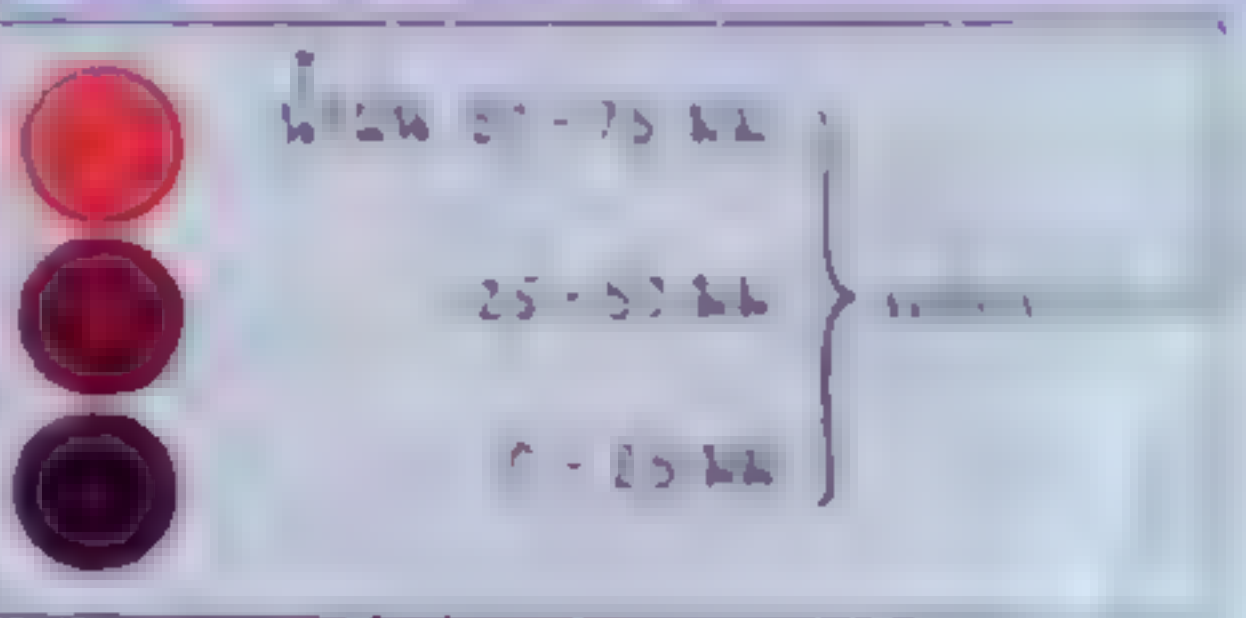
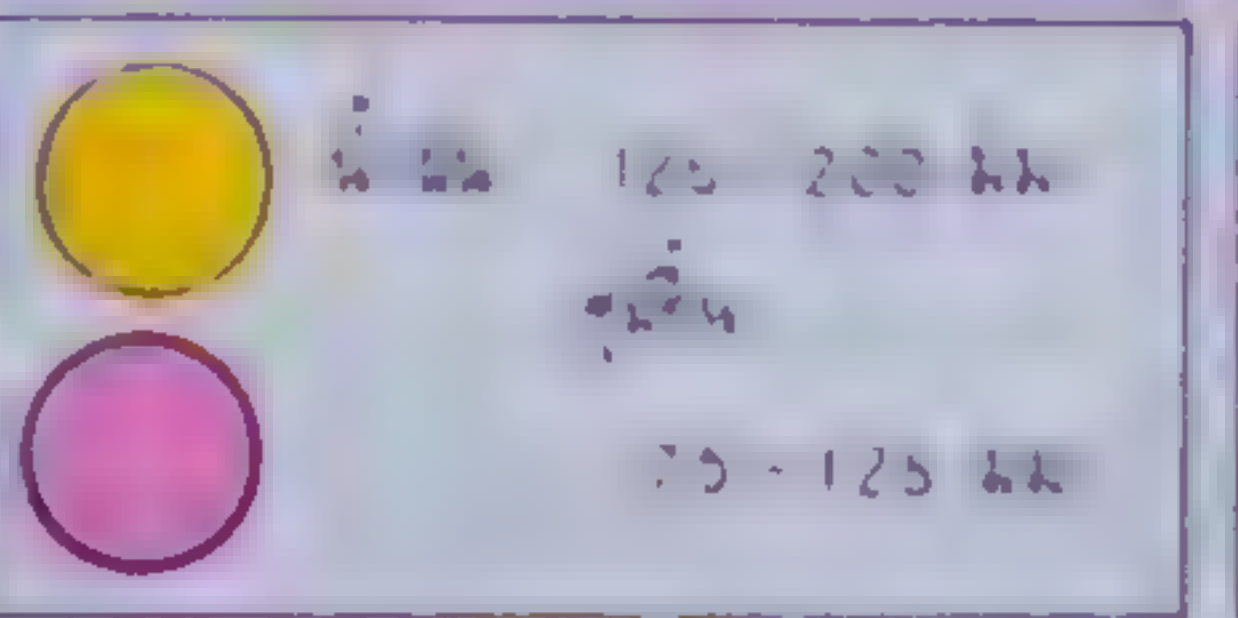
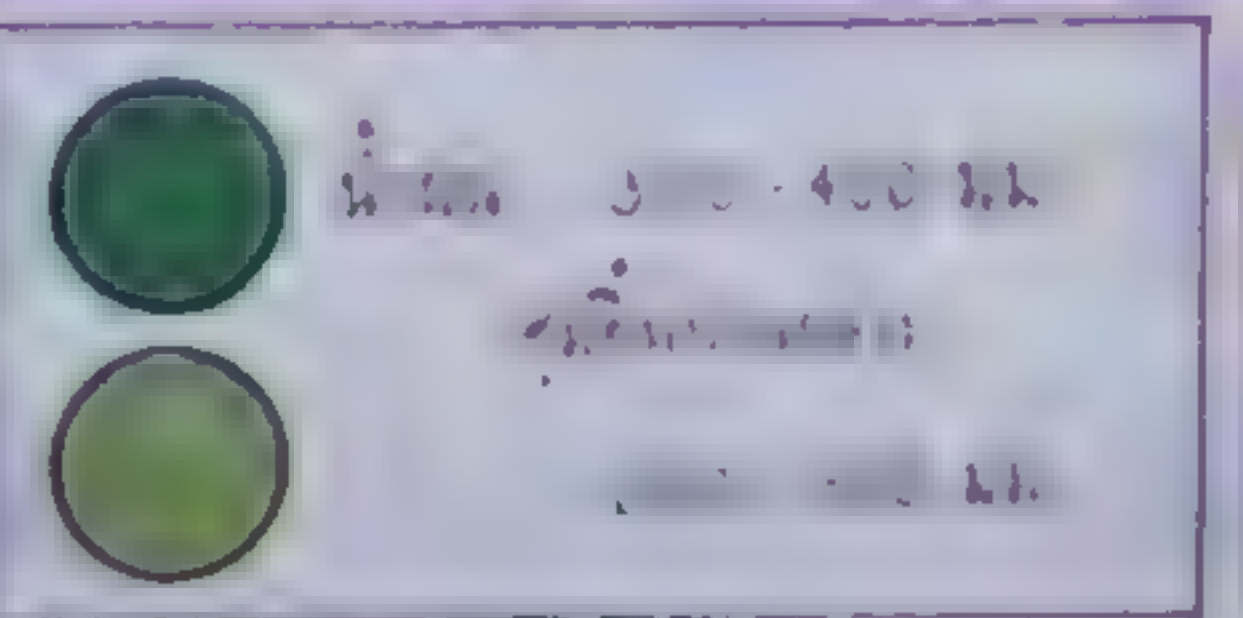
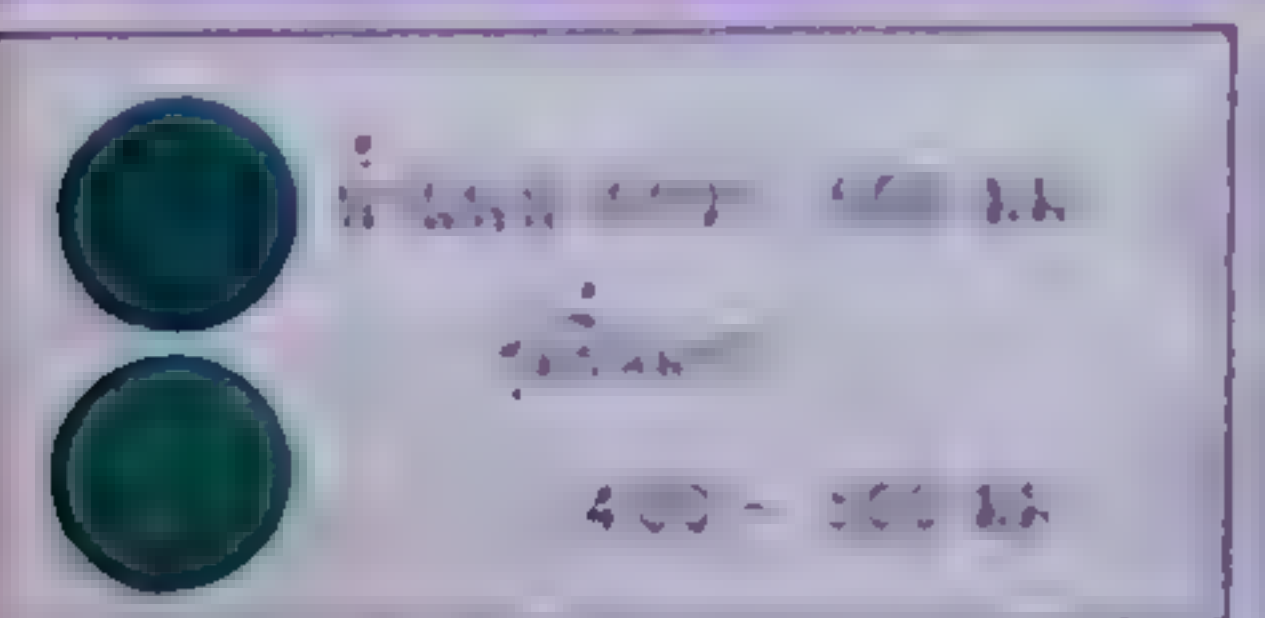
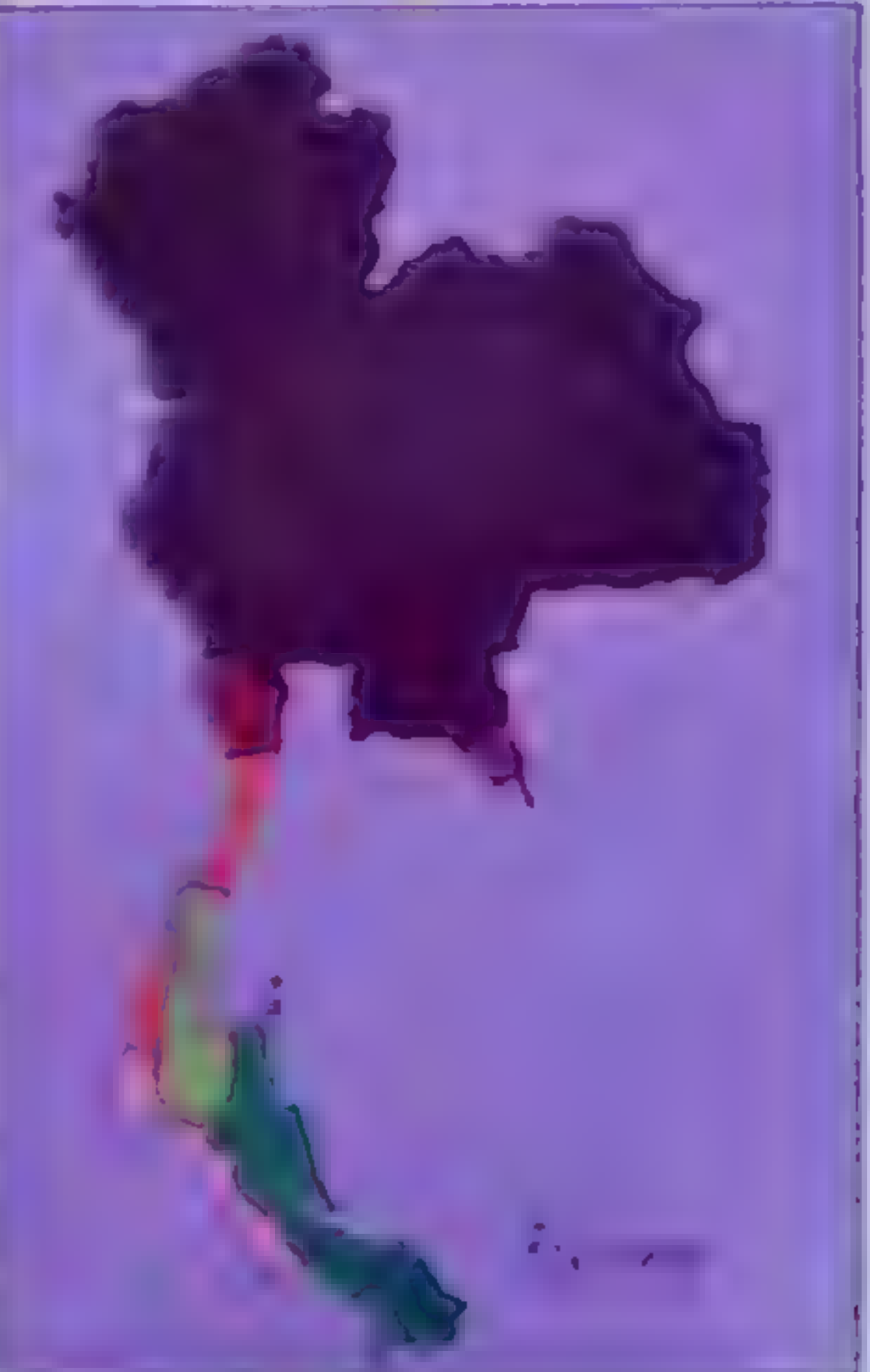
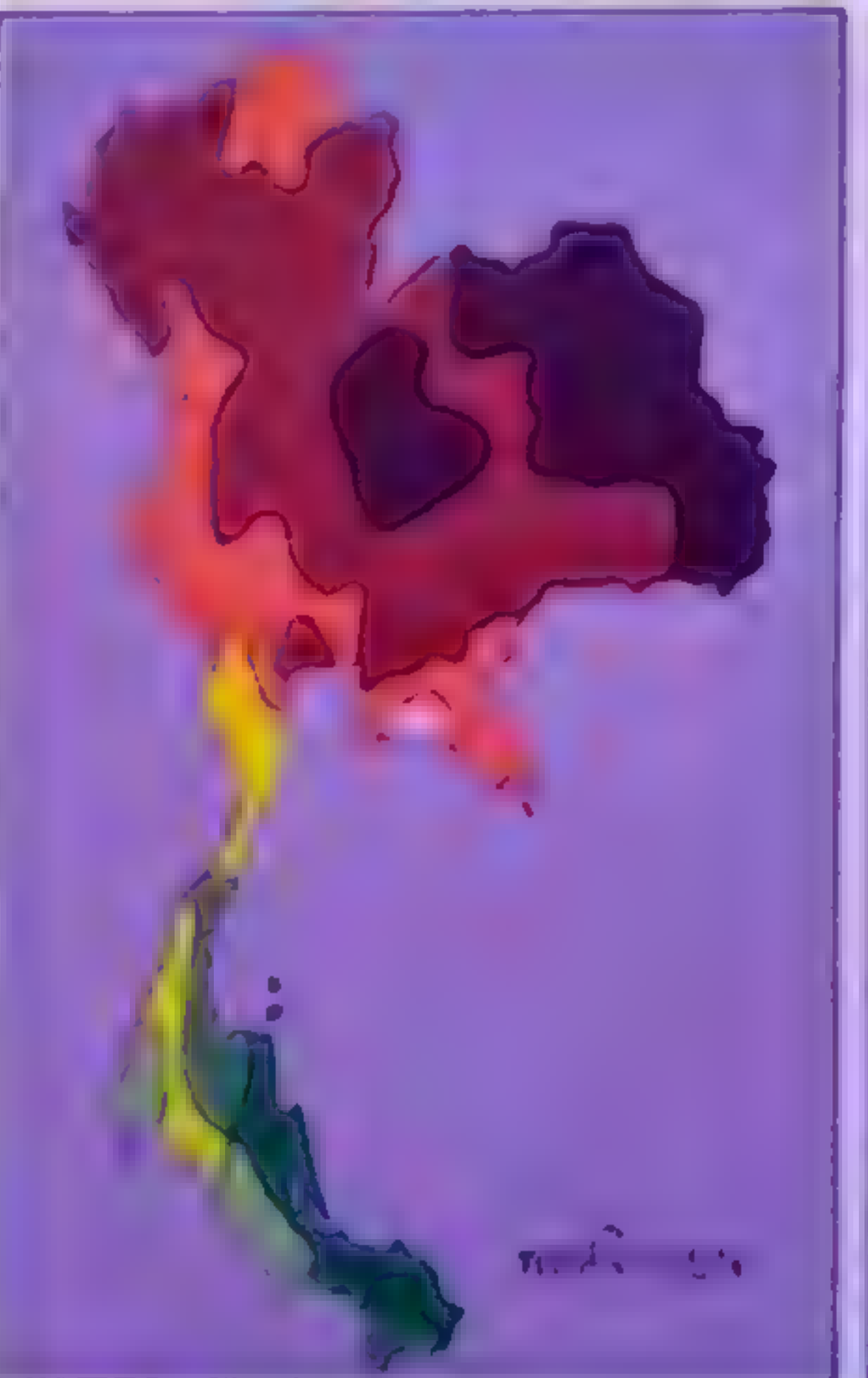
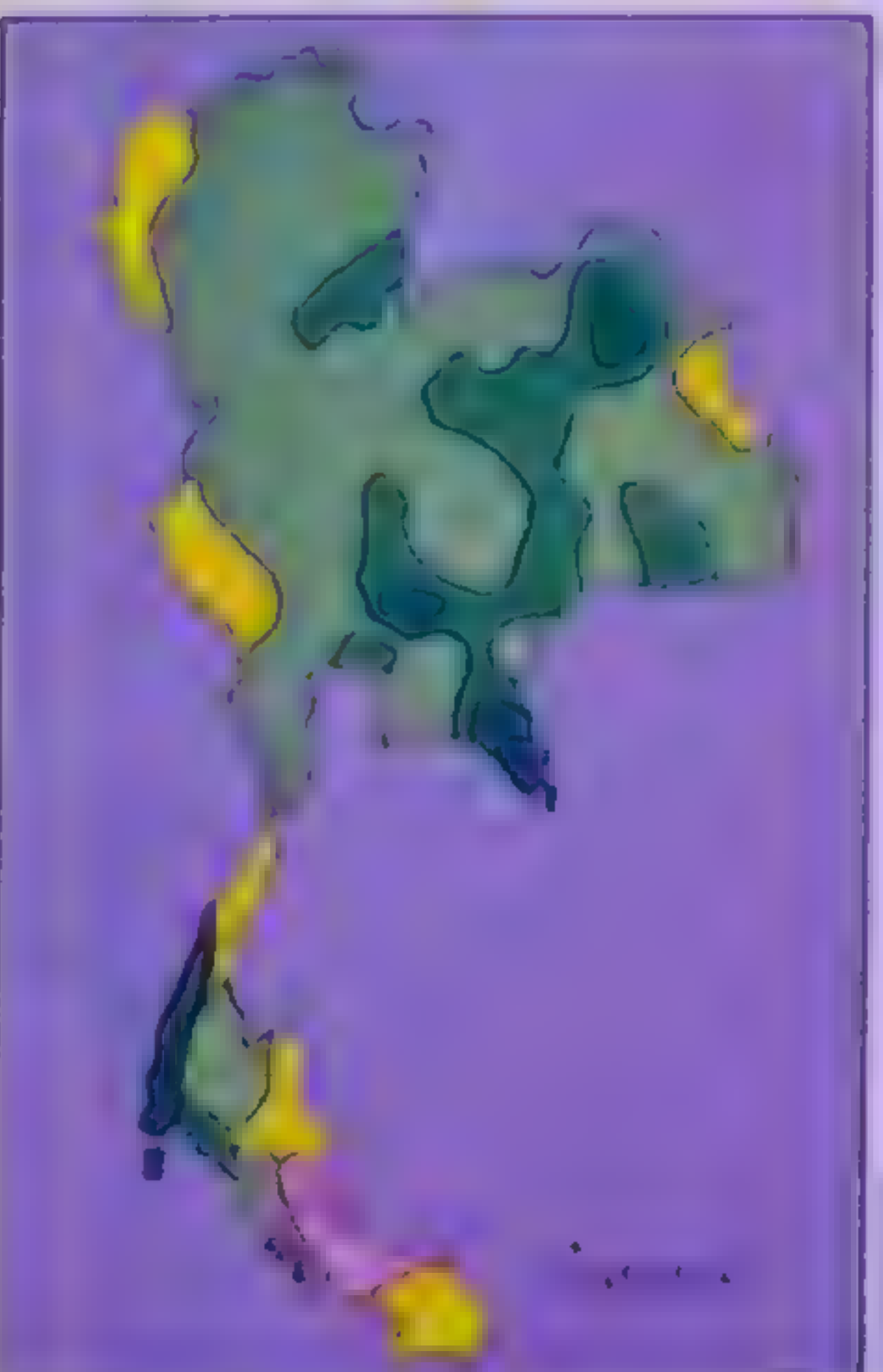
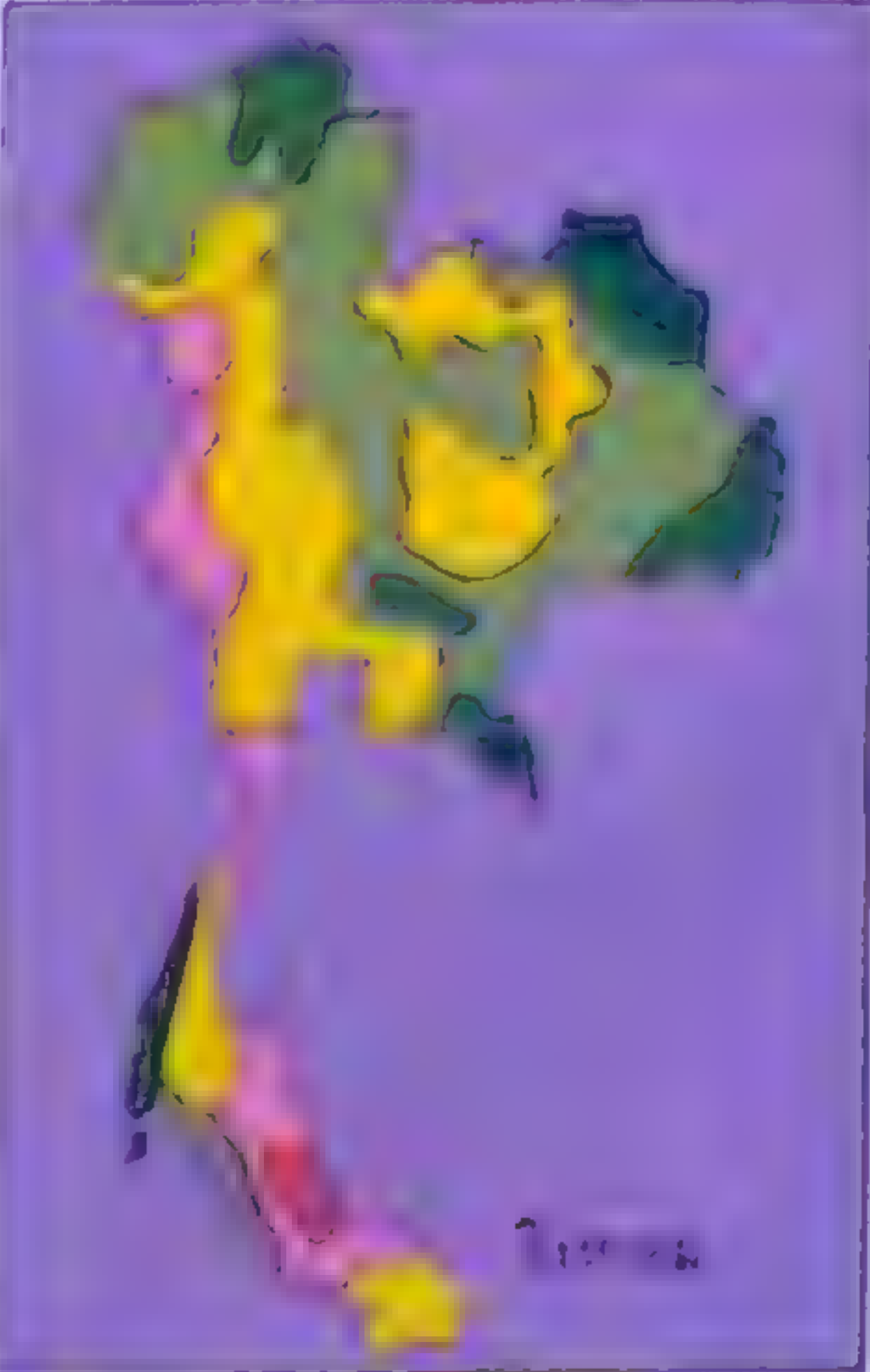
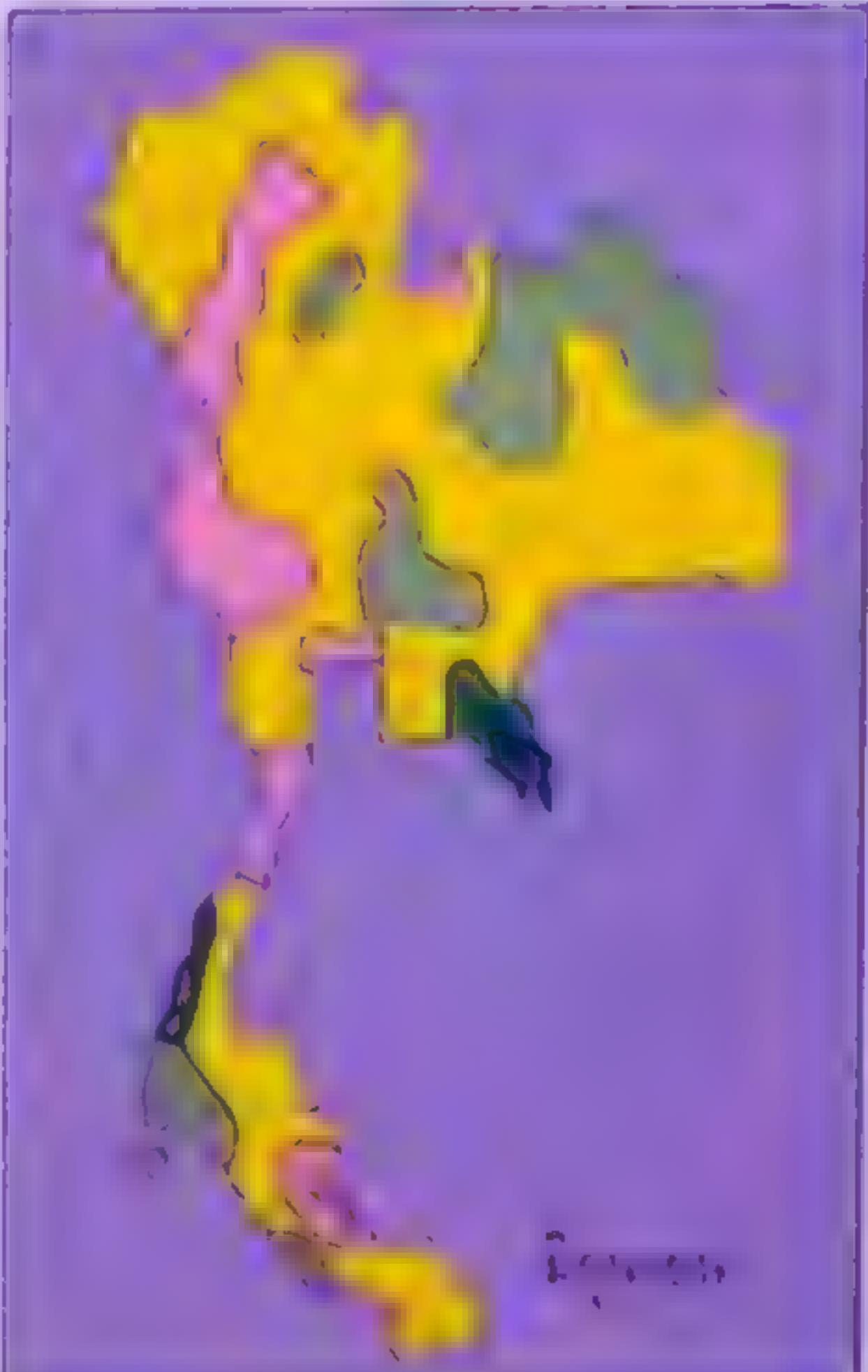
กันยายน หลุมอากาศในประเทศลาวและเวียตกงยัง
อยู่ที่เดิมเหมือนเดือนก่อน แต่ดันขึ้นเป็น 1,006 มม.
ส่วนทางใต้สุดคือจังหวัดปัตตานีและยะลาที่มีความสูง 1,010
มม.

ตุลาคม อากาศภาคเหนือของไทยเย็นลงมาก ทำให้
ความกดของอากาศในจังหวัดแม่ฮ่องสอนและเชียงรายสูงถึง
1,013 มม. ความกดเป็นก้นกระทะ 1,011 มม. ที่จังหวัดเลย
ทางฝั่งตะวันตกแถบทะเลอันดามันมีความกดต่ำก้นกระทะ
อีกแห่งหนึ่งถึง 1,009 มม. ระเบียบความกดในเดือนนี้จึงเป็น
พนักเก้อหันลงสู่อ่าวไท้ แต่มีหลุมอากาศอยู่ทางตะวันตก
เล็กน้อย

พฤศจิกายน ความกดของอากาศสูงมากขึ้นเพราะอากาศ
เย็นลงมากทุกที่ ทำให้เชียงรายมีความกดสูงถึง 1,015 มม.
เส้นไอโซบาร์ขนานกันลงมาทางใต้ แต่มีบริเวณความกด
ต่ำก้นกระทะ 1,009 มม. และ 1,010 มม. ขนานอยู่สอง
ข้างอ่าวไท้ ระเบียบของความกดจึงเป็นสันลาดลงมาใน
แนวตะวันออกเฉียงใต้ผ่านจังหวัดเชียงใหม่และจังหวัดตราด

ธันวาคม ความกดของอากาศในเดือนนี้สูงมากทั่วประเทศ
จังหวัดแม่ฮ่องสอนสูงถึง 1,017 มม. เส้นไอโซบาร์
ขนานกันลงมาตามละติจูด แต่กลายเป็นสันขึ้นที่อ่าวไท้
เพราะอากาศอบอุ่นในบริเวณอ่าว เส้นไอโซบาร์ 1,011 จึง

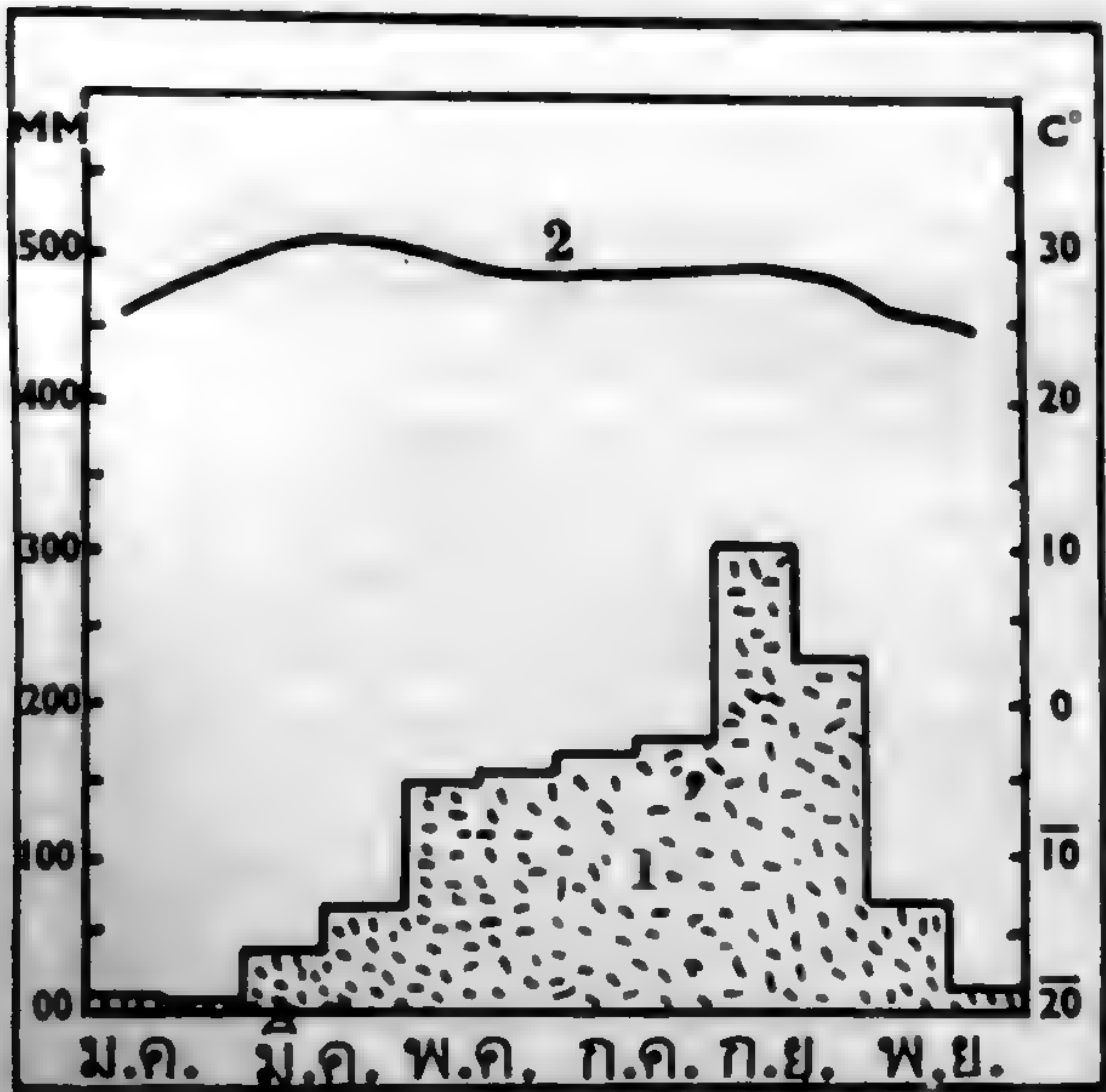

ผ่านกลางแหลมไทยหอดี ระเบียบของสันที่ลาดลงมานับ
จากจังหวัดแม่ฮ่องสอน ผ่านทางจังหวัดตราดสู่จังหวัด
นราธิวาส

54. ลักษณะของน้ำฝนประจำเดือน การเปลี่ยนแปลง
ในทิศทางของกระแสลม เป็นเหตุให้ปริมาณน้ำฝนที่ตก
ในส่วนต่างๆ ของประเทศไทยเปลี่ยนแปลงไปด้วย และ
ลักษณะของภูมิประเทศ ก็มีส่วนบังคับในการกระจายของ
ปริมาณน้ำฝนด้วย ดังจะได้พิจารณาเป็นรายเดือนเพื่อ
ให้เห็นโดยชัดเจนดังต่อไปนี้

น้ำฝนในเดือนมกราคม ในเดือนมกราคม กระแสลม
บริเวณอ่าวไทยและที่ราบตอนกลางมักจะพัดแปรปรวน หรือ
เกือบสม่ำเสมอจากทิศต่างๆ แต่จะมีกระแสลมจาก
บริเวณปากอ่าวเข้าสู่ฝั่งทะเลโดยรอบ และมุ่งเข้าสู่ที่ราบ
ตอนกลางแรงกว่าทิศอื่นๆ เล็กน้อย ในการนี้จะพาเอาความ
ชื้นหรือฝนจากกันอ่าวไทยเข้าไปทางลุ่มแม่น้ำแควน้อย ทาง
เหนือถึงจังหวัดตาก และพิษณุโลก ทางตะวันออกของที่

แผนที่ที่ 8 ลักษณะของน้ำฝนประจำเดือนที่กรุงเทพฯ ใน
รูปนี้ กราฟน้ำฝนแสดงไว้ที่ 1 จะเห็นว่าฝนในเดือนมกราคม
น้อยมาก หลังจากมีนาคมไปแล้ว ฝนเริ่มตกมากขึ้นจากประ
มาณ 50 มม. ประมาณ 150 มม. ในพฤษภาคม และมีฤดูร้อน
ไปตกเอามากในเดือนกันยายน ซึ่งทั้งเดือนตกราว 300 มม.
หลังจากนั้นฝนลดลงโดยรวดเร็ว ในตุลาคม เหลือ 250 มม.
และพฤศจิกายนเหลือเพียง 50 มม. ส่วนอุณหภูมิที่กรุงเทพฯ
สูงเสมอ ก็ระหว่าง 25 ถึง 30 องศาเซนติเกรด ร้อนที่สุด
ก็ราวมีนาคมและเมษายน

ราบตอนกลางแถบลุ่มแม่น้ำป่าสัก และจังหวัดนครนายก
ส่วนทางจังหวัดชายทะเลที่ได้รับความชื้นทั่ว ก่อให้เกิด
สมุทรปราการ จังหวัดชลบุรีและจังหวัดระยอง บริเวณ
ดังกล่าวแล้ว มีภูเขาเป็นกำแพงกั้นความชื้น จึงได้ฝนโดย
ทั่วๆ ไปประมาณ 10 มม. ส่วนทางภาคใต้ของประเทศไทย
ตั้งแต่จังหวัดชุมพรลงไปถึงสุดแหลมแดนสหกันรัฐมาเลเซีย
กระแสลมส่วนใหญ่พัดจากอ่าวไทย เข้าสู่ฝั่งทะเลทางด้าน
ตะวันออก ทำให้ฝนตกมากเฉพาะทางฝั่งทะเลด้านตะวันออก
คือจังหวัดชุมพร จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดพัทลุง จังหวัด
สงขลา จังหวัดปัตตานี และจังหวัดนราธิวาส ทั้งนี้เพราะ
ภูเขาภูเก็ต ภูเขานครศรีธรรมราช และภูเขาสันกาลาทีวีช่วย
เป็นกำแพงกั้นความชื้นไว้ ซึ่งทำให้ได้ปริมาณน้ำฝนราว
50 มม. ที่จังหวัดชุมพร และมากขึ้นเป็นลำดับถึง 300 มม.
ที่จังหวัดนราธิวาส ทางฝั่งตะวันตกของภาคใต้ในเดือนนี้ได้
ฝนน้อยกว่า 50 มม. ในส่วนอื่นๆ ของประเทศมีฝนตกน้อย
ที่สุด และส่วนใหญ่ของภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือ
ขาดฝนเลยทีเดียว

น้ำฝนในเดือนกุมภาพันธ์ โดยทั่วไปเป็นเดือนที่แห้ง
แห้งแล้งมากทั่วทั้งประเทศ มีฝนตกบ้างเป็นแห่งๆ ประมาณ
10 มม. เช่นที่ตอนต้นแม่น้ำปิง และแม่น้ำวัง จังหวัด
อุบลราชธานี ที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาและบริเวณทั่วๆ ไป
ของภาคกลางกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดระยอง
จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดตราด มีฝนประมาณ 50 มม.
เพราะมีกระแสลมพัดเข้าสู่ฝั่งทะเลอยู่เสมอ ทางภาคใต้
ตั้งแต่จังหวัดชุมพรลงไปจนสุดเขตแดนติดต่อกับสหกันรัฐ
มาเลเซีย มีฝนราว 50 มม. ถึง 150 มม. เฉพาะทางฝั่ง
ตะวันออกซึ่งได้รับกระแสลมจากอ่าวไทยมากกว่ากระแสลม
ทางทิศอื่น และมีภูเขากั้นบังฝนไว้ให้ ทางฝั่งตะวันตกได้
ฝนน้อยกว่า 50 มม. แถบจังหวัดพังงาและจังหวัดภูเก็ต
จังหวัดสตูลได้ฝนเพียง 10 มม. เท่านั้น

น้ำฝนในเดือนมีนาคม เดือนนี้ประเทศไทยเริ่มได้รับ
ความชื้นมากขึ้น หลังจากเดือนที่แห้งแล้งที่สุดคือเดือน
กุมภาพันธ์ สำหรับภาคกลางจนถึงภาคเหนือ จะมีกระแส
ลมพัดผ่านจากอ่าวไทยเข้าสู่ที่ราบตอนกลาง จนถึงภาคเหนือ
ทำให้ความชื้นจากอ่าวไทย ได้เข้าไปถึงลุ่มแม่น้ำแควน้อย
จังหวัดนครสวรรค์ จังหวัดตาก และจังหวัดแม่ฮ่องสอน ทำ
ให้มีฝนตกมากในหุบเขาของจังหวัดกาญจนบุรีถึง 100 มม.
โดยเฉพาะที่ลุ่มแม่น้ำศรีสวัสดิ์ จังหวัดตากและแม่ฮ่องสอน
ได้ฝนราว 10 มม. เช่นเดียวกับจังหวัดเพชรบุรีและจังหวัด
ราชบุรี ส่วนฝั่งทะเลด้านตะวันออกเฉียงใต้ คือจังหวัด
ระยอง จังหวัดจันทบุรี และจังหวัดตราดคงได้ฝนตั้งแต่

50 มม. ถึง 100 มม. โดยได้รับกระแสลมแรงขึ้นจากบริเวณอ่าวไทย และมีทิวเขาจันทบุรีและทิวเขาบรรทัดช่วยกำบังฝนไว้ให้ ทางภาคใต้ตั้งแต่จังหวัดชุมพรลงไปจนถึงทรมแดนสหพันธรัฐมาเลเซียมีฝนตกมากขึ้นทั้งสองฝั่งทะเลทางฝั่งตะวันออก ได้ฝนประมาณ 50 มม. ถึง 200 มม. ทั้งนี้เพราะกระแสลมตะวันออกและตะวันออกเฉียงเหนือยังพัดแรง ส่วนความร้อนเริ่มมีมากขึ้นทำให้มีไอน้ำในอ่าวไทยเพิ่มขึ้นจากการไอรของดวงอาทิตย์ ขึ้นมาถึงเส้นศูนย์สูตรแล้ว ทางฝั่งตะวันตกก็มีฝนมากขึ้นกว่าเดือนกุมภาพันธ์ เพราะในบางครั้ง ลมจากทะเลอันดามันก็เริ่มพัดเข้าสู่ฝั่งทะเลทางฝั่งนี้บ้างแล้ว จังหวัดพังงาและจังหวัดสตูลได้ฝนถึง 100 มม. นอกนั้นได้ฝนราว 50 มม.

น้ำฝนในเดือนเมษายน กระแสลมจากอ่าวไทยเริ่มพัดเข้าสู่บริเวณภาคกลางแถบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา และภาคเหนือแรงขึ้น นอกจากนั้นทางทิวเขาตะนาวศรีก็ได้รับกระแสลมทะเลอันดามันหรืออ่าวเบงกอลเพิ่มขึ้นด้วย ทำให้ปริมาณน้ำฝนทางฝั่งตะวันตกของลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา และตลอดทิวเขาทางฝั่งตะวันตก คือทิวเขาตะนาวศรี ทิวเขาถนนธงชัย และทิวเขาแดนลาวมีฝนตกมากขึ้นตั้งแต่ 50 มม. ถึง 250 มม. ที่ต้นน้ำแกว่น้อย สำหรับลุ่มแม่น้ำทางภาคเหนือ คือ แม่น้ำปิง แม่น้ำวัง แม่น้ำยม แม่น้ำน่าน ได้ฝนราว 50 มม. ส่วนทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้ฝนทั่วไปตั้งแต่ 50 มม. ถึง 100 มม. โดยเฉพาะบริเวณเทือกเขาจันทบุรีและเทือกเขาบรรทัดในจังหวัดตราดได้ 100 มม. ส่วนทางภาคใต้ ตั้งแต่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ลงไปจนถึงทรมแดนสหพันธรัฐมาเลเซีย มีฝนเพิ่มขึ้นกว่า 50 มม. แต่ทางฝั่งตะวันตกของฝั่งทะเล เริ่มมีฝนมากกว่าฝั่งตะวันออกในเดือนนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดภูเก็ตและจังหวัดพังงามีฝนสูงตั้งแต่ 150 มม. ถึง 250 มม. ทั้งนี้ เพราะกระแสลมโดยทั่วไปทางฝั่งตะวันตกเริ่มพัดแรงขึ้น ประกอบกับไอน้ำมีมากขึ้นทางฝั่งทะเลอันดามัน จากการเผาของดวงอาทิตย์ที่ได้ไอรเหนือเส้นศูนย์สูตรขึ้นมามาก อย่างไรก็ตามก็คือน่าสังเกตว่า เดือนนี้ยังคงเป็นเดือนที่แห้งแล้งสำหรับฝั่งทะเลด้านตะวันออกของจังหวัดเพชรบุรี

น้ำฝนในเดือนพฤษภาคม เดือนพฤษภาคมเป็นเดือนต้นฤดูฝนอย่างแท้จริงของประเทศไทย เพราะฝนจะเริ่มตกมากขึ้นเป็นลำดับทั่วประเทศ โดยที่มรสุมตะวันตกเฉียงใต้เริ่มพัดแรงขึ้น และพาเอาความชื้นมาจากมหาสมุทรอินเดียหรือทะเลอันดามันเข้ามาสู่ประเทศไทย บริเวณที่มีภูเขากำบังลมเช่นบริเวณทิวเขาแดนลาว ทิวเขาตะนาวศรี ทิวเขาภูเก็ต และทิวเขานครศรีธรรมราชจะได้รับปริมาณน้ำฝน

มากเป็นพิเศษ โดยเฉพาะบริเวณลุ่มแม่น้ำแกว่น้อยและแม่น้ำศรีสวัสดิ์มีฝนถึง 300 มม. ทิวเขาภูเก็ตตอนจังหวัดพังงาและจังหวัดภูเก็ตมีฝนถึง 400 มม. จังหวัดสตูลมีฝน 300 มม. สำหรับฝั่งทะเลด้านตะวันออกของภาคใต้นั้น แม้จะมีฝนตกน้อยกว่าทางฝั่งตะวันตก ก็ยังมีฝนตกมาก เพราะนอกจากจะมีฝนมรสุมแล้ว ยังมีฝนประเภทไอร้อนตกทั่วๆ ไปอีกด้วย จังหวัดจันทบุรีและตราดมีฝนเกือบเท่าจังหวัดพังงาหรือภูเก็ต โดยหลักการอันเดียวกันคือ ลมมรสุมจากภูเขาจันทบุรีและภูเขาบรรทัดกำบังไว้

น้ำฝนในเดือนมิถุนายน ในเดือนนี้ความกดต่ำส่วนมากอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ประเทศลาวและในบริเวณอ่าวตังเกี๋ย ทำให้กระแสลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้พัดเข้าสู่ประเทศไทยแรงขึ้น พร้อมกับเอาความชื้นมาจากทะเลอันดามันด้วย บริเวณตอนเหนือของลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นบริเวณที่มีฝนตกมากถึง 500 มม. นอกจากนี้ได้แก่บริเวณภูเขาสันกำแพง ซึ่งกำบังฝนไว้ได้ประมาณ 300 มม. จังหวัดตราดซึ่งอยู่ใกล้ฝั่งทะเลและด้านกับกระแสลมมีฝน 550 มม. ส่วนทางภาคใต้นั้น ด้านตะวันตกของฝั่งทะเล ตั้งแต่จังหวัดระนองไปจนถึงจังหวัดสตูลมีฝนมาก และมากกว่าฝั่งตะวันออกหลายเท่า จังหวัดระนองมีฝนมากที่สุดคือ 700 มม. ทางฝั่งตะวันออกที่ได้ฝนน้อยมากคือที่จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และจังหวัดปัตตานี สำหรับบริเวณที่น่าสังเกตคือบริเวณลุ่มแม่น้ำโขงตอนจังหวัดหนองคายถึงจังหวัดสกลนคร เป็นบริเวณที่ติดกับทิวเขาในประเทศลาว ซึ่งเป็นกำแพงกำบังความชื้น จึงมีฝนมากกว่าที่อื่นๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

น้ำฝนในเดือนกรกฎาคม สภาพการกระจายของน้ำฝนในเดือนนี้ใกล้เคียงกับเดือนมิถุนายน เพราะความกดต่ำของอากาศยังอยู่ทางตอนเหนือของประเทศลาวและประเทศเวียดนาม ทำให้กระแสลมมรสุมพัดจากตะวันตกเฉียงใต้สู่ตะวันตกเฉียงเหนือแรงมากกว่าเดือนใด ๆ บริเวณที่มีฝนตกมากจึงยังเป็นบริเวณทิวเขาทางฝั่งตะวันตก คือ ตั้งแต่ภูเขาแดนลาว ภูเขาถนนธงชัย จนถึงภูเขาภูเก็ต ทางแม่น้ำโขงติดกับภูเขาในประเทศลาว ทางทิวเขาตงรักและทิวเขาสันกำแพง ทิวเขาจันทบุรีและทิวเขาบรรทัด สำหรับจุดที่มีฝนตกมากเป็นพิเศษ คือจังหวัดเชียงรายประมาณ 350 มม. จังหวัดอุดรธานี 300 มม. จังหวัดหนองคายและนครพนม 500 มม. จังหวัดนครนายก 400 มม. จังหวัดตราด 700 มม. และจังหวัดระนอง 750 มม. สำหรับฝั่งทะเลตอนเหนือของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ยังมีฝนตกน้อยกว่าที่อื่นๆ ในประเทศไทยคือ 100 มม. เท่านั้น

น้ำฝนในเดือนสิงหาคม ความกดของอากาศในเดือนสิงหาคมยังกวอยู่ในประเทศลาวตอนเหนือและประเทศเวียดนาม ทางภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือจึงมีการกระจายของน้ำฝน คล้ายเดือนกรกฎาคม ก็มีฝนตกมากทางหัวเขาด้านตะวันตก เช่นหัวเขาดนนงชัยเป็นต้น สำหรับจังหวัดหนองคาย และจังหวัดนครพนม ยังคงมีฝนมากเช่นเดียวกับเดือนกรกฎาคม ปริมาณน้ำฝนในจังหวัดตราดลดลงไปเล็กน้อย จังหวัดระนองมีฝนสูงตามเดิม คือประมาณ 750 มม. สำหรับฝั่งตะวันออกของภาคใต้ ฝนยังคงมีน้อยกว่าฝั่งตะวันตกมาก คือประมาณ 150 มม. เป็นอย่างสูง โดยเฉพาะฝั่งทะเลของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และจังหวัดเพชรบุรี ฝนมีเพียง 50 มม. เท่านั้น นับว่าน้อยที่สุด

น้ำฝนในเดือนกันยายน เดือนนี้เป็นเดือนที่มีฝนตกมากที่สุดทั่วประเทศไทย นอกจากบางบริเวณที่เคยตกมาแล้วกลับมีฝนน้อยลง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความกดของอากาศเปลี่ยนระบบ ทำให้ทิศทางลมพัดตรงจากตะวันตกสู่ตะวันออกเฉียงเหนือผ่านข้ามประเทศไทยแรงขึ้น ในลักษณะเช่นนี้ทำให้บริเวณภูเขาตะนาวศรีตอนจังหวัดกาญจนบุรี มีฝนตกมากถึง 500 มม. ส่วนภูเขาแดนลาวและภูเขาดนนงชัยฝนลดลงกว่าเดือนสิงหาคม ภาคกลางที่ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีฝนมากขึ้นกว่าเดิม ยกเว้นที่จังหวัดหนองคายกับนครพนม ตอนริมแม่น้ำโขงนั้นฝนลดลง เพราะมาตกเสียที่บริเวณลุ่มแม่น้ำมูลกับแม่น้ำชี ซึ่งอาจอธิบายได้ว่า ส่วนมากของความชื้นที่มากับมรสุมตะวันตกนั้น มักพบกับกระแสไอร้อนของที่ราบสูงจากการเผาของดวงอาทิตย์ที่กำลังโคจรลงสู่เส้นศูนย์สูตร จึงทำให้ฝนตกเสียในบริเวณที่ราบสูงนั่นเอง นอกจากนั้นความกดต่ำมากหรือดีเปรสชันมักมีขึ้นบ่อย ๆ ทางบริเวณตะวันออกของประเทศไทยและบนที่ราบสูง ดังนั้น จึงเรียกฝนจากอ่าวไทย และบริเวณทะเลโดยรอบประเทศทางด้านใต้เข้ามาได้มาก สำหรับจังหวัดตราดมีฝนมากขึ้นกว่าเดือนสิงหาคมเล็กน้อย คือ 600 มม. โดยเหตุผลอย่างเดียวกัน สำหรับภาคใต้นั้น ขณะที่ฝนทางฝั่งทะเลตะวันตกไทยมากขึ้นตั้งแต่ 700 มม. ที่จังหวัดระนองจนถึง 400 มม. ที่จังหวัดสตูลทางฝั่งตะวันออกก็มีฝนมากขึ้นบ้าง แม้จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งแห้งแล้งก็มีฝนมากถึง 100 มม.

น้ำฝนในเดือนตุลาคม เดือนนี้เป็นเดือนของการเปลี่ยนแปลงทั้งบริเวณของความกดของอากาศ ทิศทางของกระแสลมและปริมาณน้ำฝนโดยทั่วไปทั้งประเทศ และฝนเริ่มลดลงแทบทุกแห่ง ยกเว้นฝั่งทะเลบางแห่งที่เคยแห้งแล้งกลับมีฝนมากขึ้น คือที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์กลับมีฝน

สูงขึ้นถึง 150 มม. หรือ 200 มม. เนื่องจากดวงอาทิตย์ลงไปอยู่ใต้เส้นศูนย์สูตรแล้ว โดยทำให้แผ่นดินเย็นลง ความกดต่ำของอากาศเคลื่อนลงไปอยู่ทางใต้ และตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศไทยแถบทะเลอันดามัน ทางลมจึงพัดกลับทางกับเดือนกันยายน ก็จากทางตะวันออกเฉียงเหนือไปทางตะวันตกเฉียงใต้ โดยเหตุนี้ฝนทางภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือจึงลดลงไปมาก อย่างไรก็ดี ลมจากทางตะวันตกและทางใต้ยังไม่หยุดพัดเลยทีเดียว ดังนั้นจึงยังมีฝนแถบภาคเหนือของจังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดสุพรรณอยู่บ้าง ฝนในที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยามีฝนมาก ฝนในจังหวัดจันทบุรีและตราดตกมาก ลมตะวันออกเฉียงเหนือช่วยให้ฝั่งทะเลของจังหวัดประจวบ และเพชรบุรี มีฝนมากขึ้นถึง 200 มม. ทางภาคใต้ลงไปถึงทรมแดนสหพันธรัฐมาลายา ฝนตกค่อนข้างสม่ำเสมอโดยทั่วภาคใต้ อย่างไรก็ดี จังหวัดระนองก็มีฝนมากกว่าที่อื่นคือ 450 มม. นอกนั้นประมาณ 200 ถึง 350 มม. ลมทางตะวันออกเฉียงเหนือกับทางตะวันตกเฉียงใต้ มีความแรงเกือบเท่าๆกันในเดือนนี้ ดังนั้น ทั้งสองฝั่งทะเลของภาคใต้จึงมีฝนเกือบเท่าๆกัน

น้ำฝนในเดือนพฤศจิกายน เนื่องจากความกดของอากาศต่ำ มีอยู่ทางฝั่งทะเลด้านตะวันตกของประเทศไทยและทางภาคใต้ของเวียดนามได้ กระแสลมเย็นจากทางเหนือจึงพัดแรงขึ้นเป็นลำดับ ทำให้ภาคเหนือ ภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย รวมทั้งจังหวัดจันทบุรี และจังหวัดตราดมีฝนลดน้อยลงทันทีที่ทันใดบางแห่งไม่มีฝนตกเลย ทางภาคใต้ทิศทางลมตะวันออกเฉียงเหนือพัดผ่านอ่าวไทยสู่ฝั่งทะเลด้านตะวันออกแรงขึ้นมาก ส่วนลมทางฝั่งตะวันตกลดลงมาก ทำให้น้ำฝนมีมากขึ้นทางฝั่งทะเลของจังหวัดชุมพร จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดสงขลา จังหวัดปัตตานี และจังหวัดนราธิวาสตั้งแต่ประมาณ 200 ถึง 800 มม. นับได้ว่าเป็นฤดูฝนที่แท้จริงของจังหวัดทางฝั่งตะวันออกของภาคใต้ ส่วนทางฝั่งตะวันตกฝนลดน้อยลงมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดระนองซึ่งฝนเคยตกมากถึง 750 มม. อยู่หลายเดือนเหลือเพียง 150 มม.เท่านั้น รวมทั้งจังหวัดตรัง จังหวัดกระบี่ และจังหวัดสตูล ก็มีฝนน้อยลง

น้ำฝนในเดือนธันวาคม เดือนนี้เป็นเดือนที่ก่ำกึ่งย่างเข้าสู่ฤดูแล้งทั่วประเทศ สำหรับภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปริมาณน้ำฝนลดลงน้อยกว่า 10 มม. โดยทั่วไป นอกจากบริเวณภูเขาทางคั่นน้ำของแม่น้ำปิง แม่น้ำว้า แม่น้ำยม และแม่น้ำน่าน อาจมีฝนมากกว่า 10 มม. เล็กน้อย ทางจังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดสุพรรณยังคง

มีฝนอยู่มากกว่า 10 มม. และบางแห่งถึง 50 มม. บริเวณฝั่งทะเลโดยรอบก้นอ่าวไทยยังมีฝนประมาณ 10 มม. ไปจนกระทั่งถึงจังหวัดสระบุรี และจังหวัดจันทบุรี ส่วนทางภาคใต้ฝนซึ่งเคยตกมากทางฝั่งทะเลด้านตะวันออก ตั้งแต่จังหวัดชุมพรไปถึงจังหวัดนราธิวาสนั้นลดลงมาก แต่ก็ยังนับว่ามากกว่าทางฝั่งตะวันตกหลายเท่า ที่จังหวัดชุมพรมีฝนประมาณ 200 มม. จังหวัดนครศรีธรรมราช มีฝนประมาณ 300 มม. และมากที่สุดที่จังหวัดนราธิวาส คือ 550 มม. จังหวัดระนองซึ่งมีฝนตกมากกว่าที่ใด ๆ เมื่อ 3 เดือนก่อนก็มีฝนเหลือเพียง 50 มม. เท่านั้น เดือนนี้จึงเป็นเดือนเริ่มต้นฤดูแล้งของทางฝั่งตะวันตกของภาคใต้ แต่ก็ยังต้องสังเกตไว้ด้วยว่า ภาคใต้แม้จะแห้งแล้งเพียงใดทุกเดือนก็ยังมียุคฝนตกอยู่นั่นเอง ซึ่งผิดกับภาคกลาง ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งขาดฝนในฤดูแล้งจริงๆ

55. ปริมาณน้ำฝนประจำปีทั่วประเทศ ประเทศไทยเป็นประเทศที่นับได้ว่ามีความสมบูรณ์ด้วยน้ำฝน เป็นประเทศที่มีความชุ่มชื้นเหมาะสำหรับการเกษตร อันเป็นอาชีพรากฐานของประชาชนชาวไทย (ดูแผนที่ 3)

สำหรับระเบียบการกระจายของน้ำฝนในประเทศไทยนั้น เป็นไปตามลักษณะของมรสุม และลักษณะของภูมิประเทศประกอบกัน ซึ่งถ้าจะพิจารณาปริมาณของน้ำฝนจากมากไปหาน้อยก็จะเห็นว่า น้ำฝนที่ตกมากที่สุดในรอบปีนั้นได้แก่ที่จังหวัดระนอง คือประมาณ 4,000 ถึง 4,500 มม. และที่ตกมากกว่าที่ใด ๆ ในประเทศก็คือฝั่งตะวันตกของภาคใต้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า ในฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ นั้นเป็นฤดูที่กระแสลมพัดมาจากทางมหาสมุทรอินเดีย และทางทะเลอันดามัน พาเอาความชื้นหรือไอน้ำมาจากทะเลมาก พอถึงภูเขาภูเก็ต และภูเขานครศรีธรรมราชซึ่งก้ำบังความชื้นไว้ ก็ทำให้ฝนตกมากทางด้านนี้ ต่อไปที่มีฝนตกมากรองจากฝั่งตะวันตกของภาคใต้ประเทศไทย ก็คือบริเวณจังหวัดจันทบุรี และจังหวัดตราด ทั้งนี้ก็เพราะว่าในฤดูมรสุมนี้ภูเขาจันทบุรี และภูเขามรตดีสามารถก้ำบังฝนที่มาจากมหาสมุทรอินเดีย ทะเลอันดามัน และจากอ่าวไทยไว้ได้มาก ที่ซึ่งมีฝนตกมาก ถัดจากบริเวณจังหวัดจันทบุรีและตราด ก็คือฝั่งตะวันออกของภาคใต้ ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช และบริเวณตอนเหนือของภูเขาสันกาลาคีรี สำหรับฝนที่มีมากในบริเวณนี้อธิบายได้ว่า ในฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ นั้นลมได้พาเอาความชื้นจากบริเวณอ่าวไทยเข้าไปสู่ฝั่งตะวันออกของภาคใต้ และภูเขาภูเก็ต ภูเขานครศรีธรรมราช กับภูเขาสันกาลาคีรีก้ำบังฝนไว้ได้มาก สำหรับบริเวณหุบเขาระหว่างภูเขาภูเก็ต และภูเขานครศรีธรรมราชนั้น มีฝนน้อยกว่าที่

ใด ๆ ในภาคใต้ เพราะฝนเข้าไปได้น้อย เนื่องจากถูกก้ำบังทั้งสองด้าน

ทางภูเขาสันกาลาคีรีในจังหวัดนครนายก บริเวณจังหวัดหนองคาย และจังหวัดนครพนม ซึ่งติดกับภูเขาในประเทศลาวได้รับน้ำฝนมากกว่าบริเวณอื่น ๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพราะมีภูเขาช่วยก้ำบังฝนที่มากับมรสุมตะวันตกเฉียงใต้เช่นเดียวกัน บริเวณภาคกลางและภาคเหนือที่มีฝนมากโดยภูเขาที่ก้ำบังฝนไว้ได้ ได้แก่บริเวณทิวเขาตะนาวศรี บริเวณภูเขาที่ป็นน้ำในจังหวัดเชียงราย และบริเวณทิวเขาจังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งทำให้มีฝนตกมากถึง 1,500 มม.

56. ประเภทของภูมิอากาศ นักภูมิศาสตร์ส่วนมากนิยมแยกประเภทของภูมิอากาศ ตามแบบฉบับของ Dr. Wladimir Köppen แห่งมหาวิทยาลัย Graz (Austria) ซึ่งถือเอาอุณหภูมิของอากาศและปริมาณของน้ำฝนในรอบปีหนึ่งๆ เป็นปัจจัยในการพิจารณา โดยที่ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีอุณหภูมิสูง และมีฝนตกมากแห่งหนึ่งของโลก ภูมิอากาศของประเทศไทยจึงอยู่ในประเภทฝนชุกในเขตร้อน (Tropical Rainy Climates) อย่างไรก็ดี ภูมิอากาศดังกล่าวนี้ ยังมีประเภทย่อยที่จะต้องพิจารณาจำแนกออกไปอีกโดยละเอียดด้วย คือภูมิอากาศประเภทป่าฝน (Tropical Rain Forest Type) ได้แก่บริเวณทางภาคใต้และทิวเขาจันทบุรีกับตราด ซึ่งไม่ขาดฝนเลยตลอดทั้งปี แต่เนื่องจากมรสุมมีอิทธิพลอยู่บ้าง จึงต้องจัดเข้าไว้ในพวกอิทธิพลมรสุม (Monsoon Variety) เพื่อให้แตกต่างกับพวกที่มีฝนตกเท่ากันทุกเดือน (Constantly Wet) ซึ่งไม่มีเลยในประเทศไทย ส่วนทางภาคกลาง ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นั้น เป็นภูมิอากาศประเภทฝนชุกสลับกับแห้งแล้ง (Tropical Savanna Type)

เพื่อให้เข้าใจได้ชัดขึ้น ในเรื่องเกี่ยวกับการแยกประเภทภูมิอากาศนี้ ควรทราบว่า ภูมิอากาศประเภทฝนชุกในเขตร้อนนั้นมีลักษณะอย่างไร ดร. เกปเพิน ได้กำหนดไว้ว่า ภูมิอากาศประเภทนี้จะต้องมีอุณหภูมิสูงตลอดปี และในเดือนใดที่มีอากาศเย็นลงบ้างแล้ว ก็ต้องไม่ต่ำกว่า 61.4 F หรือ 18° C ซึ่งหมายความว่าไม่มีฤดูหนาวนั่นเอง สำหรับฝนนั้นจะต้องมีปริมาณมากในรอบปี และไม่ควรถ้าต่ำกว่า 30 นิ้ว หรือ 762 มม. ฝนส่วนใหญ่ได้มาจากกระแสไอร่อน (Convictional Rain) และมักมีฟ้าคะนอง หรืออาจเป็นฝนที่มากับพายุหมุน (Cyclonic Rain)

ภูมิอากาศฝนชุกในเขตร้อนนี้ แบ่งออกเป็นประเภทย่อยสองประเภทคือ ภูมิอากาศป่าฝน และภูมิอากาศฝนชุกสลับกับแห้งแล้ง

สำหรับภูมิอากาศป่าฝน เป็นภูมิอากาศที่มีอุณหภูมิสูงตลอดทั้งปี และต้องมีฝนตกทุกเดือนไม่ขาดเลย ซึ่งอาจจำแนกออกเป็นชนิดย่อยได้อีกสองชนิดคือ ชนิดที่มีฝนตกสม่ำเสมอตลอดทั้งปี (Constantly Wet) หรือทุกๆ เดือนมีปริมาณน้ำฝนเกือบเท่ากัน เช่นที่สิงคโปร์หรือทางปลายแหลมมลายู เป็นต้น ส่วนอีกชนิดหนึ่งนั้นเนื่องจากอยู่ในเขตรมรสุม ดังนั้น จึงเรียกว่า (Monsoon Variety) เพราะในรอบปีจะมีฝนไม่เท่ากัน คือ มีเดือนที่ฝนตกมากเป็นพิเศษในฤดูฝน และอีกประมาณครึ่งปี เป็นฤดูที่มีฝนน้อยลง แต่ก็ไม่ถึงกับขาดฝนเลยทีเดียว

เมื่อทราบลักษณะของภูมิอากาศประเภทดังกล่าวแล้ว ก็ไม่เป็นการยากที่จะจำแนกประเภทภูมิอากาศของประเทศไทย คือ ทางภาคใต้ของประเทศไทย ประมาณจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ลงไปจนสุดพรมแดนติดต่อกับสหพันธรัฐมาเลเซีย เป็นภูมิอากาศประเภทป่าฝน ชนิดที่อยู่ในอิทธิพลมรสุม (Monsoon Variety) ส่วนทางภาคจันทบุรี และตราดก็เป็นประเภทป่าฝนเช่นเดียวกัน เพราะตลอดปีไม่ขาดฝนเลย มีฝนตกมาก แต่เปลี่ยนแปลงในปริมาณน้ำฝนตามทิศทางของมรสุม

สำหรับภาคกลาง ภาคเหนือ และตะวันออกเฉียงเหนือ นั้น เป็นภูมิอากาศประเภทฝนชุกสลับกับแห้งแล้ง ทั้งนี้เนื่องจากบริเวณดังกล่าวนี้มีฝนตกมากในฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ พอถึงฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือก็ขาดฝนเลยทันที เพราะมรสุมที่พัดไม่ได้ผ่านมหาสมุทรมา จึงมิได้นำฝนมาให้ ส่วนปริมาณน้ำฝนในรอบปีก็น้อยกว่าทางภาคใต้มาก

อย่างไรก็ดี ถ้าหากเราต้องการแสดงประเภทและเขตของภูมิอากาศให้ละเอียดและชัดเจนยิ่งขึ้น เราอาจจำแนกโดยความแตกต่างในอุณหภูมิไว้ด้วย คือ ทางภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือ นั้น ในฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ อุณหภูมิลดต่ำกว่าทางภาคกลางและภาคใต้มาก จึงอาจเรียกว่าภูมิอากาศฝนชุกสลับแห้งแล้งในที่สูง (Tropical Upland Savanna Climate) และฝนชุกสลับแห้งแล้งในที่ราบ (Tropical Lowland Savanna Climate)

57. ความชื้นสัมพัทธ์ของอากาศ (Relative Humidity) ฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นฤดูที่กระแสลมจากไซบีเรีย (Modified Polar Siberia Air Masses) เคลื่อนที่ลงมาทางใต้ ทั่วประเทศไทยจะมีความชื้นของอากาศต่ำลง ก็ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนกุมภาพันธ์ ต่อมาในเดือนธันวาคมถึงเดือนมกราคมเป็นระยะเวลาที่มีความชื้นต่ำที่สุดของรอบปี ในตอนบ่ายบางแห่งอาจลงต่ำถึง 18% เช่นที่จังหวัดลพบุรี

เป็นต้น พอถึงเดือนมีนาคมและเมษายน ความชื้นของอากาศเริ่มสูงขึ้นบ้าง แต่เนื่องจากอากาศในระยะเวลาที่ยังร้อนอยู่ จึงทำให้ความชื้นของอากาศในตอนบ่ายลดน้อยลงมาก ตั้งแต่ฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้เริ่มพัดและนำน้ำฝนมาแล้ว ความชื้นของอากาศจะสูงขึ้นทุกที่ จนกระทั่งถึง 80% ในระหว่างเดือนสิงหาคมถึงเดือนตุลาคม หลังจากนั้นแล้ว ความชื้นของอากาศก็จะลดลงอีก สำหรับความชื้นสัมพัทธ์ประจำเดือนมีดังนี้ คือ:—

มกราคม ภาคเหนือมีความชื้นประมาณ 70-75% ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 55-65% ภาคกลางต่ำที่สุดที่จังหวัดลพบุรี คือ 55% ภาคใต้ 75-80%

กุมภาพันธ์ ภาคเหนือมีความชื้นต่ำที่สุดที่จังหวัดลำปาง และแพร่ คือ 60% นอกนั้น 65-70% ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 60-65% จังหวัดลพบุรียังคงต่ำที่สุด คือ 55% ภาคใต้ 70-80%

มีนาคม ภาคเหนือที่จังหวัดลำปางและแพร่ ต่ำที่สุด คือ 55% นอกนั้น 60% ภาคตะวันออกเฉียงเหนือทางแม่น้ำโขงต่ำมาก 55% แต่จังหวัดเพชรบูรณ์และชัยภูมิ 70% ภาคกลางที่จังหวัดลพบุรีและสระบุรี ต่ำที่สุด 55% ภาคใต้สูง 70-80%

เมษายน ภาคเหนือ 60-65% ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 60-70% ภาคกลางที่จังหวัดลพบุรีและสุพรรณบุรี ต่ำที่สุด 60% ทางภาคใต้ 80%

พฤษภาคม ภาคเหนือ 70-75% นับว่ามีความชื้นมากกว่าเดือนก่อนๆ เพราะเริ่มจะมีลมมรสุมแล้ว ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 70-80 ภาคกลาง 75% ส่วนภาคใต้ 80-85% มิถุนายน ความชื้นเพิ่มขึ้นไปอีกสำหรับภาคเหนือ ถึงแม้จังหวัดลำพูนจะต่ำสุดก็ยังมีค่าความชื้นคือ 70% จังหวัดตากทางค้ำตะวันตกสูงถึง 85% ภาคตะวันออกเฉียงเหนือสูง 75-80% ภาคกลาง 75-80% ภาคใต้ 80-85%

กรกฎาคม มรสุมกำลังพัดแรงและฝนตกมาก ทั่วประเทศมีความชื้นระหว่าง 75-85% สูงที่สุด 85% อยู่ที่ตะวันตกของจังหวัดตาก จังหวัดขอนแก่น จังหวัดจันทบุรี และตราด และจังหวัดสุราษฎร์ธานี

สิงหาคม ส่วนใหญ่ของประเทศมีความชื้นมาก ตั้งแต่ 80-85% นอกจากจังหวัดกาญจนบุรีมีความชื้นต่ำมาก เพียง 65% เท่านั้น เห็นจะเป็นเพราะมีฝนตกน้อยที่สุดในเดือนนี้

กันยายน ทั่วประเทศมีความชื้นตั้งแต่ 80-85% ยกเว้นจังหวัดกาญจนบุรีมีความชื้นเพียง 60% เท่านั้น นับว่าน้อยที่สุดกว่าทุกแห่งของประเทศ

ตุลาคม ความชื้นทางภาคเหนือยังคงสูง 80% ส่วน

ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือลดลงบ้างแล้ว เหลือ 70-80% ทางภาคใต้ยังคงสูง 80-85% จังหวัดลพบุรี สุพรรณบุรีและกาญจนบุรี เหลือเพียง 70%

พฤศจิกายน ทางจังหวัดเชียงรายถึงแม่ฮ่องสอน มีความชื้นสูง 80% นับว่าสูงกว่าทุกแห่งในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งสูงเพียง 70-75% สำหรับทางภาคใต้ คงสูง 80-85% ตามเดิม

ธันวาคม จังหวัดเชียงรายยังมีความชื้นสูง 80% และค่อยๆ ลดลงมาสู่ทางใต้ ภาคกลางที่ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา มีความชื้นเพียง 60% ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีความชื้น 65-75% ภาคใต้ตั้งแต่ 75-80%

สิ่งที่ควรสังเกตก็คือทางฝั่งทะเลภาคใต้นั้น ฝั่งตะวันออกมีความชื้นมากกว่าฝั่งตะวันตกเสมอตลอดทั้งปี เช่นนี้คงเนื่องมาจากกระแสลมมรสุมด้านตะวันตกพัดแรงมาก แม้จะมีฝนชุก แต่การระเหยของน้ำเป็นไปได้โดยรวดเร็วจากการพัดของกระแสลมนั่นเอง ส่วนด้านตะวันออกนั้นถูกภูเขากำบังกระแสลมมรสุมไว้ ดังนั้นอากาศจึงรักษาความชื้นได้ดีกว่า

58. การระเหยของน้ำ (Evaporation) การระเหยของน้ำมีความสำคัญในการที่จะพิจารณาถึงความแห้งแล้ง และลักษณะภูมิอากาศของประเทศไทย ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเกษตร หรือการใช้ที่ดินทั่วไปในการผลิตผลต่างๆ ในฤดูแล้งจะเห็นได้ว่า การระเหยของน้ำสูงมาก และสูงกว่าฝนที่ตกลงมาเสียอีก โดยเหตุนี้เองการส่งน้ำชลประทานในฤดูแล้งเข้าสู่บริเวณที่นา จึงต้องใช้น้ำปริมาณมากกว่าในฤดูฝนเสียอีก เพราะน้ำกำลังแห้งและหิวน้ำเต็มที่ ส่วนน้ำที่ส่งมาก็ยังระเหยไปเสียมาก อย่างไรก็ดี เป็นที่น่าสังเกตว่า การระเหยของน้ำในที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยานั้น ตลอดปีสูงกว่าภาคใดๆ ของประเทศ แม้แต่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่แห้งแล้งมาก ยังมีการระเหยของน้ำน้อยกว่า ต่อไปนี้เป็นลักษณะของการระเหยของน้ำในเดือนต่างๆ

มกราคม การระเหยของน้ำที่จังหวัดลพบุรีสูงสุด คือประมาณ 240 มม. ทางเหนือสุด 60 มม. ทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ 120-170 มม. ฝั่งตะวันตกของภาคใต้ 150 มม. และจังหวัดสุราษฎร์ธานี 70 มม.

กุมภาพันธ์ จังหวัดลพบุรีสูงเช่นเคย 200 มม. ทางเหนือสุด 110 มม. ทางตะวันออกเฉียงเหนือ 140-170 มม. ฝั่งตะวันตกของภาคใต้ 150 มม. และฝั่งตะวันออกที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี 90 มม.

มีนาคม การระเหยของน้ำมีสูง 2 แห่ง คือ ที่จังหวัดลำปาง 250 มม. และที่จังหวัดลพบุรี 250 มม. เช่นเดียวกับ

กับจังหวัดสุโขทัย น้อยที่สุดสำหรับภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือ คือ 150 มม. ฝั่งตะวันตกของภาคใต้ 150 มม. และฝั่งตะวันออก 100-140 มม.

เมษายน ทางภาคเหนือ ภาคกลางและตะวันออกเฉียงเหนือ นั้น ที่แม่ฮ่องสอนมีการระเหยสูงที่สุด คือ 200 มม. สำหรับจังหวัดลพบุรีและชัยนาท 190 มม. ภาคใต้ 70-120 มม.

พฤษภาคม การระเหยของน้ำลดลงทั่วประเทศ คือทางเหนือของจังหวัดแม่ฮ่องสอนและลำปาง สูงเพียง 150 มม. ทางตะวันออกเฉียงใต้ของลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา 150 มม. ทางภาคใต้ 70-140 มม.

มิถุนายน การระเหยลดลงกว่าเดือนก่อนอีกคือ ที่จังหวัดลำปางนับว่าสูงที่สุดของภาคเหนือเพียง 140 มม. เช่นเดียวกับภาคกลาง มีกรุงเทพฯ ด้านตะวันตกของจังหวัดตาก น้อยที่สุดถึง 50 มม. ภาคใต้ 80-140 มม.

กรกฎาคม การระเหยคล้ายกับเดือนมิถุนายน การระเหยสูงสุดที่จังหวัดลำปาง 130 มม. น้อยที่สุดคือจังหวัดตาก 50 มม. ภาคใต้ 80-160 มม.

สิงหาคม การระเหยคล้ายกับเดือนกรกฎาคม คือสูงที่สุดที่จังหวัดลำปาง 100 มม. ตะวันตกของจังหวัดตาก และแม่ฮ่องสอน 40 มม. ปากอ่าวไทย 150 มม. ภาคใต้ 80-150 มม.

กันยายน การระเหยเดือนนี้น้อยมาก ทางภาคเหนือสูงที่สุดคือจังหวัดแพร่และน่าน 80 มม. ทางตะวันตกของจังหวัดตาก 40 มม. ปากอ่าวไทย 120 มม. และภาคใต้ 70-140 มม.

ตุลาคม ทางภาคเหนือยังมีการระเหยคล้ายเดือนกันยายน แต่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือการระเหยสูงขึ้นระหว่าง 80-110 มม. จังหวัดลพบุรีเริ่มสูงขึ้น 150 มม. ทางภาคใต้ 50-110 มม.

พฤศจิกายน ทางเหนือสุด 60 มม. จังหวัดลพบุรีและอยุธยาสูงสุดถึง 170 มม. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 90-110 มม. อ่าวไทย 100-130 มม. ภาคใต้ 40-80 มม.

ธันวาคม กำลังกับเข้าฤดูแห้งแล้ง ทางเหนือสุดที่จังหวัดเชียงราย 60 มม. ภาคกลางที่จังหวัดลพบุรีสูงสุด 190 มม. ภาคใต้ 50-130 มม.

ที่น่าสังเกตก็คือ ทางภาคใต้นั้นฝั่งตะวันออกมีการระเหยของน้ำน้อยกว่าฝั่งตะวันตกตลอดทั้งปี เช่นนี้คงจะด้วยเหตุผลอันเดียวกันกับความชื้นของอากาศ เพราะทางด้านตะวันตกมีมรสุมพัดแรงมาก และเป็นเวลานาน ดังนั้นจึงช่วยให้น้ำระเหยได้มาก ส่วนด้านตะวันออกเป็นด้านที่กำบังลม จึงมีการระเหยของน้ำน้อยมาก

๕๕. เมฆฝนที่มักปรากฏเสมอในภาคต่างๆ ภายใต้ก้อนเมฆ
จะเห็นฝนกำลังตก เมฆจะมีลักษณะเป็นก้อนใหญ่ และมีครีม

๕๙. เมฆ ฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้เป็นฤดูที่มีเมฆมาก

ที่สุด และเป็นเมฆกุ่มลัส กุ่มโลนิมบัส และสตราโตกุ่มลัส
ซึ่งเกิดขึ้นจากไอน้ำที่ระเหยรวมตัวได้พัดพาเอามาจากมหา-
สมุทรอินเดีย

ฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือก็ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน
ถึงเดือนมีนาคม เป็นฤดูที่มีเมฆในท้องฟ้าน้อยลง เมฆอาจ
มีบ้างเล็กน้อยซึ่งมักอยู่ในระดับสูง และอาจมีเมฆกุ่มลัส
ลอยอยู่บ้างในเวลาที่ไม่มีอากาศดี

๖๐. พายุฝนและฟ้าคะนอง ในฤดูมรสุมตะวันตกเฉียง
ใต้ ก็ตั้งแต่เดือนเมษายนถึงเดือนตุลาคม เป็นฤดูที่มีพายุ
ฝนและฟ้าคะนองมาก ส่วนทางฝั่งทะเลทางด้านตะวันออก
มีพายุฝนและฟ้าคะนองมาก ในระหว่างเดือนมีนาคมถึง
เดือนพฤศจิกายน สาเหตุของพายุฝนและฟ้าคะนองนี้เนื่อง
มาจากอากาศร้อน ทำให้ที่ระเหยรวมตัวเอาก้อนเมฆลอยสูง
ขึ้นไปในอากาศ และภายในก้อนเมฆก็มีกระแสลมแรง พัด
เมื่อน้ำฝนในก้อนเมฆขึ้นเบื่องบน เมื่อเม็ดฝนกระจายออก
จากกัน ก็แบ่งไฟฟ้าออกเป็นสองอย่าง คือ ไฟฟ้าบวก
และไฟฟ้าลบ เมื่อแยกกันออกมากๆ เข้า ไฟฟ้าทั้งสอง
อย่างนี้ก็แลบเข้าหากันเสียครั้งหนึ่ง ทำให้เกิดฟ้าแลบและ
ฟ้าร้อง บางทีก็แลบลงสู่พื้นดินเรียกว่าฟ้าผ่า

ดินฟ้าอากาศมีอิทธิพลต่อมนุษย์ทั่วโลก

ภาคที่ 2 ทรัพยากร

บทที่ 3

ทรัพยากรดิน

๑๑. ความสำคัญของดิน ดินเป็นทรัพยากรที่สำคัญยิ่งของมนุษย์ เพราะอาหารซึ่งมนุษย์รับประทานเพื่อการดำรงชีพนั้นได้มาจากดิน ดินเป็นที่เจริญเติบโตของพืชในป่าไม้ และพืชที่มนุษย์ได้เพาะปลูกขึ้น ศัตรูเลื่องได้อาศัยพืชเหล่านี้เป็นอาหาร มนุษย์เราก็กินพืชและสัตว์มาเป็นอาหารอีกทอดหนึ่ง นอกจากนั้นผลิตผลจากป่าไม้ จากการเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์ ยังเป็นวัตถุดิบในการอุตสาหกรรมมากมาย เช่น ไม้จากป่าไม้ไผ่ใช้เป็นวัตถุดิบสำหรับทำกระดาษ พืชจากป่าหลายอย่างที่ใช้ทำยาได้ ฝ้ายจากไร่ใช้ทำเสื้อผ้า ใบชาสูบใช้ทำบุหรี่ ขนแกะใช้ทำเสื้อหนาว ขางจากคันชางใช้ทำขางร่อนผ้า และอื่นๆอีกมากที่เป็นตัวอย่างแสดงว่า ผลิตผลที่มนุษย์จำเป็นต้องใช้ในการครองชีพนั้น เริ่มมาจากดินทั้งสิ้น ดินบนผิวโลกมีหลายอย่างหลายชนิด คือทั้งที่มีคุณภาพดีสำหรับการเพาะปลูก และที่เพาะปลูกอะไรไม่ได้เลย ถ้าหากประเทศใดมีเนื้อที่ดินซึ่งมีคุณภาพดีมากกว้างขวาง ย่อมทำให้มีผลกสิกรรมในที่ดิน หรือผลิตที่จะผลิตผลทางเกษตรได้มากด้วย โดยทั่วไปแล้วประเทศไทยมีพื้นดินที่มีคุณภาพคืออยู่มากเกือบทั่วประเทศ พื้นที่เสื่อมมีน้อย เราไม่มีที่แห้งแล้งจนเป็นทะเลทรายเหมือนอย่างบางประเทศ ที่ดินที่เราไม่ทำการเพาะปลูกก็ปล่อยให้เป็นป่าไม้ซึ่งมีอยู่หลายชนิด ทั้งนี้เพราะประเทศไทยอยู่ในเขตร้อนชื้น ต้นไม้จึงขึ้นได้รวดเร็วอย่างไรก็ดี การใช้ดินเพื่อเพาะปลูกดังที่ผ่านมาแล้วนั้น เป็นวิธีการใช้ดินอย่างไม่คำนึงถึงความเสียหาย เช่น การถางป่าตัดต้นไม้ปล่อยให้ผิวดินขาดที่ปกคลุม และใช้ที่ดินปลูกพืชอย่างเคื่องร้างจากจนขาดปุ๋ย ซึ่งถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้เรื่อยไป จะทำให้ดินเสื่อมและเสื่อมคุณภาพหมด และประเทศไทยก็อาจเป็นทะเลทรายได้เหมือนกัน เพราะเท่าที่เราทราบแล้ว ภาคเหนือและภาคอีสานนั้น ในฤดูแล้งมีการระเหยของน้ำสูงมาก

๑๒. กำเนิดของดิน ดินเกิดจากการผุพังของหินที่อยู่บนผิวโลก การผุพังนี้อาศัยการกระทำของอากาศ น้ำ ต้นไม้ ศัตรู ตลอดจนมนุษย์ เช่น อากาศร้อนสลับกับอากาศเย็น จะทำให้หินที่ขยายตัวหดตัวตามอากาศเปราะและแตกร้าวได้ เมื่อถูกน้ำเซาะอีกก็จะพังทลายเร็วขึ้น ดังนั้นน้ำฝนที่ตกลงมาของมันก็ลงไปตามซอกหิน นานๆ เข้าจะ

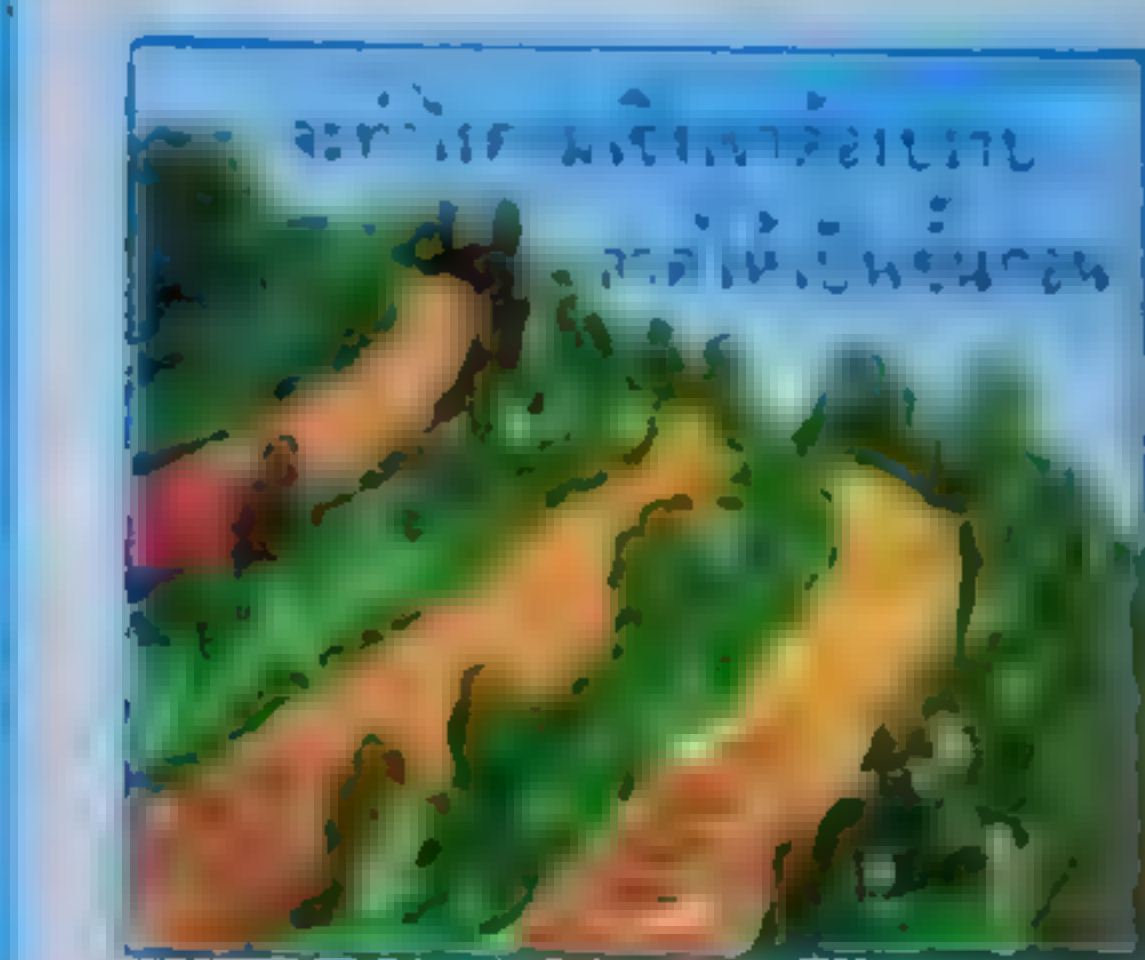
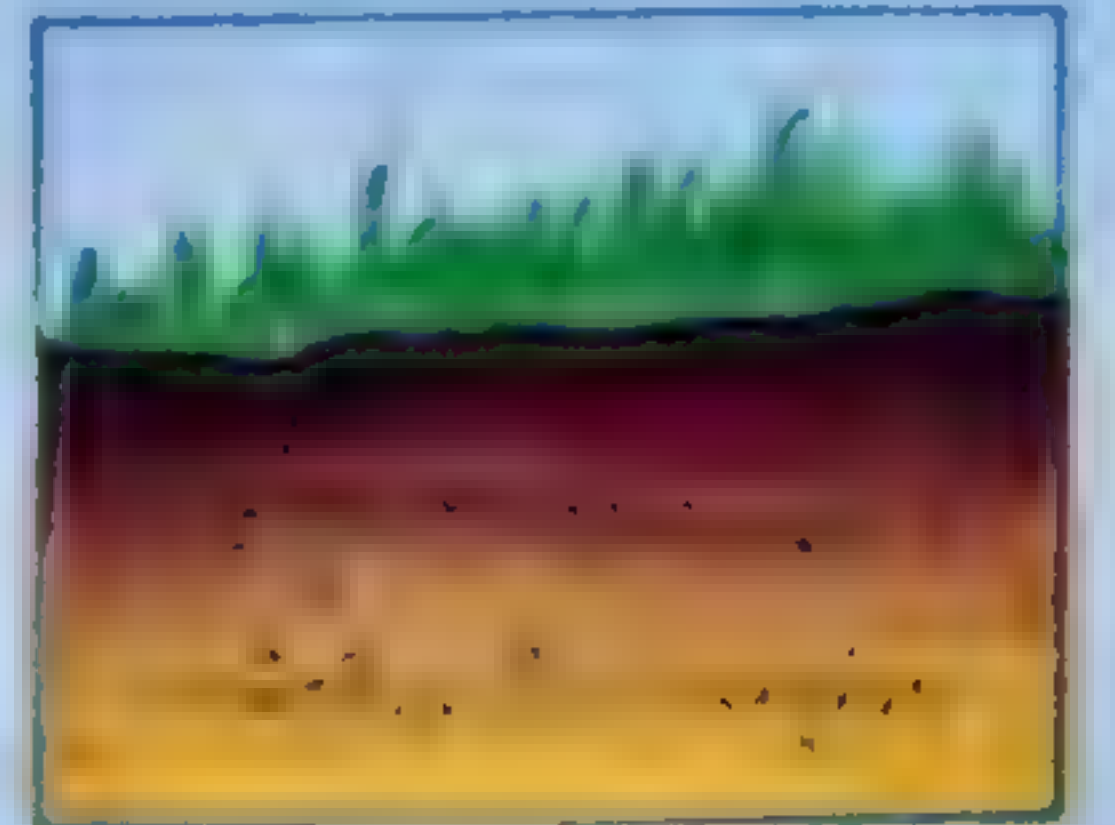
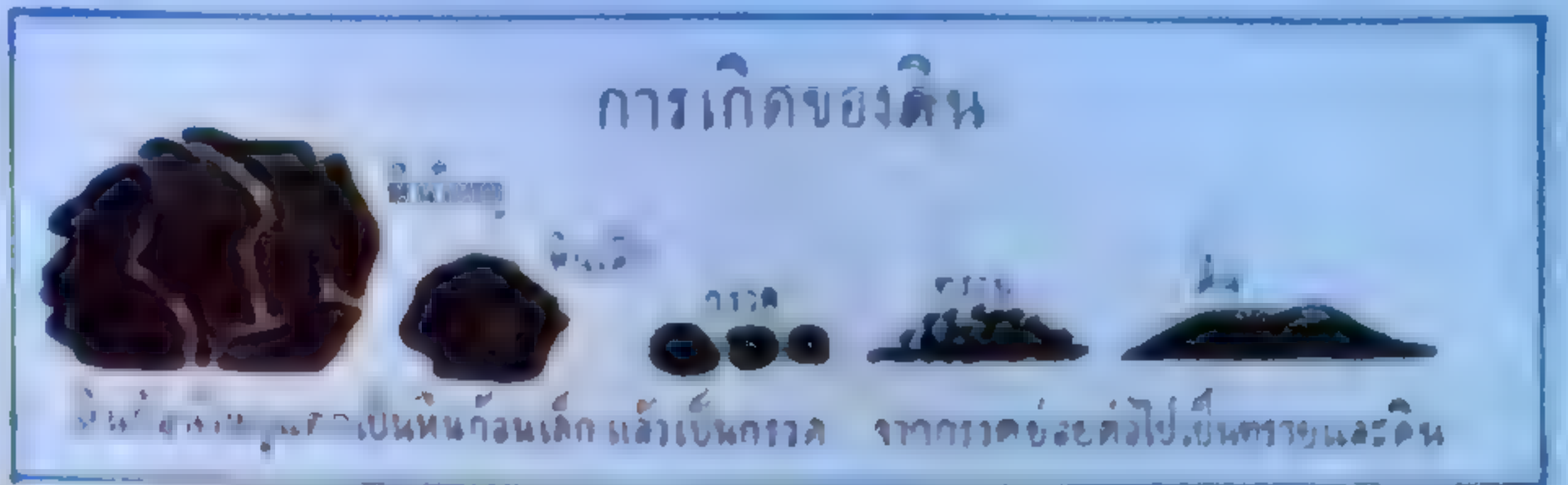
แยกหินออกจากกัน ศัตรูทั้งเล็กและใหญ่ก็ทำให้ดินกลายเป็นดินที่มีจุลินทรีย์ และมีซากพืชมากขึ้น เช่น ไม้เคื่องที่ร่อนลงไปดิน ช่วยให้ดินย่อยละเอียดลงไป ตัวหนอนและตัวแมลงอื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน

ดินเมื่อเกิดขึ้นในที่ใดแล้ว มักไม่ได้อยู่อยู่กับที่ ซึ่งเป็นบริเวณลาดเขา หรือที่สูงด้วยแล้ว มักจะถูกน้ำพัดพาไปสู่ที่ต่ำๆ ลงไป เช่น พาเอาไปไว้ตามหุบเขา หรือตามปากน้ำเป็นต้น อย่างนี้เป็นดินจำพวกถูกพัดพา (Transported Soils) ส่วนดินที่เกิดในที่ราบหรือที่เป็นแอ่งต่ำ หรือแห้งใด ๆ ที่น้ำและกระแสลมไม่สามารถจะพาเดินไปไหนๆ ได้ ดินนั้นเป็นดินที่เกิดในที่เดิมหรือดินตกค้าง (Residual Soils)

ในประเทศไทยเรา ดินส่วนมากเป็นดินที่ถูกน้ำพัดพาจากที่สูง เช่น ภูเขาแม่น้ำ ก็คือดินตะกอน (Alluvial Soils) ดังนั้น ตามหุบเขาทางภาคเหนือเช่นที่ลุ่มแม่น้ำปิง จังหวัดเชียงใหม่ ตามเชิงเขาแถบลุ่มแม่น้ำยม มีดินตะกอนตกตามปากลำธาร ทำให้เป็นพื้นที่ดินรูปสามเหลี่ยมกล้ายพัด (Alluvial Fans) ถ้าเป็นที่ราบปากแม่น้ำ เช่นแม่น้ำเจ้าพระยา เรียกว่า ดินดอนสามเหลี่ยม (Delta Plain)

สำหรับดินตกค้าง (Residual Soils) นั้น เมื่อเกิดขึ้นที่ใดก็คงอยู่ในที่เดิมนั้น ไม่เคลื่อนที่ไปที่อื่น เนื่องจากภูมิประเทศขังกับ เช่นเป็นที่ราบและไม่ถูกน้ำพัดพาไปที่อื่น หรือการชะล้างของน้ำมีน้อย ดังนั้น ดินที่อยู่เบื้องบนนั้นจึงมีสภาพเช่นเดียวกับหินที่รองรับอยู่ ตัวอย่างเช่นดินเหนียวสีค้ำเนื้อละเอียดตามภูเขาก็มียหินเชล (Shale) หรือหินชนวน (Slate) รองรับอยู่เบื้องล่าง

๑๓. ส่วนประกอบของดิน ดินมีส่วนประกอบที่สำคัญคือ แร่ธาตุต่างๆ ซึ่งสลายตัวไปจากหิน กากพืช (Humus) สิ่งที่มีชีวิตตั้งแต่จุลินทรีย์ แมลง ไม้เคื่อง ตัวหนอน อากาศ และน้ำ ซึ่งแทรกอยู่ตามช่องว่างในดิน ดังนั้น ดินจึงประกอบด้วยสิ่งที่ไม่มีชีวิตและสิ่งที่มีชีวิต (Organic and inorganic substances) แร่ธาตุที่มีอยู่ในดินนั้นเป็นอาหารที่พืชต้องการ คือ ออกซิเจน ซิลิกอน (Silicon) อะลูมิเนียม และเหล็ก ซึ่งมีมากกว่าธาตุอย่างอื่น ธาตุบางอย่างพืชสามารถดูดเข้าไปได้จากอากาศ ดังนั้นดินที่มีคุณภาพดีจะต้องมีแร่ธาตุที่เป็นอาหารแก่พืชโดยสมบูรณ์ และมีน้ำ

เขตดิน ในประเทศไทย

ดินเหนียว

- 1 ดินเหนียวสีเทาปนดำภาคเหนือ
- 2 ดินเหนียวสีเทาเข้ม
- 3 ดินเหนียวสีดำ
- 4 ดินเหนียวสีแดง

ดินปนทราย

- 5 ดินเหนียวปนทรายสีน้ำตาลอ่อน
- 6 ดินทรายปนทรายตามลุ่มแม่น้ำ เป็นดินร่วน
- 7 ดินปนทรายสีน้ำตาลแกมสีเทา
- 8 ดินลาเทอไรต์ (LATERITE) ปนทรายละเอียด
- 9 ดินปนทรายละเอียด
- 10 ดินสีน้ำตาล (เรด) ปนทรายสีเทา
- 11 ดินปนทรายดินตามภูเขา
- 12 ดินปนทรายสีน้ำตาล

ดินทราย

- 13 ดินทรายในป่าหามและที่รกร้าง
- 14 ดินทราย
- 15 ดินทรายแท้ตามชายทะเล

หินดาน

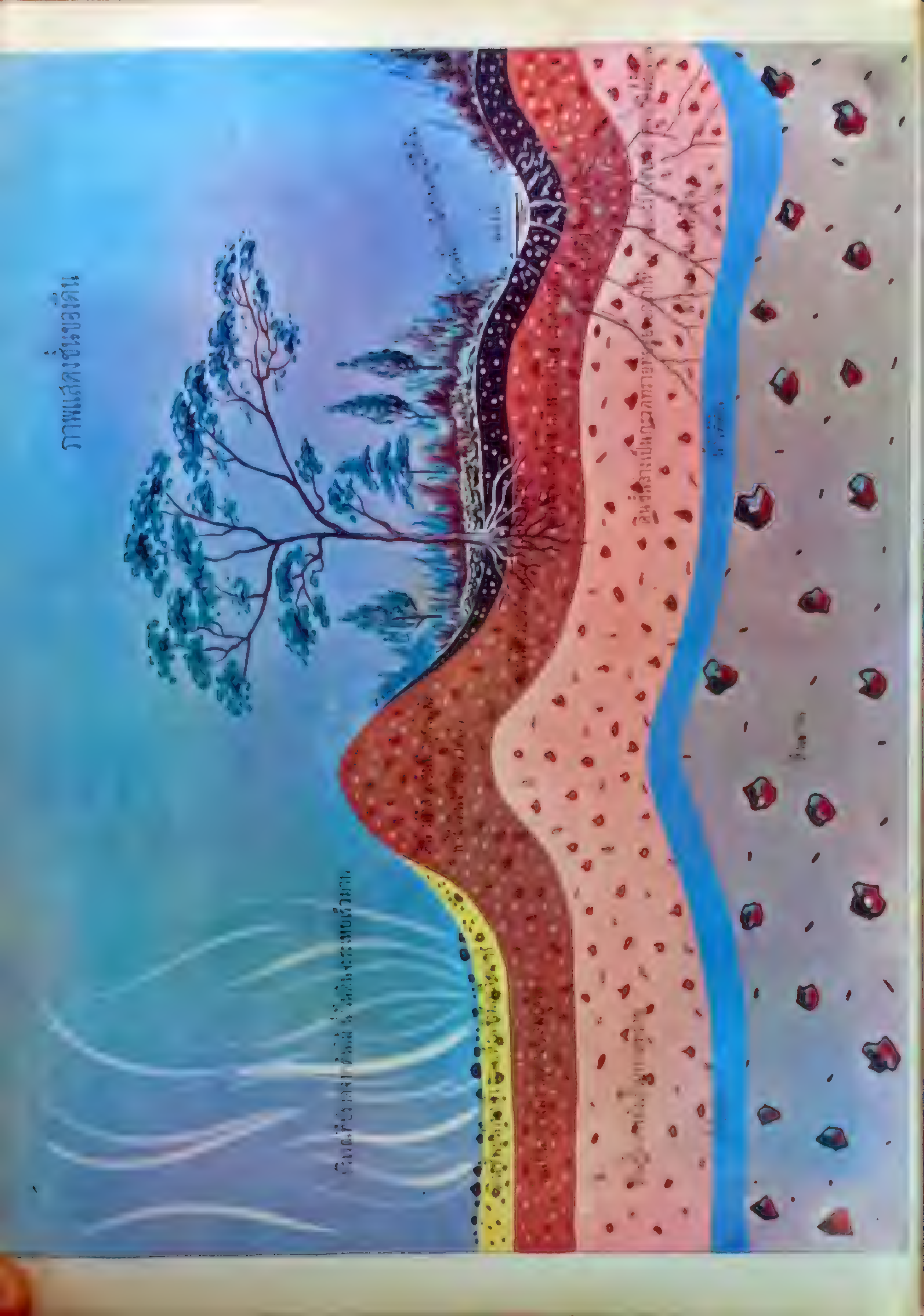
- 16 หินปูน

ภาพแสดงชั้นขอบดิน

ดินชั้นที่ ๑ คือ ดินชั้นที่ ๑

ดินชั้นที่ ๒ คือ ดินชั้นที่ ๒

ดินชั้นที่ ๓ คือ ดินชั้นที่ ๓

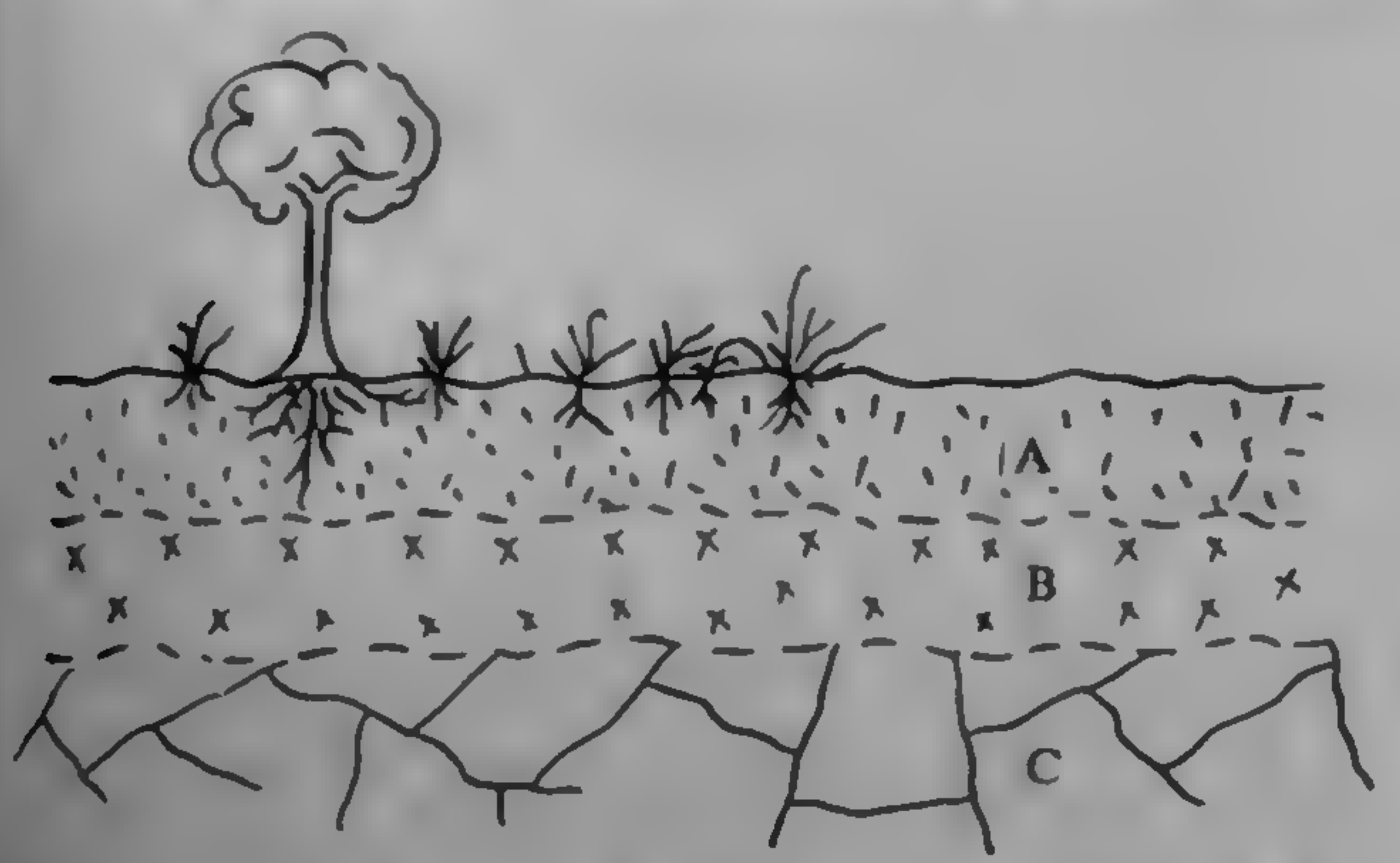

สำหรับธาตุโพแทสเซียม สำหรับธาตุที่พืชต้องการมากเป็น พิเศษ คือ กัลเซียม (Calcium) ไนโตรเจน ฟอสฟอ- รัส และโปตัสเซียม หากธาตุเหล่านี้มีไม่พอแล้ว พืชย่อม ไม่งอกงามเท่าที่ควร จึงต้องหาวิธีเอามาจากที่อื่น เช่นนี้ เราเรียกว่า เติมนุ้ลงในดิน ซึ่งอาจได้มาโดยวิธีต่าง ๆ สำหรับไนโตรเจนนั้นได้มาจากอากาศได้ในลักษณะสำเร็จรูป ซึ่ง ผลิตโดยบริษัทการค้า เรียกว่า Commercial Fertilizers

สำหรับไนโตรเจน เป็นธาตุที่ทำให้ดินมีคุณภาพดีเป็น พิเศษ พวกจุลินทรีย์ (Bacteria) สามารถดูดเอาจาก ไนโตรเจนเข้าไปในดินได้จากอากาศ และไนโตรเจนจะเข้า ไปผสมกับธาตุอื่นๆ แล้วถ่ายทอดให้เป็นอาหารของพืช ราก ของต้นไม้บางอย่าง เช่นพืชตระกูลถั่ว มักมีกลุ่มจุลินทรีย์ อาศัยอยู่ตามรากของมันเป็นกลุ่มๆ ดังนั้นพืชเหล่านี้จึงช่วย ให้มีไนโตรเจนภายในดิน เท่ากับเป็นการเติมนุ้ให้แก่ดิน โดยทางอ้อม การปลูกพืชอย่างนี้ในดิน ทำให้ดินมีคุณภาพ ดีขึ้นเป็นลำดับ โดยเหตุนี้ชาวไร่จึงมักปลูกถั่วสลับกับพืช อย่างอื่นเสมอ

ฟอสฟอรัสเป็นธาตุที่ได้จากหินฟอสเฟต (Phosphate Rock) ในอเมริกาใช้มากในการทำปุ๋ย ส่วนธาตุโปตัสเซียม มีมากในประเทศเยอรมัน

64. ชั้นของดิน (Soil Horizons) ดินที่เป็นประโยชน์ ต่อการเพาะปลูกนั้น มีความหนาไม่สม่ำเสมอ คือประมาณ 5 ถึง 8 ฟุตเท่านั้น ดินทั่วโลกย่อมแตกต่างกันไปตาม

พื้นที่ 3 ชั้นของดิน แต่บางชั้นของดินแบ่งออกเป็นชั้น เล็กๆ 3 ชั้น คือ A B และ C ชั้น A อยู่ตอนบน มีรากพืช กาก พืช และอินทรีย์ต่างๆ มาก เหมาะแก่การเพาะปลูก เป็นดินมี ปุ๋ยมาก ชั้น B เป็นชั้นที่มีอินทรีย์น้อย แต่มีแร่ธาตุที่เป็นประ- โยชน์ต่อพืชมาก เพราะมักถูกน้ำชะลงไปไว้ ส่วนชั้น C เป็นชั้น ของผู้ให้กำเนิดดิน หรือหินดานนั่นเอง ยังคงมีสภาพที่จะเป็น ผลต่อการเพาะปลูกต่อไปข้างหน้าอีกนาน เพราะแร่ธาตุต่าง ๆ ยังคงมีอยู่

ลักษณะของภูมิประเทศและภูมิอากาศที่เป็นสิ่งแวดล้อมและ คัดแปลงคุณภาพของดิน อย่างไรก็ดี ถ้าเราจะพิจารณา ส่วนตัดของดิน จากผิวลงไปในทางดิ่ง จะเห็นว่าแบ่งออก ได้เป็น 3 ชั้น คือชั้นบนสุดหรือชั้น A เป็นชั้นที่มีรากพืช และสิ่งที่มีชีวิตอยู่มาก ส่วนแร่ธาตุของชั้น A นั้น ถ้าอยู่ใน เขตฝนชุกหรืออากาศชุ่มชื้นแล้วมีน้อยมาก เพราะถูกน้ำ ละลายไปเสียที่อื่น หรือลงไปอยู่ในชั้นล่าง แต่ถ้าเป็น บริเวณอากาศแห้งแล้งชั้นบนกลับจะมีแร่ธาตุและเกลือต่าง ๆ มาก เพราะน้ำที่มาจากใต้ดินพาเอาขึ้นมา เมื่อน้ำระเหยไป ในอากาศก็จะทิ้งเกลือและแร่ไว้ ต่อไปได้แก่ชั้นกลาง หรือ ชั้น B ซึ่งมีทั้งแร่ธาตุและกากพืชอุดม รวมทั้งจุลินทรีย์ที่มี ชีวิตด้วย นับว่าเป็นชั้นที่สมบูรณ์มาก ชั้นล่างสุดคือชั้น C เป็นชั้นที่ให้กำเนิดแก่ดิน บางทีชั้นนี้ยังเป็นหินดานแข็งอยู่ บางทีก็อาจสลายตัวแล้ว แต่ยังไม่พร้อมที่จะให้รากพืชเจริญ งอกงามได้

65. ลักษณะทางเคมีของดิน ดินที่อยู่ในเขตชุ่มชื้น มักได้น้ำมาก และถ้ามีกากพืชมาทับถมอยู่มาก ก็มักจะ กลายเป็นกรดอ่อนๆขึ้น ทำให้เป็นดินที่เปรี้ยว (Acid or Sour soil) พวกสิ่งที่มีชีวิตและแบคทีเรียก็อยู่ไม่ได้ ทำให้ ไม่เหมาะสำหรับการปลูกพืชพันธุ์ ดินเช่นนี้จะแก้ไขได้โดย เติมน้ำด่างลงไป เช่นหินปูนที่บดให้ละเอียดแล้วเป็นต้น ซึ่ง จะทำให้ดินดีขึ้น

ตรงข้ามกับดินที่เป็นกรด ก็มีดินอีกจำพวกหนึ่งที่เป็นด่าง (Alkaline Soil) ดินพวกนี้มักอยู่ในบริเวณที่มีอากาศแห้ง แล้งมากหรือกึ่งแห้งแล้ง (Arid or Semi-arid) โดยที่น้ำใต้ ดินละลายธาตุเกลือต่างๆขึ้นมาจากใต้ดิน แล้วระเหยไป เมื่อถึงผิวดินก็ทิ้งแต่เกลือไว้ นานเข้าจะทำให้ดินมีรสเค็ม และปลูกพืชไม่ขึ้น การแก้ดินที่เค็มนี้ก็โดยการชลประทาน เพื่อให้ น้ำได้ล้างเกลือหรือแร่ที่เป็นอันตรายออกไปเสียบ้าง อย่างไรก็ดี ดินในเขตนี้ เมื่อมีการชลประทานแล้วอาจกลาย เป็นดินที่มีคุณภาพสูงก็ได้ เพราะเกลือบางชนิดที่มีอยู่พอ สมควรก็เป็นความต้องการของพืช เช่น กัลเซียม และ โปตัสเซียม ตัวอย่างการปรับปรุงที่ดินเช่นนี้ของโลกให้มี คุณภาพดีขึ้นมีอยู่หลายแห่ง เช่นที่ประเทศอียิปต์ และที่ สหรัฐอเมริกาแถบบริเวณตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศ

66. ดินตามภูเขา (Lithosols) ตามภูเขาตามที่ราบ สูงและที่เขตกินทั่วไปของประเทศ มักมีดินที่ต้นปกคลุมอยู่ บนหินดานที่แข็ง ดินเหล่านี้เป็นกรวดทรายหยาบมาก และ มีอายุน้อย บางแห่งก็มีความหนาไม่ถึงกึ่ง ฟุตนี้ เราจึง เรียกว่าดินหิน (Lithosols ถ้าว่า Lithos มาจากภาษากรีก แปลว่าหิน) ดินหินเหล่านี้มีลักษณะต่าง ๆ กัน สุดแท้แต่

หินอะไรเป็นยูให้กำเนิด เช่นหินที่เกิดจากหินอัคนี (Igneous rock) หินที่เกิดจากหินตะกอน (Sedimentary rock) และ หินที่เกิดจากหินแปร (Metamorphic rock)

ส่วนมากของประเทศไทยมีฝนตกบริบูรณ์ ดังนั้นดินที่ เหล่านี้แม้จะไม่มีคุณค่าในการเพาะปลูก แต่ก็มีไผ่ปลูกคลุม โดยทั่วไป เช่นทางภาคเหนือ ภาคใต้ และทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ ส่วนทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือและตอนข้าง จะมีป่าโปร่งกว่ามาก เพราะน้ำน้อย และหินเป็นหินทราย เกินน้ำไม่ค่อยได้

ดินหินที่มีขนาดบางๆ ถ้าไม่มีป่าไม้ขึ้นปกคลุมยึดเหนี่ยว เมื่อดินและก้อนหินไว้แล้ว ดินก็จะถูกน้ำพัดพาลงไปในที่ต่ำได้โดยง่าย

67. ดินตะกอน (Alluvial Soils) ดินที่เกิดตามภูเขาที่ เรียกว่าดินหินนั้น จะบังกับมิให้ถูกน้ำพัดพาเสียเลยที่เดียว คงไม่ได้ ข้อต้องมีส่วนที่ถูกน้ำพัดพาลงมาสู่ที่ต่ำได้บ้าง เพราะประเทศไทยเป็นประเทศที่มีฝนตกหนักมากแห่งหนึ่งของโลก เมื่อหินถูกพัดพาตามลาดเขาและลำธาร ขอบ จะถูกระบายกระเทือนสลายตัวให้ย่อยละเอียดลงไปอีก น้ำ ตามไหลเขาและลำธารตามภูเขามีกำลังไหลแรงมาก จึงพาเอากรวดและทรายลงมาได้ถึงที่ต่ำ ดังนั้นตามบริเวณลุ่ม ลำธารและปากลำธารที่เชิงเขา จึงมีดินกรวด (Gravelly Soils) และดินทราย (Sandy Soils) อยู่ทั่วไป ในบริเวณ ที่ลำธารไหลช้าลงก็เป็นจำพวกดินทรายตกอยู่ บริเวณที่ราบ ติดกับเชิงเขาส่วนมากเป็นบริเวณดินตะกอน (Alluvial Soils) ที่เป็นดินทราย (Sandy Soils)

กร่นน้ำได้พัดพาเอาดินทรายให้ไหลต่อไปตามแม่น้ำลำ ธารที่ค่อนข้างราบ ดินทรายเหล่านี้ก็จะถูกย่อยให้มีเม็ดเล็ก ลงไปอีกจากการกระทบกันหรือขัดสีกันไปตามพื้นดิน จน กว่าจะถึงบริเวณลุ่มแม่น้ำใหญ่ๆ เช่นแม่น้ำเจ้าพระยา หรือ บริเวณปากอ่าวดินก็กลายสภาพเป็นเม็ดเล็กมาก เป็นดิน ตะเอน (Silt) และดินเหนียว (Clay) ซึ่งมีกากพืชปน อยู่มาก สำหรับดินเหล่านี้ แม้ว่าลำธารจะไหลช้ามากก็ สามารถติดตามมาได้ ส่วนดินทรายนั้นไม่สามารถจะตามมา ได้ เพราะกำลังพัดพาของน้ำในที่ราบมีน้อย ดินตะกอนเป็น ดินที่มีคุณภาพดีสำหรับการเพาะปลูก โดยเฉพาะข้าวที่เป็น ทั้งอาหารและสินค้าสำคัญของประเทศ

68. ดินทรายตามริมฝั่งทะเล (Dune or Sandy Ridge) ดินเช่นนี้ เกิดขึ้นจากทรายที่ถูกคลื่นซัดเข้าสู่ฝั่งทะเลทางภาค ใต้ของประเทศไทย ทางด้านตะวันออกและตะวันตก หลังจาก แผ่นดินได้เปลี่ยนระดับแล้ว ดินทรายเหล่านี้ก็ยังเป็นสัน ทรายๆ ขึ้นนากับฝั่งทะเลเห็นได้ชัด ดินเหล่านี้ค่อนข้างจะ

เป็นทรายมากกว่าเป็นดิน อย่างไรก็ตามแห่งมีกากพืชปน อยู่มาก และถ้ามีอากาศชื้นเย็นก็อาจทำให้ดินมีกรด เช่น ทางด้านตะวันตกของภาคใต้เป็นด้านที่มีฝนตกมาก ดินจึง มีลักษณะคล้ายดิน Podzols ในเขตอบอุ่น ส่วนทางฝั่ง ทะเลด้านตะวันออกมีฝนตกน้อยกว่า บางแห่งทรายเหล่านี้ แห้งและมีการระเหยของน้ำสูง เลยกลายเป็นดินที่มีค่าว ก่อนข้างมาก อย่างไรก็ตาม ดินทรายเหล่านี้หากได้รับการ บำรุงและใช้ปลูกพืชที่ถูกต้องจะให้คุณภาพ เช่นการปลูกป่าไม้ สนบางชนิดเป็นต้น หรือที่เราเรียกกันว่าสนทะเล

69. ดินในที่แฉะ (Swampy Soils) ในประเทศไทย เรายังมีอีกมากที่เป็นบริเวณที่ต่ำ ตามลุ่มแม่น้ำต่างๆ จนดิน เหล่านี้ไม่สามารถไถ่ขึ้นเหนือน้ำได้เลย เช่นที่จังหวัด เชียงรายเป็นต้น หรือทางภาคกลางอีกหลายแห่ง ตั้งแต่ จังหวัดสุโขทัยลงมาจนถึงจังหวัดอยุธยา ที่ดินเหล่านี้มีหญ้า ขึ้นสูงๆ แต่ปลูกข้าวไม่ได้ เพราะไม่สามารถจะไถหรือ เตรียมที่ดินอย่างหนึ่งอย่างใดได้ ส่วนใหญ่ของดินเหล่านี้ จะมีกากพืชสะสมอยู่มาก และมีตะกอนเป็นโคลนเลนอยู่ ทั่วไป หากได้มีวิธีการระบายน้ำแล้ว ก็จะทำให้ที่เช่นนั้น มี คุณค่าทางการเพาะปลูกมาก แต่หากว่าพื้นดินมีพอเพียงแก่ ความต้องการแล้ว ที่ดินชนิดนี้ก็ควรจะไถและทำให้ลึก มากขึ้น เพราะเดิมที่เดิมมันก็เป็นที่ดีสำหรับขังน้ำตาม ธรรมชาติอยู่แล้ว และช่วยในการป้องกันน้ำท่วม ดังนั้น เราอาจส่งเสริมธรรมชาติด้วยการซ่อมแซมเพียงเล็กน้อยหรือ อาจขุดให้เป็นที่เลี้ยงและเพาะพันธุ์ปลาเสียเลย ก็อาจจะถูก กว่าการระบายน้ำ เช่นนี้สุดแท้แต่การศึกษาแล้วว่าให้รอบ กอบเฉพาะบริเวณ

70. ไฟในดิน (Soil Fire) ตามปกติเราต้องไถ ขุดดิน หรวนดิน ก่อนการเพาะปลูก แต่เรามีได้คิดเลขว่า การทำดินเช่นนั้นเพื่อเตรียมการปลูกพืช ดินที่ถูกไฟนั้นมา ถูกอากาศเผาเสียโดยการกระทำของก๊าซออกซิเจน (Oxidation) ทำให้กากพืชที่อยู่ในดินหมดไปปีละประมาณหนึ่ง เปอร์เซ็นต์ หลายๆ ปีเข้าคุณภาพของดินก็จะเสื่อมโทรม จนบางแห่งเพาะปลูกพืชไม่ได้เลย พื้นดินทางภาคอีสาน ของเราก็เสียไปในทำนองนี้มาก เพราะดินมีการระเหยของ น้ำมากอยู่แล้ว เมื่อพื้นดินถูกแดดอย่างแรง กากพืชในดิน ก็แห้งเประและไหม้ไปเพราะอากาศออกซิเจน ดังนั้น ดิน ที่เพาะปลูกจึงต้องมีวิธีการปรับปรุงอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อ เพิ่มเติมกากพืชให้แก่ดิน

71. เม็ดของดิน (Soil Particles) ดินมีขนาดของ เม็ดต่างๆ กัน ซึ่งอยู่รวมกันทำให้ดินมีลักษณะเป็นเนื้อ ละเอียดหรือเนื้อหยาบ (Texture) ซึ่งขึ้นอยู่กับขนาดของ

แผนผังที่ 10 เม็คของดิน ดินเกิดจากการสลายตัวของหิน หินตามภูเขา 1 แตกหล่นลงมา กระทับกันเป็นชั้นเล็ก ลงกลายเป็นหินก้อนเล็ก 2 แล้วถูกน้ำพาไปนานเข้าก็แตกเล็ก ลงกลายเป็นกรวด 3 ไหลไปตามน้ำตามลำธารต่อไป และถูกย่อยอีกจนเป็นทราย 4 ยิ่งนานเข้าความสึกกร่อนของทราย และผงหินก็กลายเป็นดินละเอียด 5 ซึ่งถูกน้ำพาไปตกตะกอน เป็นโคลนตมอยู่ในที่ต่ำเรียกว่าดินเหนียว ถ้าอยู่ในน้ำก็เป็นโคลนเลนต่อไป ดินที่ีเหมาะสำหรับการเพาะปลูก ต้องเป็นดินผสมกันหลายอย่างเรียกว่าดินปนทราย 6

เม็คดินนั้น ดินมีเนื้อหยาบ ถ้าหากดินนั้นมีทรายเม็คใหญ่ ๆ ปนอยู่ หรือดินมีเนื้อละเอียด เพราะดินนั้นมีเม็คของดินเหนียว ซึ่งประกอบด้วยผงดินที่มีขนาดเล็กมาก ทรายเม็คใหญ่ (Sand) และทรายละเอียด (Silt) ไม่ไถ่มีประโยชน์ต่อพืช เพราะว่าเมื่จะมีแร่ธาตุที่ไม่ละลาย ส่วนดินเหนียวซึ่งประกอบด้วยกากพืช หรือ Humus เป็นดินที่มีคุณภาพดี สำหรับการเพาะปลูก ส่วนดินปนทราย (Loam) เป็นดินที่มีเม็คดินขนาดต่างๆ ประกอบกัน ก็จะมีทั้งดินเหนียว ทรายหยาบ ทรายละเอียดและกากพืชรวมกันอยู่ ทำให้เป็นดินร่วน และพืชสามารถร่อนรากลงไปได้ง่าย แล้วยังมีอาหารของพืชอยู่มากด้วย ดินเหล่านี้มีช่องว่างให้น้ำและอากาศผ่านเข้าไปได้ ซึ่งเป็นความต้องการของรากพืชอยู่แล้ว ดังนั้น การที่เม็คดินขนาดต่างๆ เรียงกันอยู่เป็นโครงสร้างของดิน (Soil Structure) ในลักษณะที่จะให้อากาศกับน้ำได้ผ่านเข้าโดยสะดวกแล้ว ย่อมเป็นดินที่มีคุณภาพดี เพราะแร่ธาตุที่เป็นอาหารพืชผ่านไปถึงรากของพืชได้ทุกแห่งพร้อมกับน้ำ

72. สีของดิน (Soil Colour) ดินมีสีต่างๆ ตั้งแต่สีอ่อน เช่นสีขาวไปจนกระทั่งสีดำ ถ้าดินมีสีแดง สีนํ้าตาล และสีเหลือง ก็เป็นเพราะมีออกไซด์ของเหล็กปนอยู่มากน้อยตามขนาดของสี ดินที่มีสีดำนกเป็นดินที่มีกากพืชมาก แต่ก็ไม่ใช่เสมอไป เพราะบางทีดินดำอาจเกิดจากหินบางอย่างที่มีสีดำ เช่นหินชนวนเป็นต้น โดยทั่วไปแล้วดินสีดำหรือสีเข้มนั้น มักเป็นดินที่มีคุณภาพดีสำหรับการเพาะปลูกมากกว่าดินสีอ่อน

73. การถ่ายเทของน้ำในดิน น้ำในดินมักจะมียุไม่มากนัก แม้ว่าจะเป็นบริเวณที่มีอากาศแห้งแล้ง เม็คดินมักจะดูดน้ำขึ้นมาจากใต้ดินไม่มากนัก น้ำที่เม็คดินดึงดูดขึ้นมา นี้โดยอำนาจความดึงดูดของปริมาณของเม็คดินกับน้ำเรียกว่า น้ำขั้ดิน (Capillary Water) ซึ่งมีแร่ธาตุและเกลือต่างๆ ละลายปนอยู่ด้วย เมื่อขึ้นมาถึงใกล้กับผิวดินก็ได้เป็นอาหารของพืช ถ้าอยู่ในบริเวณที่มีอากาศแห้งแล้งก็มักจะระเหิดไปในอากาศ และทั้งธาตุเกลือไว้ที่ผิวดิน ทำให้ดินเค็ม ไม่เหมาะสำหรับการเพาะปลูก ดินที่มีเม็คละเอียดเช่นดินเหนียว มักดึงดูดน้ำขึ้นมาสู่ผิวดินได้ง่าย และมากกว่าดินที่มีเนื้อหยาบเช่นทรายเป็นต้น เพราะช่องว่างห่างเกินไปที่น้ำจะซึมขึ้นมาได้ หญ้าหรือต้นไม้เล็กๆ ที่ขึ้นอยู่ในบริเวณดินเหนียว จึงทนทานต่อความแห้งแล้งได้ดีกว่าหญ้าหรือต้นไม้ที่ขึ้นในแถบดินทราย

น้ำที่ซึมลงในดินไปสู่ระดับต่ำจนถึงตานํ้า เรียกว่า Gravitational Water ในบริเวณที่มีอากาศแห้งแล้ง ตานํ้ามักจะอยู่ลึกกว่าตานํ้าในบริเวณชุ่มชื้น ด้วยเหตุนี้เอง ในบริเวณที่ค่อนข้างแห้งแล้ง รากไม้จึงร่อนลงไปลึกมาก เพื่อให้ถึงระดับน้ำ

74. ดินที่มีอายุมากและที่มีอายุน้อย ในบริเวณที่ภูมิประเทศเป็นที่เกือบราบหรือเป็นลูกฟูก (Rolling) และมีการระบายน้ำดี ดินมักจะอยู่ตัวในการสะสมอาหารพืช และไม่มีการชะล้างของน้ำมากจนเกินไป ดินเช่นนี้มักเกิดขึ้นในบริเวณผิวตอนบนของหินที่ให้กำเนิดดินนั้น (Parent Materials) ดินเช่นนี้มีตัวอย่างเช่นดินในทุ่งแพรวีทางภาคกลางของสหรัฐอเมริกา และทางคั่นตะวันตกของรัสเซีย เป็นดินที่มีอายุมาก (Mature Soil) เป็นดินที่มีคุณภาพดีสำหรับการเพาะปลูกมาก

ดินที่เปลี่ยนแปลงสภาพอยู่เสมอ เพราะการชะล้างและการพัดพาของน้ำย่อมไม่อยู่ตัว ดินจำพวกนี้ส่วนมากอยู่ตามเชิงเขา ตามที่ลุ่มแม่น้ำหรือตามปากแม่น้ำ หน้าดินมักเปลี่ยนแปลงแทบทุกปี เช่นดินในบริเวณ แม่น้ำปิง แม่น้ำวัง แม่น้ำยม แม่น้ำน่านและในบริเวณมรสุมของทวีปเอเชียและในประเทศไทยของเราเป็นต้น ซึ่งมีการถางป่า ทำไร่ความเชิงเขาหลายๆ ก็ยังทำให้หน้าดินเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอจากการสึกกร่อนของน้ำฝน ดินพวกนี้จึงว่ามีอายุน้อย (Immature Soil)

75. ประเภทของดินตามเขตภูมิอากาศ ในการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับดินของประเทศไทยเรานั้น อย่างน้อยควรได้ทราบถึงดินที่มีอยู่ทั่วไปในโลกด้วย เพื่อให้เข้าใจเรื่องดินของเราเอง เพราะดินบางอย่างที่เราอยู่ก็คล้ายๆ กับที่มีในต่างประเทศ ความแตกต่างในคุณภาพของดินมีอยู่มาก

ในเขตที่มีอากาศแห้งแล้งและอากาศชุ่มชื้น จึงจะเห็นได้จากการพิจารณาดังต่อไปนี้ คือ

(1) ดินในเขตภูมิอากาศชุ่มชื้น บริเวณนี้มักเป็นป่าไม้ดิบหรือป่าโปร่ง ซึ่งไม่ค่อยให้กากพืชหรืออาหารของพืชที่เป็นประโยชน์แก่พื้นดินมากนัก ส่วนมากดินในบริเวณนี้มักถูกน้ำชะ และชะล้างเอาแร่ธาตุที่ควรเป็นอาหารของพืชไปกับน้ำ สีของดินมักเป็นสีอ่อน เพราะมีกากพืชน้อยนั่นเอง ตัวอย่างของดินในเขตนี้ คือ

ก. ดินสีแดงของโซนทรอปิก (Tropical Red Soils) ซึ่งมีอยู่ในเขตป่าฝนและเขตร้อนทั่วไป เช่นในลุ่มแม่น้ำอะเมซอน บริเวณที่ลุ่มกองโก และทางเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่นในประเทศไทยเราเอง ดินพวกนี้มีอาหารพืชน้อย ต้องใช้ปุ๋ยช่วยจึงจะมีคุณภาพดีขึ้น ใช้สำหรับปลูกข้าวได้ดี ส่วนพืชอย่างอื่นแม้จะปลูกได้แต่ไม่งาม ดินสีแดงในเขตทรอปิกบางพวกถูกน้ำชะมาก ทำให้เป็นดินร่วนและมีคุณภาพเลว เรียกว่า ดินลาเตอไรท์ (Laterite) ซึ่งมีอยู่ในเขตจำกัดในโซนนี้ แต่มักเข้าใจกันผิดๆว่า ถ้าเป็นดินสีแดงแล้วต้องเป็นดินลาเตอไรท์ สำหรับดินที่ไปตกตะกอนอยู่ตามลุ่มแม่น้ำโดยเฉพา ถือว่าเป็นพวกดินแดงที่มีคุณภาพดีกว่า (Modified Tropical Red Soil) เพราะสะสมเอาตะกอนไว้มาก รวมทั้งแร่ธาตุที่เป็นอาหารพืช

ข. ดินพอดซอล (Podzol) เป็นดินอยู่ในเขตอากาศชุ่มชื้นแต่ค่อนข้างหนาวเย็น แถบใกล้กับขั้วโลก (Subarctic) ซึ่งมีป่าสนอยู่ทั่วไป เช่นทางภาคเหนือของประเทศแคนาดาและรัสเซีย เป็นต้น ใบสนที่ตกอยู่ตามใต้ต้น จะย่อยไปเพียงเล็กน้อย ประกอบกับดินที่มีความชื้นอยู่เสมอ เพราะมีการระเหยของน้ำน้อย จึงทำให้ดินเป็นกรด ไม่เหมาะสำหรับการเพาะปลูก มีสีเทาอ่อน ส่วนพวกที่อยู่ในเขตป่าไม้เปลี่ยนใบ (Modified Podzolic Soil) เป็นพวกที่อยู่ในเขตป่าไม้ผสมมีทั้งไม้ใบใหญ่และหญ้าต่างๆด้วย เช่นที่มีอยู่ทางภาคกลางของสหรัฐอเมริกา และทางภาคกลางของยุโรปจนถึงรัสเซีย เขตนี้ดินเกิดจากหินปูนด้วย จึงมีธาตุปูนและกากพืชมาก ทำให้ดินพอดซอลที่เกิดขึ้นเป็นดินดีสำหรับการเพาะปลูก บริเวณฝั่งทะเลด้านตะวันตก มีดินที่คล้ายคลึงกับดิน Podzol อยู่เหมือนกัน

(2) ดินในเขตทุ่งหญ้า เป็นดินที่มีความชื้นแต่น้อย ไม่เพียงพอแก่การเลี้ยงต้นไม้ใหญ่ ดังนั้นดินจึงมักมีกากของต้นไม้ตายทับถมกันอยู่มาก เป็นดินที่สมบูรณ์ด้วยฮิวมัส (Humus) ซึ่งหนาดั้งแต่สองสามนิ้วจนถึง 3 หรือ 4 นิ้วก็มี เป็นบริเวณที่มีการชะล้างของน้ำแต่น้อย และพื้นดินเดิมมีหินปูนมาก จึงเป็นดินที่มีคุณภาพดีมากสำหรับการเพาะปลูก

ตัวอย่างเช่นดินเชอร์โนเซม (Chernozem) หรือดินดำ โดยเรียกทับศัพท์จากภาษารัสเซีย ซึ่งมีดินประเภทนี้อยู่มากทางตอนเหนือของทะเลดำ ส่วนในทางอเมริกาเหนือมีอยู่มากในแถบรัฐสก็อตเซว่น ลงไปจนถึงรัฐเท็กซัส ดินนี้เหมาะสำหรับการปลูกข้าวโพด ข้าวสาลี และฝ้าย ทางด้านตะวันออกของดินเชอร์โนเซม เป็นดินทุ่งหญ้าแพรรี (Prairie Soil) มีลักษณะคล้ายกับเชอร์โนเซม เช่นในรัฐอิลลินอยส์ เดิมเป็นทำเลที่มีหญ้าขึ้นอยู่ทั่วไป ขณะนี้เป็นทำเลปลูกข้าวโพดของสหรัฐอเมริกา มีธาตุปนอยู่มาก

(3) ดินทะเลทราย เป็นดินที่อยู่ในเขตแห้งแล้ง และมีพืชขึ้นอยู่แต่น้อย ดังนั้นจึงขาดกากพืช และอาหารพืชที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเพาะปลูกได้ เป็นดินที่มีไนโตรเจนน้อย และมีสีอ่อน เนื่องจากการระเหยของน้ำมีมาก ดังนั้นจึงทำให้ดินมีลักษณะเป็นด่าง มีหลายแห่งทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยเราที่มีดินเช่นนี้ ถ้าหากได้รับการทดน้ำและการปรับปรุงโดยถูกวิธีแล้ว จะกลายเป็นดินที่มีคุณภาพสูงไปได้

76. ดินในประเทศไทย Dr. Robert Pendleton เป็นนักเกษตรศาสตร์ และนักภูมิศาสตร์ซึ่งได้ทำการสำรวจดินในประเทศไทยอย่างถี่ถ้วนมากกว่าคนอื่น ท่านเริ่มงานสำรวจตั้งแต่เมื่อ พ.ศ. 2478 และอีกครั้งหนึ่งหลังสงครามโลกเมื่อ พ.ศ. 2491 ท่านได้ทำแผนที่แสดงเขตและชนิดของดินในประเทศไทย Dr. Pendleton ได้กล่าวถึงดินไว้เป็นพวกๆ คือ (1) พวกที่อยู่ในที่ลุ่ม (2) พวกที่อยู่ตามที่ราบแบนและที่เนินเขา และ (3) พวกที่อยู่ในบริเวณภูเขา ดังจะได้กล่าวต่อไป อย่างไรก็ดี การเรียกชื่อดินนั้นหากจะเรียกตามลักษณะของดินย่อมจะยุ่งยากและยาวมาก ดังนั้นจึงได้เรียกตามชื่อของดินตามท้องที่ ซึ่งอาจถือเอาเป็นตัวแทนของดินที่อื่นๆด้วย

77. ดินในที่ลุ่ม (Lowlands) ที่ลุ่มในที่นี้หมายถึงพื้นที่ซึ่งมีระดับราบ และมีการระบายน้ำไม่ดี เช่นที่ราบดินตะกอน (Alluvial Plain)

(1) ดินที่ใช้สำหรับปลูกข้าวและปลูกพืชโดยการกร่อง
ก. ดินเหนียวกรุงเทพฯ (Bangkok Clay) เป็นดินเหนียวที่มีน้ำหนักรวม เช่นที่มีอยู่ในที่ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งเป็นที่ราบกว้างขวาง ดินในที่ราบนี้มีการระบายน้ำไม่ดี เมื่อมีฝนตกจะใช้เวลานานมากในการซึมลงไปในดินหรือไหลต่อไปยังแม่น้ำลำคลอง ดังนั้น การเพาะปลูกบนดินเหนียวกรุงเทพฯ จึงต้องทำร่องหรือขุดร่อง เช่นร่องสวนผลไม้ในจังหวัดธนบุรี และสวนผักของราษฎรที่อยู่รอบนอกของจังหวัดพระนครและธนบุรี

ကျေးရွာ

ကျေးရွာနှင့် မြစ်ကမ်းခြေတို့ကို ဖြတ်၍ မြစ်အလယ်တွင် ရွာတစ်ရွာရှိသည်။
မြစ်ကမ်းခြေရှိ မြစ်ကမ်းခြေတစ်ခုကို ဖြတ်၍ မြစ်အလယ်တွင် ရွာတစ်ရွာရှိသည်။

မြစ်ကမ်းခြေတစ်ခုကို ဖြတ်၍ မြစ်အလယ်တွင် ရွာတစ်ရွာရှိသည်။

Beach scene, Hawaii

ข. ดินเหนียวองกรักษ์ (Ongkharak Clay) เป็นดินเหนียวที่มีกรรมมากในท้องที่มีการระบายน้ำแล้ว ดินนี้มีอยู่ตั้งแต่อำเภอวังน้อยไปจนถึงอำเภอ องกรักษ์ ดินนี้จะแก้ไขได้โดยการเติมด่างหรือหินปูนและปุ๋ยให้แก่ดิน อย่างไรก็ตามดินเหนียวนี้ยังมีประโยชน์ในการปลูกข้าว

(2) ดินเหนียวท่าจีน (Thachin Clays) เป็นดินเหนียวที่มีความเค็มมาก พื้นที่ดินนี้ใช้สำหรับทำเกลือ ทำสระเลี้ยงปลา และเลี้ยงกุ้ง ปลูกต้นไม้โกงกางสำหรับทำฟืน ถ้ายกร่องก็อาจปลูกต้นมะพร้าว หรือต้นผลไม้บางอย่างได้ ดินชนิดนี้เป็นดินตะกอน ตามฝั่งทะเลรอบปากอ่าวไทยยังมีระดับต่ำและน้ำทะเลขึ้นถึง ดังนั้น จึงหาเอาเกลือเข้ามาตกตะกอนอยู่ด้วย อย่างไรก็ตาม การชลประทานได้ล้างความเค็มของบริเวณนี้ลงไปบ้าง จึงทำให้มีที่ดินเพาะปลูกตามปากอ่าวเพิ่มขึ้น

(3) ดินปนทรายที่ใช้สำหรับการปลูกพืชไร่ เช่น ถั่วลิสง ถั่วต่าง ๆ กระเทียม และข้าว ปีละ 2 ครั้ง

ก. ดินร่วนเชียงใหม่ (Chiang Mai Loam) ซึ่งเกิดจากการตกตะกอน ใหม่อ่อนนุ่ม (Recent Alluvia) ดินพวกนี้พบตามลุ่มแม่น้ำต่าง ๆ ทั่วประเทศ มีน้ำหนักร้อย และมีการระบายน้ำภายในดินดีพอควร ความร่วนของดินทำให้ง่ายต่อการไถและหรือการปรับที่ดิน ข้าวขึ้นได้งอกงามดี และเมื่อขกร่องเพียงเล็กน้อยก็ใช้ปลูกพืชไร่ได้ดีเช่นเดียวกัน เช่น ถั่ว กระเทียม และยาสูบ เป็นต้น ในฤดูหนาวน้ำที่ผิวดินอาจแห้งลงไปบ้าง แต่หากชาวไร่มีกอสืบบน้ำที่ขุดลึกลงไปเพียงไม่กี่เมตรก็ถึงตาน้ำ (Water Table) และได้ น้ำเพื่อสำหรับการเพาะปลูกไปตลอดฤดู

ข. ดินร่วนและดินเหนียวแม่น้ำยม (Yom Loams and Clays) เป็นดินร่วนในบางแห่งและดินเหนียวในบางแห่งสลับกัน และพบในลุ่มแม่น้ำยม ซึ่งไม่สามารถจะกำหนดเขตได้แน่นอนทีเดียว ทั้งนี้เพราะภูมิประเทศในลุ่มแม่น้ำยมและแม่น้ำน่านที่มีดินชนิดนี้ไม่สม่ำเสมอเกินไปเอง อาจเป็นเพราะบางแห่งยังไม่สามารถเข้าไปสำรวจก็ได้ ดินบริเวณนี้ดูน้ำท่วมเสมอ เพราะเป็นที่ต่ำในหุบเขา

ก. ดินร่วนปนทรายและดินเหนียวปัตตานี (Pattani Sandy Loams and Clays) เป็นดินที่เพิ่งจะตกตะกอนใหม่ตามหาดทรายชายฝั่งทะเลของภาคใต้ของประเทศ ดินพวกนี้จะพูนขึ้นมาเป็นสันสูงขนานกับแนวฝั่งทะเล เหมาะสำหรับการปลูกมะพร้าวและผลไม้บนสัน และในที่ลุ่มระหว่างสันใช้เป็นที่ปลูกข้าว ดินพวกนี้แม้จะมีทรายเป็นจำนวนมาก ก็ยังมีดินละเอียด (Silt) และดินเหนียว (Clay) ปนอยู่ด้วย บางแห่งสันของทรายอาจกันที่ลุ่มภายในให้

กลายเป็นทะเลสาบหรือหนองน้ำไปได้ เช่น ที่จังหวัดปัตตานี จังหวัดชุมพร ตอนเหนือของศรีราชา และตอนเหนือของจังหวัดสงขลา เป็นต้น

78. ดินที่อยู่ตามที่ราบแบนและที่เนินเขา (Flat to Gently Sloping) คือดินที่อยู่ตามปากแม่น้ำลำธารเก่า ๆ บริเวณชาย (Terrace) ตามข้างภูเขา และตามเชิงเขา

(1) ดินจำพวกที่มีอายุมาก และผ่านการกระทำของอากาศมานานแล้วและมีการระบายน้ำดี

ก. ดินร่วนปนกรวดกระเบื้องบุรี (Krabin Gravelly Loams) เป็นดินที่เหมาะสมสำหรับปลูกต้นไม้ และพืชไร่ในที่ดอน ดินชนิดนี้มีธาตุเหล็กปนอยู่มาก มีลักษณะที่แข็งตัวได้ง่ายและจับกันสนิท ส่วนมากพบในบริเวณชายภูเขา (Terrace) ใกล้กับสันเขาทางภาคตะวันออกจนจดเขตแดนกับพม่า

ข. ดินเหนียวจันทบุรี (Chanthaburi Clays) มีลักษณะร่วน สีสแดง เกิดจากหินมาไฟก (Mafic Rock) ซึ่งเป็นพวกเดียวกับหินอัคนี เหมาะสำหรับปลูกพริกไทย ขิง พริก และผลไม้ต่าง ๆ ดินนี้ดูน้ำเซาะมานานแล้ว ดังนั้นจึงมีคุณภาพทางความร่วนและการระบายน้ำดี แต่คุณภาพทางเคมีไม่ดี เพราะขาดอาหารพืช ดังนั้นจึงต้องเติมปุ๋ยลงไปให้แก่ดิน ชาวไร่นิยมเอาดินมาเผาไฟเสียก่อน แล้วผสมเข้ากับมูลของสัตว์เลี้ยง เพื่อทำให้คุณภาพดีขึ้น บางคนก็

79. ดินบริเวณนี้เป็นทรายปนดินเหนียว มีการระบายน้ำดี ใช้ปลูกพืชไร่ได้ดี เพราะดินบริเวณนี้ส่วนใหญ่จะมีสีค่อนข้างแดง

เอาใบไม้ที่ตกอยู่ตามป่ามาผสมกับดินกลุกลงกันก่อนที่จะลงมือปลูกพริกไทยหรือพืชอย่างอื่น

(2) ดินร่วนละเอียด กุลาร่องไห้ (Gula Ronghai Silt Loams) คือดินที่พบตามพื้นที่ราบแบน มีหญ้าปกคลุม ในฤดูฝนจะมีน้ำท่วม กลายเป็นที่หาปลาไปเลยทีเดียว มีเนื้อที่ราว 1,250 กม.² ฝายบนเป็นดินร่วนละเอียด (Silt Loams) สีขาว ชั้นล่างเป็นดินเหนียวสีเทาแถบฟ้า ตอนบนของดินเหนียวมีดินก้อนเล็ก ๆ ปนเหล็กแข็งตัวอยู่ พืชที่ขึ้นปกคลุมอยู่ตามธรรมชาติคือหญ้า ซึ่งไม่มีคุณค่าในการเลี้ยงสัตว์เลย ในปลายฤดูฝนน้ำจะท่วมมากประมาณครึ่งเมตร ชาวบ้านชอบมาตกปลากันที่นี่ อย่างไรก็ตามที่ทุ่งกุลาร่องไห้ให้น้ำได้มาก ทำให้น้ำมูลไม่ท่วมจังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งอยู่ในตอนล่างของลำแม่น้ำนี้ คนที่อาศัยอยู่ใกล้กับทุ่งนี้ มีอาชีพในการเลี้ยงสัตว์ ปลูกข้าวและพืชอื่น ๆ ที่ดินสำหรับเลี้ยงสัตว์มักจะสลับกันกับที่ดินเพาะปลูก เพื่อทำให้ดินมีปุ๋ยโดยไม่ต้องเติมเอง ที่ลุ่มซึ่งขุดเอาดินไปใช้ถมที่ทำบ้านป้องกันน้ำท่วม นั้น มีน้ำขังพอสำหรับใช้ในการปลูกข้าวเลี้ยงครอบครัว

(3) ดินร่วนกำแพงแสน (Kamphaengsaen Loams) เป็นดินปากน้ำที่อยู่ในบริเวณภูมิประเทศที่แตกต่างกัน เป็นดินที่เหมาะสมสำหรับปลูกยาสูบ ฝ้าย อ้อย และข้าวในบริเวณที่ต่ำ ดินชนิดนี้เป็นดินที่มีคุณภาพดีถัดจากดินร่วนเชิงใหม่ เกิดจากตะกอนที่ไหลจากแม่น้ำป่าสัก แม่น้ำเจ้าพระยา และแม่น้ำแม่กลอง บริเวณนี้กลุ่มพื้นที่กว้างขวางถึงจังหวัดอุตรดิตถ์ พอระคับน้ำทะเลเคลื่อนลงไป ที่ลุ่มปากน้ำเหล่านี้ก็ไหลขึ้น โดยที่เป็นปากน้ำเก่า ภูมิประเทศจึงแตกต่างกันไม่สม่ำเสมอ ระบบการชลประทานในเขตนี้จึงยุ่งยากอยู่บ้าง

(4) ดินร่วนปนทราย และปนทรายหยาบนครศรีธรรมราช (Sithammarat Sandy and Coarse Sandy Loams) เป็นดินที่เกิดจากเชิงเขาหินแกรนิต ใช้ปลูกปอแก้ว (Kenaf) ข้าวโพดหวาน ถั่วลิสง เมล็ดละหุ่ง ถั่วเขียว และผลไม้ กระจายกันอยู่ในที่ต่าง ๆ เป็นบริเวณกว้าง ในเขตฝนชุก เช่น ทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศไทย และทางภาคใต้ เหมาะสำหรับการปลูกยางพารา (Hevea Rubber) บางแห่งปลูกข้าวไร่ พืชข้าวไร่ตามภูเขาขอบดงป่าทำไร่กันมากในบริเวณเขื่อนนั้นมาก

(5) ดินที่มีความลึกปานกลาง

ก. ดินเหนียวลพบุรี (Lopburi Clays) เป็นดินเหนียวสีเทาเข้ม มีดินปูนเหนียว (Marl) รองพื้นอยู่ ถ้ามีน้ำมากพอควร เช่น ทางเหนือจังหวัดลพบุรี จะเป็นที่เหมาะสำหรับการปลูกข้าวมากโดยเฉพาะในฤดูฝน ในทางอุตสาห-

กรรม ดินปูนเหนียวนี้มีประโยชน์ในการทำปูนซีเมนต์มาก และบริษัทปูนซีเมนต์ไทยก็ได้เอาดินปูนเหนียวนี้ไปใช้

ข. ดินร่วนปากช่อง (Pakchong Loams) เป็นดินตกค้าง (Residual Soils) ที่มีความลึกมากกว่าจะถึงหินดาน เบื้องล่าง ชาวไร่นิยมปลูกถั่วลิสง ข้าวโพดหวาน ผลไม้ ส้ม ลำไย จาก และอ้อย ภูมิประเทศที่มีดินชนิดนี้ไม่ใคร่จะสม่ำเสมอ และมีหินชนิดต่าง ๆ ดินตัวอย่างจะพบที่ปากช่องทางจากภาคกลางไปสู่จังหวัดนครราชสีมา แต่ก่อนมีไข้มาลาเรีย (Malaria) ชุกชุม แต่เดี๋ยวนี้ได้ทำการปราบแล้ว ทำให้เป็นที่ดินอุดมแห่งหนึ่งของประเทศ

ค. ดินร่วนละเอียดบางคล้า (Bangkhla Silt Loams) ดินร่วนละเอียดนี้มีอยู่ในบริเวณพื้นที่ราบ ซึ่งน้ำไหลผ่าน (Outwash Plain) เช่นในอำเภอบางคล้า จังหวัดฉะเชิงเทรา และแถบตะวันออกเฉียงเหนือของจังหวัดชลบุรี เหมาะสำหรับการปลูกข้าว และบางแห่งได้ทำการขุดร่องเป็นไร่สับปะรด

ง. ดินร่วนปนทรายละเอียดโคราช (Khorat Fine Sandy Loams) เกิดจากหินตะกอนซึ่งเป็นหินทรายสมัยเทอร์เชียรี สำหรับเป็นทุ่งเลี้ยงสัตว์และทิ้งไว้เป็นป่าโปร่ง ส่วนมากไม่ใคร่มีคุณภาพดี ขาดปุ๋ยสำหรับพืช แม้พืชไร่ก็ปลูกได้ยาก ในเขตดินชนิดนี้ หากมีพืชขึ้นปกคลุมและได้ตายแล้วเผา เอาขี้เถ้ากลุกลงกับดิน ก็อาจใช้ปลูกพืชได้บ้างในฤดูฝน

ในบริเวณที่ซึ่งเป็นแอ่งหรือที่ลุ่ม ดินร่วนปนทรายละเอียดโคราชนี้อาจมีน้ำพอสำหรับการเพาะปลูก มักใช้ในการปลูกข้าวในระหว่างฤดูฝน เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงเปลี่ยนเรียกชื่อเสียใหม่เฉพาะที่ดินอย่างนี้ว่า ดินร่วนปนทรายละเอียดร้อยเอ็ด (Roi-et Fine Sandy Loams)

ในบริเวณที่ดอน มักมีทรายค่อนข้างหยาบปนอยู่ในระหว่างดินร่วนปนทรายละเอียดโคราช ดินอย่างนี้มักมีต้นไม้ขึ้นอยู่ทั่วไป เรียกว่าดินร่วนปนทรายกุ่มกวาปี (Kumphawapi Sandy Loams) ดินพวกนี้ไม่มีดินสีลาแลงหินปูน (Pisolitic Laterite) อยู่ในส่วนลึกเลย มีแต่เฉพาะในดินร่วนปนทรายละเอียดโคราชเท่านั้น ซึ่งปรากฏเป็นดินสีลาแลงเม็ดกลม ๆ

(6) ดินที่มีความตื้นมาก

ก. ดินเหนียวไชยบาดาล (Chaiabadan Clays) เป็นดินตกค้าง เกิดจากหินจำพวกอัคนี เหมาะสำหรับการปลูกพืชไร่ในที่ดอน เช่น มัน ต้มผลไม้ ทุ่งหญ้าสำหรับเลี้ยงสัตว์ และผักต่าง ๆ ดินชนิดนี้มีอยู่เป็นตัวอย่างตั้งแต่โลกสาร์โรถึงไชยบาดาลในลุ่มแม่น้ำป่าสัก ดินมีลักษณะเหนียวและหนัก ไม่ใคร่มีอาหารพืช เพราะป่าไม้ตามที่ดินเหล่านี้เคยและโปร่ง ทั้งนี้เพราะหินที่ให้กำเนิดก็มีคุณภาพต่ำซึ่งเป็น

หินอัคนี

ข. ดินร่วนสกกลนกร (Sakon Nakhon Loams) เป็นดินตกร้างที่เกิดจากหินทราย มีดินเลาแลงอยู่ในเบื้องล่าง เป็นดินสำหรับป่าไม้และปลูกข้าว ดินมีคุณภาพต่ำ เพราะคันไม้ในป่าไม้สูงและงอกงาม พบแถบจังหวัดสกกลนกร และนครพนม ตามฝั่งของแม่น้ำโขง ดินที่ใช้เพาะปลูกได้ในที่ลุ่ม

ค. ดินร่วนปนทรายโพนพิสัย (Phonphisai Sandy Loams) เป็นดินตกร้างที่เกิดจากหินทรายที่อยู่เบื้องล่าง มีดินเหนียวร่วนปนอยู่ด้วยค่อนข้างหนา ใช้ในการปลูกข้าว ปลูกหญ้าเลี้ยงสัตว์ และปล่อยไว้เป็นป่าไม้ ที่พบอีกหลายแห่งคือ ที่อำเภออำนาจเจริญในจังหวัดอุบลราชธานี

79. ดินในบริเวณภูเขา (Uplands) เป็นดินในบริเวณภูเขาที่มีลาดชันทั่วไป ซึ่งเป็นดินตกร้างและมีความชื้นมาก และมีหินคานรองพื้นอยู่

ก. ดินในบริเวณเชิงเขาที่ไม่สูงมาก เป็นดินที่เกิดจากหินทรายแก้ว (Quartzitic Sandstones) มักปล่อยทิ้งไว้ให้เป็นป่าไม้ เป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ บางแห่งตากดางสำหรับการทำไร่ประจำปี เช่น ฝ้าย ข้าวโพด และผักต่างๆ พวกที่ดางไร่มักทิ้งที่ดินหลังจากคั้นจีดหรือหมักอาหารพืช ต่อมาก็ตกกลายเป็นทุ่งเลี้ยงสัตว์

ข. ดินร่วนปนทรายขุนตาล (Khuntan Sandy Loams) เป็นดินที่เกิดจากหินนีส (Gneisse) มักปล่อยให้เป็นป่าไม้หรือเป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์

ค. หินปูนโผล่ (Limestone Outcrops) บริเวณหินโผล่ซึ่งยังไม่ละเอียดยพอที่จะเป็นดิน แต่ก็มีรอยร้าวมาก จึงมักมีป่าไม้ขึ้นอยู่ทั่วไป ส่วนมากเป็นทุ่งลาดชัน ไม่มีทางที่จะทำการเพาะปลูกได้ พวกดินสักระชั้นได้ดีมากตามพื้นที่หินปูนที่ไม่สูงชันนัก

ง. ดินบริเวณภูเขาสูง เป็นดินที่อยู่ตามภูเขาของทางภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือ ถ้าพื้นที่ไม่สูงชันนักชาวไร่ตามเขาหรือชนเผ่าเขาเขาจะตากดางที่ทำไร่ ปลูกข้าว ฝ้าย ข้าวโพด และผักต่างๆ ตอนหลังฝนได้ถูกห้ามแล้วจึงไม่ได้ปลูกกัน บริเวณนอกนั้นทิ้งไว้เป็นป่าไม้ เพื่อรักษาคันน้ำและเพื่อเป็นแหล่งผลิตไม้ทางเศรษฐกิจ

80. ความสำคัญของจอมปลวก (Termites) จอมปลวกในที่ราบสูงโคราช ซึ่งมีดินร่วนปนทรายละเอียดไม่ก่อกอมีคุณค่าของการเพาะปลูกพืชไร่ นั่น อาจแก้ไขได้โดยการผสมเข้ากับดินจากจอมปลวก ส่วนใหญ่ของดินจอมปลวกในบริเวณนี้เป็นที่ดินอุดมสำหรับการปลูกฝ้าย อ้อย มะเขือเทศ แตงต่างๆ และมะละกอ จะสังเกตได้ว่า พวกหมู่

13. รูปถ่ายทางอากาศแสดงพื้นที่ดิน มีจอมปลวกมาก ซึ่งชาวนาทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือนิยมทิ้งไว้ในนาทั่วไปโดยไม่ทำลาย เพราะทำให้ดินมีปุ๋ยคอกและทำให้พืชที่เพาะปลูกงามสังเกตได้จากกลุ่มคันไม้ที่มีอยู่ทั่วไปตามท้องนาเป็นหย่อม ๆ

บ้านต่าง ๆ มักเลือกที่ตั้งหมู่บ้านใกล้กับจอมปลวก ฉะนั้นดินจอมปลวกจึงนับว่ามีความสำคัญยิ่งสำหรับการเกษตรของที่ราบสูงโคราชนี้

ดังนั้นจึงมีข้อคิดสำหรับการผลิตดินปลวกอยู่ว่า แม้ปลวกจะเป็นแมลงที่รบกวนชาวบ้านทำให้เกิดการเสียหายแก่บ้านเรือนมาก แต่อีกด้านหนึ่งปลวกก็ผลิตปุ๋ยให้แก่กสิกรได้มาก จนบางแห่ง เช่นภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีดินชนิดนี้ไม่พอกับความต้องการ ดังนั้นควรจะหาวิธีการผลิตปุ๋ยจากปลวก แทนที่จะทำลายปลวกให้หมดสิ้นไป อันที่จริงธรรมชาติได้สร้างสิ่งที่ดีมาให้มากมาย แต่มนุษย์ยังศึกษาไม่รอบคอบพอควร Dr. Pendleton เป็นบุคคลหนึ่งที่มีความสนใจในเรื่องดินปลวกในเขตอากาศร้อน และชุมชนทั่วโลก ได้ทำการศึกษาในเรื่องนี้อย่างกว้างขวาง

81. การสึกกร่อนของดิน (Soil Erosion) ดินที่ไม่มีพืชขึ้นปกคลุมย่อมสึกกร่อนรวดเร็วมาก เมื่อมีน้ำฝนชะและมีการสลายผิวดินก็จะถูกพัดพาไป ทำให้หน้าดินบางลง เป็นการสูญเสียดินสำหรับการเพาะปลูก โดยนัยนี้เองเราจึงเห็นว่าคนมีส่วนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในภูมิประเทศอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะเมื่อคนดางป่าทำไร่ หรือปล่อยให้พื้นดินว่างจากการเพาะปลูกพืชหรือหญ้าคลุมพื้นดิน เช่น

14. การสึกกร่อนของดินที่ถูกน้ำเซาะ นานเข้าดินจะพังเรื่อย ๆ ไป หากไม่ระวัง ต้นไม้ในป่าหรือต้นไม้ก็จะพลอยล้มตายและเสียหายหมด เพราะผิวดินไม่มีพืชปกคลุม เพื่อต่อต้านการไหลของน้ำ

การถาดางทำไร่ของพวกชาวเขาทางภาคเหนือ ในประเทศไทยเราการสึกกร่อนของอ่างแม่น้ำเจ้าพระยา ทำให้แผ่นดินปากอ่าวงอกปีละ 4 ฟุต และปากอ่าวต้องทำการขุดลอกสันดอนกันเสมอ มิฉะนั้นจะกีดขวางทางเดินเรือ และทำให้ผิวดินทางภาคเหนือมีระดับต่ำลงปีละ 0.100 ซม.

การสึกกร่อนของผิวดินอาจจำแนกออกเป็นสามจำพวก คือ จำพวกที่ผิวดินถูกน้ำหรือลมพัดพาไป (Sheet Wash) การสึกกร่อนแบบนี้ทำให้ดินที่เป็นประโยชน์ต่อการเพาะปลูกหมดเปลืองไปทุกปี อีกจำพวกหนึ่งได้แก่การเซาะของน้ำเป็นหุบลึก (Gullying) กับน้ำเข้าไปในแผ่นดินตามลำดับการสึกกร่อนแบบนี้พาดินไปที่ละมาก ๆ โดยเฉพาะตามลาดของลูกเนิน ในประเทศไทยเรามีอยู่หลายแห่ง ที่มีการสึกกร่อนเช่นนี้ ที่เห็นได้ชัดคือทางจังหวัดปราจีนบุรี และหลายแห่งทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ การสึกกร่อนจำพวกสุดท้าย คือ การสึกกร่อนเพราะกระแสน้ำพัดพาเอาดินที่ผิวไป ในเวลาที่มีกระแสน้ำหรือพายุอย่างแรง เช่นพายุไต้ฝุ่น ในแถบรัฐแคนซัส โอกลาโฮมา และโคโลราโด ในสหรัฐอเมริกาเป็นต้น ในประเทศจีนก็มีทางแถบด้านตะวันตกของประเทศจีนใกล้กับทะเลทรายโกบี และในมองโกเลียกราวหนึ่ง ๆ ดินจะถูกพาไปเป็นจำนวนหลายร้อยตัน การสึกกร่อนของดินเป็นปัญหาใหญ่ที่จะต้องพิจารณา และควม

คุมเพื่อรักษาทรัพยากรนี้ให้มีอายุยืนยาว ใช้ต่อไปถึงคนรุ่นหลัง ๆ

การสึกกร่อนของดิน ยังเป็นปัญหาเฉพาะหน้าในทางเศรษฐกิจและการเมืองอยู่มาก เพราะดินที่เสื่อมคุณภาพนั้นหมายถึงกำลังการผลิตที่ตกต่ำลงไปด้วย ผลก็คือทำให้เกิดความยากแค้น ผลิตอาหารไม่เพียงพอ ในที่สุดจะกลายเป็นความยุ่งยากภายในประเทศ และความยุ่งยากในทางการเมืองระหว่างประเทศด้วย หรือสงครามนั่นเอง

การสึกกร่อนของดินในกรณีต่างๆ จะได้กล่าวถึงคำต่อไปนี้

82. การสึกกร่อนโดยการเพาะปลูก ความจริงการเพาะปลูกเป็นการอาชีพที่ใช้ที่ดินให้เกิดประโยชน์ ซึ่งประชากรทุกประเทศต้องอาศัยเป็นอาชีพรากฐาน ดังนั้นการสึกกร่อนของดินย่อมมีมากเป็นเงาตามตัว ตามความหนักหน่วงของการใช้

เบื้องต้นความเสียหายจะเกิดขึ้นจาก การไถหรือการพรวนดิน เพื่อเตรียมที่ดินสำหรับการเพาะปลูก สภาพของโครงสร้างของดินจะเสื่อมลงทุกปีของการใช้ ยกตัวอย่างง่าย ๆ ก็คือ การไถซ้ำ การหมุนเวียนครั้งหรือสองครั้งซ้ำก็จะตกลงไปเพียงเล็กน้อย แต่ยิ่งหมุนไม่หลายครั้งเข้า เมล็ดข้าวจะแตกละเอียดลงทุกทีตามจำนวนครั้งของการไถ ดินก็เช่นเดียวกัน จะละเอียดลงทุกปี ๆ จนในที่สุดจะกลายเป็นผงธุลีมากกว่าที่จะเรียกว่าดิน ถ้าดินขาดรากพืชที่อยู่ในดินด้วยแล้ว ยิ่งทำให้ดินถูกบดละเอียดเร็วขึ้น แต่หากมีรากพืชอยู่มาก ความกระทบกระเทือนของเมล็ดดินก็จะลดน้อยลง

การเพาะปลูกปีแล้วปีเล่า ย่อมทำให้ ภาวพืชและสิ่งที่มีชีวิตในดินสูญเสียไป เพียงแต่ในดินชั้นเพื่อรอการหว่านเมล็ดเท่านั้น ดินเบื้องล่างที่ถูกไถขึ้นมาอยู่เบื้องบนก็จะถูกเผาด้วยออกซิเจนเสียก่อนที่จะทำการเพาะปลูก

เมื่อปลูกพืชลงไป พืชก็จะดูดกินอาหารจากดินไปอีก ยิ่งปลูกบ่อยครั้งเพียงใด อาหารพืช เช่น ไนโตรเจน ฟอสฟอรัส โพแทสเซียม ซัลเฟอร์ และแคลเซียมก็จะหมดไป ทำให้ดินหมดคุณภาพสำหรับการเพาะปลูกในที่สุด ดินที่ใช้ปลูกพืชทางที่ราบสูงของเราเสียไปในทำนองนี้มาก

เมื่อดินเพาะปลูกถูกใช้จนสูญเสียสิ่งต่างๆ ที่กล่าวแล้วในข้างต้นนั้น ดินจะเหลือเพียงเม็ดกรวดทราย หรือดินละเอียดที่ไม่มีสิ่งใดช่วยยึดเหนี่ยว ดังนั้นเวลามีฝนตกหนัก ดินจะถูกน้ำชะล้างไปหมด ดินตามไร่พืชแถบที่ราบสูงของเราประสบกับความเสียหายแบบนี้มาก เพราะเป็นดินทรายละเอียดอยู่แล้ว และหากมีลมพายุพัดมาแรงๆ ลมจะพาเอา

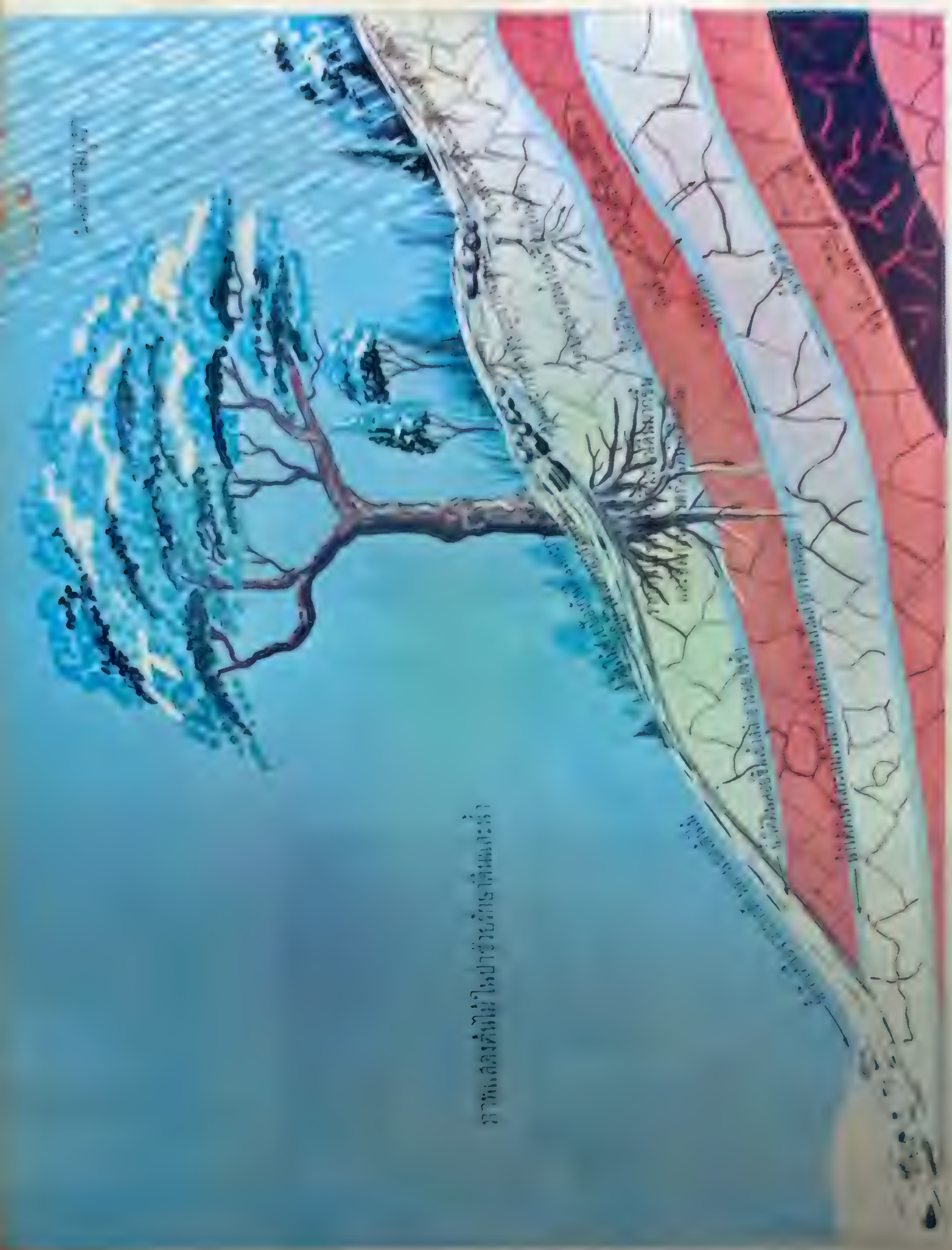

สวนจิตรลดา เมื่อครั้งแรก รัชกาลที่ ๙ ให้เป็นอุทยานที่สวนจิตรลดาของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗ เพื่อปลูกไม้ในสวนหลวงของ
 รัชกาลที่ ๙ จะช่วยต้านทานการชะของน้ำและช่วยกักน้ำไว้ใช้เพาะปลูกได้ เป็นการรักษาทรัพยากรดินและทรัพยากรป่าไม้

การนำทรัพยากรไปใช้ให้เป็นประ
 โทชน เป็นการรักษาทรัพยากรเช่น
 กัน ในภาพ เรือขุดกำลังขุดเลน
 (ดินดำ) จากลำคลองไปถมถนน
 ปูนซีเมนต์ที่ทำหลวง สระบุรี

ภาพแสดงต้นไม้ในป่าช่วยรักษาดินและน้ำ

ถาวยิ่งไป นานๆ เข้าดินที่อยู่เบื้องบนก็หมดไป อาจเหลือ
แค่เพียงหินลานเท่านั้น

83. การตัดกร่อนโดยการเลี้ยงสัตว์ การเลี้ยงสัตว์เกิน
จำนวนซึ่งที่ดินสามารถจะรับรอง เป็นเหตุให้ที่ดินสูญเสีย
พืชที่ปกคลุมหรือป่าไม้อย่างรวดเร็ว และเมื่อดินไม่มีพืช
ปกคลุม และสัตว์เลี้ยงยังช่วยเหยียบย่ำดินให้่วนมากขึ้น
เมื่อฝนตกลงมาดินก็จะเสียไปโดยการชะล้างของน้ำ เมื่อไม่
มีดินอยู่ตอนบน ต่อไปพืชก็ไม่สามารถจะขึ้นได้อีก ฤดูกาล
ของพื้นที่ดินเป็นอันตรายต่อกันเองนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

84. การตัดกร่อนโดยการทำเขาป่า พื้นที่ที่มีป่าไม้
ปกคลุม ช่วยช่วยในการปะทะการไหลของน้ำ และเปิด
โอกาสให้น้ำได้มีเวลาซึมลงไปในดินได้ ทำให้ดินอุ้มน้ำได้
มาก แต่หากป่าถูกทำลายด้วยวิธีต่างๆ เช่นการตัดต้นไม้ไป
ใช้มากเกินควร การถางป่าเพื่อทำไร่ การเผาป่าหรือไฟป่า
ที่เกิดขึ้นเอง ช่วยทำลายสิ่งปกคลุมพื้นดิน และเมื่อฝน
ตกลงมาจะชะล้างผิวดินไปได้ง่าย และจะซึมลงไปในดินได้น้อย
เพราะภูมิประเทศเป็นที่ลาดชัน และน้ำไหลเร็ว

85. การตัดกร่อนโดยอุทกภัย ในเวลาที่มีฝนตกหนัก
และเหตุต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วในตอนต้น ทำให้เกิดอุทกภัย
ขึ้น น้ำที่ไหลแรงย่อมจะเซาะฝั่งแม่น้ำลำคลองทำให้ดินถล่ม
ในไม่ช้าพื้นดินซึ่งเป็นที่นาที่จะเสียไปทีละน้อย นานๆ เข้าก็
อาจไม่มีพื้นที่เพาะปลูก บริเวณที่ถูกน้ำท่วมนั้นมักประสบ
การเสียหายหลายอย่างคือ พืชที่ปลูกจมน้ำเสียหาย พืชที่
จะปลูกใหม่ต้องลงทุนมากมาย โดยเฉพาะพวกต้นไม้ยืนต้น
ความเสียหายจากดินใหม่ที่มาลงตะกอนอยู่ ทำให้ยากต่อ
การทรวนให้เข้ากับดินเก่า อันที่จริงดินตะกอนที่ได้มาใหม่
เช่นลานลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา และลุ่มแม่น้ำทางภาคเหนือ
นั้นทำให้ดินมีคุณภาพดีขึ้น แต่ถ้าเทียบกับผลเสียหายใน
ปัจจุบันนี้แล้วไม่คุ้มค่ากัน นอกจากจะเป็นที่ทรมานเท่านั้น
ที่อาจเห็นได้ว่าได้จากน้ำท่วมในปีต่อไป เพราะข้าวเป็น
พืชล้มลุก

86. การสูญเสียดินด้วยวิธีอื่น นอกจากที่กล่าวมาแล้ว
ยังมีวิธีการสูญเสียดินในคำอื่น ๆ อีก เช่นการระบายน้ำไม่ดี
การชลประทานที่ทำไม่ถูกต้อง การโดยมากเป็นการชล-
ประทานที่ราษฎรได้ทำขึ้นเอง โดยไม่ถูกต้องตามวิธีการของ
ชาว คัมภีร์

- (1) ทำให้มีน้ำเข้าไปในไร่นามากเกินควร
- (2) ใช้น้ำในเวลาที่ไม่ตรงกับความต้องการของพืช
- (3) ใช้น้ำไม่ถูกวิธี
- (4) ใช้น้ำโดยที่ยังไม่ได้เตรียมที่ดินให้เรียบร้อย และ

(5) ขาดน้ำตามที่ควรให้

นอกจากนี้ดินอาจเสียไปโดยมีค่าและความเค็มมาก ซึ่ง
มักเกิดจากการระเหยของน้ำสูง หรืออาจเป็นการชลประทาน
ที่ทำไม่ถูกวิธีการก็ได้

87. การป้องกันการตัดกร่อนด้วยวิธีการทางเกษตร
เมื่อทราบว่าดินตัดกร่อนอย่างไรแล้ว การป้องกันย่อมไม่
ขาดต่อการพิจารณาโดยอาศัยวิธีการต่าง ๆ ต่อไปนี้

แบบเส้นชั้น (Contouring) ใช้กับพื้นที่ซึ่งมีความลาด
ไปทางหนึ่งทางใด โดยการไถนา ทำร่อง ในแนวที่ขวาง
ตัวไล่ลาดกับลาดของพื้นที่ แทนที่จะไถหรือทำร่องไปใน
ทิศต่างๆ สุดแต่แต่ความพอใจ หรือให้ขนานกับแนวขอบ
เขตหรือรั้วของที่ดิน การทำไร่ทำนาแบบเส้นชั้น จะป้อง-
กันไม่ให้ดินไหลไปกับธารน้ำ ยิ่งกว่านั้นร่องน้ำหรือร่องไถ
จะช่วยกันน้ำไว้ให้พืชอีกด้วย

แบบขั้นบันได (Terracing) ในบริเวณที่อยู่ตามเชิง
เขาซึ่งค่อนข้างชันนั้น ถ้าตัดดินให้มีรูปคล้ายขั้นบันไดขวาง
กับความลาดของภูเขา และทำคันดินน้ำไว้ด้วย จะทำให้
ดินสามารถต้านทานการเซาะของน้ำได้ วิธีเช่นนี้ทวกรชาว
เขาที่ไม่สมควรใจโดยย้ายที่ดินมักนิยมทำกัน และทำให้ป่าไม้
ไม่เสียหายจากการถูกถาดถาง

ร่องเปลี่ยนทางระบายน้ำ (Diversion Channels) ใน
บางแห่งที่ระบบของการเกาะปลูกไม่สามารถจะไถ หรือทำ
ร่องขวางลาดของพื้นที่ได้ ก็อาจขุดร่องน้ำเพื่อระบายน้ำ
เป็นตอนๆ โดยให้ร่องน้ำไหลขวางกับลาดของพื้นที่ การ
ทำเช่นนี้เพื่อป้องกันกระแสที่ไหลแรงผ่านพื้นที่ซึ่งลาดนั้น
และลดกำลังการเซาะของน้ำได้มาก

การปลูกพืชในแนวขวางกับลาดของพื้นที่ (Strip Crop-
ping) พืชไร่ที่อาจปลูกได้ในระยะชิดกัน การปลูกเป็น
แนวขวางกับลาดของพื้นที่ ทั้งนี้เพื่อลดความแรงของกระแส
ธารน้ำที่จะไหลลงไปตามลาด และเพื่อให้ดินไว้ได้

ทั้งพืชไร่บนดิน ในการเก็บเกี่ยวพืชไร่ตามเชิงเขานั้น
ไม่ควรถอนออกที่เดียวทั้งหมด ควรตัดเอาตอนบนไป หรือ
ส่วนที่ต้องการใช้ก่อน และหากเป็นไปได้ควรปลูกพืชที่รักษา
ดิน หรือเก็บเกี่ยวในเวลาต่างๆ กันไว้ ดินจะได้ไม่ว่าง
ช่วยให้ความต้านทานการไหลของน้ำบนผิวดินได้ดี

การปลูกพืชหมุนเวียน (Crop Rotation) การหมุน
เวียนพืชเป็นวิธีการเพาะปลูกที่จะรักษาคุณภาพของดินให้ดี
อยู่เสมอ พืชตระกูลถั่วเป็นพืชที่ช่วยเพิ่มเค็มในโคโรเจนให้
แก่ดินได้เป็นอย่างดี ทวกรข้าวโพด ถั่ว และมันฝรั่ง ใช้น้ำ
ในโคโรเจนเป็นอาหาร ถ้าปลูกพืชชนิดนี้บ่อยๆ ดินจะหมด
ในโคโรเจนเร็วมาก

การใส่ปุ๋ย (Fertilizing) เป็นการจำเป็นสำหรับการปรับปรุงที่ดินและการปรับปรุงผลผลิตของพืชด้วย ปุ๋ยที่ใส่ไม่จำเป็นจะต้องเป็นปุ๋ยเคมีเสมอไป แม้แต่พืชที่เป็นปุ๋ย (Green Manure) ก็อาจใช้ได้ โดยปลูกพืชเหล่านี้ลงบนดินที่ว่าง แล้วไถหรือสับพืชเหล่านี้ลงได้ดินขณะที่ยังเขียวอยู่ และมักจะกลายเป็นกรด (Sour soils or acid soils)

การระบายน้ำ (Drainage) ช่วยที่ดินที่แฉะและเสื่อมคุณภาพเพราะมีน้ำมากเกินไปให้ใช้ประโยชน์ได้ดี การระบายน้ำนี้ ต้องระวังอย่าให้มีตะกอนตกอยู่ในท่อระบายน้ำได้ เพราะจะทำให้การระบายน้ำหยุดชะงัก ส่วนมากดินทางภาคใต้ของประเทศไทยเราต้องการการระบายน้ำ เพราะแถบนี้มีฝนตกมากกว่าภาคใด ๆ

การชลประทาน (Irrigation) สำหรับบริเวณที่มีอากาศแห้งแล้งหรือเป็นที่ดอนสูง เช่นตามขอบของที่ราบตอนกลางในลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ควรมีการชลประทานไปถึงโดยชุดคลองส่งน้ำไปจากเขื่อนชลประทาน น้ำจะให้ความชุ่มชื้นแก่พืชและเพิ่มปริมาณการผลิตให้สูงขึ้น นอกจากนั้นยังทำให้ดินที่มีเกลือและด่างมากนั้นลดปริมาณของด่าง และความเค็มลงไปได้ อย่างไรก็ตามการชลประทานนั้นจะต้องทำให้ถูกต้อง โดยคำนึงถึงสภาพของที่ดิน และสิ่งแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ด้วย

ปลูกหญ้าตามริมฝั่งของคลองส่งน้ำ โดยมากคลองส่งน้ำในเขตที่มีอากาศแห้งแล้งมักเปิดไว้เป็นดินไม่มีอะไรปกคลุม ถ้าฝนตกหรือน้ำไหลมาก ๆ จะแทะริมฝั่งให้พังเสียได้โดยง่าย ดังนั้นตามริมคลองหรือทางน้ำควรมีหญ้าปลูกปกคลุมไว้ หากมีอยู่แล้วก็ไม่ควรฉาบทิ้ง

การขยายและปรับปรุงทุ่งหญ้า ในบริเวณที่ถูกถากถางไว้ ควรเอาหญ้าที่เป็นประโยชน์ไปปลูกและใส่ปุ๋ยให้พอสมควร เพื่อป้องกันที่ไม่ให้ว่างและถูกน้ำพัดพาพัดดินไปได้ หากจะใช้เป็นที่เลี้ยงสัตว์ก็ควรมีการควบคุมปริมาณของสัตว์เลี้ยงเพื่อป้องกันการสูญเสียที่ดิน หรือใช้วิธีการหมุนเวียนสัตว์เลี้ยงในแปลงต่าง ๆ ที่มีการผลิตหญ้า และพืชสำหรับเลี้ยงสัตว์ เพื่อให้ที่ดินได้มีโอกาสได้พักฟื้นจากการแทะเล็มของสัตว์เลี้ยง

การควบคุมการชะเซาะของดินตามขอบแนว (Gullying Control) ต้องพยายามควบคุมการคืบหน้าของการชะเซาะของน้ำที่ทำให้ดินเกิดเป็นร่องหรือหุบเหว โดยปลูกหญ้า ต้นไม้เล็กยกลาน ต้นไม้ทั่ว ๆ ไป และต้นไม้ที่เป็นพุ่ม หรืออาจทำเขื่อนกันดินทั้ง หรือเขื่อนกันการไหลของดิน

การตัดต้นไม้หรือทำป่าไม้ตามวิธีการที่ถูกต้อง การทำป่าไม้หรือตัดต้นไม้โดยคำนึงถึงหลักการ Sustained Yield หรือยี่ดอชของป่า

การรักษาสระน้ำและหนองน้ำ สระน้ำที่มีอยู่แล้วและเป็นประโยชน์ควรได้รับการป้องกันการพังของขอบสระ และเขื่อนกันน้ำ และควรได้ปรับปรุงให้เป็นที่อยู่ของสัตว์น้ำและนกต่าง ๆ

88. **โครงการสวนทรัพยากรที่ดิน** ในการสวนทรัพยากรที่ดินนั้น จำเป็นจะต้องทำเป็นขั้น ๆ และจำเป็นจะต้องพิจารณาถี่ถ้วนและวิจิตรเป็นขั้น ๆ สุดแต่สภาพทางภูมิศาสตร์และการเศรษฐกิจ อย่างไรก็ตามก็ควรจะอยู่ในหลักการใหญ่ ๆ ดังนี้คือ

(1) **การจำแนกประเภทที่ดิน** เพื่อให้ทราบความสามารถของที่ดินเสียก่อน ว่าเป็นดิน (ก) สำหรับการเกษตรโดยเฉพาะ ซึ่งอาจมีสีกร่อนน้อยที่สุด ปานกลาง และมากที่สุดตามลำดับ (ข) ดินสำหรับการเลี้ยงสัตว์ (ค) ดินสำหรับปล่อยไว้เป็นป่าไม้ และ (ง) ดินสำหรับเป็นป่าและที่อยู่ของสัตว์ป่าโดยเฉพาะ เมื่อทราบความสามารถของที่ดินดังกล่าวแล้ว การป้องกันการสีกร่อนย่อมกระทำได้ตามวิธีการที่ถูกต้อง

(2) **ขั้นต่อไปเมื่อทราบว่าดินประเภทใด** การจัดให้เป็นที่เหมาะสมแล้ว ก่อนลงมือทำการเพาะปลูก เพื่อให้ได้ผลดีและไม่เกิดการสีกร่อนแก่ในดิน ต้องวางแผนผังการใช้พื้นที่ส่วนต่าง ๆ ให้ถูกกับลักษณะของพื้นที่ภูมิประเทศ เช่นต้องทำเป็นขั้นบันได หรือต้องทำร่องเปลี่ยนทิศทางระบายน้ำหรือจัดบางส่วนเป็นที่เลี้ยงสัตว์และอื่น ๆ การวางแผนผังเช่นนี้นอกจากจะรักษาการสีกร่อนแล้ว ยังส่งเสริมการจัดการให้ได้ผลผลิตสูงสุดอีกด้วย

บทที่ 4

ทรัพยากรธรณี

89. ความสำคัญของแร่ธาตุในการครองชีพของมนุษย์ ความสามารถของคนในการใช้แร่ธาตุให้เป็นประโยชน์นั้นมีมาแล้วแต่โบราณกาล เริ่มแต่การใช้หินเป็นเครื่องอุปกรณ์ในครัวเรือนและอาวุธ เช่นหินที่แตกแล้วมีลักษณะแหลมคมก็นำมาใช้ทำปาลาธนู ปาลาธอก และทำขวาน หินที่มีลักษณะอ่อน ใช้ทำจานและภาชนะเครื่องใช้ได้หลายแบบหลายอย่าง สำหรับดินเหนียวซึ่งมีคุณภาพพิเศษในการตกแต่งให้เป็นรูปร่างได้ง่ายตามความพอใจ จึงใช้ทำเป็นหม้อสำหรับหุงต้มใส่น้ำและใส่อาหาร แร่ธาตุบางอย่างให้สีที่แปลกและนำเอาดินสอพูนโบราณได้นำมาเขียนภาพและย้อมเสื้อผ้า หรือทาตามเนื้อตัวตามที่เห็นว่าสวยงาม ในสมัยนั้น คนสมัยที่รู้จักถึงชีวิตของคนสมัยก่อนได้ค่อนข้างถูกต้อง ทั้ง ๆ ที่ไม่มีการบันทึกในประวัติศาสตร์ โดยอาศัยบรรดาแร่ธาตุที่คนสมัยก่อนได้ใช้และยังคงสภาพอยู่จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ หากคนสมัยก่อนใช้แต่เพียงสิ่งที่ได้มาจากพืชและสัตว์ คนสมัยนั้นก็คงได้ความรู้จากคนสมัยก่อนน้อยเต็มที เพราะสิ่งเหล่านั้นสลายตัวได้ง่ายตามกาลเวลา ไม่เหมือนกับก้อนหินหรือก้อนโลหะซึ่งมีอายุยืนกว่ามาก ในการกำหนดช่วงเวลาในสมัยโบราณนั้น นักโบราณคดีแบ่งสมัยหินออกเป็นสองสมัย คือ สมัยหินเก่า (Paleolithic or Old Stone Age) และสมัยหินใหม่ (Neolithic or New Stone Age) ในประเทศไทยเราก็เช่นกัน เราได้ความรู้จากประวัติของชาติไทยโบราณจากสิ่งที่หักพัง ซึ่งสร้างด้วยอิฐหรือศิลาแลง เครื่องปั้นดินเผาที่เป็นภาชนะใส่อาหารและสิ่งของต่าง ๆ ตลอดจนเครื่องโลหะ ที่เป็นรูปพรรณสร้างขึ้นตามความนิยมของสมัยต่าง ๆ ดังนี้แม้ประวัติศาสตร์ที่จารึกไว้ด้วยตัวอักษรจะสูญสิ้นไปแล้วก็ดี เรายังสามารถสืบประวัติศาสตร์ได้จากสิ่งของที่ได้มาจากแร่ธาตุ เช่น ทอง เงิน ทองแดง เหล็ก ดีบุก เทพร พลอย และอื่น ๆ

90. แร่ธาตุกับความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรม ผลจากการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ได้ทำให้แร่ธาตุที่มีอยู่ในโลกเป็นประโยชน์ต่อมนุษย์มากขึ้น โดยเฉพาะในด้านการอุตสาหกรรม เท่าที่เห็นได้อย่างชัดเจนก็คือ แร่เหล็ก ถ่านหินและน้ำมัน ที่มนุษย์ได้นำมาใช้ทำเป็นเครื่องจักร เครื่องยนต์ที่ทุนแรงงานให้แก่มนุษย์ และเพิ่มกำลังผลิตให้สูงขึ้นเป็นอันมาก พลังงานถ่านหินและน้ำมัน เป็นพลังงานที่ช่วยให้ผลิตผลสำหรับมนุษย์ได้อย่างมากมาย และยังช่วย

ในการขนส่งให้รวดเร็วขึ้นอีกมาก โลกซึ่งเคยมีขนาดกว้างใหญ่ไม่สามารถจะติดต่อกันได้ง่าย ก็กลับกลายเป็นโลกที่มีขนาดเล็ก สามารถเดินทางได้โดยรอบในเวลาเพียงอาทิตย์เดียว คนที่ไม่รู้จักกันได้โดยง่าย เพราะอยู่กันคนละมุมโลก ก็กลับรู้จักกันคุ้นกัน และส่งข่าวคราวถึงกันได้ในเวลาเพียงเล็กน้อย

ในขณะที่พลโลกเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วนี้เอง ถ้าหากไม่มีแร่ธาตุช่วยอยู่ด้วยแล้ว คนคงจะอดอยากกันมาก เพราะการขยายที่ดินจะทำด้วยกำลังคนอย่างเดียวคงไม่ไหว แต่เพราะหีตี่ที่คนได้แร่เหล็กและพลังงานมาใช้ ดังนั้นการผลิตผลทางเกษตรจึงได้ปริมาณมากเป็นเงาตามตัว แม้ว่าจะค่อนข้างช้าสำหรับบางบริเวณของโลก การผลิตเครื่องจักรไถนาขนาดใหญ่ การผลิตรถแทรกเตอร์สำหรับตากดางที่ดิน การผลิตเครื่องขุดดินขนาดใหญ่ เหล่านี้ล้วนแต่ช่วยในการบุกเบิกที่ดินทางเกษตร และเพิ่มผลผลิตในไร่นาให้มากขึ้น เป็นการผ่อนกลายความหิวโหยของพลโลก และส่งเสริมให้มีการครองชีพดีขึ้นสำหรับบางแห่ง บางประเทศไม่มีแร่ที่คนต้องการใช้ในการอุตสาหกรรม ต้องสั่งแร่เหล่านั้นเข้าไปจากประเทศอื่น เมื่อเป็นเช่นนั้น แร่ดังกล่าวจึงเรียกกันว่า แร่ยุทธปัจจัย (Strategic Minerals) เช่น ดีบุกของประเทศไทย นับถือว่าเป็นแร่ยุทธปัจจัยของประเทศอุตสาหกรรมทางยุโรปและอเมริกา นอกจากนี้ยังมีแร่อื่น ๆ อีก เช่น ทังสแตน แมงกานีส เทพร และไมกา (Mica) เป็นต้น นับว่าแม้เราจะเป็นประเทศเล็ก แต่ประเทศอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ ก็ต้องอาศัยพึ่งพาเหมือนกัน

91. แร่ธาตุในการเศรษฐกิจของไทย ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีแร่ธาตุอยู่หลายอย่าง แต่ที่เราผลิตได้มากและเป็นสินค้าส่งออกของประเทศนั้น คือ แร่ดีบุก (Tin) ซึ่งเมื่อเทียบกับสินค้าส่งออกอย่างอื่น เช่น ข้าว และยางพาราแล้ว ดีบุกนับว่าเป็นที่ 3 อาทิเช่น ในปี พ.ศ. 2500 เป็นต้น ประเทศไทยส่งข้าวออกไปจำหน่ายได้ 3,943 ล้านบาท ส่งยางพาราไปจำหน่ายได้ 1,689 ล้านบาท และส่งดีบุกออกไปจำหน่ายได้ 631 ล้านบาท ซึ่งมากกว่าปีที่แล้ว ๆ มา นอกจากดีบุกแล้ว ประเทศไทยยังผลิตแร่อื่น ๆ สำหรับใช้ภายในประเทศและส่งออกจำหน่ายในต่างประเทศได้อีกมาก เช่น วุลแฟรม (Wolfram) ตะกั่ว (Lead) เทลวง (Antimony) เหล็ก (Iron) และพวกแร่ที่ใช้ในการทำซีเมนต์ เช่น หินปูน

(Limestone) ดินปูนเหนียว (Marl) อิบซัม (Gypsum) ตลอดจนแร่พลังงาน เช่น ถ่านลิกไนต์ (Lignite) และอื่นๆ อีกมาก โดยเฉพาะซีเมนต์นั้น แต่ก่อนเราสั่งซื้อจากต่างประเทศเพื่อใช้ในการก่อสร้างปีละมากๆ แต่เวลานี้เราผลิตได้เอง ดังนั้นจึงทำให้การก่อสร้างบ้านเรือนได้แข็งแรงขึ้น และมีราคาถูกลงมาก ตลอดจนถนนหนทางก็เรียบร้อยและแข็งแรงขึ้นเมื่อสร้างด้วยซีเมนต์ เราจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหากเรามีโรงงานปูนซีเมนต์มากขึ้น หรือผลิตซีเมนต์ให้มากขึ้นแล้ว ประชาชนคนไทยคงจะมีบ้านและถนนที่ดีใช้โดยทั่วถึงในอนาคตอันใกล้ เพราะวัตถุดิบของเรามีอยู่เป็นอันมากแล้ว (ดูแผนที่ 4)

92. การผลิตแร่โลหะ (Metallic Mineral) ในประเทศไทยมีแร่โลหะที่สำคัญอยู่ 6 อย่าง คือ แร่ดีบุก แร่วุลแฟรม แร่พลวง (Antimony) แร่ตะกั่ว แร่เหล็ก และแร่ทองคำ สำหรับแร่ดีบุกนั้น ได้ทำการขุดมานานแล้ว แต่สถิติที่ได้เก็บไว้แต่ปี พ.ศ. 2475 ที่กรมโลหกิจ ปรากฏว่า ระหว่างปี พ.ศ. 2475 ถึงปี พ.ศ. 2484 ผลิตได้ระหว่าง 10,000 ตัน ถึง 17,000 ตัน ระหว่าง พ.ศ. 2485 ถึง พ.ศ. 2493 ผลิตได้น้อยมาก คือ ระหว่าง 1,000 ตัน ถึง 7,000 ตันเท่านั้น ทั้งนี้คงจะเนื่องมาจากภาวะสงครามนั่นเอง แต่ระหว่าง พ.ศ. 2494 ถึง พ.ศ. 2500 การผลิตก็สูงขึ้นระหว่าง 13,000 ตัน ถึง 18,000 ตัน สำหรับแร่วุลแฟรม เมื่อ พ.ศ. 2479 ผลิตได้เพียง 70 ตัน และการผลิตเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะในระหว่างปีของสงครามโลกครั้งที่ 2 ถึง 1,000 หรือ 1,500 ตันต่อปี สถิติในปี พ.ศ. 2493 เป็นต้นมาจนบัดนี้ การผลิตคงอยู่ในระดับใกล้เคียงกับ 1,000 ตัน ถึง 1,600 ตันต่อปีเป็นอย่างสูง แร่พลวงผลิตได้ไม่สม่ำเสมอ ใน พ.ศ. 2496 ผลิตได้ 40 ตัน ต่อมาผลิตได้เพียงปีละประมาณ 100 ตัน หรือต่ำกว่าเป็นส่วนมาก แร่เหล็กผลิตได้ในปี พ.ศ. 2491 เพียง 50 ตัน และเพิ่มขึ้นเป็นลำดับมาโดยไม่ตกเลข จนในปี พ.ศ. 2500 ผลิตได้ถึง 9,000 ตัน สำหรับทองคำนั้นมีสถิติเพียง พ.ศ. 2479 ถึง พ.ศ. 2482 คือ ผลิตได้ระหว่าง 10,000 ออนซ์ ถึง 13,000 ออนซ์ ปีต่อๆ มาไม่มีสถิติตัวเลขไว้ให้พิจารณา

93. การเกิดของแร่ (Ore Deposits) แร่คือธาตุที่มีอยู่ในหิน ถูกนำมารวมกันโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง จนเป็นกลุ่มก้อนมากพอแก่การขุดขึ้นมาใช้ในการเศรษฐกิจได้ บางครั้งการรวมกลุ่มนี้อาจทำให้ได้แร่โลหะที่บริสุทธิ์ เช่น ทองทั้งก้อน เงินทั้งก้อน หรือทองแดงทั้งก้อน เป็นต้น การรวมกันเป็นก้อนเงินและทองที่เห็นได้ชัดอย่างนี้ เรียกว่าเกิดโดยธรรมชาติ (Native) แต่ส่วนมากแร่ไม่ว่าอะไรจะเกิดโดยธรรมชาติ คือ

มักมีความไม่บริสุทธิ์ปนอยู่ เช่น กากหินและธาตุอย่างอื่น ซึ่งถ้าเป็นจะต้องแยกออกโดยวิธีทางเคมี หรือทางเมคานิกส์อย่างใดอย่างหนึ่ง การที่จะได้โลหะเป็นก้อนมาใช้ในการอุตสาหกรรมนั้นจำเป็นจะต้องถลุง (Smelting) ให้แยกออกจากสิ่งไม่บริสุทธิ์ และนำมาหล่อเป็นรูปต่างๆ ตามต้องการ อย่างไรก็ตาม การเกิดของแร่ในหินนั้นอาจเป็นมาได้ด้วยวิธีดังต่อไปนี้ คือ

(1) โดยที่น้ำใต้ดินที่ไหลผ่านตามซอกหินได้พามารวมกันเป็นกลุ่มก้อน เพราะน้ำใต้ดินที่สัมผัสกับหินอันหนึ่งที่แทรกขึ้นมาจากตอนล่าง มักจะร้อนและมีอำนาจการละลายสูง

(2) โดยการเย็นของหินเหลว เช่น หินอัคนีเป็นต้น ซึ่งมีธาตุโลหะอยู่ด้วย ในเวลาหินเย็นลงโลหะอาจมารวมตัวกันอยู่เป็นกลุ่มก้อนภายในหินอันนั้น

(3) โดยการสัมผัสระหว่างหินที่เย็นอยู่แล้วกับหินที่ร้อนซึ่งแทรกขึ้นมาใหม่ (Contact Metamorphism) ทำให้แร่ธาตุมักตกผลึกอยู่ในบริเวณนั้น โดยเหตุนี้เอง นักธรณีวิทยาจึงมักจะค้นหาทำเลสัมผัสของหินเดิมและหินอัคนีที่แทรกขึ้นมาใหม่

94. การกำเนิดของถ่านหิน ถ่านหินเป็นแร่ที่ให้พลังงานในการอุตสาหกรรม ประเทศที่มีถ่านหินอุดมก็จะมีความก้าวหน้าในการอุตสาหกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ่านหินเกิดจากพืชและต้นไม้ ซึ่งทับถมอยู่ภายใต้ดินในสมัยดึกดำบรรพ์ จนเนื้อของมันกลายเป็นธาตุคาร์บอนโดยความกดดันและความร้อนภายใต้ดิน เพราะฉะนั้นถ่านหินจึงเป็นหินตะกอนอย่างหนึ่ง ซึ่งทางธรณีวิทยาถือว่าเกิดขึ้นในสมัยถ่าน (Carboniferous Age) แม้ว่าจะเป็นแผ่นถ่านหินที่บางก็ต้องใช้เวลานาน ในการกำเนิดและการสะสม ส่วนมากจากพืชและต้นไม้จะอยู่เป็นถ่านหินได้ก็มักจะจมอยู่ในน้ำหรือในที่ชื้นแฉะ ซึ่งน้ำจะช่วยให้กากพืชและลำต้นของต้นไม้มีเนื้อมันอยู่ได้โดยไม่ย่อยและผุพัง หลังจากที่ดินตะกอนได้สะสมพอหนาขึ้นก็จะฝังกากพืชไว้ภายใต้ดิน ดังนั้นจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของหินตะกอนหรือหินชั้น (Stratified Rock) ซึ่งแผ่นของหินชั้นนี้จะหนาขึ้นขึ้นไปตามพื้นราบ และถ้าหากแผ่นของหินไม่ได้ถูกรบกวนจากการเปลี่ยนแปลงทางธรณีวิทยาจนกระทั่งถึงในปัจจุบัน ก็จะทำให้การขุดถ่านหินสะดวกขึ้น เพราะถ่านหินยังคงอยู่ในพื้นระดับเดียวกันและมีความลึกไล่เลี่ยกัน ในบางบริเวณปรากฏว่าแผ่นของหินชั้นโค้งงอหรือหักมาก เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางธรณีวิทยา ทำให้การสำรวจและการขุดถ่านหินมีปัญหาที่ยุ่งยาก อย่างไรก็ตาม การโค้งงอของแผ่นหินก็ช่วยทำให้คุณภาพถ่านหินดีขึ้นโดยการแปรสภาพของถ่านหินให้มีคาร์บอน

มากขึ้น เพราะการโค้งงอนย่อมเกิดจากแรงความกดดัน และมีความร้อนด้วย เนื่องจากแผ่นดินเปลี่ยนแปลงในระดับ อยู่เสมอ ดังนั้นแผ่นของด้านหินอาจมีซ้อนกันหลายแผ่น ในทางเศรษฐกิจ แหล่งด้านหินเช่นนี้ย่อมให้ผลประโยชน์ มากในการขุดค้น

๑๕. ประเภทของด้านหิน เนื่องจากด้านหินที่เกิดขึ้นนั้น ได้รับความกดดันและความร้อนขนาดต่าง ๆ กัน ดังนั้นด้าน หินจึงมีคุณภาพซึ่งอาจจะจำแนกได้ตามขนาดของคาร์บอน ที่มีอยู่ ในชั้นด้านหินที่เริ่มเกิดอาจจะเป็นเพียงกาฬพืช (Peat) ซึ่งเป็นแค่เพียงเชื้อของพืชที่ถั่งเหลืออยู่ และมีสีดำ เข้มในที่ชื้นและทั่วไป และอาจนำมาตากแห้งเพื่อทำเป็นเชื้อ เกล็ดได้ ถ้าหากกาฬพืชเหล่านี้ถูกดินทับถมนานเข้า ย่อมจะ มีเนื้อแน่นและกลายเป็นด้านหินในชั้นคั้น เรียกกันว่าลิกไนต์ (Lignite) ซึ่งเป็นด้านหินสีน้ำตาลและมีก้อนเล็ก ในเมื่อน้ำหนักของหินที่มีอยู่เบียดบนมากขึ้น ก็ยิ่งเพิ่มความกดดัน มากขึ้นกลายเป็นด้านหินอย่างอ่อน (Bituminous Coal) ซึ่ง มีความสำคัญมากในการอุตสาหกรรมและการผลิตพลังงาน จำพวกที่ใช้ในการถลุงเหล็กซึ่งเรียกว่า โถก (Coke) ส่วน พวกที่ไม่ใช่โถก (Non-Coking Coal) ใช้สำหรับการผลิต การพลังงานและการเผา เพื่อทำความอบอุ่นภายในบ้านเรือน ในเขตอากาศหนาว และในบริเวณที่มีการโค้งงอของแผ่น หินนั้น ด้านหินจะถูกเปลี่ยนแปลงด้วยความกดดันและ ความร้อนมาก (Metamorphism) ก็จะกลายเป็นด้านหินแข็ง (Anthracite) ซึ่งเป็นด้านหินชั้นดีเชื้อมีก๊าซเหลือน้อยและ มีคาร์บอนมาก ดังนั้นเมื่อเผา จึงไม่มีควันและให้ความ ร้อนสูง

๑๖. กำเนิดของน้ำมันปิโตรเลียม น้ำมันปิโตรเลียมเป็น น้ำมันที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับการ กำเนิดของด้านหิน แต่ น้ำมันปิโตรเลียมนี้ได้ น้ำมันมาจาก ซากของสัตว์ที่ถูกฝังอยู่ภายใต้ท้องทะเลเป็นเวลานาน เมื่อ ได้รับความกดดันและความร้อนภายใต้ดินหรือหินตะกอน ซึ่งซ้อนกันอยู่ชั้นบนหลายชั้น ก็จะกลายเป็นน้ำมันมีสีเข้วย แดงดำหรือน้ำตาล น้ำมันปิโตรเลียมมีความถ่วงจำเพาะน้อยกว่าน้ำ ดังนั้นจึงมักจะถูกน้ำใต้ดินดันขึ้นสู่เบื้องสูง ฉะนั้น น้ำมันที่จะถูกเก็บไว้ได้ภายใต้หินชั้นจะต้องมีหินชั้นที่ลักษณะ แน่นและไม่เป็นโพรงกักน้ำมันไว้ได้ รูปของหินชั้นที่กัก น้ำมันไว้ได้นี้ มักมีรูปร่างลักษณะเป็นรูปโดมหรือกระทะคว่ำ อีกอย่างหนึ่งเรียกว่าโดมของเกลือ (Salt Dome) ถ้ามีฉนวนนี้ ก็อาจจะเป็นบริเวณซอกของรอยหักของหินที่เอียง (Inclined Fault) บริเวณเช่นนี้เรียกกันทั่วไปว่าบ่อน้ำมัน (Oil Pool) สำหรับบริเวณที่มีหินตะกอนเช่นหินทราย มักจะเป็นบริเวณ

ที่มีน้ำมันซึ่งตอนบนถูกครอบไว้ด้วยหินเชล สำหรับก๊าซมี น้ำหนักเบากว่าน้ำมัน จึงปรากฏอยู่ตอนบนของน้ำมันอีก ที่หนึ่ง

๑๗. ดินแร่ทองคำ (Hypothermal Gold Ore) ดินแร่ นี้ประกอบด้วยโลหะทองคำในกากแร่ ซึ่งส่วนมากเป็นหิน แก้ว (Quartz) นอกนั้นมีแร่ Pyrite, Galena, Zinc Blende, Arsenopyrite และ Chalcopyrite มี แหล่งกำเนิด ที่บ้านป่าไผ่ และถ้ำซอ ตำบลไค้ะโม๊ะ จังหวัดนราธิวาส, บ้านบ่อทอง อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี, อำเภอกองคาญนิ จังหวัดกาญจนบุรี, อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย และอำเภอ โกลสำโรง จังหวัดลพบุรี มี ประโยชน์ ในการแยกเอาโลหะ ทองคำเพื่อทำเครื่องประดับ ทำตัวปกกา ทำเครื่องใช้มีค่า ต่างๆ และใช้เกลือบโลหะเพื่อความงดงาม

ทองคำมักเกิดอยู่ในลานแหล่งแร่พลัด (Placer) ซึ่ง สะสมกันเป็นชั้นบางๆ กลุ่มอยู่เหนือหินตามลานดิน ลาน แร่ที่สูงกว่าระดับน้ำในลำธารราวๆ 1-5 เมตร ประกอบด้วยดินเหนียว โกลนตม หรือรวมทั้งเศษหินหุ ซึ่งหลุดมา จากหินดานที่รองรับอยู่ข้างล่าง และทองส่วนมากมักอยู่ตาม แนวลาน ซึ่งสูงจากหินดานราวๆ 50 ซม. ในประเทศไทย มีแหล่งทองคำอยู่มากมาย ใน 70 จังหวัด มีถึง 28 จังหวัด แหล่งแร่ที่เป็นที่รู้จักและร้อนทองคำกันมากคือ

(1) แหล่งแร่ทองคำที่ลานแร่ป่าร้อน อำเภอบาง สะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แหล่งทองคำแหล่งนี้เป็นที่ รู้จักกันมานานแล้ว และขณะนี้ก็ยังร้อนกันอยู่ ทองที่ได้จาก ลานแร่ป่าร้อนนี้ขนาดผละเอืดยจนถึงขนาดเกล็ดหยาบๆ หรือเป็นก้อนหนัก 50 กรัม มีความบริสุทธิ์ราว 990 ใน 1000

(2) แหล่งแร่ทองคำที่ไค้ะโม๊ะ อำเภอแวง จังหวัดนรา- ธิวาส แหล่งนี้ได้มีบริษัทฝรั่งเศส Societe Des Mines D'or De Lichho เข้าทำการขุดอยู่ราว 5 ปี (พ.ศ. 2479-2483) ได้ทองประมาณ 10,000 ฝนนีออนซ์ต่อปี

(3) แหล่งแร่ทองคำที่บ้านบ่อทอง อำเภอกบินทร์บุรี จังหวัดปราจีนบุรี ซึ่งในครั้งก่อนเคยมีทองคำอย่างอุดม ผู้ ทำเหมืองสามารถขุดได้สัปดาห์หนึ่งขนาดลูกมะพร้าว

นอกจากนี้ยังมีทองคำที่แหล่งอื่นๆ อีก เช่นที่อำเภอ พนสนิม จังหวัดชลบุรี, อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์, อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี, อำเภอแม่จัน จังหวัด เชียงราย, อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง, และอำเภอกองคาญนิ จังหวัดกาญจนบุรี

ผลผลิตทองคำที่ได้จากกรมโลหกิจ ในปี พ.ศ. 2479-2483 มีดังนี้คือ

ท.ศ.	กิโลกรัม	ฟิโนออนซ์
2479	321.522	10,337
2480	428.246	13,768
2481	423.638	13,620
2482	395.369	12,711
2483	282.661	12,303

ราคาทองคำใน ท.ศ. 2498 กรัมลละ 30.50 บาท หรือหนักบาทละ 457.50 บาท สำหรับทองคำบริสุทธิ์ 990 ใน 1000

98. กระดาษทองคำ (Auriferous Pay Dirt) ได้ค้นพบประกอบด้วยโลหะทองคำ และก้อนกรวด Schist, Diorite, Quartz, Magnetite, Pyrite และ Amphibolite แหล่งกำเนิดมีที่บ้านหัวขี้เหล็ก ตำบลบ้านคู้ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย, อำเภอฝาง จังหวัดลำพูน, อำเภอเชียงคำ และพะเยา จังหวัดเชียงราย, อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีประโยชน์ในการเอามาแยกเอาแร่ทองคำ

99. สีนแร่ดีบุก (Tin Ore) แร่ดีบุก (Cassiterite) ประกอบด้วยดีบุกและออกซิเจน ในภาคแร่มีหิน Quartz, Arsenopyrite, Tourmaline และ Muscovite มีแหล่งกำเนิดที่เขาวัว ตำบลแม่่น้ำ อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี จันทบุรี และทุกจังหวัดในภาคใต้ จังหวัดกาญจนบุรี และเชียงราย มีประโยชน์ในการถลุงเอาโลหะดีบุก ใช้เคลือบกระป๋องอาหาร ใช้ทำสีย้อมผ้า ใช้ผสมในตะกั่วบัดกรี ใช้ทำโลหะขาว ใช้ผสมกับทองแดงทำสัมฤทธิ์ ใช้ทำปืน ทำหลอดขาศีทันต์ ถ้ำชา กระดาษห่อบุหรี่ ผสมปรอททากระเจี๊ว และอื่นๆอีกหลายอย่าง แร่ดีบุกเป็นแร่ที่มีสีดำ สีนํ้าตาล สีเทาคล้ายตะกั่ว สีเหลือง สีเขียว สีม่วง และสีแดง ก็มี ดีบุกเป็นแร่ที่มีคุณภาพพิเศษ ก็ไม่เป็นที่นิยมหรือรูดค้าง่าย ดังนั้น จึงมีประโยชน์ในการทำเคลือบป้องกันสนิม ทำผลิตภัณฑ์ที่สำคัญคือจังหวัดพังงา ภูเก็ต และระนอง นอกจากนี้ การผลิตได้ผลไม่สม่ำเสมอ บางแห่งได้มากเป็นบางปี และบางแห่งก็ได้ได้น้อยเป็นบางปี (ดูผนวกที่ 54)

ใน ท.ศ. 2498 มีเหมืองแร่ดีบุกเปิดทำการ 343 เหมืองผลิตแร่ดีบุกได้ประมาณ 15,431.0 เมตริกตัน จังหวัดที่มีเหมืองเปิดทำการมากที่สุดได้แก่จังหวัดระนอง โดยมีเหมืองเปิดทำการ 73 เหมือง ผลิตแร่ได้ประมาณ 1,860.5 เมตริกตัน จังหวัดที่มีเหมืองเปิดทำการรองลงมาได้แก่ ตะกั่วป่า (จังหวัดพังงา) ภูเก็ต นครศรีธรรมราช และยะลา

ตัวอย่างการผลิตแร่ดีบุกตามสถิติของกรมโลหกิจในระยะ 5 ปี คือ

ท.ศ.	แร่ที่ผลิตได้เป็นเมตริกตัน
2494	13,409.6
2495	13,377.0
2496	14,290.5
2497	13,795.9
2498	15,431.0

แร่ดีบุกเป็นสินค้าที่สำคัญของประเทศไทย โดยส่งออกไปจำหน่ายในประเทศต่างๆ เช่น ปีนัง สิงคโปร์ สหรัฐอเมริกา บราซิล และเนเธอร์แลนด์

สถิติการส่งออกไปจำหน่าย ซึ่งกรมโลหกิจทำไว้ คือ
ท.ศ. ปริมาณการส่งออก (ตัน) เป็นมูลค่า (บาท)

2494	12,431.5	405,898,400
2495	13,749.2	377,790,415
2496	14,381.0	316,685,725
2497	13,431.6	329,813,500
2498	15,453.8	421,166,770

100. กลาดีบุก (Decomposed Stanniferous Pegmatite) อยู่ในภาคหิน Quartz, Muscovite, Tourmaline, Kaolin และดีบุก มีแหล่งเกิดที่อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา, จังหวัดระนอง, จังหวัดภูเก็ต และจังหวัดอื่นๆทางภาคใต้ ประโยชน์ของแร่ก็นำมาแยกเอาโลหะดีบุก

101. กระดาษแร่ดีบุกได้ดิน (Tin Wash) แร่ดีบุกอยู่ในกรวด Quartz, ดิน Kaolin, ทราบ, Ilmenite, Monazite, Tourmaline และ Garnet มีแหล่งเกิดอยู่ในจังหวัดภูเก็ต และจังหวัดทั่วไปทางภาคใต้ จังหวัดกาญจนบุรี ลำปาง เชียงราย จันทบุรี และตราด มีประโยชน์ในการนำมาแยกเอาแร่ดีบุก

102. สีนแร่วุลแฟรม (Wolfram Ore) แร่วุลแฟรมประกอบด้วยมังกานีส ทังสเตน และออกซิเจน อยู่ในภาคแร่ Quartz มีแหล่งกำเนิดที่ตำบลเฉวงเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี, จังหวัดกาญจนบุรี, สงขลา, ยะลา, ระนอง และนครศรีธรรมราช (ดูผนวกที่ 55)

แร่วุลแฟรมเป็นแร่ที่มีประโยชน์ในทางถลุงเอาโลหะทังสเตน ใช้ผสมกับเหล็ก ทำเหล็กกล้า เหล็กเจาะ เหล็กกลึง และเครื่องมือผ่าตัด นอกจากนี้ยังใช้ทำหลอดไฟไส้เคลือบกับทังสเตนใช้ทำสีย้อมผ้า ทำแก้วทนไฟ ทำสีสำหรับพิมพ์บนผ้า ทำไฟไฮโดรเจนให้ร้อนจัด ทำสักระเบื่องเคลือบและทำให้โลหะแข็งเมื่อมีอุณหภูมิสูง

แร่วุลแฟรมที่พบในประเทศไทยมีสองชนิด คือ ชนิดสีดำคือวุลแฟรมไมท์ พบที่เขาโต๊ะแซะ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต, เหมืองปลีอก จังหวัดกาญจนบุรี, เกาะสมุย

Δ ทำเลแร่ดีบุก บริเวณที่ปลูกต้นหมื่นตามแนวเขตเขตตะเล

Δ เขื่อนกั้นน้ำ

Δ เขื่อน

และเกาะหมัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี, อำเภอท่าเสาและ
อำเภอสิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช, บ้านยางพะเพ
อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน, แร่พลูแฟรมไมท์
เป็นแร่ที่ผลิตจากอำเภอแม่สะเรียงมากที่สุดในประเทศไทย

แร่พลูแฟรมชนิดที่สองมีสีขาว เรียกว่า พลูแฟรมสีไลท์
พบที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา, อำเภอสิชล จังหวัดนคร
ศรีธรรมราช, จังหวัดสุราษฎร์ธานี, โกล์เหมืองปี่ลือก และ
อำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน มีพบบ้างไม่มากนัก
ส่วนแร่ที่ซื้อขายกันในท้องตลาดนั้นได้แก่พลูแฟรมไมท์ ซึ่ง
เรียกสั้นๆว่า พลูแฟรม

ใน พ.ศ. 2498 มีเหมืองแร่พลูแฟรม 39 เหมือง ผลิต
แร่พลูแฟรมได้ 1,135.6 เมตริกตัน จังหวัดที่มีเหมืองแร่
พลูแฟรมมากที่สุด คือจังหวัดนครศรีธรรมราชคือ 12 เหมือง
ผลิตแร่พลูแฟรมได้ 85.9 เมตริกตัน จังหวัดสงขลามิ 7
เหมือง ผลิตแร่พลูแฟรมได้ 122.1 เมตริกตัน จังหวัดแม่ฮ่อง
สอนมี 5 เหมือง ผลิตแร่พลูแฟรมได้ 130.5 เมตริกตัน ส่วน
จังหวัดกาญจนบุรีมี 2 เหมือง และเป็นเหมืองผลิตแร่พลูแฟรม
กับดีบุกอีก 9 เหมือง รวมกันผลิตแร่พลูแฟรมได้ 540.2
เมตริกตัน

สำหรับการผลิตในระยะ 5 ปี ตามสถิติของกรมโลหกิจ
คือ

พ.ศ.	ปริมาณผลิต (เมตริกตัน)
2494	1,342.3
2495	1,626.7
2496	1,620.8
2497	1,104.2
2498	1,135.6

พลูแฟรมเป็นสินค้าขาออกที่สำคัญของประเทศไทยเช่น
กัน โดยส่งไปจำหน่ายยังประเทศญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา
อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน เนเธอร์แลนด์ และสวีเดน

สถิติปริมาณการส่งออกจำหน่ายในต่างประเทศ คือ

พ.ศ.	ปริมาณส่งออกเป็นเมตริกตัน	เป็นมูลค่า (บาท)
2494	1,312.6	117,121,700
2495	1,286.8	93,640,640
2496	1,414.0	60,547,200
2497	1,153.8	30,046,330
2498	1,456.2	63,196,490

สำหรับการส่งออกในบางปี มากกว่าการผลิตในปีนั้น
เนื่องจากเป็นแร่ตกค้างจากปีก่อน

103. สายแร่ดีบุกและทังสแตน ทางภาคตะวันออก
เฉียดเหนือตลอดจนถึงภาคใต้ของประเทศไทย เป็นสาย

แร่เฉียดกับกับสายแร่ของหม่า-ไทย-มลายา (Tin-Tung-
sten Metallogenic Province of Malay And Peninsular Thai-
land) สายแร่อยู่ในหิน Pegmatites มีแร่ Cassiterite และ
Wolframite อยู่ตามสันเขากั้นที่กรมแดนระหว่างประเทศไทย
กับหม่า การขุดแร่ในฤดูแล้งของแถบนี้ค่อนข้างจะลำบาก
เพราะขาดน้ำในการล้างแร่

สำหรับสายแร่ดีบุกและทังสแตนทางภาคใต้ มีตั้งแต่
จังหวัดชุมพรไปจนถึงกรมแดนไทยและมลายา แถบนี้
เป็นแหล่งแร่ดีบุกที่แท้จริงของประเทศ เพราะผลิตแร่ได้
มากที่สุด แร่ทางภาคนี้มักอยู่ในหินแกรนิตของสมัย Cre-
taceous ซึ่งโผล่ขึ้นมาจากเบื้องล่างในหินเชล หินทราย และ
หินปูนสมัย Palaeozoic และสมัย Mesozoic ดังนั้นบริเวณ
สัมผัส (Contact Zone) จึงมักมีเหมืองแร่ดีบุกอยู่ทั่วไป
เนื่องจากการสึกกร่อนและผุพังของหิน จึงทำให้แร่ดีบุก
Cassiterite ถูกน้ำพัดพาไปอยู่ในที่ต่ำก็มี ดังนั้นแหล่งแร่
จึงแบ่งออกตามทำเล คือ แหล่งแร่ตกค้าง (Fluvial หรือ
Residual) ขวากที่อยู่ตามข้างภูเขา (Colluvial หรือ
Hillside Creep) และบริเวณลุ่มต่ำธาร (Alluvial หรือ
Placers)

104. การขุดแร่ดีบุก การขุดแร่ดีบุกในประเทศไทย
ตามประวัติปรากฏว่า เริ่มทำโดยคนจีนที่อพยพเข้ามาอยู่
ทางภาคใต้ จนกระทั่งปัจจุบันนี้ นิคมเหมืองแร่ส่วนใหญ่
ทางภาคใต้ เป็นนิคมของเชื้อสายของชาวจีน ทวกโปรตุเกส
ได้ตกลงการค้ากับประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2054 ได้ตั้งศูนย์
การค้าขึ้นที่ภูเก็ต และต่อจากนั้นชาวยุโรปก็ได้มาเห็นพวก
คนจีนทำเหมืองแร่ดีบุกกันอยู่แล้ว ในปี พ.ศ. 2449 มีชาว
ออสเตรเลียชื่อ Captain E.T. Miles เข้ามาขุดแร่ดีบุกโดยใช้
เรือขุดตามแม่น้ำและปากอ่าว ปรากฏว่าได้ผลดี จึงทำการ
ขุดกันด้วยเรือขุดอีกหลายแห่ง และต่อมาได้จัดตั้งเป็น
บริษัทขึ้น

105. การขุดแร่ดีบุกด้วยเรือขุด (Dredge) หลังจาก
ที่ Captain Miles ได้ทดลองขุดแร่ด้วยเรือขุดเป็นผลดี ก็
มีบริษัทอื่นๆทำตามกันขึ้นอีกเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะ
บริษัทของชาวออสเตรเลียและอังกฤษ นอกจากนี้แล้วก็มี
บริษัทภายในประเทศ ในปี พ.ศ. 2484 มีเรือขุดอยู่ 39 ลำ
ซึ่งสามารถขุดแร่ได้ 62.6% ของแร่ที่ขุดได้โดยวิธีอื่น ใน
ระหว่างสงครามมหาเอเชียบูรพา เรือขุดเหล่านี้ต้องหยุด
งานเพราะขาดน้ำมันเชื้อเพลิง ผลิตได้เพียง 6.0% เรือ
ขุดเหล่านี้ ส่วนใหญ่ขุดในบริเวณที่ลุ่มใกล้แม่น้ำลำคลอง
มีจำนวนน้อยลำที่ทำงานห่างออกไปจากฝั่งทะเล แม้ว่าพื้นที่
ที่จะขุดได้กันแล้วโดยพวกคนจีน แต่เรือขุดก็ยังใช้

15. เรือขุดแร่ดิบุก

พื้นที่นั้นขุดแร่ขึ้นมาอีกได้เป็นอันมาก บรรดาเรือขุดแร่เหล่านี้ มีความสามารถในการขุดระดับลึกจำกัด หากทำอุปกรณ์ให้ขุดได้ลึกลงไปอีก คงจะได้แร่เพิ่มขึ้นอีกเป็นอันมาก สำหรับการลงทุนขุดแร่ด้วยเรือขุดในปัจจุบันนี้ จะได้ผลทางเศรษฐกิจ จะต้องได้แร่ Cassiterite ประมาณไม่ต่ำกว่า 0.25 ปอนด์ต่อ 1 ลูกบาศก์หลา (Cubic Yard) ของดินที่ขุดขึ้นมา

106. การขุดด้วยวิธีสูบ (Gravel Pump Mines) แร่ที่ตกตะกอนอยู่ในที่ลุ่ม (Placers) ซึ่งมีขนาดแถบนั้น อาจขุดได้โดยวิธีสูบ (Gravel Pumping) ในปี พ.ศ. 2484 มีเหมืองแบบนี้อยู่ทางใต้ 61 เหมือง ในปี พ.ศ. 2492 มี 44 และผลิตแร่ได้ 22.13 % ของแร่ทั้งหมดที่ได้โดยวิธีอื่น ส่วนมากเป็นแร่ที่ขุดโดยบริษัทภายในประเทศ ซึ่งตั้งท่าเลเหมืองอยู่ตามพื้นที่แร่ตกค้าง (Eluvial) วิธีการคือเอาน้ำฉีดเข้าที่ข้างภูเขา ให้หินและแร่พังลงมาในบริเวณก้นบ่อ แล้วใช้เครื่องสูบ Gravel Pump สูบดินและแร่ ซึ่งปนอยู่กับน้ำที่ก้นบ่อขึ้นไปบนรางกูแร่ (Palong) การลำเลียงแร่ออกจากหินกระทำโดยปล่อยให้หิน กรวด และทราย ที่สูบขึ้นมาไหลลงไปตามราง (Palong) ภายในรางมีไม้เล็กๆ ขึ้นขวางรางไว้เป็นระยะ เพื่อกันแร่ดิบุกไว้ และปล่อยให้กรวดและทรายที่เบากว่าแร่ไหลตามน้ำลงไป เมื่อเห็นว่าแร่ตกอยู่ก้นรางตามชั้นของไม้ที่ขวางอยู่มากพอแล้ว ก็หยุดลำเลียงแร่เสียที่หนึ่ง เมื่อโคยแร่ที่ได้ สำหรับการลงทุนทำเหมืองแร่แบบนี้ มีราคาสูงกว่าการลงทุนทำด้วยเรือขุด เมื่อคิดจากหน่วยของแร่ที่ขุดได้ถ้าจะทำได้โดยไม่ขาดทุน ต้องได้แร่ประมาณ 2 เท่าของเหมืองที่ขุดด้วยเรือ คือ 0.5 ถึง 0.62 ปอนด์ต่อ 1 ลูกบาศก์หลาของดินที่ขุดขึ้นมา

107. เหมืองดีด (Hydraulic Mines) เหมืองเช่นนี้

จะต้องทำในบริเวณที่มีภูเขาชัน และแร่ติดอยู่ตามข้างภูเขา นั้น การลงทุนนี้จะอยู่ที่เครื่องสูบน้ำเป็นส่วนใหญ่ ในปี พ.ศ. 2492 เหมืองชนิดนี้ผลิตแร่ได้เพียง 1.7 % ของวิธีผลิตอย่างอื่นรวมกัน ส่วนมากเหมืองแบบนี้จะตั้งอยู่ตามบริเวณแร่ตกค้าง (Eluvium) หรือบริเวณสัมผัสของหินแกรนิต การทำเหมืองชนิดนี้ขึ้นอยู่กับปริมาณของน้ำด้วย ก็จะต้องมีน้ำมากพอที่จะฉีดเข้าไปที่ข้างภูเขา เพื่อให้แร่พังทลายลงมา แล้วใช้เครื่อง Elevator ดูดเอาแร่ไปดินที่พังลงมาขึ้นไปบนรางสำหรับลำเลียงและกูแร่ คล้ายกับที่ใช้ในการทำเหมืองสูบ

108. เหมืองตามสายแร่ (Lode Mines) หรือเหมืองอุโมงค์ ในปี พ.ศ. 2492 เหมืองสายแร่ผลิตแร่ได้ราว 8 % ของการผลิตวิธีอื่น ๆ รวมกัน โดยเฉพาะในจังหวัดยะลาทำกันมาก วิธีการขุดแร่ในสายแร่เช่นนี้ มักจะทำกันโดยวิธีง่าย ๆ อย่างที่ทำกันมาแต่โบราณ ไม่มีเครื่องมือหรืออุปกรณ์เครื่องทุ่นแรงงานแต่อย่างใด ในบางโอกาส ก็มักเป็นอันตรายแก่ผู้ที่ทำการขุด เช่นหินที่เจาะไว้จะพังลงมา

109. การขุดแร่ทังสเทน (Tungsten Mining) สายแร่ (Veins) ของแร่วุลแฟรมไมท์ กับ Pegmatites ของภาคใต้ นั้น คล้ายกับที่ทำในภาคตะวันตกเฉียงเหนือ ดังได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น ในบริเวณแร่ตกค้าง (Eluvial Placers) จะมีแร่วุลแฟรมไมท์อยู่บ้าง แต่ในบริเวณลุ่มแม่น้ำลำธาร (Placers) ไม่ค่อยพบแร่ชนิดนี้ ในบริเวณสัมผัสของหินแปร (Contact Metamorphic) จะพบทั้งวุลแฟรมไมท์และแร่ Scheelite ในจำพวกหินปูน

110. การถลุงแร่ดิบุกในประเทศไทย ในประเทศไทยเรายังขาดพลังงานและอุปกรณ์ในการถลุงแร่ดิบุก ดังนั้นที่ทำกันบ้างจึงนับว่าน้อยมาก เมื่อ พ.ศ. 2486 ถลุงได้ 2,351 ตัน ปีต่อมาได้ 3,534 ตัน และต่อมาการผลิตตกลงไปใน พ.ศ. 2490 ถลุงได้เพียง 141 ตัน ขณะนี้ประเทศไทยกำลังส่งเสริมการอุตสาหกรรมอย่างกว้างขวาง และขยายการลงทุนมากขึ้นเป็นลำดับ โดยเฉพาะในทางภาคใต้ จะมีการขุดลึกในท้องของจังหวัดกระบี่ เพื่อผลิตพลังงานไฟฟ้า หากได้พลังงานพอเพียง คงได้ประโยชน์ต่อการถลุงแร่ดิบุกมากขึ้น การอุตสาหกรรมที่ต้องการใช้แร่ดิบุกย่อมจะมีมากเป็นเงาตามตัว สำหรับกรมโลหกิจในกระทรวงอุตสาหกรรมก็ทำการถลุง เพื่อการศึกษาและค้นคว้าอยู่เป็นประจำอยู่ในขณะนี้

111. แร่พลวง (Stibnite) อยู่ในหินไฮดรอสอกไซต์ หินแกรนิต หินปูน และหินควอตไซต์ มีแหล่งกำเนิดอยู่ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี อำเภอสบปราบ และอำเภอแจ้ห่ม

จังหวัดลำปาง, และเขาผากัน จังหวัดแพร่ แร่พลวงมีประโยชน์ในการถลุงเอาโลหะพลวง (Antimony) ใช้ทำโลหะผสม (Alloy) ต่างๆ ผสมเหล็กทำตัวพิมพ์ ทำสีผสมหัวไม้ขีดไฟ ใช้บรรจุแก้วกระสุนกระบอกแตก เมื่อระเบิดจะเป็นก้อนขาวหนาหุ้ม ใช้ผสมยาบางชนิด ใช้ผสมโลหะเพื่อให้โลหะขยายตัวเมื่อเย็นลง ทำให้โลหะรักษารูปร่างคงที่

แร่พลวงที่ทำการขุดได้ในประเทศไทย เป็นแร่ชนิดในที่มีปริมาณน้อย มีลักษณะอ่อน มีสีคล้ายตะกั่ว ในปี พ.ศ. 2498 มีเหมืองแร่เปิดทำการ 5 เหมือง ผลิตแร่พลวงได้ปริมาณ 48.5 เมตริกตัน จังหวัดที่ทำการผลิตได้มากที่สุดคือ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งผลิตได้ 26.8 เมตริกตัน รองลงมาได้แก่ จังหวัดแพร่ ซึ่งผลิตได้ 17.3 เมตริกตัน และที่จังหวัดลำปาง ผลิตได้ 4.4 เมตริกตัน

สถิติปริมาณการผลิตแร่พลวง ตั้งแต่ พ.ศ. 2494 ถึง พ.ศ. 2499 คือ

พ.ศ.	ปริมาณผลิตเป็นเมตริกตัน
2494	129.4
2495	139.4
2496	91.7
2497	140.9
2498	48.6

แร่พลวงส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ เช่นที่ประเทศญี่ปุ่น และเบลเยียม

พ.ศ.	ปริมาณส่งออกเป็นเมตริกตัน	มูลค่าเป็นบาท
2495	49.1	98,400
2496	84.5	175,300
2497	134.8	296,960
2498	94.8	194,070

112. แร่ตะกั่ว (Lead) ตะกั่วมักอยู่ร่วมกับแร่อื่นๆ เช่น เงิน สังกะสี ซิลิกา (Silica) เหล็ก และกำมะถัน มีแหล่งกำเนิดที่จังหวัดเพชรบูรณ์ ลำปาง เชียงใหม่ และกาญจนบุรี ตะกั่วมีประโยชน์ใช้ทำตะกั่วแบตเตอรี่ ใช้ทำตะกั่วบัดกรี ทำแผ่นโลหะและท่อสายไฟฟ้า หล่อตัวพิมพ์ ทำลูกปืน ทำโลหะผสม ทำสี ทำเครื่องเคลือบดินเผา และผสมยาบางชนิด

แร่ตะกั่วที่ปนอยู่ร่วมกับแร่สังกะสี และที่ขุดได้ในประเทศไทยส่วนมากได้จากจังหวัดกาญจนบุรี เป็นแร่ Galena และ Sphalerite ซึ่งมีเงินแถมอยู่ด้วยถึงร้อยละ 1

สถิติการผลิตแร่ตะกั่วตั้งแต่ปี พ.ศ. 2494 ถึง พ.ศ. 2498 คือ

พ.ศ.	ปริมาณผลิตเป็นเมตริกตัน
2494	2,558.8
2495	2,460.0
2496	7,959.7
2497	11,662.3
2498	12,512.0

แร่ตะกั่วเป็นสินค้าที่ประเทศไทยส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ เช่น ประเทศแคนาดา เบลเยียม เนเธอร์แลนด์ และเยอรมัน

สถิติการส่งออกของแร่ตะกั่ว ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2494 ถึง พ.ศ. 2498

พ.ศ.	ปริมาณส่งออกเป็นเมตริกตัน	มูลค่าเป็นบาท
2494	2,905.2	7,380,430
2495	2,400.0	6,000,000
2496	6,740.0	10,110,000
2497	12,257.3	15,708,770
2498	11,675.0	11,675,000

113. แร่สังกะสี (Zinc) แร่ Sphalerite มีสังกะสีและกำมะถัน มีแหล่งกำเนิดที่ อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่, ตำบลหนองไผ่ จังหวัดกาญจนบุรี และอำเภอเถิน จังหวัดลำปาง แร่สังกะสีและตะกั่วทางใต้มีที่ถ้ำทะเล ในจังหวัดยะลา มีประโยชน์ในการถลุงเอาโลหะสังกะสีเพื่อทำสังกะสีเคลือบแผ่นเหล็กกันสนิม และทำสังกะสีสำหรับแยกทองคำออกจากน้ำไซยาไนด์

114. แร่เหล็ก (Iron Ore) แร่เหล็กประกอบด้วยเหล็กและออกซิเจน มีแหล่งกำเนิดในจังหวัดเลย แพร่ นครสวรรค์ ลำพูน นครศรีธรรมราช สุราษฎร์ธานี กระบี่ และอุดรธานี มีประโยชน์ในการนำมาถลุงเอาโลหะเหล็ก แหล่งแร่เหล็กในประเทศไทยมีแร่อยู่ 3 อย่าง คือ

(1) แร่แม่เหล็ก (Magnetite) มีโลหะประมาณ 72.4% มีสีดำมีคุณสมบัติดูดแม่เหล็ก และบางทีก็เป็นแม่เหล็กในตัวเอง พบที่อำเภอเมือง จังหวัดกระบี่ และอำเภอตรอน จังหวัดอุดรธานี

(2) แร่เหล็กแดง (Hematite) มีโลหะประมาณ 70% มีสีแดงจนถึงสีแดงเข้ม พบที่โลกสำโรง จังหวัดลพบุรี, อำเภอคากี จังหวัดนครสวรรค์, อำเภอสอง จังหวัดแพร่, อำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่, อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช และอำเภอบางกล้า จังหวัดยะลา

(3) แร่เหล็กเหลือง (Limonite) มีโลหะประมาณ 50%-60% และมีสีเหลือง สีน้ำตาล หรือสีดำ พบที่

เกาะลันตา จังหวัดกระบี่, อำเภอสีชล จังหวัดนกร
ศรีธรรมราช และอำเภอปัว จังหวัดน่าน

แหล่งแร่เหล็กที่เขาน้อมกริม ถึงอำเภอป้อพลอย จังหวัด
กาญจนบุรี มีแร่เหล็กชนิด Hematite-Limonite ประมาณ
ว่า มีเนื้อเหล็ก 50 %

การผลิตแร่เหล็กนั้น บริษัทปูนซิเมนต์ไทยได้เอาเหล็ก
จากเขาน้อมกรวาช อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรีมาถลุง แร่
ที่เขาน้อมกรวาชเป็นแร่เหล็กแดง เข้าใจว่า มีแร่สำรองอยู่
ประมาณ 700,000 ตัน การผลิตในปัจจุบันได้น้อย และ
เพื่อใช้ภายในประเทศ ไม่มีเหลือสำหรับจะจำหน่ายออกไป
นอกประเทศ

สถิติการผลิตแร่เหล็กตั้งแต่ พ.ศ. 2486 ถึง พ.ศ. 2498 คือ

พ.ศ.	ปริมาณผลิตเป็นเมตริกตัน
2486	842.66
2487	6,788.28
2488	—
2489	—
2490	—
2491	—
2492	—
2493	2,657.0 (ตั้งแต่ พ.ศ. ถึง ร.ศ.)
2494	6,476.5
2495	2,856.6
2496	7,682.1
2497	2,755.6
2498	5,000.0

ประเทศไทยต้องสั่งสินค้านี้เข้ามาใช้ในประเทศปีละ
มาก ๆ และมีปริมาณเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ การผลิตยังไม่สามารถ
จะตามได้ทัน เพราะประเทศไทยมีการก่อสร้าง และการ
อุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้น เช่นตัวอย่าง สถิติสินค้านี้เข้า
เหล็กตั้งแต่ พ.ศ. 2490 ถึง พ.ศ. 2493

พ.ศ.	ปริมาณสินค้านี้เข้าเป็นเมตริกตัน	มูลค่าเป็นบาท
2490	4,949	9,966,456
2491	9,884	23,636,832
2492	26,519	58,094,771
2493	50,610	95,315,808

115. แร่ทองแดง (Chalcopyrite) เป็นแร่ที่ประกอบ
ด้วยทองแดง เหล็ก และกำมะถัน มีแหล่งกำเนิดที่บ้าน
วังสามพัน บ้านห้วยธาตุ และบ้านเนียม จังหวัดอุดรธานี,
จังหวัดแพร่, โคกกระทั้น จังหวัดลพบุรี, ตำบลขงนงพระ
บ่อหินเรียง อำเภอจันทัก จังหวัดนครราชสีมา, อำเภอพนม-

สารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา, ตำบลหัวขมิ ป่าแตร จังหวัด
เพชรบูรณ์, อำเภอจาว ห้วยจัน จังหวัดลำปาง และอำเภอ
บันนังสตา จังหวัดยะลา แร่ทองแดงมีประโยชน์ในการนำ
มาถลุงเอาโลหะทองแดง เพื่อทำแผ่นทองแดงใช้ในการ
อุตสาหกรรมต่างๆ เช่น ทำแบตเตอรี่ ผสมสังกะสีทำท่อ
ทองเหลือง ผสมดีบุกทำสัมฤทธิ์ และทำลวดสายไฟฟ้า ซึ่ง
มีที่ใช้มากในการส่งพลังงานไฟฟ้า จึงนับว่าเป็นโลหะที่
สำคัญมากเกี่ยวกับการพลังงาน

ประเทศไทยมีแหล่งทองแดงอยู่หลายแห่งก็จริง แต่ยังไม่
มีแหล่งใดที่ทำการขุดได้มากพอที่จะเป็นสินค้าได้ ใน
พ.ศ. 2488 กรมโลหกิจได้ทำการขุดเจาะ และสำรวจเพิ่ม
เติมอีก แต่ก็ยังมิได้เปิดเหมืองอย่างจริงจัง อย่างไรก็ตาม
แหล่งทองแดงที่อำเภอจันทัก รู้สึกว่าอยู่ในข่ายที่น่าสนใจ
กว่าแหล่งอื่น ซึ่งอาจให้ทองแดงมาก

116. สินแร่เงิน (Silver Ore) โลหะเงินในภาคแร่
หรือแร่ และดินดาน มีแหล่งกำเนิดที่เหมืองหมาก ตำบล
ท่าหมอไทร อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา มีประโยชน์ในการ
นำมาแยกเอาโลหะเงินใช้ทำเงินเหรียญ ทำเครื่องลงชา ทำ
ภาชนะมีค่า ใช้เจือทองคำให้มีสีสวยงามขึ้น

117. อิลเมนไทท์ (Ilmenite) ประกอบด้วยเหล็ก
ติตานิยม (Titanium) และออกซิเจน มีแหล่งกำเนิดที่
ลุ่มแม่น้ำตะกั่วป่า จังหวัดพังงา จังหวัดชายฝั่งทะเล และ
ในอาณาเขตที่มีแร่ดีบุก มีประโยชน์ในการนำมาแยกเอา
Titanium Dioxide ซึ่งมีที่ใช้ในการทำสีขาว ทำ Titanium
Chloride สำหรับเป็นมันควันบังเรือรบและทาสีในเวลา
สงคราม นอกจากนี้ยังใช้ทำโลหะผสมกับเหล็ก

อิลเมนไทท์มีสีดำและมีน้ำหนักเหมือนดีบุก บางทีทำ
ให้เข้าใจผิดว่าเป็นแร่ดีบุก จึงเรียกกันว่า ชีแร่ แต่โดยที่มี
น้ำหนักเบากว่าดีบุก ดังนั้นการแยกแร่จึงค่อนข้างลำบาก
มักพบในหิน Granite และหิน Pegmatites โดยปนอยู่กับ
แร่บางอย่าง เช่น Cassiterite, Wolframite, Monazite,
Tourmaline, Zircon, และ Rutile

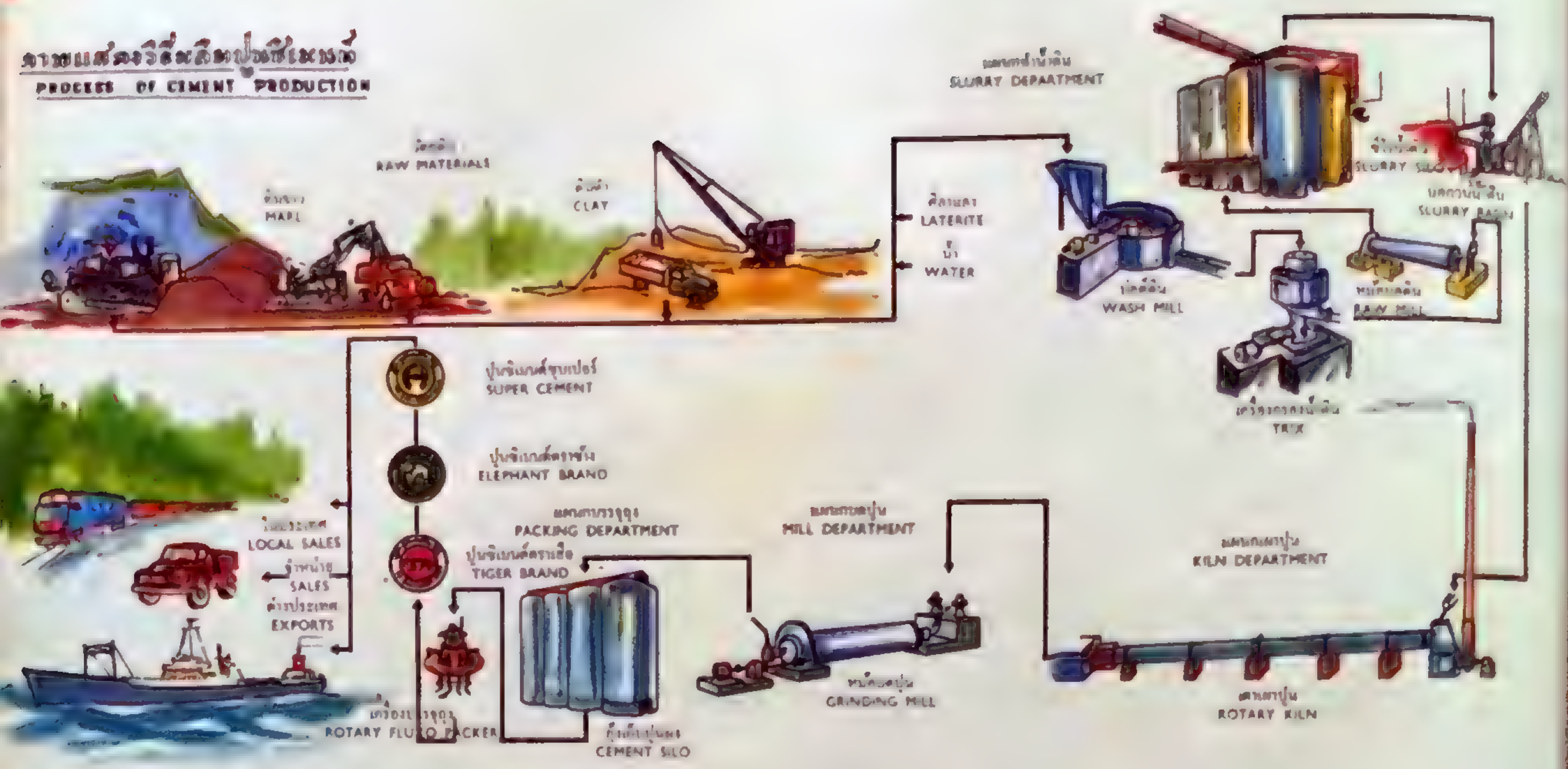
118. โมลิบดีนัม (Molybdenum) แร่ Powellite และ
Molybdenite มักเกิดปนกับแร่ดีบุก และทังสแตน ในหิน
แกรนิต (Granite) ที่โผล่ขึ้นมา และในแท่งหิน Pegmatite
Dikes หรือหินอย่างอื่น ๆ อีกหลายแห่งในประเทศไทย แต่
ที่จังหวัดจันทบุรีเป็นแห่งเดียว ที่ได้มีการค้นคว้าเพื่อขุดแร่
มาใช้ แต่ในที่สุดก็พบกับความล้มเหลวอีก เพราะได้
แร่น้อยมาก คือประมาณ 1 % เท่านั้น โมลิบดีนัมมี
ประโยชน์มากในการทำโลหะผสม เมื่อผสมเหล็กจะทำให้
มีความหยุ่นตัวขึ้น และสามารถทนทานต่อความ

△ โรงงานปูนซีเมนต์ ขอบวิสัยปูนซีเมนต์
ไทย มี ๒ แห่ง คือที่ บางซื่อ พระนคร
และที่ท่าหลวง (ในภาพ) จังหวัดสระ
บุรี โดยที่วัดดุจธมมิ์เพื่อรองรับ
ปูนโรงงานทั้ง ๒ แห่ง ปริมาณการผลิต
จึงเพิ่มขึ้นทุกปี เพื่อรองรับใช้ใน
ประเทศ และส่งออกจำหน่ายยังต่างประเทศ
อีกด้วย (โปรดดูสถิติด้านหน้า)

▷ โรงงานอุตสาหกรรมเหล็ก ที่ท่าหลวง
สระบุรี อาคารทางเดินข้ามมือ
โรงหล่อ

แผนการผลิตซีเมนต์
 PROCESS OF CEMENT PRODUCTION

วัตถุดิบส่วนใหญ่ที่ใช้ในการผลิตคือ ดินขาว (Marl) หรือดินปูน และดินเหนียว ผสมกับน้ำประมาณ 35% ทำเป็นน้ำดิน แล้วจากนั้นการบดให้ละเอียด และตรวจส่วนผสมให้ถูกต้องแล้ว นำเข้าหม้อเผา ซึ่งใช้อุณหภูมิ 1400°C ถึง 1500°C ทำให้กลายเป็นเม็ดสีปูนเม็ด ปูนเม็ดเมื่อเย็นแล้ว นำมาบดร่วมกับแบริชซิมประมาณ 3% เป็นซีเมนต์ผงสำเร็จรูป

ซีเมนต์ส่งไปขายต่างประเทศในปี พ.ศ. 2505

สะเทือนโดยไม่เปราะ เป็นโลหะพวกเดียวกับโครเมียม (Chromium)

119. แมงกานีส (Manganese) แมงกานีสในประเทศไทยพบปนอยู่กับหินในชุดโคราช (Korat Series) คือ หินทราย หินกรวด และ หินดินดาน (Shale และ Slate) กาลแห่งกำเนิดอยู่ที่เกาะกราม จังหวัดชลบุรี บางสน จังหวัดชุมพร จังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา และจังหวัดกาญจนบุรี ที่เกาะกรามมีอยู่ตามฝั่งทะเลรอบๆ เกาะ และเข้าใจว่ามีปริมาณมาก แมงกานีสมีประโยชน์ในการทำโลหะผสมกับเหล็กทำให้เนื้อเหล็กมีความแข็งแรงและทนทานมากขึ้น เช่นทำรางรถไฟคอนกรีตเหล็ก (หรือหัวกุญแจ) ซึ่งมักจะถูกระแทกกระแทกโดยแรงเสมอ

120. โมนาไซต์ (Monazite) เป็นแร่ที่เกิดกับ Cassiterite ในบริเวณการขุดแร่ดีบุกทางภาคใต้ ในการล้างแร่ของบริษัทขุดแร่ดีบุกในจังหวัดพังงา ปรากฏว่ามีแร่ Monazite, Ilmenite และ Cassiterite ปนอยู่ในหางแร่ (Tailings) จากการแยกธาตุพบว่า Monazite มี Cerium อยู่ 45 % Thorium ประมาณ 4 % และ Tantalite 20 % ที่เหลือเป็นธาตุอื่นที่หาได้ยาก (Rare Earths) อย่างไรก็ดี แร่นี้ยังไม่มีใครแยกขุดกันให้เป็นการค้าโดยเฉพาะ โมนาไซต์มีประโยชน์ในการทำเหล็กไฟแช็ค ทำฉนวนไฟอ็อก และทำไส้ตะเกียงเจ้าพายุ จาก Thoria และ Cerium ที่แยกออกมาได้

121. แร่โลหะ (Non-metallic Minerals) แร่โลหะที่มีอยู่ในประเทศไทย ส่วนมากเป็นแร่ที่ใช้ประโยชน์สำหรับการก่อสร้าง แร่พลังงาน แร่เกลือ และพลอยต่างๆ เช่นแร่ที่ใช้ในการผสมซีเมนต์ หินปูนสำหรับทำถนนและรองทางรถไฟ ดินเหนียวสำหรับทำอิฐก่อสร้างอาคาร ดินเหนียวสำหรับทำเครื่องถ้วยชาม และเครื่องครัว หรือทำกระถางใส่ต้นไม้ แร่พลังงานได้แก่ถ่านหินลิกไนท์ (Lignite) ซึ่งใช้ในการผลิตพลังงานไฟฟ้า เกลือสำหรับบริโภคและรักษาอาหารเค็ม เช่น เนื้อเค็ม และ ปลาเค็ม และพลอยต่างๆ ที่นำมาจำหน่ายเป็นทรัพย์สินของนักท่องเที่ยงที่มักจะหาซื้อไปเป็นที่ระลึก ดังนั้นแร่โลหะจึงนับว่าทำประโยชน์ให้แก่ประเทศไทยมาก แม้ว่าจะไม่ได้ส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศทั้งหมด

แร่ที่ใช้ในการก่อสร้าง

122. แร่ยิบซัม (Gypsum) หรือหินเต้าหู้ เป็นแร่ที่ประกอบด้วยแคลเซียม กำมะถัน และออกซิเจนกับน้ำอีก

เล็กน้อย มีแหล่งกำเนิดที่แม่เกาะ จังหวัดลำปาง จังหวัดอุดรดิตถ์ นครศรีธรรมราช พิจิตร และเพชรบูรณ์ หินเต้าหู้มีประโยชน์ในการทำฉนวน วัสดุผสมซีเมนต์ ใช้ทำปูนปลาสเตอร์ ใช้ทำยาหยอดตา และทำแป้งผัดหน้า

แร่ยิบซัมที่ขุดได้ในประเทศไทย บริษัทปูนซีเมนต์เป็นผู้ขุด โดยพบอยู่กับหินตะกอนชุดโคราช (Korat Series) แร่นี้มีลักษณะใสคล้ายแก้ว หรือบางที่มีสีขาว สีมขม สีเทา เป็นต้น เนื้อแร่อ่อนมากเอาเล็บขูดแกะออกเป็นแผ่นบางๆ ได้ เหมือนแร่ยิบซัมที่จังหวัดนครศรีธรรมราชเปิดทำการเมื่อ พ.ศ. 2485 เพื่อขุดยิบซัมมาผสมซีเมนต์ และได้ขุดเพิ่มขึ้นที่จังหวัดลำปางอีกแห่งหนึ่งในปีเดียวกัน ต่อมาในปี พ.ศ. 2488 ได้ขุดแร่ยิบซัมที่จังหวัดอุดรดิตถ์มาใช้ เพราะแร่ยิบซัมที่เคยส่งจากต่างประเทศต้องหยุดชะงักเพราะภาวะสงครามโลกครั้งที่ 2 แร่นี้ยังมีน้อยมากสำหรับประเทศ จึงยังไม่มีการผลิตเพื่อส่งเป็นสินค้าออก

สถิติการผลิตยิบซัมในประเทศไทยสำหรับการทำปูนซีเมนต์คือ

พ.ศ.	ปริมาณผลิตเป็นเมตริกตัน
2486	345.3
2487	131.3
2488	—
2489	85.5
2490	69.5
2491	196.6
2492	151.5
2493	330.9
2494	77.3

123. หินสำหรับการก่อสร้าง หินทรายชุดโคราชที่มีอยู่ทั่วไปบนที่ราบสูงโคราช (ตะวันออกเฉียงเหนือ) และที่ใกล้เคียงต่างๆ ของประเทศไทยนั้น นิยมใช้เป็นหินสำหรับการก่อสร้างและแกะสลักหรือประดับประดาทั่วไป โบสถ์และวิหารที่สร้างขึ้นด้วยศิลาแลงหรือหินแลง (Laterite) มักจะมีหินทรายปิดเป็นผนังไว้ด้านนอกหรือใช้สำหรับทำเสา บางทีก็ใช้สร้างองค์พระพุทธรูป เพราะเป็นหินที่ง่ายแก่การแกะสลัก นอกจากนั้นยังทนทานต่อการสึกกร่อนอีกด้วย ประโยชน์นอกจากการก่อสร้างคือทำตุ๊กไม้ และหินลับมีด

124. หินแกรนิต เป็นหินที่ใช้สำหรับการก่อสร้างมาก เช่นเดียวกับ แร่ที่ยินยอมทำเป็นไม้สำหรับไม้แป้น และครก คาน้ำทริก เช่นที่ทำกันที่แหลมแท่นใกล้กับชายทะเลบางแสน จังหวัดชลบุรี หิน Gneiss เป็นหินที่มี Mica ปนอยู่มาก ทำให้ง่ายต่อการตัดและสลักเป็นลวดลาย ได้นำมาใช้

ในการก่อสร้างอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิที่พญาไท จังหวัด
พระนครเป็นต้น

125. หินอ่อน ขณะนี้ก็เป็นหินอ่อนกันมากขึ้น เป็นหิน
แร่ Calcite มีที่จังหวัดยะลา และจังหวัดสระบุรี ใช้เป็น
หินขัด ใช้ในการก่อสร้างและแกะสลักเป็นตุ๊กตาสำหรับ
ประดับ และทำเครื่องเรือน ที่ผลิตกันมากในขณะนี้คือที่
นิคมหิน จังหวัดสระบุรี

126. หินสีลาแลงหรือหินแดง (Lateritic Ironstone)
มีอยู่ทั่วไปในประเทศไทย และใช้มากในการก่อสร้างวัดวา
อาราม สีลาแลงเมื่อขุดขึ้นมามีลักษณะเป็นดินเหนียว เมื่อ
แห้งแล้วจะแข็งตัวเป็นลำดับ บรรดาปราสาทเก่า ๆ ที่พบใน
ประเทศมักทำด้วยสีลาแลง เช่นที่พิมายและลพบุรีเป็นต้น
อย่างไรก็ดีการใช้สีลาแลงในปัจจุบันนี้ลดน้อยลงเพราะความ
ก้าวหน้าในการทำซีเมนต์ และทำอิฐสำหรับก่อสร้างจากดิน
เหนียวธรรมดา

127. หินสร้างถนน (Road Metal) หินสำหรับ
สร้างถนนในประเทศไทยส่วนมากเป็นหินปูน ซึ่งประมาณ
กันว่าได้ใช้มากกว่า 80% ของหินอย่างอื่น หินปูนที่ใช้รอง
ทางรถไฟส่วนใหญ่ได้มาจากจังหวัดราชบุรี การเจาะหินปูน
จากภูเขาบดกระทุ้งโดยแรงงานกรรมกร ด้วยเครื่องมืออย่าง
ง่ายรวมทั้งการใช้ดินระเบิดช่วย ส่วนการบดและย่อยหินนั้น
อาศัยเครื่องย่อยหินที่สั่งจากต่างประเทศ หินปูนที่เจาะเอา

รูปที่ 126. หินสีลาแลง สร้างวัดด้วยสีลาแลงหรือหินแดง

มาใช้เป็นหินปูนชุดราชบุรี (Ratburi Limestone) แต่เฉพาะ
ทางใต้เป็นชุดทุ่งสง (Thung Song Limestone) โดยที่
หินปูนมีอยู่ทั่วไป ดังนั้นการขนส่งหินปูนสำหรับสร้างทาง
จึงไม่ต้องลงทุนกันมาก เพราะขุดได้ในระยะที่ไม่ห่างจาก
แนวเส้นทางรถไฟหรือทางรถยนต์มากนัก อย่างไรก็ตามการ
สร้างทางก็ได้คำนึงถึงในเรื่องวัตถุของการก่อสร้างอยู่
แล้ว โดยพยายามเลือกแนวทางให้ใกล้กับวัตถุก่อสร้างที่สุด
เท่าที่จะทำได้

นอกจากหินปูนจะมีประโยชน์ในการก่อสร้างแล้ว ยังมี
ประโยชน์ในการทำปุ๋ยบำรุงที่ดินอีกด้วย ที่ดินซึ่งมีลักษณะ
ชั้นและและเป็นกรด ควรได้เอาหินปูนเติมหรือผสมกับดิน
ที่เป็นดินเหนียวมากหากได้เอาหินปูนบดใส่ลงไปจะทำให้
คุณภาพทางอาหารพืชและโครงสร้าง (Structure) ของดิน
ดีขึ้น โดยปกติแล้วดินที่ไถซำอยู่หลาย ๆ ปี จะทำให้เม็ด
ละเอียดลงมาก จนรากพืชซอนลงไปดินยาก ดังนั้นควร
ทราย และหินปูนที่เติมลงไปจะทำให้เกิดความร้อนขึ้น

หินอย่างอื่นที่ใช้ในการก่อสร้าง คือ หินแก้ว (Quartz)
เช่นที่มีอยู่ที่เขาสามมุก จังหวัดชลบุรี หิน Hematite หิน
แปรในบริเวณสัมปส และหิน Diorite จากโลกกะเทียม
จังหวัดลพบุรี หินชนวน หินทรายแก้ว (Quartzite) ที่
จังหวัดเพชรบุรี ที่อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ และที่
จังหวัดเชียงราย

128. วัสดุสำหรับทำซีเมนต์ (Cement Materials)
ซีเมนต์ในประเทศไทย ส่วนมากผลิตโดยโรงงานปูนซีเมนต์
ไทยจำกัด บริษัทมีโรงงานอยู่ 2 แห่ง คือที่บางซื่อในจังหวัด
พระนครและที่ทำหลวงในจังหวัดอยุธยาอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่
ห่างจากกรุงเทพฯ ไปทางเหนือประมาณ 150 กม. การ
ขนส่งของบริษัทกระทำโดยทางรถไฟ เพื่อส่งวัตถุดิบให้แก่
โรงงาน และส่งซีเมนต์ไปจำหน่ายด้วย สำหรับโรงงานที่
ทำหลวงเป็นโรงงานเตรียมวัตถุดิบ แต่โรงงานบางซื่อเป็น
โรงงานทำซีเมนต์สำเร็จรูป และบรรจุเข้าท่อ วัตถุดิบที่ใช้
ทำซีเมนต์คือ ดินเหนียว ดินปูนเหนียว (Marl) และ
ยิบซัม (Gypsum) ทั้งสามอย่างนี้มีอยู่พร้อมแล้วในประ
เทสไทย ดินปูนเหนียวมีมากใกล้กับโรงงานทำหลวงนั่นเอง
คือที่บ้านหมอหรือใกล้กับพระพุทธบาท จังหวัดสระบุรี ดิน
นี้เกิดจาก กัดเซียม การ์บอนเนต ซึ่งตกตะกอนในบริเวณที่
เคยเป็นทะเลสาบในสมัยโบราณ ส่วนยิบซัมนั้นมีในแถบจังหวัด
พิจิตร, เพชรบูรณ์ และลำปางมาก

(129. ดินเหนียว (Clay) ดินเหนียวในประเทศไทยมี
ที่ใช้ในการทำอิฐสำหรับก่อสร้างอาคาร และทำภาชนะต่าง ๆ
ดินเหนียวเมื่อถูกเผาแล้วจะมีสีแดง หรือสีน้ำตาลแดง ซึ่ง

△ เครื่องถ้วยโลกอโณโณเมืองของไทย ซึ่งเราเริ่มรู้จักผลิตขึ้นใช้เอง ตั้งแต่สมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราช

◁ การปั้นโอ่ง และไหที่ราชบุรี

1. กลูกเกิดดินจนได้ที่แล้วนำมาขึ้นดงภาพ
2. ถ้าต้องการลวดลาย ก็เขียนลงบนโอ่งหรือไหที่เป็นรูปร่างแล้ว
3. นำโอ่งหรือไหที่ขึ้นเป็นรูปร่างแล้วเข้าสู่เตาเผา จนได้ที่แล้วก็ทิ้งไว้ให้เย็น และส่งออกสู่ตลาด

หากจะรวบรวมมูลค่าของการผลิตผลจากดินเหนียวนี้แล้ว
 ทุนเป็นเงินหลายล้านบาททีเดียว แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ไม่ได้
 มีการทำสถิติการผลิตและมูลค่าไว้ ทั้งนี้เพราะผู้ผลิตส่วน
 มากเป็นผู้ผลิตย่อย อยู่ตามบริเวณลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาและ
 อื่น ๆ แต่ผู้ใช้ส่วนมากอยู่ในนครหลวง ซึ่งถ้าหากมีความ
 สัมผัสอยู่บ้าง ช่อมจะเห็นความสำคัญของอิฐได้เป็นอย่างดี
 โดยที่มีอาคารและตึกต่าง ๆ เกิดขึ้นหลายแห่งในปีหนึ่งๆ
 บางแห่งเป็นตึกกระฟ้าจำนวนถึง 10 ชั้นขึ้นไป ซึ่งต้องใช้อิฐ
 เป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตามที่ดินเหนียวที่ใช้อยู่อาจจำแนกออก
 ได้ดังต่อไปนี้ คือ

130. ดินเหนียวพัดดิน (Transported Clay) ดิน
 เหนียวชนิดนี้มีสีดำ ซึ่งถูกน้ำพัดพาจากที่สูงทางตอนเหนือ
 ดินเหนียวนี้มีอยู่ทั่วไปในลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ทำเลที่ทำการ
 ขุดดินเหนียวขึ้นมาทำอิฐและเครื่องปั้นดินเผา คือที่จังหวัด
 นนทบุรี เมื่อทำเสร็จแล้วก็มักส่งเข้ามาจำหน่ายในกรุงเทพฯ
 โดยทางเรือ วิธีนี้เป็นวิธีขนส่งที่ดีมาก เพราะอิฐจะไม่แตก
 หัก ถ้าหากลำเลียงมาทางรถอิฐจะหักและเสียหายมากเพราะ
 ความกระเทือน นอกจากนั้นการขนส่งทางเรือปรากฏว่าขน
 ได้ปริมาณมากในคราวหนึ่งๆ ในการขุดดินเหนียวนั้นจะ
 ต้องลอกดินชั้นบนออกเสียก่อน ซึ่งมีความหนาในราวเมตร
 ดินชั้นบนนั้นเอามาทำภาชนะที่ไม่ต้องการความประณีต เช่น
 หม้อน้ำ เตาอังไต้ อ่าง และกระถางใส่ต้นไม้ ดินที่มีเนื้อ
 ละเอียดย่อยมากเลือกไว้ทำหม้อหุงข้าว กาน้ำ กระถาง

รูปที่ 130 ดินเหนียวพัดดิน (ในรูปนี้ดินเหนียวพัดดินมาจากพื้นที่สูงทางตอนเหนือของกรุงเทพฯ)

กล้วยไม้ และแจกันใส่ดอกไม้ เป็นต้น ดินเหนียวที่ทำภาชนะ
 นี้มักผสมด้วยทรายละเอียด เพื่อให้มีความหยุ่นตัวและดีรูป
 ทรงได้ง่าย เพื่อให้มีสีสวย ข้างบนจะเคลือบเคลือบออกไซด์
 เข้าไปด้วย เพื่อให้มีสีแดงหรือสีน้ำตาลแดงดูงดงามขึ้นเมื่อ
 แห้งแล้ว

131. ดินเหนียวตกค้าง (Residual Clay) ดินเหนียว
 ชนิดนี้มักมีผู้ต้องการใช้กันมาก เพราะเป็นดินเหนียวขาว
 เหมาะสำหรับการทำเครื่องถ้วยชาม เป็นดินที่ขุดมาจากหิน
 แกรนิต์ในแถบที่มีแร่ดีบุกทางภาคใต้ การขุดดินเหนียวชนิด
 นี้ทำกันที่จังหวัดปราจีนบุรีมาก และได้ดินเหนียวจำพวก
 Kaolin สีขาว นอกจากใช้ทำเครื่องถ้วยชามแล้วยังใช้ในการ
 ทำกระดาชอีกด้วย

132. ดินเหนียวในหินตะกอน (Bedded Clay) ดิน
 เหนียวในหินตะกอนมีอยู่หลายแห่งในประเทศไทย เช่นที่
 จังหวัดสรวงโลก จังหวัดชลบุรี และจังหวัดจันทบุรี
 ดินเหนียวดังกล่าวอยู่ในหินตะกอนชุดโคราช (Korat Series)
 หลังจากทำเครื่องถ้วยชามและเผาแล้วจะมีสีเทาเล็กน้อย

133. ทราย (Sand) ทรายมีที่ใช้มากในการก่อสร้าง
 อาคารด้วยคอนกรีต และทำถนนคอนกรีต นอกจากนั้นแล้ว
 ก็มีประโยชน์ในการอุตสาหกรรมอีกหลายอย่าง ทรายประ
 กอบด้วย ซิลิกอน และออกซิเจน (Silicon และ Oxygen)
 หรือถ้าเป็นหินเราเรียกว่าหินแก้ว (Quartz) แต่หากถูกบด
 เป็นเม็ดเล็กๆ ก็เป็นทราย ทรายอาจแบ่งออกเป็น 2 จำพวก
 คือทรายธรรมชาติ และทรายขาว ทรายธรรมดานี้มีทั่วไป
 ตามลุ่มแม่น้ำที่อยู่ตามหุบเขา และตามชายฝั่งทะเล (หาด
 ทราย) ส่วนทรายขาวมีจำกัดบริเวณและไม่มากนัก ที่มีอยู่
 ในประเทศไทยคือที่ชายทะเลจังหวัดระยอง, บ้านตุล จังหวัด
 นครศรีธรรมราช, จังหวัดปัตตานี และที่หัวหิน จังหวัด
 ประจวบคีรีขันธ์ นอกจากใช้ผสมทำคอนกรีตแล้ว ใช้ทำ
 ทิมท์หล่อโลหะ ใช้ผสมทำเครื่องกระเบื้อง ใช้ทนขัดโลหะ
 ใช้ทำแก้วสีเขียว ใช้ในการรูดแร่ สำหรับทรายขาวเหมาะ
 สำหรับทำแก้ว และผสมดินทำถ้วยชาม

134. กรวด (Gravel) มีส่วนประกอบเช่นเดียวกับ
 ทรายนั่นเองมีขนาดใหญ่กว่าทราย และมีอยู่ทั่วไปตามลุ่ม
 แม่น้ำ ตามหุบเขาหรือเชิงเขา และตามชายทะเลทั่วประเทศ
 ที่มีโขดหินอยู่ใกล้กับฝั่งทะเล นอกจากนั้นยังมีอยู่ในหินยุค
 Tertiary ของจังหวัดภาคเหนือ มีประโยชน์ในการผสมทำ
 คอนกรีต ใช้ฝังในเลื่อยตัดหิน และใช้ในการเจาะหิน

เกล็ด

135. เกล็ด เกล็ดที่ทำในประเทศไทยแบ่งออกเป็น

18. นาเกลือ ทำเลทรัพยากรตามชายทะเลรอบอ่าวไทย และฝั่งทะเลทางภาคใต้ ในภาพนี้ชาวนาเกลือกำลังกวาดเกลือ ที่ตกเกล็ดแล้วไปรวมไว้เป็นกอง ๆ นาเกลือชนิดนี้ได้วัดคุณภาพจากน้ำทะเลนั่นเอง

3 ชนิด คือ เกลือสมุทร เกลือสินเธาว์ และเกลือจืด (ดูแผนที่ ๑)

(1) เกลือสมุทร (โซเดียม กับ คลอรีน) ทำจากน้ำทะเล โดยวิธีการตากน้ำทะเลให้ระเหย เกลือชนิดนี้บริสุทธิ์กว่าเกลือชนิดอื่น และเป็นสินค้าขาออกของประเทศด้วย สำหรับการผลิตเกลือสมุทรทำกันทั่วไปในน่านน้ำอ่าวไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำกันมากในจังหวัดสมุทรปราการ ชลบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม และปัตตานี เกลือสมุทรมีประโยชน์หลายอย่าง นอกจากทำเป็นเกลือปรุงอาหารแล้วยังทำโซดา แสมยา ทำ Flux สำหรับถลุงแร่หรือถลุงเอาโซเดียม และคลอรีน ใช้เก็บรักษาอาหาร เช่น เนื้อและปลา ใช้ในการอุตสาหกรรมแก้ว และทำน้ำประปา

(2) เกลือสินเธาว์ มีส่วนประกอบเหมือนเกลือสมุทร แต่มีแหล่งกำเนิดในหินตะกอนบนที่ราบสูงโคราช เช่นที่จังหวัดนครราชสีมา ขอนแก่น ร้อยเอ็ด อุบลราชธานี และบุรีรัมย์ ชาวพื้นเมืองทำเกลือสินเธาว์ โดยขุดเอาผิวดินที่มีเกลือมากรอง แล้วต้มและเคี่ยวให้แห้ง เกลือสินเธาว์ส่วนมากอยู่ในบริเวณที่แห้งแล้ง และมีการระเหยของน้ำสูงมาก น้ำที่ซึมขึ้นมาจากใต้ดิน มักละลายและพาเอาเกลือขึ้นมาด้วย เมื่อน้ำระเหยไปแล้วจะทิ้งเกลือไว้ที่ผิวดิน

(3) เกลือจืด ประกอบด้วยกัลเชียม กำมะถัน และออกซิเจน เป็นเกลือซึ่งทำจากเกลือน้ำอ่อน และเกลือน้ำเค็ม โดยวิธีทำเช่นเดียวกับเกลือสมุทร และนำมาเผาเป็นแม่เกลือจืดอีกทีหนึ่ง มีทำเลทำในที่เดียวกับที่ทำเกลือสมุทรหรือเกลือธรรมชาติ

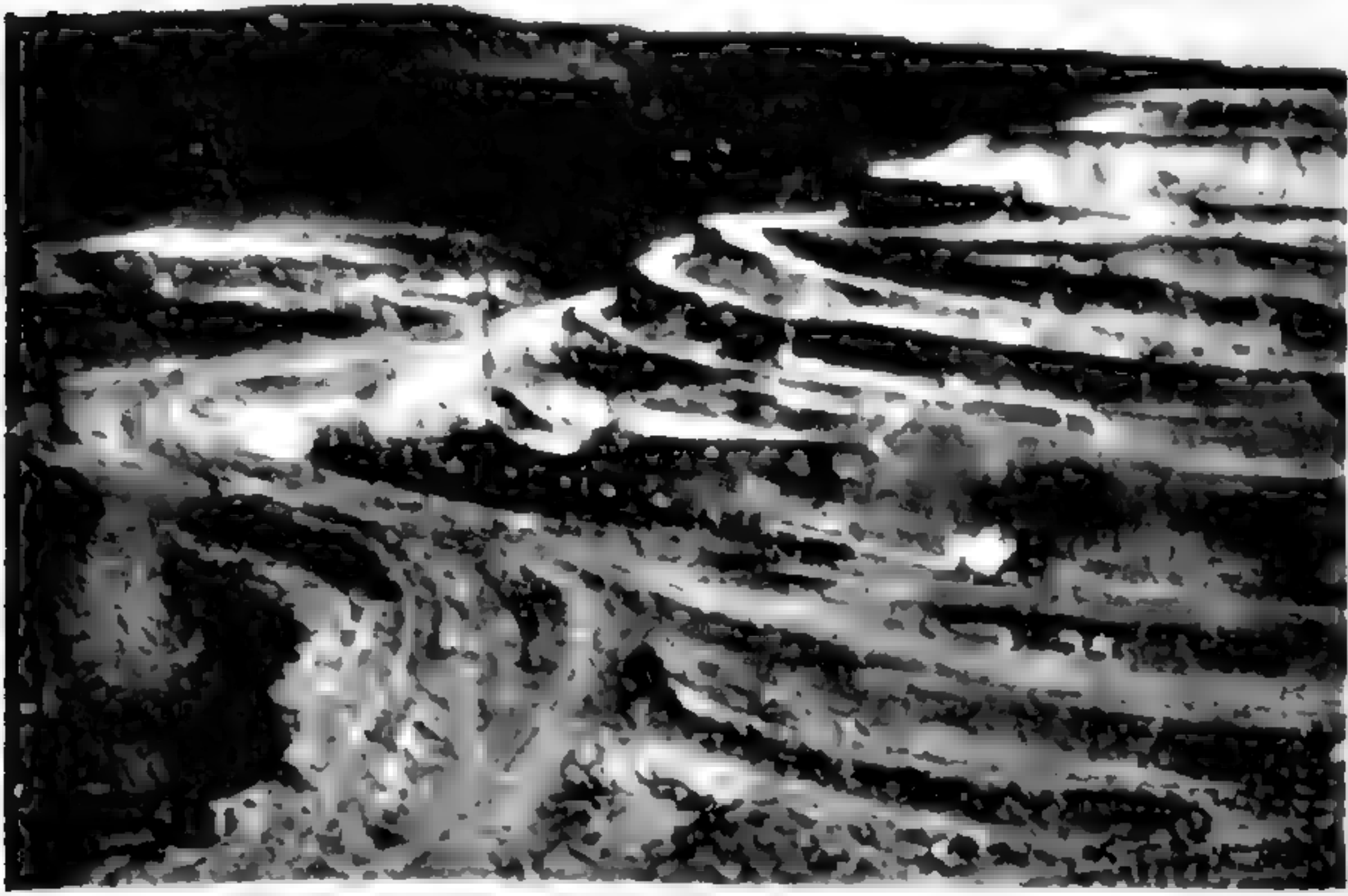
เนื้อที่ทำนาเกลือในประเทศไทย มีรวมทั้งสิ้นประมาณ 40,000 ไร่ ผลิตเกลือได้ประมาณปีละ 315,000 เมตริกตัน ใช้บริโภคภายในประเทศประมาณ 150,000 ตัน ที่เหลือส่งออกจำหน่ายในต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ประเทศญี่ปุ่น สิงคโปร์ฮ่องกง และประเทศอินโดนีเซีย คำว่าอย่างสถิติการส่งออกนอกประเทศในปี พ.ศ. 2491 ถึง พ.ศ. 2498 คือ

พ.ศ.	ปริมาณส่งออกเป็นเมตริกตัน
2491	133,678
2492	163,905
2493	97,057
2494	145,044
2495	163,376
2496	135,671
2497	154,952
2498	176,180

แร่พลังงาน

136. ถ่านหินลิกไนต์ (Lignite) ถ่านหินในประเทศไทยยังอยู่ในชั้น Lignite คือยังมีโช้ถ่านหินชั้นดี และพบในที่ต่าง ๆ ของประเทศไทย สำหรับในปัจจุบันนี้ได้ทำการขุดเพื่อนำมาใช้เป็นพลังงานได้มากที่เหมืองแม่เมาะ จังหวัดลำปาง และที่กำลังอยู่ในโครงการขุดเพื่อทำพลังงานไฟฟ้าทางภาคใต้คือที่จังหวัดกระบี่ เท่าที่ทราบมีพบใน 8 จังหวัดของประเทศไทยประมาณ 16 แห่งด้วยกัน ส่วนมากเป็นถ่านหินในสมัยเทอร์เชียรี สำหรับถ่านลิกไนต์ทางภาคเหนือมีสีน้ำตาล และมีพลังงานต่ำ ส่วนถ่านลิกไนต์ทางภาคใต้มีสีดำกว่าและพลังงานสูงกว่า คือ ระหว่าง 4,700 ถึง 6,200 แคลอรีต่อกิโลกรัม นอกจากจังหวัดทั้ง 2 ดังกล่าวแล้ว ยังพบถ่านหินอีกที่จังหวัดตรัง สุราษฎร์ธานี น่าน นครพนม และกาฬสินธุ์

137. หินเชลน้ำมัน (Oil Shale) หินเชลน้ำมันที่พบในประเทศไทยมี 2 แห่ง คือ ที่อำเภอแม่สวดในจังหวัดตาก และที่จังหวัดกระบี่ ที่แม่สวดนั้นได้พบโดยชาวบ้านที่เอาหินมาทำสามเตาสำหรับรองภาชนะหุงต้มอาหาร แต่แล้วหินเชล

19. เหมืองเบ็ค-เหมืองดิกไนท์ที่แม่เมาะเป็นเหมืองชนิดนี้

น้ำมันกลบติดไฟเป็นกวนดำ แสดงว่ามีน้ำมันอยู่ในหินนั้น หินดังกล่าวพบอยู่ในลุ่มแม่น้ำเมยของอำเภอแม่สวด สำหรับ จังหวัดกระบี่ หินเขื่อน้ำมันมีอยู่ตามชายทะเล ระหว่าง หินปูนกับดินปูนเหนียว (Hornstone และ Anhydrite)

138. น้ำมันปิโตรเลียม (Petroleum) แหล่งน้ำมัน ปิโตรเลียมมีอยู่แห่งเดียวในประเทศไทย คือที่ลุ่มแม่น้ำเมาะ ในจังหวัดเชียงใหม่ ลุ่มแม่น้ำนี้มีน้ำมัน และยางอัสฟัลต์ (Asphalt) ซึมออกมาเสมอ และเป็นที่ยูจกกันมานานกว่า 100 ปี แล้ว เจ้าหน้าที่ของกรมโลหกิจได้ทำการสำรวจกันมานาน รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญชาวต่างประเทศ ก็พยายามกันน้ำมันให้ ได้มาก

20. โรงงานกลั่นน้ำมันที่บางนา

หินของกลุ่มแม่น้ำเมาะเป็นหินสมัย Paleozoic จนถึงใน ปัจจุบัน สำหรับหินตะกอนเป็นหินชุดกาญจนบุรี หินปูน ชุดราชบุรี หินอีกที่ที่แทรกขึ้นมาในชุดโคราช ส่วนตอนบน มีตะกอนสมัย Tertiary หรือ Quaternary สำหรับโครงสร้าง ทางธรณีวิทยาเป็นการโค้งงอแบบ Syncline หรือเป็นร่อง

จากการคำนวณของกรมทางหลวงแผ่นดิน ในที่ลุ่ม แม่น้ำเมาะนี้มีอัสฟัลต์อยู่ประมาณ 3,800,000 ลูกบาศก์เมตร อย่างไรก็ตามหลังงานกระทรวงกลาโหมได้ทำการค้นคว้า เพิ่มเติมอีก และทำการตรวจเจาะทดลองสูบน้ำมันขึ้นมา ตลอดจนการสร้างโรงกลั่นทดลองไว้ที่อำเภอเมาะ ปรากฏว่า ได้น้ำมันและอัสฟัลต์ใช้พอควร

การพิจารณาทางธรณีวิทยาโดย Dr. Lee เข้าใจว่าน้ำมัน ของบริเวณนี้เกิดจากซากดึกดำบรรพ์ในสมัย Tertiary และ Quaternary โดยการกลั่นจากหินอีกที่ที่แทรกขึ้นมาและร้อน อยู่ ทั้งนี้โดยสังเกตว่าที่บริเวณใกล้เคียงนั้นมีน้ำพุร้อนที่มี Hydrogen Sulfide ปนอยู่ด้วย การกลั่นน้ำมันจึงอยู่ที่ใกล้ ผิวน้ำเอง ยิ่งกว่านั้นยังสังเกตด้วยว่า เมื่อมีฝนตกหนัก อัสฟัลต์จะซึมขึ้นมามาก

แร่พลอยต่างๆ

139. หินแก้วสีเขียว (Fluorite) หินแร่ชนิดนี้กัน กันมาก เพื่อนำมาทำเครื่องประดับมากกว่าที่จะนำมาใช้ในการอุตสาหกรรม แร่นี้ปะปนอยู่กับ Barite—Lead—Copper เช่นที่บ้านป็น เป็นต้น นอกจากนี้จะพบกับดีบุก—ทังสแตน ในแถบเหมืองทางภาคใต้ด้วย สีของ Fluorite มีต่าง ๆ เช่น เขียว เทา ม่วง และแดง แหล่งที่พบกันมากคือที่ชะอำ และเขาหัวแหวนใกล้กับชายทะเลหัวหิน ดังนั้นชาวพื้นเมือง จึงนำมาทำเป็นสินค้าจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยวอย่างหนึ่งด้วย นอกจากนี้ยังมีอยู่ทางแถบอำเภอป่าซ ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน ซึ่งพบในหินแกรนิต และนิยมเอามาสลักเป็นพระพุทธรูป สำหรับแร่ Fluorspar ขณะนี้ปรากฏว่าพบทางภูเขาด้าน ตะวันตกของจังหวัดราชบุรี เชื่อว่ามีมากพอที่จะนำมาใช้ เป็นส่วนประกอบในการผลิตเหล็ก

140. พลอย (Gemstones) — ประเทศไทยมีพลอยสี ต่าง ๆ มากมายไม่แพ้ประเทศพม่าและอินเดีย พลอย เหล่านี้ได้แก่ Sapphire, Ruby, Topaz และ Zircon หับทิม (Ruby) ของไทยมีสีเข้ม พบที่จังหวัดตราด มีราคาสูง เพราะสวยกว่าของต่างประเทศ พลอยเหล่านี้มักพบใน บริเวณหินตกค้าง หรือในกลุ่มลำธาร (Alluvial) ซึ่งมี หินเหลว (Lava) แทรกขึ้นมา ทำให้หินตะกอนกลายเป็นหินแปร ส่วนมากชาวบ้านมักขุดพลอยกันจากหลุม

เล็ก ๆ และคั้น แล้วล้างแร่ด้วยมือ แห้งแร่พลอยที่สำคัญของประเทศที่ทำการขุดกันมากคือ เขาพลอยแหวนและบางกะจะในจังหวัดจันทบุรี, บ่อนาวงและบ่อไร่ในจังหวัดตราด, และบ่อพลอยในจังหวัดกาญจนบุรี ต่อไปนี้จะได้กล่าวถึงแร่พลอยที่มีอยู่ในประเทศไทย

(1) แร่พลอยสีหัดคอบ (Sapphire) — มีอาลูมิเนียม และออกซิเจนเป็นส่วนประกอบ มีแหล่งกำเนิดที่บ่อพลอยจังหวัดกาญจนบุรีและในบริเวณที่มีหินดับเปิด (Basalt) ทั่วไป

(2) แร่พลอยมรกต (Oriental Emerald) — มีอาลูมิเนียมและออกซิเจนเป็นส่วนประกอบ มีแหล่งกำเนิดที่บ่อพลอยจังหวัดกาญจนบุรี และบริเวณที่มีหินดับเปิดทั่วไป

(3) แร่หินดับเปิด (Basalt) — แร่ที่มีอยู่ในหินดับเปิด เช่น Felspar, Augite, Hornblende, Black spinel และ Corundum เป็นหินแร่ที่มีพลอย มีแหล่งกำเนิดที่บ่อพลอยจังหวัดกาญจนบุรี, บ่อพลอยจังหวัดจันทบุรี, แม่สอ จังหวัดตาก, อำเภอคลองจังหวัดแพร่ และอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย

(4) แร่มรกต (Chrysoprase) — ประกอบด้วยซิลิกอน และออกซิเจน มีแหล่งกำเนิดที่จังหวัดน่าน

(5) เพชรไทย (White Sapphire) — ประกอบด้วยอาลูมิเนียมและออกซิเจน มีแหล่งกำเนิดที่บ่อพลอยจังหวัดตราด และในอาณาเขตหินดับเปิดทั่วไป

(6) เพทายหุง (Heat Treated Zircon) — ประกอบด้วยเซอร์โคเนียม (Zirconium), ซิลิกอน และออกซิเจน มีกำเนิดคล้ายที่บ่อพลอย จังหวัดจันทบุรี

(7) เพทายธรรมชาติ (Natural Zircon) — ประกอบด้วยเซอร์โคเนียม, ซิลิกอน และออกซิเจน มีกำเนิดคล้ายที่บ่อพลอย จังหวัดจันทบุรี

(8) โกเมน (Almandine Garnet) — ประกอบด้วยเหล็ก, อาลูมิเนียม, ซิลิกอน และออกซิเจน มีกำเนิดที่ห้วยแม่เตี้ยะ จังหวัดเชียงใหม่, ห้วยแก้ว จังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ใช้ทำแหวนและทำกระดาดทราย

(9) ทูรมาลีน (Tourmaline) — ประกอบด้วยอาลูมิเนียม โบรอน (Boron), ซิลิกาและน้ำ มีกำเนิดที่เขาสระบาป จังหวัดจันทบุรี และในบริเวณหินแกรนิต

(10) ทับทิม (Ruby) — ประกอบด้วยอาลูมิเนียม และออกซิเจน มีแหล่งกำเนิดที่บ่อพลอย จังหวัดกาญจนบุรีและในอาณาเขตหินดับเปิด มีประโยชน์ในการทำ Bearing นาฬิกา และหัวแหวน

(11) ทับทิมสปิเนล (Spinel Ruby) — ประกอบด้วย

มักเนเซียม อาลูมิเนียม และออกซิเจน มีกำเนิดที่บ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี

(12) นิลตะโก (Black Spinel) — ประกอบด้วยเหล็ก อาลูมิเนียม, ออกซิเจน และมีมักเนเซียมปนบ้าง มีกำเนิดที่บ่อพลอย จังหวัดกาญจนบุรี และอาณาบริเวณที่มีหินดับเปิด ใช้ทำกระดุมและหัวแหวน

(13) พลอยดิบุก (Crystal of cassiterite) — มีดีบุก และออกซิเจนประกอบกัน มีแหล่งกำเนิดที่ลำแพะ จังหวัดตรัง และจังหวัดสงขลา

(14) เซียวทูนมาน (Quartz) — ประกอบด้วยซิลิกอน และออกซิเจน มีแหล่งกำเนิดที่จังหวัดตรัง และทั่วประเทศ ที่มีหิน Quartz ใช้ทำแว่นตาหิน พระพุทธรูป และทำอุตสาหกรรมแก้ว

แร่เบ็ดเตล็ด

141. แร่ไยหิน (Chrysolite Asbestos) — มีส่วนประกอบคือ มักเนเซียม ซิลิกา น้ำ และพวกแร่กัลเซียมปนอยู่ด้วย มีแหล่งกำเนิดอยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดอุดรดิตถ์ มีประโยชน์ในการทอเสื่อฝักกันความร้อน ใช้ทำกระดาดกันไฟ ใช้ทำกระเบื้องกระดาด ใช้ทำแผงกันความร้อน ใช้ทำถุงมือกันไฟ และใช้ทำท่อไอน้ำเป็นต้น

แร่ไยหินพบที่อำเภอเมือง อำเภอลับแล และอำเภอท่าปลาในจังหวัดอุดรดิตถ์ แร่นี้มีลักษณะเป็นเส้นและมีคุณสมบัติทนต่อความร้อนและทนต่อน้ำกรด ได้ขุดมาใช้ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 แต่ปรากฏว่าคุณภาพไม่ดีพอ ก็เส้นสั้น และเป็นผงง่ายไม่เหมาะสำหรับการอุตสาหกรรมใหญ่ ใช้เฉพาะพอกท่อน้ำกันความร้อนเท่านั้น หรือเอาไปทำกระเบื้องกระดาดทนไฟเท่านั้น

142. แร่กากรุน (Corundum) — ประกอบด้วยอาลูมิเนียมและออกซิเจน มีแหล่งกำเนิดที่บ่อพลอย จังหวัดจันทบุรี มีประโยชน์ในการทำผงขัด และเจียรในพลอยต่าง ๆ

143. ทัลค์ (Talc) — มีส่วนประกอบคือ มักเนเซียม ซิลิกา และน้ำ มีแหล่งกำเนิดที่อำเภอเมืองจังหวัดอุดรดิตถ์ ใช้ทำแป้งเด็ก ดินสอขาว ขัดกระดาด ทำไส้สบู่ วัตถุทนไฟ ทำแป้งทายาง และแม่พิมพ์สำหรับหล่อโลหะ

144. แร่ไฟน้า (Quartz หรือ Feldspar) — ประกอบด้วยโปตัสเซียม อาลูมิเนียม ซิลิกอน โซเดียม และออกซิเจน มีกำเนิดที่จังหวัดชลบุรี และในบริเวณหินแกรนิตทั่วไป ใช้ทำพื้นปloom และผสมน้ำเคลือบ

The photograph shows a person working on a large, reddish-brown earthen wall or structure, possibly a dam or a large building under construction. A long, thin pole or pipe extends diagonally across the upper left portion of the image.

หอดูดาววิทยาสหกรณ์ วิทยาลัยเกษตรกรรม จ.นครราชสีมา

145. วิเทอไรท์ (Witherite) — ประกอบด้วย Barium คาร์บอเนต และออกซิเจน มีกำเนิดที่จังหวัดสงขลา ใช้ขุดกระดาษาให้เนื้อกระดาษาแน่น ใช้เจือในสิ่งที่ต้องการให้หนัก ทำเกลือผสมคอกไม้ไฟ และทำสีขาว

146. แร่สารหนู (Arsenopyrite) — ประกอบด้วยเหล็ก สารหนู และกำมะถัน มีกำเนิดที่เขาวัง เกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี เทือกเขานครศรีธรรมราช เทือกเขากำแพง จังหวัดยะลา ใช้ทำสารหนู ออกไซด์ สำหรับผสมขี้เถ้าแมลง

147. ดินสอพอง (Precipitated Chalk) — ประกอบด้วยแคลเซียม คาร์บอเนตและออกซิเจน ได้มาจากการตกตะกอนของแคลเซียมคาร์บอเนต มีกำเนิดที่ท่าเรือ จังหวัดสระบุรี จังหวัดลพบุรี จังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดนครสวรรค์ ใช้ทำแป้ง ทำซีเมนต์ และทำยา (คูหิ้วข้อดินปนเหนียว หรือ Marl)

148. ดินสั้ — ประกอบด้วยแมกนีเซียม กำมะถัน และน้ำ มีแหล่งกำเนิดที่ เด่นชัย จังหวัดแพร่ ใช้แยกเอาแมกนีเซียม ซัลเฟต ซึ่งเป็นยาระบาย (Magnesium Sulfate)

149. หินสบู่ (Soapstone) — แร่หินสบู่ หรือ Pagodite พบที่บนเขาชะโงก จังหวัดนครนายก โรงงานกระดาษาไทยได้มาทำการขุดแร่ไปใช้ในการทำกระดาษา หินสบู่ยังมีที่ใช้อย่างอื่นอีกเช่นทำแจกัน ที่เขียบุห์ ถ้วยชาม กระเบื้อง หินทนไฟ และโป๊ะไฟเป็นต้น ทางราชนาวีได้เคยขุดแร่ไปทำอุปกรณ์ไฟฟ้าด้วยเหมือนกัน หินสบู่ที่บริสุทธิ์แล้วจะมีสีขาวหรือปาสจากัส และอาจโปร่งแสงเล็กน้อย แหล่งแร่หินสบู่อยู่ที่หิน Chalcedonic Quartz และ Rhyolite Dike เข้าใจว่ามีแร่สำรองอยู่ประมาณ 480,000 ลูกบาศก์เมตรหรือ 1,300,000 ตัน

150. ถ่านดินสอดำ (Graphite) — มีอยู่ในหิน Schist Gneiss หรือหิน Granite ที่พบว่ามีคุณภาพดีที่สุดได้แก่ที่เขาวัง จังหวัดจันทบุรี การที่ให้ชื่อว่าเขาวังเพราะเขานี้ถูกน้ำเซาะพังลงมาบางส่วน ชาวพื้นเมืองเก็บเอาถ่านมาขายกันบ้างเท่าที่มีการบอกเล่าไว้ในปี พ.ศ. 2483 มีชาวบ้านเก็บแร่มาขายประมาณ 500 กรัมเท่านั้น

(แหล่งที่มี Graphite ควรได้รับการสนใจและพิจารณาเป็นพิเศษสำหรับนักค้นหาแร่ เพราะนอกจากถ่านดินสอแล้ว หากโชคดีอาจพบเพชร (Diamond) ด้วยก็ได้ เพราะทั้งสองอย่างนี้เป็นแร่คาร์บอนด้วยกัน หากความกดดันและความร้อนมีพอในสมัยที่หินมีการเปลี่ยนแปลงอาจทำให้ถ่านดินสอกลายเป็นเพชร)

151. การสงวนทรัพยากรแร่ธาตุ — ประเทศไทยเป็น

ประเทศเล็ก แม้ว่าจะมีทรัพยากรหลายอย่าง และมือขุดแร่อันหั่นละน้อย ก็ไม่มากแทนทุกชนิดของทรัพยากร บรรดาแร่ธาตุก็เช่นเดียวกัน ดังนั้นเราจึงต้องระวังในเรื่องการขุดค้นและการใช้ทรัพยากร แต่มิได้ห้ามมิให้เอามาใช้เลย เพราะการปฏิบัติดังนี้ประเทศย่อมเจริญไม่ได้ ก็กลายเป็นปุ๋ยโสมเผ่าทรัพยากรหาแทนทรัพยากรไว้ไม่ยอมใช้ การสงวนทรัพยากรอาจทำได้ดังนี้ คือ

(1) การค้นคว้า (Research) — การค้นคว้าซึ่งทำโดยการเก็บรวบรวมข้อเท็จจริง การเรียบเรียงข้อเท็จจริง และการแปลข้อเท็จจริง ต่อไปก็เป็นการใช้ข้อเท็จจริงในการปฏิบัติให้เกิดประโยชน์สูงสุด การใช้แร่ธาตุให้ได้ผลสูงสุดจากจำนวนแร่ธาตุที่น้อยที่สุด ต้องอาศัยการค้นคว้า ซึ่งประเทศไทยเรามีแร่ธาตุน้อยต้องค้นคว้ามามากขึ้น

(2) การค้นพบ (Discovery) — เราต้องพยายามค้นให้พบแร่ธาตุมามากขึ้น เพราะแร่ธาตุเหล่านี้มีอยู่แล้ว รอว่าเมื่อไรพวกเราจะมีโอกาสพบและเอามาใช้ประโยชน์เท่านั้น ดังนั้นเราควรช่วยกันศึกษาให้รู้จักลักษณะแร่ธาตุให้มากขึ้น แล้วพยายามช่วยกันค้น ว่าอันที่จริงประชากรคนไทยเรากระจายกันอยู่ทั่วประเทศ หากแต่ละคนมีความรู้ในเรื่องแร่ธาตุอยู่บ้าง คงจะช่วยรัฐบาลและบ้านเมืองได้ในการร่วมมือกันค้นคว้าแร่ธาตุตามท้องที่และภูเขา ทOWNนักเรียนและลูกเสือควรสอนให้มีความรู้เบื้องต้นในวิชาแร่ธาตุไว้บ้าง แร่บางชนิดมีค่าสูงอาจทำให้ผู้ค้นพบโชคดีคล้ายได้ถูกลอตเตอรี่หรืออาจเป็นเศรษฐีในเวลาข้ามคืน

(3) การระมัดระวังมิให้เกิดความเสียหายในการขุดค้นและการถลุงแร่ — การขุดค้นแร่ที่น้อยต้องระมัดระวัง มิให้มีความเสียหายในปริมาณและคุณภาพของแร่ เช่นแร่ถ่านหินหรือแร่เหล็กที่ขุดจากใต้ดินนั้น ควรขุดเอาขึ้นมาให้หมด บางทีผู้ปฏิบัติการขุดมีนิสัยมักง่าย ปลอมให้แร่ตกค้างอยู่ในดิน โดยเห็นว่าเพียงเล็กน้อย แต่การปลอมให้ตกค้างเล็กน้อยๆ หลายหนหลายแห่งเข้า ก็มีปริมาณเพิ่มมากขึ้นทุกที ในที่สุดยังทำการขุดนานไป ข่อมมีแร่ธาตุตกค้างมากจนรวมกันได้เท่ากับเหมืองแห่งหนึ่ง ส่วนการถลุงหรือการแยกแร่ก็ลงมีลักษณะเดียวกัน ซึ่งจะต้องระมัดระวัง

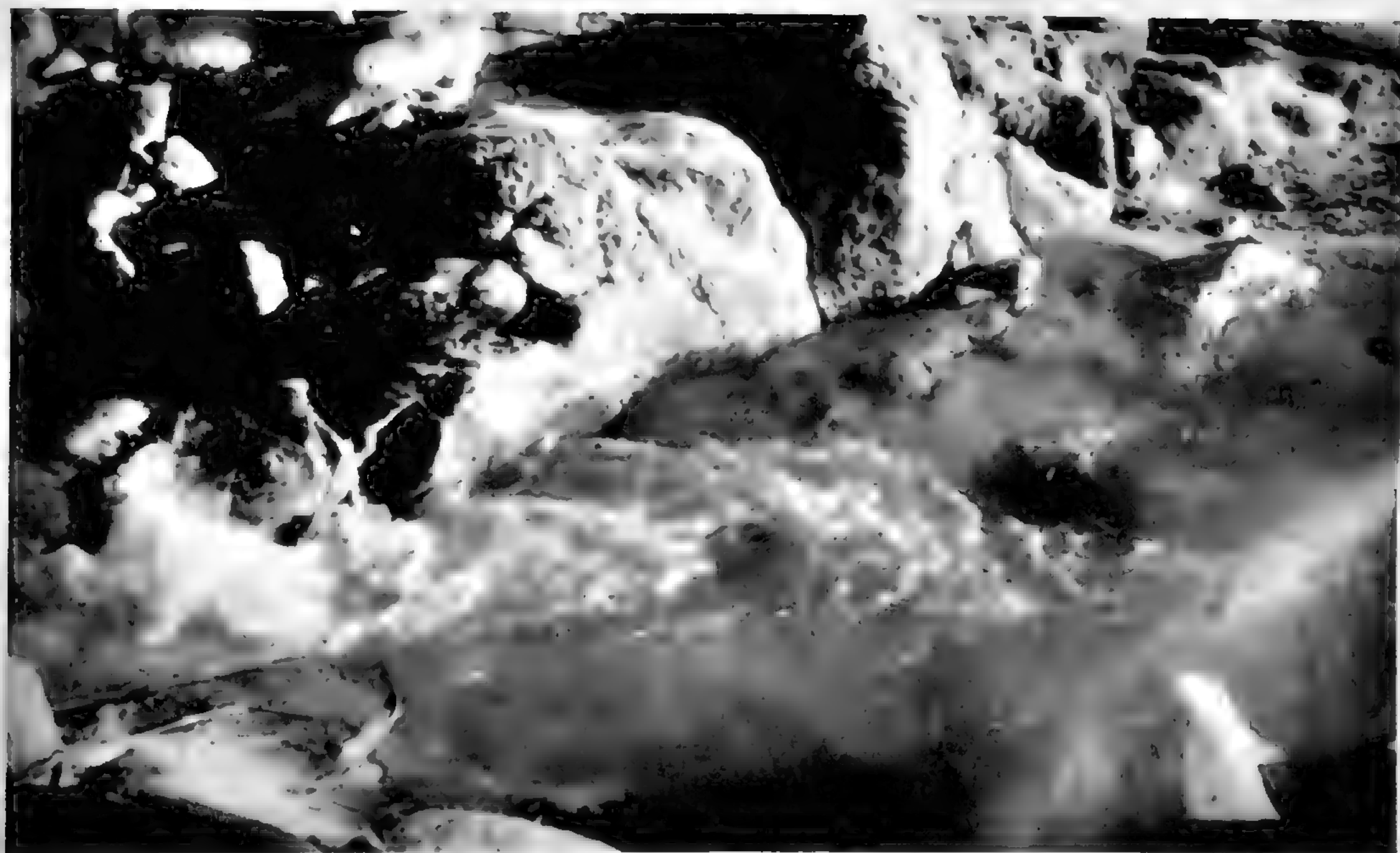
(4) การระมัดระวังในการใช้ — ไม่ว่าจะเป็นโลหะหรือแร่พลังงาน ผู้ใช้ควรร่วมมือป้องกันการสูญเสีย เพราะนอกจากจะเป็นการประหยัดส่วนตัวแล้ว ยังช่วยประเทศชาติประหยัดด้วย อาทิเช่นการรักษาเครื่องใช้ที่เป็นโลหะมิให้สึกกร่อนและเป็นสนิมง่าย หรือไม่ใช้เชื้อเพลิงในการท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ จนเกินความจำเป็น เช่นขับรถกินอากาศเป็น

ค้น หรือเปิดไฟฟ้าในบ้านเกินความต้องการ จริ่งอยู่ท่าน อาจมีเงินชำระค่าไฟฟ้าที่เสียไป แต่เป็นแสงไฟที่เสียไปโดยไม่จำเป็น และบริษัทผลิตไฟฟ้าต้องเพิ่มพลังงานขึ้นในการจ่ายกระแสมาให้

(๕) การใช้ของทดแทนกัน — การค้นคว้าที่ก้าวหน้าและการค้นพบ ข้อมช่วยเหลือนมากในการผ่อนคลายความจำเป็นของแร่ธาตุบางอย่างได้ และทำให้อัตราการสูญเสียลดลง เช่นในปัจจุบันนี้มีภาชนะหลายอย่างที่ทำด้วยพลาสติก ทำให้ภาชนะที่เคยทำด้วยโลหะทำาได้ยาก ลดปริมาณการสูญเสียลงไป เช่นจานเคลือบ ถาดเคลือบ ถังน้ำ กระดิกน้ำเค้นทาง

ซึ่งแต่ก่อนทำด้วยโลหะ เดี่ยวนี้ใช้พลาสติกแทนได้

(๖) การส่งเสริมคุณภาพของสิ่งของที่ผลิตขึ้น — ของใช้ที่ผลิตขึ้นด้วยแร่ธาตุต่าง ๆ หากได้ทำด้วยความประณีตและมีคุณภาพสูง ข้อมมีความทนทาน มีประสิทธิภาพสูงสำหรับการใช้ เมื่อเป็นเช่นนั้นข้อมยึดอาตุความหมดเปลืองแร่ธาตุอันเป็นทรัพยากรที่ใช้แล้วมีแต่หมดเปลือง และไม่สามารถจะกู้คืนได้ อาทิเช่นการปรับปรุงเครื่องยนต์ใช้น้ำมันหรือไฟฟ้าให้มีคุณภาพสูง ข้อมทำให้เปลืองน้ำมันน้อย และเปลืองแรงไฟฟ้าน้อย

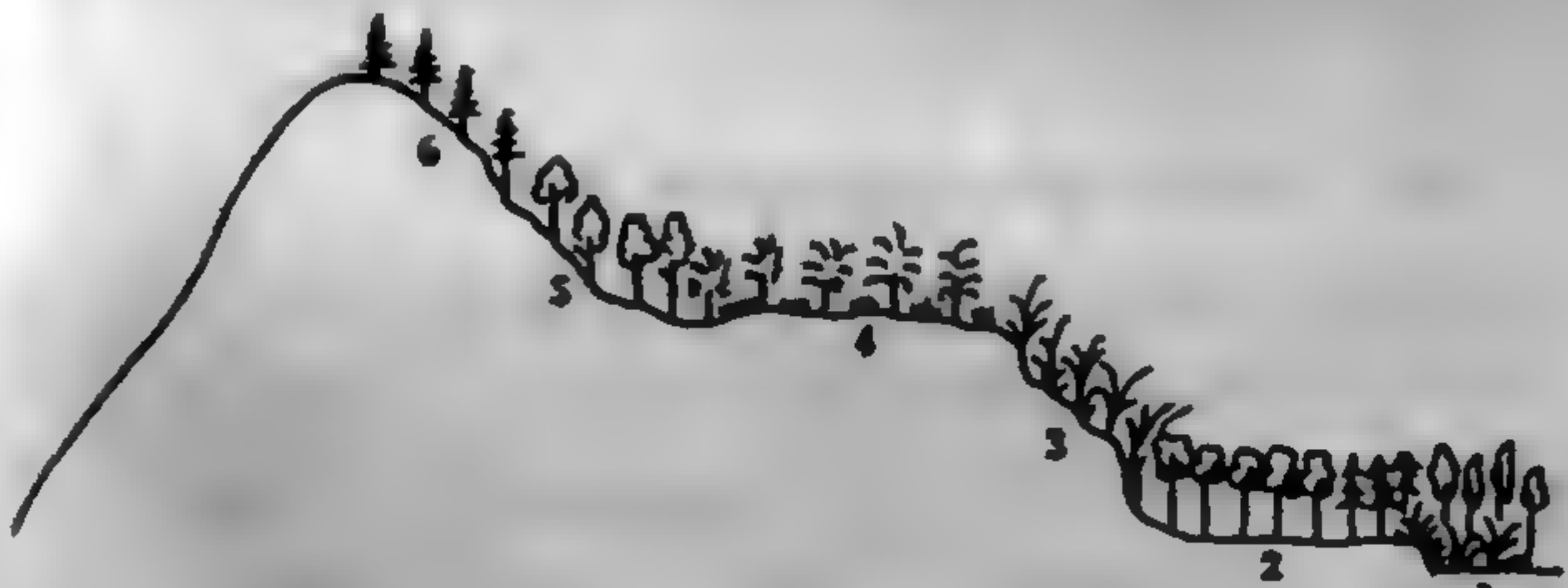
21. ธารน้ำแห่งหนึ่งทางภาคใต้ที่พาสินแร่คีมุกลงสู่ชายทะเล

บทที่ 5

ทรัพยากรป่าไม้

152. พืชกับสิ่งแวดล้อม — พืชเป็นทรัพยากรที่ทำให้ประโยชน์แก่มนุษย์หลายอย่าง เช่น ไม้สำหรับทำการก่อสร้าง เป็นอาหาร เป็นยารักษาโรค เป็นอาหารของสัตว์เลื้อยและสัตว์ป่าที่เป็นประโยชน์ต่อมนุษย์ โดยเฉพาะต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ตามป่าก็เป็นแหล่งทรัพยากรน้ำ ดังนั้นเราจะต้องรู้จักวิธีการใช้พืชให้เป็นประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ และระวังรักษามิให้เสื่อมสูญไปด้วยการใช้อย่างสุรุ่ยสุร่าย โดยหาหนทางผลิตเพิ่มเติมไว้สำหรับคนรุ่นหลัง

พืชที่ขึ้นอยู่ตามธรรมชาติ ช่อมแสดงให้เห็นลักษณะหรือสภาพของภูมิอากาศในอดีตและปัจจุบัน สิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เช่น ดิน ภูมิประเทศ และการระบายน้ำ ก็มีส่วนในการคิดแปลงอาณาเขตและความเจริญงอกงามของพืช พืชบางอย่างก็ชอบขึ้นในภูมิอากาศอย่างหนึ่ง เช่น หญ้ามักจะขึ้นอยู่ทั่วไปในเขตกึ่งแห้งแล้งและในเขตอบอุ่น การใช้ที่ดินของมนุษย์ก็มักจะพิจารณาบริเวณของพืชที่ขึ้นอยู่ตามธรรมชาติด้วย เพราะพืชที่ขึ้นในบริเวณนั้น ช่อมบอกถึงคุณภาพของดินที่จะใช้ปลูกพืชได้เป็นอย่างดี

แผนผังที่ 11 แสดงป่าไม้ตามกำหนดสูง และภูมิอากาศ บริเวณใกล้ฝั่งทะเล 1 เป็นที่ต่ำและชื้นแฉะ จึงมีป่าไม้โกงกาง และป่าจากหนาแน่น สูงขึ้นไปจากนั้นเล็กน้อย จะมีต้นสนทะเลที่ช่อดอกขึ้นรายขึ้นทั่วไป และบริเวณ 2 ซึ่งอยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลแต่มีการระบายน้ำค่อนข้างดี มีป่าไม้ยางหนาแน่น ส่วนบริเวณเชิงเขา 3 ที่อยู่ในเขตร้อนชื้นมักเป็นป่าไม้ไผ่ เพราะงอกงามได้เฉพาะในฤดูฝน พอแล้งน้ำฝนขาดมักแห้งไปด้วย บนที่ราบสูง 4 หรือบริเวณใกล้เชิงเขาเป็นป่าโปร่ง มีป่าเต็งอยู่ทั่วไป และได้ต้นไม้มีหญ้าขึ้นเต็ม หญ้าจะแห้งหมกในฤดูแล้ง ส่วนบริเวณ 5 ความชื้นเขาทางภาคเหนือที่มีระดับสูงมากมักเป็นป่าไม้สัก แต่ถ้าสูงขึ้นไปถึงยอดเขาเช่นที่ 6 มักเป็นป่าไม้สนเพราะอากาศเย็นจัดตามกำหนดสูงและน้ำฝนมีน้อยลง ดินก็เป็นกรวดทรายและหินมากขึ้น

153. การจำแนกประเภทของพืช — เพื่อประโยชน์ในการศึกษาทรัพยากรพืช เราอาจจะแบ่งพืชที่ขึ้นอยู่ตามธรรมชาติออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ คือ

(1) ป่าไม้

(2) ทุ่งหญ้า

(3) พืชตามทะเลทรายและเขตทุนดรา (Tundra) โดยทั่วไปแล้วป่าไม้ก็มักจะขึ้นอยู่ในเขตชุ่มชื้น พืชที่ขึ้นอยู่ตามทะเลทรายก็เป็นพืชซึ่งแห้งแล้งมาก ส่วนทุ่งหญ้านั้นอยู่ในเขตนกกลางซึ่งโดยทั่วไปเรียกกันว่ากึ่งแห้งแล้ง

ป่าไม้ก็ยังอาจจำแนกออกไปได้หลายอย่างดังต่อไปนี้ คือ

(1) ไม้เนื้ออ่อนหรือไม้เนื้อแข็ง

(2) ใบแหลมหรือใบกว้างและ

(3) เป็นต้นไม้เปลี่ยนใบหรือต้นไม้ที่เขียวอยู่ตลอดปี โดยมากต้นไม้เนื้ออ่อนมักจะมีใบแหลมและเล็ก ส่วนต้นไม้เนื้อแข็งมักจะมีใบกว้าง ในรอบปีหนึ่ง ๆ อากาศอาจจะเปลี่ยนแปลงมาก เช่นจากชุ่มชื้นเป็นแห้งแล้ง หรือจากอบอุ่นเป็นหนาวจัด ดังนั้นต้นไม้บางจำพวกจึงมักจะสลัดใบ เช่นต้นไม้เนื้อแข็ง ส่วนต้นไม้เนื้ออ่อนหรือต้นไม้สนก็มักจะผ่านฤดูหนาวไปได้โดยไม่ต้องสลัดใบ

ทุ่งหญ้ามักจะมีหญ้าอุดมในฤดูที่มีความชื้นมาก และหมดไปในฤดูที่มีอากาศแห้งแล้ง เช่นทุ่งหญ้าสะวันนาในเขตร้อน หรือทุ่งหญ้าแพรรีในเขตอบอุ่น สำหรับทุ่งหญ้าในเขตทะเลทราย มักจะเป็นหญ้าใบแข็งหรือต้นไม้หนามต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ตามทะเลทรายและบริเวณริมทะเลทรายในเขตร้อน อีกแห่งหนึ่งในบริเวณที่มีอากาศหนาวจัด เช่นจำพวกหญ้ามอสที่ขึ้นอยู่ตามพื้นดินชื้น ๆ และตามพื้นหินแถบทุนดรา แม้ว่าเขตพืชต่าง ๆ เหล่านี้จะไม่เห็นเส้นเขตที่ชัดเจนก็ตาม แต่ก็มีการเปลี่ยนแปลงที่เห็นได้ชัด

154. ป่าฝน (Tropical Rain Forest) — ป่าฝนอยู่ในเขตร้อน มีฝนตกชุกมากตลอดปีโดยสม่ำเสมอ เช่นในบริเวณลุ่มแม่น้ำอเมซอนในทางตอนเหนือของทวีปอเมริกาใต้ ในบริเวณที่ลุ่มคองโกในทางตะวันตกของทวีปแอฟริกา และในหมู่เกาะอินโดนีเซีย และมลายูเป็นต้น ในบริเวณนี้ป่าจะมีลักษณะที่ต้นไม้สูง และใบไม้เขียวสดอยู่ตลอดปี เพราะมีน้ำฝนชุ่มชื้นมาก ต้นไม้ก็มีหลายพันธุ์หลายชนิด (Species) ขึ้นปะปนกันอยู่ ภาษาไทยเราเรียกว่าป่าไม้เบญจพรรณ ในการจัดประเภทเราอาจจัดเข้าอยู่ในพวกไม้

เนื้อแข็งและเป็นไม้ใบใหญ่ ภายใต้นี้มักมีต้นไม้เล็ก ๆ ขึ้น
 ปลูกอยู่ตรงรกร้างแก่การเดินผ่าน เช่นกล้วยไม้ เถาวัลย์
 และต้นสาบเสือ ทำให้ภายในป่ามีลักษณะมืดครึ้ม ภาษา
 อังกฤษเรียกว่า Jungle เพราะมีสัตว์ป่าอาศัยอยู่มาก รวมทั้ง
 จาพวกที่เป็นภัยต่อมนุษย์ด้วย เชื้อโรคและแมลงที่มีพิษก็มี
 อยู่โดยทั่วไป ทำให้การเดินทางในป่ายากลำบากยิ่งขึ้น ต้นไม้
 ส่วนมากมีรากไม่ไค้ล่ง เพราะไม้จำเป็นต้องงอกลงไปหา
 น้ำในส่วนลึกของพื้นดินเหมือนอย่างบริเวณที่แห้งแล้งกว่า

155. ป่ามรสุม (Monsoon Forest) — ป่ามรสุมเป็นป่า
 ไม้ที่โปร่งกว่าป่าฝนมาก เพราะในเขตนี้มีน้ำฝนน้อยกว่า
 และฝนมักตกชุกในเวลาที่มีมรสุมพัดมาจากท้องทะเล และ
 ในฤดูหนาวหรือฤดูแล้งจะขาดฝนสลับกันไป ดังนั้นต้นไม้
 จึงต้องเปลี่ยนน้ำกันเล็กลง ต้นไม้ส่วนใหญ่มี
 หนามขึ้นโดยทั่วไป เช่นหนามจากซึ่งขึ้นงอกงามในฤดูฝน และ
 การที่ป่ามีลักษณะโปร่ง ทำให้แสงสว่างลอดลงมาได้ง่าย
 หนามจึงเจริญงอกงามเร็วมากในฤดูนี้ กรันถึงฤดูแล้ง ดินแห้ง
 หนามจึงมักตายไปชั่วคราว กิ่งก้านและรากของมัน
 ไว้ภายในดิน ไม้ในบริเวณนี้จึงเป็นพวกต้นไม้ที่สลัดใบ
 เพื่อป้องกันการระเหยของน้ำ (Deciduous) ต้นไม้ซึ่งเป็น
 ต้นไม้ตระกูลหนามก็ขึ้นอยู่หนาแน่นในเขตนี้

156. ประเภทของป่าไม้ในประเทศไทย — ประเทศไทย
 เราเป็นประเทศที่มีป่าไม้ค่อนข้างสมบูรณ์ แม้ว่าจะถูกตัดไป
 แล้วอย่างมาก ในจำนวนเนื้อที่ของประเทศทั้งหมด 511,930
 ตารางกิโลเมตร เรามีเนื้อที่ของป่าไม้ประเภทต่าง ๆ รวมกัน
 321,289 ตารางกิโลเมตร เนื่องจากประเทศเราอยู่ในเขตฝน
 ชุกในโซนร้อน ดังนั้นป่าไม้ของประเทศจึงเป็นไม้เนื้อแข็ง
 (Hardwood Forest) และก็เป็นพวกไม้ใบกว้าง (Broadleaf
 Species) เป็นส่วนมาก สำหรับป่าไม้สน (Coniferous Forest)
 มีอยู่บ้าง แต่เป็นบริเวณเนื้อที่น้อยมาก สำหรับประเภทของ
 ป่าในประเทศไทยอาจแยกให้เห็นความแตกต่างได้ชัด คือ

- (1) ป่าดงดิบ (Evergreen Forest)
- (2) ป่าไม้เปลี่ยนใบ (Deciduous Forest) หรือป่ามรสุม
- (3) ป่าไม้ชนิดอื่น

ซึ่งจะได้กล่าวถึงลักษณะและรายละเอียดของแต่ละประ
 เภทดังต่อไปนี้

157. ป่าดงดิบ (Evergreen Forest) — ป่านี้มีต้นไม้ขึ้น
 อยู่หนาแน่นและมีใบเขียวอยู่ตลอดปี เพราะเป็นบริเวณที่มี
 ฝนตกมาก คือแถบภูเขาทางภาคเหนือของประเทศไทย
 ภูเขาทางด้านตะวันตกตามพรมแดนพม่า บริเวณทั่วไปทาง
 ภาคใต้ และภูเขาเพชรบูรณ์ลงมาถึงภูเขาในภาคจันทบุรีและ
 ภูเขาหลวงบุรีรัมย์ บริเวณภูเขาเหล่านี้เป็นที่กำบังฝน ดังนั้น ต้น

22. ป่าไม้ดงดิบ แสดงให้เห็นว่าเป็นป่าที่ใบเขียวและมีเถาวัลย์
 อยู่ทั่วไป เห็นตัวอย่างได้โดยง่ายที่น้ำตกนางรองหรือสาริกา
 ในจังหวัดนครนายก

ที่กำบังฝนได้ส่วนมาก จึงเป็นบริเวณที่ปกคลุมไปด้วยป่าดง
 ดิบ ป่าดงดิบยังแบ่งย่อยออกไปอีก 4 ประเภท คือ

- (1) ป่าดงดิบในเขตร้อน (Tropical Evergreen)
- (2) ป่าดงดิบในบริเวณภูเขาสูง (Hill Evergreen)
- (3) ป่าไม้โกงกาง (Mangrove Forest)
- (4) ป่าไม้สน (Coniferous Forest)

158. ป่าดงดิบในเขตร้อน (Tropical Evergreen) — เป็น
 ป่าไม้ที่หนาแน่นมีต้นไม้ขึ้นอยู่มากมาหลายตระกูล เช่นไม้ยาง
 ต่าง ๆ (Dipterocarpus) ไม้ตะเคียน (Hopea Odorata)
 ไม้มะค่าโมง (Afzelia Xylocarpa) ไม้เคี่ยม (Cotylelobium
 Lanceolatum) ไม้พะยูง (Dalbergia Cochinchinensis) ไม้
 ตะแบก (Lagerstroemia Calyculata) ไม้ยมหอม (Cedrela
 toona) และไม้ตะเคียนชัน (Balanocarpus Heimii) ไม้
 ในป่าดงดิบส่วนมากเป็นไม้เนื้อแข็ง ที่มีประโยชน์ต่อการค้า
 เป็นส่วนมากดังตัวอย่างที่ได้กล่าวมาแล้ว เพราะในปี พ.ศ.
 2497 ไม้ในป่าดงดิบทำเงินได้ถึง 25,000,000 บาท นอกจาก
 จะเป็นไม้ที่ใช้ในการก่อสร้างแล้ว ยังมีประโยชน์ในการทำ
 ฟืนและสีกาอย่างอื่น ๆ อีก เช่นหวาย (Calamus) ซึ่งใช้
 สำหรับทำเก้าอี้ เครื่องเรือน และเครื่องใช้ต่าง ๆ ในปัจจุบัน
 ปรากฏว่าเป็นที่แพร่หลายในระหว่างชนชาวกว่างประเทศด้วย
 ร้านทำเครื่องเรือนประเภทนี้ ยังได้ส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ
 หลายประเทศมาก ๆ นอกจากนี้ยังมีไม้ต่าง ๆ ที่ใช้ทำน้ำ

Forest

Forest

Forest

เขตทรัพยากรป่าไม้ของประเทศไทย

มันทำจากเครื่องเรือน ใช้ผสมสีทาไม้ ใช้ทาหรือเคลือบ
 สายไฟฟ้าได้น้ำ ซึ่งสามารถทนอยู่ได้นานมาก ใช้ทำชั้น
 สำหรับตู้เสื้อผ้า ใช้กลั่นเป็นน้ำมันเคียวเครื่องจักรดีเซล ใช้ทำ
 ภาชนะแช่ผักผลไม้ สำหรับไม้ไผ่เป็นวัตถุดิบในการทำ
 กระดาษ เช่นไม้ไผ่ในป่าจังหวัดกาญจนบุรี ไม้ไผ่ของเราจะ
 ส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ เช่นที่ชาวและสุมาตรา
 เพื่อใช้สำหรับทำบ้านตากปลาและตากใบชาสูบ ประเทศทาง
 ยุโรปและอเมริกาซื้อไม้ไผ่บางชนิดเอาไปทำกันเบ็ดตกปลา
 ขายให้แก่ นักตกปลาและนักท่องเที่ยง ที่ไปพักผ่อนหย่อนใจ
 ตามชนบทของเขา

159. ป่าดงดิบในบริเวณภูเขาสูง (Hill Evergreen) —
 ป่าประเภทนี้มีเนื้อที่ไม่มาก เพราะจำกัดอยู่แต่เฉพาะยอด
 ภูเขาสูงทางภาคเหนือ นับจากระดับสูงจาก 1000 เมตรขึ้นไป
 ส่วนมากไม้ที่อยู่ในป่าเช่นนี้เป็นไม้เนื้อดีมาก เหมาะสำหรับ
 ทำบ้านเรือนและเครื่องเรือนอย่างดี เพราะเป็นไม้ที่ทนทาน
 มาก แต่ไม้ไคร้ได้ตัดเอามาใช้เพราะอยู่ห่างไกลและเปลือง
 ค่าขนส่งมาก นอกจากไม้แล้วยังมีสี่เสียดที่ใช้เกี่ยวกับหมาก
 และทำชาฟอกหนัง และพวกยางไม้ต่าง ๆ สำหรับทำประ-
 โยชนัคล้ายกับพวกที่ได้มาจากป่าดงดิบในเขตร้อน

160. ป่าไม้โกงกาง (Mangrove Forest) — ป่าไม้โกง
 กางเป็นป่าดงดิบพวกหนึ่ง เพราะต้นไม้เหล่านี้ขึ้นอยู่ตามที่
 และชายทะเลจึงไม่ขาดน้ำ ชายฝั่งทะเลของประเทศไทยยาว

กว่า 2,000 กิโลเมตร และส่วนใหญ่มีป่าไม้โกงกางขึ้นอยู่ทั่ว
 ไป รวมเป็นพื้นที่ป่าราว 1,620 ตารางกิโลเมตร ที่อยู่ทาง
 ฝั่งรอบอ่าวไทยราว 743 ตารางกิโลเมตร และที่อยู่ทางฝั่ง
 ตะวันตกราว 876 ตารางกิโลเมตร สำหรับบริเวณอ่าวไทยมี
 มากแถบฝั่งทะเลของภาคจันทร์บุรีและตราด ฝั่งทะเลของ
 จังหวัดชุมพรและนครศรีธรรมราช ส่วนฝั่งตะวันตกนั้นมี
 ตลอดไปจากเหนือจดใต้ และตามฝั่งทะเลของเกาะต่าง ๆ
 อีกเป็นจำนวนมาก

ป่าไม้โกงกางมีประโยชน์ต่อการค้าเช่นกับป่าอย่างอื่น
 และสะดวกต่อการขนส่งทางน้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการ
 ทำพื้นและถ่าน เพื่อใช้ภายในประเทศและส่งออกไปในต่าง
 ประเทศด้วย กรุงเทพฯและธนบุรีซึ่งมีประชากรหนาแน่น
 เป็นทำเลหนึ่งที่ใช้ถ่านมาก ป่าไม้โกงกางไร่หนึ่งผลิตถ่าน
 ได้ปีละประมาณ 2 ลูกบาศก์ ไม้ที่ใช้ก่อสร้างบ้านเรือนและ
 อุปกรณ์การจับปลาที่ได้ไปจากป่าไม้โกงกาง เปลือกไม้ใช้
 ทำสีข้อมผ้าและใช้ทำน้ำยาฟอกหนัง

161. ป่าไม้สน (Coniferous Forest) — ป่าไม้สนมีอยู่เป็น
 ส่วนใหญ่ทางภาคเหนือของประเทศ และทางภาคตะวันออก
 เฉียงเหนืออีกเล็กน้อย โดยเฉพาะสังกัดอยู่ตามบริเวณภูเขา
 สูงๆเช่นภูเขาในจังหวัดแม่ฮ่องสอน จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัด
 เชียงราย จังหวัดเลย จังหวัดศรีสะเกษ และใกล้กับปากแม่-
 น้ำมูล สนชอบอยู่ในที่สูงพ้นจากระดับน้ำทะเลเลขขึ้นไป

23. ป่าไม้โกงกาง เป็นป่าไม้ที่เป็นประโยชน์หลายอย่าง
 ผู้ที่อาศัยอยู่ตามฝั่งทะเล และชาวประมงใช้ได้ทั้งในการ
 ก่อสร้างการ และยังเป็นเชื้อเพลิงด้วย

24. ป่าไม้สน เป็นป่าไม้ค่อนข้างโปร่ง อยู่ตามภูเขาสูง
 ทางภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ ต้น
 ไม้สนเป็นต้นไม้ที่มีลำต้นตรง

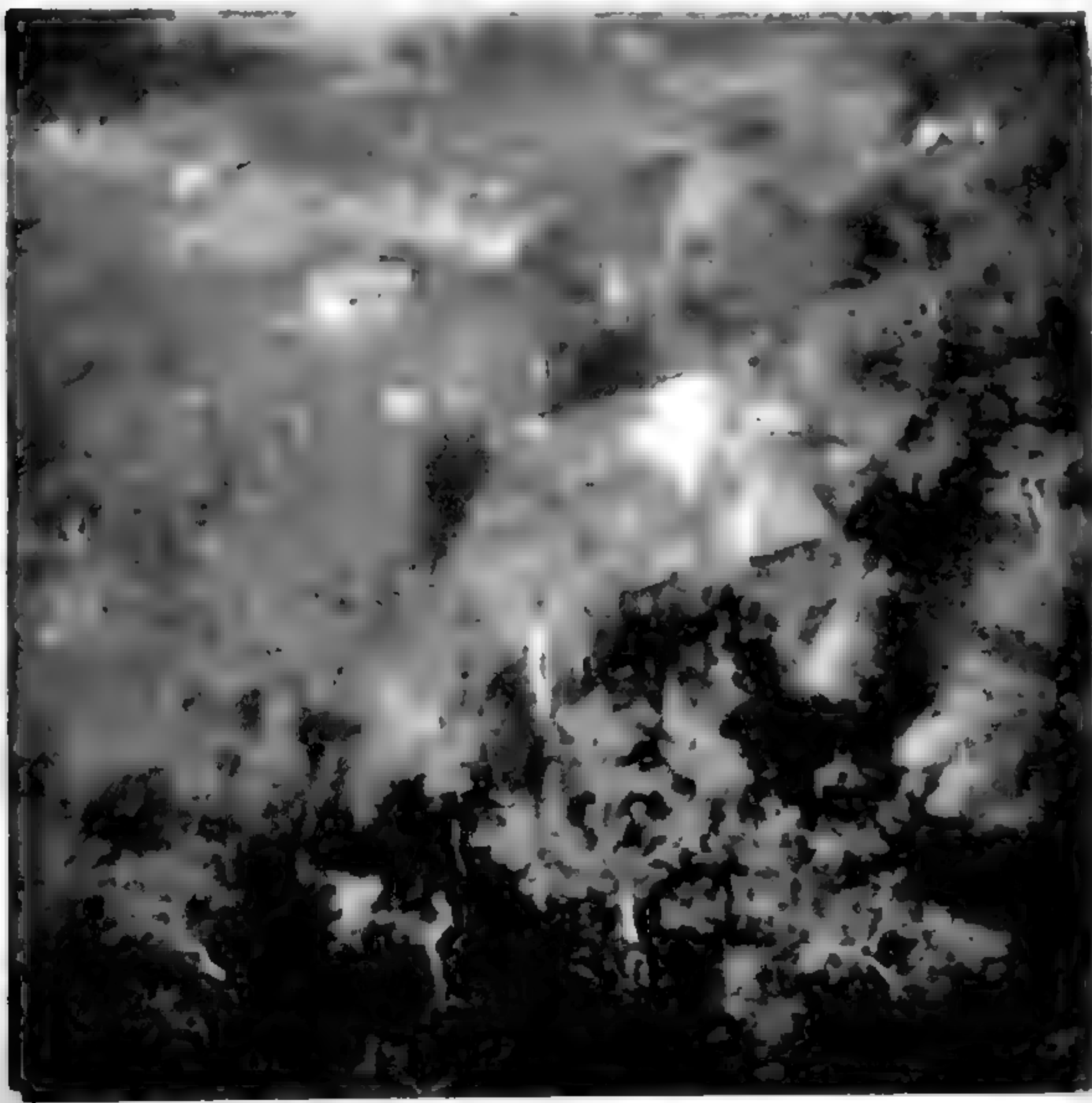
ราว 700 ถึง 1,000 เมตร และมักขึ้นปะปนอยู่กับต้นไม้ในป่าไม้ยางเปลี่ยนใบ ไม้สนมีอยู่มาก 2 ชนิด คือ Pinus Khasya และ Pinus Merkusii สำหรับชนิดหลังนี้บางทีก็พบอยู่ในที่ต่ำมาก ป่าสนเป็นแหล่งที่ใช้ผลิตน้ำมันสนเท่านั้น สำหรับไม้ไม้ไผ่ได้ใช้ทำประโยชน์ และรัฐบาลได้สงวนไว้เป็นป่าสงวน ซึ่งมีเนื้อที่ราว 2,378 ตารางกิโลเมตร

162. ป่าไม้เปลี่ยนใบ (Deciduous Forest) — ป่าไม้เปลี่ยนใบ ส่วนใหญ่มีอยู่ทางภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย กระจายปนอยู่กับป่าไม้คงใบ แต่ป่าเขื่อนนี้มักอยู่ในบริเวณที่ถูกกำบังฝน หรือด้านหลังของกระแสนมรสุมในฤดูฝน ดังนั้นจึงไม่ได้รับน้ำเพียงพอ และในฤดูแล้งจะแห้งจนดินขาดฝน น้ำก็ยิ่งแล้งมากขึ้น ดังนั้นป่าไม้เขื่อนนี้จึงจำเป็นต้องทิ้งใบ ไม้ในป่าไม้เปลี่ยนใบไม่ค่อยจะเลือกทำเลภูมิประเทศเท่าใดนัก ก็ขึ้นอยู่บนที่ราบและบนภูเขาสูงได้ทั้งนั้น แม้จะสูงถึง 1,000 เมตรขึ้นไป ป่าไม้เปลี่ยนใบแบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อย คือ

(1) ป่าไม้ผสมเปลี่ยนใบ (Mixed Deciduous)

(2) ป่าไม้ยางเปลี่ยนใบ (Deciduous Dipterocarps)

163. ป่าไม้ผสมเปลี่ยนใบ (Mixed Deciduous) — เป็นป่าไม้ที่อยู่ทางภาคเหนือของประเทศไทยเป็นส่วนใหญ่ และในป่ามีไม้สักอยู่มาก นับว่าเป็นป่าไม้ที่มีมูลค่ามากสำหรับประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือไม้สัก นอกจากนี้มีพวกไม้

25. ป่าไม้เปลี่ยนใบหรือป่าโปร่ง ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย จะเห็นป่าไม้บางแห่งถูกถางเพื่อทำไร่คันไม้ขึ้นอยู่ในระยะที่ห่างกันมาก

ประดู่ ไม้มะเกลือ ไม้ชิงชัน ไม้แดง ไม้มะค่า ไม้โสม และกวาวเป็นต้น ไม้ไม้ส่วนมากอยู่ในป่าไม้ผสมเปลี่ยนใบ ดังจะเห็นได้ว่าในฤดูแล้งจะมีใบที่ร่วงแล้ว และบางที่เป็นต้นกำเนิดของไฟป่าด้วย คือต้นไม้จะไม่ถูกลมพัดและลำต้นเสียสีกันพอเกิดความร้อนมากขึ้นก็จะติดไฟลุกไหม้ป่า อย่างไรก็ตามก็ยังมีไม้ที่ใช้ประโยชน์หลายอย่างในประเทศ เพราะทำสิ่งของใช้ได้แทบนับไม่ถ้วน ตั้งแต่ของเล็กน้อยไปจนบ้านเรือนและอาคาร แม้เงินในการก่อสร้างดี โดยทำเป็นไส้เสริมคอนกรีตหรือเฟลซิคแต่ก็อยู่ทน ในการอุตสาหกรรมใช้ทำเชือกกระดาน ต่อไปควรจะมีผู้คิดทำไม้อัดได้ด้วย หน่อไม้ก็เป็นอาหารของคนชาวชนบท และชาวกรุงของประเทศไทย ซึ่งน่าจะมีผู้คิดทำหน่อไม้ไทยบรรจุกระป๋องกันบ้าง ผลผลิตอย่างอื่นที่ได้จากป่าคล้ายกับป่าประเภทอื่น คือพวกเปลือกไม้ที่มีเปลือกสำหรับทำยาฟอกหนัง แกะสำหรับทำสีทาภาชนะหรือซ่อมผ้า และยังส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศได้ด้วย สำหรับไม้สักโดยเฉพาะเข้าใจว่ามีอยู่ในพื้นที่ประมาณ 65,000 ตารางกิโลเมตร ที่เหลืออยู่ประมาณ 13,000 ตารางกิโลเมตร โดยเฉพาะทางตะวันออกเฉียงเหนือไม่มีไม้สัก เฉพาะในปี พ.ศ. 2497 ส่งไม้สักไปขายต่างประเทศได้ 79,371 ลูกบาศก์เมตร เป็นเงิน 211,351,151 บาท หรือราว 70% ของผลผลิตจากป่าไม้ทั้งประเทศที่ส่งออกไป

164. ป่าไม้ยางเปลี่ยนใบ (Deciduous Dipterocarps) — ป่าไม้ชนิดนี้มีอาณาบริเวณกว้างขวางทางภาคเหนือของประเทศไทย ภาคกลางตั้งแต่จังหวัดราชบุรีขึ้นไปทางเหนือและทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คิดเป็นเนื้อที่ราว 147,000 ตารางกิโลเมตร ลักษณะทั่วไปของป่าคือเป็นป่าโปร่ง และมีต้นไม้ขนาดกลางและขนาดเล็กเป็นส่วนใหญ่ ลำต้นก็ไม่สูงมากนัก ไม้ต่าง ๆ ที่อยู่ในป่าขึ้นอยู่บนดินปนทราย ดินมีกรวดทรายมากหรือดินสีลาแลง (Lateritic Soil) หรือดินหินแลง

ต้นไม้ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในป่าไม้แบบนี้ คือจำพวกที่เรียกว่าไม้ยางนั่นเอง เช่น ไม้รัง (Pentacme Siamensis) ไม้เต็ง (Shorea Obtusa) ไม้ทลวง (Dipterocarpus Tuberculatus) และไม้เหียง (Dipterocarpus Obtusifolius) เป็นต้น นับว่าเป็นป่าไม้ที่เป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ เพราะใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง นับตั้งแต่การก่อสร้างบ้านเรือน ทำเครื่องเรือน ทำฟืน สำหรับการรถไฟ ซึ่งใช้ปีละ 800,000 ถึง 800,000 ลูกบาศก์เมตร ทำหมอนรางรถไฟ และยังส่งออกไปขายในต่างประเทศด้วย นอกจากนี้ป่าไม้ยางเปลี่ยนใบยังให้ยางไม้และสิ่งอื่น ๆ คล้ายกับป่าที่ได้กล่าวมาแล้ว ตลอดจนยางไม้ที่ใช้ทำเครื่องเงินหรือลงรัก

ได้ใช้เครื่องมือและวัตถุดิบที่หาได้ในท้องถิ่น ได้มีโอกาสเรียนรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับช่างฝีมือท้องถิ่น

1. A wide view of the field, showing the golden-brown grain and the distant blue mountains.

2. A closer view of the field, showing the texture of the grain and the blue mountains in the background.

165. ป่าไม้ประเภทอื่น — นอกจากที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีป่าไม้ประเภทอื่น ๆ อีกบ้างเล็กน้อย เช่น

(1) ป่าสนทะเล ป่าเช่นนี้เป็นต้นไม้ที่มีลักษณะคล้าย ต้นสน คือ *Casuarina Equisetifolia* และอื่นๆอีก ไม้สนทะเล มีประโยชน์ในการทำเสากระโดงเรือใบได้ด้วยเพราะตรงดี

(2) ป่าชายเลน ซึ่งมีอยู่ทั่วไปตามที่ขึ้นและแถบฝั่ง ทะเลของอ่าวไทย และทางฝั่งทะเลด้านตะวันตก ป่าไม้ เหล่านี้บางทีก็มีไม้ดี ๆ สำหรับทำเสาเรือน ทำอุปกรณ์คัก จับปลาและทำฟืนด้วย

(3) ป่าสะวันนา (Savanna) — เป็นป่าที่มีอาณาเขต เล็ก ๆ ทางภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พื้นที่เช่น นี้เป็นที่ต่ำและลุ่ม มีหญ้าสูง ๆ ขึ้นทั่วไป ในฤดูฝนน้ำอาจท่วมมากและแห้งแล้งในฤดูแล้ง ในทางภาคตะวันออกเฉียง เหนือ มีอยู่แถบลุ่มแม่น้ำมูลและแม่น้ำชี ส่วนทางใต้มีอยู่ ทางตะวันตกของอ่าวบ้านดอน จังหวัดสุราษฎร์ธานี และ ทางชายทะเลด้านตะวันออกของจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ทาง ใต้ของบางสะพานใหญ่

166. ผลผลิตจากป่าไม้ — ป่าไม้ของประเทศไทยผลิต ไม้ได้ระหว่างปี พ.ศ. 2480-2484 เฉลี่ยปีละ 614,841 ลูก- บาศก์เมตร ระหว่างปี พ.ศ. 2490-2494 ผลิตได้ประมาณ ปีละ 1,136,182 ลูกบาศก์เมตร ตั้งแต่ พ.ศ. 1495 เป็นต้นมา การผลิตสูงขึ้นเป็นลำดับ ถือกว่า 1,500,000 ลูกบาศก์เมตร ไม้ที่ผลิตได้ในปี พ.ศ. 2497 ถือ 1,647,236 ลูกบาศก์เมตร และเป็นไม้สัก 408,002 ลูกบาศก์เมตร รองลงมาคือไม้ยาง ไม้เค็ง ไม้รัง ไม้พลวง ไม้แดงและไม้ตะเคียน นอกนั้น เป็นไม้ชนิดต่าง ๆ รวมกัน ประมาณไม่ถึง 1 ใน 4 ของ ปริมาณไม้ทั้งหมด ซึ่งมีไม้เหล่านี้รวมอยู่ด้วยคือไม้เหียง ไม้มะค่า ไม้ตะแบก ไม้กวาว ไม้พะยอม ไม้ซุมแพรง ไม้ หลุมพอ ไม้ยมหิน ไม้เคี่ยม ไม้คาสือ ไม้จัน และไม้จำปา เป็นต้น ไม้ที่กล่าวถึงทั้งหมดนี้เป็นไม้สำหรับการก่อสร้าง และทำเครื่องเรือนเป็นส่วนใหญ่ ที่ใช้ประโยชน์อย่างอื่นไม่ ได้นามารวมเข้าด้วย

สำหรับผลิตผลจากป่าอย่างอื่นได้แก่ ไม้ฟืน ถ่าน เปลือกไม้สำหรับทำฟาดฟอกหนัง ไม้หอม หวาย ไม้ไผ่ น้ำ- มันยาง ขางไม้ ขี้ผึ้งและอื่น ๆ

เฉพาะไม้ฟืนนั้น การรถไฟใช้มากถึง 68% ของที่ผลิต ได้ โดยเหตุนี้ถ้าหากการรถไฟเปลี่ยนมาใช้เครื่องจักรดีเซล แล้ว คงทำให้ปริมาณของไม้ที่ตัดมาทำฟืนน้อยลง

ส่วนถ่านนั้น ใช้มากเฉพาะการหุงต้มภายในครัวเรือน และการทำความสะอาดเสื้อผ้า นอกจากนี้ยังอาจถ่านเอา กรดฟอร์มิกและกรดอาเซติก สำหรับใช้ในการทำให้ยางพารา

แข็งตัวได้ด้วย

น้ำมันยางส่วนมากได้มาจากต้นยาง ใช้ในการทำน้ำมัน ทาไม้เพื่อชักเงา และอาจถ่านเป็นน้ำมันเติมเครื่องจักรดีเซล ได้ด้วย ส่วนยางไม้ก็จะกรีดยเอามาทำน้ำมัน โดยเฉพาะน้ำ มันสนที่กรีดยมาใช้ คือ ที่ป่าจังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดเพชร- บุรีและที่จังหวัดอุบลราชธานี อย่างไรก็ตามน้ำมันสนที่ได้มา ยังไม่พอกับความต้องการของอุตสาหกรรมหลายอย่าง เช่น การทำสบู่ กระดาษ และอื่น ๆ จึงมักต้องสั่งจากต่างประเทศมาเพิ่มเติม (ดูผนวกที่ 61)

167. สิ้นค้าขายออกของผลิตผลจากป่าไม้ — ไม้ที่ส่งเป็น สิ้นค้าขายออกในปีหนึ่งๆนั้น ส่งมากกว่า 100,000 ลูกบาศก์ เมตรเพียงเล็กน้อย บางปีก็เพียง 10% ของไม้ที่ผลิตได้ จึงนับว่าน้อยมากเมื่อเทียบกับการใช้ภายในประเทศ อย่างไรก็ดี ในปี พ.ศ. 2497 ส่งออก 108,950 ลูกบาศก์เมตร แต่ทำเงินให้แก่ประเทศได้ถึง 241,669,988 บาท เฉพาะไม้ สักอย่างเดียว ทำเงินได้ถึง 211,851,151 บาท ในปีเดียวกัน นี้ นอกนั้นได้จากการส่งไม้อื่นๆ เช่น ไม้ยาง ไม้ตะแบก ไม้ ประดู่ ไม้ยมหอม ไม้พะยอม ไม้ชิงชัน ไม้มะเกลือและอื่นๆ

นอกจากนี้แล้ว ฟืน ถ่าน เปลือกไม้ สีเสียด เมล็ด กระเบา ขางไม้ น้ำมันยาง หวาย กรังและอื่นๆ ก็เป็นสิน ค้าขายออกด้วยเช่นกัน เฉพาะกรังนั้นทำเงินให้แก่ประเทศ ในบางปีเกือบเท่าไม้สัก

ผลิตผลจากป่าไม้ที่ประเทศไทยซื้อจากต่างประเทศ แม้ เราจะส่งไม้และผลิตผลจากไม้ออกไปจำหน่ายเพื่อหาเงินตรา จากต่างประเทศ แต่ในขณะเดียวกันเราก็ซื้อเข้ามาปีละ มาก ๆ บางปีมีมูลค่าเกือบครึ่งหนึ่งของสิ้นค้าขายออก ที่เรา ซื้อเข้ามาได้แก่กระดาษพิมพ์หนังสือ กระดาษอย่างอื่น ไม้ อัด ไม้เซฟวิงบอร์ด และหวาย ซึ่งความจริงเราก็มีอยู่แล้ว ภายในประเทศอย่างไรก็ดีพวกโรงงานผลิตไม้อัดภายในประ- เทศก็กำลังขยายการผลิตขึ้นมาก เพื่อให้ทันกับความต้องการ

168. การใช้ไม้ภายในประเทศ — ประเทศไทยเราใช้ไม้ มากในการก่อสร้างและทำเครื่องเรือนจนมีเหลือน้อยสำหรับ การส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ อันที่จริงหากเราลด ปริมาณการใช้ในประเทศลงและเพิ่มสิ้นค้าขายออกขึ้นเป็นอีก 50% ของที่ผลิตได้ทั้งหมด ก็จะได้เงินสูงขึ้นเป็นปีละกว่า 1,000 ล้านบาท หรือเท่า ๆ กับส่งยางพาราออกไปจำหน่าย แต่การลดปริมาณของไม้นี้จะทำได้ก็โดยใช้วัตถุก่อสร้างอย่าง อื่นแทน เช่นหิน อิฐ ปูน กรวด ทราย และซีเมนต์ให้มาก ขึ้น หากเราสามารถทำให้ราคาซีเมนต์ถูกลงได้ เงินรายได้ จากไม้คงทำให้ฐานะของประเทศดีขึ้นมาก การสร้างบ้าน เป็นคิดจะถูกกว่าทำด้วยไม้หากคิดถึงเวลาใช้ในระยะยาว

169. ลักษณะและทำเลของไม้ที่เป็นประโยชน์ต่อการเศรษฐกิจ สำหรับไม้ที่เป็นประโยชน์และผลิตใช้มากภายในประเทศ และที่ส่งออกไปจำหน่ายนอกประเทศมีดังนี้คือ (ดูแผนที่ 8)

170. ไม้สัก (*Tectona Grandis*) เป็นต้นไม้ใหญ่สูงตรงประมาณ 80 ฟุต ขึ้นปนกับไม้อื่น ๆ ในป่าไม้ผสมเปลี่ยนใบของภาคเหนือและภาคกลาง โดยเฉาะด้านตะวันตกของประเทศ เป็นไม้ที่เบาเมื่อแห้ง ทนทาน ใช้ทำฝาเรือน ประตู หน้าต่าง และเครื่องเรือน มีเนื้อและสีสวยงาม เป็นที่นิยมมากในต่างประเทศใช้ทำห้องภายในเรือ และทำตัวรถไฟ เป็นสินค้าขายออกที่สำคัญ (ดูผนวกที่ 56)

171. ไม้ยาง (*Dipterocarpus Alatus*) และอื่น ๆ ไม้ยางมีระดับสูงตรง 80 ฟุต ขึ้นอยู่ในป่าดงดิบทั่วประเทศ เป็นไม้ที่ตัดง่ายและไสง่าย แต่ไม้ชิ้นมัน เหมาะสำหรับการทำบ้าน แต่หากปล่อยให้ตากแดดตากฝนความทนทานลดลงมาก ไม้ยางมีที่ใช้มากภายในประเทศและส่งออกจำหน่ายยังต่างประเทศด้วย (ดูผนวกที่ 57)

172. ไม้เต็ง (*Shorea Obtusa*) ไม้เต็งขึ้นสูงถึง 100 ฟุต ชอบขึ้นปนกับไม้รัง (*Pentacme Siamensis*) ในป่าไม้ยางเปลี่ยนใบ ซึ่งมีอยู่มากทางภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ ตั้งแต่เหนือจังหวัดชุมพรขึ้นไป เป็นไม้ที่ทนทานแม้ตากแดดตากฝน ดังนั้นจึงเหมาะสำหรับทำหมอนรถไฟ สร้างบ้าน ทำสะพาน ค้ำจอบ ค้ำเสียม และอุปกรณ์การทำไร่

173. ไม้รัง (*Pentacme Siamensis*) ไม้รังสูงเท่า ๆ กับไม้เต็ง และขึ้นในป่าไม้ยางเปลี่ยนใบเช่นเดียวกับไม้เต็ง คุณภาพทุกอย่างคล้ายกับไม้เต็ง ใช้ในการก่อสร้างและอุปกรณ์การทำไร่ ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่ทางภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือ นับตั้งแต่จังหวัดเพชรบุรีขึ้นไป

174. ไม้พลวง (*Dipterocarpus Tuberculatus*) ไม้พลวงเป็นต้นไม้สูงและตรงประมาณ 80 ฟุต ขึ้นอยู่กับพวกไม้ต่าง ๆ ในป่าไม้ยางเปลี่ยนใบทางภาคเหนือ และตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย นับตั้งแต่จังหวัดสุราษฎร์ธานีขึ้นไป ไม้พลวงมีความทนทานประมาณ 4-5 ปี หากทิ้งไว้กลางแจ้ง แต่หากใช้ก่อสร้างภายในก็อาจมีอายุมากกว่านั้น เหมาะสำหรับการสร้างบ้าน เช่นทำเครื่องบนและทำพื้น นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ในการทำอุปกรณ์สำหรับการเกษตร อีกหลายอย่าง ในปี พ.ศ. 2492 ปรากฏว่า ไม้พลวงที่ผลิตจากป่ามีปริมาณถึง 137,000 ลูกบาศก์เมตร

175. ไม้แดง (*Xylia Kerrii*) ไม้แดงเป็นต้นไม้ใหญ่ สูงตรงประมาณ 60-80 ฟุตขึ้นไป มักขึ้นอยู่กับป่าไม้ผสม

และเปลี่ยนใบทั่วประเทศ แต่ที่มีมากคือตั้งแต่จังหวัดสุราษฎร์ธานีขึ้นไป ถึงภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือ ไม้แดงมีความทนทานมาก มีอายุนาน จึงเหมาะสำหรับทำไม้หมอนสำหรับรางรถไฟ ทำเสาเรือน เครื่องบนของบ้านเรือน และส่วนประกอบของสะพาน นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ในการทำอุปกรณ์การเกษตรและเครื่องเรือนด้วย (ดูผนวกที่ 59)

176. ไม้ตะเคียน (*Hopea Odorata*) เป็นไม้ที่มีลำต้นสูงตรงประมาณ 130-140 ฟุต ชอบขึ้นอยู่ในป่าดงดิบทั่วประเทศ เป็นต้นไม้ที่มีความทนทานมาก คือประมาณ 10 ปี มากกว่าไม้แดง จึงเหมาะสำหรับทำหมอนรางรถไฟ มีประโยชน์ในการก่อสร้างบ้านเรือนและเรือ ทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ทำค้ำมิด ค้ำขวาน และอุปกรณ์การเกษตรต่าง ๆ ด้วย ในปี พ.ศ. 2492 ผลิตไม้ตะเคียนจากป่าได้ประมาณ 33,000 ลูกบาศก์เมตร

177. ไม้ตะแบก (*Lagerstroemia Calyculata*) ไม้ตะแบกเป็นไม้ต้นสูงประมาณ 120 ฟุต มักขึ้นอยู่ในป่าผสมเปลี่ยนใบและในป่าดงดิบด้วย ดังนั้นจึงมีอยู่ทั่วประเทศ ไม้ก้อยมีความทนทาน นิ่งและแตกง่าย เวลาแห้งจะหดลงมาก ถ้าหากอยู่ในร่มจะทนทานกว่ามาก อย่างไรก็ดี เนื้อไม้เรียบและขัดขึ้นเงาได้ง่าย จึงเหมาะสำหรับทำพื้นกระดานที่ใช้อย่างอื่นคือทำไม้พาย ทำค้ำมิดและเครื่องมือ ในปี พ.ศ. 2492 ผลิตได้จากป่าประมาณ 16,000 ลูกบาศก์เมตร ไม้ก้อยได้พบในตลาดไม้กรุงเทพฯ มักจำหน่ายกันในบริเวณที่ผลิตได้ อย่างไรก็ดี ระหว่างปี พ.ศ. 2491-95 มีส่งไปจำหน่ายในต่างประเทศเล็กน้อย (ดูผนวกที่ 58)

178. ไม้ยมหอม (*Cedrela Toona*) เป็นต้นไม้ใหญ่สูงราว 60 ฟุต อยู่ในป่าดงดิบและป่าไม้ผสมเปลี่ยนใบในที่ชุ่มชื้น ตั้งแต่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ขึ้นไปทางภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นไม้ที่ไม่ก้อยทนทาน แต่หากอยู่ในร่มจะคงทนนานปี เป็นไม้ที่ขัดให้ขึ้นเงาได้ง่าย จึงเหมาะสำหรับทำประตู หน้าต่าง ฝ้าบุหรี เรือ เครื่องดนตรี และของเล่น สำหรับปริมาณการผลิตไม้ชนิดนี้น้อยมาก

179. ไม้ประดู่ (*Pterocarpus Macrocarpus*) ไม้ประดู่เป็นไม้ใหญ่มีลำต้นตรง สูงราว 30-40 ฟุต ขึ้นอยู่ในป่าผสมและเปลี่ยนใบในภาคกลาง ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ เป็นไม้ที่มีความทนทานมาก จึงใช้ประโยชน์หลายอย่าง เลื่อยและไสยากมาก ขี้เลื่อยมักจะทำให้แสบตาและระคายจมูกได้ง่าย ส่วนมากนิยมใช้ในการสร้างบ้านเรือนได้แทบทุกส่วน เช่นกาน ฝ้า และพื้นเหมาะสำหรับทำเครื่องเรือนด้วย เพราะขัดให้ขึ้นเงาได้ดี ในปี พ.ศ. 2492 ผลิตจากป่าได้ประมาณ 17,000 ลูกบาศก์

เมตร (คุณวกที่ 80)

180. ไม้พะยุง (*Dalbergia Cochinchinensis*) ไม้พะยุงเป็นไม้ที่มีขนาดใหญ่ มีขึ้นอยู่ในป่าผสมและเปลี่ยนใบ และป่าดงดิบที่ค่อนข้างแห้งในทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ ไม้พะยุงเป็นไม้ที่มีความคงทนมาก และเหมาะสำหรับการทำเครื่องเรือน เมื่อขัดแล้วจะขึ้นเงางามมาก นับว่าเป็นไม้มีคุณภาพเยี่ยมสำหรับทำเครื่องเรือนมากกว่าใช้ทำตัวเรือนหรือส่วนประกอบของเรือน ไม้พะยุงมีปริมาณค่อนข้างจำกัด และจำหน่ายกันด้วยน้ำหนัก

181. ไม้มะเกลือ (*Diospyros Mollis*) ไม้มะเกลือเป็นต้นไม้สูงใหญ่อาจสูงถึง 90 ฟุต ขึ้นอยู่ในป่าผสมและเปลี่ยนใบในทางภาคเหนือและภาคกลางของประเทศไทย ไม้แก่นมีความทนทานและแมลงจะไม่ทำอันตราย แม้จะเลื่อยยาก แต่เมื่อไสแล้วจะขัดให้ขึ้นเงาได้สวยงามดี มีประโยชน์มากในการทำเครื่องเรือนอย่างดี เครื่องดนตรี ไม้บรรทัด ลูกคิด ตะเกียบ ค้อนหมากรุก ไม้เท้า รูปแกะสลัก และไฟจันทน์ เป็นต้น ปริมาณของไม้มีจำนวนจำกัดมาก เมล็ดใช้สำหรับย้อมผ้าสีดำและผ้าไหม ไม้มะเกลือขายกันด้วยน้ำหนัก คือประมาณ 40-100 บาทต่อ 60 กิโลกรัม หรือ 680-1,800 บาทต่อลูกบาศก์เมตร

182. ไม้กวาว (*Adina Cordifolia*) ต้นไม้กวาวสูงมากประมาณ 100 ฟุตและมีลำต้นใหญ่ มีหน่อทั่วไปในป่าไม้ผสมและเปลี่ยนใบ เวลาแห้งจะไม่งอและไม่แตก มีความทนทานพอสมควร และจะยังทนทานมากเมื่ออยู่ในร่ม เลื่อยได้ง่าย และจะขัดให้ขึ้นเงาได้ดี เหมาะสำหรับทำไม้ฝาเครื่องเรือน หีบห่อ ไม้บรรทัด รูปแกะสลักและของเล่น เป็นต้น ปริมาณการผลิตมีจำนวนมากพอควร ส่วนมากมีอยู่ตั้งแต่จังหวัดเพชรบุรีขึ้นไป ยกเว้นภาคกลางในลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา จังหวัดจันทบุรีและตราด

183. ไม้หลุมพอง (*Azalia Bakeri*) เป็นต้นไม้ใหญ่และกลมแม้จะไม่ตรงนัก มีขึ้นกระจัดกระจายทั่วไป ในบริเวณที่ลุ่มในป่าดงดิบทางภาคใต้ของประเทศ เวลาแห้งแม้จะแตกบ้างเล็กน้อยแต่ก็ไม่หดรัดมาก เป็นไม้ที่มีความทนทานมาก และใช้สำหรับทำหมอนรองรถไฟทางภาคใต้ นอกจากนี้ยังใช้สำหรับทำเครื่องเรือน ค้ำมิด ค้ำขวาน และอุปกรณ์สำหรับการเกษตร มีปริมาณการผลิตพอสมควร ในปี พ.ศ. 2492 ผลิตได้ 5,300 ลูกบาศก์เมตร

184. ไม้สน (*Pinus*) เป็นไม้ที่สูงมากถึง 120 หรือ 130 ฟุต มีขึ้นอยู่ในป่าทางภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ไม้สนมีคุณภาพไม้ทนทานเหมือนไม้ชนิดอื่น แต่ถ้าหากอยู่ในร่มก็จะอยู่ได้นานเหมือนกัน

เลื่อยได้ง่ายและขัดเงาได้ง่าย เหมาะสำหรับการก่อสร้าง การทำเครื่องเรือนและทำหีบห่อ ส่วนมากป่าไม้สนเป็นป่าที่อยู่ไกล ทางราชการป่าไม้สงวนป่าไว้เพื่อเอาน้ำมันสน สำหรับไม้ยังไม่จำหน่ายในตลาดการค้าไม้

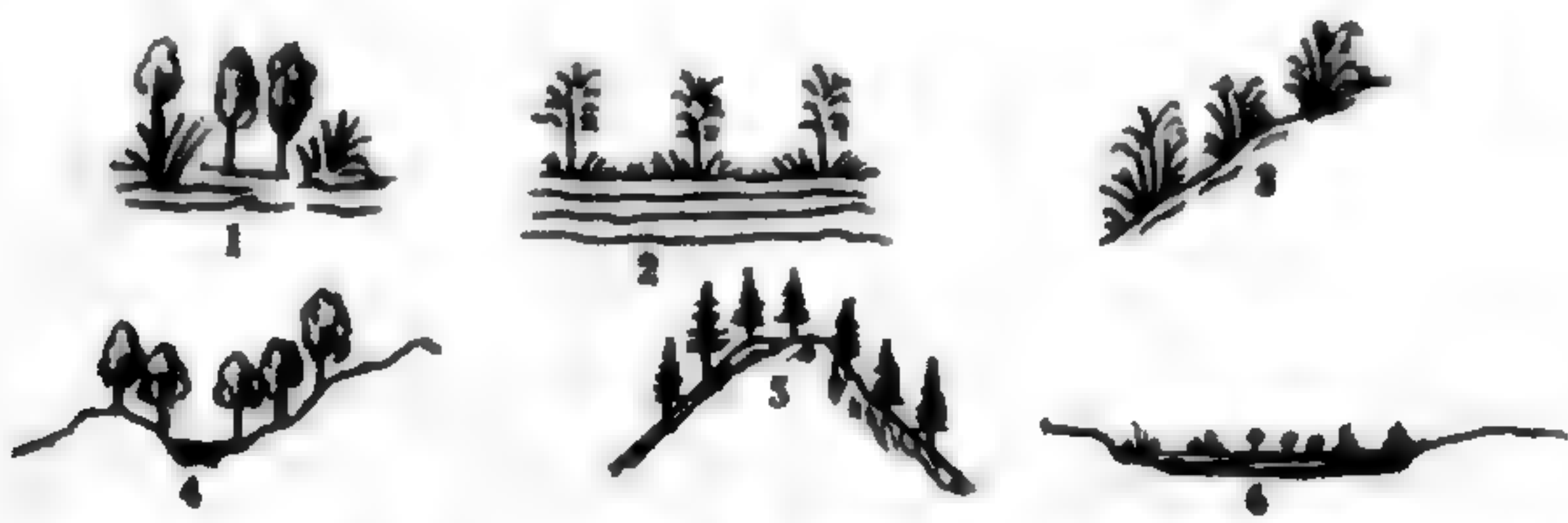
185. ไม้มะค่าโมง (*Azalia Xylocarpa*) เป็นต้นไม้ใหญ่มีขึ้นอยู่กระจัดกระจายในป่าไม้ผสมและเปลี่ยนใบและในป่าดงดิบ ไม้มะค่าโมงมีความทนทานมากแม้จะอยู่กลางแจ้ง และเหมาะสำหรับทำไม้หมอนได้ทนนานถึง 8 ปี เมื่อขัดมันแล้วจะขึ้นเงางามดี ใช้ในการก่อสร้าง ทำฝาและเครื่องเรือน มีมากตั้งแต่จังหวัดเพชรบุรีขึ้นไปถึงภาคเหนือ ยกเว้นจังหวัดจันทบุรีและตราด

186. ไม้ตะเคียนจันทน์ (*Balanocarpus Heimii*) เป็นต้นไม้สูงใหญ่ มีขึ้นอยู่ในจังหวัดทางภาคใต้ตั้งแต่สงขลาลงไป ในแถบป่าดงดิบ ไม้ชนิดนี้มีความทนทานมากเป็นพิเศษ เหมาะสำหรับทำไม้หมอนรถไฟมาก อยู่ได้นานถึง 12 ปี ขัดให้ขึ้นเงาได้พอสมควร ใช้ทำสะพาน เสาโทรเลขและโทรศัพท์ เสาเรือน ค้ำมิด ค้ำขวาน และอุปกรณ์การเกษตรต่าง ๆ ขางไม้ตะเคียนจันทน์มีประโยชน์มากสำหรับทำน้ำมันขัดเงา มีปริมาณการผลิตจำนวนมาก

187. ไม้เคี่ยม (*Kiam*) เป็นต้นไม้ใหญ่อาจสูงถึง 150 ฟุต ขึ้นอยู่ในป่าดงดิบของประเทศไทย เวลาแห้งจะมีรอยแตกบ้างเล็กน้อย เป็นไม้ที่มีความทนทานมากเป็นพิเศษ จึงเหมาะสำหรับทำไม้หมอนรองรางรถไฟได้มากถึง 10 ปี ทางภาคใต้นิยมใช้เป็นไม้สำหรับค่อเรือ เนื่องจากเนื้อไม้แข็ง ดังนั้นการเลื่อยไม้จึงมักทำในเวลาที่ยังดิบอยู่ ใช้สำหรับการก่อสร้างบ้านเรือนได้ดีที่สุด นอกจากนี้ใช้ทำค้ำเครื่องมือและทำอุปกรณ์ทางการเกษตร มีปริมาณการผลิตจำกัด ราคาของไม้ประมาณ 120-250 บาท ต่อลูกบาศก์เมตร

188. ไม้เหียง (*Dipterocarpus Obsusifolius*) เป็นต้นไม้ที่มีขนาดใหญ่และตรง รูปร่างกลม ขึ้นอยู่ในป่าไม้ยางเปลี่ยนใบทั่วประเทศ หรือตั้งแต่จังหวัดสุราษฎร์ธานีขึ้นมาถึงภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือ ถ้าหากทิ้งไว้กลางแจ้งไม่ทนทาน แต่หากทิ้งไว้ในที่ร่มจะมีอายุไปได้ยาวนาน แม้จะตัดและเลื่อยได้ง่าย แต่ผิวเมื่อขัดแล้วจะไม่ขึ้นมันดีเหมือนไม้ชนิดอื่น ๆ ใช้มากในการก่อสร้าง ทำเสาเรือน ทำเครื่องบนของเรือน ทำแพ เรือ และพื้น แม้ว่าจะหาได้ในท้องที่ไม่สู้มากนัก แต่ก็มีผู้ผลิตออกมาจำหน่ายได้บ้าง ราคาของไม้เหียง แต่ก่อนอยู่ในระหว่างลูกบาศก์เมตรละ 140-160 บาท

189. ความสัมพันธ์ระหว่างป่าไม้ ดิน และน้ำ เท่าที่เรารู้ได้ทราบมาแล้วจากเบื้องต้นว่า ป่าไม้มีคุณประโยชน์มาก เพราะผลิตผลจากป่าไม้มีผลดีต่อการเศรษฐกิจของประเทศ

แผนผังที่ 12 ความสัมพันธ์ระหว่างป่าไม้ ดิน และน้ำ
1 แสดงให้เห็นดินที่เป็นโคลนเลน ตามชายทะเลมักเป็นที่
เหมาะสำหรับป่าไม้โกงกางและป่าจาก 2 ดินทรายที่ซับน้ำได้
ดี เช่นทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มักเป็นป่าโปร่งและ
ทุ่งหญ้า เพราะมีน้ำเลี้ยงต้นไม้ได้น้อย 3 ตามเชิงเขา หรือไหล่
เขาที่คั่นคั่น น้ำน้อย จะมีฝนขึ้นและเฉพาะในฤดูฝน จึงเป็น
ป่าไม้ ต้นไม้ใหญ่ไม่ไคร้ เพราะไม่มีน้ำพอเลี้ยงลำต้น
4 ริมลำธารตามเชิงเขาที่สูงจากระดับน้ำทะเลราว 300 เมตร มัก
เป็นที่เหมาะแก่ต้นสัก จึงมีป่าไม้สักมาก เช่นทางภาคเหนือ
5 ภูเขาสูงมากอากาศเย็น น้ำฝนน้อย ดินเป็นทราย กรวดและ
หินมาก มักเป็นป่าไม้สน 6 ตามบริเวณที่ต่ำและใกล้แม่น้ำ
และน้ำท่วมเสมอ มักเป็นหนองบึงถาวร มีหญ้าสูง และต้นบัว
ขึ้นทั่วไป

ในหลายด้าน อย่างไรก็ตาม ป่าไม้ยังเป็นสิ่งที่ช่วยป้องกันรักษา
อ่างน้ำของประเทศอีกด้วย พื้นดินที่มีป่าไม้ปกคลุมจะช่วย
ในการกรองและการต้านทานการไหลของน้ำให้ลดกำลังลง
ไปมาก น้ำจึงมีโอกาสซึมลงไปในดินได้มาก และดินก็
สามารถเก็บน้ำไว้ใช้ได้ในระยะยาว

แม่น้ำเจ้าพระยาที่ไหลผ่านที่ราบลุ่มตอนกลางของประ-
เทศไทยนั้น ได้น้ำมาจากอ่างน้ำทางภูเขาภาคเหนือของ
ประเทศไทยซึ่งปกคลุมด้วยป่าไม้ โดยเหตุนี้แม่น้ำเจ้าพระยา
จึงมีน้ำไหลอยู่ตลอดเวลา แม้ในฤดูร้อนซึ่งเป็นฤดูที่แห้งแล้ง
มาก ถ้าหากไม่มีป่าไม้อยู่ทางภาคเหนือ แม่น้ำเจ้าพระยา
ก็คงจะมีน้ำไหลผ่านแต่เฉพาะฤดูฝนเท่านั้นเอง และยัง
กว่านั้นอาจทำให้น้ำท่วมมากในฤดูฝนอีกด้วย ตัวอย่างที่เห็น
ได้ง่าย ๆ ก็คือการเอาน้ำเทลงที่ริมอ่างซักผ้า จะเห็นได้ว่า
น้ำจะไหลลงสู่ก้นอ่างในทันทีทันใด แต่ถ้าหากเอาผ้าขนหนู
หรือผ้าอื่นมาคั่นไว้ที่ริมอ่าง น้ำจะซึมเอาน้ำเข้าไปเป็นอันมาก
และไม่ปล่อยให้น้ำไหลลงสู่ก้นอ่างได้โดยเร็ว ค่อยไปอีกนาน
จึงจะเห็นน้ำค่อย ๆ ไหลลงสู่ก้นอ่างได้โดยเร็ว ป่าไม้ที่ปก-
คลุมบริเวณภูเขาทางภาคเหนือ ก็มีลักษณะเหมือนผ้าที่คลุม
อ่างนั่นเอง

สำหรับป่าไม้จะรักษาน้ำ หรือช่วยป้องกันน้ำท่วมได้มาก
น้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมอีกหลายอย่าง
ด้วยกัน เช่นความลาดเอียงของภูเขา ลักษณะของดินและ

หิน และลักษณะของภูมิอากาศ โดยเฉพาะในเรื่องดินหรือ
หินนั้น ปรากฏว่ามีความสามารถในการเก็บน้ำได้บ้าง แต่
ไม่ใช่ทั้งหมดของน้ำฝนที่ตกลงมา แต่อย่างไรก็ดี การมีป่า
ไม้ปกคลุมย่อมส่งเสริมการกักน้ำของดินให้ได้มากขึ้นไปอีก
และจะช่วยป้องกันภัยจากน้ำท่วมได้มาก หากไม่มีหนทาง
ที่จะระงับอุทกภัยได้จริง ๆ แล้ว ย่อมจะบรรเทาความรุนแรง
ลงได้มาก

การที่ป่าไม้ช่วยป้องกันการไหลของน้ำได้คือนั้น เนื่องจาก
ป่าไม้มีรากไม้ซอนลงไปดินหรือหินเป็นจำนวนมาก ทำให้
มีช่องเล็กช่องน้อยอยู่ทั่วไป น้ำจึงซึมลงไปสู่ส่วนลึกของดิน
ได้โดยง่าย นอกจากนั้นบนผิวดินยังมีใบไม้ใบหญ้าที่ร่วงหล่น
ปกคลุมอยู่ทั่วไปอีกด้วย จึงมีลักษณะคล้ายกับฟองน้ำที่ซับ
น้ำได้ดี ส่วนน้ำที่ซึมลงสู่ดินลึกก็จะมีสัตว์เล็ก ๆ และ
แมลงอาศัยอยู่มากมาย พวกสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ย่อมช่วยรื้อ
กายใต้ดิน อาทิเช่นไส้เดือน ดังนั้นจึงทำให้พื้นดินมีลักษณะ
ร่วนและซุย เหมาะแก่การรับน้ำเข้าไว้ภายในดินอย่างอัม

นอกจากป่าไม้จะช่วยเก็บน้ำแล้ว ป่าไม้ยังป้องกันมิให้
ดินหรือหินผุพังได้ง่ายและไหลไปกับกระแสน้ำ หากไม่มี
ป่าไม้ ผิวดินจะถูกกระแสน้ำที่เกิดจากปริมาณน้ำฝนที่ตก
เอาไปทับถมในที่ต่ำ หรือไปทับถมในแม่น้ำลำคลอง ทำ
ให้ดินแข็งไม่สะดวกต่อการคมนาคมทางเรือ หรือไปติดอยู่
ตามเขื่อนระบายน้ำ เป็นเหตุให้การชลประทานพลอยเสีย
หายไปด้วย เช่นทำให้ความจุของน้ำในอ่างน้ำลดปริมาณลง
เพราะมีตะกอนดินไปแทนที่ที่อยู่เป็นอันมาก การขุดลอก
สันดอน เช่นที่ปากแม่น้ำเจ้าพระยา ก็เป็นปัญหาอันเกิดจาก
การชะล้างของน้ำจากทางภูเขาภาคเหนือของประเทศไทย
นั่นเอง ดังนั้นการสงวนป่าและการบำรุงป่าไม้ของประเทศ
จึงจำเป็นจะต้องรีบทำโดยด่วน

190. ความสัมพันธ์ของป่าไม้กับสัตว์ป่า ป่าไม้ที่ได้
รับการปรับปรุงส่งเสริมอย่างดีแล้ว ย่อมเป็นที่อยู่อย่างดี
ของบรรดาสัตว์ป่าด้วย เพราะป่าไม้ย่อมเป็นที่อยู่ ที่เพาะ
พันธุ์ ที่หาอาหารและน้ำกินของบรรดาสัตว์ และนกทั้งหลาย
สัตว์อาศัยอยู่ในระดับต่าง ๆ กัน บางชนิดอยู่ภายในดิน บาง
ชนิดอยู่เพียงแต่ผิวดิน บางชนิดอยู่บนต้นไม้ และก็มีเป็น
จำนวนมากที่อยู่ตามสระน้ำและลำแม่น้ำในป่า ดังนั้นการตัด
ป่าไม้ไปใช้ประโยชน์ ย่อมเป็นการทำลายที่อยู่ของสัตว์เป็น
จำนวนมาก หากไม่ซ่อมแซมที่อยู่ให้ทันทั่วที่ สัตว์ป่าเหล่านี้น
ย่อมจะสูญพันธุ์ไป และเมื่อขาดสัตว์เหล่านี้แล้ว ย่อม
ขาดผู้ช่วยบำรุงป่าไปด้วย นกหลายชนิดที่ช่วยกระจายพันธุ์
ไม้ไปได้ไกล ๆ หากนกไม่มีอยู่การกระจายพันธุ์ไม้ก็ลดลง
ไปมาก สัตว์ที่อาศัยในป่ายังช่วยบำรุงที่ดินและปฐพีได้ด้วย

26. หมีเป็นสัตว์ป่าที่มีอยู่ในประเทศไทยหลายชนิด

สำหรับประเทศไทยเราขณะนี้ รู้สึกตัวว่าได้สูญเสียพันธุ์สัตว์ป่าไปแล้วหลายชนิด บางชนิดก็กำลังลดปริมาณลงอย่างรวดเร็ว จากการล่าสัตว์ของนักนิยมไพร ที่มีความเข้าใจผิด ๆ ในการหาความรื่นรมย์จากป่าไม้

191. ป่าไม้กับการพักผ่อนหย่อนใจ ในปัจจุบันนี้ผู้นิยมการท่องเที่ยวกันมาก และมักจะเดินเข้าไปท่องเที่ยวภายในป่าหรือผ่านไปทางป่า ดังนั้นการบำรุงสถานที่เช่นนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็น และในโอกาสเดียวกันย่อมจะต้องมีการอบรมเกี่ยวกับเรื่องของป่าให้แก่ประชาชนทราบด้วย ถ้ามิฉะนั้นแล้ว การเข้าป่าเพื่อพักผ่อนหย่อนใจของประชาชนจะกลายเป็นการทำลายป่า การอบรมให้ประชาชนมีความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติในป่านั้นอาจเริ่มได้เมื่อยังเขาร้อยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวิชาลูกเสือ ซึ่งมักจะมีโอกาสให้บรรดาลูกเสือเดินทางเข้าไปฝึกหัดตั้งที่พักในป่า ยิ่งกว่านั้น ลูกเสือที่เข้าไปท่องเที่ยวในป่า อาจจะอบรมให้นำต้นไม้เข้าไปปลูกได้ด้วย ถ้าหากลูกเสือแต่ละจังหวัดปฏิบัติได้เช่นนี้ ไม่นานป่าไม้ในประเทศไทยย่อมจะเจริญเติบโต หนาทึบ และเป็นที่ยอมรับของบรรดาลูกเสือที่จะเจริญขึ้นเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต

192. นโยบายป่าไม้ของประเทศไทย ประเทศไทยได้วางนโยบายป่าไม้อย่างหลายข้อ ซึ่งแต่ละข้อข้อนี้มีแก่นสารที่เข้าใจได้โดยง่ายอยู่แล้ว คือ (1) การบริหารงานป่าไม้ (2) การจำแนกที่ดิน (3) การสงวนป่า (4) การป้องกันรักษาป่า (5) การสำรวจทรัพยากรป่าไม้ (6) การจัดวางโครงการป่าไม้ (7) การทำไม้และการเก็บหาของป่า (8)

การป้องกันรักษาต้นน้ำลำธาร (9) การทำไม้และของป่า (10) การปลูกสร้างและสงวนป่า (11) การบำรุงป่าธรรมชาติ (12) การวิจัย (13) การจัดป่าไม้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของประชาชน (14) การอนุรักษ์สัตว์ป่า (15) การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่งานป่าไม้ (16) การประชาสัมพันธ์

193. การป้องกันรักษาป่า นอกจากประชาชนที่ต้องอาศัยป่าเป็นแหล่งสำหรับการครองชีพ และทำให้ป่าถูกตัดเสียหายเป็นอันมากแล้ว ภัยที่เกิดกับป่าไม้อีกมีหลายอย่าง ที่ประชาชนจะต้องช่วยกันรักษา สิ่งแรกคือไฟป่า สำหรับในประเทศเรานั้น ไฟป่ามักจะเกิดขึ้นในฤดูแล้ง ในขณะที่ต้นไม้ในป่าทั้งใบที่แห้งกรอบไว้นั่น ต้นไม้ที่ขึ้นชิดกันมาก เช่นต้นไผ่ จะถูกลมพัดเสียดสีกันจนติดไฟและลุกลามไปทั่วป่า ไฟป่าเช่นนี้ทำให้ต้นไม้ทั้งใหญ่และเล็กเสียหายมาก ไม้ใหญ่ๆ บางชนิดอาจทนต่อความร้อนได้และไม่ตาย แต่ต้นไม้ต้นเล็ก ๆ มักตาย ทำให้ป่าขาดพันธุ์ไม้ซาลงไปมาก บางทีไฟป่าเกิดจากการถางไร่ของชาวเขาหรือชาวไร่ทั่ว ๆ ไป และลุกลามเข้าไปทำลายไม้ในป่าด้วย การเสียหายเช่นนี้มักเกิดขึ้นในบริเวณป่าไม้เปลี่ยนใบ ซึ่งเป็นป่าโปร่ง และยิ่งทำให้ป่าโปร่งหนักยิ่งขึ้น สำหรับในปัจจุบันนี้มีหลายประเทศที่นิยมปราบไฟป่าด้วยเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ เพราะเดินทางไปถึงสถานที่เกิดเหตุ หรือดับเพลิงได้โดยรวดเร็ว สำหรับการดับไฟนั้นก็นำน้ำมาเคมี

ความเสียหายที่มักเกิดแก่ป่าไม้อีกอย่างหนึ่ง ก็คือโรคของต้นไม้ และแมลงที่ชอบทำลายไม้ งานรักษาไม้ให้พ้นจากโรคเป็นงานที่ใหญ่และต้องการเจ้าหน้าที่มาก แต่หากสามารถกันพบสาเหตุของโรคได้แล้ว อาจใช้ยาหรือผงเคมีโรยป้องกันบริเวณโดยรอบด้วยเครื่องบิน จะเป็นการทุ่นแรงงานมาก และที่จะป้องกันอีกทางหนึ่งก็คือโรคที่อาจคิดมาจากต่างประเทศกับต้นไม้และผลไม้ที่ส่งเข้ามา ซึ่งจะต้องทำการตรวจกันอยู่เสมอ

ความเสียหายอีกอย่างหนึ่ง ก็คือการเลียงสัตว์ตามป่าไม้ ซึ่งมักพบกันมากทางภาคเหนือ และตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย การปล่อยให้สัตว์เข้าไปเล็มไม้ในป่าเอง มักทำให้ต้นไม้เล็ก ๆ ที่กำลังงอกงามถูกทำลายไปเสียก่อนที่จะมีโอกาสเจริญเติบโต การปล่อยสัตว์เลียงในป่าจึงควรได้รับการดูแลระมัดระวังจริงๆ โดยกำหนดอาณาเขตให้อยู่ภายนอกป่าสงวน การแนะนำคนเลียงสัตว์ให้หาใบหญ้าใบไม้ให้สัตว์บ้าง โดยไม่ปล่อยให้สัตว์ทะเล็มเอาเอง

194. การสงวนทรัพยากรป่าไม้ในด้านการใช้ ในการตัดไม้มาจากป่าเพื่อทำประโยชน์นั้น กว่าจะถึงผู้ใช้และได้ใช้กันโดยแท้จริงก็เหลือไม้เพียง 50% และที่เสียไปถึง 50%

ซึ่งนับว่ามากที่สุดแล้ว แต่การกันกว้างจะช่วยลดความเสียหายนี้ลงไปได้ ความเสียหายนี้มีดังต่อไปนี้คือ เสียเปลือกไม้ 13% เสียไปโดยเป็นขี้เลื่อย 13% เสียไปโดยการตัดไม้ให้เข้ารูป 12% เสียไปโดยการตัดให้เป็นแผ่น 6% เสียไปโดยการตากให้แห้ง 6% รวมทั้งหมด 50% หากต้องการรักษาเนื้อไม้ให้สูญเสียน้อยลง อาจพิจารณาเก็บเปลือกไม้ไว้ทำไม้อัด พลาสติก ชากันแมลง และอื่นๆ ขี้เลื่อยที่ควรเสียไปก็อาจหาทางใช้ได้ โดยมากโรงเลื่อยมักใช้ขี้เลื่อยในการเป็นเชื้อเพลิง แต่หากใช้น้ำมันแทนขี้เลื่อยมาทำประโยชน์อย่างอื่นที่มีคุณค่าสูงกว่า เช่นทำไม้อัดเป็นต้น

สำหรับผู้ใช้น้ำมันอาจส่งเสริมให้ไม้มีคุณภาพทงทน และลดความเสียหายจากป่าให้น้อยลงได้ หรือส่งเสริมให้ไม้ในการส่งออกปศุสัตว์ในต่างประเทศมากขึ้น โดยการใช้ตัวยาทางเคมีรักษาเนื้อไม้ เช่นการลงทุนเพิ่มอีกเพียงเล็กน้อยทาน้ำมันรักษาเนื้อไม้ จะทำให้ไม้ที่ใช้สร้างบ้านเรือนทนทานไม่ถูกตัวแมลงรบกวน ถ้าขยายอายุบ้านเรือนให้ยาวนานได้ ปริมาณการใช้ไม้ซ่อมแซมซ่อมจะลดลง

การใช้ไม้ในการทำพื้น ควรจะได้ลดปริมาณลงไปได้เป็นอันมาก และป่าไม้ที่อยู่ในบริเวณอ่างน้ำ หรือบริเวณที่เป็นต้นน้ำ ลำธาร ไม่ควรนำมาทำพื้น หากจะทำพื้นหรือถ่าน ควรทำในบริเวณป่าไม้โคกกอง วิธีนี้จะลดปริมาณการสูญเสียไม้จากป่าเพื่อประโยชน์ที่ไม่คุ้มค่ากันลงไปได้อีกมาก

195. อุตสาหกรรมป่าไม้ (Industrial Forestry) การอุตสาหกรรมป่าไม้ ไม่ควรเข้าใจผิดว่าเป็นการอุตสาหกรรมที่จะเอาไม้มาจากป่าเพื่อทำเป็นไม้สำเร็จรูป แล้วส่งออกจำหน่าย การอุตสาหกรรมป่าไม้ที่ถูกหมายถึงการทำเกษตรป่าไม้ (Tree Farms) หมายถึงการทำป่าไม้ไว้สำหรับอนาคต (Tree for Tomorrow) วิธีการเช่นนี้ รัฐบาลจะต้องกำหนดป่าให้ทำการปลูกไม้ที่สมควรและเกิดประโยชน์อย่างสูงสุดแก่ที่ดินนั้นๆ ลง ทุกเนื้อที่แต่ละไร่ในการจัดการเกษตรป่าไม้เช่นนี้ จำเป็นจะต้องกันกว่าแยกประเภทที่ดินเสียก่อน เพื่อจะได้พิจารณาหาบริเวณที่เหมาะสมสำหรับการปลูกป่า ในขั้นต่อไปจึงจะพิจารณาเลือกพันธุ์ไม้ตามที่เห็นสมควรกับสภาพของดิน น้ำ และอากาศ เมื่อได้ผลแล้วยังต้องพิจารณาการ ผลิตผลจากป่าด้วย ปริมาณ ที่เหมาะสมกับ

27. การทำป่าไม้เป็นอุตสาหกรรมสำคัญของภาคเหนือ ที่เห็นนี้คือช่างกำลังเข็นท่อนซุงไม้สักลงสู่ลำแม่น้ำ เพื่อให้ไหลลงมาทางใต้

ภาวะทางเศรษฐกิจอีกด้วย เช่นนี้จึงจะเรียกว่าการอุตสาหกรรมป่าไม้ เพราะมิได้เจาะจงจะหาประโยชน์จากป่าแต่ฝ่ายเดียว

สำหรับกรมป่าไม้ของประเทศไทยเรา ได้จัดทำเป็นส่วนหนึ่งของอุตสาหกรรมป่าไม้อยู่แล้ว คือ การรักษาป่าตามธรรมชาติ หรือการปลูกป่าตามธรรมชาติ (Natural Regeneration) ได้แก่การปลูกไม้ลงในที่ซึ่งได้ตัดไม้ออกมาใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณที่ทำป่าไม้สัก อีกอย่างหนึ่งคือ การปลูกป่าแบบสวน (Artificial Regeneration) เช่น การทำสวนสัก สวนสน สวนยาง และอื่นๆ ซึ่งปลูกไม้พันธุ์เดียวกันในบริเวณกว้างขวาง แบบสวนบ้านเป็นวิธีการที่จะเพิ่มประสิทธิภาพในการบำรุงรักษาป่าให้สูงขึ้น สะดวกต่อการจัดการและต่อไปจะสะดวกต่อการทำป่าไม้มาก และท้ายที่สุด ก็คือการปลูกป่าเพื่อรักษาต้นน้ำและลำธาร (Protection of the Watershed Areas) ซึ่งจะช่วยเหลือในด้านการเกษตร การชลประทาน และการป้องกันน้ำท่วม

บทที่ 6

ทรัพยากรน้ำ

196. ความสำคัญของทรัพยากรน้ำ ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีโชคมีมากที่ตั้งอยู่ในบริเวณที่มีฝนตกชุก ทว่าคนไทยจึงไม่ใคร่ประสบกับปัญหาเรื่องความก้นดำนานอกจากส่วนน้อยที่อาศัยอยู่บนที่ราบสูง ซึ่งเป็นทำเลที่ค่อนข้างแห้ง จึงมักจะขาดน้ำเป็นครั้งคราวในฤดูแล้ง ถ้าจะพิจารณาเป็นส่วนรวมแล้ว โลกของเราเป็นโลกที่สมบูรณ์ด้วยน้ำ เพราะผิวโลกมีน้ำกว้างขวางถึง 7 ส่วน และมีแผ่นดินเพียง 3 ส่วนเท่านั้น ถึงกระนั้นก็ตาม ประชากรของโลกจำนวนไม่น้อยที่มักร้องทุกข์เสมอว่าไม่มีน้ำพอใช้ ทั้งนี้ก็เป็นเพราะธรรมชาติที่เป็นมาแต่เดิม โดยการควบคุมของสิ่งแวดล้อม เช่นบริเวณทะเลทราย และที่เป็นมาเพราะความไม่ระวังของประชากรเองในเรื่องการใช้น้ำ ดังนั้นทรัพยากรน้ำ ซึ่งความจริงเป็นทรัพยากรที่อาจถือว่าไม่รู้จักหมดเปลืองนั้น อาจถูกใช้ให้หมดเปลืองได้เหมือนกัน หากผู้ใช้ขาดความระมัดระวัง การใช้น้ำโดยไม่ถูกหลักเกณฑ์ย่อมเป็นผลเสียหายได้ถึงสองอย่างคือ ทำให้ขาดน้ำเลขที่เคียว หรือทำให้มีน้ำมากเกินไปจนเกิดความเค็มจนเกิดความเสียหายขึ้น ดังนั้นการหาความรู้เกี่ยวกับทรัพยากรน้ำ จึงเป็นสิ่งจำเป็นในการวางแผนการใช้ทรัพยากรของชาติ ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

197. การใช้น้ำเพื่อการอุตสาหกรรม และการใช้ภายในครัวเรือน แม้ว่าน้ำจะเป็นทรัพยากรส่วนกลางที่ทุกคนมีสิทธิใช้ได้เท่าๆกัน แต่การใช้น้ำก็ยังทำให้เกิดปัญหาขึ้นหลายอย่าง ซึ่งเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่ต่างกัน ความจำเป็นเบื้องต้นของมนุษย์ในการใช้น้ำก็คือ การใช้เพื่อดื่มกิน สำหรับการหุงต้ม และทำความสะอาดร่างกาย นอกจากนี้ก็ใช้ในประโยชน์อื่นๆต่อไปอีก คือใช้ในการเลี้ยงสัตว์ ในการเพาะปลูก ในการอุตสาหกรรม ในการผลิตพลังงาน ในการคมนาคม ในการระบายของเสีย ในการทำให้เกิดความงดงาม เช่นน้ำพุและสระน้ำ ตลอดจนการใช้น้ำในการเป็นพรมแดนระหว่างประเทศด้วย เฉพาะการใช้น้ำภายในครัวเรือนอาจแบ่งออกได้เป็นสองชั้น คือ ความจำเป็นขั้นแรก และความจำเป็นในขั้นที่สอง

198. การใช้น้ำภายในครัวเรือน สำหรับความจำเป็นขั้นแรก ได้แก่การใช้น้ำเพื่อดื่มกิน หุงต้มอาหารประจำวัน ตลอดจนการชำระร่างกาย สำหรับน้ำที่ใช้เพื่อความจำเป็นในขั้นนี้ ต้องมีพอเพียงเป็นประจำวันที่เคียว ถ้าหากขาดแคลนเมื่อใดจะเกิดความเดือดร้อนขึ้นทันที นอกจากน้ำใช้

ดังกล่าวแล้ว ก็ก็น้ำสำหรับซักเสื้อผ้าและเครื่องนุ่งห่มต่างๆ รวมทั้งสิ่งของใช้ภายในบ้านที่ต้องทำความสะอาดเมื่อใช้แล้ว น้ำใช้เหล่านี้หากรวมกันเข้าสำหรับที่ตักองการ เป็นรายบุคคลต่อหนึ่งวันแล้ว ก็มีใช้น้อย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพของความเจริญและสิ่งแวดล้อมของภูมิอากาศ บางประเทศและบางเมืองก็อาจใช้ประมาณ 70 แกลลอนต่อวัน และบางประเทศหรือเมืองที่มีความเจริญมาก อาจใช้ประมาณ 400 แกลลอนต่อวันต่อคนก็ได้

199. การใช้น้ำภายในครัวเรือนขั้นที่สอง การใช้น้ำในขั้นที่สองนี้ แม้ว่าจะไม่เกี่ยวข้องกับโดยตรงกับการยังชีพของมนุษย์ก็ตาม แต่หากขาดน้ำแล้วจะทำให้เกิดความเดือดร้อนได้เหมือนกัน และยิ่งนานวันเข้าไม่มีน้ำใช้ในขั้นนี้ ความเดือดร้อนก็จะเพิ่มขึ้น การใช้น้ำนี้ได้แก่การถ่ายเทของเสียภายในบ้าน เช่น จากส้วม จากโรงครัว และจากที่ทิ้งของเสียอย่างอื่น

หากเกิดไฟไหม้ขึ้น ถ้ามีน้ำอยู่เพียงพอในท่อน้ำที่ผ่านบ้านเรือน และสามารถใช้น้ำดับได้ทัน ไฟก็จะไม่ทำให้เกิดการเสียหายมาก แต่ถ้าหากมีน้ำน้อยหรือมีไม่พอในเวลาที่ต้องการคว่น เช่นท่อน้ำเล็กเกินไป ปล่องน้ำมาไม่ทัน ย่อมจะทำให้ไฟลุกลามทำความเสียหายได้มาก อันที่จริงน้ำสำหรับดับเพลิงนั้น แม้ว่าจะมีปริมาณน้อยก็ไม่สำคัญ แต่ขอให้สูบล้างเครื่องดับเพลิงได้มากพอ ย่อมจะช่วยตัดต้นไฟได้โดยเร็ว

การใช้น้ำภายในบ้านอย่างอื่น คือ การทำความสะอาดบ้านเรือน ถ้างดถนน ถ้างดรถยนต์ รดสนามหญ้า รดต้นไม้ ดอกและต้นไม้ผลที่ปลูกภายในบ้าน นอกจากนี้ยังมีที่ใช้ในการทำมาเนิน ทำสระอาบส่วนตัว และในด้านการบำรุงความสุขอย่างอื่นที่ต้องการใช้น้ำมากที่เคียว

200. การใช้น้ำสำหรับการอุตสาหกรรม โรงงานอุตสาหกรรมใหญ่ๆ ส่วนมากต้องการใช้น้ำมาก ประการแรกที่สุดคือ ใช้สำหรับคนงานของบริษัทเพื่อดื่ม และถ่ายเทของเสีย นอกจากนี้แล้วก็ต้องการอีกมากสำหรับการอุตสาหกรรมโดยเฉพาะ ความต้องการน้ำสำหรับการอุตสาหกรรมขึ้นอยู่กับประเภทของการอุตสาหกรรม ซึ่งโดยทั่วไปก่อนจะตั้งโรงงานนั้น นักเศรษฐกิจและวิศวกรจะร่วมกันพิจารณาหาที่ตั้งโรงงานในทำเลที่ดีที่สุดและมีน้ำใช้มากพอ ถ้าหากจะประมวลการใช้น้ำในการอุตสาหกรรมแล้วคงมีอยู่ 3 อย่างคือ

(1) ใช้น้ำเพื่อผสมเข้ากับผลิตภัณฑ์ของอุตสาหกรรมนั้น เพื่อกำจัดความไม่บริสุทธิ์ หรือเพื่อทำการผสมด้วยยาทางเคมี และอื่นๆ

(2) ใช้น้ำเพื่อหล่อเลี้ยงเครื่องจักรให้เย็น

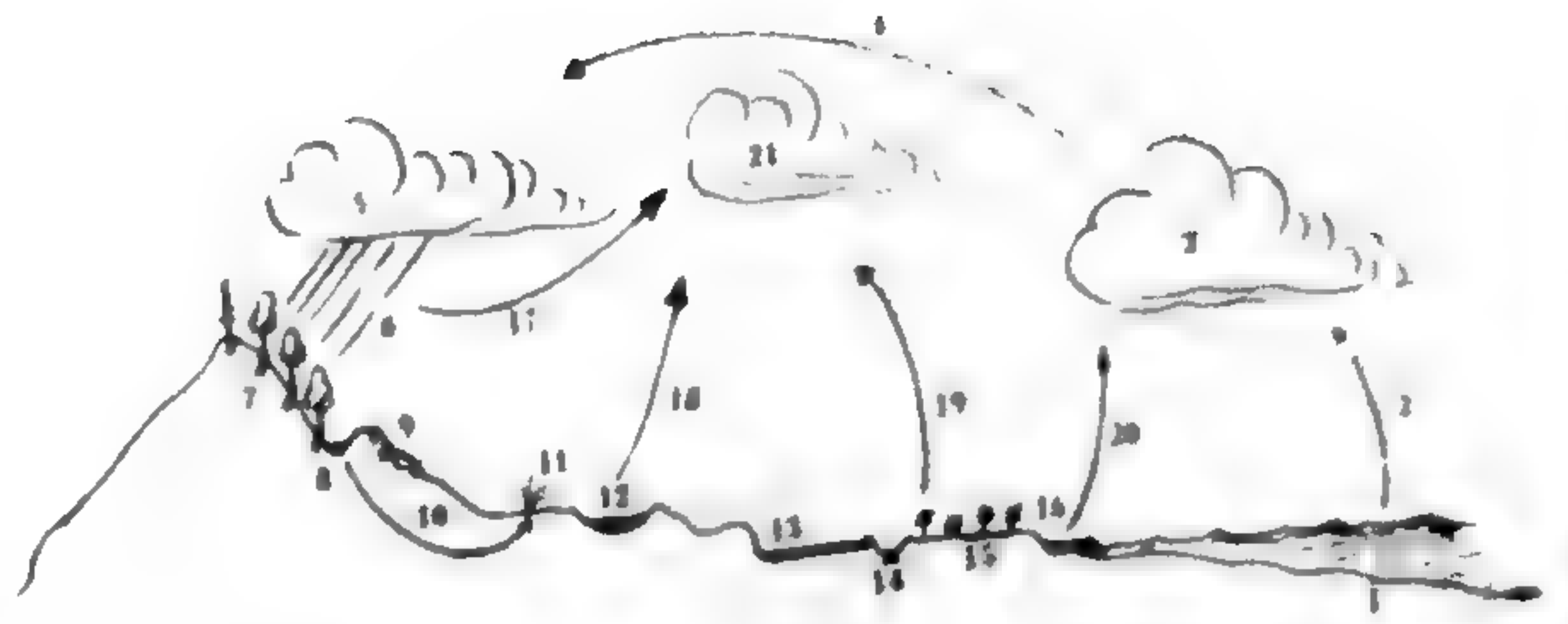
(3) ใช้น้ำสำหรับระบายกาก และของเสียออกจากโรงงาน ตลอดจนการล้าง และชำระเครื่องอุปกรณ์ของโรงงาน ด้วย ดังนั้น การใช้น้ำในการอุตสาหกรรม จึงนับว่าเป็นการสิ้นเปลืองน้ำเป็นจำนวนมาก

ตัวอย่างของการใช้น้ำเพื่อผสมกับผลิตภัณฑ์ของอุตสาหกรรม คือ การทำอาหารกระป๋อง เครื่องดื่ม น้ำแข็ง และยาต่างๆ ส่วนตัวอย่างของการใช้น้ำเพื่อทำให้ผลิตภัณฑ์ของอุตสาหกรรมสะอาดบริสุทธิ์ เช่น การล้างเนื้อสำหรับทำอาหาร กระป๋อง การ ถลุง เหล็ก และ โลหะ ต้องใช้น้ำมาก สำหรับหล่อเลี้ยงเตาและแม่พิมพ์ ส่วนตัวอย่างการใช้น้ำเพื่อระบายของเสียคือ การระบายมูลสัตว์ออกจากโรงงาน การล้างของเสียที่เกิดจากการอุตสาหกรรมฟอกหนัง และการล้างกากสีของโรงงานทอสี เป็นต้น

การระบายน้ำที่มีของเสียมักเป็นปัญหามากในเรื่องการรักษาทรัพยากรน้ำ และทรัพยากรอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องกัน เพราะน้ำที่เสียถ้าหากมีวิธีการระบายที่ไม่ถูก จะทำให้เกิดผลเสียหาขจัดได้โดยง่าย เช่น น้ำเสียจากโรงงานถูกระบายลงในลำธาร จะทำให้ลำธารเต็มไปด้วยน้ำเน่า ในที่สุดปลาไม่มีโอกาสอาศัยอยู่ได้ น้ำเสียที่มาจากโรงล้างรถและอัดฉีดน้ำมันรถ มักทำให้คลองระบายน้ำในเมืองเสียและสกปรก ไม่งดงามเจริญตาแก่ผู้พบเห็น แล้วยังส่งกลิ่นเหม็นไปตามบ้านเรือน ดังนั้นการเสียทรัพยากรน้ำจึงเกิดขึ้นถึง 2 ทาง คือ เสียน้ำใช้ที่ต้องผลิตมาจากโรงงานน้ำประปา และเสียน้ำที่อยู่ในคลองหรือลำธารโดยที่ระบายของเสียลงมา จนน้ำสกปรกไปด้วย

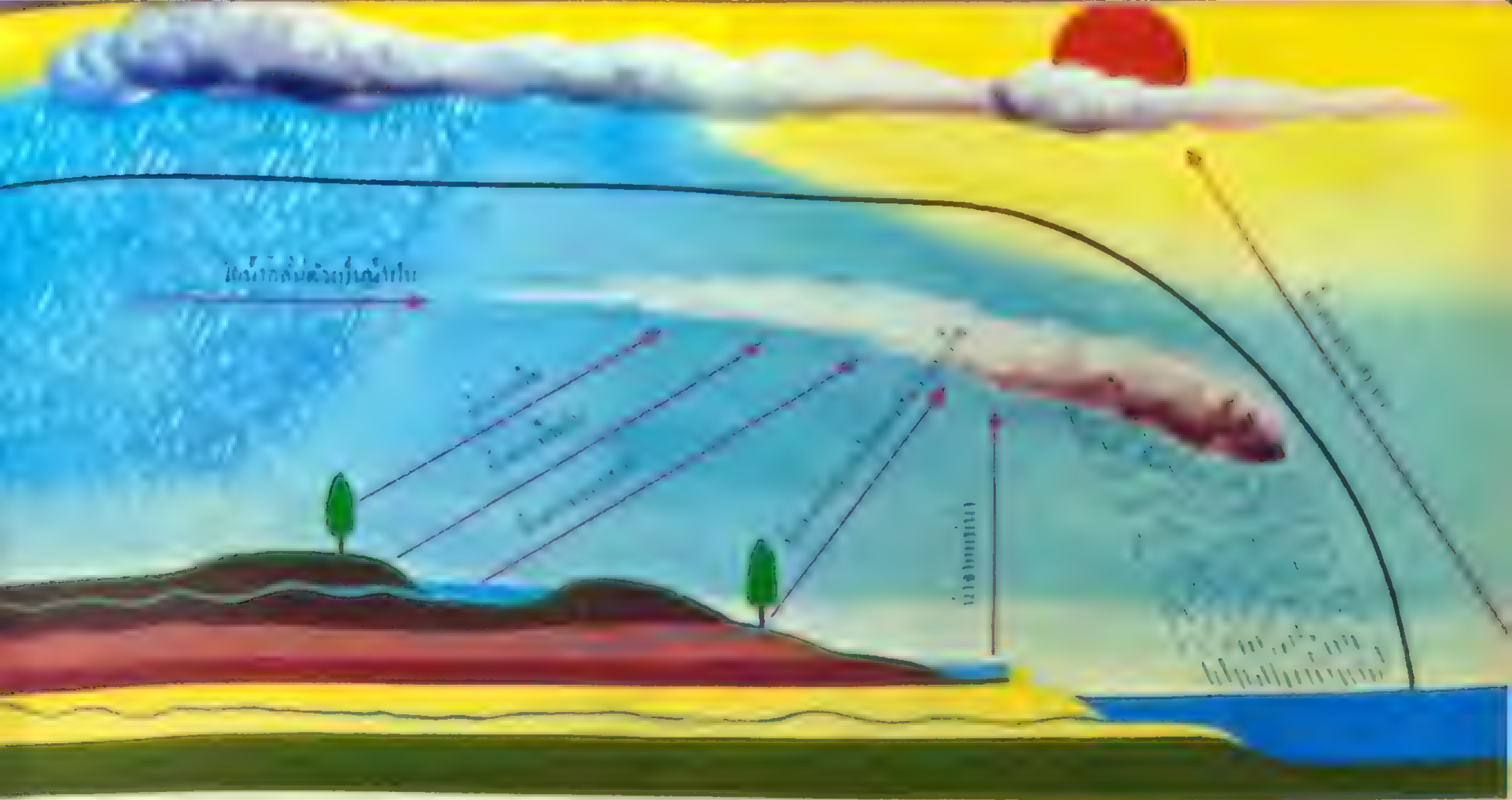
อันที่จริงการที่โรงงานล้าง-อัด-ฉีด รถยนต์มีทางที่จะช่วยรักษาความสะอาดได้ไม่ยากเลย เพียงแต่ทำถังซีเมนต์ฝังไว้ในดินหนึ่งใบ แล้วบรรจุน้ำให้เต็ม และเวลาล้างรถก็ปล่อยน้ำเสียน้ำมันลงในถังนี้ กากน้ำมันจะลอยอยู่ตอนบน เพราะเบากว่าน้ำ ส่วนน้ำคอนล่างนั้นเพียงแค่สูบน้ำบริสุทธิ์ออกเป็นครั้งคราวเมื่อเห็นว่าจะเต็มถัง โดยให้หัวสูบลอยอยู่ด้านล่างไปสักกัณธ์ น้ำมันก็จะลอยอยู่ตอนบน นานๆ คัดขึ้นเสียทีหนึ่ง

201. การหมุนเวียนของน้ำ (Hydrologic Cycle) เมื่อไอน้ำซึ่งส่วนใหญ่ได้ระเหยมาจากมหาสมุทรแล้ว บางส่วนจะถูกกระแสลมพัดเข้าสู่แผ่นดิน เมื่อถึงบริเวณแผ่นดินก็จะตกเป็นฝน บางส่วนก็อาจตกเป็นฝนอยู่ในท้องทะเล

แผนผังที่ 13 การหมุนเวียนของน้ำ เมื่อน้ำทะเล 1 ระเหยจะกลายเป็นไอ ลอยขึ้นไปตาม 2 สู่อากาศ กลายเป็นเมฆ 3 ซึ่งถูกลมพัด ตาม 4 เข้าสู่แผ่นดิน เมื่อถึง 5 ก็มักกลั่นตัวเป็นฝน 6 ตกลงมาตามเชิงเขาและป่าไม้ 7 น้ำบางส่วนไหลตามลำธาร 8 และกลายเป็นน้ำตก 9 บางส่วนก็ซึมลงไปในดิน 10 และอาจทะลุขึ้นมาจากดินที่ 11 เป็นน้ำพุ และอาจไหลไปสู่หนองและบึง 12 ในที่ต่ำเช่น 13 ก็อาจเป็นน้ำในนาสำหรับปลูกข้าวหรือถ้าไหลไปตามลำน้ำ ลำคลอง 14 ก็ใช้ทำสวนทำไร่ที่ 15 ส่วนผู้ที่อยู่ใกล้ทะเล 16 ก็อาจทำนาเกลือจากน้ำทะเล น้ำฝน 6 อาจระเหยไปตาม 17 ขึ้นไปเป็นเมฆ 21 อีกครั้ง เช่นเดียวกับน้ำระเหยจากหนองบึง 18 จากสวนและนา 19 และจากนาเกลือ 20 แล้วกลายเป็นเมฆฝนวนเวียนเช่นนี้เรื่อยไป

นั่นเอง สำหรับประเทศไทยเรานั้นได้อิโน้ส่วนมากจากมหาสมุทรอินเดีย ทะเลอันดามัน และอ่าวไทยของเรานั้นเอง ไอน้ำถูกมรสุมพัดเข้าสู่ส่วนต่างๆ ของประเทศ เมื่อตกลงเป็นฝนแล้ว ส่วนหนึ่งจะไหลไปตามผิวดินกลายเป็นแม่น้ำ ลำธาร และหนองบึง น้ำในลำธารจะไหลลงสู่ทะเลอีกครั้งโดยผ่านแม่น้ำปิง แม่น้ำวัง แม่น้ำยม แม่น้ำน่าน เข้าสู่แม่น้ำเจ้าพระยา แล้วไหลลงสู่อ่าวไทยอีกต่อหนึ่ง ส่วนทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ก็จะไหลเข้ารวมกันเป็นแม่น้ำชี และแม่น้ำมูล ซึ่งทั้งสองสาขานี้ก็จะไหลลงสู่แม่น้ำโขงอีกต่อหนึ่ง สำหรับน้ำบางส่วนจะซึมลงไปในดินกลายเป็นน้ำในดิน (Ground Water) หรือน้ำบาดาล (Artesian Water) น้ำบาดาลนี้เป็นน้ำที่ซึมลงไปตามซอกหินตะกอนที่ซ้อนกันเป็นชั้นๆ แล้วไหลลงไปตามลาดของชั้นหิน เมื่อมีรอยร้าวในที่ต่ำ น้ำบาดาลก็จะพุขึ้นตามรอยร้าวของหินนั้น และก็ไหลไปเข้าลำธารอีก หรืออาจเป็นประโยชน์ต่อประชาชนที่มีน้ำพุใช้ก็ได้ น้ำที่อยู่ตามผิวดินนั้น ใช่ว่าจะไหลลงสู่ทะเลได้หมดไม่ เพราะบางส่วนจะถูกดวงอาทิตย์เผาให้ระเหยกลับเข้าสู่อากาศเป็นไอน้ำไปอีก ที่ซึมขึ้นมาจากใต้ดินโดยเม็ดดินดึงดูดขึ้นมาตามกฎเกณฑ์ความดึงดูดทางที่ลึกก็อาจถูกรากไม้ดูดเอาไปเลี้ยงลำต้น ซึ่งในที่สุดก็ระเหยเข้าในอากาศเหมือนกัน (Transpiration) ผู้คนและสัตว์ที่กินน้ำเข้าไป ไม่ช้ น้ำในกายจะระเหยไปจากผิวหนังเมื่อมีเหงื่อออก

การหมุนเวียนของไอน้ำ

เมื่อมีทะเลขึ้น ชาวประมงจะตักน้ำทะเลไว้ในถังแล้วเคี่ยวไว้ แล้วปล่อยให้ระเหย การเคี่ยวเกลือไว้ในหม้อ คือการทำให้ระเหยน้ำออกไปเรื่อยๆ แล้วถ้าเคี่ยวไปเก็บไว้ในตุ้งหรือฉาง เพื่อส่งจำหน่ายต่อไป

ชายสองคนกำลังปั๊มน้ำจากบ่อน้ำในหมู่บ้าน

ภาพจากหนังสือ "วิถีชีวิตชนบท" ปีที่ ๑๐๐ หน้า ๑๐๐ พื้นที่โดยทั่วไปอุดมสมบูรณ์ ฝนตกชุกและอากาศเย็น

วนเวียนอยู่เช่นนั้นเรื่อยไป แต่สิ่งที่เป็นความจริงที่เราจะต้องไม่มองข้ามไปก็คือ พืช คน และสัตว์ ต้องการน้ำใช้อย่างที่สุด แม้ว่าจะเป็นส่วนน้อย จากปริมาณของน้ำที่ตกลงมาจากอากาศในรูปของฝน ถูกเก็บหรืออื่นๆ

202. ที่มาของทรัพยากรน้ำ เมื่อทราบว่าวงจรของน้ำได้น้ำมาอย่างไรแล้ว ข้อมจะเห็นได้ว่าประเทศไทยเรานั้นได้มีส่วนมากมาจากฝนนั่นเอง และถ้าหากจะพิจารณาจากปริมาณน้ำฝนที่ประเทศไทยได้รับแล้ว เราจะรู้สึกว่ามีน้ำบนผิวดินใช้ปีละมากมาย แต่น้ำเสียดายที่น้ำที่อยู่บนผิวดินนั้น ไม่อยู่นาน เพราะต้องไหลลงสู่ทะเลเสียหมดโดยเร็ว สำหรับที่ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาซึ่งเป็นที่สำคัญได้รับน้ำฝนปีละมากๆ แต่ไม่สามารถจะเก็บไว้ได้ เพราะมีระดับใกล้เคียงกับระดับน้ำทะเลมาก ดังนั้นน้ำที่มีใช้ในที่ลุ่มตลอดปีนั้นได้มาจากต้นน้ำในบริเวณภูเขา ซึ่งสามารถเก็บน้ำไว้ได้ในฤดูฝนแล้วค่อยๆ ปล่อยออกมาทีละน้อย อย่างไรก็ตามที่ลุ่มน้ำที่ใช้อยู่อาจแบ่งออกเป็น 2 อย่าง คือ น้ำบนผิวดิน และน้ำใต้ดิน

203. น้ำบนผิวดิน (Surface Water) น้ำบนผิวดิน หรือที่ไหลไปบนผิวดินหลังจากที่ฝนตกแล้ว อาจแบ่งออกได้เป็นสามอย่างคือ แม่น้ำลำธารอย่างหนึ่ง ทะเลสาบ และที่กักน้ำที่สร้างขึ้นในบริเวณที่มีฝนตกชุกมาก ข้อมมีแม่น้ำและลำธารมาก ถ้าหากอ่างน้ำที่มีสาขาของลำธารมากได้รับปริมาณน้ำฝนมากแล้ว การไหลของน้ำในแม่น้ำสายใหญ่ข้อมจะมีปริมาณมากด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฤดูฝน ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศไทย ได้อาศัยน้ำในแม่น้ำและลำธารสำหรับการบริโภคเป็นส่วนใหญ่ ดังจะเห็นได้จากรูปร่างของการจัดตั้งนิคม ซึ่งส่วนมากหมู่บ้านมักจะเรียงรายอยู่ตามลำธารและริมแม่น้ำสายใหญ่ เช่น แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำชี และแม่น้ำมูล รวมทั้งสาขาของแม่น้ำเหล่านี้

นอกจากแม่น้ำดังกล่าวแล้ว เมืองใหญ่ๆ ที่ตั้งขึ้นแต่โบราณมักนิยมเลือกที่ตั้งใกล้กับทะเลสาบหรือสระน้ำใหญ่ เช่น จังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย หลายจังหวัด จังหวัดขอนแก่นอยู่ติดกับหนองทุ่งร้าง จังหวัดนครราชสีมาอยู่ติดกับหนองบึงตาหลัวและบึงทะเล และจังหวัดสกลนครอยู่ติดกับหนองหาร ซึ่งเป็นหนองที่ใหญ่มาก นอกจากหนองน้ำดังกล่าวข้างมาแล้ว ยังมีอ่างน้ำ (Tanks) ที่สร้างขึ้นเพื่อเก็บน้ำฝนไว้ใช้ตลอดปี และเพื่อใช้ในการเกษตรในฤดูแล้งด้วย อย่างไรก็ตามประชาชนชาวไทยส่วนมากที่อยู่ห่างจากการประปา มักใช้โอ่งเก็บน้ำฝนกันเป็นจำนวนมาก

204. น้ำประปา (Municipal Water Supply) ขณะนี้เทศบาลของจังหวัดต่าง ๆ ในประเทศไทยมีน้ำประปาจ่ายให้แก่ประชากร บางที่ก็ได้น้ำจากน้ำบาดาล บางที่ก็สูบน้ำมา

28. การผลิตน้ำประปา เพื่อจ่ายน้ำบริสุทธิ์ให้แก่ชุมชน ข้อมจะมีปริมาณเพิ่มขึ้นตามจำนวนประชากร

จากแม่น้ำลำคลอง แล้วนำมากรองหรือฆ่าเชื้อโรคเสียก่อนที่จะส่งไปใช้ตามบ้านเรือน ในฤดูแล้ง น้ำในแม่น้ำลำคลองอาจลดลงทำให้น้ำมีลักษณะเป็นน้ำกระด้าง ซึ่งจะต้องทำให้อ่อนลง น้ำประปาที่เราใช้กันนั้น ต้องทำการกรองเอาผงตะกอนออกเสียก่อน การตกตะกอนนั้นมักนิยมใช้สารส้มแกว่ง เพื่อให้ตะกอนรวมตัวกันจมลงสู่ก้นถัง แล้วนำเอาน้ำไปกรองเอาเฉพาะที่สะอาดที่สุด น้ำที่กรองแล้วจะต้องมีตัวฆ่าเชื้อโรคเจือปนลงไปเพื่อฆ่าแบคทีเรีย (Bacteria) ซึ่งส่วนมากใช้คลอรีน การฆ่าเชื้อโรคนั้นเป็นการยากที่จะฆ่าให้หมดได้จริงๆ เพราะน้ำมีจำนวนมาก หากใช้ตัวฆ่ามากจะทำให้น้ำมีกลิ่นไม่เหมาะสำหรับบริโภค ดังนั้นจึงฆ่าได้เพียงบางส่วน เมื่อตรวจดูเห็นว่าน้ำมีเชื้อ Bacteria น้อยหรือต่ำกว่ากฎเกณฑ์ที่วางไว้เป็นมาตรฐานแล้ว ก็ส่งออกไปให้ประชาชนใช้ได้ ดังนั้นการรักษาแหล่งน้ำประปาให้สะอาดจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพื่อที่จะไม่ให้เกิดโรคภัยหรือโรคระบาดที่ไม่ควรถึงของโสโครกลงในแม่น้ำลำคลอง หรือทะเลสาบที่ใช้เป็นแหล่งน้ำประปา เพราะการทำเช่นนั้นข้อมเป็นการทำลายทรัพยากรน้ำสำหรับบริโภค

205. น้ำในดิน (Ground Water) หลังจากทีน้ำฝนตกลงถึงพื้นดินแล้ว มีส่วนหนึ่งของน้ำที่ไหลไปตามซอกหินระหว่างเม็ดกรวด เม็ดทราย และเม็ดดิน ลงไปสู่ใต้ดิน

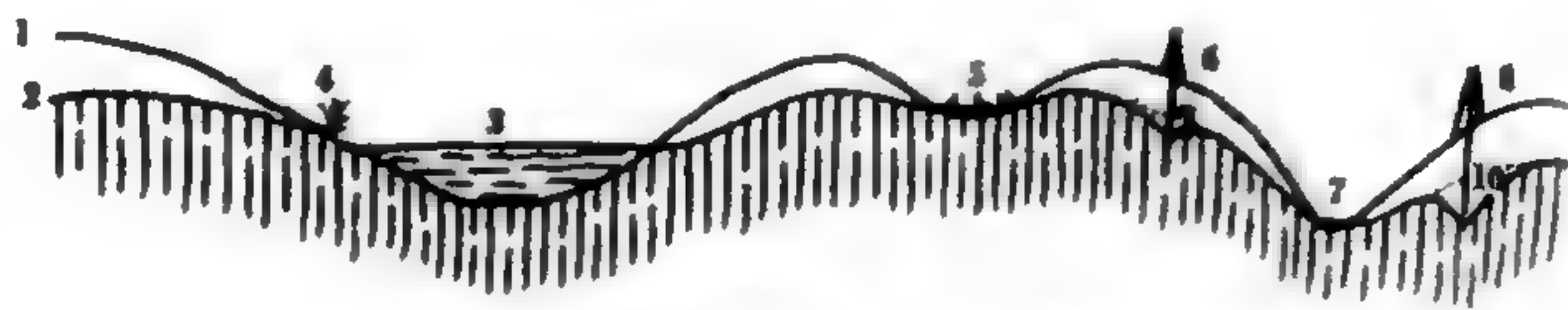
การที่น้ำลงไปอยู่ใต้ดินหรือหินได้มากเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับลักษณะของหินและดิน ลักษณะของภูมิประเทศ การซ้อนของแผ่นหิน หรือก้อนหิน จำนวน ขนาด รูปร่างของหิน และอื่นๆ ที่มีปนอยู่กับหินและดินด้วย

ความร่วน (Porosity) หรือช่องว่างที่มีในหิน ย่อมจะอนุญาตให้น้ำเข้าไปอยู่ได้มากหรือน้อยตามเปอร์เซ็นต์ของความร่วนนั่นเอง ความร่วนนี้จะมีมากขึ้น หากว่าหินนั้นได้สูญเสียแร่ธาตุต่างๆ ที่มีอยู่ภายในหินด้วยการละลายของน้ำ แล้วทิ้งช่องว่างไว้ แม้ความร่วนนี้จะปล่อยให้ น้ำซึมเข้าไปอยู่ได้มาก ก็มีได้หมายความว่า น้ำที่มีอยู่ในหินนั้นจะไหลเข้าบ่อน้ำหรือท่อน้ำที่เจาะลงไป ในหินหรือดินนั้นเสมอไปไม่ อาทิเช่น หินที่เกิดจากดินเหนียว เป็นต้น จุน้ำได้มากเวลาที่มันอิ่มตัว แต่ปล่อยน้ำให้แก่บ่อน้ำข้างมาก หรืออาจไม่ปล่อยเลยก็ได้ (Impermeable) โดยมากหินทรายที่หยาบหรือกรวดทรายขนาดต่างๆ ที่อยู่ปนกัน สามารถปล่อยน้ำเข้าบ่อหรือส่งน้ำให้ไหลเร็วมาก (Permeable)

206. ผิวน้ำในดิน (Water Table) คือผิวคอนบนสุดของบริเวณน้ำที่อิ่มตัวหรือมีมากเต็มทั้งภายในดิน นอกจากบริเวณที่เป็นดินเหนียว ซึ่งน้ำไม่ไหลผ่านไปได้โดยง่าย ตามปกติผิวน้ำในดินนั้นไม่จำเป็นจะต้องมีระดับราบเหมือนกับน้ำบนผิวดิน เช่นในสระหรืออ่างตอง ทั้งนี้เพราะน้ำในดินขึ้นอยู่กับลักษณะของภูมิประเทศ ชั้นของหิน ระเบียบของหิน อัตราการตกหรือสูบน้ำออกมาใช้ และปริมาณน้ำฝนที่ตกลงในบริเวณหนึ่งๆ อย่างไรก็ตามเวลาที่ฝนตกลงมาครั้งหนึ่ง ระดับน้ำในดินก็จะสูงขึ้น แล้วค่อยๆ ลดลงด้วยการไหลไปสู่ที่ต่ำ นอกจากนี้ระดับน้ำจะต่ำลงเมื่อมีการตกหรือสูบน้ำออกใช้ การระเหยของน้ำ การไหลออกไปในบริเวณที่เป็นน้ำพุ และการที่ต้นไม้ดูดขึ้นไปเลี้ยงลำต้น แล้วปล่อยให้ระเหยไปตามลำต้นและใบ ดังนั้นจะเห็นได้ว่า น้ำในดินนั้นเป็นทรัพยากรที่ไม่คงที่ คือได้มาแล้วก็หมดไปด้วยธรรมชาติ และการใช้ของมนุษย์

โดยทั่วๆ ไปแล้ว ผิวน้ำใต้ดินนั้นมีอยู่ผิวเดียว แต่อาจมีบางแห่งซึ่งอาจเป็นอาณาบริเวณเล็ก ๆ ที่มีหินหรือดินเหนียว ซึ่งน้ำซึมลงได้ยาก (Impermeable) จนเป็นเหตุให้เกิดระดับของผิวน้ำในดินสูงกว่าผิวน้ำในดินส่วนใหญ่ (Perched Water Body)

ตัวอย่างของบ่อน้ำที่อาศัยน้ำในผิวดินเป็นแหล่งน้ำ คือ บ่อน้ำโบราณทั่ววัดธาตุพนม ซึ่งขุดลงไป ในบริเวณที่เป็นทรายและกรวดที่ตกตะกอน (Alluvial Sand and Gravel) เมื่อ 2,000 ปีมาแล้ว เป็นบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ของหลวง เพราะน้ำในบ่อนักกับน้ำอีก 3 บ่อในประเทศไทย ผสมกันใช้เป็นน้ำสรง

แผนผังที่ 14 แสดงน้ำใต้ดิน ซึ่งอยู่ต่ำกว่าผิวดิน 1 และในระดับ 2 ซึ่งเรียกกันว่าตาน้ำบาดาล หรือตาน้ำใต้ดิน อาจไหลขึ้นมาเป็นน้ำพุที่ 4 และไหลไปในหนองบึง 3 บางแห่งอาจสัมผัสกับผิวดิน 5 กลายเป็นที่แฉะมีหญ้าและคันบัว หรือติดกับแม่น้ำ 7 สำหรับการเจาะน้ำบาดาลหรือน้ำใต้ดินขึ้นมาใช้ไม่ควรสูบเกินกว่าอัตราที่น้ำใต้ดินจะซึมมาแทนที่ได้ เช่นที่ 10 จะทำให้ทรัพยากรน้ำขาดไปได้ ส่วนที่ 9 นั้นน้ำถูกสูบขึ้นไปใช้แก้พอกควร ทำให้กรวยน้ำบาดาลไม่ลึกมากจนเกินไป

ของพระเจ้าแผ่นดินที่กระทำพิธีขึ้นครองราชสมบัติ

207. น้ำใต้ดิน (Artesian Water) ในบริเวณที่ราบสูงโคราชเป็นน้ำใต้ดินหรือน้ำบาดาล ที่ไหลไปในหินชั้นล่างได้ง่าย เพราะหินส่วนมากเป็นหินเชล (Shale) หินเชลปนทราย (Sandy Shale) และหินทราย (Sandstone) โดยเฉพาะหินทรายนี้น้ำไหลผ่านได้ดี สำหรับที่ราบสูงโคราชนั้น พื้นหินลาดเอียงจากขอบด้านใต้และตะวันตก ลงสู่ตอนกลางของที่ราบสูง มุมลาดเอียงนี้ประมาณ 10° ดังนั้นเวลาฝนตกหนัก โดยรอบของที่ราบสูงแถบทิวเขาสนกำแพง ทิวเขาแดงรัก หรือทิวเขาเพชรบูรณ์ น้ำจะไหลผ่านเข้าไปตามหินทราย และด้วยความกดดันของน้ำในที่สูง (Hydrostatic Pressure) จะทำให้น้ำในบ่อที่เจาะลงไปถึงหินที่อุ้มน้ำมีระดับสูงกว่าผิวน้ำในดิน และอาจพุ่งขึ้นมาบนผิวดินโดยไม่ต้องสูบล้ำหากระดับที่เกิดจากแรงดัน (Piezometric Surface) สูงกว่าผิวดิน น้ำพุดังกล่าวนี้อาจเกิดขึ้นได้จากหินที่อุ้มน้ำร้อนภูพาน และร้อนพระวิหารซึ่งเป็นหินทราย

208. การเพิ่มเติมปริมาณน้ำในดิน (Recharge) น้ำในดินที่ถูกดึงขึ้นมาใช้หรือไหลออกไปจากที่เก็บน้ำในดินอาจได้รับน้ำเพิ่มเติมมาจากหลายๆ ทาง เช่น จากฝนที่ตกลงมา หรือลำธารที่ไหลผ่านและจากอ่างน้ำ บ่อน้ำหรืออ่างตองที่ขุดเป็นทางน้ำบนผิวดิน สำหรับบนที่ราบสูงตะวันออกเฉียงเหนือ นั้น น้ำใต้ดินได้น้ำเพิ่มเติมจากฝนที่ตกตามขอบของที่ราบสูง และแม่น้ำลำธารที่ไหลผ่านไปตามหินและดินตะกอน (Alluvium) ในที่ลุ่ม สำหรับในบริเวณที่ราบสูงนี้ ได้น้ำฝนโดยเฉลี่ยปีละ 1,400 มม. ส่วนใหญ่เป็นฝนที่ตกในฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งเริ่มตกมาตั้งแต่เดือนพฤษภาคมไปจนถึงเดือนตุลาคม และในระยะนี้เองน้ำในดินได้รับปริมาณน้ำเพิ่มเติมขึ้น พอถึงปลายฤดูฝนหรือราวเดือนตุลาคมนั้นเอง ระดับน้ำในดินก็สูงสุด ต่อจาก

น้ำไปก็เริ่มลดระดับลงจนถึงฤดูแล้ง ราวเดือนเมษายนก็มีระดับต่ำมาก ดังนั้นน้ำในบ่อน้ำทั่วๆ ไปทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือจึงแห้งขอดกันบ่อย และบางบ่ออาจไม่มีน้ำใช้เลยก็เคย การที่จะได้น้ำเพิ่มเติมมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับลักษณะของหินและดินที่จะรับน้ำหรือคูดน้ำ ปริมาณน้ำในระหว่างผิวดินกับระดับน้ำในดิน ความต้องการความชื้นของดิน ตลอดจนปริมาณหรือชนิดของพืชที่ขึ้นอยู่ตามผิวดินด้วย ตัวอย่างเช่น หินเชล (Shale) ภูกระดึงมีเนื้อแน่นจึงไม่ไถ่รับน้ำ ส่วนหินทราย (Sandstone) ภูพานหรือหินทรายเขาพระวิหารมีลักษณะร่วน จึงรับน้ำได้มากกว่า

209. การฟื้นตัวของระดับน้ำในดิน (Recovery of Ground Water) ระดับน้ำในดินนั้นตามปกติเป็นระดับน้ำต่อเนื่องกันโดยสม่ำเสมอ แต่ถ้าหากน้ำในบ่อถูกคักหรือสูบขึ้นมาใช้อย่างรวดเร็วแล้ว จะทำให้ระดับน้ำในดินถูกกดซับลงไปเป็นรูปกรวย เพราะน้ำที่อยู่โดยรอบไม่สามารถจะไหลผ่านซอกหินและดินมาแทนที่ได้ทันกับอัตราการสูญเสียในบ่อนั้น อย่างไรก็ตามการสูญเสียโดยรวดเร็วในระยะแรกๆ จะทำให้ระดับน้ำซับลงเป็นกรวยที่ยังตื้นอยู่ แต่ถ้าสูบต่อไปในอัตราคงที่ ปากกรวยจะบานออกช้าๆ เพราะระดับน้ำในระยะใกล้ยังคงไหลเข้ามาสู่บริเวณนั้นอยู่เรื่อยๆ ทำให้ระดับน้ำลดต่ำลงก่อนข้างช้า ตรงข้ามกันนี้พอหยุดสูบ ในระยะแรกระดับน้ำจะขึ้นมาแทนที่เร็วมาก แล้วต่อไปก็ค่อยๆ ขึ้นช้าเข้าทุกที

210. ประเภทของบ่อน้ำ ส่วนมากของประชาชนที่อาศัยอยู่บนที่ราบสูงตะวันออกเฉียงเหนือนิยมใช้บ่อขุด (Dug Wells) มีขนาดกว้างและความลึกต่างๆ กัน เช่น กว้างตั้งแต่ประมาณราว 1 เมตรขึ้นไป และไม่ลึกมากกว่า 15 หรือ 16 เมตร บ่อน้ำส่วนมากใช้น้ำในดินตอนบน และมีน้ำพอบริโภคหรือเลี้ยงสัตว์ไปได้ตลอดทั้งปี บ่อที่มีดินค่อนข้างเหนียวแน่นก็ไม่จำเป็นต้องมีผนังรอบบ่อ แต่ถ้าหากเป็นดินร่วน ทราย หรือกรวดมาก ก็ต้องทำผนังรอบบ่อกันดินพัง สำหรับการทำผนังกันดินทั้งนี้ ใช้อิฐ ไม้ สิลาแลง หิน หรือคอนกรีต มีประโยชน์ในการป้องกันน้ำสกปรกบนผิวดินมิให้เล็ดลอดลงไปบ่ออีกได้ด้วย

บ่อน้ำเจาะ (Bored Well) เป็นบ่อที่เจาะแล้วฝังท่อลงไปไม่ลึกนัก โดยใช้ท่อขนาดกว้าง 4 หรือ 6 นิ้ว ส่วนมากเป็นบริเวณที่มีดินร่วนจำพวกดินตะกอนตามลุ่มแม่น้ำหรือหินตะกอนที่ไม่แข็ง แล้วคิ่คุดน้ำสำหรับสูบขึ้นด้วยมือ

บ่อน้ำบาดาล (Drilled Well) เป็นบ่อที่เจาะลงไปใต้หินที่ค่อนข้างแข็ง แล้วใช้ท่อน้ำฝังลงไป และมีขนาดเล็กกว่าบ่อน้ำเจาะ

น้ำพุ (Springs) น้ำพุทางบริเวณที่ราบสูง มักเป็นน้ำพุที่เกิดจากความดันของแกรวิตี ซึ่งไหลไปตามหินทรายที่ซ้อนอยู่ระหว่างหินเชลที่แน่นกว่า เมื่อลงไปถึงบริเวณที่มีน้ำที่อัดตัวมาก ก็อาจแหวกช่องที่เป็นรอยร้าวของหินขึ้นมาสู่บนผิวดิน น้ำพุทางภาคนี้ไหลเข้ามาประมาณหนึ่งถึงสิบแกลลอนต่อนาที ตัวอย่างเช่นน้ำพุที่หนองหาร เป็นต้น ซึ่งเข้าใจว่าไหลออกมาตามรอยร้าวของแผ่นหิน (Fault Plane) น้ำที่นี้ใสสะอาดและมีคุณภาพดี

211. น้ำพุร้อน (Hot Springs) ในประเทศไทยเรามีน้ำพุร้อนอยู่มาก ส่วนมากอยู่ทางภูเขาภาคเหนือด้านตะวันตกของประเทศ ตลอดจนไปจนถึงทางภาคใต้ นอกจากที่จังหวัดชลบุรี ซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของอ่าวไทย ทางภาคใต้มีมากที่สุดที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี บริเวณที่มีน้ำพุนี้ส่วนมากเป็นบริเวณการหักของหินธรณี (Faults) น้ำจึงแทรกขึ้นมาได้จากบาดาล และมักพาเอาก๊าซ Hydrogen Sulphide และ Carbon Dioxide ขึ้นมาด้วย ที่นับว่ามีชื่อคือที่อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีน้ำพุแทรกขึ้นมาจากหินแกรนิตินีส (Granite Gneiss) มีอาณาเขตกว้างถึง 150 เมตร ความร้อนของน้ำสูงถึงจุดเดือด มักท่องเที่ยวชมกันมากโอกาสไปชมกันเสมอ

อีกแห่งหนึ่งที่อำเภอศรีราชาในจังหวัดชลบุรี ผู้ที่ไปเที่ยวชายทะเลบางแสนและหาดพิทยามักจะแวะชมกันเสมอ น้ำพุร้อนที่นี่มีอุณหภูมิสูงราว 30°-40° C. และมีน้ำพุในอัตราประมาณ 2 ถึง 5 ลิตรต่อวินาที

สำหรับน้ำพุที่มีชื่อทางภาคใต้คือที่จังหวัดกระบี่ น้ำพุที่นี่มีรสเค็ม มีอุณหภูมิ 48.5° C. และพุในอัตรา 3 ถึง 4 ลิตรต่อวินาที การที่มีรสเค็มลงเนื่องมาจากน้ำทะเลซึมลงไปใต้ดินแล้วถูกอัดขึ้นมาเพราะความร้อนตามรอยร้าว (Fault) ของแผ่นธรณีนั่นเอง

อย่างไรก็ดี แหล่งน้ำพุร้อนเหล่านี้เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว เพราะในน้ำมีแร่ธาตุทางยา หากได้ทำเป็นบ่อน้ำแบบศรีราชาและตกแต่งให้งดงาม ย่อมจะทำให้เกิดประโยชน์ในด้านการพักผ่อนหย่อนใจมากขึ้น

212. คุณภาพของน้ำ (Quality of Water) น้ำฝนที่ตกมาจากอากาศมีสิ่งที่จะละลายปนอยู่น้อยที่สุด แต่เมื่อถึงพื้นดินแล้ว ก็มักจะละลายเอาเกลือและธาตุต่างๆ ติดไปด้วย ธาตุที่มักจะเจือปนอยู่ในน้ำคือโซเดียม (Sodium) โพแทสเซียม (Potassium) กัลเซียม (Calcium) แมกนีเซียม (Magnesium) เหล็ก (Iron) และอะลูมิเนียม (Aluminium) เป็นต้น น้ำได้ธาตุเหล่านี้ไปจากหินนั่นเอง แต่ในแห่งหนึ่งๆ ก็มีปริมาณแตกต่างกัน เกลือ (Chloride) เป็นสิ่งที่ละลาย

อยู่ในน้ำมาก เพราะเกลือละลายได้ง่ายที่สุด สำหรับกล-
เชื่อมนั้นมียูอยู่ในน้ำ ในดิน หรือน้ำบาดาลเกือบทั่วไปเป็น
ของธรรมดา เพราะเกลือละลายได้ง่าย เมื่อน้ำที่ผ่าน
ไปในหินปูน มีการคาร์บอนิกหรือกรดอินทรีย์ต่างๆที่ช่วย
กัดกลเชื่อมออกมาจากหิน สารประกอบที่มีอยู่ในน้ำอื่นๆ
เช่น เหล็ก ซิลิกา (Silica) ไบคาร์บอเนต (Bicarbonate)
ซัลเฟต (Sulphate) ฟลูออไรด์ (Fluoride) และไนเตรต
(Nitrate) เป็นต้น

ตามมาตรฐานของ U.S. Public Health Service นั้น น้ำที่
ใช้ดื่มจะต้องมีสิ่งที่เป็นอยู่ไม่เกินอัตรา ดังนี้คือ

- (1) มีตะกอนปนอยู่ไม่เกิน 500 ส่วน ใน 1 ล้านส่วน
- (2) มีเกลือไม่เกิน 250 ส่วน ใน 1 ล้านส่วน
- (3) มีซัลเฟตไม่เกิน 250 ส่วน ใน 1 ล้านส่วน
- (4) มีแมกเนเซียมไม่เกิน 125 ส่วน ใน 1 ล้านส่วน
- (5) มีฟลูออไรด์ไม่เกิน 1.5 ส่วน ใน 1 ล้านส่วน

สำหรับฟลูออไรด์เป็นอันตรายต่อฟันของเด็กมาก จะทำ
ให้ฟันผุ สำหรับธาตุจำพวกกลเชื่อม แมกเนเซียม และ
โซเดียม มักทำให้น้ำมีลักษณะเป็นด่าง (Alkaline Water)
ซึ่งเรียกกันตามภาษาชาวบ้านว่า น้ำกระด้าง (Hard Water)
น้ำชนิดนี้ฟอกสบู่ไม่ไคร่หมด และนอกจากนั้นถ้ามีเกิน 80
ส่วนในล้านส่วนแล้ว จะทำให้เกาะถังตัมน้ำของเครื่องจักร
ไอน้ำ เช่น หม้อไอน้ำรถไฟ เป็นต้น ทำให้หม้อน้ำเสื่อมคว-
ภาพโดยเร็ว สำหรับเกลือถ้ามีมากจะเป็นอันตรายต่อท่อ
โดยเฉพาะท่อประปา และพืชก็ไมชอบน้ำที่มีเกลือมากด้วย
สำหรับน้ำในที่ราบสูงตะวันออกเฉียงเหนือ มีเกลือประมาณ
10 ถึง 4500 ส่วนในล้านส่วน สำหรับความกระด้างของ
น้ำประมาณ 10 ถึง 9440 ส่วนในล้านส่วน แต่ถ้าหากเฉลี่ย
ทั้งภาคก็ประมาณ 75 ส่วนในล้านส่วนเท่านั้น การที่จะทำ
ให้น้ำหายกระด้างได้ ก็ต้องใช้วิธีกลั่น หรือมีละนั้นก็ต้อง
ผสมกับน้ำฝน

213. การสงวนทรัพยากรน้ำในดินและน้ำบาดาล
แหล่งน้ำในดินนั้น เช่นเดียวกับแหล่งน้ำอื่นๆบนผิวดิน ซึ่ง
หมดเปลืองได้โดยการใช้ของมนุษย์ และความไม่ระมัด-
ระวังในการแสวงหาทรัพยากรอย่างอื่น ที่อาจทำลายแหล่งน้ำใน
ดิน ดังนั้นการสงวนทรัพยากรน้ำในดิน จึงเป็นเรื่องที่ต้อง
เอาใจใส่เป็นพิเศษ เพื่อรักษาแหล่งน้ำให้มีอายุยืนยาวต่อไป
ได้ การสงวนทรัพยากรน้ำในดิน อาจกระทำได้ดังต่อไปนี้คือ

- (1) ไม่ควรสูบหรือตักน้ำในดินมาใช้อุปโภค และ
บริโภค และในการชลประทานในอัตราที่เร็วมากเกินไป
- (2) ไม่ควรถมดินปิดหนองบึง และสระน้ำ เพื่อทำ
การเพาะปลูก เพราะจะทำให้แหล่งน้ำใต้ดินหรือทางที่น้ำจะ

เข้าสู่ใต้ดินถูกกลบ

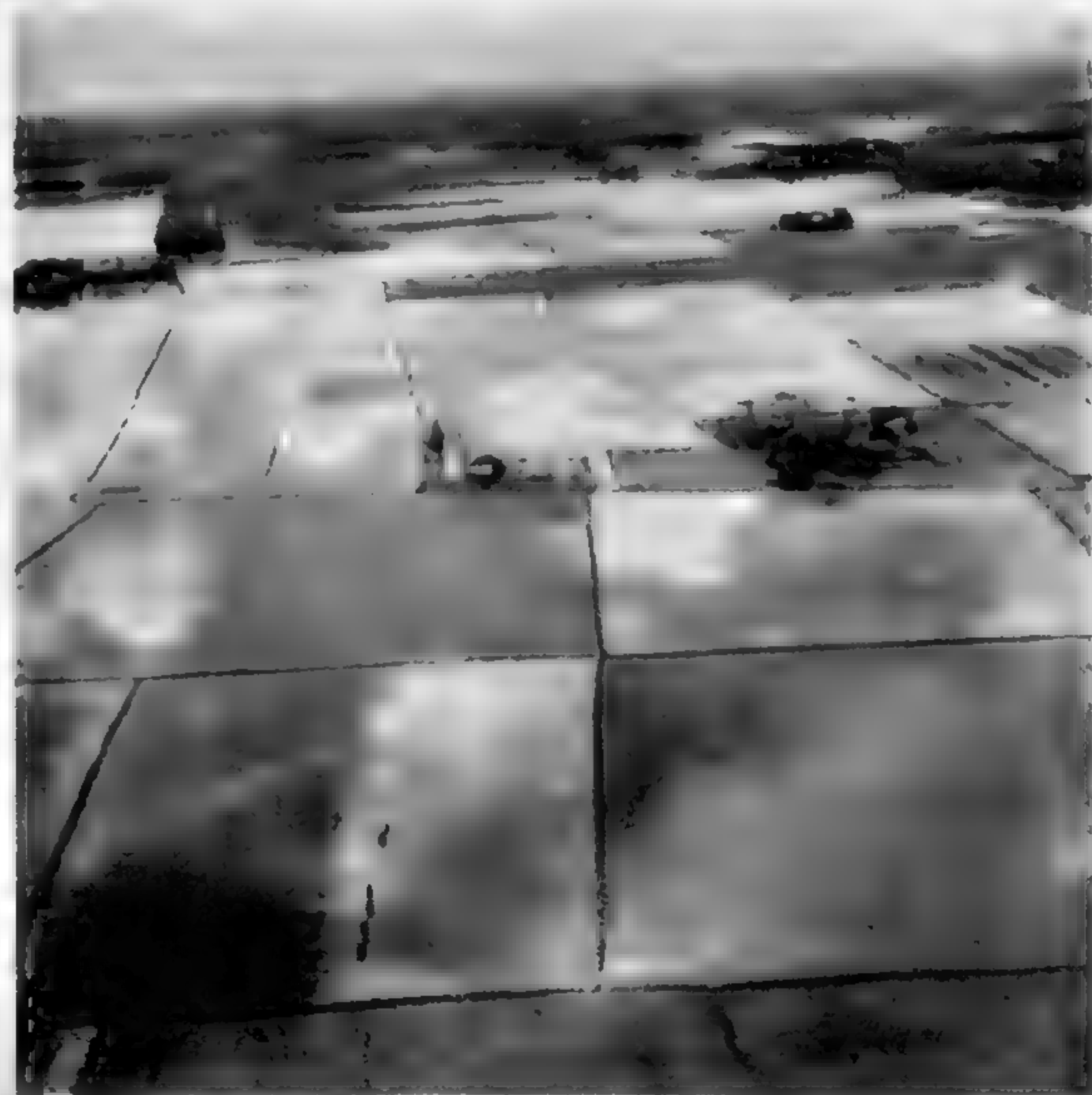
(3) อย่าถางป่าตัดต้นไม้ อันเป็นที่กักน้ำให้ไหลลง
สู่ใต้ดิน และกลุ่มพื้นดินเพื่อป้องกันการระเหยของน้ำ และ
ป้องกันความแห้งแล้งของอากาศด้วย

(4) ระวังอย่าทำความสกปรกในบริเวณที่น้ำอาจซึมลง
ไปในดินและเข้าสู่บ่อน้ำได้ จะทำให้แหล่งน้ำสกปรกเสียหาย
และใช้ไม่ได้อีกต่อไป

214. ความสำคัญของน้ำในการเกษตร ประเทศไทย
ต้องอาศัยน้ำสำหรับการเกษตรในปีหนึ่งๆเป็นจำนวนมาก
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการทำนาตามบริเวณที่ลุ่มของแม่น้ำ
ต่างๆ เช่น ที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา แต่เนื่องจากประเทศ
ไทยอยู่ในเขตรมสูม ดังนั้นจึงได้รับน้ำฝนสำหรับการเพาะ
ปลูกเฉพาะในฤดูฝน ส่วนในฤดูแล้ง พื้นที่ของประเทศ
ส่วนใหญ่ขาดน้ำ จึงไม่สามารถจะเพาะปลูกได้ตลอดทั้งปี

สำหรับฝนที่ตกในภาคต่างๆนั้น เฉลี่ยประมาณ 1,000-
2,600 มม. ต่อปี ซึ่งหมายความว่าในปีหนึ่งๆทั่วประเทศ
ไทยจะได้น้ำฝนประมาณกว่า 700,000 ล้านลูกบาศก์เมตร
ในจำนวนนี้จะไหลไปบนพื้นดินลงสู่ทะเลประมาณ 220,000
ล้านลูกบาศก์เมตร หรือ 7,000 ลูกบาศก์เมตรต่อวินาที
น้ำที่ไหลลงสู่ทะเลนั้นจะผ่านตามลำน้ำแม่น้ำต่างๆ เช่นลุ่ม
แม่น้ำเจ้าพระยาและสาขา และแม่น้ำโขง (ดูผนวกที่ 19)

ระดับน้ำในแม่น้ำต่างๆจะขึ้นสูงจนท่วมฝั่ง และบริเวณ
ที่ลุ่มแม่น้ำเหล่านั้นในเวลาที่มีฝนตกมาก คือประมาณเดือน

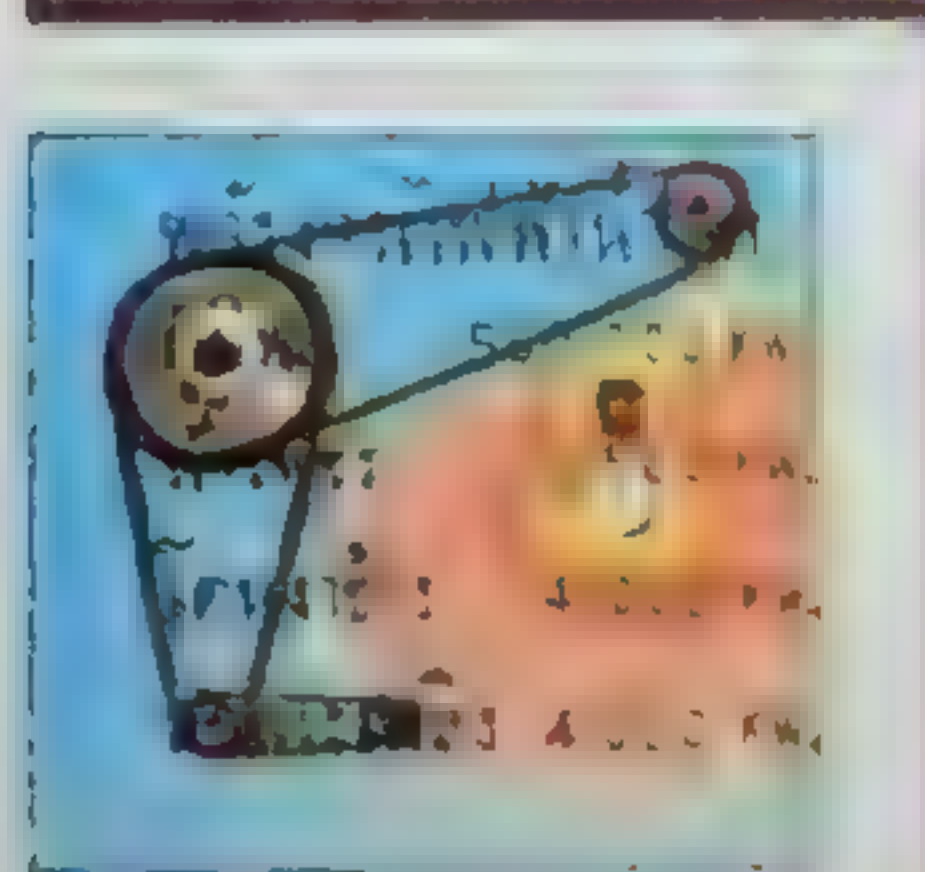
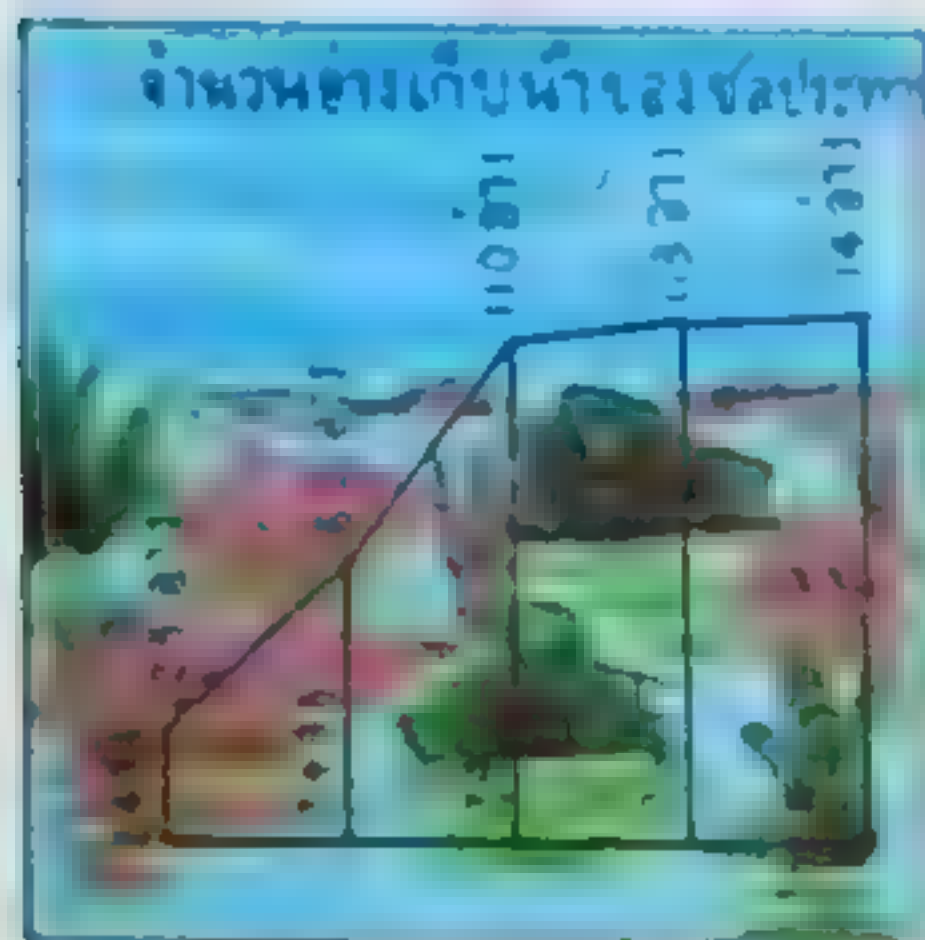
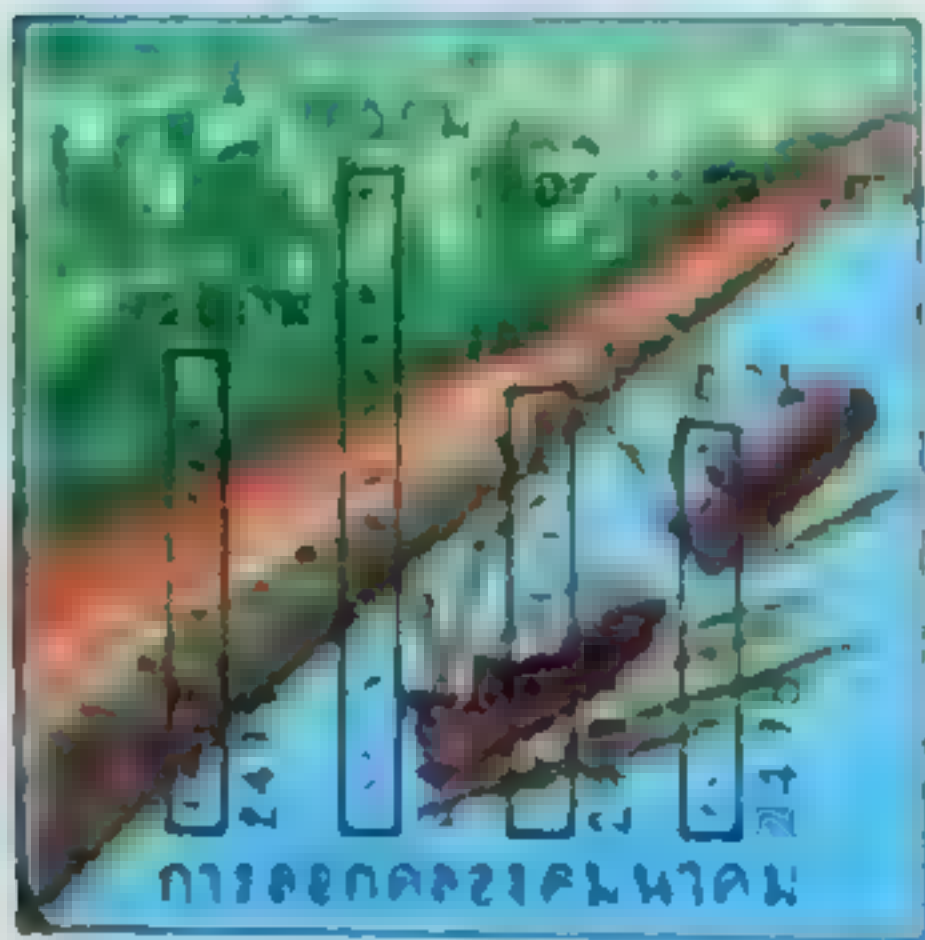

29. น้ำในนา บริเวณที่นาอันราบเรียบแห่งหนึ่งใกล้กับ
จังหวัดพระนคร

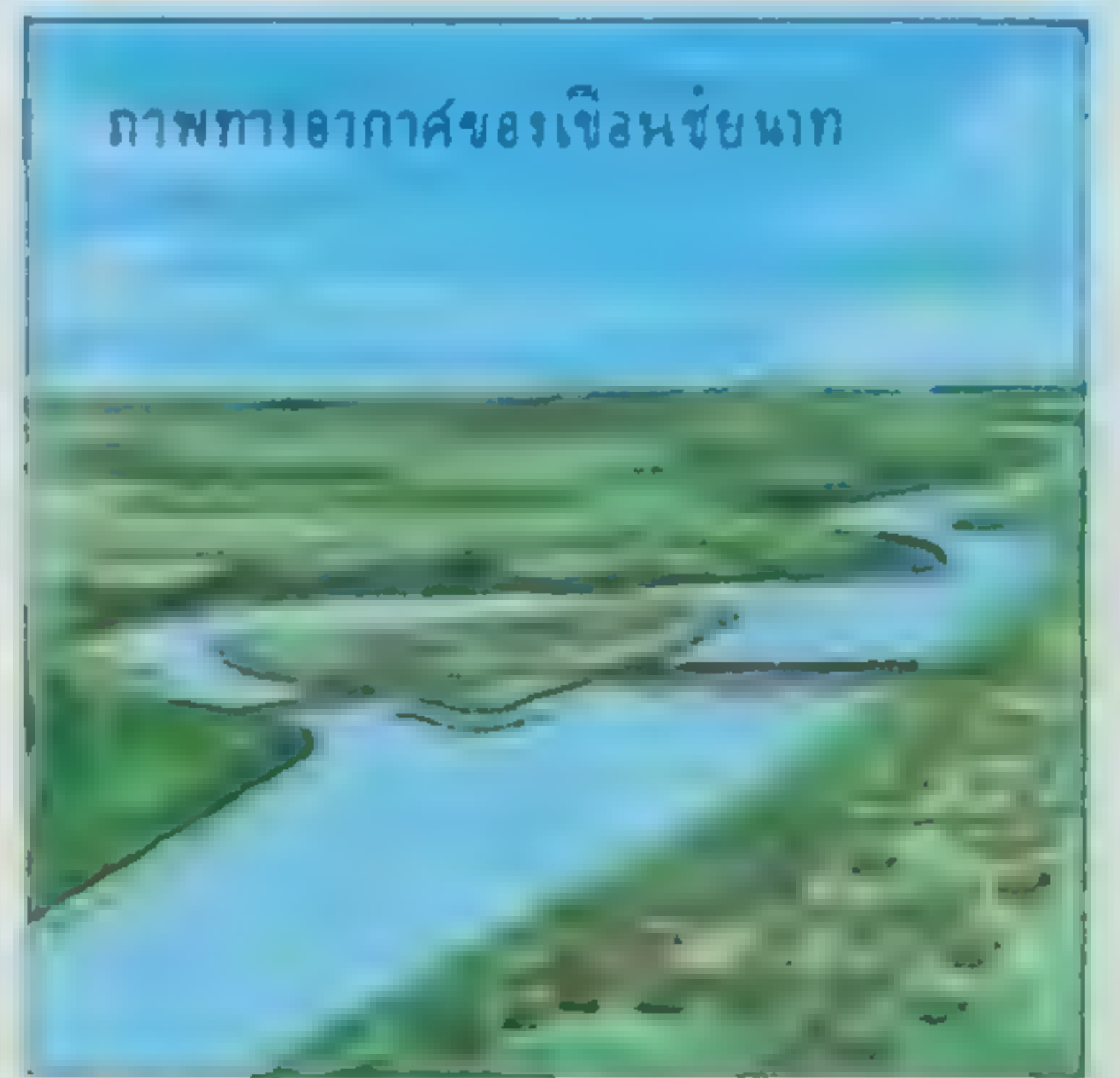
ภาพมุมสูงเขื่อนห้วยหลวง การจัดการสวนหลวง การปลูกข้าวไร่และสวนผลไม้

(เขื่อนห้วยหลวง)

ลักษณะของทีนา ในลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา

- น้ำท่วมลึกมากทุกปี
- น้ำท่วมถึงปกติทุกปี
- น้ำท่วมถึงในปีที่น้ำมาก
- น้ำท่วมถึงในปีน้ำมากที่สุด
- อยู่สูงกว่าระดับน้ำท่วม

กรกฏาคม สิงหาคม และกันยายน ซึ่งเป็นฤดูที่ข้าวในนา กำลังต้องการน้ำมากอยู่แล้ว แต่ฤดูกาลนั้นย่อมมีความไม่แน่นอน ในบางปีอาจจะมีน้ำน้อยกว่าความต้องการของข้าว และบางปีก็อาจจะมีมากเกินไปเกินความต้องการ ทั้งสองอย่างนี้ย่อมทำให้ข้าวที่ปลูกไว้เสียหาย ดังนั้นจะเห็นได้ว่า แม้ว่าน้ำจะมีความสำคัญในการทำนา แต่ถ้าไม่มีอุปกรณ์ที่จะควบคุมการไหลของน้ำไปตามที่ราบลุ่มสำหรับปลูกข้าวแล้ว ชาวนาไทยก็คงจะไม่ได้รับผลจากการปลูกข้าว หรือพืชเกื้ออย่างอื่นโดยสม่ำเสมอ การชลประทานเท่านั้นจะช่วยส่งเสริมให้การไหลของน้ำเข้าสู่พื้นที่เพาะปลูก เป็นไปโดยสม่ำเสมอ สถิติของการผลิตข้าวที่ผ่านมาแล้วย่อมแสดงให้เห็นได้ชัดว่า น้ำเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อผลผลิตของข้าว ปีใดที่มีน้ำเพียงพอ ก็มักจะได้ข้าวมาก ปีใดที่มีความแห้งแล้งหรือมีน้ำท่วมก็มักจะได้ข้าวน้อย ทั้งนี้เพราะการชลประทานของประเทศในขณะนั้นยังไม่เรียบร้อย แต่ถ้าโครงการชลประทานใหญ่ๆ สำเร็จบริบูรณ์แล้ว เช่น เขื่อนภูมิพล และเขื่อนชัยนาท การควบคุมการไหลของน้ำย่อมจะดีขึ้น และอาจเอาชนะความไม่สม่ำเสมอของฤดูกาลได้ (ดูผนวกที่ 20)

215. อุทกภัยและความแห้งแล้ง ความกดของอากาศต่ำ (Depression) มักจะเกิดขึ้นในทางตอนกลางของแหลมอินโดจีน หรือบริเวณภาคกลางและภาคเหนือของประเทศไทย ซึ่งมักจะทำให้มีฝนตกหนัก แต่ก็ไม่หนักมากเท่ากับ

30. รูปน้ำท่วมในจังหวัดเชียงใหม่ เมื่อ พ.ศ. 2460 แสดงให้เห็นลักษณะทั่วไปของน้ำในลำน้ำปิงที่จังหวัดมีระดับสูงกว่าฝั่งและท่วมถึงอาคารบ้านเรือนที่อยู่ริมฝั่งด้วย

31. ชาวนากำลังวิดน้ำหรือสูบน้ำด้วยระหัด ที่เห็นนี้ได้แก่ชาวนาในจังหวัดราชบุรี ที่กำลังต่อสู้กับความแห้งแล้งเพราะน้ำฝนมีน้อย และพื้นที่นาเป็นทึดโคน ไม่สามารถจะกักน้ำฝนไว้ใช้ได้พอ การชลประทานเท่านั้นที่จะช่วยเหลือที่นาเช่นนี้ได้ อย่างไรก็ตามชาวนาก็ต้องช่วยเหลือตนเองก่อนโดยอุปกรณ์ทั้งที่เห็นอยู่นี้

ฝนที่มากับพายุไต้ฝุ่น ซึ่งมักจะเกิดขึ้นกับประเทศทางฝั่งทะเลของทวีปเอเชีย และบริเวณเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น ประเทศฟิลิปปินส์ ญี่ปุ่น จีน และเวียดนาม ดังนั้นการไหลของน้ำบนผิวดิน (Run off) จึงน้อยกว่าแม่น้ำต่างๆ ในเขตฝนชุกของโลก

ในบรรดาแม่น้ำต่างๆ นั้น แม่น้ำเจ้าพระยาเป็นแม่น้ำสายสำคัญ ซึ่งให้ปริมาณน้ำมาก สำหรับการเพาะปลูกในที่ราบตอนกลาง กระแสน้ำในลำแม่น้ำนี้ได้มาจากลำแม่น้ำสาขาทางภาคเหนือ คือ แม่น้ำปิง วัง ยม และน่าน ระดับน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นปัจจัยอันสำคัญยิ่งสำหรับการผลิตผลทางเกษตรส่วนใหญ่ของประเทศไทย

สำหรับอ่างน้ำเจ้าพระยานั้น มีอาณาเขตกว้างขวางอยู่ทางภาคเหนือและภาคกลางของประเทศไทย รวมเนื้อที่ประมาณ 162,000 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 31% ของเนื้อที่ประเทศ ตามปกติแม่น้ำเจ้าพระยามีอัตราไหลปานกลางประมาณ 3,600 ลูกบาศก์เมตรต่อวินาที และอาจเปลี่ยนแปลงได้ประมาณ 18% หรืออาจจะไหลต่ำราว 3,000 ถึงสูงมากประมาณ 4,200 ลูกบาศก์เมตรต่อวินาที สำหรับในเขื่อนที่กล่าวนี้ถือว่าเป็นอัตราการไหลตามปกติ ถ้าหากแม่น้ำเจ้าพระยามีอัตราไหลในปีใดต่ำกว่า 3,000 ลูกบาศก์

เมตรต่อวินาที แสดงว่าปีนั้นมีความแห้งแล้งมาก และถ้าอัตราไหลเกินกว่า 4,200 ลูกบาศก์เมตรต่อวินาที ก็แสดงว่าปีนั้นเป็นปีที่มีน้ำท่วมมาก อย่างไรก็ตามก็ดี ตามสถิติที่ผ่านมาแล้วตั้งแต่ พ.ศ. 2448 ถึง พ.ศ. 2498 แสดงให้เห็นว่าแม่น้ำเจ้าพระยามีปริมาณไหลออก 31,000 ล้านลูกบาศก์เมตร

การใช้น้ำของประเทศไทยนั้น ส่วนใหญ่ได้แก่ใช้ในการชลประทาน และความสนใจในเรื่องระดับน้ำที่ใช้สำหรับการชลประทานนั้นมีมาแต่ครั้งรัชกาลที่ 3 ซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งสถานีวัดระดับน้ำไว้ที่จังหวัดอยุธยา ดังนั้นสถิติของระดับน้ำเจ้าพระยา จึงมีมาแล้วกว่า 130 ปี จากผลของสถิติแสดงให้เห็นว่า

- (1) มีน้ำท่วมมากจนพืชผลเสียหายมาก 4 ปี
- (2) มีน้ำปกติให้ผลแก่การเพาะปลูกดี 62 ปี
- (3) มีความแห้งแล้งพอประมาณ 21 ปี
มีความแห้งแล้งค่อนข้างมาก 35 ปี
มีความแห้งแล้งที่สุด 4 ปี

จึงสรุปได้ว่า ความแห้งแล้งเกิดแก่ประเทศไทยในระยะเวลาที่ผ่านมาแล้วประมาณ 50% และปรากฏว่าความเสียหายที่ได้รับจากความแห้งแล้งนั้น มากกว่าความเสียหายที่ได้รับจากอุทกภัย อาทิเช่นในปี พ.ศ. 2462 ความแห้งแล้งทำให้พืชผลเสียหายคิดเป็นเนื้อที่ถึง 43.4% ส่วนในปี พ.ศ. 2485 ซึ่งเป็นปีที่ประสบอุทกภัยหนักมาก มีเนื้อที่ซึ่งได้รับความเสียหายประมาณ 34.3%

ด้วยเหตุนี้จึงเห็นได้ชัดแจ้งว่า การควบคุมการไหลของน้ำหรือการชลประทานนั่นเอง เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการผลิตผลทางเกษตรของประเทศไทย และเป็นวิธีการที่จะใช้ทรัพยากรน้ำด้วยประสิทธิภาพสูงสุด

สำหรับที่ราบสูงทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นั้น แม่น้ำชีและแม่น้ำมูลไหลผ่านลงสู่ลำแม่น้ำโขง จึงเป็นส่วนหนึ่งของลำแม่น้ำโขง เนื่องจากภูมิประเทศบนที่ราบสูงนี้มีลักษณะเป็นลูกฟูก ดังนั้นจึงมีอ่างน้ำย่อยๆ อยู่หลายแห่งคล้ายกับสาขาของกิ่งไม้ ดังนั้นเวลาที่ฝนตกหนักจึงมีระดับน้ำขึ้นสูงอย่างรวดเร็ว และก็ลดลงอย่างรวดเร็วด้วย เมื่อน้ำได้ไหลไปแล้ว ชักเวลาน้ำในดินของที่ราบสูงเป็นดินศิลาแลง ซึ่งเมื่อเปียกน้ำแล้วทำให้น้ำฝนที่ตกลงมาอีกนั้นซึมลงสู่ใต้ดินได้ยาก จึงมักทำให้เกิดน้ำท่วมขึ้นได้ในเวลาที่ฝนตกหนัก และทำให้เกิดความเสียหายแก่พืชผล

ความเสียหายของการเพาะปลูกอีกอย่างหนึ่งคือ ความแห้งแล้งของอากาศตอนต้นฤดูฝน และตอนปลายฤดูฝน ดังนั้นน้ำฝนจึงไม่ถือว่าเป็นทรัพยากรน้ำที่พึ่งได้อย่างแท้จริง

ในการเกษตร ความแห้งแล้งนี้บางครั้งมีระยะยาวนานครั้งแต่ 3-5 อาทิตย์ ซึ่งทำให้ข้าวและพืชผลที่ปลูกไว้ตอนต้นฤดูฝนไม่เจริญเติบโตต่อไปได้ หรืออาจทำให้เสียหายถ้าเกิดขึ้นตอนปลายฤดูฝน เมื่อเป็นเช่นนี้ย่อมจะต้องหาหนทางแก้ไข นั่นคือ หากทำเลที่จะเป็นอ่างกักน้ำไว้ในฤดูฝน เพื่อเก็บน้ำไว้ให้น้ำท่วมในที่ต่ำ และเพื่อใช้บำรุงการเพาะปลูกในฤดูแล้ง

216. การชลประทานกับการขยายที่นา นับตั้งแต่ พ.ศ. 2457 เป็นต้นมา หลังจากที่ได้เริ่มมีการชลประทานขึ้นในประเทศไทยแล้ว เนื้อที่สำหรับเพาะปลูกข้าวได้เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ จาก 12 ล้านไร่มาเป็น 37 ล้านไร่ในปี พ.ศ. 2500 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การขยายโครงการชลประทานเป็นลำดับมานั้น ทำให้มีที่นาสำหรับปลูกข้าวเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ก็ด้วยความจำเป็นบังคับที่ประเทศไทยจะต้องผลิตข้าวให้มีพอเพียง สำหรับเลี้ยงประชากรที่มีเพิ่มมากขึ้นจาก 8 ล้านคนในปี พ.ศ. 2454 มาเป็น 21 ล้านคนในปี พ.ศ. 2500

อย่างไรก็ดี แม้ว่าการชลประทานจะขยายต่อไปเช่นนี้อีกเรื่อย ๆ ย่อมเป็นไปได้ เพราะที่ดินสำหรับการเพาะปลูกนั้นจะต้องถูกจำกัด เนื่องจากประเทศจะต้องมีป่าไม้เพื่อรักษาต้นน้ำและลำธารไว้ประมาณ 50% เป็นอย่างน้อย การชลประทานก็ยังเป็นสิ่งจำเป็นที่จะส่งเสริมให้ที่ดินมีการผลิตผลได้ปีละ 2 ครั้ง หรือมากกว่า สำหรับการปลูกข้าวและพืชอย่างอื่น ๆ ตลอดจนการปรับปรุงที่ดินให้มีคุณภาพดีขึ้น

217. ประวัติของการชลประทาน อันที่จริงชาวไทยซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวเกษตรกร ได้ต่อสู้กับความวิปริตของอากาศมาแต่สมัยโบราณแล้ว โดยการสร้างทำนบและฝาย ตลอดจนร่องน้ำและลำคลอง โดยการร่วมมือกันระหว่างราษฎร เพื่อที่จะส่งน้ำเข้ามา แต่โครงการชลประทานที่ได้เริ่มกระทำขึ้นเป็นรากฐานอันแท้จริงนั้นปรากฏในรัชกาลที่ 5 โดยมีพระบรมราชานุญาตให้บริษัทชลคลองและกุนาสยามถือสัมปทานชลคลอง และทำประตุน้ำในบริเวณทุ่งรังสิตได้ถึง 40 ปี เพื่อกักน้ำหรือระบายน้ำเข้ามาใช้ตามความต้องการ แต่ประโยชน์ส่วนใหญ่นั้นได้แก่การคมนาคมทางน้ำ ส่วนที่นาซึ่งมิได้รับประโยชน์จากการทดน้ำเลย ดังนั้นในปี พ.ศ. 2458 บริษัทจึงโอนกิจการให้แก่รัฐบาล และกรมชลประทานได้รับมอบให้ดำเนินกิจการต่อไป

ในปี พ.ศ. 2444 เจ้าพระยาเทเวศร์วงศ์วิวัฒน์ เสนาบดีกระทรวงเกษตรธิการได้ไปตรวจราชการที่ทุ่งรังสิตแล้วเห็นว่า มีสภาพที่จะต้องทำการปรับปรุงด้วยการชลประทาน จึงกราบบังคมทูลขอพระบรมราชานุญาต พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ขอมิได้ผู้เชี่ยวชาญชาวฮอลันดา

ชื่อ Mr. J. Homan Van Der Heide เข้ามาทำการสำรวจเพื่อพิจารณาโครงการชลประทานต่อไป

ในปี พ.ศ. 2446 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งกรมคลอง โดยมีนายโฮมัน วันเดอ ไฮเด เป็นเจ้ากรม ต่อมาเจ้ากรมคลองผู้ได้เสนอแนะให้ทำเขื่อนระบายน้ำขนาดใหญ่กันแม่น้ำเจ้าพระยาที่จังหวัดชัยนาท เพื่อทดน้ำเข้านาได้ทั้งสองฝั่งของกลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา แต่เนื่องจากจะต้องลงทุนเป็นจำนวนมากถึง 50 ล้านบาท โครงการนี้จึงต้องระงับไว้ก่อน ต่อมาในรัชกาลที่ 6 เกิดความวุ่นวายเนื่องจากการทำนาไม่ได้ผล ระหว่างปี พ.ศ. 2454 ถึง พ.ศ. 2457 รัฐบาลจึงติดต่อขออิมตัว Sir Thomas Ward ผู้เชี่ยวชาญการชลประทานชาวอังกฤษมาจากประเทศอินเดีย เพื่อสำรวจและพิจารณาสร้างโครงการชลประทานบริเวณกลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาอีกครั้งหนึ่ง ผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวรายงานขึ้นชั้นให้สร้างเขื่อนที่ชัยนาท ต่อมาในรัชกาลที่ 7 ได้มีพระบรมราชโองการเปลี่ยนชื่อกรมทดน้ำ ซึ่งตั้งไว้แต่เมื่อ พ.ศ. 2459 เป็นกรมชลประทาน

218. ประเภทของการชลประทาน การชลประทานในประเทศไทย มีความมุ่งหมายที่จะส่งน้ำไปให้ชาวเกษตรกรใช้เกี่ยวกับการทำประโยชน์ในทางเกษตร นอกจากจะได้ประโยชน์ดังกล่าวแล้ว การชลประทานยังมีผลพลอยได้อีกมากมาย เช่น ระบายน้ำซึ่งมีมากเกินไปจนความต้องการออกจากนา หรืออาจทำให้บริเวณขึ้นและกลายเป็นบริเวณที่เพาะปลูกได้ ช่วยป้องกันอุทกภัยมิให้เกิดขึ้น และอาจผลิตพลังงานไฟฟ้าเพื่อการอุตสาหกรรม ในการขุดคลองชลประทานนั้นเท่ากับส่งเสริมการคมนาคมทางน้ำอีกด้วย ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า การชลประทานนั้นมีอยู่ 4 ประเภทดังต่อไปนี้

(1) การชลประทานประเภทเหมืองฝาย คือการสร้างอาคารในลำน้ำตามระดับน้ำขึ้น เพื่อให้เข้าคลองที่ขุดรับน้ำไปยังพื้นที่ที่ต้องการเกษตร เช่น โครงการแม่แฝด โครงการนครนายก โครงการเพชรบุรี โครงการเจ้าพระยา โครงการทุ่งสัมฤทธิ์ โครงการห้วยหลวงที่จังหวัดอุดรฯ และโครงการน้ำหนานที่จังหวัดเดช เป็นต้น

(2) การชลประทานประเภทเก็บกักน้ำ โดยสร้างทามบดบังทางน้ำ แล้วระบายปล่อยไปใช้ในการเหมืองฝาย การกักน้ำตามอุปโภคบริโภค ให้มีจำนวนสม่ำเสมอตลอดปี และป้องกันอุทกภัยด้วย การระบายน้ำออกจากทามบดอาจให้ผ่านเครื่องกักน้ำได้บ้าง เพื่อปีละกระแสน้ำไหลได้ด้วย สำหรับโครงการประเภทนี้ ได้ทำไว้ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นโครงการขนาดเล็ก เรียกว่าอ่างเก็บน้ำ ส่วน

โครงการขนาดใหญ่ก็คือ โครงการเขื่อนภูมิพล ซึ่งจะเก็บกักน้ำไว้ให้แก่เขื่อนเจ้าพระยา

(3) การชลประทานประเภทรักษาน้ำ การชลประทานประเภทนี้ คือทำเป็นประตูระบายปิดทางน้ำในทุ่งหรือในบึง เพื่อไม่ให้ น้ำซึ่งล้นฝั่งแม่น้ำเข้ามานองอยู่ในทุ่ง

(4) การชลประทานประเภทป้องกันน้ำท่วม การชลประทานประเภทนี้ จัดขึ้นเพื่อป้องกันน้ำมิให้ไหลออกจากแม่น้ำลำคลอง เช่น ทำคันกันน้ำ ขุดคลองระบายน้ำทิ้ง หรือสร้างทามกักน้ำไว้ โครงการเช่นนี้ได้สร้างขึ้นหลายแห่ง เช่นที่จังหวัดหนองคาย เรียกว่าโครงการริมน้ำโขง และโครงการทุ่งแสงบาลา จังหวัดร้อยเอ็ด

นอกจากนี้ยังมีการชลประทานแบบอื่นอีก เช่น การชลประทานสูบน้ำใช้ในเวลาที่น้ำอากาศทวีปรีดเกิดขึ้น เช่น ขาดฝน และท้องถิ่นนั้นไม่มีเหมืองฝาย ก็นำเครื่องสูบน้ำใส่เรือหรือรถยนต์ไปสูบน้ำให้ หรือถ้าที่ใดมีน้ำมากเกินไปและไม่มีการระบายก็อาจจะสูบน้ำออก นอกจากนั้นโครงการชลประทานยังขุดและลอกคลองเพื่อการคมนาคมอยู่เสมอ

219. โครงการชลประทานเขื่อนเจ้าพระยา ดังได้กล่าวมาแล้วในเบื้องต้นว่า มีสเตอร์ โฮมัน วันเดอ ไฮเด และเซอร์โทมัส วอร์ด ได้มีความเห็นตรงกันว่า ในการชลประทานของทุ่งราบภาคกลางนั้น จะต้องสร้างเขื่อนระบายน้ำขนาดใหญ่ที่จังหวัดชัยนาท เพื่อจะได้กั้นแม่น้ำเจ้าพระยา

๒๑. เขื่อนเจ้าพระยา (จังหวัดชัยนาท) ซึ่งเป็นเขื่อนน้ำที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศไทย

และ ทศน้ำ ขึ้นสู่บน ห่อราบ ทั้งสองฝั่ง ของ แม่น้ำ เจ้าพระยา โดยวิธีนี้บริเวณที่คอนก็จะมีน้ำเพียงพอสำหรับการเพาะปลูก และบริเวณที่ต่ำมากก็จะไม่ถูกน้ำท่วม

พื้นที่ซึ่งจะได้รับผลประโยชน์จากการชลประทานจาก เขื่อนชัยนาทกลุ่มบริเวณถึง 18 จังหวัด เป็นเนื้อที่ 8,330,000 ไร่ ซึ่งในจำนวนนี้เป็นพื้นที่ที่จะได้รับผลประโยชน์จากการ ชลประทานโดยตรงประมาณ 6,215,000 ไร่ พื้นที่เหล่านี้ เป็นที่นาและที่เพาะปลูกพืชผักต่าง ๆ

ในการสร้างเขื่อนเจ้าพระยานั้น รัฐบาลไทยได้รับเงินกู้ จากธนาคารโลกซึ่งประเทศไทยเป็นสมาชิกอยู่ด้วย ได้ตกลง ทำสัญญาให้กู้เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ. 2493 เป็นจำนวน เงิน 18 ล้านดอลลาร์อเมริกัน โดยเสียดอกเบี้ยร้อยละ 4 ต่อปี และต้องชำระเงินคืนภายในเวลา 20 ปี การก่อสร้าง เขื่อนเจ้าพระยา จึงได้ดำเนินมาตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งสำเร็จ เรียบร้อย (ดูแผนที่ 2)

สำหรับโครงการชลประทานเขื่อนเจ้าพระยานั้นเป็นโครง การประเภทเหมืองฝาย ซึ่งเมื่อกั้นน้ำที่ทุ่งบางเปียน ตำบล บางหลวง อำเภอสรรพยา จังหวัดชัยนาทแล้ว ก็จะยกระดับ น้ำให้เข้าสู่คลองชลประทานทางฝั่งซ้ายและฝั่งขวาของแม่น้ำ เจ้าพระยาได้

220. คลองทศน้ำทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำเจ้าพระยา คลองทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำเจ้าพระยาได้แก่

(1) คลองชัยนาท-ป่าสักเป็นคลองที่ออกจากริมแม่น้ำ เจ้าพระยา ที่อำเภอมนรมย์ จังหวัดชัยนาท แล้วผ่านไป ทางจังหวัดลพบุรี สระบุรี และจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นความยาวทั้งสิ้น 130 กิโลเมตร คลองนี้มีคลองแยกออกไปรวม 66 คลอง เป็นความยาว 540 กิโลเมตร ส่งน้ำให้ พื้นที่ได้เป็นจำนวน 820,000 ไร่ น้ำที่เหลือจากคลองใหญ่ สายนี้จะส่งให้ทุ่งนกรหลวง ซึ่งอยู่ในจังหวัดพระนครศรี- อยุธยาได้อีกประมาณ 228,000 ไร่ โดยขุดคลองนกรหลวง ยาว 57 กิโลเมตร และมีคลองซอยอีก 9 ซอย รวมกันยาวถึง 92 กิโลเมตร

(2) คลองชัยนาท-อยุธยา คลองนี้เริ่มจากริมแม่น้ำ เจ้าพระยาตอนเหนือที่ตำบลดินเขื่อนเจ้าพระยา ผ่านจังหวัด ชัยนาท จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดอ่างทอง จังหวัดลพบุรี และจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นความยาวทั้งสิ้น 110 กิโลเมตร มีคลองซอยแยกออกไปอีก 22 คลอง รวมเป็น ความยาว 250 กิโลเมตร และส่งน้ำให้พื้นที่ได้ 414,000 ไร่ รวมทั้งสิ้นคลองชลประทานทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำเจ้าพระยา ให้ประโยชน์แก่เนื้อที่ดิน 1,462,000 ไร่

221. คลองทศน้ำทางฝั่งขวาของแม่น้ำเจ้าพระยาคลอง

ทางฝั่งขวาของแม่น้ำเจ้าพระยามีระบบดังต่อไปนี้คือ

(1) ใช้แม่น้ำน้อย ซึ่งเป็นลำน้ำธรรมชาติ ชักน้ำออกจากแม่น้ำเจ้าพระยาที่วัดบรมธาตุ ซึ่งอยู่เหนือตัวเขื่อนเจ้า พระยาประมาณ 2 กิโลเมตร มีคลองซอยขุดแยกจากลำแม่น้ำ น้อยทั้ง 2 ฝั่ง ผ่านจังหวัดชัยนาท จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัด อ่างทอง จังหวัดสุพรรณบุรี และจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นจำนวน 162 คลอง รวมความยาวของคลองซอยเหล่านี้ 1,900 กิโลเมตร ส่งน้ำให้พื้นที่ได้เป็นจำนวน 1,232,000 ไร่

(2) ใช้คลองมะขามเฒ่า ต่อกับแม่น้ำสุพรรณ ซึ่งเป็น ลำน้ำธรรมชาติชักน้ำออกจากแม่น้ำเจ้าพระยาที่วัดสิงห์เหนือ เขื่อนเจ้าพระยาประมาณ 14 กิโลเมตร มีคลองซอยขุดแยก จากลำน้ำนี้ทั้ง 2 ฝั่ง ผ่านจังหวัดชัยนาทและจังหวัดสุพรรณ- บุรีเป็นจำนวน 40 คลอง รวมความยาว 565 กิโลเมตร ส่ง น้ำให้พื้นที่ได้เป็นจำนวน 700,000 ไร่ รวมเป็นพื้นที่ของ การชลประทานฝั่งขวาทั้งสิ้น 1,932,000 ไร่

รวมพื้นที่ซึ่งเขื่อนเจ้าพระยาทศน้ำให้โดยตรง ทั้งฝั่งขวา และฝั่งซ้าย 3,394,000 ไร่ เมื่อรวมพื้นที่ของทุ่งราบตอน ถ่างเข้าด้วยอีก 2,324,000 ไร่ ก็จะเป็นเนื้อที่ที่ได้รับประ- โยชน์ทั้งหมดประมาณ 5,718,000 ไร่

222. โครงการชลประทานเขื่อนภูมิพล โครงการเขื่อน ภูมิพล เป็นโครงการ ที่มีความ มุ่งหมายที่จะให้ผลิต พลังงาน ไฟฟ้าสำหรับจังหวัดต่าง ๆ ในภาคเหนือและภาคกลาง ซึ่ง รวมทั้งกรุงเทพฯ และธนบุรี อันเป็นบริเวณที่มีประชาชน อยู่หนาแน่น และมีความต้องการใช้ไฟฟ้าเป็นจำนวนมาก ทั้งในด้านการอุตสาหกรรมและใช้ภายในครัวเรือน กระแส ไฟฟ้าที่ผลิตได้จากเขื่อนภูมิพลจะมีราคาถูกมาก เพราะอาศัย กำลังน้ำซึ่งมีอยู่แล้ว แม้ว่าจะเป็นโครงการสำหรับการผลิต พลังงานก็ดี แต่ก็จะช่วยในการควบคุมอุทกภัย และช่วยให้ มีน้ำเพียงพอสำหรับใช้ป้อนให้แก่เขื่อนเจ้าพระยาในฤดูแล้ง ยิ่งกว่านั้น จะทำให้แม่น้ำลำคลองมีน้ำเพียงพอสำหรับการ กสิกรรมทางน้ำด้วย

เขื่อนภูมิพลตั้งอยู่ที่ลำน้ำปิง ห่างจากตัวเมืองจังหวัดตาก ขึ้นไปทางเหนือประมาณ 57 กิโลเมตร แม่น้ำปิงมีความยาว ประมาณ 640 กิโลเมตร และส่วนที่อยู่ทางตอนเหนือยาว ประมาณ 390 กิโลเมตร เป็นลำแม่น้ำที่ไหลผ่านมาในหุบ เขา ทางตอนใต้ของเขื่อนภูมิพลเป็นที่ราบของจังหวัดตาก และกำแพงเพชร แม่น้ำปิงมีอ่างน้ำเป็นเนื้อที่ประมาณ 26,400 ตารางกิโลเมตร ในบริเวณอ่างน้ำนี้ได้รับฝนโดย เฉลี่ยประมาณปีละ 1,060 มม. หรือ 42 นิ้ว การไหลของ น้ำในลำแม่น้ำปิง มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับลักษณะของมรสุม สำหรับบริเวณที่เขื่อนภูมิพลนั้น จะมีน้ำไหลผ่านประมาณ

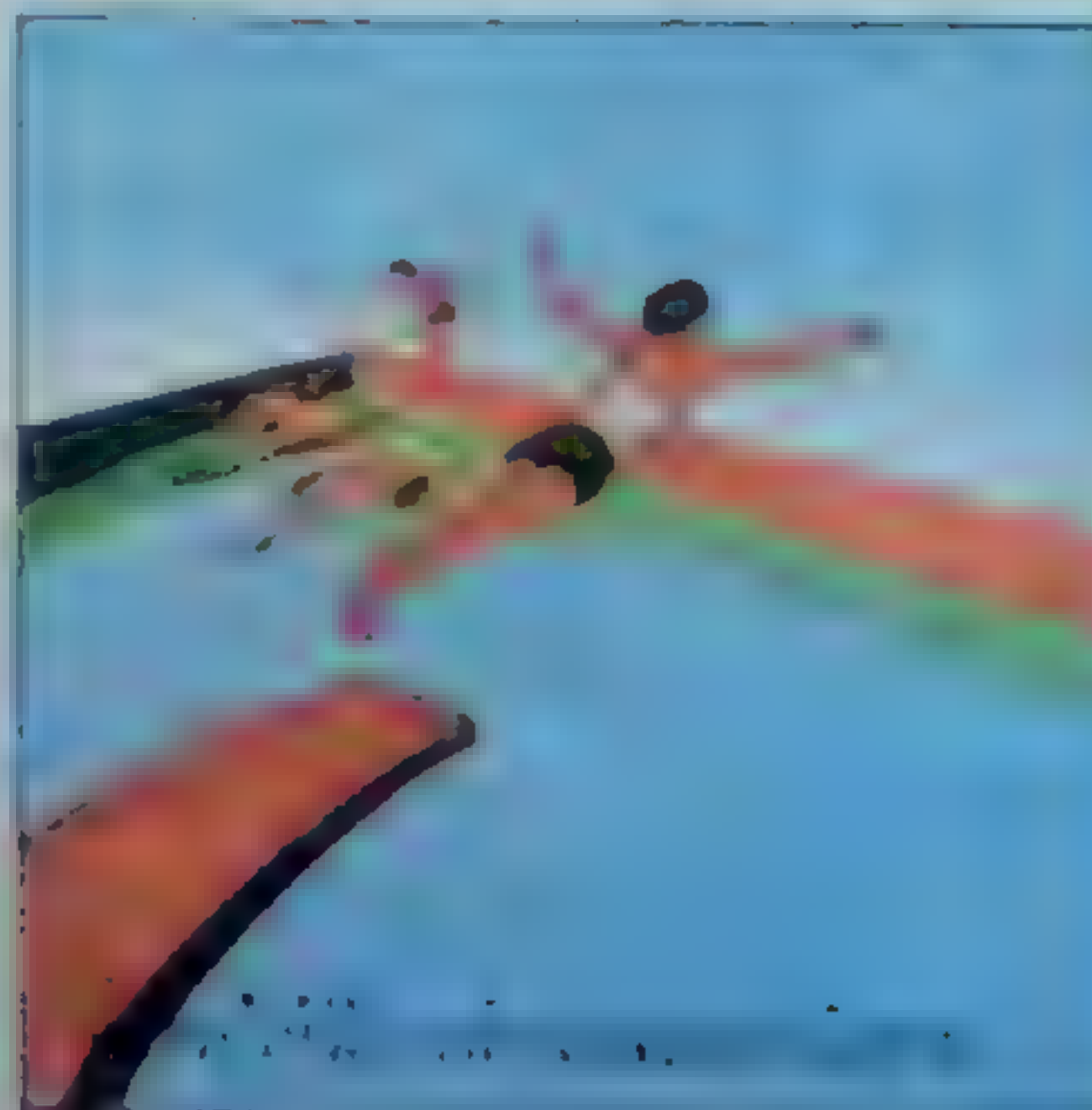
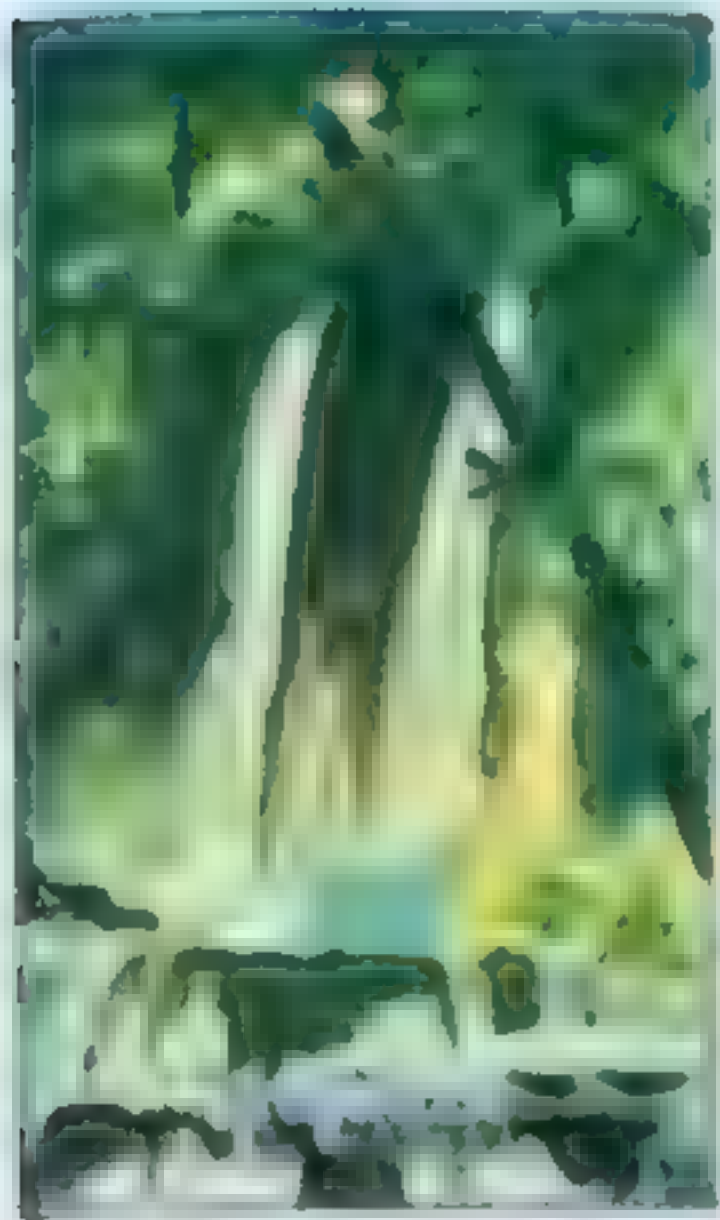
เขื่อนจุฬาภรณ์ ขุดขึ้นเมื่อปี ๒๕๑๖ เพื่อเก็บน้ำไว้ใช้สำหรับชลประทานและผลิตไฟฟ้า มีพื้นที่ชลประทาน ๑๕๐,๐๐๐ ไร่ และผลิตไฟฟ้าได้ ๑๕๐,๐๐๐ กิโลวัตต์-ชั่วโมงต่อปี
 และน้ำเหนือเขื่อนเป็นแหล่งผลิตปลา ช่วยให้อาหารสัตว์น้ำเจริญขึ้น (ศูนย์พัฒนาปลาน้ำจืด)

คำอธิบาย	
	230,000 โวลต์ระบบแรก
	230,000 โวลต์ ระบบสุดท้าย
	69,000 โวลต์ระบบแรก
	69,000 โวลต์ระบบสุดท้าย
	สถานีจ่ายไฟ

คำความ.....
 เจน...
 ออ...
 การ...

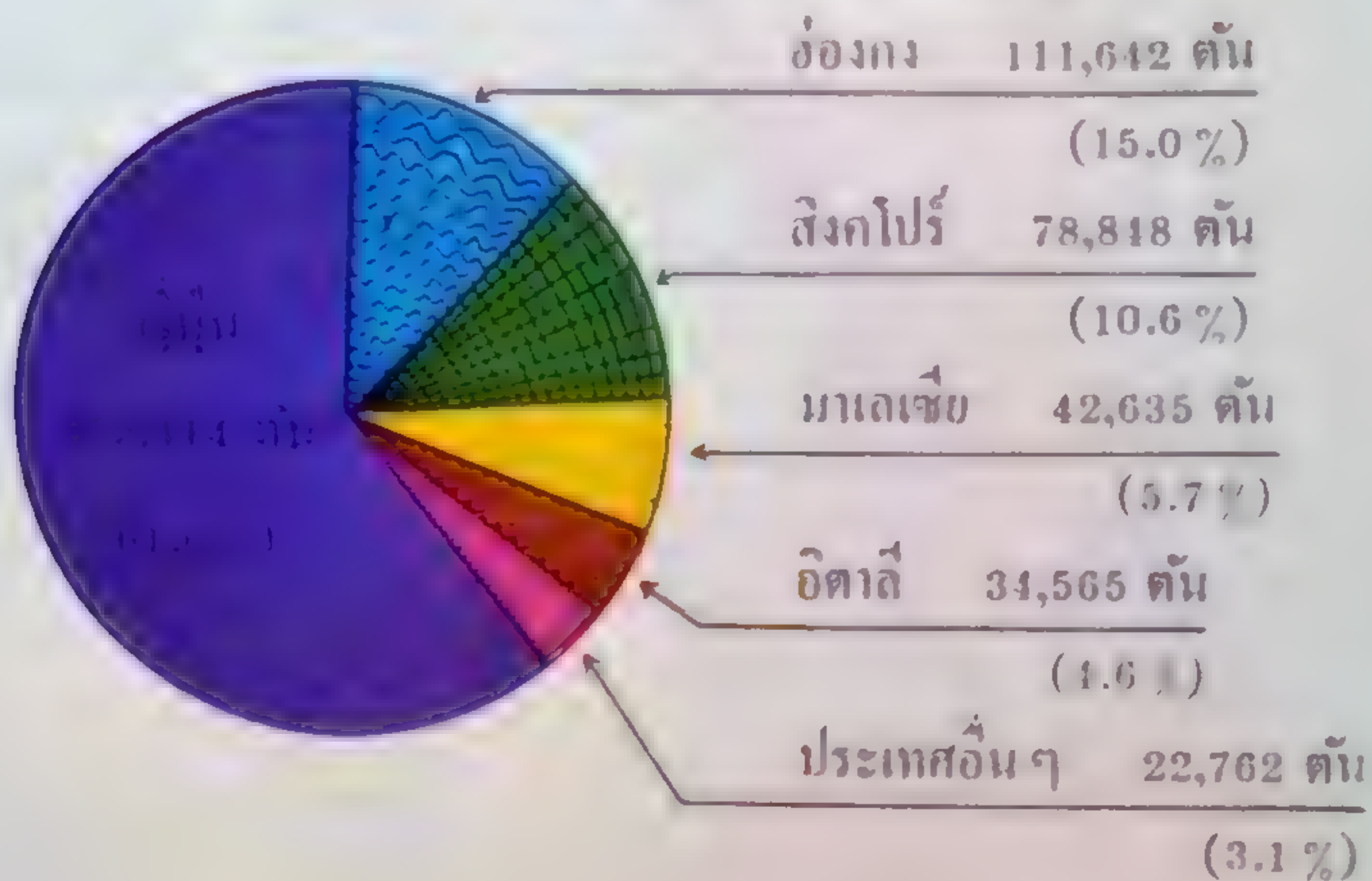
กรมชลประทาน
 แผนกประมง
 แผนกสัตว์ปีก-บริเวณชายฝั่ง
 และสายไฟฟ้าแรงสูง
 กรมที่ดิน

อ่างระบายน้ำ
และ
ภาพแสดงประโยชน์
ของน้ำ

ตลาดข้าวโพดของไทย ปี 2506

ยอดรวม 743,866 เมตริกตัน

สถิติ การส่งข้าวโพดออกของไทย 2503 - 2506

ประเทศ	2503		2504		2505		2506	
	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า
1. ญี่ปุ่น	411,033	438.173	338,346	355.535	181,661	186.496	453,414	495.552
2. อังกฤษ	11,327	11.668	43,511	47.014	102,910	111.158	111,642	127.615
3. สิงคโปร์	35,441	37.003	82,417	86.943	97,117	106.518	78,818	90.792
4. มาเลเซีย	18,573	19.288	22,672	23.532	32,807	36.713	42,635	49.59
5. สหราชอาณาจักร	30,012	35.89	67,057	70.12	39,145	40.858	3,178	3.519
6. บอร์เนียวเหนือ	6,256	6.524	8,447	8.981	7,810	8.762	7,020	8.309
7. อิตาลี	—	—	—	—	—	—	34,565	37.517
8. อื่นๆ	2,193	2.188	4,786	4.652	10,865	11.744	12,564	15.294
รวม	514,745	550.734	567,236	596.777	472,405	502.249	743,866	828.188

ปริมาณ = เมตริกตัน

มูลค่า = ล้านบาท

สถิติข้างบนจะเห็นได้ชัดว่า ไทยส่งออกข้าวโพดไปต่างประเทศเป็นอันดับแรก คือ ญี่ปุ่น รองลงมาคือ สิงคโปร์ และ มาเลเซีย และ ไทยนำเข้าข้าวโพดจากต่างประเทศเป็นอันดับแรก คือ อังกฤษ รองลงมาคือ อิตาลี และ ประเทศอื่นๆ

10,000 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี

จากการสำรวจเบื้องต้นปรากฏว่า พลังงานไฟฟ้าที่จะผลิตได้จากกระแสน้ำประมาณเดือนละ 162,000,000 กิโลวัตต์ชั่วโมง

สำหรับการควบคุมน้ำท่วม ปรากฏจากผลของสถิติของน้ำท่วมใหญ่ในจังหวัดตากว่าในวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2486 มีกระแสน้ำผ่านวินาทีละ 4,770 ลูกบาศก์เมตร สำหรับเขื่อนภูมิพลนั้นถ้าได้ขุดคลองระบายน้ำ ให้สามารถระบายน้ำได้ประมาณวินาทีละ 3,000 ลูกบาศก์เมตร ก็คงยังเหลือน้ำที่จะต้องควบคุมมิให้ไหลลงไปท่วมจังหวัดตาก และกำแพงเพชร วินาทีละ 1,770 ลูกบาศก์เมตร ดังนั้นเขื่อนภูมิพลจะต้องสร้างเพื่อให้เก็บน้ำได้ 440 ล้านลูกบาศก์เมตร ก่อนที่จะมีฝนตกหนักและมีน้ำท่วม

223. โครงการชลประทานภาคเหนือ พื้นที่ทางภาคเหนือส่วนใหญ่เป็นภูเขาและถูกเนินสลับซับซ้อน ในระหว่างภูเขา มักจะเป็นที่ลุ่มมีลำธารไหลผ่าน ที่ราบลุ่มเหล่านี้เป็นบริเวณที่มีดินปนทรายเหมาะสำหรับการเพาะปลูก แม่น้ำปิง วัง ยม และน่านเป็นแม่น้ำสายใหญ่ ซึ่งไหลไปรวมกับแม่น้ำเจ้าพระยา สำหรับภาคนี้เป็นภาคที่ประชาชนได้จัดระบบการชลประทานขึ้นเองหลายแห่ง ซึ่งในปัจจุบันเป็นระบบที่ล้าสมัยไม่เหมาะสมกับภาวะเศรษฐกิจ เช่นมีผู้รับเหมาร้างโครงการชลประทานและหาผลประโยชน์จากการชลประทานนั้น กรมชลประทานจึงได้จัดสร้างโครงการแบบเหมืองฝายขึ้นหลายแห่ง เพื่อทดน้ำให้แก่บริเวณที่ดอน เช่นโครงการแม่แฝด จังหวัดเชียงใหม่ โครงการแม่วัง จังหวัดลำปาง โครงการแม่ปิงเก่าจังหวัดลำพูน และนอกจากนี้ยังมีที่ลุ่มแม่น้ำยม แม่น้ำว และแม่แตง เป็นต้น

224. โครงการชลประทานภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นบริเวณที่ขาดต่อการสร้างชลประทาน สำหรับบริเวณนี้ พื้นที่ทั่วๆ ไปมีระดับแตกต่างกันน้อยมาก ขาดต่อการทำเหมืองฝาย ในภาคนี้มีอ่างน้ำที่สำคัญอยู่คือ อ่างน้ำแม่โขง มีพื้นที่ประมาณ 43,000 ตารางกิโลเมตร อ่างน้ำซึ่งมีดินน้ำแถบภูเขาทางด้านตะวันตกมีอ่างน้ำกว้างประมาณ 55,000 ตารางกิโลเมตร และที่ใหญ่ที่สุดคืออ่างน้ำมูล มีเนื้อที่ประมาณ 82,000 ตารางกิโลเมตร กระแสน้ำในแม่น้ำเหล่านี้มักไหลแรงในฤดูฝน และทำให้น้ำท่วมมาก ส่วนในฤดูแล้งก็มักจะขาดน้ำ ดังนั้นกรมชลประทานด้วยความร่วมมือของราษฎรได้สร้างอ่างเก็บน้ำขึ้นเป็นจำนวนมาก สำหรับโครงการชลประทานที่สำคัญนั้นได้แก่โครงการลำลอง โครงการทุ่งสัมฤทธิ์ จังหวัดนครราชสีมา โครงการห้วยเสนง จังหวัดสุรินทร์ โครงการทุ่งแซงบาดาล จังหวัด

ร้อยเอ็ด โครงการบ้านดุม-บ้านตัว จังหวัดมหาสารคาม โครงการห้วยน้ำหมาน จังหวัดเลย โครงการห้วยหลวง จังหวัดอุดรธานี โครงการแม่โขง จังหวัดนครพนม และจังหวัดหนองคาย นอกจากนี้ยังมีโครงการย่อย เช่นโครงการลำน้ำเก่า จังหวัดสกลนคร โครงการห้วยสำราญ จังหวัดศรีสะเกษ โครงการทุ่งกระโดง จังหวัดบุรีรัมย์

225. โครงการชลประทานภาคใต้ ภาคใต้เป็นภาคที่ไม่สามารถจะปลูกข้าวได้พอเพียงสำหรับประชาชน เนื่องจากมีพื้นที่ราบน้อย และประชาชนถือเอาการเพาะปลูกอย่างอื่นที่สำคัญกว่าเป็นการครองชีพ เช่น ทำสวนยาง และทำสวนมะพร้าว และทำเหมืองแร่ สำหรับโครงการชลประทานที่จะสร้าง คือโครงการทุ่งนุ้ย จังหวัดสตูล กลุ่มอาณาบริเวณ 70,000 ไร่ โครงการเสาชิง จังหวัดนครศรีธรรมราช กลุ่มบริเวณเท่ากัน และโครงการเทพา จังหวัดสงขลา และปัตตานี ซึ่งกลุ่มบริเวณเท่ากัน รวมเป็นเนื้อที่ทั้งหมด 210,000 ไร่

226. การชลประทานประเภทอ่างเก็บน้ำ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย หรือที่เรียกกันว่าที่ราบสูงโคราช มีเนื้อที่ประมาณ 182,000 ตารางกิโลเมตร หรือ 113,750,000 ไร่ ซึ่งเท่ากับ 35.50% ของเนื้อที่ประเทศทั้งหมด ในจำนวนที่ทั้งหมดของที่ราบสูงนี้ปรากฏว่าเป็นที่เพาะปลูกราว 13,000,000 ไร่ แต่เป็นนาดอนเสีย 8,000,000 ไร่ ซึ่งไม่สามารถที่จะใช้วิธีการชลประทานแบบเหมืองฝายช่วยเหลือได้ เพราะแม่น้ำลำธารต่างๆ ในฤดูแล้งจะแห้งเป็นส่วนใหญ่ และลักษณะของภูมิประเทศไม่เหมาะสำหรับการสร้างเหมืองฝายเพื่อเก็บกักน้ำ ดังนั้นจึงมีอยู่วิธีเดียวที่จะกักน้ำไว้ใช้ในฤดูแล้ง นั่นคือ การสร้างอ่างน้ำไว้ในที่ต่างๆ ให้มีเป็นจำนวนมากสำหรับการชลประทาน ดังนั้นวิธีการชลประทานแบบนี้จึงเรียกว่า ชลประทานประเภทอ่างเก็บน้ำ (Tank Irrigation) อ่างเก็บน้ำที่วางขึ้นคือบริเวณที่ลุ่มระหว่างเนินเขาหรือหนองบึง และทะเลสาบที่มีอยู่ทั่วไปบนที่ราบสูง แต่ได้รับการปรับปรุงเพื่อให้สามารถเก็บน้ำฝนไว้ได้ในฤดูฝน เช่นสร้างคันดินหรือทำนบกั้นน้ำซึ่งอาจจะเป็นดินล้วนๆ หรือหินที่ก้อนขึ้น หรือจะโบกด้วยซีเมนต์ให้แข็งแรงยิ่งขึ้นก็ได้ สุดแต่ความสำคัญของโครงการ

การชลประทานแบบนี้มีใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา อินเดีย และลังกามากว่าร้อยปีแล้ว และประเทศไทยได้เริ่มสร้างอ่างเก็บน้ำมาแล้วตั้งแต่ พ.ศ. 2494 จนเวลาประมาณเพียง 6 ปี (พ.ศ. 2500) ปรากฏว่ามีอ่างน้ำที่สร้างสำเร็จแล้ว 84 อ่าง และยังทำการก่อสร้างเพิ่มเติมอีกประมาณ 40 อ่าง ซึ่งเมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วจะช่วยส่งเสริมการเลี้ยง

สัตว์และปลา

227. การชลประทานราษฎร เนื่องจากการชลประทานหลวงเป็นกิจการที่รัฐบาลเป็นผู้ดำเนินการจัดทำ ส่วนมากเป็นโครงการใหญ่จึงต้องทำไปตามกำลังงบประมาณ การชลประทานประเภทนี้จึงยังไม่อาจสร้างให้ทั่วถึงตลอดทั้งประเทศได้ ชาวนาและชาวสวนในบริเวณที่ไม่มีการชลประทานบางคนจึงต้องหิวน้ำฝน และส่วนมากต้องรอกความช่วยเหลือจากรัฐบาล ดังนั้นกรมชลประทานจึงได้ขยายการชลประทานอีกประเภทหนึ่งขึ้น เรียกว่าการชลประทานราษฎร โดยมีความมุ่งหมายที่จะให้ราษฎรร่วมมือกับคณะกรรมการอำเภอ และคณะกรรมการจังหวัดดำเนินการก่อสร้างการชลประทานขนาดย่อมขึ้น โดยร่วมแรงและร่วมกำลังทรัพยากรที่จะสามารถ และถ้าหากเป็นงานที่ค่อนข้างใหญ่เกินกำลังของราษฎร รัฐบาลก็เจียดเงินงบประมาณสมทบช่วยเหลือ และเมื่อสร้างเสร็จแล้ว ราษฎรผู้มีส่วนได้รับประโยชน์ก็ช่วยกันบำรุงรักษาต่อไป สำหรับงานชลประทานประเภทนี้อาจแบ่งออกเป็นประเภทย่อย 2 ประเภทคือ (1) งานที่กรมชลประทานช่วยจัดทำขึ้น และ (2) งานที่คณะกรรมการจังหวัดรับไปช่วยดำเนินการ สำหรับประเภทแรกได้จัดทำไปแล้วจนถึงปี พ.ศ. 2499 ให้ประโยชน์แก่เนื้อที่ 1,025,984 ไร่ ส่วนที่คณะกรรมการจังหวัดช่วยทำมีเนื้อที่ประมาณ 23,680,000 ไร่ (ดูตารางข้างล่าง)

228. พลังงานน้ำ ในประเทศไทยเราได้ใช้พลังงานน้ำมานานแล้ว แต่การใช้พลังงานน้ำของเรานั้นเป็นการใช้ใน

33. พลังงานอย่างง่าย ๆ ก็สามารถท่อน้ำเข้าสวน และนํ้าได้ เช่น กังหันวิดน้ำที่นิยมใช้กันทางภาคเหนือ

ขั้นมูลฐานส่วนมาก เช่น จังหวัดทางภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีลำแม่น้ำมากและมีกระแสไหลแรง ชาวพื้นเมืองของเรามักใช้แรงน้ำในการหมุนกังหันเพื่อสีข้าว และเพื่อชักน้ำสำหรับการชลประทานหรือใช้ภายในครัวเรือน ในปัจจุบันนี้เครื่องยนต์ไฟฟ้าเจริญก้าวหน้าขึ้นมาก ดังนั้นการ

เนื้อที่ที่ได้รับประโยชน์จากการชลประทานราษฎร ซึ่งกรมชลประทานช่วยจัดทำ

ภาค มหาดไทย	เนื้อที่ที่ได้รับประโยชน์จากการชลประทานราษฎร					หมายเหตุ
	2495	2496	2497	2498	2499	
ภาค 1	114,950	114,950	114,950	114,950	114,950	เนื้อที่เหล่านี้รวมเนื้อที่โครงการย่อย 4 โครงการด้วย
„ 2	178,892	210,592	227,392	274,392	307,892	
„ 3	17,500	17,500	17,500	21,000	25,000	
„ 4	21,500	61,500	61,500	61,500	61,500	
„ 5	18,000	19,000	19,000	25,000	35,800	
„ 6	67,700	71,000	79,000	91,300	98,300	
„ 7	145,842	157,842	162,842	187,342	206,342	
„ 8	10,200	20,200	29,200	37,200	37,200	
„ 9	22,000	32,000	47,000	128,000	139,000	
รวม	596,584	704,584	758,384	940,684	1,025,984	

ใช้พลังงานน้ำให้เป็นแรงผลิตกระแสไฟฟ้า จึงเป็นวิธีการอันชาญฉลาดที่จะส่งกระแสไฟฟ้าไปได้ไกลๆ สำหรับใช้ในการอุตสาหกรรมต่างๆ เช่น อุตสาหกรรมสีข้าว เลื่อยไม้ ทำน้ำตาล ทอกระสอบ ทำเชือก ทอผ้า ดึงเหล็ก ทำซีเมนต์ กลั่นน้ำมัน ทำเครื่องพลาสติก และผลิตภัณฑ์เคมี เป็นต้น ซึ่งขณะนี้กำลังขยายกิจการกันมากในประเทศไทย

สำหรับพลังงานต่างๆ ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ปรากฏว่าพลังงานน้ำเป็นพลังงานที่มีราคาถูกที่สุด และประเทศเรามีอยู่แล้วยังแต่จะทำให้เกิดเป็นพลังงานที่สามารถทำประโยชน์ได้นั้น จากผลของการสำรวจฐานะพลังงานน้ำในประเทศไทย เรามีพลังงานน้ำที่จะทำประโยชน์ได้ตามลำดับ คือ พลังงานน้ำที่โครงการเขื่อนภูมิพล จังหวัดตาก 560,000 กิโลวัตต์ ซึ่งจะจ่ายกระแสไฟฟ้าได้ปีละ 2,100 ล้านหน่วย โครงการต้นน้ำเพชร จังหวัดเพชรบุรี มีพลังงาน 3,500 กิโลวัตต์ ซึ่งจะผลิตไฟฟ้าได้ปีละ 14 ล้านหน่วย โครงการน้ำโดนงาช้าง ที่หาดใหญ่ มีพลังงาน 4,000 กิโลวัตต์ ผลิตกระแสไฟฟ้าได้ปีละ 15 ล้านหน่วย และโครงการลำพระเพลิง จังหวัดนครราชสีมา มีขนาดพลังงานและความสามารถเท่ากับน้ำโดนงาช้าง นอกจากนี้ยังมีที่จะต้องสำรวจอีกมาก

229. เศรษฐกิจของการชลประทานและการพลังงานน้ำ ผลจากการปรับปรุงการชลประทานสำหรับเขื่อนภูมิพลเขื่อนเพชร เขื่อนเจ้าพระยา โคนงาช้าง และลำพระเพลิงแล้ว เราจะได้ที่นาเพิ่มขึ้นและการเพาะปลูกทำได้ตลอดปี เฉพาะข้าวอาจมีเหลือส่งออกนอกประเทศเพิ่มขึ้นอีกได้ ระหว่าง 250,000 ถึง 300,000 ตัน ต่อปี จากปริมาณที่เกยส่งอยู่เป็นปกติแล้ว สำหรับพืชผลอย่างอื่นยังมีได้คิดรวมเข้าด้วย สำหรับกระแสไฟฟ้าที่ผลิตขึ้นนั้น จะช่วยลดค่าครองชีพของราษฎรลงได้ปีละไม่น้อยกว่า 325,000,000 บาท และประชาชนจะมีไฟฟ้าใช้มากขึ้นปีละประมาณ 10% ทุกปี สำหรับแรงงานไฟฟ้าเมื่อผลิตได้แล้ว จะเป็นประโยชน์ต่อการอุตสาหกรรมหลายอย่าง เช่น น้ำตาล กระสอบ ซีเมนต์ และเหล็ก ซึ่งจะทุนเงินในการส่งของเหล่านี้เข้ามาใช้ในประเทศอย่างน้อยปีละ 300 ล้านบาท ส่วนการขุดคลองชลประทานอันเป็นผลเนื่องมาจากการสร้างเขื่อน จะช่วยส่งเสริมการคมนาคมทางน้ำได้ด้วย ทำให้มีคลองเพิ่มขึ้นเป็นระยะยาวอีกไม่น้อยกว่า 600 กิโลเมตร จากที่มีอยู่แล้วประมาณ 800 กิโลเมตร

230. การคมนาคมทางน้ำ แม้ว่าถนนและทางรถยนต์จะเป็นทางขนส่งที่เจริญก้าวหน้าแล้วเป็นอย่างมากก็ดี แต่ลำแม่น้ำและลำคลองในประเทศไทย ยังคงเป็นเส้นทางคมนาคมที่ใช้กันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการลำเลียงข้าว ซึ่ง

34. ส่วนหนึ่งของการคมนาคมทางน้ำ ในลำแม่น้ำเจ้าพระยาที่ท่าเตียน

เป็นผลิตผลที่มีปริมาณมากที่สุดของภาคกลางของประเทศ ข้าวที่ขนส่งทางเรือมีปริมาณถึง 80% อีก 20% มาทางรถไฟ ทั้งนี้เพราะภาคกลางเป็นบริเวณที่มีแม่น้ำลำคลองเป็นจำนวนมาก และค่าขนส่งทางเรือมีราคาถูก คือเฉลี่ยแล้วเป็นค่าระหว่างบรรทุก เกวียนละ 13 สตางค์ ต่อระยะทาง 1 กิโลเมตร ส่วนค่าขนส่งทางรถยนต์เฉลี่ยแล้วประมาณ 60 ถึง 80 สตางค์ต่อ 1 กิโลเมตร ถ้าหากจะพิจารณาถึงการขนส่งข้าวทั่วประเทศแล้ว การขนส่งทางน้ำก็ยังมีสำคัญอยู่มากเช่นเดียวกัน เพราะเปรียบกับการขนส่งทางรถไฟแล้ว ประมาณครึ่งหนึ่งของที่ขนส่งโดยทางรถไฟ เช่นในปี พ.ศ. 2499 มีข้าวขนส่งทางรถไฟ 2.5 แสนตัน และที่ขนส่งทางเรือ 1 แสนตัน ในพ.ศ. 2500 มีข้าวขนส่งทางรถไฟ 3.3 แสนตัน ทางเรือมีราว 1.6 แสนตัน สำหรับแม่น้ำเจ้าพระยานั้นมีน้ำลึกพอที่เรือยนต์จะลากจูงเรือบรรทุกข้าว และสินค้า ไปได้ถึงปากน้ำโพ เป็นระยะทางจากกรุงเทพฯ ถึง 362 กิโลเมตร และยังมีทางน้ำติดต่อกับชุมแสง บางมูลนาก ตะพานหิน และพิจิตร

นอกจากแม่น้ำเจ้าพระยา และลำคลองที่เชื่อมต่อกับแม่น้ำเจ้าพระยาแล้ว ยังมีแม่น้ำภายในประเทศอีกหลายสายที่เป็นประโยชน์ต่อการคมนาคม แต่ที่เรือใหญ่ๆ ผ่านได้สะดวกคือ แม่น้ำแม่กลอง แม่น้ำท่าจีน แม่น้ำบางปะกง แม่น้ำมูล ซึ่งติดต่อกับลำแม่น้ำโขง และแม่น้ำตาปี เป็นต้น ประโยชน์ของแม่น้ำในประเทศไทย ยังมีประโยชน์ในการลำ-

34. ก. การคมนาคมทางน้ำ ดังที่เห็นจากภาพนี้เป็นลำคลองแห่งหนึ่งในจังหวัดธนบุรี จะเห็นได้ว่าการขนส่งทางน้ำยังมีส่วนสำคัญต่อการเศรษฐกิจของคนไทยและชาวไร่ ชาวนาที่อยู่ในภาคกลางนี้มาก เพราะเป็นทางคมนาคมที่มีค่าใช้จ่ายถูกที่สุด

เนื่องจากจากภาคเหนือลงมาที่กรุงเทพฯ อีกด้วย นอกจากแม่น้ำบางสาขที่ไหลเข้าลำแม่น้ำของประเทศอื่น จึงต้องล่องลงไปขายในประเทศอื่น เช่น ชุงที่ล่องตามลำแม่น้ำขอมและลำแม่น้ำปาย ต้องส่งไปขายที่ประเทศพม่า (ดูแผนกที่ 2)

สำหรับการขนส่งตามลำคลองนั้น กรมชลประทานได้คิดแปลงคลองสายใหญ่ให้เป็นคลองคมนาคมตลอดปี โดยสร้างประตูระบายน้ำปิดปลายคลองเพื่อท่อน้ำไว้ และสร้างประตูน้ำให้เรืออ้อมผ่านจากคลองถึงคลอง และเดินออกสู่มแม่น้ำได้โดยสะดวก สำหรับคลองที่ขุดมาตั้งแต่ปีพ.ศ. 2490 ถึง 2500 มีระยะยาวประมาณ 778 กิโลเมตร

ในปัจจุบันนี้ ชาวนาในภาคกลางนิยมใช้เรือคิดท้ายกันมาก ดังนั้นการคมนาคมทางเรือซึ่งเคยถือกันว่าเสียเวลาและช้ามากนั้น ได้รับการปรับปรุงให้ทันสมัยขึ้นโดยวิธีใช้เครื่องยนต์ช่วย และการขนส่งทางเรือยังได้รับการช่วยเหลือจากทางบกอีกทอดหนึ่งด้วย ก็ทางรถยนต์ที่ได้ขยายไว้มากในภาคกลาง

231. อุทกภัยและการควบคุมอุทกภัย ดังได้กล่าวแล้วในเบื้องต้นว่า อุทกภัยนั้นก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่ประเทศอย่างอึ้ง เช่นในปี พ.ศ. 2485 ปรากฏว่าที่นาเสียหาย 34.3% นอกจากนี้แล้วปรากฏว่าถนนหนทาง การคมนาคม

ทางรถไฟ และบ้านเรือนของราษฎร ถูกน้ำท่วมเสียหายอีกเป็นอันมากด้วย สาเหตุของอุทกภัยที่เกิดขึ้นในครั้งนั้นๆ นั้น ขึ้นอยู่กับภาวะหลายอย่างประกอบกัน ที่เป็นเหตุสำคัญก็คือ ฝนซึ่งทำให้ฝนตกหนัก ในตอนปลายฤดูฝน ในขณะที่ทั่วอากาศลดต่ำ มักเรียกเอาฝนเข้ามาสู่ประเทศไทยมาก ประกอบกับบริเวณอ่าวน้ำมักถูกถาดตามทำไร่ หรือตัดไม้เอาไปใช้มาก ไม่มีความสามารถที่จะรับน้ำได้ดีพอ ดังนั้น ในบริเวณหุบเขาทางภาคเหนือจึงมักเกิดน้ำท่วมมาก ถ้าหากเป็นบริเวณใกล้ปากอ่าวเช่นลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา หากน้ำฝนที่ตกหนักนี้ ไหลมาทอดีปะทะกับกระแสน้ำทะเลที่กำลังขึ้นสูง ก็มักทำให้เกิดน้ำท่วมขึ้นได้ ดังนั้นการรักษาน้ำจึงเป็นวิธีที่สำคัญซึ่งจะช่วยบรรเทาขนาดของอุทกภัยให้น้อยลง การรักษาล่องในที่ลุ่มให้ปราศจากตะกอนและสิ่งกีดขวาง จะปล่อยให้น้ำเดินได้สะดวก และป้องกันน้ำท่วมได้มาก ส่วนผู้ที่อยู่ในที่ดอนหรือที่สูง ควรทำคลองท่อน้ำขวางกับลาดและขุดให้ลึกมากๆ และพยายามช่วยกันน้ำไว้ให้ได้มากที่สุด ในเวลาที่มีฝนตกมาก ไม่ควรรีบปล่อยน้ำลงมาจนเกินไป ความร่วมมือของชาวนาในที่ดอนจะช่วยป้องกันน้ำท่วมได้อย่างดี ตามที่ทราบกันคืออยู่แล้วว่าหุบเขาทางภาคเหนือ นั้นมีน้ำท่วมมาก และบ่อยครั้ง เช่นที่ราบลุ่มของจังหวัดเชียงใหม่ แพร่ น่าน ลำปาง และนครสวรรค์ เป็นต้น อย่างไรก็ตามก็ดีบริเวณรอบๆ ที่ลุ่มเหล่านี้ และบริเวณใกล้เชิงเขามักมีราษฎรทำนาอยู่ไม่น้อย หากราษฎรที่มีไร่นาตามเชิงเขาจะได้ปรับปรุงระบบกั้นนาของตนให้สูงขึ้น และให้สามารถถ่วงเวลาน้ำไว้ได้บ้าง ความเร็วในอัตราไหลของน้ำในที่นาต่ำๆ ลงมาก็อาจลดลงไปได้มาก สำหรับวิธีการเช่นนี้ปรากฏว่าทางประเทศสหรัฐอเมริกาได้ใช้ระบบเช่นนี้ ในปัจจุบันการสื่อสารทางวิทยุแพร่หลายขึ้นมาก ดังนั้น การส่งข่าวแนะนำราษฎรที่อยู่เหนือน้ำ จึงไม่เป็นการยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือวิทยุเกษตร

วิธีแก้อีกอย่างหนึ่งที่ควรรับกระทำ และรัฐบาลกำลังดำเนินการอย่างเร่งด่วนก็คือ การทำคันดินขวางน้ำที่ถูกชาวเขาถางทำไร่ หากบริเวณเหล่านี้ได้ทำพื้นที่ให้เป็นขั้นบันไดเพื่อทำการเพาะปลูกแล้ว การไหลของน้ำในเวลาฝนตกหนักจะลดลงมาก และช่วยป้องกันน้ำท่วมได้อย่างดี และถ้าสามารถทำได้ ควรทำเขื่อนกั้นน้ำไว้ตามลำธารให้มากด้วยอุปกรณ์ง่ายๆ เพราะน้ำที่กักไว้ยังจะเป็นประโยชน์ต่อการเพาะพันธุ์ปลาอีกด้วย สำหรับทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ควรขุดลอกอ่างเก็บน้ำอยู่เสมอ เพราะอ่างเก็บน้ำนี้จะช่วยอุทกภัยได้มากสำหรับภูมิภาคที่มีลักษณะเกือบเป็นที่ราบจากความจริงที่อาจถือเป็นตัวอย่างได้ก็คือทะเลสาบในประเทศ

กับภูเขาที่รับน้ำจากแม่น้ำโขงในเวลาที่มีน้ำมาก หากไม่มี
ทะเลสาบในประเทศกัมพูชาคอยรับน้ำแล้ว ประเทศเวียดนาม
ได้จะประสบกับอุทกภัยที่ร้ายแรงมาก เราควรเอา
ตัวอย่างนี้มาใช้บ้างโดยชาวนาชาวไร่ทางภาคเหนือหรือแม่
แต่บริเวณใกล้ต้นน้ำจะทำสระใหญ่ๆ และคอยบำรุงรักษา
สระนั้นให้ค้ำอยู่เสมอ สระน้ำที่ทำขึ้น จะช่วยรักษาน้ำ และ
มีประโยชน์ในการเพาะปลูก เป็นรายได้เป็นอย่างดี เช่นเดียวกับ
ประเทศกัมพูชาอาศัยทรัพยากรปลาน้ำจืดจากทะเลสาบ
จวนดินเช่นนี้ จะสำเร็จได้ก็โดยการร่วมมือของหมู่คณะ

โดยราษฎรและนักเรียนจะร่วมกันปีละครั้งในฤดูแล้ง สระ
ก็จะกว้างขึ้นปีละเล็กน้อย และลดลงตามความต้องการ
เป็นแน่

การป้องกันน้ำท่วม ไม่ควรจะเป็นหน้าที่ของรัฐบาลเท่า
นั้น แต่ควรเป็นหน้าที่ของราษฎรทุกคนจะร่วมมือกันทำด้วย
เพราะความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นมีผลสะท้อนถึงประชากรทุก
คนในประเทศ ตัวอย่างเช่นตะกอนที่ไปกับน้ำเวลาน้ำท่วมจะ
ไปทับถมอยู่ตามปากอ่าวซึ่งรัฐบาลต้องเสียเงินกำจัดสันดอน
และตะกอน เบิกทางให้เรือเดินทะเลปีละหลายสิบล้านบาท

36. ทวีปเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ความอุดมสมบูรณ์

234. คุณค่าของสัตว์ป่าในการพักผ่อนหย่อนใจ ประเทศไทยมีนกนิยมนำเป็นจำนวนมาก ปรากฏว่าอาวุธปืนสำหรับล่าสัตว์ขายดีมาก แต่การล่าสัตว์เกินขอบเขตควรได้รับการพิจารณาควบคุม เพราะทำให้สัตว์ป่าสูญพันธุ์อย่าง

236. สัตว์เลี้ยง สัตว์เลี้ยงของประเทศไทย ประกอบด้วย ไก่ ข้าง ม้า กระบือ โค หมู ไก่ และเป็ด สัตว์เหล่านี้ล้วนแต่เป็นประโยชน์ในทางเศรษฐกิจทั้งสิ้น เฉพาะข้างเราได้ใช้ในการทำป่าไม้ทางภาคเหนือ ตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ส่วนม้านั้น ใช้นามากสำหรับเป็นพาหนะเดินทางในท้องถิ่นและบริเวณภูเขา สำหรับ โค กระบือ หมู เป็ด และไก่ นอกจากจะเป็นประโยชน์ในการทำนา และเป็นอาหารแล้ว ยังส่งเป็นสินค้าออกไปต่างประเทศได้อีกด้วย เช่น ปี พ.ศ. 2500 โค และกระบือ ส่งออกเป็นมูลค่าถึง 58 ล้านบาท ไข่ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์จากเป็ดและไก่ ส่งออกไปจำหน่ายได้ถึง 82 ล้านบาท ข้างมีมากทางภาคเหนือ ตะวันออกเฉียงเหนือ โดยเฉพาะที่จังหวัดสุรินทร์

36. สุกรเป็นสัตว์ที่ทำรายได้ให้แก่ชาวเกษตรกรของประเทศไทยปีละไม่น้อย ชาวนาและชาวไร่โดยทั่วไปจึงนิยมเลี้ยงสุกรไว้ด้วยเสมอ อาหารที่ใช้เลี้ยงคือพืชผลที่ผลิตขึ้นในไร่นานั่นเอง

และทางภาคใต้ โดยเฉพาะจังหวัดสุราษฎร์ธานี และชุมพร ซึ่งทำปาล์มมาก มีมากทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคกลาง ใต้มากทางภาคเหนือสุดของประเทศ ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันตก และภาคใต้สุดของประเทศ ไทย กระบือมีมากทางภาคกลาง ทางตะวันออกเฉียงเหนือ สำหรับภาคเหนือและใต้มีมากพอประมาณ สุกรมีอยู่ทั่วประเทศ แต่มากที่สุดทางภาคภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคกลาง โปรดสังเกตการกระจายจากสถิติประกอบด้วย (ดูผนวกที่ 23, 47, 48, 49, 50 และ 51)

237. นกนางแอ่น ในบรรดานกต่างๆ นกนางแอ่นเป็นนกที่ทำประโยชน์ให้แก่ชาวไทยภาคใต้มาก เพราะรังนกนางแอ่นเป็นอาหารที่มีคุณค่าในทางบำรุงมาก เหมาะสำหรับคนป่วยที่หักฟัน ดังนั้นการหารังนกนางแอ่นจึงเป็นอาชีพอย่างหนึ่ง แต่การหารังนกนางแอ่นจะต้องขออนุญาตจากรัฐบาลด้วยการประมูล เช่นเดียวกับการแสวงหาทรัพยากรอย่างอื่น รังนกนางแอ่นนั้นสร้างขึ้นด้วยน้ำลายของนก ในปีที่หนึ่งนกตัวหนึ่งจะทำรังประมาณ 4 ครั้ง นกชอบทำรังตามหน้าผา ซอกเขาและตามหน้าถ้ำ ซึ่งมีอยู่มากตามเกาะต่างๆ ทางภาคใต้ของประเทศไทย เช่นหมู่เกาะในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ชุมพร สงขลา และพัทลุง เป็นต้น เมื่อเก็บได้แล้วก็ส่งไปจำหน่ายในกรุงเทพฯ และจังหวัดต่างๆ ในประเทศ ตลอดจนส่งออกไปจำหน่ายนอกประเทศ เช่นฮ่องกง ปีนัง และมลายา เป็นต้น ใน พ.ศ. 2497 ส่งออกนอกประเทศ 4,070 กิโลกรัม เป็นเงิน 1,034,900 บาท

เกาะต่างๆ ที่มีรังนกนั้น รัฐบาลได้ออกกฎหมายหวงห้ามมิให้ใครเข้าไปหารังนก โดยมีได้ตกลงทำสัญญากับรัฐบาลเสียก่อน เกาะเหล่านี้มีอยู่ในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 3 เกาะ จังหวัดชุมพร 13 เกาะ จังหวัดสุราษฎร์ธานี 10 เกาะ จังหวัดพัทลุง 6 เกาะ รวม 31 เกาะ ส่วนนกที่ราบนั้นนอกจากจะเลี้ยงเพื่อให้เป็นอาหารทั้งตัวและไข่แล้ว ยังมีประโยชน์ในการสื่อสารอีกด้วย เพราะนกที่ราบจะไปไกลเพียงใดก็มักกลับมาบ้านเดิมถูกต้องเสมอ ทางทหารและการสื่อสารของบริษัทรถไฟในที่กั้นดาร์ เช่นตามป่าและเหมืองแร่ จึงใช้นกที่ราบในการสื่อสารเสมอ

238. การควบคุมโรคสัตว์ (Control of Rinderpest) เดิมโรคสัตว์ที่เกิดกับสัตว์เลี้ยงเช่นโคและกระบือ มักเกิดอยู่กับสัตว์เลี้ยงทางภาคเหนือ และตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ต่อมาราว พ.ศ. 2485 โรคสัตว์ได้แพร่ลงมาทางภาคกลางและภาคใต้ ทำให้สัตว์เลี้ยงตายปีละ 15,000 ตัว ทั้งๆที่ได้ทำการควบคุมกันแล้ว ในปี พ.ศ. 2489 การควบคุมทำได้ไม่ทั่วถึงและระบาดมาก ปรากฏตายถึง 200,000 ตัว การควบคุมนี้กระทำโดยวิธีกักกันสัตว์ ซึ่งควบคุมให้เดินทางไปเพื่อจำหน่ายในที่อื่น และทางการได้จัดฉีดวัคซีนขึ้นให้เพื่อป้องกันการแพร่และติดโรคระบาด แต่ปรากฏว่าในบางครั้งวัคซีนที่ใช้ฉีดถูกส่งไปให้ไม่ทัน ทำให้เกิด

37. นกบินปลาเหล่านี้ มูลของมันมีประโยชน์ในการทำปุ๋ย ไม่ควรทำลายมันเลย

โรกระบาดขึ้นได้ สำหรับชาวักจีนนั้น ทำขึ้นจากเชื้อไวรัส (Virus) ในแพะ

การป้องกันโรกระบาดเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่ง เพราะเกี่ยวกับการผลิตทรัพยากรอย่างอื่นของประเทศด้วย คือการทำนาของราษฎร หากสัตว์เลี้ยงล้มตายมากย่อมทำให้เศรษฐกิจของประเทศเสียไปด้วย ฉะนั้น การทำนาของราษฎรนั้น มิใช่จะขึ้นอยู่กับการฝนและน้ำจากชลประทานเท่านั้น สัตว์ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับอย่างมากในการช่วยแรงงานแก่ราษฎรชาวนาด้วย

นอกจากการผลิตเชื้อวัคซีนจากแพะแล้ว ยังอาจผลิตจากไข่ได้ด้วย ทั้งนี้ย่อมแสดงให้เห็นได้ว่าสัตว์และผลิตผลจากสัตว์ของประเทศ ล้วนแต่มีความสำคัญอย่างใดอย่างหนึ่งแก่ประเทศเสมอ

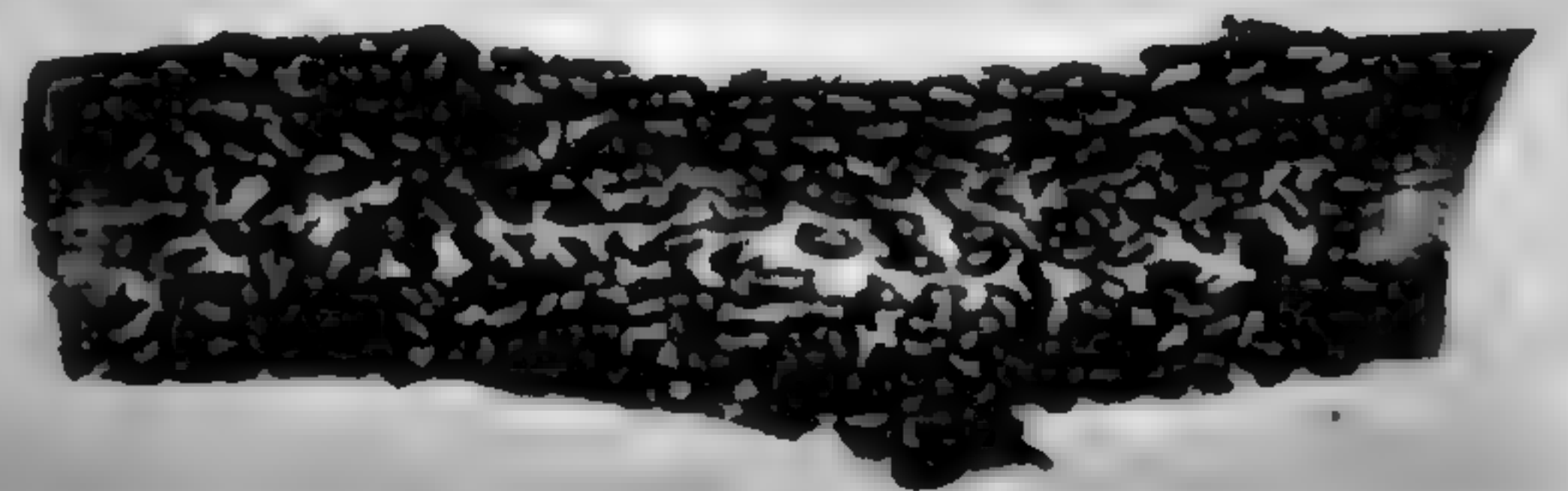
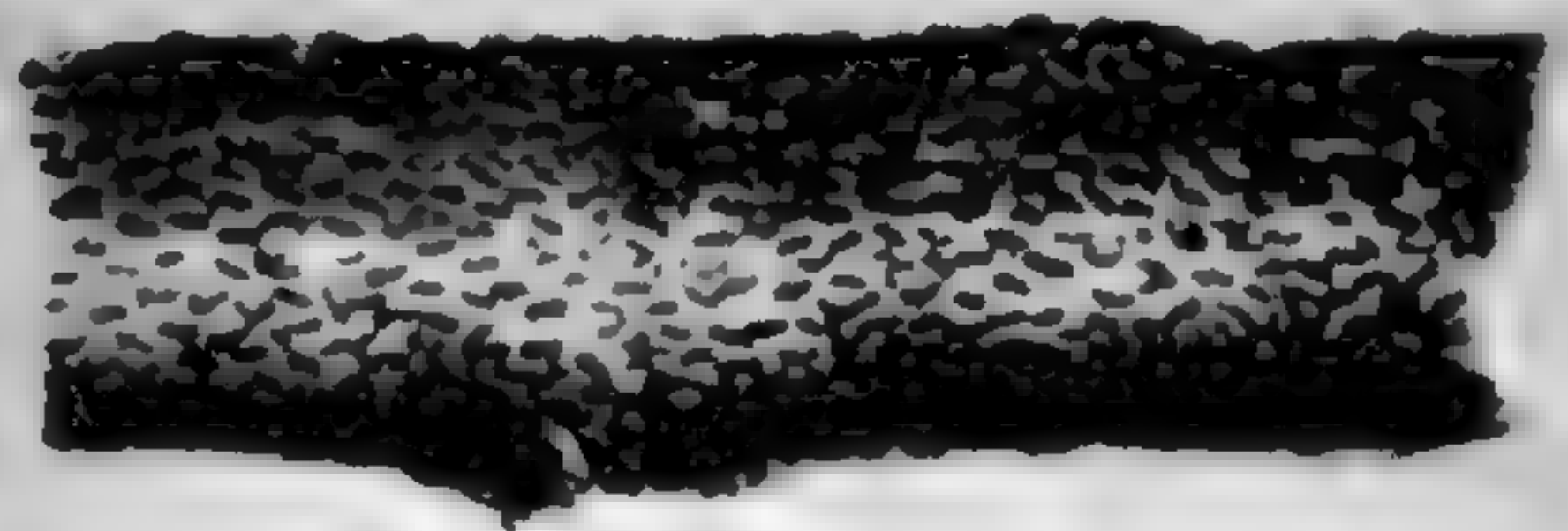
239. การป้องกันโรคติดต่อและพิษงูกัด การป้องกันโรกระบาดเช่น โรคติดต่อ โรคกลัวน้ำ โรคฝีดาษ และพิษงูกัด ซึ่งทำลายชีวิตชาวไทยปีละไม่น้อยนั้น ได้เริ่มขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 5 ก่อน พ.ศ. 2444 วัคซีนที่ใช้ป้องกันโรคฝีดาษนั้น ต้องซื้อจากต่างประเทศ แต่เนื่องจากสภาพของภูมิอากาศของประเทศไทยร้อนและชื้นมาก วัคซีนที่ได้มาจึงเสื่อมคุณภาพ และใช้ไม่ได้ดีเหมือนอย่างที่ใช้กันอยู่ในยุโรปและอเมริกา ดังนั้นพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดตั้งหน่วยผลิตวัคซีนขึ้นในปี พ.ศ. 2444 ในความอำนวยการของสภากาชาดไทย ค่อมองก์การเดียวกันนี้ได้ผลิตยาป้องกันพิษสุนัขบ้ากัด และในปี พ.ศ. 2460 ได้ทรงโปรดเกล้าฯ ให้เรียกกองการผลิตวัคซีน และยาป้องกันฝีดาษ และพิษสุนัขบ้าว่า Pasteur Institute

ต่อมาพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ได้โปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนชื่อ Pasteur Institute เป็นสถานเสาวภา ซึ่งทรงพระกรุณาสมทบทุนจำนวนมากในการสร้างคึกให้แก่สภากาชาดไทยเพื่อผลิตยาดังกล่าว สถานเสาวภาได้เปิดดำเนินการตั้งแต่วันที่ พ.ศ. 2465 เป็นต้นมา งานของสถานเสาวภาได้ขยายออกไปอีก ก็นอกจากผลิตยาป้องกันโรกระบาดต่างๆ แล้ว ยังผลิตยาป้องกันพิษงูอีกด้วย ซึ่งได้ช่วยให้ชาวนาและราษฎรที่ถูกงูกัด ไม่ต้องเสียชีวิตอีกต่อไป หากได้ทำการรักษาโดยทันเวลาที่ สถานเสาวภาได้เลี้ยงงูเพื่อรีดพิษงูสำหรับทำเซรุ่ม (Serum) ไว้ด้วย เป็นจำนวนหลายชนิด เช่น งูเห่า งูจงอาง และงูสามเหลี่ยม ซึ่งมีพิษร้ายแรงมาก ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าสัตว์บางชนิดในประเทศเรานั้น แม้จะเป็นสัตว์ที่ทำอันตรายแก่ชีวิตมนุษย์นั้น บางครั้งเราก็ต้องเลี้ยงไว้ เพื่อประโยชน์ในทางอื่นด้วยเหมือนกัน

240. ปุ๋ยที่ได้จากสัตว์ สัตว์เลี้ยง เช่น โค กระบือ

แพะ ม้า เป็ด ไก่ เหล่านี้ ล้วนแต่ถ่ายมูลของมันลงดิน และทำให้เกิดเป็นปุ๋ยแก่ดิน ดังนั้นชาวไร่ส่วนมากที่รู้จักรักษาที่ดิน จึงมักจะเลี้ยงสัตว์ไว้ในไร่เพื่อเอาปุ๋ยด้วย สัตว์และแมลงบางชนิดเรามีได้เลี้ยง แต่ก็ให้ปุ๋ยแก่ดินเหมือนกัน ตัวอย่าง เช่น ไล่เดือนและปลวก เป็นต้น ถ้าการที่กินหาอาหารในเวลากลางคืน มักอาศัยนอนในถ้ำตามภูเขา และเกาะต่างๆ ในทางภาคใต้ของประเทศไทย มักถ่ายมูลไว้ในถ้ำเป็นอันมาก มูลค้างคาวนี้เป็นประโยชน์ต่อการบำรุงที่ดินโดยเฉพาะที่นา ดังนั้นชาวบ้านที่อยู่ใกล้ชายป่าเขาเขาทางภาคใต้ จึงถือเอาการหามูลค้างคาวเป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่น่านับว่าสำคัญ นอกจากมูลค้างคาวแล้ว ก็ยังมีมูลนกทะเลต่างๆ (Guano) ที่ชาวทะเลเก็บมาขายเป็นปุ๋ย ซึ่งส่วนมากได้จากทางภาคใต้ของประเทศไทย

241. กรัง กรังเป็นผลผลิตอย่างหนึ่งที่นำรายได้มาให้แก่ประเทศไทยปีละมากๆ เพราะกรังมีประโยชน์ในการอุตสาหกรรมหลายอย่าง เช่น การทำสีทาบ้านและทำแล็กเกอร์ เป็นต้น กรังเป็นแมลงตัวเล็กๆ พวกค็อกซีดี (Coccidae) ขนาดโตเท่าตัวไร มีสีแดงสด เมื่อขยายตัวด้วยกลองท้องแล้ว รูปร่างคล้ายแมลงสาบ มันอยู่ตามต้นไม้และดูน้ำเลี้ยงจากต้นไม้เป็นอาหาร ส่วนกรังที่เราเอามาเป็นผลิตภัณฑ์ไปจำหน่ายนั้น ได้แก่ยางที่มันถ่ายออกมา เพื่อทำเป็นรังหุ้มตัวมัน นานๆ เข้ายางกรังนี้จะโตเป็นปมติดอยู่รอบๆ กิ่งไม้ ดังนั้น กรังที่เราเอามาใช้ก็ถือรังของมันนั่นเอง เช่นเดียวกับรังไหม ในปีหนึ่งๆ เราส่งกรังออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ เฉลี่ยปีละประมาณ 150 ล้านบาท นับว่ากรังมีประโยชน์ในทางเศรษฐกิจของประเทศไทยอย่างหนึ่ง การเลี้ยงกรังนั้นทำได้ไม่ยาก เพราะกรังไม่ต้อง

38. ตัวกรังกำลังทำรังหุ้มตัวเอง ซึ่งมีลักษณะเป็นน้ำเหนียวๆ ต่อไปจะแข็งตัวเป็นก้อนรอบกิ่งไม้ที่มันเกาะ กรังที่นำไปจำหน่ายกันนั้นคือ รังของแมลงกรังนั่นเอง

การอะไรมากกว่าต้นไม้สำหรับให้มันเกาะและหากิน เช่นต้น
ตะคร้อ ทองกวาว สะแก จามจุรี บินแต เปล้า ฉนวน ถั่วแระ
พุทรา สีสียด มะเดื่อ ขานกึ่ง พะยุงและหลังคา ศัตรูของ
กรังก็คือ มดต่าง ๆ ดังนั้นการป้องกันก็คือ เอาผง คี.ดี.ที.
โรยไว้รอบ ๆ ต้นไม้ที่ปล่อยกรัง พันธุ์กรังจะเข้าไปเลี้ยงได้
จากกรรมป่าไม้ทุกจังหวัดและทุกแขวง ดังนั้นประชาชนจึง
ควรสนใจในการอุตสาหกรรมประเภทนี้ เพราะเป็นอุตสาหกรรม
ที่ทำเงิน และทั้งยังส่งเสริมให้ปลูกต้นไม้สำหรับปล่อย
กรัง อันจะไม่ทำให้ที่ดินว่างเปล่า เช่นทางภาคตะวันออก
เฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งเป็นทำเลที่เหมาะสมสำหรับการ
ทำกรัง จังหวัดที่ทำกรังกันมากในปัจจุบันคือ จังหวัดศรี-
สะเกษ อุบลราชธานี อุตรธานี หนองคาย เลย นครพนม
ขอนแก่น ร้อยเอ็ด และกาฬสินธุ์ สำหรับภาคเหนือมีมากที่
จังหวัดเชียงราย เชียงใหม่ ลำปาง และน่าน (ดูแผนที่ ๑)

242. ไหม ไหมเป็นสัตว์เลี้ยงชนิดหนึ่งเรียกว่าตัว “ผี-
เสื้อไหม” ซึ่งมีรูปร่างคล้ายผีเสื้อธรรมดา มีสีเป็นสีเทา
ปึกเล็ก เมื่อกางเต็มทียาวประมาณ 5 เซนติเมตร ตัวเมียมี
ลำตัวยาวและอ้วนกว่าตัวผู้มาก ตัวเมียออกไข่ปีละครั้งหนึ่ง
ประมาณ 200-500 ฟอง เรียกว่า ไข่ปี ไข่เหล่านี้จะฟัก
เป็นตัว เรียกว่า ตัวม่อน ซึ่งต้องเลี้ยงด้วยใบหม่อนจนโต
เต็มที่ เรียกว่า ตัวแก้ว ตัวแก้วจะชักใยทำรังรอบตัวมัน
เอง คือ ใยไหมที่มีเส้นบางและเหนียว รังหนึ่งๆมีเส้น
ไหมยาวประมาณ 800-1,200 เมตร ซึ่งมีประโยชน์เป็น
วัตถุดิบสำหรับทอผ้าไหม ดังนั้น ก่อนที่ตัวดักแด้ในรังไหม
จะกลายเป็นตัวเสื้อตัวออกมา คนเลี้ยงไหมจะเอารังไปต้ม
หรืออบความร้อน แล้วจึงกรอเอาใยไหมไปใช้ต่อไป

การเลี้ยงไหมนิยมทำกันในทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ของประเทศไทย คือที่จังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ ศรีสะเกษ
สุรินทร์ อุบลราชธานี อุตรธานี สกลนคร มหาสาร-
คาม ร้อยเอ็ด และกาฬสินธุ์ ในปัจจุบันไหมเป็นที่นิยม
มากในระหว่างนักท่องเที่ยวที่มาจากต่างประเทศ ในปีพ.ศ.
2493 ส่งออกไปขายในต่างประเทศได้เป็นมูลค่า 1,290,157
บาท และในปี พ.ศ. 2496 เป็นมูลค่าถึง 1,100,000 บาท
จึงนับว่าไหมเป็นแมลงทรัพยากร ที่ให้คุณค่าแก่ประเทศไทย
มาก (ดูแผนที่ ๑)

243. การสงวนทรัพยากรสัตว์ป่าและแมลง สัตว์ป่า
และแมลงที่เป็นประโยชน์ อาจลดจำนวนและสูญพันธุ์ได้
จากสาเหตุหลายอย่างหลายประการ ในปัจจุบันนี้ปรากฏว่า
ประชากรมีจำนวนมากขึ้น และการบุกรุกป่าอันเป็นที่อยู่
ของสัตว์ป่ามากขึ้นกว่าแต่ก่อน คนต้องการพื้นที่ทำการ
เกษตร การบุกเบิกกันเองที่ทำให้ป่าอันเป็นที่อยู่ของสัตว์ถูก

39. รูปการทอผ้าไหมที่จังหวัดลำพูน การทอผ้าไหมเป็น
อุตสาหกรรมพื้นเมืองของจังหวัดทางภาคเหนือและภาคตะวัน
ออกเฉียงเหนือ เพราะเป็นทำเลที่เหมาะสมสำหรับการเลี้ยงไหม

ทำลาย นอกจากจะทำลายที่อยู่แล้ว สัตว์ที่เติบโตไปนั้นก็มัก
ไม่มีใครได้พบได้ปะกัน เป็นการบั่นทอนการผสมพันธุ์ลงไป
อีก ในการรักษาทรัพยากรสัตว์ป่านั้น จำเป็นจะต้องจัด
ทำร่วมกันไปกับทรัพยากรอย่างอื่นด้วย คือ การสงวน
ทรัพยากรดิน น้ำและป่า ข่อมจะเป็นเบื้องต้นในการรักษาที่
อยู่และอาหารของสัตว์ให้สมบูรณ์อยู่เสมอ สัตว์ป่าจำเป็นจะ
ต้องมีสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม มันจึงจะมีชีวิตอยู่ได้ และ
หากจะต้องหาประโยชน์จากสัตว์ป่าใดๆ แล้ว จะต้องคำนึง
ถึงอัตราการผลิต และการเจริญเติบโตของสัตว์เหล่านั้น
ดังนั้นจึงไม่ควรฆ่าชีวิตสัตว์ เกินกว่าที่มันจะงอกเงยขึ้นมา
ได้ ในต่างประเทศนั้นการสงวนทรัพยากรสัตว์ป่าต้องเริ่ม
ตั้งแต่การศึกษาชีวิตของสัตว์ป่าแต่ละชนิด เพื่อให้เข้าใจ
ถึงที่อยู่ อาหาร และการสืบพันธุ์ เพื่อจะได้ส่งเสริม
การแพร่พันธุ์ให้ได้เต็มที่ และเมื่อทราบหลักการแล้ว ก็ให้
คำแนะนำอบรมประชากรและเยาวชน ให้ร่วมมือปฏิบัติแก่
สัตว์ป่าแต่ละอย่างให้ถูกต้อง อย่างไรก็ดี หลักใหญ่ที่สำคัญ
ในเบื้องต้นแห่งการสงวนทรัพยากรสัตว์ป่าก็คือ อย่าล่าสัตว์

เราคงทราบกันดีแล้วว่า สุนัขจิ้งจอกในทางภาคเหนือ
ของทวีปอเมริกานั้น เป็นทรัพยากรที่ถูกล่ากันมาก เพื่อเอา
ขนสัตว์ จนในที่สุดสุนัขจิ้งจอกจวนจะสูญพันธุ์ แต่เพราะที่
คือชาวอเมริกันที่อาศัยอยู่ทางภาคเหนือ และในประเทศ
แคนาดาไหวทัน จึงเลี้ยงสุนัขจิ้งจอกแทนการออกล่าเอาอย่าง
แต่ก่อน จากการผสมพันธุ์อันถูกหลักวิชา ทำให้ได้ขนสัตว์
ที่อ่อนนุ่มและขายได้ราคาดีขึ้นไปอีก ทำให้มีบริษัทผลิต
สุนัขจิ้งจอกสำหรับเอาขนสัตว์เกิดขึ้นมากมาย เป็นการท่น
ความขาดลำบากในการบุกรุกป่าเสี่ยงภัย และกระสุนปืนไปมาก
และสุนัขจิ้งจอกก็ไม่สูญพันธุ์ด้วย

ทรัพยากรปลาและสัตว์น้ำ

244. ความสำคัญของปลา ปลาเป็นอาหารเนื้อประจำวันที่สำคัญอย่างหนึ่งของชาวไทย และประเทศไทยก็มีปลาและสัตว์น้ำอุดมสมบูรณ์ จนมีคำกล่าวมาแต่โบราณว่า “ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว” เนื่องจากประเทศไทยมีฝั่งทะเลอยู่ด้วย ดังนั้นเราจึงจับได้ทั้งปลาน้ำจืดและปลาทะเล ตามฝั่งทะเลของประเทศจะเห็นได้ว่า หมู่บ้านชาวประมงมีอยู่ชดริมฝั่งทะเลทั่วไป ในปีหนึ่ง ๆ เราจับปลาทะเลได้กว่า 100,000 ตันขึ้นไป เช่นในปี พ.ศ. 2493 จับได้ 116,000 เมตริกตัน และในปี พ.ศ. 2497 ได้ 166,000 เมตริกตัน ส่วนปลาน้ำจืดใน พ.ศ. 2499 จับได้ 66,000 เมตริกตัน ในปี พ.ศ. 2497 มีสินค้าปลาส่งออกไปขายต่างประเทศเป็นมูลค่าถึง 100,000,000 บาท

245. ทำเลหาปลา บริเวณที่มีการหาปลากันมาก ก็คือบริเวณอ่าวไทย ซึ่งประมาณ 3 ใน 4 ของความยาวของอ่าวเป็นทำเลที่มีการหาปลา และมีปลาชุกชุมมาก ส่วนทางฝั่งด้านตะวันตกของแหลมไทยก็มีการหาปลาเช่นเดียวกัน นับตั้งแต่จังหวัดระนองลงไป จนถึงสุดแหลมแดนสหพันธรัฐมาเลเซีย ปลาที่หาได้นั้นล้วนแต่เป็นประโยชน์ต่อการบริโภคภายในประเทศ และสำหรับส่งเป็นสินค้าขายออกทั้งสิ้น การที่อ่าวไทยมีปลาชุกชุมเพราะเป็นบริเวณน้ำเค็ม ปลาเป็นอาหารมากสำหรับบริโภค แต่สำหรับฝั่งตะวันตกนั้นปลาอยู่มากอยู่แต่เฉพาะบริเวณใกล้ฝั่งเท่านั้น เพราะห่างออกไปน้ำลึกมาก

ส่วนบริเวณปลาน้ำจืด มีมากตามลำแม่น้ำและลำคลองทั่วไปในที่ราบตอนกลาง และตามลำแม่น้ำอื่นทั่วประเทศ รวมทั้งทะเลสาบ หนองน้ำ และอ่างน้ำที่ขุดสำหรับการชลประทานและการเพาะพันธุ์ปลา (ดูผนวกที่ 52 และ 53)

246. ปลาน้ำจืด ปลาน้ำจืดในประเทศไทยมีหลายพันธุ์ บางอย่างมีน้อย บางอย่างก็มีมาก ทั้งในประเทศไทยและประเทศข้างเคียง จนถึงประเทศจีน อินเดีย และมลายา ปลาบางอย่างเป็นปลาที่แปลกสำหรับชาวต่างด้าว เช่นปลาตีน และปลากัดเป็นต้น สำหรับปลาตีนนั้นสามารถจับมาอยู่บนน้ำและกลายตามโคลนเลนและที่แห้งได้ เพราะมีระบบหายใจพิเศษ (ดูผนวกที่ 52)

ปลาที่จับมาขายกันเป็นสินค้าประจำวัน และที่รู้จักกันดีคือปลาจีน ปลาตะเพียน (*Puntius*), ปลาหมอ (*Osteochilus*), ปลาซำและปลาสร้อย (*Dangila*), ปลาตะกุก

40. ปลาเป็นอาหารเนื้อที่สำคัญอย่างหนึ่งของชาวไทย

และปลาหนามหลัง (*Cyclocheilichthys*), ปลานวลจันทร์ (*Cirrhinia*), ปลาเก็ดดี (*Thynnichthys*), ปลากระโท (*Catlocarpio*)

สำหรับจำพวกปลาคู เป็นปลาที่หาได้มาก และรับประทานกันมาก คือปลาคู (*Clarias*), ปลาก้าว (*Wallagonia*), ปลาเนื้ออ่อน (*Ompok*), ปลาแดง (*Krynopterus*), ปลาแขยงและปลากด (*Macrones*), ปลาเทโพและปลาสาบ (*Pangasius*), ปลาบึก (*Pangasianodon*) ซึ่งมีมากทางลำแม่น้ำโขง กล่าวกันว่าตัวโตขนาดกระป๋องและยาวถึง 3 เมตร แต่จับได้ในจำนวนจำกัดมาก

นอกจากที่กล่าวแล้วมีปลาช่อน (*Ophicephalus Striatus*) ซึ่งมีมากในแม่น้ำลำคลองทั่วไป และน้ำที่เป็นโคลนตมน้ำๆ ปลาพวกนี้นิยมตากแห้งทำเป็นปลาแห้งเก็บไว้ได้นาน และส่งไปจำหน่ายได้ไกลๆ ส่วนที่มีขนาดใหญ่ได้แก่ปลาชะโด ปลากระสง และปลาก้าง

เรือประมงพื้นบ้านจอดเทียบท่าเรือ

เรือประมงพื้นบ้านจอดเทียบท่าเรือ

ကုန်းပေါ်ကုန်းပေါ်ကုန်းပေါ်

ကုန်းပေါ်ကုန်းပေါ်

ကုန်းပေါ်ကုန်းပေါ်ကုန်းပေါ်ကုန်းပေါ်

สำหรับปลาหมึก (*Anabus Testudineus*) เป็นปลาที่นิยมกันมากในบรรดานักเลี้ยงปลา เพราะเลี้ยงง่ายและโตเร็ว เป็นอาหารปลาที่ชนิดหนึ่ง แม้ว่าจะมีก้างมาก ส่วนปลาสลิด (*Trichogaster*) ซึ่งอยู่ในพวกเดียวกันนี้ เป็นปลาที่มีลำตัวบาง เหมาะสำหรับการทำเป็นปลาตากแห้งส่งไปจำหน่ายในต่างประเทศได้ด้วย

นอกจากที่กล่าวแล้ว ตามตลาดมักจะพบปลากระดาด ปลาไหลและปลาบูด้วย

สำหรับปลาที่มักพบตามปากอ่าวในบริเวณน้ำเค็ม และบางทีในบริเวณลำแม่น้ำแถบที่มีน้ำจืด คือปลากระพง ที่ในภาษาอังกฤษเรียกว่า Bass ตระกูล Lates ซึ่งบางตัวโตและหนักถึง 20 กิโลกรัม เป็นปลาที่มีเนื้อดีมาก และมีขายกันตามภัตตาคารทั่วไป ส่วนอีกอย่างหนึ่งเรียกว่าปลาตะตุมทุก (*Hilsa*) เป็นปลาในจำพวกเดียวกับเฮอร์ริง (*Herring*)

247. ปลาน้ำเค็ม ปลาในบริเวณอ่าวไทยเป็นปลาที่ใช้เป็นประโยชน์ในการค้าได้เป็นส่วนมาก บางชนิดเป็นปลาที่มีอยู่เป็นประจำในอ่าว บางชนิดเป็นปลาที่ชอบจรไปในที่ต่าง ๆ และปรากฏในอ่าวไทยตามฤดูกาล สุดแท้แต่อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมเช่นมรสุมเป็นต้น (ดูผนวกที่ 53)

จำพวกที่มีมาก ได้แก่พวกที่มีลักษณะคล้ายปลาเฮอร์ริง คือปลาหลังเขียวและปลาอกกะลา (*Clupea*), ปลาตุกกล้วย (*Dussumieria*), ปลาปลุดและปลาตาเหล็ก (*Pellona*), ปลากก (*Anodontostoma*) และปลาตาขาว (*Chirocentrus*) เป็นต้น

จำพวกแม็กเคอเรล ซึ่งมีก็มอยู่ทั่วไปตามน่านน้ำของโลกก็มีที่อ่าวไทย คือ ปลาแม็กเคอเรลสเปน ได้แก่ปลาอินทรี (*Cybius*), และปลาลังกับปลาทุ (*Rastrelliger*) สำหรับปลาทุเป็นปลาที่สำคัญมากที่สุดในเศรษฐกิจของการประมงไทย เพราะหาได้มากและเป็นปลาที่นิยมรับประทานกันทั่วประเทศทั้งที่เป็นปลาสดและปลาแห้ง

ปลาทะเลนอกจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งจับได้เสมอ คือ ปลาตะบก (*Mugil*), ปลาน้ำดอกไม้ และปลาตาก (*Sphyraena*), ปลาเกลา (*Polynemus*), ปลาจะละเม็ด (*Stromateus*), ปลาลิ้นหมา (*Synaptura*; *Cynoglossus*), ปลาตีน (*Caranx*), ปลาฉลาม ปลากระเบน และอื่น ๆ อีกนับจำนวนร้อย ๆ ชนิด

248. หอยและปู สัตว์จำพวกหอยและปูเป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศไทยเป็นส่วนมาก เช่น หอยแมลงภู่ หอยกระพง (*Mytilus* and *Modiola*) ซึ่งเป็นอาหารของคนและสัตว์เลี้ยง เช่น เป็ด เป็นต้น ถัดไปได้แก่หอยแครง (*Ark-shell*) หอยหวาน หอยเสียบและหอยจับแฉง

ในบริเวณที่น้ำไม่สู้เค็มจัดจะมีหอยนางรมอยู่มาก (*Osireca*) ซึ่งเป็นอาหารที่มีรสดีและมีเนื้อมาก

หอยมุกมีพบทั่วไปทั้งในบริเวณน้ำจืดและบริเวณน้ำเค็ม เปลือกหอยมุกมีประโยชน์ในการทำกระดุม ทำเครื่องเรือน โดยการฝังหอยมุกทำลวดลายในไม้ ทำเครื่องประดับและตกแต่งบ้าน เช่นที่เขี่ยบุหรี่ ที่ขมบุหรี่ ดลิ้นเป้ง ทึทที่คักข้าว ช้อนและพาน เป็นต้น

ปลาหมึกทั้งขนาดเล็กและใหญ่ (*Octopus*) มักพบอยู่กับปลาทั่วไป และเป็นอาหารที่มีรสดีและนิยมนักเช่นเดียวกับเนื้อปลาอื่น ๆ

แม้แต่พวกคั้งทะเล เช่น เพรียง ก็มีผู้ชอบรับประทานกันทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หาได้มากทางฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของอ่าวไทย แม้ว่าจะเป็นสัตว์ที่ทำอันตรายแก่ไม้เสาและท้องเรือ แต่ก็ยังเพาะกันเป็นอาหารด้วยเช่นกัน

ปูมีอยู่ทั่วไปตามแม่น้ำลำคลอง และตามฝั่งทะเลของประเทศไทย โดยเฉพาะปูทะเล (*Scylla Serrata*) เป็นปูที่มีเนื้อดี และนิยมนักรับประทานกันมาก เป็นปูที่มีก้ามใหญ่ และเนื่องจากก้ามเป็นเนื้อที่รับประทานกันมากกว่าส่วนอื่น แต่การจับปูชนิดนี้ต้องระวังมาก เพราะมันใช้ก้ามหนีบเจ็บมาก

กุ้งโดยมากอยู่ตามชายทะเล และบริเวณลำแม่น้ำที่ใกล้กับปากน้ำ มีเนื้อนิ่มและน่ารักรับประทานมาก อาจทำเป็นอาหารสดหรืออาหารแห้งก็ได้ บางทีทำเป็นข้าวเกรียบกุ้ง กุ้งตัวเล็ก ๆ หรือกุ้งฝอยมักนำมาทำกะปิหรือน้ำปลา กุ้งน้ำจืดที่มีขาเขียวและก้ามใหญ่ (*Macrobrachium*) เป็นกุ้งที่ค่อนข้างมีราคาและหาได้น้อยลงในปัจจุบันนี้

249. สัตว์น้ำเลื้อยกลาน ในบรรดาสัตว์น้ำเลื้อยกลานนั้น เต่าตนุ (*Chelonia mydas*) เป็นสัตว์ที่ให้อาหารจำนวนมากในคราวหนึ่ง ๆ ไข่เต่านี้มีคุณค่าทางอาหารมาก เพราะมีวิตามินสูงกว่าไข่เป็ดและไข่ไก่ มันมักไข่ไว้ตามหาดทราย การเก็บไข่เต่าจะต้องได้รับสัมปทานจากรัฐบาลก่อน เช่นเดียวกับการหารังนก สำหรับในปัจจุบันทางราชการได้มอบให้ทางการทหารเรือเป็นผู้จัดทำ และทำการเลี้ยงและผลิตเต่าปล่อยลงทะเลเพื่อรักษาพันธุ์เป็นประจำด้วย

เต่าอีกชนิดหนึ่งเรียกว่าเต่ากระ (*Chelonia imbricata*) ซึ่งให้กระดองสำหรับทำของใช้ต่าง ๆ เช่น หวี กระดุม และค้ำมิด เป็นต้น

กบ เป็นสัตว์ที่มีอยู่ทั่วไปตามท้องนาและที่ชื้นแฉะ กบกินแมลงเป็นอาหาร ดังนั้นกบจึงนับว่าช่วยเหลือกำจัดแมลงที่ทำลายต้นพืชด้วย และกบก็ยังเป็นอาหารแก่คนด้วย ในฤดูฝนจะเป็นฤดูที่มีกบขายในท้องตลาดมากที่สุด

41. งู แม้จะเป็นสัตว์ที่มีอันตรายต่อชีวิตมนุษย์จริง แต่ผู้
ตามท้องถิ่นก็ทำประโยชน์ให้แก่ชาวนามาก เพราะงูกินหนูซึ่ง
คอยกินข้าวของชาวนาอีกทอดหนึ่ง หากหนูมีจำนวนมาก ข้าว
ก็อาจเสียหายมาก อย่างไรก็ดี เพื่อป้องกันพิษงูกัด ทางสภา
กาชาดไทยได้เลี้ยงงูไว้เพื่อทำเชรุ่มสำหรับฉีดยาให้แก่ผู้ที่ได้รับ
พิษงู

เหี้ย (Varanus) เป็นสัตว์ที่อยู่ตามลำแม่น้ำและที่ชื้น
ทั่วไป หนังกเหี้ยเป็นสินค้าที่มีความต้องการในตลาดพอสม-
กอร์ เพราะหาได้ยาก เนื้อเหี้ยรวมทั้งไข่ของมันนั้นบางคนก็
ชอบรับประทานกัน

จระเข้ เป็นสัตว์น้ำที่มีอยู่ตามแม่น้ำ และที่ชื้นและ
หลายแห่งในประเทศ เช่น ที่บึงบรเพ็ด และตามลำแม่น้ำ
ทางภาคใต้ของประเทศไทย รวมทั้งบริเวณที่เป็นน้ำเค็มด้วย
หนังกจระเข้เป็นที่นิยมกันมาก เพราะมีรูปร่างสวยงามและ
ทนทาน โดยมากทำเป็นกระเป๋าหนัง ในปัจจุบันจระเข้ถูกล่า
เอาหนังจนรู้สึกว่ามีจำนวนได้ลดลงไปมาก การสงวนพันธุ์
และการเพาะพันธุ์เท่านั้นที่จะทำให้จระเข้ยังมีอยู่เพื่อการ
เศรษฐกิจของประเทศต่อไป

250. การประมงน้ำจืด การประมงน้ำจืดนั้นมีอุปกรณ์
หลายอย่าง ที่ใช้กันทั่วไป คือ โพงพาง ไซ ลอบ อวน
ฉมวก แห สุ่ม เบ็ด ขกขอ และเครื่องดักปลาแบบต่างๆ
ซึ่งอาจเลือกใช้ได้ตามลักษณะของน้ำและภูมิประเทศ ปลา
ฝูงใหญ่ๆ เช่น ปลาสวาย มักจับโดยวิธีขกขอ ปลาสวาย
เป็นปลาดักเล็กจึงเหมาะสำหรับทำกะปิและน้ำปลา หรืออาจ
ทำเป็นปลาแห้งสำหรับทอดกรอบ ปลาสวายอาจใช้กลิ่นเอา

42. เครื่องมือหาปลาน้ำจืด เช่นยอที่เห็นในภาพนี้นิยมใช้
กันทั่วไป โดยคนไทยทุกภาคที่อยู่ตามบริเวณที่นา หรือตาม
แม่น้ำลำคลอง

น้ำมันได้เหมือนกัน ส่วนมากที่จับได้มักจะส่งเข้ามาจำหน่าย
ในจังหวัดใหญ่ๆ ของประเทศ เช่น กรุงเทพฯ เป็นต้น

251. การประมงน้ำเค็ม การประมงน้ำเค็มนั้นเป็นอาชีพ
ที่สำคัญของประชากรที่อยู่ตามฝั่งทะเลซึ่งมีอยู่ใน พ.ศ. 2490
ถึง 53,000 คน อุปกรณ์ที่ใช้จับปลาคือโป๊ะ ซึ่งมักทำไว้ทั้ง
ในบริเวณน้ำตื้นและบริเวณน้ำลึก โดยเอาไม้ปักเป็นรูปกรวย
เพื่อดักปลาให้เข้าไปอยู่ในก้นของโป๊ะซึ่งเป็นที่ยึดลอม เมื่อ

43. เรือและอวน เป็นเครื่องมืออันสำคัญในการจับ
ทะเลของชาวประมงตามฝั่งทะเลของอ่าวไทย และทางภาคใต้
ทางด้านซ้าย จะเห็นอวนที่กำลังกางไว้

เห็นปลาเข้าไปอยู่มากแล้วก็เอาเรือออกไปจับ (คูหนวก
ที่ 53)

เครื่องมืออีกอย่างหนึ่งที่ใช้จับปลาตามปากแม่น้ำ คือ
โพงทาง ซึ่งวางไว้ในบริเวณที่มีกระแสน้ำค่อนข้างแรง และ
ปลาจะถูกต้อนด้วยกระแสน้ำเข้าไปสู่ที่แคบตอนต้นของ
กรวยโพงทางซึ่งมีแหแขวนไว้ดักปลา เมื่อปลาเข้าไปแล้วก็
จะหาทางออกไม่ได้ โพงทางนี้ใช้กันมากบริเวณตอนในของ
อ่าวไทย

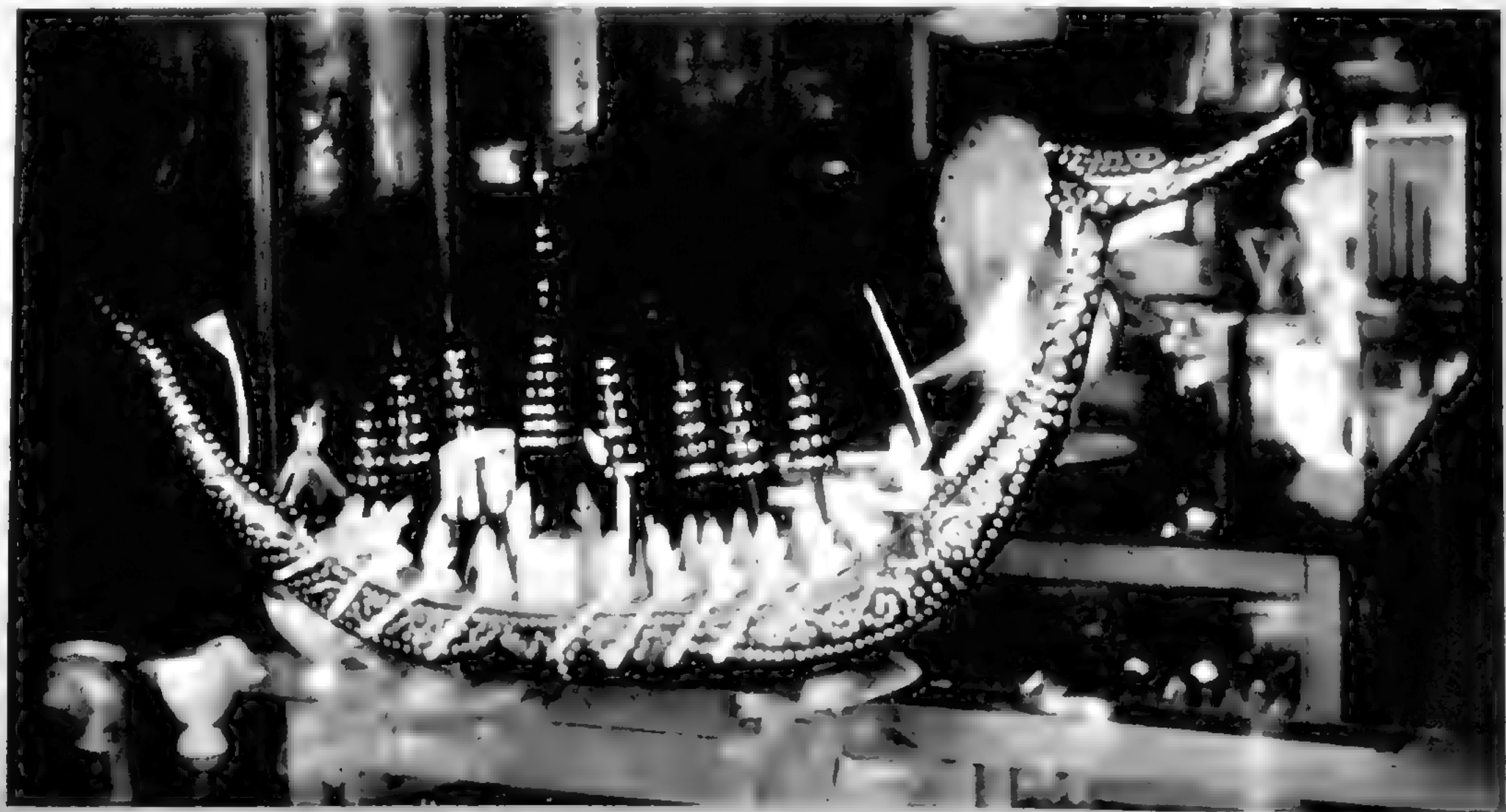
เครื่องมือสำคัญอีกอย่างหนึ่งสำหรับการประมง คือ อวน
ซึ่งใช้ในการจับปลาได้แก่อวนดำ อวนลาด และอวนตักเก
ซึ่งเป็นแบบของจีน

252. การสงวนพันธุ์ปลา เนื่องจากปลาเป็นอาหารที่
สำคัญของคนไทยทั่วประเทศ ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาอยู่เอง
ที่อัตราการหมดเปลืองของปลาจึงสูงมาก หากไม่มีการสง
เสริม ปลาวันจะหมดไปโดยเร็ว แหล่งเพาะพันธุ์ปลา
ของประเทศที่สำคัญ คือ บึงบรเห็ด ซึ่งอยู่ในที่ราบลุ่ม
แม่น้ำเจ้าพระยาเอง ในฤดูน้ำบึงนี้จะกว้างถึง 480 ตาราง
กิโลเมตรในฤดูร้อนจะมีความกว้างเพียง 160 ตารางกิโลเมตร
แหล่งเพาะพันธุ์ปลาอีกแห่งหนึ่ง คือ ที่ กว๊านพะเยา อยู่ทาง
ภาคเหนือของประเทศไทย มีอาณาเขตประมาณ 10 ตาราง
กิโลเมตร แหล่งสงวนพันธุ์ปลาที่สามคือ หนองหาร ซึ่งอยู่
บนที่ราบสูงตะวันออกเฉียงเหนือ มีอาณาเขตประมาณ 170
ตารางกิโลเมตรในเวลาหน้าน้ำ ส่วนในฤดูแล้งจะเหลือเพียง
10 ตารางกิโลเมตรเท่านั้น ในปัจจุบัน ที่สถานีทดลองเกษตร

กลาง บางเขน ก็ได้ทำการเพาะพันธุ์ปลาด้วย เช่น ปลาหมอ
ปลาเทโพ และปลาสวาย เป็นต้น นอกจากนี้ได้กล่าวแล้ว
สถานีทดลองเกษตรและโรงเรียนเกษตรทั่วประเทศ ยังได้
พยายามเพาะพันธุ์ปลาด้วยอีกด้วย เพราะสถานที่เหล่านั้น
มักตั้งอยู่ตามสระน้ำและอ่างน้ำทั่วไป จึงเป็นที่หวังว่าการ
ส่งเสริมพันธุ์ปลา จะทำให้ปลามีพอเพียงแก่ความต้องการ
ของประชากร ยิ่งกว่านั้น การขุดคลองชลประทานยังเพิ่ม
บริเวณน้ำให้เป็นที่อยู่และที่แพร่พันธุ์ปลาได้เป็นอย่างดีด้วย

253. การควบคุมการจับปลาและสัตว์น้ำ เนื่องจากการ
จับปลาและจับสัตว์น้ำจะต้องกระทำโดยถูกวิธี รัฐบาลจึง
ต้องควบคุมเช่นเดียวกับการกั้นหาทรัพยากรอย่างอื่น เช่น
การควบคุมขนาดของเครื่องมือจับปลา เช่น อวน เป็นต้น
ห้ามมิให้ใช้อวนตาถี่เกินไปเพราะจะจับเอาปลาที่มีขนาดเล็ก
ซึ่งกำลังเจริญเติบโตไปหมดและการหาไข่เต่าเป็นต้น รัฐบาล
ให้ทางการทหารเรือเป็นผู้ดำเนินการ เพื่อจะได้ทำการเพาะ
พันธุ์เต่าให้มีเพิ่มมากขึ้นและไม่เก็บไข่มากกว่าที่ควร สำหรับ
การจับปลาในทะเลสาบสงขลาที่มีการควบคุมเช่นเดียวกัน

254. การผลิตปลาของเอกชน เอกชนบางคนที่อยู่ใน
บริเวณที่ลุ่ม เช่น แถบที่ราบตอนกลาง และเคยเป็นชาวนา
มาก่อน ได้ทดลองเลี้ยงปลา ปรากฏว่าได้ผลดีว่าการปลูก
ข้าวในพื้นที่เท่ากัน ก็หันมาเลี้ยงปลาดีกว่า เมื่อเป็นเช่นนี้จึง
หวังว่าในอนาคต คงจะทำให้สินค้าปลามีพอเพียงแก่ความ
ต้องการและมีราคาถูกลง สำหรับกุ้งและหอยก็ได้มีผู้คิดทำ
กันแล้วตามบริเวณใกล้ปากอ่าวไทย

44. เรือประมง ซึ่งเป็นทรัพยากรสำคัญน้ำ ซึ่งถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นเรือสุพรรณหงษ์

ทรัพยากรการเกษตร

255. ความสำคัญของการเกษตรในทางเศรษฐกิจ เศรษฐกิจของประเทศไทยส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับเกษตร (Agriculture) โดยเฉพาะอย่างยิ่งเศรษฐกิจของข้าว (Rice economy) เพราะส่วนใหญ่ของประชากรไทยเป็นชาวนา และได้ทำการเพาะปลูกเช่นนี้เป็นเวลานาน สำหรับเวลาที่นานกว่า 100 ปีแล้ว ที่ประเทศไทยได้ผลประโยชน์จากข้าวมากกว่าครึ่งหนึ่งของรายได้อื่น ๆ รวมกัน ผลผลิตจากการเกษตรของไไทยนั้น เป็นที่มาแห่งเงินตราต่างประเทศปีละมากๆ

คนไทยถือว่าการมีอาชีพเป็นชาวนาเป็นอาชีพที่มีเกียรติ ซึ่งรับช่วงกันมาหลายบรรดาคดกทอด จากอายุคนหนึ่งถึงอายุอีกคนหนึ่ง มีชาวนาน้อยคนที่อยากเปลี่ยนอาชีพไปทำงานอย่างอื่น นอกจากจะทำอยู่ในที่ดินใกล้กับครอบครัว และดินเค็มของตนเอง หากจำเป็นจะต้องเพิ่มเติมที่ดินสำหรับการเพาะปลูก ชาวนาไทยก็มักลงทุนลงแรงเองในการบุกเบิกป่าไม้ หรือแม้แต่เสี่ยงด้วยการกู้ยืมมาลงทุนก็ยอม เพื่อให้มีหนทางขยายกิจการเกษตรของตน โดยถือว่าทรัพย์สินที่ฝากไว้กับดินนั้นเป็นทรัพย์สินที่ยั่งยืน ไม่มีวันสูญเสียดังนั้นตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 ผ่านไปแล้ว ประเทศไทยเรามีความพยายามหาทางก้าวหน้าในการเกษตรตลอดมา โดยจะสังเกตได้จากการเพิ่มปริมาณ และมูลค่าของผลผลิตของการเกษตรอยู่เรื่อยมา สำหรับรัฐบาลก็ได้พยายามส่งเสริมการเกษตรอยู่อย่างเต็มที่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ก็ทรงมีความสนพระทัยเป็นพิเศษในการปลูกข้าว และยาง ซึ่งเป็นผลผลิตที่นำรายได้มาให้ประเทศอย่างคงที่ปีละมากๆ ถึงกับทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งแปลงทดลองปลูกข้าว และยางพารา ในเขตพระตำหนักจิตรลดารโหฐานเป็นที่ประทับด้วย

แม้ว่าข้าวเป็นพืชผลที่นำรายได้มาให้แก่ประเทศปีละมากๆก็จริงอยู่ แต่การเกษตรของไทยก็กำลังปรับตัวเองให้เข้าสู่มาตรฐานใหม่ที่ทันสมัยขึ้น คือการเพาะปลูกพืชชนิดอื่นๆ เพิ่มขึ้น (Diversified crops) อันจะช่วยค่าเงินเศรษฐกิจของชาวเกษตรกรให้มั่นคงขึ้น ดังว่ามีข้าวเป็นพืชที่งอกอยู่อย่างเคี้ยว การปรับปรุงการเกษตรขณะนี้ได้แก่เพิ่มโครงการชลประทานให้มากขึ้น เพื่อที่ดินสำหรับการเพาะปลูกจะได้มีมากขึ้น การใช้ปุ๋ยบำรุงที่ดิน การควบคุมแมลงและโรคพืช การปรับปรุงผสมพันธุ์พืชเพื่อให้ได้พันธุ์ที่สมบูรณ์ การส่งเสริมการปลูกครั้ง ยาง ฝ้าย ปอ ข้าวโพด และ

พืชไร่อีกหลายอย่างที่เหมาะสมกับพื้นดินและภูมิอากาศของประเทศไทย ตลอดจนขยายและส่งเสริมการเลี้ยงสัตว์ตามหลักการเลี้ยงสัตว์ของต่างประเทศ (ดูแผนที่ ๑)

โดยทั่วไป ชาวนาของประเทศไทยมีฐานะการครองชีพดีกว่าชาวนาของประเทศต่างๆ ในภาคพื้นเอเชียหลายประเทศ แม้ว่าจะถือเอารายได้เป็นตัวเงินตรามาเป็นเครื่องวัดไม่ได้ เพราะค่าครองชีพของชาวนาไทยเร่ร่อนต่ำกว่าของประเทศ แต่มีการอยู่ดีกินดีกว่าของประเทศอื่น ชาวนาไทยไม่ใคร่วิตกในเรื่องเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และอาหาร กรอบครัวชาวนาส่วนใหญ่มีความมั่นคงในการครองชีพ คือไม่เดือดร้อนหรือมีหนี้สินมากมายเหมือนอย่างของบางประเทศ

ตามผลของการสำรวจ ปรากฏว่า ชาวนาของไทยเรามีสิทธิในที่ดินก่อนข้างสามเท่าเสมอกันดีมาก เมื่อเทียบกับบางประเทศที่รัฐบาลบางรัฐบาลถึงกับริบที่ดิน มาแบ่งปันกันระหว่างชาวนา แต่ชาวนาไทยมีน้อยรายที่มีที่ดินมากมายเกินกว่า 60 ไร่ ส่วนมากเฉลี่ยทั่วประเทศมีกันคนละ 15 ไร่ ซึ่งเป็นจำนวนเพียงพอแก่การหาเลี้ยงครอบครัว และมีเหลือสำหรับการจำหน่ายเป็นรายได้ประจำปี ยิ่งกว่านั้นการเช่าที่ดินเพื่อทำนาในประเทศไทยมีน้อยมาก ประมาณ 87% ของชาวนาไทยมีนาของตนเอง เมื่อเป็นเช่นนั้น ย่อมแสดงให้เห็นชัดว่าปัญหาของการแก่งแย่งที่ดินจึงไม่มีเลยในประเทศ ตรงข้ามรัฐบาลเสียอีกที่พยายามอย่างที่สุดที่จะให้ประชากรไทยออกไปหาที่ดินเพื่อทำการเกษตร และมอบให้เป็นสมบัติของตนเอง แต่ก็ยังมีคนไทยอีกเป็นจำนวนไม่น้อยที่ยังรักชีวิตในกรุง และเมืองใหญ่ๆ สำหรับผู้ที่เช่าที่ดินเพื่อทำนาและเพาะปลูก มักเป็นชาวนาภาคกลาง และโดยเฉพาะใกล้กับนครหลวง เพราะในแถบนี้ราคาที่ดินค่อนข้างสูง อีกประการหนึ่ง การขยายตัวของเมืองรวดเร็วมาก ทำให้ชาวนาต้องสละที่ดินเพื่อประโยชน์อย่างอื่น และค่าเช่านามักมีอัตราสูง บางที่ถึงร้อยละ 50 ของผลผลิตที่ได้รับกลายเป็นค่าเช่า ปัญหาที่รัฐบาลต้องช่วยแก้ไขในเรื่องนี้ก็คือ พยายามหาที่ดินใหม่ให้แก่ชาวนาที่ต้องเช่านาในราคาสูง การขยายโครงการชลประทาน และการจำแนกที่ดิน ย่อมเป็นแนวทางที่อาจช่วยแก้ไขได้โดยเร็ว

256. ข้าว นอกจากข้าวจะเป็นอาหารที่สำคัญของคนไทยเรามาแต่โบราณแล้ว ยังมีอิทธิพลเกี่ยวข้องกับกิจการ

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศฯ ได้จัดทำโครงการฝึกอบรมเกษตรกร วิจัยการใหม่ๆ ซึ่งไม่เน้นแค่การทำนา การเลี้ยงสัตว์ และการประมง
จังหวัดต่างๆ สารพัดและแนะนำวิธีการใหม่ๆ ให้แก่ชาวนา ในภาพคือแปลงทดลองที่อำเภอหิมาธ จังหวัดนครราชสีมา

แม่น้ำบางปะกง

แม่น้ำบางปะกงเกิดจากเทือกเขาจันทบุรี และภูเขาชันกำแพง ไหลลงสู่ทะเลที่ปากอ่าวไทย
ทำให้เกิดที่ราบลุ่มภาคตะวันออกเฉียงใต้เชื่อมติดกับที่ราบลุ่มเจ้าพระยา เป็นบริเวณที่มีการทำนามากแห่งหนึ่งของไทย

อื่นๆของประเทศอีกมาก เช่น การก้า การเมือง และการสังคม เป็นต้น ในด้านการอุตสาหกรรม ข้าวยังมีประโยชน์สำหรับทำเหล้าและเบียร์ ข้าวเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดอาชีพอีกหลายอย่าง เช่นการขนส่งทางรถไฟ ถนนและทางน้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขนส่งข้าวในลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา มักขนส่งกันทางน้ำเป็นส่วนมาก เปลือกข้าวหรือแกลบยังใช้เป็นเชื้อเพลิงได้ด้วย นอกจากนี้รัฐบาลยังได้รับภาษีอากรจากการจำหน่ายข้าวอีกปีละมากๆ

ข้าวส่วนใหญ่ผลิตได้จากที่ราบลุ่มตอนกลางของประเทศ มีปริมาณมากกว่าครึ่งหนึ่งของข้าวที่ผลิตได้ทั่วประเทศ เพราะที่ราบตอนกลางเป็นที่ราบลุ่ม มีอาณาเขตกว้างขวาง ส่วนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลิตได้มากเป็นอันดับ 2 สำหรับทางภาคเหนือและภาคใต้ผลิตได้เกือบเท่า ๆ กัน เช่น ระหว่างปี พ.ศ. 2497 ถึง พ.ศ. 2501 ปรากฏว่าข้าวที่ผลิตได้คือ ภาคเหนือได้ 680 แสนเมตริกตัน ภาคใต้ได้ 640 แสนเมตริกตัน ภาคกลางผลิตได้ 3,600 แสนเมตริกตัน และภาคตะวันออกเฉียงเหนือผลิตได้ 2,100 แสนเมตริกตัน ส่วนเนื้อที่เพาะปลูกนั้นแต่ละปีก็ขยายมากขึ้นเป็นลำดับ เช่นในปี พ.ศ. 2468 มีนาอยู่ประมาณ 15,600,000 ไร่ แต่ในปี พ.ศ. 2496 มีถึง 38,574,585 ไร่ ส่วนใน พ.ศ. 2496 นั้น ปรากฏว่า จังหวัดอุบลราชธานี ซึ่งเป็นจังหวัดที่มีเนื้อที่กว้างมาก จึงมีนามากกว่าจังหวัดอื่นๆในประเทศไทย คือ 3,006,038 ไร่ สำหรับจังหวัดที่ผลิตได้ปริมาณรองลงมาคือ จังหวัดร้อยเอ็ด นครราชสีมา อุดรธานี และสุพรรณบุรี (คู่มือที่ 3, 18, 20 และ 28)

257. เนื้อที่สำหรับทำนา ประเทศไทยมีเนื้อที่ดินสำหรับทำการเกษตรต่างๆรวมประมาณ 62 ล้านไร่ และเป็นทำนาประมาณ 32 ล้านไร่ อีก 30 ล้านไร่เป็นที่ดินสำหรับการเกษตรอย่างอื่น ในระยะ 50 ปีที่แล้วมาประเทศไทยขยายทำนาเรื่อยมาเป็นลำดับ จาก 9 ล้านไร่เมื่อ พ.ศ. 2450 มาเป็น 32 ล้านไร่เมื่อ พ.ศ. 2500 เพื่อให้ได้ข้าวมากพอสำหรับเลี้ยงประชากรที่เพิ่มมากขึ้นจาก 8 ล้านคนเมื่อ พ.ศ. 2454 มาเป็น 21 ล้านคนเมื่อ พ.ศ. 2500 และประมาณ 25 ล้านคนใน พ.ศ. 2504 การที่ประเทศไทยยังต้องขยายบริเวณที่นาอยู่เรื่อยๆเช่นนี้ โดยเฉพาะด้วยการช่วยเหลือทางการชลประทาน เพราะชาวนาไทยยังขาดความรู้ความชำนาญแบบใหม่ในการเกษตร และที่นาของไทยส่วนใหญ่ทำได้น้อยครั้งเพราะอาศัยน้ำฝน เพราะการชลประทานยังมีโครงการไม่เพียงพอกับความต้องการ จึงได้ผลิตผลต่อไร่ในปีหนึ่งๆน้อยมาก คือไปในอนาคต ถ้าชาวนามีความรู้ดีขึ้น และมีโครงการชลประทานเพียงพอ ก็จะเพิ่มผลผลิต

ได้มากขึ้น (คู่มือที่ 18)

258. คุณภาพของทำนา คุณภาพของทำนาในประเทศไทยเรายังนับว่าต่ำมาก เช่น ใน พ.ศ. 2500 ประเทศไทยผลิตข้าวได้ไร่ละ 24 ถัง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศญี่ปุ่นแล้วได้ถึงไร่ละ 66 ถัง ประเทศอิตาลี 76 ถัง สเปน 92 ถัง และอียิปต์ 86 ถัง ยิ่งกว่านั้นพิจารณาจากสถิติของผลิตผลต่อไร่ (Yield) ยังปรากฏว่าลดลงมากเป็นลำดับ ทำให้ได้ผลิตผล (Production) ไม่เพิ่มขึ้นตามส่วนสัดส่วนกับปริมาณการเพิ่มของพื้นที่นา สาเหตุที่สำคัญก็คือ วิธีการทำนาของชาวนาไทยนั้น มักเลียนแบบของปู่ย่าตายาย โดยไม่เปลี่ยนแปลงดินซึ่งใช้ปลูกข้าวซ้ำกันมานานปีแล้วปีเล่า ย่อมเสื่อมลงในคุณภาพ ขาดปุ๋ยหรืออาหารของพืชลงไปทุกที พันธุ์ข้าวที่ใช้ก็มีได้มีการคัดเลือก ยิ่งกว่านั้นการขยายทำนาเพื่อเพิ่มผลิตผลเป็นการแก้ไขความจำเป็นเฉพาะหน้า ก็มักขยายทำนาเข้าไปในบริเวณที่ดินที่มีคุณภาพต่ำ หรือไม่เหมาะสมที่จะใช้ทำนา เช่น ที่นาที่ขยายออกไปทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งมักขาดแคลนน้ำ และได้ผลิตผลน้อยที่สุด เทียบกับภาคอื่นๆ ดังปรากฏในปี พ.ศ. 2499 ได้ผลิตผลต่อไร่เพียง 18 ถังเท่านั้น ส่วนภาคกลางได้ถึง 25 ถังต่อไร่ และภาคเหนือได้สูงที่สุดถึง 34 ถังต่อไร่ ซึ่งแสดงว่าที่นาทางภาคเหนือนั้นสมบูรณ์มากที่สุด (คู่มือที่ 20)

259. ถั่วต่างๆ ถั่วเป็นพืชที่มีคุณค่าทางอาหารมากอย่างหนึ่ง เพราะมีธาตุไนโตรเจน โปรตีนและไขมัน นอกจากนั้นยังมีคุณค่าในทางอุตสาหกรรมด้วย คือ ใช้ทำเต้าหู้ เต้าเจี้ยว น้ำปลาถั่วเหลือง ถั่วเขียว ใช้ทำวันเส้น และทำน้ำมันพืชสำหรับปรุงอาหาร หรือผสมสี ทำสบู่ ทำน้ำมันหล่อลื่น เนยเทียม และอาหารกระป๋อง เช่นถั่วเหลืองกระป๋อง น้ำมันถั่วเหลืองใช้ผสมหมักพิมพ์ ทำกาบ และวัตถุพลาสติก ถั่วเหลืองที่กินเอาน้ำมันแล้ว ใช้ทำปุ๋ย ทำอาหารสัตว์ ทำกระด้าง และทำวัตถุระเบิด นอกจากนี้ยังเอาไปทำเครื่องเค็ม เช่นนมถั่วเหลือง (คู่มือที่ 25, 26, 27, 29, 30 และ 31)

กาแฟถั่วเหลือง สำหรับที่ดินที่ปลูกถั่วต่างๆมักทำให้ดินมีคุณภาพดีขึ้น เพราะรากของถั่วจะเป็นที่สะสมธาตุไนโตรเจน ซึ่งพืชดูดออกมาจากอากาศ เมื่อเก็บเมล็ดถั่วแล้ว รากและลำต้นที่ตายอยู่ในดิน จะทำให้ดินสมบูรณ์ด้วยปุ๋ยไนโตรเจน และทำให้ดินดีสำหรับการเพาะปลูกพืชอย่างอื่นต่อไป

ถั่วที่ปลูกกันในประเทศไทยมีหลายชนิด เช่น ถั่วทอง ถั่วเหลือง ถั่วแระ ถั่วเขียว ถั่วฝักยาว ถั่วลิสง และถั่วดำ เป็นต้น สำหรับที่ปลูกมากสำหรับการค้า คือ ถั่วลิสง ถั่ว

เหลือง และถั่วเขียว ในปี พ.ศ. 2496 ประเทศไทยผลิต ถั่วทั้งสามชนิดนี้ได้ 122,940 ตัน ในเนื้อที่เพาะปลูกทั้งหมด 773,146 ไร่ โดยแยกเป็นที่ปลูกถั่วลิสง 453,991 ไร่ ซึ่งนับว่ามากที่สุด ถั่วเขียว 181,970 ไร่ และถั่วเหลือง 137,185 ไร่ ถ้าคิดเป็นมูลค่าราคาขายในท้องที่ คือ 325 ล้านบาท แต่ขายส่งออกนอกประเทศเป็นมูลค่าเพียง 140 ล้านบาทเท่านั้น เพราะใช้ภายในประเทศเสียมาก ในการทำอาหารสำหรับคน และสัตว์ และการอุตสาหกรรม

เมื่อพิจารณาผลในปี พ.ศ. 2496 แหล่งปลูกที่สำคัญของประเทศไทยคือจังหวัดทางภาคกลาง และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ ที่จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งปลูกถั่วมากที่สุด ถั่วมีเนื้อที่เพาะปลูกถึง 96,119 ไร่ และได้ถั่วประมาณ 20,680 ตัน ส่วนที่ปลูกได้มากรองลงมาคือ จังหวัดเชียงใหม่ สุโขทัย พิจิตรโลก นครราชสีมา และระยอง แต่สำหรับถั่วเหลืองอย่างเดียวยังปลูกในเชียงใหม่ได้มากที่สุดคือ 6,431 ตัน ในเนื้อที่ 54,966 ไร่ ส่วนถั่วเขียวนั้นปลูกมากในจังหวัดนครสวรรค์ ได้ถั่ว 6,778 ตันจากเนื้อที่เพาะปลูก 35,301 ไร่ (ดูแผนที่ 9)

260. ข้าวโพด (Maiz) ข้าวโพดที่ปลูกกันในประเทศไทย มีทั้งพันธุ์ต่างประเทศและพันธุ์พื้นเมือง ชนิดที่เป็นพันธุ์ต่างประเทศเมล็ดป้อมแข็งและใสเป็นเงา ส่วนชนิดพันธุ์พื้นเมืองเมล็ดนูน เนื้ออ่อนนุ่มชวนกิน ข้าวโพดเมื่อแก่เต็มที่ เขาใช้ไม่เป็นแป้งสำหรับทำขนมและเลี้ยงสัตว์ นอกจากจะใช้เป็นอาหารแล้ว เรายังได้ประโยชน์แทบทุกส่วนจากข้าวโพด กล่าวคือกาบที่หุ้มฝักข้าวโพดเมื่อตากแห้งใช้เป็นเชื้อเพลิง ชังข้าวโพดเมื่อเผาจนเป็นเถ้าदानบดให้ละเอียดใช้เป็นยาแก้โรคลำไส้สัตว์ ลำต้นและใบใช้เป็นอาหารของสัตว์เลี้ยง ส่วนเื่อบาง ๆ ตามลำต้นยังใช้ทำกระดาษได้อีกด้วย (ดูแผนที่ 32 และแผนที่ 9)

พื้นที่ดินปนทรายของประเทศไทย เป็นที่ที่เหมาะสมแก่การปลูกข้าวโพดทั่วทุกภาค เนื้อที่เพาะปลูกข้าวโพดทั่วประเทศ ในปี พ.ศ. 2496 รวมทั้งสิ้น 298,087 ไร่ ผลิตข้าวโพดได้ 51,120 ตัน ภาคที่ทำการเพาะปลูกข้าวโพดมากที่สุดได้แก่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ อุบลราชธานี อุดรธานี สกลนคร และขอนแก่น เป็นต้น

สินค้าข้าวโพดจากประเทศไทย ส่งไปจำหน่ายยังมลายู ปีนัง สิงคโปร์ ฮองกง อินโดนีเซีย และญี่ปุ่น ในปี พ.ศ. 2499 เป็นเงินถึง 90 ล้านบาท

สถิติปริมาณส่งออกของสินค้าข้าวโพด ตั้งแต่ พ.ศ. 2493 ถึง พ.ศ. 2498

พ.ศ.	ปริมาณส่งออก (เมตริกตัน)
2493	12,360
2494	19,176
2495	25,137
2496	37,631
2497	36,976
2498	68,445

261. งา เป็นพืชล้มลุกที่นิยมปลูกกันทั่วประเทศ เมล็ดงาเป็นสีขาว สีน้ำตาล หรือสีดำ มีน้ำมันอยู่ถึง 50% ของน้ำหนัก น้ำมันงาไม่มีสี และไม่มีรส ส่วนมากใช้ในการปรุงอาหาร และใช้น้ำมันงาชนิดเลวทำสบู่

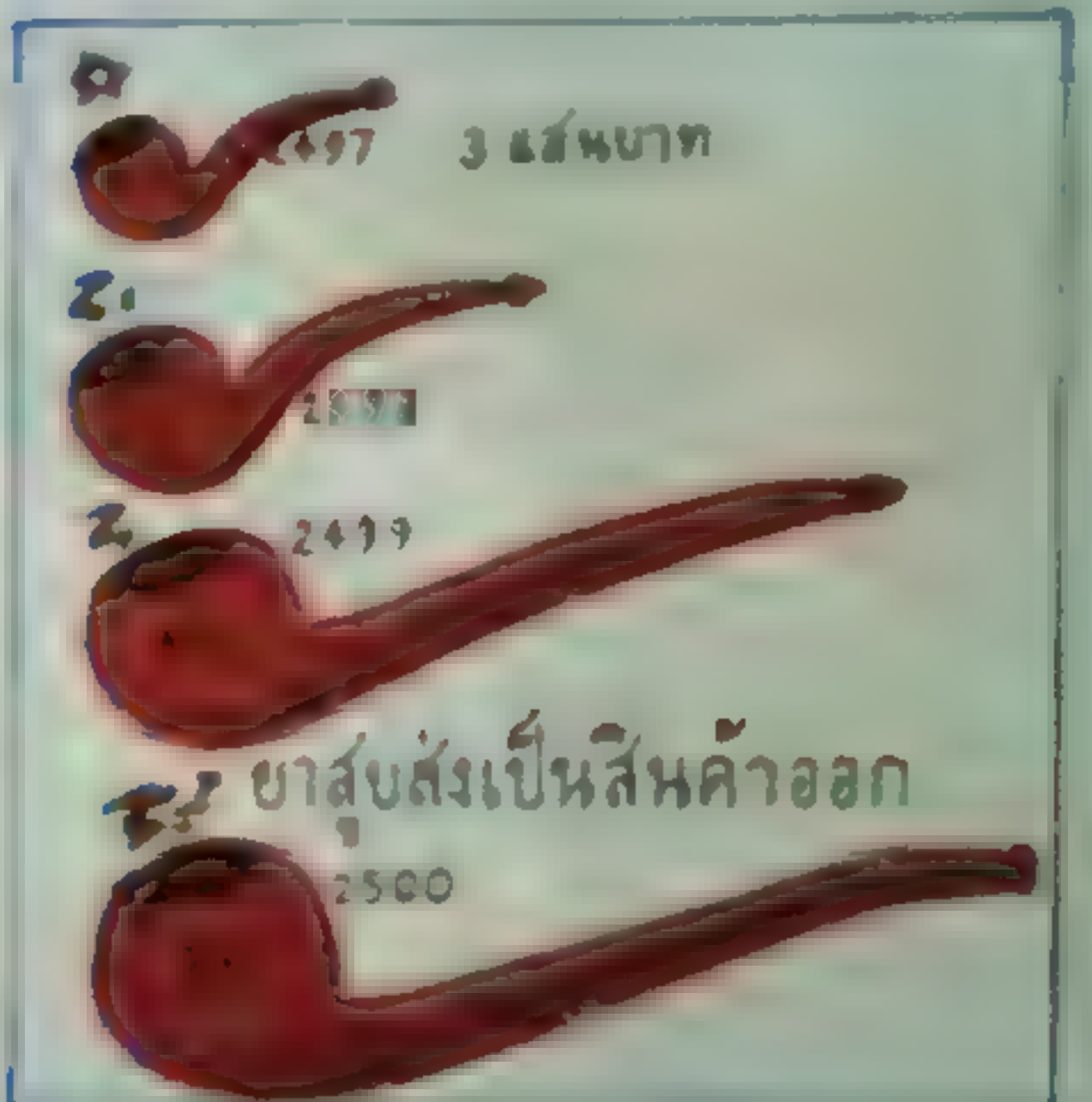
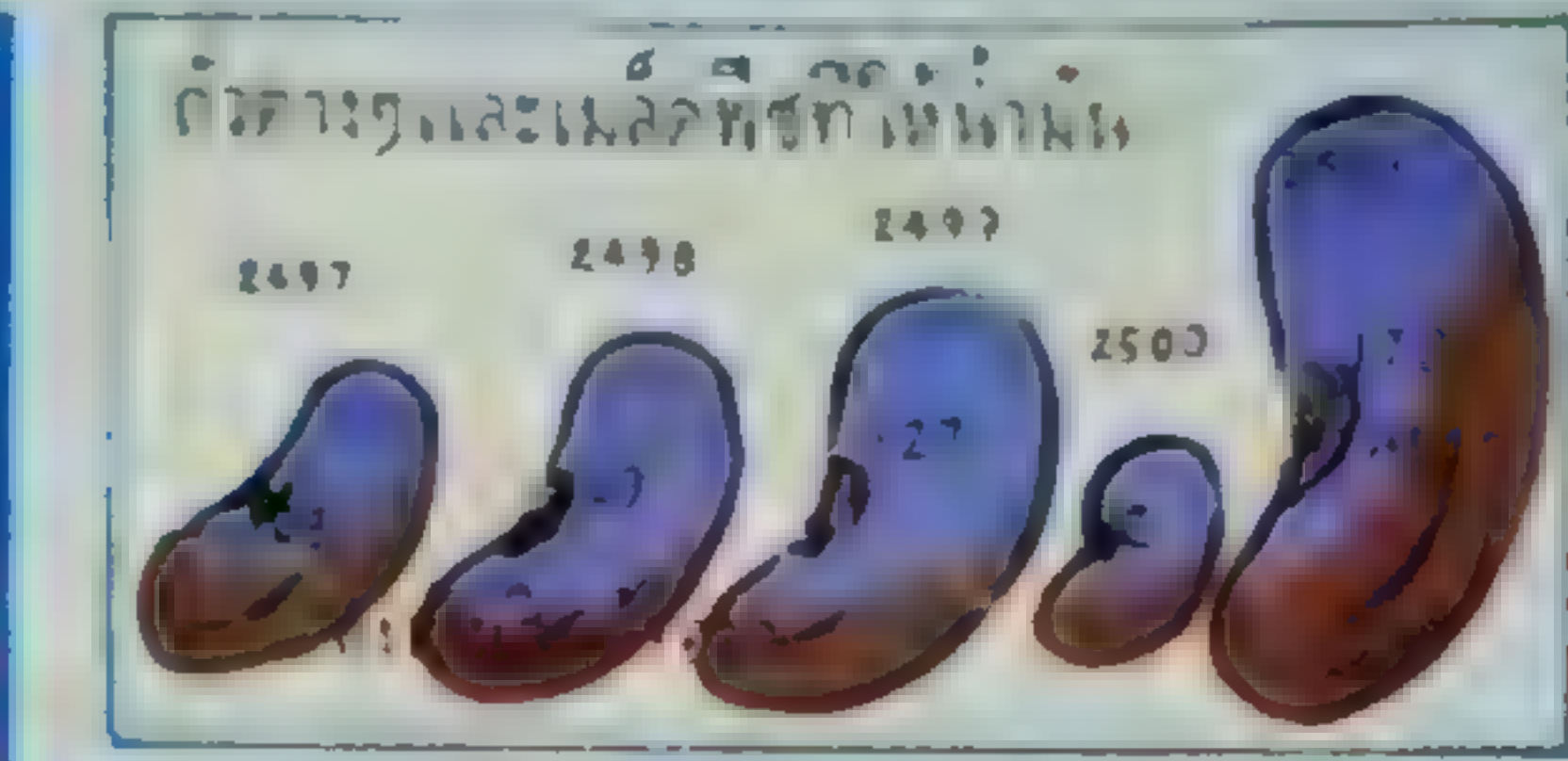
เมื่อปี พ.ศ. 2496 เนื้อที่เพาะปลูกงาทั่วประเทศมีจำนวน 93,761 ไร่ ผลิตงาได้ 8,555 ตัน ในเนื้อที่ได้ผล 90,259 ไร่ แหล่งปลูกงาส่วนใหญ่ของประเทศอยู่ทางภาคกลาง โดยมีเนื้อที่เพาะปลูก 65,817 ไร่ งามีปลูกมากในจังหวัดสิงห์บุรี พิจิตรโลก กาญจนบุรี ราชบุรี และสุโขทัย (ดูแผนที่ 33 และแผนที่ 9)

งาเป็นสินค้าที่ส่งออกไปจำหน่ายยัง มลายู ปีนัง สิงคโปร์ ฮองกง และญี่ปุ่น ในปี พ.ศ. 2496 ประเทศไทยส่งงาออกไปจำหน่ายเป็นปริมาณ 1,581 ตัน

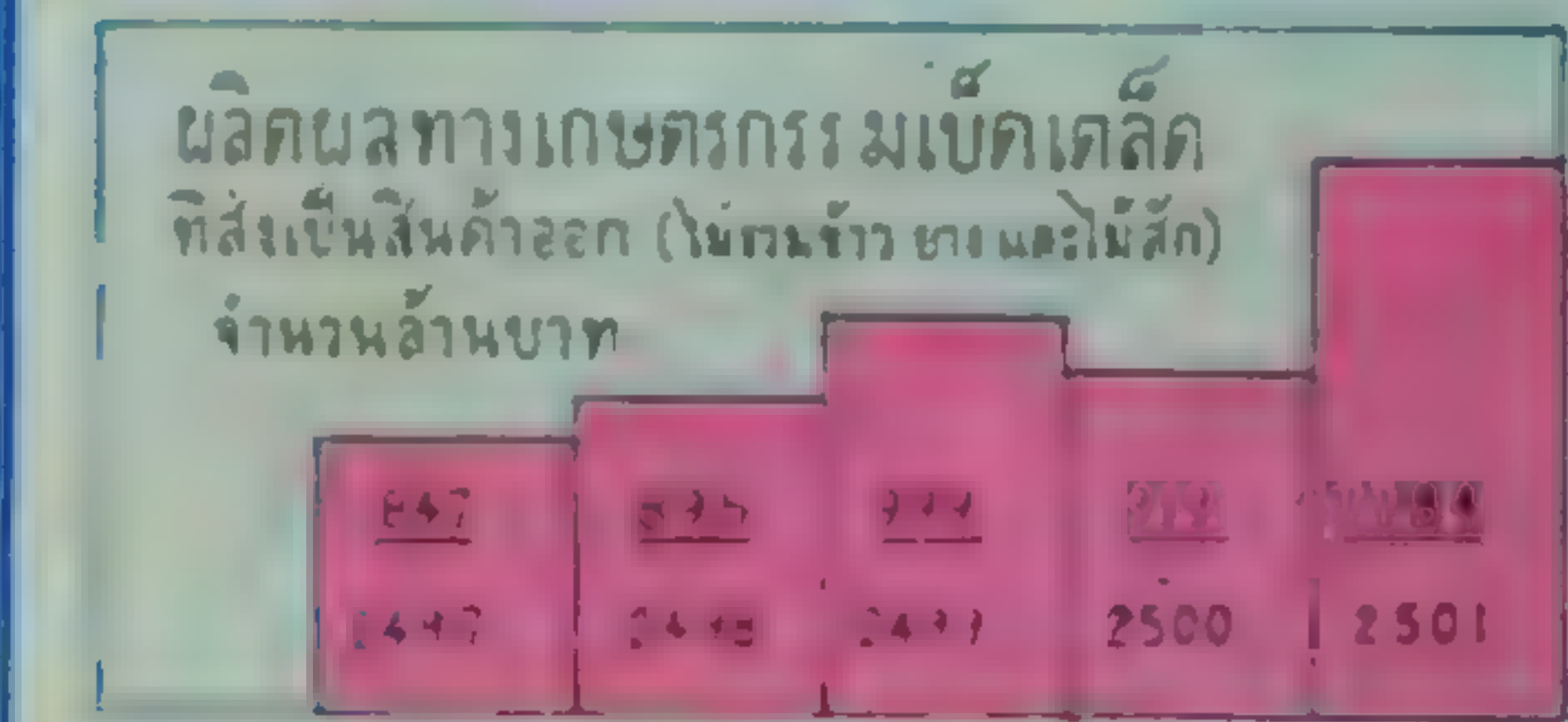
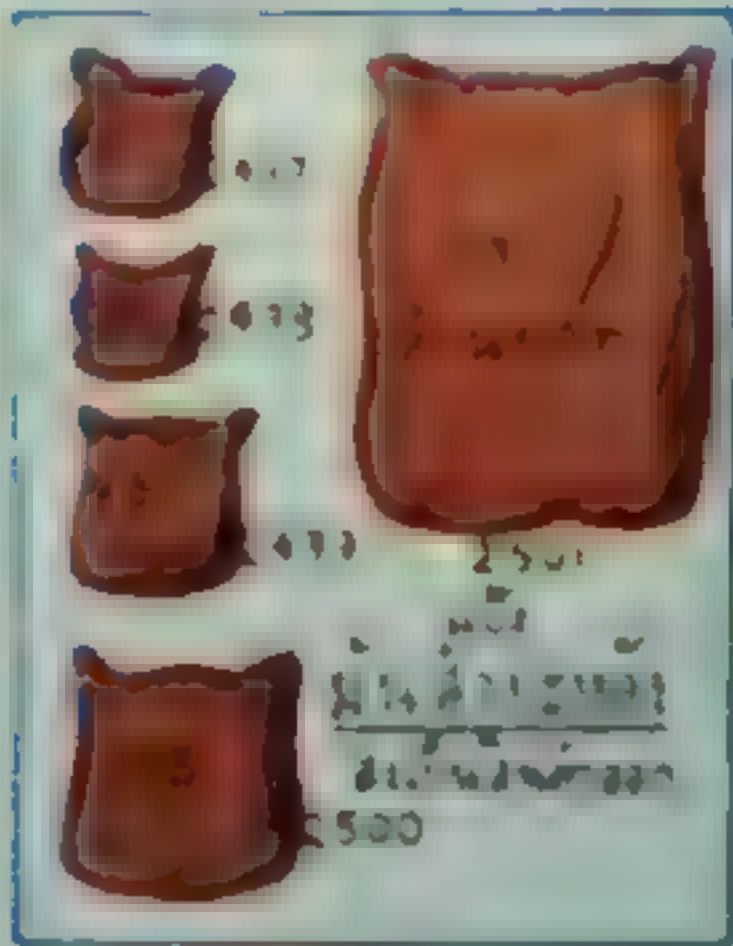
สถิติปริมาณส่งออกของสินค้านี้ ซึ่งได้รับจากกรมศุลกากรตั้งแต่ พ.ศ. 2491 ถึง พ.ศ. 2498

พ.ศ.	ปริมาณส่งออก (เมตริกตัน)
2491	3,756
2492	4,360
2493	9,104
2494	3,588
2495	2,114
2496	1,581
2497	2,285
2498	4,463

262. ตะกั่ว เมล็ดตะกั่วมีลักษณะค่อนข้างกลมแบน มีสีขาว หรือสีแดงเข้ม และมีจุดดำเป็นสีแดง แดงเข้ม หรือสีเหลือง คุณสมบัติของน้ำมันตะกั่วโดยทั่วไปในทางยา ใช้เป็นยาระบายท้อง ตะกั่วที่เพาะปลูกในประเทศไทย ทำการปลูกกันทั่วทุกภาค เนื้อที่ปลูกตะกั่วทั่วประเทศเมื่อ พ.ศ. 2496 รวมทั้งสิ้น 65,444 ไร่ ผลิตตะกั่วได้ 8,281

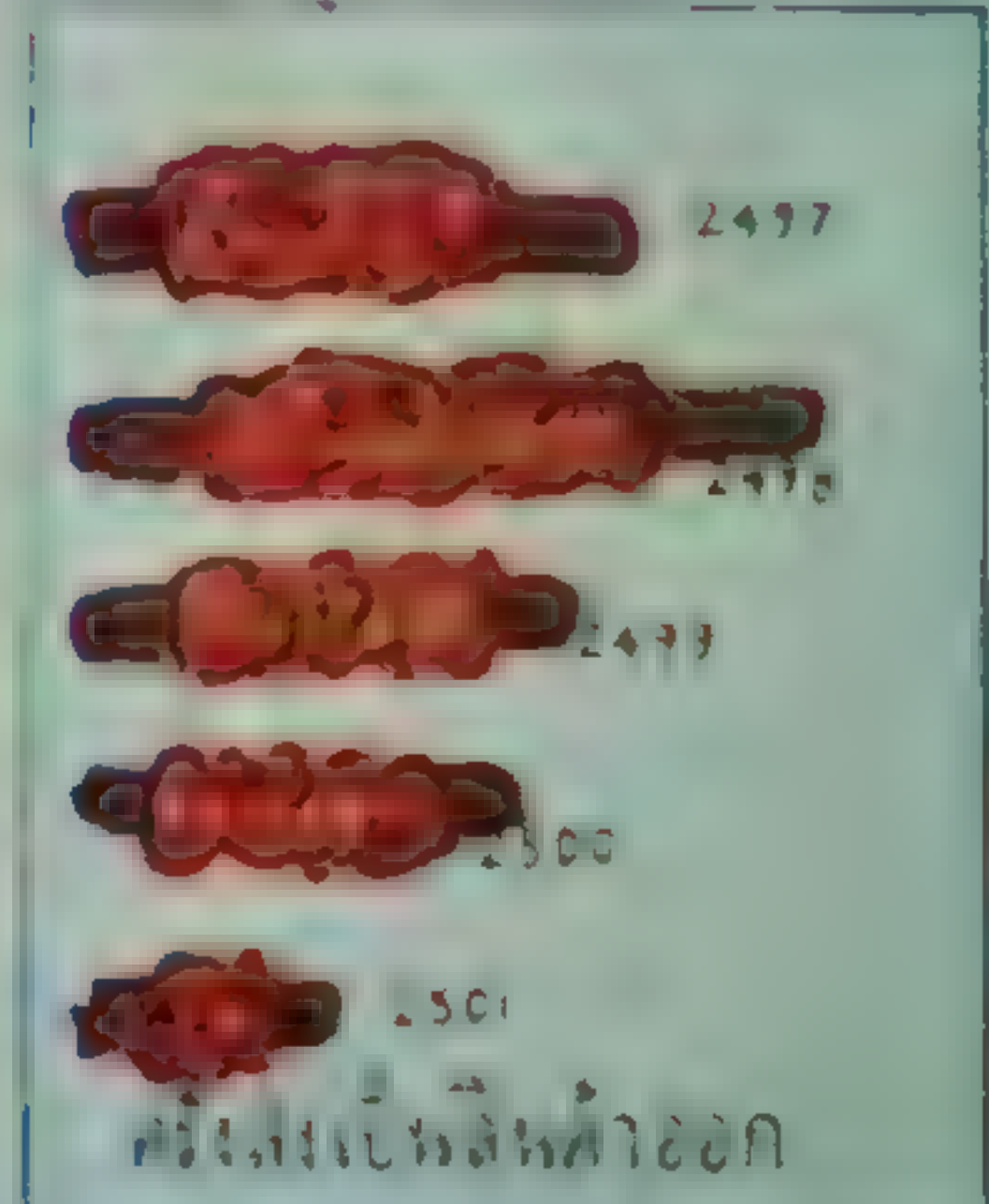

พื้นที่ปลูก
ไร่
ผลผลิต
ตัน
มูลค่า
ล้านบาท

พื้นที่
ไร่
ผลผลิต
ตัน
มูลค่า
ล้านบาท

พื้นที่ปลูก
ไร่
ผลผลิต
ตัน
มูลค่า
ล้านบาท

ไทย ผลิตภัณฑ์

- ข้าวโพด
- ข้าว
- มะพร้าว
- ชา
- กาแฟ
- มันสำปะหลัง
- พริก
- หอม
- กระเทียม
- โสม
- โรยหน้าตาล
- โรยหน้าปอ

พื้นที่
ไร่
ผลผลิต
ตัน
มูลค่า
ล้านบาท

△ โรงงานปั่นด้ายบ้านบัว เกิดได้มาจากความได้เปรียบของฝ้ายซึ่งสามารถเก็บเกี่ยวได้ตั้งแต่กลางพฤษภาคม ถึงต้นเดือนมิถุนายนของทุกปี

△ ไร่ฝ้ายบ้านกรวยสีม

ต้น แหล่งที่ทำการเพาะปลูกละอุนใหญ่ที่สุด ได้แก่ภาคกลาง
จังหวัดที่มีเนื้อที่ปลูกมากได้แก่ นครสวรรค์ สุโขทัย ประ-
จวบคีรีขันธ์ กาญจนบุรี และนครราชสีมา เป็นต้น (ดู
แผนที่ ๑ และผนวกที่ 34)

ละอุนเป็นสินค้าที่ส่งไปจำหน่ายยังประเทศญี่ปุ่น อเมริกา
และออสเตรเลีย เมื่อ พ.ศ. 2496 ละอุนส่งออกมีปริมาณ
21,567 เมตริกตัน

263. ขาสูป สินค้าของไทยอีกชนิดหนึ่งซึ่งเป็นที่นิยม
กันแพร่หลายในหมู่คนไทยมานานแล้วคือ "ขาสูป" ขาสูป
ใช้สับโดยนำมาบดเป็นชิ้นๆ หรือชิ้นแฉก หรือนำมาหั่น
ให้เป็นเส้นใช้เลี้ยวปนกับหมากพลู ขาสูปที่หั่นแล้วมีชื่อเรียก
ต่างๆ กันตามคุณภาพเช่น ขาดัง ขาจืด ขาเผือก และขาคูน
นอกจากนี้ขาสูปยังใช้เป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการปรุงยา
อีกด้วย (ดูผนวกที่ 35 และแผนที่ ๑)

ประเทศไทยมีเนื้อที่เพาะปลูกขาสูปทั่วประเทศในปีพ.ศ.
2496 จำนวน 338,298 ไร่ และผลิตใบชาได้ 49,812 ตัน
จังหวัดที่ทำการเพาะปลูกมากได้แก่จังหวัดเชียงใหม่ น่าน
เชียงราย ลำปาง หนองคาย และมหาสารคาม

264. อ้อย อ้อยเป็นพืชที่มีความสำคัญในทางการค้า
และอุตสาหกรรมของประเทศอย่างหนึ่ง คือผลิตน้ำตาล น้ำ
อ้อย นอกจากจะทำเป็นน้ำตาลแล้ว กากน้ำตาลที่เหลือยังใช้
ในการต้มกลั่นสุราได้ด้วย ส่วนชานอ้อยใช้เป็นเชื้อเพลิงและ
ทำกระดาษ

ประเทศไทยมีทั้งดินและอากาศเหมาะแก่การปลูกอ้อย
อย่างมาก และได้ปลูกกันทั่วไปทุกภาค เนื้อที่ปลูกอ้อย
ทั่วประเทศในปีพ.ศ. 2496 รวมทั้งสิ้น 515,770 ไร่ ผลิต
อ้อย 1,819,711 ตัน แต่เนื้อที่ปลูกอ้อยส่วนใหญ่อยู่ทางภาค
กลาง จังหวัดที่ทำการเพาะปลูกอ้อยมากได้แก่จังหวัดชลบุรี
อุบลราชธานี นครราชสีมา อุตรดิตถ์ ลำปาง และอุดรธานี
(ดูผนวกที่ 36 และแผนที่ ๑)

เราได้ส่งผลิตภัณฑ์ที่ได้จากอ้อยกือน้ำตาลออกไปจำหน่าย
ตามตัวเลขปริมาณสินค้าน้ำตาลส่งออกของกรมศุลกากรเมื่อ
พ.ศ. 2496 มีปริมาณ 3,038 เมตริกตัน โดยส่งไปยัง
มลายู บินัง สิงคโปร์ และญี่ปุ่น

265. มะพร้าว มะพร้าวเป็นพืชที่ชอบขึ้นอยู่แถบที่มี
อากาศอบอุ่น เช่น ประเทศไทย มะพร้าวนอกจากจะใช้เนื้อ
ในการประกอบอาหารหวานกลั่นแล้ว ส่วนต่างๆของมะพร้าว
ยังมีประโยชน์ได้อีก เช่นเนื้อมะพร้าวที่ตากแห้งแล้วกลั่น
เป็นน้ำมัน ใช้ในการทำสบู่ เทียนไข และเนยเทียม จน
มะพร้าวที่มีน้ำเหลือไหลออกมานำเอาไปทำน้ำตาล กาบมะ-
พร้าวใช้ทำเชือกที่เชิดรอกแก้ว ใบมะพร้าวเราใช้ทำร่ม

หรือสานเป็นภาชนะเครื่องใช้ ถังมะพร้าวใช้ทำไม้กวาด
แม้ที่สุดผงที่หลุดออกจากกบก็ยังใช้ทำเป็นเครื่องบรรจุผง
ได้ กะลามะพร้าวเขาใช้ทำกระดุม กระบวย และทะนาน
หรือไม่ก็นำไปเผาให้เกรียมหุบให้เกือบจะแข็ง ใช้เป็นถ่าน
จุดไอหิย ซึ่งเป็นส่วนประกอบในหมักกาดบ๊องกันไอหิย

พื้นที่ซึ่งใช้ปลูกมะพร้าวในประเทศไทย ตามรายงานที่
ได้รับจากกรมสถิติกรรรม มีรวม 37 จังหวัด มีเนื้อที่ปลูก
มะพร้าวรวมทั้งสิ้นเมื่อ พ.ศ. 2496 เป็นจำนวน 643,695 ไร่
มีต้นมะพร้าวเป็นจำนวน 18,982,246 ต้น ผลิตมะพร้าวได้
669,561,346 ผล จังหวัดที่ปลูกมะพร้าวมากได้แก่จังหวัด
สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช ประจวบคีรีขันธ์ บัตตานี
สมุทรสาคร และตราด (ดูผนวกที่ 38 และแผนที่ ๑)

มะพร้าวส่งเป็นสินค้าออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ โดย
ส่งออกเป็นเนื้อมะพร้าวแห้ง เนื้อมะพร้าวแห้งที่ส่งออกนั้น
ส่งไปยัง ปีนัง ซองกง หม่า อิดาลี สวีเดน และอังกฤษ

266. ถั่ว ถั่ว นอกจากจะใช้ทำเป็นเครื่องนึ่งห่มแล้ว
ส่วนต่างๆ ของถั่วยังใช้ในการทำอุตสาหกรรมอื่นๆ ได้อีก
เช่น ปลูกถั่วที่สันใช้ทำสำลี โคมเทียม หนังสือพิมพ์ เซลลูโลสยัด
กระดาษ และใช้ถั่วถั่วรูป เมล็ดของถั่วเขากลิ่นเป็นน้ำมัน
ใช้ในการปรุงอาหาร ทำเนยเทียม สบู่ และเทียนไข ส่วน
กากที่เหลือจากการกินน้ำมัน ใช้เลี้ยงสัตว์หรือทำเป็นปุ๋ยก็ได้
(ดูแผนที่ ๑ และผนวกที่ 42)

ถั่วที่เพาะปลูกกันในประเทศไทย มีอยู่ 2 พันธุ์ คือ
พันธุ์พื้นเมืองกับพันธุ์เขมร ในปีพ.ศ. 2496 ประเทศไทยมี
เนื้อที่เพาะปลูกถั่วทั่วประเทศรวม 254,060 ไร่ จำนวน
ถั่วที่ผลิตได้ 25,506 เมตริกตัน เนื้อที่เพาะปลูกถั่วส่วนใหญ่
อยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคกลาง จังหวัด
ที่ผลิตและปลูกถั่วมาก ได้แก่จังหวัดนครสวรรค์ สุโขทัย
เลย นครราชสีมา ชัยภูมิ และขอนแก่น

267. ปอ ปอที่ปลูกในประเทศไทยมีหลายชนิด และ
มีชื่อเรียกต่างๆกัน เช่น ปอกระแต ปอขี้ม่อน ปอขี้กรอก
ปอกระเจา ปอบ้าน ปอแก้ว ปอกระสา และปอเทือง ส่วน
ปอที่มีความสำคัญยิ่งกว่าปอชนิดอื่น ได้แก่ปอกระเจา ปอ
กระเจาเป็นปอชนิดที่มีเส้นใย และคุณภาพเหมาะสำหรับ
ใช้ในการทอเป็นกระสอบได้เป็นอย่างดี นอกจากจะใช้ทอ
กระสอบแล้ว เส้นใยปอกระเจายังเหมาะในการทำเชือกถัก
แห และอวนอีกด้วย (ดูผนวกที่ 43, 44, 45, 46, และ
แผนที่ ๑)

ในประเทศไทย การปลูกปอมีอยู่เกือบทุกภาคเว้นภาคใต้
ปอกระเจาปลูกกันมากแถบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ตั้งแต่จังหวัด
พิษณุโลกลงมาจนถึงจังหวัดอุบลราชธานี ปริมาณปอที่ผลิตได้

ในประเทศนำไปใช้ในการทดสอบ ส่วนปอที่เหลือส่งออกไปจำหน่ายที่สิงคโปร์ อองกง เซอร์มัน เบลเยี่ยม เนเธอร์แลนด์ และอเมริกา ปริมาณปอแก้วที่ส่งออกเมื่อ พ.ศ. 2497 มีปริมาณ 2,613 เมตริกตัน

268. พริกไทย พริกไทยใช้เป็นเครื่องเทศในการปรุงอาหารให้มีรสขื่น เช่นเดียวกับเครื่องเทศอื่นๆ เช่น ขมิ้น กานพลู กระวาน ลูกจันทน์ และดอกจันทน์

การปลูกพริกไทยในประเทศ แต่เดิมทำกันมากในจังหวัด จันทบุรี แต่หลังจากที่ถูกโรคพืชต่าง ๆ รบกวนและทำลายเสียหายอย่างหนักแล้ว แหล่งผลิตพริกไทยที่สำคัญที่สุดนี้ก็อยู่ในสภาพทรุดโทรมเรื่อยมา ตามรายงานของกรมกสิกรรม เมื่อ พ.ศ. 2496 ปรากฏว่าการปลูกพริกไทยทำการปลูกกันมากในจังหวัดภาคใต้ เช่น จังหวัดนครศรีธรรมราช สงขลา ภูเก็ต และชุมพร พ.ศ. 2496 เนื้อที่เพาะปลูกพริกไทยในประเทศมีรวมทั้งสิ้น 806 ไร่ ปริมาณพริกไทยที่ผลิตได้ในปีนั้น 140 เมตริกตัน

สถิติจำนวนเนื้อที่เพาะปลูกพริกไทย ซึ่งได้รับจากกรมกสิกรรมตั้งแต่ พ.ศ. 2491 ถึง พ.ศ. 2496

พ.ศ.	เนื้อที่ปลูกทั้งหมดคิดเป็นไร่
2491	567
2492	741
2493	680
2494	1,437
2495	—
2496	806

269. มุ่น (Kapok) มุ่นเป็นต้นไม้ขนาดกลาง ลำต้นสูงชะลูด มีผลตามกิ่งที่แตกออก นิยมปลูกกันตามบ้านและตามไร่นาทั่วไป “มุ่น” เป็นชื่อที่เรียกกันในภาคกลาง ส่วนทางภาคเหนือมีชื่อว่า “จ้าว” “จ้าวน้อย” หรือ “จ้าวสาย” ปัจจุบันพันธุ์มุ่นในประเทศไทยมีอยู่ 2 พันธุ์ คือพันธุ์พื้นเมืองกับพันธุ์โค หรือที่ชาวไร่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือเรียกว่า “พันธุ์เทศ” มุ่นทั้งสองพันธุ์นี้ มุ่นพันธุ์โคนับว่าเป็นที่นิยมปลูกกันมากในหมู่ชาวไร่มุ่น เพราะเป็นพันธุ์ที่ให้ผลได้ดีกว่า กล่าวคือพันธุ์พื้นเมืองให้ผลเล็กและผลไม่ดก โดยต้นหนึ่งจะให้ผลเป็นลูกมุ่นประมาณ 800 ผลต่อปี และเมื่อแห้งแล้ว 200 ผล จะแกะได้ปุย 1 กก. ส่วนพันธุ์โคให้ผลดกกว่าพันธุ์พื้นเมือง ทั้งขนาดของผลก็โตกว่าด้วย คือโคเป็น 2 เท่าของพันธุ์พื้นเมือง และ

ต้นพันธุ์โคให้ผลเป็นลูกมุ่นตัว 1,338-1,400 ลูกในหนึ่งปี เมื่อผลมุ่นแห้งแล้ว เทียว 85 ผลก็จะแกะได้ 1 กก. มุ่นพันธุ์โคที่ปลูกกันแพร่หลายอยู่ในเวลานี้ เป็นพันธุ์ที่นำมาจากสถานีทดลองในจังหวัดกำแพงเพชร ประเทศเขมรเมื่อปี พ.ศ. 2478 และได้นำมาปลูกที่สถานีกสิกรรม หัว จังหวัดจันทบุรี ต่อมาจึงได้ขยายการปลูกออกไปตามจังหวัดต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ประโยชน์ของมุ่นนั้นมีได้มีแต่เฉพาะในครัวเรือนเท่านั้น ยังให้ประโยชน์ทั้งในด้านการค้าและอุตสาหกรรมอีกด้วย คือปุยมุ่นใช้ทำเชือก กระดาษ ใช้ขัดพื้นนอน ทำเครื่องช้อน มุ่นลอย และหมันสำหรับตอกเรือ นอกจากนี้ส่วนอื่นๆ เช่น เมล็ดใช้กลั่นทำน้ำมัน ซึ่งใช้ในการปรุงอาหาร และทำสบู่ ส่วนกากของเมล็ดมุ่นที่เหลือจากการคั้นน้ำมัน ใช้เป็นอาหารสัตว์ (ดูผนวกที่ 45 และแผนที่ 9)

ในประเทศไทยมีการปลูกมุ่นกันทั่วทุกภาค แต่ภาคที่ปลูกมากได้แก่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และที่รองลงมาได้แก่ภาคเหนือ ซึ่งจังหวัดเหล่านั้นได้แก่ ชัยภูมิ บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ อุตรธานี ขอนแก่น มหาสารคาม ร้อยเอ็ด และกาฬสินธุ์ ส่วนทางภาคเหนือมีปลูกมากในจังหวัดลำปาง น่าน สุโขทัย ตาก กำแพงเพชร และพิจิตร

มุ่นของประเทศไทย เป็นสินค้าที่ส่งออกจำหน่ายยังต่างประเทศ และนำรายได้มาให้มีหลายล้านบาท ในปี พ.ศ. 2497 สินค้ามุ่นส่งออกคิดเป็นมูลค่า 15.6 ล้านบาท ตลาดที่สำคัญในต่างประเทศของมุ่นไทยได้แก่ สิงคโปร์ อเมริกา อองกง เนเธอร์แลนด์ ญี่ปุ่น เบลเยี่ยม ออสเตรเลีย มาเลเซีย ปีนัง นิวซีแลนด์ เขอร์มัน แคนาดา และสวีเดน-เซอร์แลนด์ สำหรับเมล็ดมุ่นก็เป็นสินค้าออกด้วยเหมือนกัน กล่าวคือในปี 2497 เมล็ดมุ่นส่งออกได้ 2,127.6 ตัน เป็นมูลค่า 3.7 ล้านบาท ตลาดที่สำคัญของเมล็ดมุ่นได้แก่ฮ่องกง ญี่ปุ่น และสิงคโปร์

270. ใบชา (Tea) ชาเป็นพืชที่มีกำเนิดเดิมอยู่ในประเทศจีน และในดินแดนระหว่างจีนกับอินเดีย ต่อมาญี่ปุ่นได้นำต้นชามาปลูกในประเทศของตนประชาชนในประเทศจีนและญี่ปุ่นได้นิยมดื่มน้ำชากันเป็นประจำจนกระทั่งปัจจุบันนี้ กรีนเมื่อคริสต์ศตวรรษที่ 17 พ่อค้าชาวฮอลันดาได้ซื้อใบชาจากอินเดียเข้าไปขายในยุโรป การดื่มน้ำชาจึงแพร่หลายไปในทวีปยุโรป

ใบชาได้จากต้นชาซึ่งเป็นต้นไม้พุ่มเตี้ย ต้นสูงประมาณ เมตรเศษ แต่ถ้าไม่คอยตัดยอดออกอาจจะสูงได้ 6-10 เมตร เมื่อถูกเก็บมาแล้วจะนำมาทิ้งแดดอ่อนๆ เพื่อให้ใบชาแห้ง

รูปที่ ๑ ต้น เตย - จันทน์ เป็นที่เลื่อม เช่นต้นกล้วยเป็นต้น

หรือมีละนั้นก็นำลงกั่วในกระทะ ใบชาแห้งเหล่านี้เขาใช้ชงกับน้ำร้อนรับประทาน ทางภาคเหนือของประเทศไทยเรียกใบชาว่า “เมี่ยง”

ต้นชาหรือต้นเมี่ยงในประเทศไทยเป็นพันธุ์เดียวกับชาในเกาะลังกา ซึ่งมีขึ้นอยู่มากมายตามป่าและตามเขาทางจังหวัดภาคเหนือ โดยเฉพาะในท้องที่จังหวัดเชียงใหม่ ใบชาหรือใบเมี่ยงนั้นนับว่าเป็นสินค้าพื้นเมืองที่สำคัญอย่างหนึ่ง สินค้าเมี่ยงหรือใบชาที่ส่งออกจากจังหวัดนี้ในปี พ.ศ. 2497 ส่งจำหน่ายได้ 269,570 กก.

ใบชายังมีที่เหมาะสมสำหรับเพาะปลูกได้อีกแห่งหนึ่ง คือทางภาคใต้ของประเทศไทย ซึ่งมีภูมิประเทศและอากาศเหมาะสมต่อการทำไร่ชามาก ได้แก่ที่อำเภอแคว้นจังหวัดนราธิวาส การปลูกชาในจังหวัดนี้เป็นชาจีน พันธุ์ได้มาจากกัวลาแลมเปอร์ ในมลายูเมื่อราว พ.ศ. 2463 แต่การปลูกก็มีได้จัดทำเป็นงานใหญ่ โดยไปเล็งเห็นเสียว่าการทำสวนยางพารามีรายได้ดีกว่า ใบชาที่ผลิตได้ในจังหวัดนี้ถึงแม้ว่าจะมีปริมาณน้อย แต่ก็ยังสามารถเป็นสินค้าส่งออกของจังหวัดได้อย่างหนึ่ง โดยส่งไปจำหน่ายตามจังหวัดต่าง ๆ ทางภาคใต้เกือบทุกจังหวัด และส่งมากรุงเทพฯ ด้วย

ใบชาที่ผลิตในประเทศไทยนั้น ถึงแม้ว่าจะมีทั้งทางภาคเหนือและภาคใต้ แต่ผลผลิตที่ได้เมื่อเทียบกับปริมาณใช้บริโภคภายในประเทศแล้ว นับว่ายังน้อยมาก และยิ่งในระยะหลัง ๆ มานี้ ปรากฏว่าประเทศไทยบริโภคใบชาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จะเห็นได้ว่าสินค้าใบชานำเข้ามีมูลค่าเพิ่มขึ้นทุกปี เช่น ในปี พ.ศ. 2497 มีมูลค่านำเข้า 20 ล้านบาท สินค้าใบชาที่ส่งเข้ามาในประเทศไทยนั้น ส่วนใหญ่มาจากลังกา อินเดีย ปีนัง สิงคโปร์ และฮ่องกง

271. กาแฟ (Coffee) กาแฟเป็นพืชที่มีกำเนิดเดิมอยู่ในประเทศ เอธิโอเปีย กรันในคริสต์ศตวรรษที่ 15 มีผู้นำต้นกาแฟเข้าไปปลูกในแคว้นอาระเบีย ซึ่งในไม่ช้าแคว้นนี้ก็กลายเป็นตลาดสำคัญตลาดแรกของการค้ากาแฟ

กาแฟเป็นต้นไม้ที่ชอบขึ้นในภูมิประเทศที่มีอากาศร้อน มีทางระบายน้ำสะดวก ใบกาแฟมีรูปร่างคล้ายใบกระดังงา ผลกาแฟออกตรงก้านใบเป็นผลกลมคล้ายผลพุทรา เมื่อสุกเต็มที่จะมีสีแดงเข้ม ในประเทศไทยตามรายงานของกรมกสิกรรม เมื่อระยะ 5 ปีที่ผ่านมา คือปี พ.ศ. 2491-2495 กาแฟมีปลูกกันในจังหวัดภาคใต้ ซึ่งได้แก่ พัทลุง ยะลา สงขลา ตรัง และสตูล ส่วนทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ มีที่จังหวัดจันทบุรี ต่อมาในปีพ.ศ. 2496 การปลูกกาแฟได้ลดน้อยลง เหลือเพียงจังหวัดสงขลาจังหวัดเดียว แต่เนื่องจากกาแฟเป็นพืชที่สามารถขึ้นได้ดีในประเทศไทย และเพื่อเป็น

การส่งเสริมให้มีการปลูกพืชชนิดนี้เพิ่มขึ้นอีกชนิดหนึ่ง กรมกสิกรรมซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่โดยตรงในเรื่องนี้ ได้ค้นคว้าทดลองนำพันธุ์กาแฟที่ดี และเหมาะสมกับประเทศไทย เช่นพันธุ์โรบัสตามาปลูก จากการประมาณผลผลิตของกรมกสิกรรมปรากฏว่าผลผลิตกาแฟมีปริมาณสูงขึ้นทุกปี ดังตัวเลขการประมาณผลผลิตของกาแฟดังนี้

สถิติแสดงปริมาณผลผลิตกาแฟซึ่งประมาณจากเนื้อที่เพาะปลูกได้ผล ตั้งแต่ พ.ศ. 2491 ถึง 2494

พ.ศ.	ปริมาณผลิต (ตัน)
2491	90
1492	56
2493	59
2494	66

ถึงแม้ว่าจะได้มีการเพาะปลูกกาแฟมาหลายปีก็ตาม แต่จำนวนที่ผลิตได้ก็ยังไม่เพียงพอต่อการบริโภคภายใน ซึ่งต้องใช้บริโภคถึงปีละประมาณ 2,000 ตัน ฉะนั้นกาแฟจึงยังไม่สามารถเป็นสินค้าส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศได้อย่างไรก็ตาม การผลิตกาแฟเพิ่มขึ้นอยู่บ้างบางปีเพื่อตลาดต่างประเทศ แต่แล้วปริมาณการซื้อเพิ่มจากต่างประเทศกลับสูงขึ้นอีกในปีพ.ศ. 2498 แสดงว่าความต้องการกาแฟมีเพิ่มมากขึ้น

272. มันสำปะหลัง (Tapioca or cassava) มันสำปะหลังหรือมันสำโรง เป็นพืชที่มีรกรากเดิมอยู่ที่ทวีปอเมริกาใต้ กรันเมื่อศตวรรษที่ 17 ชาวโปรตุเกสได้นำไปปลูกในอัฟริกา ลังกา และอินเดีย ต่อมาได้มีผู้นำเข้ามาในแหลมมลายูและชาว การปลูกมันสำปะหลังจึงได้ปลูกทั่วไปตามประเทศในแถบร้อน รวมทั้งประเทศไทย (ดูผนวกที่ 37 และแผนที่ 9)

มันสำปะหลัง เป็นพืชที่อยู่ในตระกูลอ้อย กล้ากอลักษณะลำต้นเป็นข้อ ๆ ไม่มีแก่น ใ้ในกลวง แต่อายุขึ้นกว่าอ้อย ต้นสูงประมาณ 2-3 เมตร พันธุ์ของมันสำปะหลังมีหลายพันธุ์ หัวมันสำปะหลังจะเกิดจากส่วนที่เป็นราก ซึ่งจะทำการขุดหัวเมื่อต้นมีอายุได้ 1 ปี ในพื้นที่เพาะปลูก 1 ไร่ จะขุดมันสำปะหลังได้อย่างสูงประมาณ 7,000 กก.

หัวมันสำปะหลังเป็นพืชที่มีแป้งอยู่ประมาณร้อยละ 40 นับว่าเหมาะสมสำหรับใช้เป็นอาหารในประเภทแป้งได้ นอกจากนั้นยังใช้ทำแป้งมันทำเม็ดสาธู และใช้เลี้ยงสัตว์ ปลูกกันในจังหวัดภาคใต้ ได้แก่จังหวัดสงขลา สุราษฎร์ธานี บัตตานี และพังงา ส่วนทางภาคตะวันออกมีที่จังหวัดชลบุรี

และระยอง จังหวัดชลบุรีนับว่าเป็นจังหวัดที่มีการปลูกมันสำปะหลังเป็นอาชีพที่สำคัญมากกว่าในจังหวัดอื่น และมีโรงงานทำแป้งมันสำปะหลังตั้งอยู่หลายโรง มันสำปะหลังที่ผลิตได้ในประเทศไทย นับเป็นสินค้าพืชไร่ที่สำคัญชนิดหนึ่งในตลาดต่างประเทศโดยได้ส่งออกไปจำหน่ายยังมลายา ปีนัง สิงคโปร์

สินค้าน้ำมันสำปะหลังที่ส่งไปจำหน่ายยังต่างประเทศ นอกจากหัวมันสำปะหลังแล้ว แป้งมันสำปะหลังก็นับว่าเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญไม่แพ้มันสำปะหลังดิบ กล่าวคือในปี พ.ศ. 2497 แป้งมันสำปะหลังส่งออกได้ 29,723 ตัน เป็นมูลค่า 58.5 ล้านบาท ตลาดต่างประเทศของสินค้าแป้งมันสำปะหลังไทย ได้แก่ มลายา สิงคโปร์ อินโดนีเซีย ใต้หวัน ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น เนเธอร์แลนด์ อังกฤษ อเมริกา ออสเตรเลีย ลังกา เคนมาร์ก นอร์เวย์ และแคนาดา

273. พริก (Chilli) พริกที่ปลูกในประเทศไทยมีหลายชนิด เช่น พริกขี้หนู พริกขี้หนู และพริกหยวก แต่การแบ่งชนิดของพริกตามกรรมวิธีการปลูกได้วางไว้ แบ่งพริกออกเป็น 2 ชนิด คือ พริกขี้หนูกับพริกใหญ่

การเพาะปลูกพริกมีปลูกกันทั่วไปในประเทศไทย ตามรายงานการสำรวจของกรมการเกษตรปรากฏว่าเมื่อปี พ.ศ. 2497 เนื้อที่เพาะปลูกพริกทั่วประเทศมีจำนวน 112,526 ไร่ และผลิตเป็นพริกเมื่อตากแห้งแล้วได้ 28,659 ตัน จังหวัดที่ทำการเพาะปลูกพริกมาก สำหรับพริกขี้หนูได้แก่จังหวัดพัทลุง ชุมพร และสุราษฎร์ธานี ส่วนพริกใหญ่มีปลูกมากในจังหวัดลำพูน นครราชสีมา ชัยภูมิ กาญจนบุรี และราชบุรี จังหวัดราชบุรีเป็นจังหวัดที่มีเนื้อที่เพาะปลูกพริกมากที่สุดในประเทศ แต่พริกแห้งที่ขึ้นชื่อและเป็นที่นิยมกันมาก ได้แก่ พริกที่ผลิตจากจังหวัดสมุทรสงครามที่ตำบลบางช้าง ซึ่งมีชื่อเรียกกันทั่วไปว่า “พริกแห้งบางช้าง” โดยมีลักษณะเมล็ดใหญ่ ผิวมัน และเผ็ดน้อย

ตลาดสินค้าพริกแห้งที่สำคัญของประเทศไทย ส่วนใหญ่อยู่ทางทวีปเอเชีย ซึ่งได้แก่สิงคโปร์ มลายา ลังกา อินเดีย ปากีสถาน ญี่ปุ่น ปีนัง อินโดจีน บอร์เนียว อินโดนีเซีย และเม้า นอกจากนั้นพริกแห้งของประเทศไทยยังส่งไปยังสหสาธารณรัฐอาหรับ และอิหร่านบ้าง (ดูแผนที่ 9 และแผนที่ 41)

274. หอม (Onion) หอมเป็นพืชในจำพวกผัก มีกลิ่นฉุน ใช้รับประทานได้ นอกจากนั้น ยังใช้แก้โรค “ตับปอดอักเสบ” และแก้โรคหวัดอีกด้วย

ในประเทศไทยพันธุ์หอมแบ่งออกเป็น 2 ชนิด ชนิดหนึ่งใช้รับประทานสดๆ ซึ่งเรียกว่า “หอมกลีบใบ” หอมชนิดนี้

เป็นพันธุ์ที่ได้มาจากต่างประเทศ ส่วนอีกชนิดหนึ่งใช้หัวรับประทาน และแบ่งเป็นหอมหัวใหญ่ กับหอมหัวเล็ก สำหรับหอมหัวเล็กขั้วแบ่งออกเป็นชนิดหัวสีขาว กับชนิดหัวสีม่วง แต่การปลูกกันนิยมปลูกหัวสีม่วงมากกว่า ถึงแม้ว่าหอมชนิดหัวสีขาวจะปลูกได้หัวโตกว่า (ดูแผนที่ 39 และแผนที่ 40)

การปลูกหอมในประเทศไทยมีปลูกกันทั่วทุกภาค แต่ภาคที่มีปลูกมากได้แก่ภาคกลางกับภาคเหนือบางจังหวัด ได้แก่ จังหวัดราชบุรี สมุทรสงคราม สมุทรสาคร เชียงใหม่ ลำพูน และเชียงราย ในปี พ.ศ. 2497 ปรากฏว่าเนื้อที่เพาะปลูกหอมทั้งประเทศมีจำนวน 47,605 ไร่ จังหวัดที่มีเนื้อที่เพาะปลูกหอมมากที่สุดในปี พ.ศ. 2497 ได้แก่ จังหวัดราชบุรี

สถิติแสดงจำนวนเนื้อที่เพาะปลูก และผลผลิตของหัวหอมตั้งแต่ปี 2495-2497

พ.ศ.	เนื้อที่เพาะปลูก (ไร่)	ปริมาณผลิต (ตัน)
2495	17,936	3,513
2496	17,963	3,745
2497	47,605	12,972

หอมแห้งเป็นสินค้าที่ส่งไปจำหน่ายในตลาดต่างประเทศที่ป็น มลายา สิงคโปร์ และฮ่องกง ในปี พ.ศ. 2496 ประเทศไทยส่งหอมแห้งเป็นสินค้าออกมีมูลค่า 2 ล้านบาท

275. กระเทียม (Garlic) กระเทียมเป็นพืชในจำพวกผักคล้ายกับหอม “กระเทียม” เป็นชื่อที่ใช้เรียกกันทั่วไปทางภาคกลาง ส่วนทางภาคเหนือเรียก “หอมขาว” ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเรียก “หอมเตี้ยม” และภาคใต้เรียก “หัวเทียม” กระเทียมมีกลิ่นเผ็ดร้อน ใช้เป็นเครื่องเทศในการปรุงอาหาร และใช้ผสมเป็นยาแก้ไข้ หรือแก้โรคลมจุกเสียดในท้อง (ดูแผนที่ 9 และแผนที่ 40)

กระเทียมที่เพาะปลูกในประเทศไทยมีพันธุ์เดียว ซึ่งเป็นพันธุ์พื้นเมือง การเพาะปลูกทำกันในจังหวัดภาคเหนือเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน และเชียงราย ส่วนทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคกลาง มีปลูกที่จังหวัดชัยภูมิ ราชบุรี สมุทรสงคราม และสมุทรสาคร ในปี พ.ศ. 2497 เนื้อที่เพาะปลูกกระเทียมทั่วประเทศมี 40,297 ไร่ และผลิตกระเทียมได้ 9,555 ตัน

จังหวัดที่ทำการเพาะปลูกกระเทียมมากที่สุดในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2497 ได้แก่ จังหวัดลำพูน โดยมีเนื้อที่เพาะปลูก 15,030 ไร่ ผลิตกระเทียมได้ 3,607 ตัน กระเทียมที่ผลิต

๑. ไม้มันสำหรับทำลวดรอกงาม
๒. เนื้อมันสำหรับหัดเคบโคเค็มที่กักขุดเอาหัวมันมาประกอบอาหารหรือทำแป้ง
๓. หัวมันสำหรับทำแป้งที่จะทำแป้งสาลีเข้าเครื่องขุดเปลือกและล้างจนสะอาด แล้วให้คนวางสู่เครื่องไม้
๔. แป้งที่ผ่านการไม้และอบให้แห้งแล้ว เตรียมเข้าเครื่องร่อน
๕. แป้งมันที่ร่อนละเอียดแล้ว บรรจุถุงเพื่อส่งออกจำหน่าย
๖. แป้งมันสำหรับหัดส่วเป็นสินค้าออก นับวันแต่จะเพิ่มทุนขึ้น ทำรายได้เข้าประเทศไทย...

[illegible]

ได้ในประเทศไทยยังผลิตได้มีปริมาณน้อย และเพียงแต่พอใช้บริโภคภายในเท่านั้น จึงไม่มีเหลือส่งเป็นสินค้าออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ ยิ่งกว่านั้น ในบางปียังต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศเข้ามาอีกด้วย ในระยะเวลาระหว่างปลายปีพ.ศ. 2496 จนถึงต้นปี พ.ศ. 2498 สินค้ากระเทียมแห้งได้ถูกห้ามนำเข้า จึงทำให้การผลิตกระเทียมในประเทศไทยมีปริมาณเพิ่มขึ้นกว่าเดิม

276. แมงลัก (Manglak) สินค้าที่จัดเข้าอยู่ในจำพวก ผัก นอกจากพริก หอม กระเทียม ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ยังมีพืชจำพวกผักอีกชนิดหนึ่งคือ “แมงลัก” แมงลักเป็น ต้นไม้พุ่มเตี้ย สูงประมาณ 3-2 ฟุต ใบคล้ายใบโหระพา น้ำมันซึ่งกลั่นจากใบแมงลักมีสีเหลือง ใช้ทำน้ำหอม และสบู่หอม เมล็ดแมงลักนี้ใช้รับประทานได้ โดยนำไปแช่น้ำ เมล็ดจะบานมีลักษณะคล้ายวุ้น นอกจากจะใช้รับประทานแล้วเมล็ดแมงลักยังใช้เป็นยาได้ด้วย

ต้นแมงลักสามารถปลูกได้ทั่วไปในประเทศไทย แต่ภาคที่ผลิตได้เป็นจำนวนมากได้แก่ภาคกลาง ในท้องที่จังหวัด นครสวรรค์ ลพบุรี สระบุรี นครปฐมและราชบุรี ส่วนทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มักจะปลูกกันเพื่องานนำใบมารับประทานเท่านั้น ส่วนเมล็ดมิได้สนใจว่าจะทำเป็นสินค้า โดยปล่อยทิ้งไว้เฉยๆ

ในจำพวกสินค้าเมล็ดพืชด้วยกัน เมล็ดแมงลักก่อนข้างจะเป็นพืชที่ได้รับความสนใจอย่างมากในวงการค้า และเมื่อหันมาพิจารณาระหว่างประเทศก็จะเห็นได้ว่า สินค้าเมล็ดแมงลักของไทยในตลาดต่างประเทศมีปริมาณส่งออกน้อยลงทุกปี คือในปี พ.ศ. 2496 ส่งออกไปได้ 76,511 กก. เป็นมูลค่า 211,486 บาท แต่ในปี พ.ศ. 2397 ส่งได้น้อยกว่า พ.ศ. 2496 ถึง 25,229 กก. และเป็นมูลค่าน้อยกว่า 164,678 บาท

277. บัว (Lotus) บัวมีหลายชนิด และมีชื่อเรียกต่างๆ กันตามชนิดของมัน เช่นบัวแดง หรือบัวกินสาข บัวผัน บัวหลวงและบัวชนิดอื่นๆ อีก ในบรรดาบัวเหล่านี้ บัวหลวงนับว่ามีประโยชน์กว่าบัวชนิดอื่นๆ ในด้านการค้า กล่าวคือ ดอกบัวหลวงเมื่อกลีบหลุดออกหมดแล้ว เหลือแต่ฝักซึ่งมีรูปร่างคล้ายไข่ ข้างในฝักมีเมล็ดใช้รับประทานได้ แต่เมล็ดบัวที่จะเป็นสินค้าส่งไปจำหน่ายต่างประเทศ จะต้องปล่อยให้ฝักแก่ เขาจะแกะเมล็ดออกนำไปตากแดดให้แห้ง เวลาจะใช้เป็นอาหาร จะต้องกะเทาะเอาเปลือกออกเสียก่อน

เมล็ดบัวหลวงที่ผลิตได้ในประเทศไทย มีมากทางภาคกลางกับบางจังหวัดทางภาคเหนือ และตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งจังหวัดในภาคดังกล่าวนี้ได้แก่จังหวัดนครสวรรค์ อุทัยธานี เพชรบูรณ์ สระบุรี พิจิตรและนครพนม

สินค้าเมล็ดบัวของประเทศไทย ที่ส่งไปจำหน่ายยังต่างประเทศในปี พ.ศ. 2497 เป็นมูลค่า 671,194 บาท เมล็ดบัวส่วนใหญ่ส่งไปยังฮ่องกง สิงคโปร์ อเมริกา ญี่ปุ่น และชวาบาส สินค้าเมล็ดบัวของประเทศไทยได้ส่งออกเพิ่มขึ้นทุกปี จึงเป็นที่น่าอินคิดว่าสินค้าเมล็ดบัวของประเทศไทย กำลังมีอนาคตอันสดใสยิ่ง

278. ขางพารา สินค้าไทยอีกชนิดหนึ่งซึ่งเป็นที่ต้องการอย่างมากในตลาดโลก ได้แก่ขางพารา ขางพาราอาจจะทำของใช้ได้ตั้งแต่ชนิดเล็ก จนกระทั่งสิ่งที่เป็นประโยชน์มาก ซึ่งจะขาดเสียมิได้ เช่น ใช้ช่างทำขางรถยนต์ ขางล้อเครื่องบิน ขางล้อรถจักรยาน ใช้ช่างกลั่นทำน้ำมันเบนซิน ฟองน้ำขางสำหรับทำนวมบุเก้อ ใช้ทำเสื่อกันฝน นอกจากนั้นยังใช้ทำของใช้เล็กๆ น้อยๆ ได้อีก เช่น ทำรองเท้า ทุบอัดลูกโป่ง และขางลบ

ขางพาราปลูกทางภาคใต้ของประเทศไทยทั้งหมด ก็ตั้งแต่จังหวัดนครศรีธรรมราชลงไป ส่วนในจังหวัดอื่นจะมีทำกันบ้างก็จังหวัดจันทบุรี ระยอง และตราด เนื้อที่ปลูกขางทั้งสิ้นประมาณ 2,000,000 ไร่ ผลิตขางได้ประมาณปีละ 100,000 ตัน (ดูผนวกที่ 62 และแผนที่ 9)

ขางที่ผลิตขึ้นในประเทศไทย เป็นสินค้าส่งไปยังญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา เมื่อพ.ศ. 2496 ประเทศไทยส่งขางออกมีปริมาณ 97,181 เมตริกตัน ซึ่งมีปริมาณน้อยกว่าปริมาณส่งออกของปี พ.ศ. 2495 ถึง 2,217 เมตริกตัน

45. คั้นขางพารา แสดงหญิงสาวสวนขางพาราภาคใต้คนหนึ่งกำลังกรีดยาง

ทรัพยากรประชากร

279. ทรัพยากรที่สำคัญยิ่งของประเทศ ทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของประเทศ คือประชากรหรือคนไทยแท้เอง ในขณะที่เราทำกิจกรรมการส่งเสริมการผลิต การบำรุงรักษา และการสงวนทรัพยากรป่าไม้ ที่ดิน น้ำ และแร่ธาตุนั้น เรามักจะลืมไปว่า คนก็เป็นทรัพยากรที่เราจะต้องผลิตบำรุงรักษา และสงวนรักษาเช่นเดียวกับทรัพยากรอื่นๆ อันที่จริงแล้วหากทรัพยากรคนไทยสูญสิ้นไปแล้ว การบำรุงรักษาทรัพยากรอย่างอื่นๆ ก็ไม่มีความหมายอะไร

ประเทศไทยเราเป็นประเทศหนึ่งที่ประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เป็นเหตุให้รัฐบาลและประชากรเองต้องร่วมมือกันผลิตผลจากทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อให้เพียงพอต่อการครองชีพ แต่ในขณะเดียวกัน จะต้องพิจารณาปรับปรุงคุณภาพของประชากรทั้งรุ่นเก่าและรุ่นใหม่ ให้เป็นทรัพยากรที่มีค่าแก่ประเทศและสังคม ให้มีคุณภาพทัดเทียมกับประชากรของประเทศอื่นๆ ก็มีความรู้ดี มีฝีมือดี มีความประพฤติดี และมีสุขภาพดี เพื่อให้เป็นกันรู้ดีสำหรับประชากรรุ่นแล้ว

เป็นความจริงที่ว่าประเทศสวีตเซอร์แลนด์นั้น ตั้งอยู่บนเทือกเขาแอลป์ เป็นที่กันดาร มีที่ดินสำหรับเพาะปลูกก็น้อยมาก แร่ธาตุที่จะใช้ในการอุตสาหกรรมก็ไม่มี แหล่งงานก็มีแต่เพียงงานเล็กน้อยซึ่งไม่มาก เพราะส่วนใหญ่อยู่ในรอบพิธีกรรมกับปลูกถั่วเหลือง น้ำจึงมีน้อยสำหรับผลิตพลังงาน แต่คนสวีตซ์ยังมีการครองชีพดี มีเศรษฐกิจดีกว่าหลายๆ ประเทศในยุโรป ถ้าเช่นนั้นเขามีอะไรเป็นทรัพยากรของประเทศ คนนั้นแหละ เป็นทรัพยากรของสวีตเซอร์แลนด์ เพราะเขามีความรู้ มีฝีมือในการอุตสาหกรรม และการเกษตรกรรม มีความประพฤติดี มีอนามัยดี ประเทศและประชากรส่วนรวมจึงเจริญรุ่งเรือง กล่าวกับไร่นาที่ได้รับการบำรุงรักษาอย่างดี จึงได้ผลดีในเมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว

แม้ว่าเรื่องทรัพยากรประชากรนี้จะเป็นามาสลุตท้ายของบรรดาบทต่าง ๆ ที่ว่าด้วยทรัพยากรของชาติ แต่ก็เป็นามาที่สำคัญที่สุด ก็คือทรัพยากรประชากรไม่ได้แล้ว ทรัพยากรอื่นๆ ก็คงดีไม่ได้

280. การกระจายของประชากร การกระจายของประชากร หมายถึงทำเลที่ประชากรอาศัยอยู่กันมาก ซึ่งอาจจะสังเกตได้จากความหนาแน่นด้วยเช่นเดียวกัน จะเห็นได้ว่าประชากรของประเทศไทยส่วนมากอาศัยลุ่มแม่น้ำและชายฝั่งทะเลเป็นที่อยู่ และแหล่งการครองชีพที่สำคัญซึ่งอาจแยก

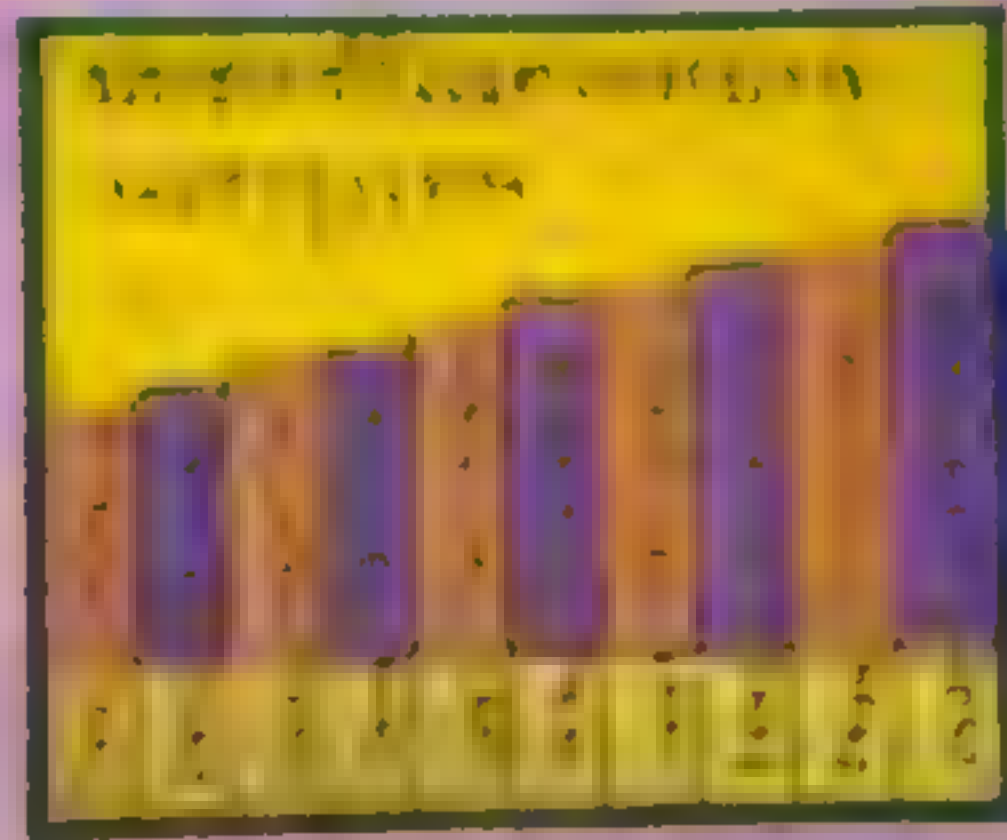
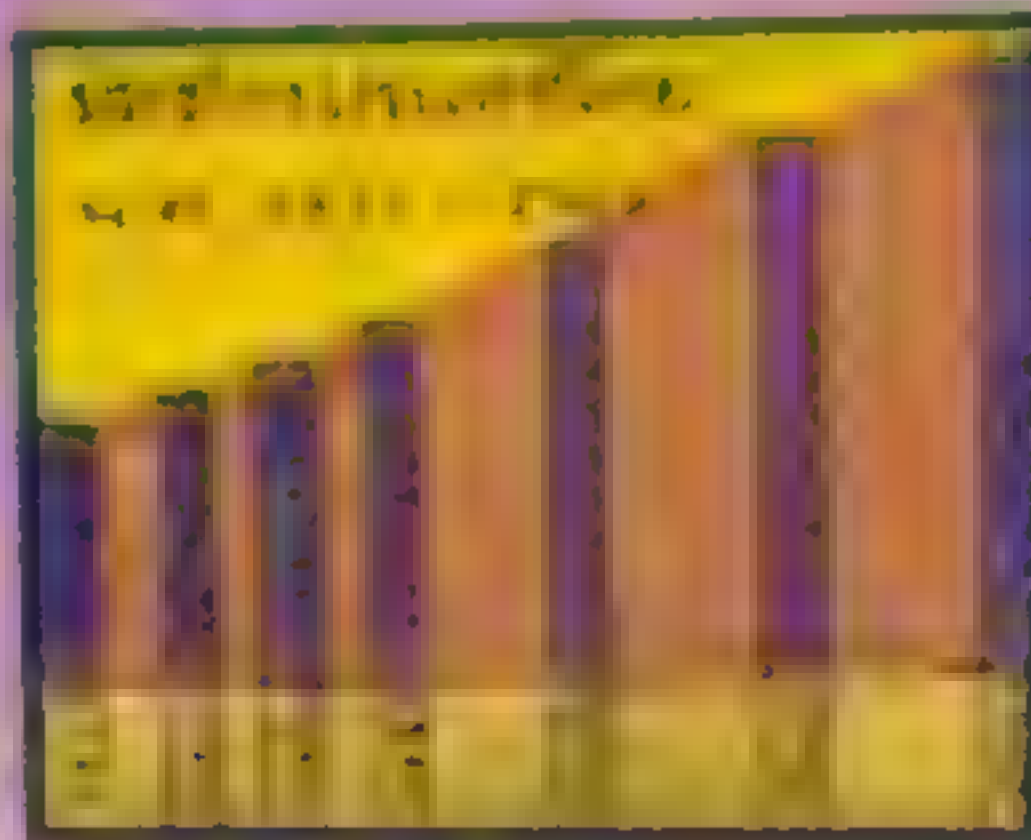

40. รูปหมู่บ้านในชนบท(แสดงความเบาบางของประชากร) ที่เห็นคือหมู่บ้านลุ่มน้ำเจ้าพระยา ริมแม่น้ำเจ้าพระยา จังหวัดนนทบุรี

ได้ดังนี้คือ :-

(1) บริเวณลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งเป็นที่รวมประชากรชาวมาไว้มาก ประมาณร้อยละ 30 ถึง 40 ของประชากรทั้งประเทศ ทั้งนี้เพราะที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นที่ราบลุ่มกว้างขวาง และอุดมสมบูรณ์มากสำหรับการทำนา นอกจากนั้นยังเป็นทำเลสะดวกต่อการครองชีพอย่างอื่น ๆ อีก น้ำก็มีมากตลอดปี ไม่เคยประสบกับความแห้งแล้งหรือความกั้นดารน้ำ ในสมัยที่การคมนาคมขนส่งทางถนนและทางรถไฟไม่เจริญ ชาวไทยในที่ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาได้อาศัยแม่น้ำและลำคลองเป็นเส้นทางขนส่งที่สำคัญ นอกจากจะเป็นอู่ข้าวอู่น้ำของชาวไทยด้วยกันแล้ว ยังเป็นอู่ข้าวอู่น้ำของประเทศเพื่อนบ้านอีกด้วย เพราะข้าวไทยที่เหลือใช้บริโภคภายในประเทศแล้ว ยังส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศได้ปีละประมาณ 1 ล้าน 5 แสนตัน ซึ่งส่วนใหญ่ส่งไปจากที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยานั่นเอง

(2) บริเวณลุ่มแม่น้ำมูลและแม่น้ำชี เป็นทำเลที่มีประชากรมาก นอกจากบริเวณลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาโดยแท้ที่กล่าวถึงกัน สำหรับที่ราบลุ่มน้ำทั้งสองนี้ปรากฏว่าที่

จังหวัด	ประชากร	คน/กม ²
กรุงเทพมหานคร	~10,000,000	~1,500
นนทบุรี	~1,500,000	~1,000
ปทุมธานี	~1,200,000	~800
พระนครศรีอยุธยา	~1,000,000	~700
สิงห์บุรี	~800,000	~600
อ่างทอง	~700,000	~500
ลพบุรี	~1,500,000	~400
สระบุรี	~1,200,000	~300
นครราชสีมา	~3,500,000	~250
ขอนแก่น	~2,500,000	~200
อุดรธานี	~2,000,000	~150
ชัยภูมิ	~1,500,000	~100
มหาสารคาม	~1,000,000	~80
ร้อยเอ็ด	~1,200,000	~70
ยโสธร	~800,000	~60
กาฬสินธุ์	~1,000,000	~50
สกลนคร	~1,200,000	~40
นครพนม	~800,000	~30
มุกดาหาร	~600,000	~20
บึงกาฬ	~500,000	~15
หนองคาย	~700,000	~10
เลย	~600,000	~8
หนองบัวลำภู	~500,000	~6
ขอนแก่น	~2,500,000	~200
อุดรธานี	~2,000,000	~150
ชัยภูมิ	~1,500,000	~100
มหาสารคาม	~1,000,000	~80
ร้อยเอ็ด	~1,200,000	~70
ยโสธร	~800,000	~60
กาฬสินธุ์	~1,000,000	~50
สกลนคร	~1,200,000	~40
นครพนม	~800,000	~30
มุกดาหาร	~600,000	~20
บึงกาฬ	~500,000	~15
หนองคาย	~700,000	~10
เลย	~600,000	~8
หนองบัวลำภู	~500,000	~6

ภาพนี้แสดงถึงทิวทัศน์ที่สวยงามของพื้นที่ไร่ ที่ไม่ไกลจากเขตอุทยานแห่งชาติ ปะนาอูร์ที่มีต้นตาลในบริเวณนี้
และยังมีพื้นที่ปลูกข้าวและพืชไร่อื่นๆ (ภาพนี้ถ่ายเมื่อเดือนธันวาคม และไม่ได้ถ่ายในวันเดียวกัน)

47. อาคารที่คับคั่งในจังหวัดพระนคร แสดงให้เห็นความหนาแน่นของประชากร

นั้นมีใช้ที่ราบกว้างขวางต่อเนื่องกันเป็นผืนเดียวเช่นที่ราบลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา แต่เป็นที่ราบที่กระเจากระจัดอยู่เป็นหย่อมเล็กหย่อมใหญ่บ้างตามลักษณะของภูมิประเทศ และการไหลผ่านของลำแม่น้ำชีและแม่น้ำมูล แต่เมื่อรวมกันแล้วก็เป็นที่ที่มากมายพอที่จะจุชาวเกษตรได้ไม่น้อยกว่า 5 ถึง 6 ล้านคน

(3) บริเวณที่ลุ่มแม่น้ำระหว่างหุบเขาทางภาคเหนือ เช่นจังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง แพร่ น่าน และแม่ฮ่องสอน เป็นต้น เพราะที่ลุ่มแม่น้ำเหล่านี้มีพื้นที่ซึ่งเกิดจากการตกตะกอนของดินที่ถูกน้ำชะมาจากภูเขา กว้างขวางพอที่จะปลูกได้มาก และดินมีคุณภาพดี ก็เป็นดินปนทราย ซึ่งเมื่อมีฝนตกหนักและน้ำท่วม ก็จะมีตะกอนใหม่มาทับถมเป็นการเพิ่มดินมีปุ๋ยให้แก่เนื้อดินทุกปี ดังนั้นที่ราบเหล่านี้จึงมีความสามารถในการรับรองประชากรได้มาก นอกจากนี้แล้วทางภาคเหนือยังมีทรัพยากรอย่างอื่นที่ส่งเสริม คือป่าไม้ และแร่ธาตุ

(4) บริเวณฝั่งทะเลโดยรอบอ่าวไทย เป็นที่ลุ่มที่มีประชากรอาศัยอยู่มาก เพราะตามชายฝั่งนั้นเป็นที่สะดวกต่อการครองชีพในการประมงและสัตว์น้ำ เพิ่มขึ้นจากการครองชีพทางเกษตร เช่นปลูกข้าวตามที่ราบปากแม่น้ำต่างๆ และการทำนาเกลือ นอกจากนี้หามฝั่งทะเลยังเป็นที่ซึ่งสะดวกต่อการคมนาคม และการใช้น้ำ ความสะดวกอันนี้จึงชักจูงให้คนอาศัยอยู่มาก ตามฝั่งทะเลมีเมืองอยู่หลายเมืองที่เป็นท่าเรือที่ดี และเป็นชุมทางหรือศูนย์การค้า โดยที่ไม่ต้องทำการ

ผลิตพืชผลอะไรเลย

(5) บริเวณสวนยาง สวนมะพร้าว และบ่อแร่ดีบุกทางภาคใต้ ซึ่งมักจะอยู่ใกล้กับชายฝั่งทะเลด้วยเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะชาวสวนยาง ก็มักจะอาศัยการขนส่งทางทะเลนั่นเอง อย่างไรก็ตาม ขณะนี้ทางหลวงแผ่นดินและทางรถไฟให้ความสะดวกต่อการขนส่งยางมากขึ้น ดังนั้น ตามทางคมนาคมดังกล่าวจึงมีสวนยางอยู่ทั่วไป และก็ส่งเสริมให้ประชากรได้อาศัยอยู่กันหนาแน่นตามแนวนั้นด้วย

(6) บริเวณภูเขาสูงและป่าไม้ทางภาคเหนือ เช่นบริเวณที่มีประชากรอาศัยอยู่น้อยมาก แนวหนึ่งคือภูเขาในจังหวัดแม่ฮ่องสอนลงมาถึงจังหวัดกาญจนบุรี ซึ่งเป็นป่ากันดารไม่มีทางคมนาคม และเป็นที่อยู่ของชนเผ่าเหล่านั้น เช่น กะเหรี่ยง แม้ว เข่า และมูเซอ เป็นต้น อีกแนวหนึ่งคือบริเวณภูเขาในจังหวัดน่านลงมาถึงจังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งมีสภาพคล้ายกันกับแนวที่หนึ่ง พวกชาวเขาเหล่านี้มีจำนวนไม่มากนักจริง แต่ได้ทำลายการเศรษฐกิจของชาติ โดยที่ตัวเองรู้เท่าไม่ถึงการณ์ โดยการถางป่า ทำไร่ เกื้อหาเลี้ยงชีพไปวันหนึ่งๆ แต่การถางป่านั้นทำให้ป่าไม้เสียหายมาก ผู้ที่เดินทางผ่านป่าทางจังหวัดแม่ฮ่องสอนแล้วจะเห็นได้ชัดเจนว่า ภูเขาบางลูกเกือบทั้งลูก ถูกพวกชาวเขาถางจนไม่มีต้นไม้ใหญ่ๆ อยู่เลยและเมื่อได้เพาะปลูกไปเพียง 2 หรือ 3 ปี ก็ย้ายทำเลไปถางในที่ใหม่ ขณะนี้รัฐบาลได้ควบคุมการถางป่าของชาว

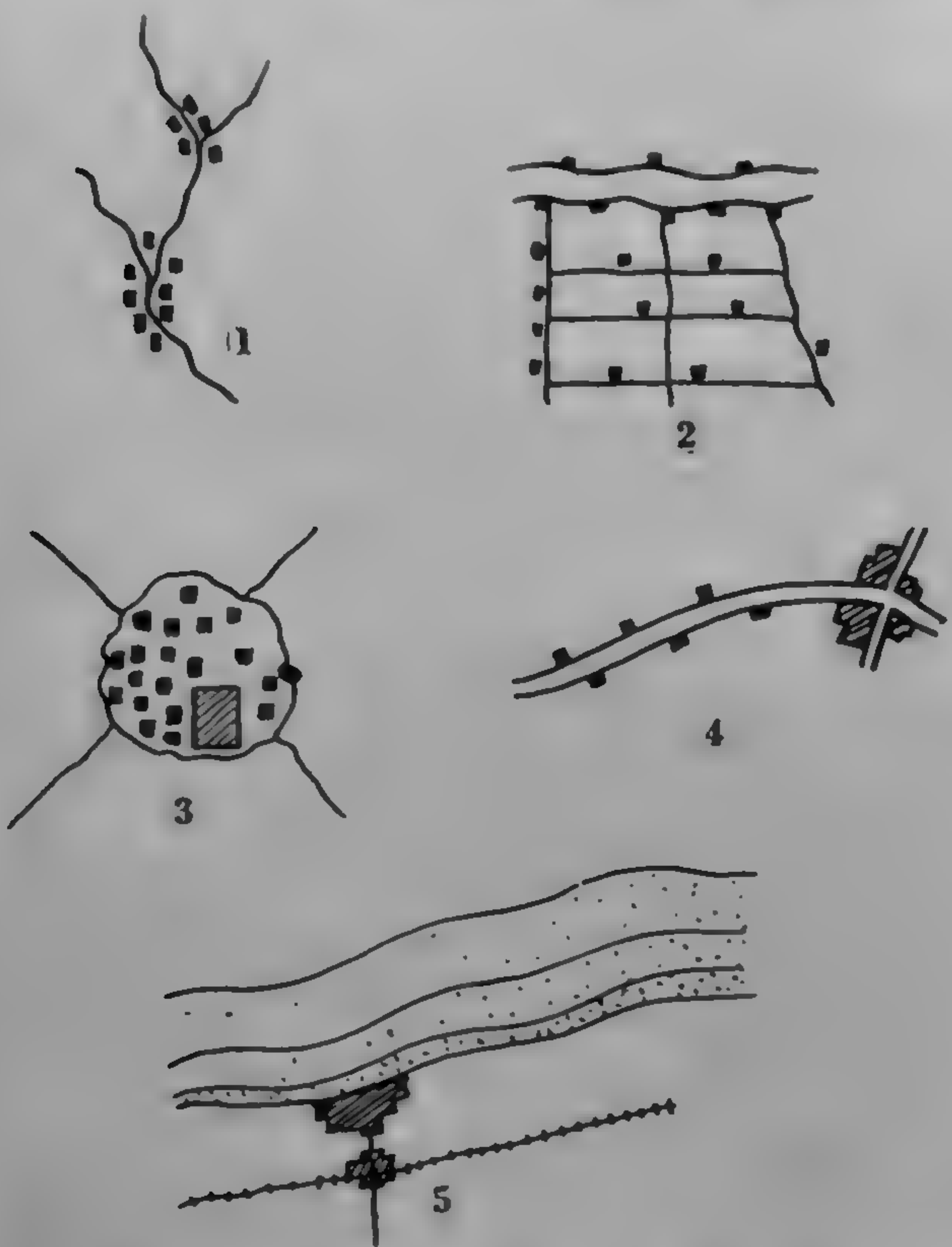

47. ก รูปอาคารสงเคราะห์ในจังหวัดพระนคร แสดงให้เห็นความหนาแน่นของประชากร จนรัฐบาลต้องจัดสร้างที่อยู่อาศัยให้ตามบริเวณชานเมือง

เขาแล้วและได้อบรมให้รู้หนังสือ และวิธีการเพาะปลูกที่ถูก
ต้องตลอดจนการเก็บสถิติสำมะโนครัวด้วย

281. ระเบียบของนิคม (Pattern of Settlement) ระเบียบ
ของนิคมย่อมแตกต่างกันตามสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีอิทธิพลอยู่
เช่นภูมิประเทศ การคมนาคม การใช้น้ำและการทำมาหากิน
สำหรับอิทธิพลเช่นนี้ หากจะนำมากล่าวโดยละเอียดคงจะทำ
ไม่ได้ จึงใคร่ยกตัวอย่างมาพิจารณาพอเป็นสังเขป

การตั้งนิคมตามอิทธิพลของภูมิประเทศ เช่นนิคมตาม
ชายฝั่งทะเลที่เป็นบริเวณน้ำตื้น เช่นจังหวัดชลบุรี เป็นต้น
จะเห็นได้ว่าหมู่บ้านมีระบบที่แปลกกว่าที่อื่น เพราะมีสะพาน
ยาวยื่นออกไปสู่ท้องทะเล สะพานขานนี้มีบ้านอยู่ทั้งสองข้าง
ของสะพาน บ้านเหล่านี้ปลูกอยู่ในน้ำทะเล สะพานเช่นนี้มี

แผนผังที่ 15. แสดงนิคมตัวอย่าง 1 ได้แก่หมู่บ้านตามหุบเขา
แถบที่เป็นจุดรวมของลำธารและแม่น้ำ 2 ได้แก่บริเวณที่ราบ
ที่มีคลองชลประทาน 3 ได้แก่กลุ่มหมู่บ้านทางภาคตะวันออก
ที่มีแม่น้ำหรือลำน้ำร่วมกัน และบริเวณเป็นที่ดอน
สูงๆ บริเวณรอบๆ ซึ่งมักมีน้ำท่วมถึง 4 ได้แก่หมู่บ้านตาม
ลำน้ำหรือริมน้ำหรือรถไฟ รวมทั้งที่เป็นชุมทาง อย่างที่เรื่อกัน
ทั่วไปว่าตลาด 5 ได้แก่ชายทะเลที่ใกล้กับเส้นทางคมนาคม
อาทิเช่น อำเภอระอ่ำ เป็นต้น

48. หมู่บ้านในหุบเขา อาศัยที่นาระหว่างภูเขา เป็นพื้นที่
เพาะปลูกข้าว และพืชผลต่างๆ บางแห่งก็ปลูกขึ้นไปบน
เชิงเขาด้วย

จำนวนมากมายและใช้แทนตรอกหรือถนนซอย (ดูแผนวก
ที่ 24)

รูปร่างของนิคมตามริมแม่น้ำ มักเป็นไปตามรูปร่างของ
แม่น้ำลำธาร เช่นพระนครและธนบุรี เป็นต้น ดังจะเห็นได้
ว่าศูนย์กลางเดิมของพระนครอยู่ที่พระบรมมหาราชวัง ใน
สมัยโบราณ การคมนาคมมักนิยมใช้แม่น้ำลำคลอง ดังนั้น
คลองที่ขุดขึ้นจึงขุดรอบพระบรมมหาราชวัง นอกจากจะใช้
เป็นทางคมนาคมโดยปกติแล้ว ยังเป็นอุปสรรคต่อการ
รุกรานของศัตรูอีกด้วย คลองอื่นๆ ซึ่งขุดตามหัวเมืองขึ้น
กับคลองชั้นในและมีคลองเชื่อมต่อ คลองต่างๆ กับไขแมง
มุม ต่อมาการสัญจรทางถนนเจริญขึ้น ระบบของถนนยิ่ง
เป็นไปตามรูปร่างของคลองที่มีอยู่แต่เดิมนั้นเอง สำหรับ
ศูนย์กลางการค้า มักจะอยู่ตามบริเวณที่เป็นแยกของแม่น้ำ
ลำคลอง แต่ในปัจจุบันมีตามแยกของถนนที่สำคัญ เพราะ
ทำเลเช่นนั้นเป็นทำเลปะกันได้โดยสะดวก และมีอาณาเขต
ที่จะติดต่อการค้ากันได้มาก หรือกว้างขวางกว่าทำเลที่แยกๆ
ในที่อื่น เช่น บางลำภู ประตูน้ำปทุมวัน บางรัก ห้าแยก
พลับพลาไชย และหัวลำโพง เป็นต้น

รูปร่างของนิคมทางเหนือ บางแห่งทำขึ้นตามความต้อง
การทางยุทธศาสตร์เหมือนกันไปด้วย เช่น จังหวัดเชียงใหม่
นอกจากจะอยู่ใกล้แม่น้ำปิง อันเป็นทางสะดวกต่อการ
คมนาคมแล้ว ยังได้เปลี่ยนแปลงให้ปลอดภัยจากการรุกรานอีกด้วย

นิคมตามทุ่งแม่น้ำในหุบเขาเป็นอีกแบบหนึ่ง ที่น้ำ
สรงเกิดก็ นิกมในหุบเขามักจะมีการปรับปรุงที่ดินสำหรับการ
การเพาะปลูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่นาตามรูปร่างของหุบเขา
และสาขาของลำธาร ซึ่งถ้าหากมองจากเบื้องบนแล้ว มี
ลักษณะคล้ายๆ นิ้วมือ และหมู่บ้านมักรวมกันอยู่ตอนล่าง
ของหุบเขา

นิคมของชนเผ่าทางภาคเหนือ มักเป็นนิคมตามเชิงเขา
เช่น พวกกะเหรี่ยงเป็นต้นที่นิยมอยู่ตามเชิงเขามากกว่าใน
ที่ลุ่ม เพราะตามเชิงเขาเป็นที่ซึ่งมีการระบายน้ำได้ดี ไม่มี
น้ำป่าท่วม และไม่มีอากาศหนาวจนเกินไป หากอยู่บนที่สูง
มากมักหนาวจัดในฤดูหนาว แต่ตามเชิงเขาเป็นที่ที่มีอากาศ
ถ่ายเทเสมอ ทั้งกลางวันและกลางคืน พวกชาวเขาไม่มี
ระเบียบของหมู่บ้านที่แน่นอนนัก

282. ความสามารถในการรับรองของที่ดิน ที่ดินเป็น
ทรัพยากรอันแรกๆ ที่ประชากรต้องอาศัยในการครองชีพ โดย
เฉพาะอย่างยิ่งในการเพาะปลูก เพื่อผลิตอาหารให้พอกับ
ความต้องการ นอกจากนี้ ที่ดินยังมีประโยชน์อย่างอื่นอีก
เช่นเป็นที่ปลูกสร้างบ้านเรือน เป็นที่ขุดค้นทรัพยากรใต้ดินที่
มีแร่ธาตุต่างๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการอุตสาหกรรม และ
เป็นที่สร้างเส้นทางคมนาคม เพื่อขนส่งสินค้าและประชาชน
(ดูผนวกที่ 3)

ความสามารถในการรับรองของที่ดิน (Carrying capacity)
คือ ความสามารถในการที่พื้นดินนั้นจะอำนวยให้คนเข้าไปทำ
มาหากินอยู่ได้มากหรือน้อย เพราะที่ดินแต่ละแห่งมีคุณภาพ
และทำเลดีไม่เท่ากัน มีภูมิอากาศแตกต่างกัน มีทรัพยากร
ในดินไม่เหมือนกันและไม่เท่ากัน ที่ใดสมบูรณ์ในสิ่งเหล่านี้
ก็จะจุคนได้มาก ก็มีคนอยู่หนาแน่น ที่ใดกันดารและ
ขัดสน ที่นั่นก็จะมีคนอยู่น้อย ตัวอย่างเช่น เกาะกรีนแลนด์
ของประเทศเดนมาร์ก ซึ่งมีอากาศหนาวจัด มีหิมะปกคลุม
อยู่ภายในเกาะตลอดปี ชาวเอสกีโมเท่านั้นที่อาศัยอยู่ตาม
ริมฝั่ง หากินด้วยการประมงตามริมฝั่ง ที่นาก็เพาะปลูก
อะไรไม่ได้ นอกจากมีสัตว์เลื้อยอยู่บ้างเล็กน้อย ตัวอย่าง
ที่อื่นก็มีอีก เช่นในใจกลางของทวีปออสเตรเลียเป็นต้นเป็นที่
แห้งแล้ง มีทะเลทรายกว้างใหญ่ ก็ทะเลทรายวิกตอเรีย
ที่ปลูกอะไรไม่ได้ อากาศแห้งแล้งและร้อน จึงไม่มี
คนอยู่อาศัย

สำหรับความสามารถในการรับรองของที่ดินบางแห่งนั้น
ถึงแม้ธรรมชาติจะมีอิทธิพลครอบงำ และจำกัดอยู่มาก แต่
คนอาจใช้ความรู้ความสามารถทางเทคนิคปรับปรุงที่ดินให้มี
ประสิทธิภาพดีขึ้นสำหรับการผลิต เช่นการใส่ปุ๋ยและการ
ชลประทาน ย่อมจะเพิ่มความสามารถในการรับรองของที่ดิน

ให้สูงขึ้นกว่าเดิม

ที่ดินบางแห่งแม้จะมีคุณภาพเลวสำหรับการเกษตร หรือ
ไม่มีทรัพยากรอยู่ใต้ดิน แต่ถ้าหากเป็นที่ดินในทำเลที่ดี เช่น
เป็นทำเลการค้า เป็นท่าเรือ เป็นศูนย์กลางการอุตสาหกรรม
หรือเป็นศูนย์กลางของการบริหารเป็นต้น ทำเลเช่นนี้มักตั้ง
อยู่ที่ชุมทางของการคมนาคม สะดวกต่อการขนส่ง ผลิตผล
หรืออาหารจากบริเวณใกล้เคียงเข้ามาเลี้ยงผู้คนในบริเวณนั้น
พื้นที่จึงมีความสามารถในการจุหรือรับรองคนได้มาก เช่น
จังหวัดพระนคร สิงคโปร์ ชองกง ลอนดอน และนิวยอร์ก
เป็นต้น

283. ความหนาแน่นของประชากร (Density of popula-
tion) ประชากรของประเทศไทยมีความหนาแน่นไม่สม่ำเสมอ
กัน แต่เปรียบเทียบความหนาแน่นนั้น ขึ้นอยู่กับความ
สามารถในการรับรองของที่ดินอย่างชัดเจน โดยเฉพาะที่ราบ
ลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งเป็นแหล่งเพาะปลูกข้าวที่อุดมที่สุด
ของประเทศ มีพื้นที่ราบกว้างขวางและมีดินดี ดังนั้นจังหวัด
อยุธยา และชัยนาท เป็นต้น จึงมีประชากรอยู่หนาแน่น
ประมาณ 187 คน และ 92 คนต่อหนึ่งตารางกิโลเมตร สำหรับ
จังหวัดพระนครและธนบุรีนั้น มีประชากรหนาแน่นมากที่สุด
เพราะมีทำเลดี เป็นชุมทาง เป็นท่าเรือ เป็นศูนย์กลางการค้า
และศูนย์กลางบริหารของประเทศ ดังนั้นจึงมีคนอยู่ประมาณ
1,455 คน และ 1,200 คน ต่อหนึ่งตารางกิโลเมตร (ดูผนวก
ที่ 3)

สำหรับจังหวัดที่ตั้งอยู่ในที่ซึ่งมีทรัพยากรในดิน เช่น แร่
ดีบุก ก็ทำให้จังหวัดมีรายได้สูง สามารถจุคนได้มาก เช่น
จังหวัดภูเก็ต มีคน 90 คน ต่อหนึ่งตารางกิโลเมตร นอก
จากนี้ จังหวัดที่ผลิตยางได้มากหลายจังหวัดทางภาคใต้ ก็จุ
คนได้มาก เพราะยางทำรายได้ให้แก่ประชาชนได้มาก เช่น
จังหวัดตรัง มี 47 คน จังหวัดนราธิวาส มี 59 คน จังหวัด
นครศรีธรรมราช มี 69 คน จังหวัดพัทลุง มี 70 คน และ
จังหวัดสงขลามี 73 คน ต่อหนึ่งตารางกิโลเมตร ซึ่งนับว่า
หนาแน่นพอสมควร (ดูแผนที่ 6)

284. เชื้อชาติ ถึงแม้ว่าจะมีคนถือสัญชาติไทยอยู่ใน
ประเทศไทยเป็นจำนวนมาก ก็ร้อยละ 94 ก็ตาม แต่ก็ยังมี
เชื้อชาติหลายเชื้อชาติปนกันอยู่ เชื้อชาติเหล่านี้ต่างก็มีขนบ
ธรรมเนียมประเพณีแตกต่างกันเล็กน้อย จากชาวไทย
ภาคกลาง ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ดังนั้นความรู้และความ
เข้าใจอันดีในเชื้อชาติเดิมของชาวไทยทั่วทั้งประเทศ ย่อมจะ
เป็นแนวทางทำให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างชาวไทยด้วยกัน
และย่อมจะทำให้เกิดความสงบเรียบร้อยในการปกครองท้อง
ที่ด้วย

49. ชนเผ่าทางภาคเหนือของประเทศไทยกลุ่มหนึ่ง กำลังชุมนุมพร้อมกันเพื่อช่วยกันเก็บข้าว

เชื้อชาติไทยที่สำคัญมีดังนี้คือ

1. ชาวไทยส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา มีอาชีพในการทำนา และมีกระจายทั่วไปจนถึงภาคใต้ ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เนื่องจากภาษาพูดมีสำเนียงและคำบางคำแตกต่างกัน จึงมักจำแนกชาวไทออกตามภาษาที่พูดก็มี เช่นชาวเหนือ ชาวอีสาน ชาวบักขี้ไต้ เป็นต้น (แผนที่ 7)

2. ชาวไทยอิสลามมีจำนวนราว 400,000 คน อาศัยอยู่ในจังหวัดภาคใต้เป็นจำนวนมาก กือในจังหวัดสตูล สงขลา ปัตตานี ชะลาและนราธิวาส ใช้ภาษามลายูพูดระหว่างชาวไทยอิสลามด้วยกัน แต่ก็สามารถพูดไทยได้ เพราะเขาเรียนหนังสือไทยตามพระราชบัญญัติการศึกษาของชาติ

3. ชาวกัมพูชา มีประมาณเกือบ 200,000 คน ส่วนมากอยู่ทางจังหวัดจันทบุรี ตราด สุรินทร์ บุรีรัมย์ และศรีสะเกษ

4. ชาวข่าหรือกู่ เป็นพวกที่อาศัยอยู่ทางภาคใต้ของที่ราบสูงโคราช กือตั้งแต่นครราชสีมาถึงอุบลราชธานี ใช้ภาษาพูดระหว่างภาษามอญและกัมพูชา

5. ชาวมอญ เป็นเชื้อสายเดิม ที่เข้าใจว่ามาจากทางประเทศพม่า ขณะนี้มีป็นอยู่ในจังหวัดภาคกลาง เช่น กรุงเทพฯ และธนบุรี และตามลุ่มแม่น้ำแควน้อยในจังหวัดกาญจนบุรี

6. ชาวกะเหรี่ยง เป็นพวกชาวเขาที่อาศัยอยู่ในแถบเทือกเขาสูงทางภาคเหนือของประเทศไทย ทางคั่นตะวันตกลงมาจนถึงทางตะวันตกของจังหวัดเพชรบุรี ใช้ภาษาพูดระหว่างกิบเตและมอ

7. พวกขานหรือเงี้ยว เป็นพวกที่มีเชื้อสายของชาวพม่า ในแคว้นขาน อาศัยอยู่ทางจังหวัดแม่ฮ่องสอนส่วนมาก เขาเรียกพวกขานอีกอย่างหนึ่งว่าไทใหญ่

8. ชนชาวเขาทางภาคเหนือมีหลายเผ่า เช่น พวกม้ง เข่า ขมุ มูเซอ อีเก้อ ขางแค ขางขาว แซ่ลี้ซอ และละว้า หรือลัวะ เป็นต้น เป็นชาวเขาที่มีอยู่จำนวนกลุ่มละไม่มากนัก ชาวเขาเหล่านี้ชอบทำไร่อยู่ตามเชิงเขา เช่นปลูกข้าวไร่ ข้าวโพด ข้าวฟ่าง ถั่วต่างๆ ยาสูบ เลี้ยงหมู เลี้ยงไก่และล่าสัตว์ รัฐบาลกำลังจัดสรรที่ดินให้อยู่เป็นหลักแหล่ง จะได้ไม่ต้องไปต่างไร่และทนหนาวเหมือนแต่ก่อน เพราะการเกษตรเลือกที่ทำไร่ใหม่ๆ อยู่เสมอ เป็นการทำลายป่าไม้ของชาติ ตำรวจตระเวนชายแดนเป็นผู้ช่วยเหลือสอนหนังสือไทยให้แก่ชนเผ่าเหล่านี้

9. ชาวจีนที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยมีอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ส่วนมากก็ได้ถือสัญชาติไทยแล้วทั้งนั้น เพราะคนจีนที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยมักยินดีถือเอาเป็นหลักแหล่ง เพื่อทำพาอาศัยทำอาชีพไปจนตลอดชีวิต เช่นเดียวกับคนไทยคนหนึ่ง ส่วนมากชาวจีนมีอาชีพในทางการค้า ซึ่งเป็นอาชีพที่ถนัด

10. ชาวอินเดียและปากีสถาน ส่วนมากเป็นพวกพ่อค้า มีความสามารถเป็นพิเศษในการค้าผ้า เพชรพลอยและเครื่องประดับตลอดจนเครื่องโลหะต่างๆ ส่วนพวกชั้นต่ำลงไปมักทำการเลี้ยงสัตว์และรีดนมขาย ตลอดจนการรับจ้างเป็นผู้เฝ้าขาม

11. ชาวเวียตนามหรือชาวญวน อาศัยอยู่ในจังหวัดพระนคร จันทบุรี ตราด และจังหวัดต่างๆ ทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย เช่นจังหวัดอุดรธานี หนองคาย และนครพนม เป็นต้น ส่วนมากนับถือศาสนาโรมันคาทอลิก มีอาชีพเป็นช่างฝีมือส่วนมาก เช่นถ่างรูป ตัดเสื้อ และตั้งร้านค้าต่างๆ

12. ชาวผิวขาวหรือชาวตะวันตก ได้แก่พวกที่มาจากยุโรปและอเมริกา ส่วนมากเป็นพวกนักการค้าที่มาตั้งบริษัทและห้างร้านใหญ่ๆ ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม ทำเหมืองแร่ทางภาคใต้ เป็นครูอาจารย์ และหมอสอนศาสนาเป็นต้น แม้จะมีจำนวนน้อย แต่ก็มียุทธิพลมากในด้านการเศรษฐกิจการเมือง และการสังคมต่อประเทศไทย เพราะพวกชาวตะวันตกเหล่านี้มาจากประเทศที่เจริญแล้วทั้งสิ้น และประ-

ประเทศไทยยังต้องติดตามเขาอยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม ในฐานะที่ประเทศไทยเป็นเอกราชมาแต่โบราณ ไม่เคยถูกพวกชาวตะวันตกเบียดเบียนให้เป็นเมืองขึ้น ดังนั้นความเกลียดชังพวกชาวตะวันตกจึงไม่มีในประเทศไทยเหมือนอย่างประเทศอื่นๆ ตรงข้าม ก็กลับรักษาสัมพันธไมตรีอย่างแน่นแฟ้นกับชาวตะวันตกได้ดีทุกชาติ

285. ประชากรและส่วนผสม เนื่องจากการสำรวจสำมะโนประชากรยังมิได้ให้ผลที่แน่นอนจนกว่าจะได้รวมยอดของทุกจังหวัด แต่การพิจารณาส่วนผสมของประชากรนั้น เราอาจทำได้จากผลของการสำรวจที่ผ่านมาแล้ว สำหรับการคาดคะเนของปี พ.ศ. 2500 นั้น มีส่วนผสมของประชากรไทยดังนี้ คือ

ไทย	18,585,000	คน
จีน	3,000,000	„
มลายู	670,000	„
กัมพูชา	185,000	„
เวียดนาม	25,000	„
อินเดียและปากีสถาน	60,000	„
มอญ	60,000	„
กะเหรี่ยง	60,000	„
ชาวตะวันตก	5,000	„
อื่นๆ	150,000	„
รวมทั้งประเทศ	22,800,000	„

ประเทศไทย โดยชื่อของประเทศไทยมีความหมายอยู่ชัดเจนแล้วว่า ไทย ก็ความอิสระเสรี ดังนั้นประเทศของเราจึงเป็นประเทศของผู้ที่ต้องการความเสรีมาอยู่ร่วมกัน

การที่ประเทศหนึ่ง มีประชากรหลายเชื้อชาติอยู่ร่วมกันเป็นชาติเดียว มีตัวอย่างมากมาย เช่น สหรัฐอเมริกา มีประชากร 177,128,000 คน (พ.ศ. 2502) ประกอบด้วยชาวผิวขาวที่มาจากยุโรปแทบทุกประเทศ ชาวอินเดีย ชาวจีน ชาวญี่ปุ่น ชาวแอฟริกา แทบทุกประเทศ แต่ทุกคนเรียกตนเองว่าชาวอเมริกัน ประเทศสวิตเซอร์แลนด์เป็นประเทศตัวอย่างอีกประเทศหนึ่งที่มีเชื้อชาติเยอรมัน อิตาลีและฝรั่งเศส แต่ทุกคนในประเทศถือว่าตนเป็นชาวสวิส

ชาวไทยเป็นคนที่มีความเป็นไทยแท้ตัว หรืออีกนัยหนึ่งไม่ยอมเป็นทาสแก่ใคร ไม่ว่าจะได้มาโดยทางเศรษฐกิจหรือการเมือง ดังนั้นชาวไทยเราจึงเข้มได้เต็มที่ เป็นประเทศที่เต็มไปด้วยความเข้มแข็งสลับซึ่งเข้าไปถึงเลือดเนื้อของเราเอง

ในอนาคตเราจะเห็นว่า ไม่มีประเทศใดที่จะประกอบขึ้นด้วยประชากรเพียงเชื้อชาติเดียว แม้เดียว เพราะทางเหนือของประเทศไทยนั้นมีมากกว่า 30 เผ่า จึงเป็นสิ่งที่น่า

ยินดีและน่าสังเกตว่า ทรัพยากรในประชากรของไทยมิใช่แต่จะมีจำนวนมากเท่านั้น แม้แต่เชื้อชาติก็มีหลายเชื้อชาติรวมกันอยู่ การรักษานขนบธรรมเนียมเดิมของแต่ละเผ่า และเชื้อชาตินั้นเป็นสิ่งที่ควรส่งเสริมอย่างยิ่ง

286. การเพิ่มจำนวนประชากร เมื่อปี พ.ศ. 2454 ประชากรของประเทศไทยมีเพียง 8,266,405 คน ในปี พ.ศ. 2500 มี 21,076,000 คน หรือมีประชากรเพิ่มโดยเฉลี่ยปีละประมาณ 280,000 คน หรือประมาณ 2% ต่อปี อย่างไรก็ตาม นักเศรษฐกิจของประเทศไทยมีความเชื่อมั่นว่า ประเทศไทยเรายังสามารถรับรองประชากรได้อีกมาก ก็ระหว่าง 40-50 ล้านคน โดยที่ไม่ทำให้เกิดความเดือดร้อน แต่อย่างไรก็ดี เป็นที่น่าสังเกตอยู่อย่างหนึ่งคือในปี พ.ศ. 2454 นั้น เฉลี่ยที่น่าสำหรับประชากรมีคนละ 1.2 ไร่ ในปี พ.ศ. 2490 เฉลี่ยคนละ 1.7 ไร่ และในปี พ.ศ. 2500 เฉลี่ยคนละ 1.5 ไร่ แสดงว่าในปีหลังๆ นี้ที่น่าโดยเฉลี่ยกับจำนวนประชากรกลับมีมากขึ้น หากการขยายที่นาต่อไปอีกให้พอดีเลี้ยงประชาชนได้ประมาณ 50 ล้านคน ต้องบุกเบิกที่ให้มีถึง 85,000,000 ไร่ หรือประมาณ 26% ของเนื้อที่ประเทศ ซึ่งถ้าหากรัฐบาลจะกำหนดให้มีที่ดินเพาะปลูก 50% และป่าไม้ 50% แล้วยังเหลือที่สำหรับปลูกพืชอย่างอื่นอีกประมาณ 24% ดังนั้นแม้ประเทศไทยจะต้องเร่งการเกษตรเป็นอาชีพหลักอยู่ต่อไป ชาวไทยก็ยังมีฐานะที่จะเลี้ยงตัวเองได้ เช่นเดียวกับในเวลาปัจจุบันนี้ นั่นหมายความว่า เราอาจส่งเสริมทรัพยากรประชากรให้มีจำนวนมากได้ถึงสองเท่าของปัจจุบัน สำหรับที่ดิน 24% ของที่นาที่ประเทศนั้น หากประชากรชาวไทยต้องการมีการครองชีพดีแล้ว ต้องพยายามปรับปรุงให้เป็นที่ดินซึ่งสามารถผลิตผลได้สูงสำหรับประชากรที่เพิ่มขึ้นอีกถึง 25 ล้านคน โดยเลือกเอาการเลี้ยงสัตว์ เลี้ยงปลา และผลิตพืชที่มีราคาสูงสำหรับจำหน่ายในต่างประเทศได้ด้วย

287. การสังคมสงเคราะห์ เราขอมองเห็นได้ว่าทรัพยากรประชากรมีความสำคัญเพียงใด หากทรัพยากรประชากรมีคุณภาพดีแล้ว แม้ทรัพยากรอย่างอื่นจะขาด หรือหาได้ยากประเทศก็ยังเจริญได้ ประเทศสวิตเซอร์แลนด์เป็นประเทศตัวอย่างที่ถือว่าทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของประเทศ คือ ประชากร เพราะประเทศตั้งอยู่ในบริเวณภูเขาทั้งนั้น แต่คนมีคุณภาพดี มีความรู้ มีฝีมือ และมีสุขภาพดีทั้งทางร่างกายและจิตใจ ชาติจึงอาศัยเป็นรากฐานสร้างความเจริญด้วยการอุตสาหกรรม

รัฐบาลมีความพยายามอย่างยิ่ง ที่จะผลิตประชากรที่มีร่างกายและสุขภาพสมบูรณ์ เพราะจะทำให้เพิ่มกำลังงานและการเศรษฐกิจให้แก่ประเทศ ดังนั้น ความเอาใจใส่จึง

กระทำตั้งแต่เริ่มเกิด ดังจะเห็นได้จากกิจการส่งเสริมมารดา และเด็ก เพื่อให้เด็กมีคุณภาพดีมาแต่เล็ก เมื่อเด็กมีสุขภาพดี แล้วการฝึกอบรมให้เป็นพลเมืองดีในขั้นต่อไปย่อมทำได้ง่าย

อัตราการเกิดของเด็กไทยเพิ่มขึ้นทุกปี ในปี พ.ศ. 2489 มีคนเกิด 411,835 คน หรือ 1000 ละ 23 คน ในปี พ.ศ. 2498 มีคนเกิด 694,583 คน หรือ 1000 ละ 35 คน เมื่อปี พ.ศ. 2472 คนไทยมีอายุขึ้นโดยเฉลี่ยคนละ 32 ปี สำหรับชาย และ 37 ปี สำหรับหญิง ต่อมาเนื่องจากการรักษาสุขภาพอนามัยของชาวไทยดีขึ้นและการศึกษาดีขึ้น จึงทำให้อายุขึ้น กว่าเดิม ในปี พ.ศ. 2490 ปรากฏว่าผู้ชายไทยมีอายุขึ้นเฉลี่ย 49 ปี และหญิง 51 ปี อย่างไรก็ตามก็แสดงว่าหญิงมีอายุขึ้นกว่า ชายเล็กน้อย อาจเป็นเพราะหญิงไม่ทำงานตรากตรำมากเท่า ชาย และไม่ดื่มสุราหรือของมีเมาจึงทำให้สุขภาพดีกว่าชาย

การปราบปรามโรคภัยไข้เจ็บ เป็นงานที่สำคัญอย่างหนึ่ง ในการส่งเสริมคุณภาพของประชากร สำหรับโรคที่ทำให้เกิด การล้มตายมากมีตามลำดับดังนี้คือ โรคเด็กที่ทำให้เสียชีวิต แต่ยังไม่ถึงวัยเจริญวัย วัณโรค ภาวะอาหาร และลำไส้ ปอดบวม ท้องร่วง การคลอดผิดปกติ อุบัติเหตุและยาพิษ โรคหัวใจและไขว้หัวใจใหญ่ สำหรับโรคระบาดนั้นเกิดขึ้นเป็น ครั้งคราว ส่วนมากเป็นโรคระบาดในประเทศอื่นคือ ฝีดาษ อหิวาตกโรค และกาฬโรค เป็นต้น นอกจากการควบคุมโรค ต่างๆ ดังกล่าวแล้ว ทางราชการยังพยายามควบคุมคุณภาพ ของอาหารและการใช้ยาของประชากรด้วย เพื่อประโยชน์ ของประชากรเอง

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งที่สำคัญ ก็คือการหาที่อยู่อาศัยให้แก่ ประชากร โดยเฉพาะที่อยู่ภายในเมืองใหญ่ๆ เช่น พระนคร เป็นต้น เพราะการไม่มีที่อยู่เป็นปัญหาทางเศรษฐกิจและการ สังคม ซึ่งอาจก่อความเดือดร้อนกระทบกระเทือนไปยัง ประชากรส่วนใหญ่ นอกจากนี้ได้แก่การปราบปรามอันธพาล หรือคนที่มีนิสัยเสียแล้ว เมื่อนำมาอบรมให้ดีขึ้น ตลอดจน เก็บชาวชนที่ถูกละทิ้ง มาเลี้ยงดูและให้การศึกษา

288. ศาสนา

(1) ศาสนาในประเทศไทย การนับถือศาสนาเป็น ความจำเป็นสำหรับสังคมของมนุษย์ทั่วไป เพราะศาสนาเป็น อุปกรณ์ที่จะช่วยอบรมจิตใจให้คนประพฤติดี เพื่อที่จะรักษา ความสงบสุขในชุมชน ในประเทศไทยมีศาสนาที่สำคัญ หลายศาสนา และบางศาสนาก็มีสาขาหรือนิกายแยกออกไปอีกคือ ศาสนาพุทธ ซึ่งเป็นศาสนาประจำชาติไทย ศาสนา อิสลาม ศาสนาคริสต์ เหล่านี้เป็นศาสนาหลักของชาวไทย จำนวนมาก และศาสนาปลั๊กย่อยที่ยังนับถือกันเป็นส่วนน้อย ก็คือศาสนาพราหมณ์ เต๋า และลัทธิต่างๆ ที่ถือเอาภูตผีและ

เทวดาเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ควรแก่การนับถือกราบไหว้ก็ยังมีอยู่ เหมือนกัน

(2) พระพุทธศาสนาในประเทศไทย ชาวไทยส่วน ใหญ่ประมาณร้อยละ 94 นับถือพระพุทธศาสนา และ การค้นคว้าทางประวัติศาสตร์ยืนยันว่าศาสนานี้แพร่เข้ามาใน ประเทศไทยก่อน พ.ศ. 500 ซึ่งในสมัยนั้นประเทศไทยยัง เป็นดินแดนของชนชาติละว้า ซึ่งมีนครหลวงอยู่ที่เมืองทวารวดี (จังหวัดนครปฐม)

พระพุทธศาสนาหลักธรรมต่างๆ ได้เข้ามาในประเทศไทยรวม 4 ยุคหรือสมัยด้วยกัน ซึ่งแต่ละสมัยก็มีร่องรอยไว้อย่างหนึ่ง แตกต่างกับยุคอื่น และในปัจจุบันร่องรอยนั้นเป็นประโยชน์ มากต่อการศึกษา การศาสนา และการทัศนารอย่างยิ่ง คือ ยุคที่ 1 เป็นยุคของลัทธิหินยานอย่างเถรวาท มีโบราณ วัตถุที่เป็นร่องรอยแสดงไว้ที่พระปฐมเจดีย์คือศิลาจารึก เป็น รูปพระธรรมจักร และพระธรรมเป็นภาษามคธ

ยุคที่ 2 ลัทธิมหายาน สมัยที่พวกศรีวิชัยเข้ามาแพร่ ศาสนา และสร้างเจดีย์ เช่นพระมหาธาตุเมืองไชยา และ พระมหาธาตุเมืองนครศรีธรรมราช (องค์เดิม) รวมทั้งพระ พุทธรูปและพระโมฬีศัตว์ซึ่งขุดได้จากจังหวัดภาคใต้ ซึ่งมี จารึกเป็นภาษาสันสกฤต

ยุคที่ 3 ลัทธิหินยานอย่างพุทธาม ราว พ.ศ. 1300 ใน ตอนนั้นพม่ามีอำนาจปกครองประเทศไทย และมีราชธานีที่ พุกาม ได้สร้างพระพุทธรูปขึ้นเป็นจำนวนมาก และมีรูป ร้างแตกต่างกับยุคอื่น พบมากทางภาคเหนือของประเทศไทย

ยุคที่ 4 ลัทธิลังกาวงศ์ ราว พ.ศ. 1696 ลังการุ่งเรืองมาก ประเทศไทยเลื่อมใส จึงส่งพระภิกษุไปบวชตามลัทธิใหม่ แล้วมาตั้งคณะที่นครศรีธรรมราช สร้างพระมหาธาตุขึ้นมีรูป ร้างเหมือนสถูปของลังกา

(3) ศาสนาคริสต์ในประเทศไทย ศาสนาคริสต์ใน ประเทศไทยมีอยู่ 2 นิกาย คือ ศาสนาโรมันคาทอลิก และ โปรเตสแตนต์ สำหรับนิกายโปรเตสแตนต์มีอยู่หลายนิกาย ย่อยๆ คือ นิกายเมธอดิสต์ นิกายอังกฤน นิกายเซเวน- เดย์แอดเวนติสต์ นิกายแบพติสต์และนิกายหอสังเกตการณ์ เป็นต้น ส่วนใหญ่ของศาสนาคริสต์มีอยู่ทางภาคเหนือและ ตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย มีพวกบาทหลวงและ หมอสอนศาสนาไปเผยแผ่อยู่มาก และตั้งโรงเรียนให้การศึกษา ตั้งโรงพยาบาลรักษาโรคต่างๆ นับว่าเป็นองค์การ ศาสนาที่ส่งเสริมความเจริญ และการครองชีพให้แก่ชนชาว ไทยด้วย ส่วนมากของชาวคริสต์ในประเทศไทยมักมีเชื้อสาย เป็นชาวจีนซึ่งรวมกันมีประมาณ 80,000 คน

(4) ศาสนาอิสลาม ศาสนาอิสลามเป็นศาสนาของ

หมู่ชนมุสลิมในประเทศไทย มีพระอัลลอฮ์ เป็นพระเจ้าที่เคารพสูงสุดของศาสนา และจะเคารพบูชาธรรมชาติอีกไม่ได้ ไม่มีชื่อกลาง ไม่มีวัด ไม่มีการบวช เพราะมุสลิมทุกคนเป็นสงฆ์อยู่แล้ว ไม่มีวันพระ แต่วันศุกร์ถือว่าเป็นวันมาฆบูชา ร่วมกันนมัสการพระอัลลอฮ์ และเทือความสามัคคีชาวมุสลิมทุกคนเป็นคนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ทั้งนี้จะเห็นได้ชัดจากกลุ่มชนมุสลิมทั้งทางภาคกลาง และภาคใต้ของประเทศไทย จังหวัดที่มีผู้นับถือศาสนาอิสลามมากคือ บัตตานี สตูล นราธิวาส ยะลา และสงขลา ชาวมุสลิมในประเทศไทยรวมกันไม่น้อยกว่า 400,000 คน

(5) ศาสนาพราหมณ์ เป็นศาสนาของชนชาติอริยะในประเศอินเดีย มีพระพรหมเป็นเทวดาผู้ยิ่งใหญ่ที่สร้างโลกขึ้น และสามารถบันดาลสิ่งต่างๆ ให้แก่มนุษย์ได้ ศาสนาพราหมณ์มีชื่ออยู่มากมาย ซึ่งจะเห็นได้จากหนังสือพระราชพิธี 12 เดือน เป็นศาสนาที่คนไทยจำนวนมากยังนับถือคู่กันไปกับศาสนาพุทธ จนบางครั้งไม่สามารถจะแยกออกได้ว่าพิธีที่ปฏิบัตินั้นเป็นของพราหมณ์หรือของพุทธศาสนา เพราะทั้งสองมีหลักการไม่ขัดกันทางปฏิบัติ

(6) ลัทธิเต๋า ความจริงลัทธิเต๋าก็ไม่ผิดอะไรกับพวกพุทธศาสนา เพราะบรรพบุรุษของเต๋าคือนั่งหม่นก้ำเหลียงถือกลองทำเช่นเดียวกับของพุทธศาสนา มีวัดและมีโบสถ์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์อันเป็นที่นับถือของพวกเต๋ามีหลายอย่าง รวมทั้งพระอิศวรหรือเจ็กเซียนฮ่องเต้ นอกจากนี้ยังนับถือฟ้าดินและวิญญาณอีกด้วย ส่วนใหญ่ของชาวจีนในประเทศไทยรวมทั้งคนไทยที่มีเชื้อสายจีนก็ยังนับถือตามลัทธิของเต๋าคือ

(7) ลัทธิต่างๆ นอกจากศาสนาที่กล่าวแล้วยังมีลัทธิต่างๆ อีกมากที่คนไทยบางเวลาบางแห่งยังนับถือกันอยู่ คือ มีพุทธ มี วิญญาณและเทวดา ลัทธิเหล่านี้มักนับถือกันในประเทศที่เจริญแล้วและยังไม่เจริญ เช่นชนเผ่าตามป่าเขา เป็นต้น ในกลุ่มชนที่เจริญแล้วเช่นในจังหวัดต่างๆ ก็ยังนับถือพระภูมิเจ้าที่และรุกขเทวดา จนกระทั่งมีการสร้างศาลพระภูมิ หรือศาลเจ้าก้นขึ้นในบริเวณใกล้ต้นไม้ใหญ่ๆ เป็นต้น

(8) ศาสนากับการเศรษฐกิจ นอกจากด้านการสังคมแล้ว การศาสนายังเกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจของประเทศอยู่ไม่น้อย เช่นการสร้างวัดวาอาราม เป็นต้น ต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนไม่น้อย แต่ความศรัทธาของประชาชนก็มีมาก เพราะวัดเป็นแหล่งของการศึกษาที่สำคัญของประเทศ นอกจากนี้การศาสนายังได้สร้างอุตสาหกรรม และการค้าขายในอุปกรณ์ของสมันอีกด้วย เช่นการทำบาตร การทำจี้วร การทำกำไลกำไลและตุ้มกำไล การทำเครื่องทองเช่นรูป เทียน ดอกไม้สำหรับบูชาพระ ตลอดจนการอุตสาหกรรมทำศาลพระภูมิ สร้างพระ

เปิดทองพระ เป็นต้น ซึ่งอาจเรียกรวมๆ ได้ที่เดียวว่าการอุตสาหกรรมอุปกรณ์การศาสนา

(9) ความสำคัญของศาสนา มีต่อคุณภาพของประชากรอยู่มากในด้านอบรมจิตใจให้ประชากรทำความดี ประเทศไทยเป็นประเทศที่ให้อิสระแก่ศาสนาเท่าๆ กับให้ความอิสระแก่ส่วนบุคคล แม้แต่ชาวต่างประเทศที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทยก็ยังได้เห็นความจริงประจักษ์แก่ตาตนเองว่า วัดในพระพุทธศาสนาอยู่เคียงข้างกับวัดในศาสนาอื่นๆ ดังนั้นที่ทางราชการส่งเสริมศาสนา จึงเท่ากับการส่งเสริมให้มีอุปกรณ์อบรมจิตใจของประชากรด้วย

289. การศึกษา คุณภาพของประชากรจะดีได้ก็เพราะการศึกษาอบรมตั้งแต่วิชาความรู้เบื้องต้น จนกระทั่งถึงวิชาชีพที่จะให้ประชากรใช้วิชาหาเลี้ยงตนเองได้ ประเทศไทยมีพระราชบัญญัติการศึกษาบังคับให้เด็กทุกคนเข้าโรงเรียนมาตั้งแต่ พ.ศ. 2478 การตรวจสอบความสามารถของประชากรในด้านการอ่านหนังสือออกนั้น เป็นการวัดการศึกษาที่ไม่ใคร่แน่นอนนัก อย่างไรก็ตามในปี พ.ศ. 2480 ปรากฏผลว่าหญิงอ่านออกเขียนได้ 14.9% ของประชากรหญิง และชาย 47% ของประชากรชาย ในปีพ.ศ. 2490 สถิติการอ่านออกเขียนได้สูงขึ้น คือหญิงอ่านออกเขียนได้ 10% และชาย 60% ในการสำรวจต่อมาปรากฏว่าทั้งประเทศมีผู้อ่านออกเขียนได้เพิ่มขึ้นค่อนข้างช้าเพราะอุปกรณ์การศึกษามีน้อยมาก โดยเฉพาะในชนบท สำหรับจำนวนครูและโรงเรียนยังไม่เพียงพอเช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตามทางราชการก็ส่งเสริมและลงทุนในด้านการศึกษามากขึ้น เพราะทราบว่าการปลูกคนให้รอกงามนี้ต้องบำรุงด้วยการศึกษา หากขาดการศึกษาแล้ว คนแม้จะโตขึ้นก็เปรียบเหมือนต้นไม้ที่ไม่ให้ผล ในเบื้องต้นก็คือ การขยายโรงเรียนและครู ให้เพียงพอต่อความต้องการของเด็ก

50. รูปแสดงห้องเรียนของเด็ก

ตามสถิติในปีพ.ศ. 2497 จำนวนโรงเรียน ครู และนักเรียนมีดังต่อไปนี้

โรงเรียน	จำนวนโรงเรียน	ครู	นักเรียน
โรงเรียนประจำตำบล	18,991	71,928	2,661,673
โรงเรียนเทศบาล	415	3,743	123,774
โรงเรียนราษฎร์	1,809	13,885	370,446
โรงเรียนรัฐบาล	993	6,347	153,847

สำหรับโรงเรียนประจำตำบล มีครูหนึ่งคนต่อนักเรียนประมาณ 36 คน โรงเรียนเทศบาลมีครูหนึ่งคนต่อนักเรียน 33 คน โรงเรียนราษฎร์มีครูหนึ่งคนต่อนักเรียน 24 คน ตามสถิตินี้แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนรัฐบาลมีครูที่จะสอนนักเรียนได้ดีกว่าโรงเรียนประเภทอื่น ถัดไปคือโรงเรียนราษฎร์ ส่วนที่จะต้องส่งเสริมกันอีกมาก ก็คือโรงเรียนประจำตำบล

290. การครองชีพ ประชาชนที่ทำอาชีพในประเทศไทย มีประมาณ 8,992,000 คนในปีพ.ศ. 2490 ในจำนวนประชากรทั้งหมด 17,443,000 คน แสดงว่าคนมีอาชีพมีจำนวนราวร้อยละ 52 ของประชากรทั้งหมด นอกนั้นเป็นคนชรา คนไร้งานและเด็กในวัยศึกษา ในจำนวน 8 ล้านกว่าคนนั้น มีอาชีพเป็นชาวกสิกร 7,562,000 คน หรือ 84.10% ของผู้มีอาชีพ จึงแสดงว่าการเกษตรมีความสำคัญต่อประชากรและประเทศมาก สำหรับอาชีพในการค้ามีประมาณ 705,000 คน หรือ 7.86% ข้าราชการมีประมาณ 204,000 คน หรือ 2.27% นอกจากนั้นแล้ว มีอาชีพในการอุตสาหกรรมต่างๆ เช่น ทำอาหาร เครื่องดื่ม ชาสุบ ทำไม้และทำเสื้อผ้าเป็นต้น อาชีพหาปลาและป่าไม้ แม้จะทำเงินให้แก่ประเทศมาก แต่ก็มีคนจำนวนน้อยที่ทำอาชีพนี้ การขนส่ง และการรับจ้าง เกิดเติบโตเป็นงานอาชีพที่ทำกันมาก เพราะบรรดาข้าราชการและพ่อค้ามักจะมีคนใช้คนช่วยเหลือในกิจการอย่างอื่นเสมอภายในบ้าน เนื่องจากประเทศไทยยังไม่นิยมการใช้เครื่องทุ่น

แรงงานเหมือนอย่างในต่างประเทศ (ดูผนวกที่ 22)

291. การรักษาวิชาชีพพิเศษของชาติ วิชาชีพของคนไทยมีหลายอย่างที่ควรรักษาไว้เป็นอาชีพประจำชาติ แม้ในขณะนี้จะให้ผลในทางเศรษฐกิจน้อยกว่าอาชีพอย่างอื่น เช่น การทำเครื่องเงิน การทำร่ม การทอผ้าไหมและผ้าฝ้ายพื้นเมือง การแกะสลักช้างด้วยไม้สัก การทำเครื่องถม การทำเครื่องโลหะทองเหลือง และการทำเครื่องหอยมุก การทำตุ๊กตาไทย การแสดงศิลปหุ่นร่ำไทย และการแสดงศิลปป้องกันตัวแบบไทย วิชาชีพเหล่านี้จะเป็นประโยชน์ต่อการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวมาก และหากบางอย่างเป็นสินค้าที่สามารถส่งไปจำหน่ายในต่างประเทศได้ การพยายามใช้ฝีมือให้เต็มที่ และค้นคว้าวิธีที่จะทำให้มีคุณภาพสูงขึ้น เพื่อก่อให้เกิดความนิยมในสินค้าไทยมากขึ้น

51. เครื่องเงิน อันเป็นอุตสาหกรรมพื้นเมืองที่สำคัญของภาคเหนือ เช่นที่จังหวัดเชียงใหม่ นักท่องเที่ยวนิยมซื้อไปเป็นของที่ระลึกหรือของฝาก คนไทยส่วนมากก็นิยมใช้กันทั่วไป

ทรัพยากรอากาศและพื้นที่

๒๐๒. อากาศและที่ว่าง อากาศเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับมนุษย์และสัตว์ในการดำรงชีพ แม้แต่พืชก็ต้องการอากาศสำหรับประกอบในการปรุงอาหารเลี้ยงตัวของมัน นอกจากนั้น ยังทำให้ดินแผ่นดินและหินที่อยู่บนผิวโลกเปลี่ยนแปลงสภาพ การเปลี่ยนแปลงสภาพนี้บางทีก็ทำให้เกิดแร่ธาตุอันเป็นประโยชน์ในการเศรษฐกิจของมนุษย์ อากาศบริสุทธิ์และแห้งในบริเวณใกล้ระดับน้ำทะเลจะมีก๊าซต่าง ๆ ประกอบกันเป็นมวลสารของอากาศหลายอย่าง แต่ที่มีปริมาณมากได้แก่ก๊าซ ๒ อย่างคือ ไนโตรเจน ซึ่งมีปริมาณ 78% และออกซิเจนประมาณ 21% ซึ่งรวมแล้วถึง ๙๙% ที่เหลืออีก 1% เป็นก๊าซต่างๆ ในระดับที่สูงขึ้นไปโดยมากมีก๊าซที่มีน้ำหนักเบาปนอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไฮโดรเจน ส่วนก๊าซอื่นๆเช่นแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ ก๊าซอาร์กอนและก๊าซโอโซน เป็นต้น นอกจากก๊าซเหล่านี้แล้วในตอนล่างของบรรยากาศมักจะมีไอน้ำปนอยู่ เช่นในวันที่มีอากาศร้อนและมีความชื้นสูง อาจมีไอน้ำปนอยู่ในอากาศถึง 5% และบางทีก็มีฝุ่นละออง และสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ปนอยู่ด้วย

๕๒. กังหันลม ซึ่งเป็นอุปกรณ์การวิดน้ำหรือสูบน้ำของชาวนาในภาคกลางของประเทศไทย แสดงว่าชาวนาของเราได้ประโยชน์จากกำลังกระแสลมอย่างแท้จริง นับว่ามีค่าปล่อยให้ทรัพยากรธรรมชาติอันนี้เสียไปโดยใช่เหตุ

สำหรับไอน้ำในอากาศนั้น มีความสำคัญยิ่งสำหรับมนุษย์ สัตว์ และพืช เพราะจะกลั่นตัวเป็นหยดน้ำในรูปต่างๆ เช่น เมฆ หมอก น้ำค้าง น้ำแข็ง ฝน หิมะ ละอองน้ำแข็ง และลูกเห็บ สำหรับความชื้นเหล่านี้บางสิ่งบางอย่างก็มีอิทธิพลต่อลักษณะภูมิอากาศด้วย ยกตัวอย่างเช่นเมฆ สามารถบังแดด ถังไฟ ผสมกับหมอกก็สามารถทำให้อากาศมืดมัวลง หรือทำให้ท้องฟ้าเปลี่ยนสี

อย่างไรก็ดี เราจะเห็นได้ว่าอากาศเป็นสิ่งที่เราขาดไม่ได้ เป็นทรัพยากรที่พืช สัตว์ และคนต้องการหายใจ สำหรับอากาศในประเทศไทย ส่วนใหญ่เป็นอากาศที่มีความชื้นสูง ดังนั้นการเกษตรของประเทศไทยจึงอยู่ในขั้นดี เมื่อเปรียบเทียบกับบางประเทศที่อากาศมีความชื้นต่ำมากแล้ว เรายังเห็นได้ชัดว่าเรามีโชคดีมาก เช่นประเทศทางแถบแอฟริกา เป็นต้น อีกประการหนึ่ง ประเทศไทยมิใช่ประเทศที่มีการอุตสาหกรรมหนัก ซึ่งต้องใช้ถ่านหินหรือฟืน หรือเชื้อเพลิงอย่างอื่นมาก ที่จะทำให้อากาศสกปรก และไม่เหมาะต่อการหายใจ ดังนั้นส่วนใหญ่ของอากาศเหนือประเทศไทย จึงเป็นอากาศที่สะอาดดี แต่เราจะต้องช่วยกันรักษา เพราะนับวันการอุตสาหกรรมจะเจริญขึ้น โรงงานต่างๆ ที่จะทำให้อากาศเสียก็มีมากขึ้น ดังนั้นจึงต้องระวังในเรื่องช่วยกันรักษาความสะอาดของอากาศไว้เสมอ

ตามที่เรารับแล้วว่าอากาศมีไนโตรเจนอยู่มาก ไนโตรเจนนี้เหมาะที่จะทำเป็นปุ๋ยพืช ในต่างประเทศเขาทำปุ๋ยในเตาโดยมีเครื่องดูดไนโตรเจนจากอากาศ แต่ในประเทศไทยเรายังไม่มีเครื่องมือที่ทันสมัยถึงเพียงนั้น อย่างไรก็ตามเราอาจทำปุ๋ยในเตาสำหรับที่ดินได้โดยง่าย โดยการปลูกพืชตระกูลถั่วให้มาก ๆ พืชนี้จะทำให้ดินมีคุณภาพดีขึ้น ทำกับการใส่ปุ๋ยในเตาที่ได้มาจากอากาศเหมือนกัน นอกจากการทำปุ๋ยแล้ว อากาศยังมีประโยชน์มากในการอุตสาหกรรมเคมีอีกหลายอย่าง การอุตสาหกรรมเคมีของเราจะขยายได้โดยง่ายในไม่ช้านี้ หากเชื่อนภูมิพลทำเสร็จเรียบร้อย และจ่ายกำลังไฟไว้ได้แล้ว เพราะการอุตสาหกรรมเคมีต้องการพลังไฟที่มาก

โดยที่อากาศเป็นบริเวณที่ว่างอยู่เหนือพื้นดิน ดังนั้นอากาศจึงเป็นส่วนหนึ่งสำหรับให้ที่ว่างนั้นในการก่อสร้างอาคารบ้านเรือนและอุปกรณ์การครองชีพต่างๆ เช่น สะพาน เสาวิทยุ และอนุสาวรีย์ เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันนี้ความคับคั่ง

ของเมืองใหญ่ๆมีมากขึ้น การสร้างอาคารสูง ๆ จึงมีมากขึ้น
เวลาตามตัว อย่างไรก็ตามการใช้ที่ว่างในอากาศเพื่อการก่อสร้าง
จะต้องคำนึงถึงความสะดวกอย่างอื่นๆประกอบกันด้วย เพื่อ
มิให้เกิดประโยชน์ขัดกัน เช่นการกมนามทางอากาศ สุขภาพ
เกี่ยวกับความต้องการของแสงแดดและแสงสว่าง แม้ขณะนี้
จะไม่มีปัญหานี้เกิดขึ้น แต่ในอนาคตอันใกล้ เราจะ
ประสบปัญหาเช่นนั้น

การใช้ที่ว่างในอากาศเป็นประโยชน์ต่อเส้นทางคมนาคม
ควรจะได้คำนึงถึงเรื่องความปลอดภัยและสุขภาพของประ
ชากรด้วย โดยเฉพาะช่องทางบินเข้าออก ต้องอยู่ในช่องที่
มีประชากรอยู่เบาบางซึ่งไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนด้วยเสียง
หรือความสั่นสะเทือน และการให้ปลอดภัยจากอุบัติเหตุด้วย

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว อากาศยังเป็นทรัพยากรที่เป็น
พลังงานอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งประเทศไทยนิยมใช้กันมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ในบริเวณที่ราบตอนกลางของประเทศได้ใช้
เป็นพลังงานในการหมุนกังหันลมสำหรับจุดระเหยน้ำเข้า
นา รวมทั้งการสูบน้ำเก็บสำหรับทำนาเกลือด้วย การใช้พลัง
งานกระแสลมนี้ แทบจะไม่ต้องเสียอะไรเลย นอกจากการ
ลงทุนเบื้องต้น ก็กังหันลมและเครื่องระเหยซึ่งทำด้วยไม้
แต่ที่ไม่สะดวกเล็กน้อยนั้น ได้แก่กระแสลมอาจไม่ปรากฏใน
เวลาที่ต้องการใช้เป็นบางครั้งบางคราว อย่างไรก็ตามชาว
ไทยได้อาศัยเครื่องยนต์น้ำมันช่วยอีกโสดหนึ่งในขณะที่กระ
แสลมตกมาก ดังนั้นเพื่อการเสริมธุรกิจและการประหยัด จึง
ควรใช้กระแสลมให้เป็นประโยชน์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

293. ความสำคัญของท่าเรือเสริมธุรกิจและการเมืองของ
ประเทศ ท่าเรือเป็นทำเลสำหรับผลิตข้าว มีความสำคัญเป็น
ลูกโซ่โยงมาจากความสำคัญของข้าวนั่นเอง เพราะคนไทยที่
มีอาชีพนี้เห็นเป็นชาวนาถึง 85 เปอร์เซ็นต์ ใช้ที่ดินในพ.ศ. 2501
สำหรับปลูกข้าวถึง 35 ล้านไร่ จากเนื้อที่ทั้งหมดของประเทศ
ซึ่งมีประมาณ 321,300,000 ไร่ หรือประมาณ 11 เปอร์เซ็นต์
ได้ข้าวเปลือกประมาณ 7 ล้านเมตริกตัน คิดเป็นราคาลงถึง 6
พันล้านบาท (ดูผนวกที่ 3)

ข้าวที่ผลิตได้ส่วนใหญ่ใช้เป็นอาหารของประชากรชาว
ไทย เช่น ในปีพ.ศ. 2499 ใช้บริโภคประมาณเกือบ 5 ล้าน
เมตริกตัน มีส่วนน้อยที่ใช้เลี้ยงสัตว์และใช้ทำพันธุ์ต่อไป ที่
เหลือนอกจากนี้ส่งไปนอกประเทศเป็นสินค้าขาออก โดยเฉพาะในปีพ.ศ. 2499 นี้คิดเป็นมูลค่าถึง 2,860 ล้านบาท
หรือประมาณ 41 เปอร์เซ็นต์ของมูลค่าสินค้าขาออกทั้งหมด

ในส่วนที่เป็นผลประโยชน์ของรัฐบาลนั้นรัฐบาลจะได้กำ
ไรเมี่ยมของข้าว ภาษีขาออก ภาษีการกัก และภาษีเทศนาล
รวมแล้วกว่าหนึ่งพันล้านบาท ซึ่งรัฐบาลได้นำไปใช้ในการ

ปรับปรุงประเทศ และการขยายที่ดินให้แก่ชาวนาต่อไปอีก

ข้าวที่ผลิตได้จากที่นาเป็นวัตถุดิบสำหรับการอุตสาหกรรม
กรรมโรงสีข้าวด้วย หัวนี้ประเทศไทยมีอยู่เกือบ 4,000 โรง
ถ้ารวมโรงโรงสีเล็กด้วยก็มากกว่า 6,000 โรง เป็นการส่งเสริม
การอาชีพอุตสาหกรรมโรงสีด้วย นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์
ต่อการอาชีพขนส่งโดยเฉพาะการขนส่งทางเรือและทางรถไฟ

ในด้านการเมืองนั้น ข้าวก็เป็นเครื่องดับความยุ่งยากทาง
การเมืองได้ไม่น้อย ซึ่งในภาวะฉุกเฉิน ประเทศไทยเคยส่ง
ข้าวไปช่วยประเทศต่างๆ ที่ขาดแคลนอาหาร การช่วยเหลือ
เช่นนี้แม้จะเป็นไปโดยทางอ้อม แต่ทำให้ประเทศที่ขาดแคลน
ไม่คิดที่จะก่อความยุ่งยากทางการเมือง อันเนื่องมาจากความ
ขาดแคลนข้าวไทย และประเทศไทยก็ได้สร้างมิตรภาพที่ดีกับ
ประเทศที่ได้รับความช่วยเหลือ เช่นนี้ความตึงเครียดในทาง
การเมืองจึงหมดไป

สรุปแล้วจะเห็นได้ว่า ทรัพยากรที่ดินที่ได้ปรับปรุงให้เป็น
ที่นาอันนี้แม้จะมีเพียง 10 เปอร์เซ็นต์ของเนื้อที่ประเทศ ก็ม
มีความสำคัญในทางเศรษฐกิจและการเมืองของประเทศไม่น้อย
เพราะอย่างน้อยที่สุด ก็เป็นผู้ข้าวผู้นำของประชากรชาวไทย
ที่ไม่ถึงกับต้องพึ่งพาซื้อข้าวจากต่างประเทศมาบริโภค และ
ที่สำคัญ ก็เรามีข้าวเพียงพอทุกปีจากที่นาเพียง 35 ล้านไร่

294. ท่าเรือ ดังได้กล่าวมาแล้วเป็นอันมากในเบื้องต้น
เกี่ยวกับทำเลที่ตั้งของประเทศไทยว่าเป็นทำเลที่ดีมากอย่าง
ไรบ้าง และต่อไปข้างหน้าเราไม่มีโอกาสจะเลือกทำเลที่ดีกว่า
นี้ได้อีกแล้ว เพราะไม่ใช่สมัยแห่งการแสวงหาดินแดนใหม่ๆ
อย่างสมัยโบราณ ขณะนี้เราต้องมีความพอใจในทำเลที่ตั้ง
ของประเทศ ไม่ว่าจะเป็นทำเลที่ดีหรือเลวอย่างไร เมื่อ
สรุปถึงความดีเด่นของทำเลที่ตั้งของประเทศในเรื่องเกี่ยวกับ
ที่นาที่บนผิวโลก เราจะเห็นว่า ประการแรกที่สุด เราอยู่ที่
บริเวณริมแผ่นดินของเอเชีย ซึ่งเป็นที่ซึ่งสามารถไปสู่ทะเล
ได้โดยง่าย หรือหากจำเป็นก็ติดต่อกับผืนแผ่นดินได้โดยง่าย
ทั่วไปด้วย ประการต่อไปคือ อยู่ตรงที่ซึ่งเป็นชุมทางของการ
คมนาคมสมัยใหม่ คือทางคมนาคมทางอากาศ และการ
คมนาคมทางแผ่นดินด้วย และประการสุดท้าย ก็อยู่ใน
ทำเลที่ปลอดภัยจากภัยธรรมชาติต่างๆ

หน้าที่ของเรชาวไทยควรปฏิบัติต่อไป คือ การรักษา
ทรัพยากรทำเลที่ตั้งของเราให้ถาวรสืบไปและให้อยู่ในฐานะ
ที่ดี โดยเฉพาะในการส่งเสริมศูนย์กลางการคมนาคมทาง
อากาศให้ก้าวหน้าที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ เพราะการคมนาคม
ทางอากาศนั้น เป็นทางที่มีประสิทธิภาพสูงมาก และเป็นที
นิยมกันทั่วโลก และต้องส่งเสริมการก่อสร้างการคมนาคม
ทางบกคือถนนและทางรถไฟด้วย

ถังหินลมน้ำนี้จะเห็นทั่วไปตามทุ่งนาจังหวัดฉะเชิงเทรา

ประโคนศักดิ์การทอผ้าไหมธรรมชาติ ก็คือใช้เส้นเรือบ

ประเพณีโองการปลงศพที่สวนสาธารณะของชาวต่างประเทศไม่แพ้ของไทยอื่น จัดมีขึ้นในงานสงกรานต์ของชาวพระประแดง เป็นประจำทุกปี

งานแสดงของช้างที่จังหวัดสุรินทร์ จัดขึ้นปีละครั้ง
งานนี้เป็นที่สนใจของชาวต่างประเทศทั้งในและนอกประเทศอย่างแพร่หลาย

ส่งเสริมการท่องเที่ยว

205. ความสำคัญของการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีชาวต่างชาตินิยมมาท่องเที่ยวเพื่อชมภูมิประเทศและศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองมานานแล้ว แต่ประชาชนชาวไทยในประเทศเอง กลับไม่มีใครได้สนใจและเห็นความสำคัญในเรื่องนี้ อันที่จริงประเทศเล็กๆ อย่างที่หากจะส่งเสริมการท่องเที่ยวกันจริงๆ แล้ว บางทีอาจได้ผลดีกว่าด้วยการอุตสาหกรรมประเภทนี้ หากจะสำรวจดูให้ดีแล้วปรากฏว่าเรามีทรัพยากรของการท่องเที่ยว (Recreational Resources) นี้อยู่มาก ที่ยังมีได้นำออกใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ ดังนั้น การที่รัฐบาลได้ตั้งองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยขึ้น จึงนับว่าเป็นความคิดที่ดียิ่งในการที่จะหารายได้เพิ่มเติมให้แก่ประเทศอีกโสดหนึ่ง ถ้าได้รับการส่งเสริม และร่วมมือจากประชากรทั้งประเทศด้วยแล้ว ยิ่งจะเป็นรายได้ที่ขยายตัวขึ้นไปทุกที (ดูหมวดที่ 4 ถึง 14)

206. ป่าไม้และสัตว์ป่า แม้ว่าป่าไม้และสัตว์ป่าจะเป็นทรัพยากรในด้านการเศรษฐกิจอย่างอื่นๆ อยู่แล้วก็ดี แต่ในขณะที่มันมิได้ถูกใช้ให้เสียไปนั้น ยังเป็นทรัพยากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอีกด้วย ดังนั้น จะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไม่เคยได้ทำลายสิ่งใดๆ ของชาติเลยแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามกลับรักษาและส่งเสริมให้เจริญงอกงามยิ่งขึ้น การพักผ่อนด้วยการท่องเที่ยวไปในอุทยานที่เงียบสงบและร่มรื่นเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งขึ้นสำหรับประชากรในยุคปรมาณู เพราะประชากรในรุ่นนี้ทำงานหนักมาก โดยเฉพาะพวกที่อยู่ในเมืองและแหล่งอุตสาหกรรม จะสังเกตได้อย่างชัดเจนว่ามีโรงพยาบาลโรคจิตและโรคประสาทเพิ่มมากขึ้น มีปัญหาทางสังคมและเยาวชนเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เพราะประชากรผู้ทำงานหนักเกินไปและขาดการพักผ่อน ถ้าปล่อยไว้โดยไม่เอาใจใส่แล้วประชากรจะเสื่อมคุณภาพลง ในต่างประเทศเขาถกถึงเรื่องนี้มาก ดังนั้นจะเห็นได้ว่ามีหนึ่งๆ ชาวต่างชาตินิยมมาเที่ยวกันมาก และที่ชอบที่สุดคือเข้าป่าหาที่สงบ ป่าไม้ในประเทศไทยมีไม้นานาชนิด รูปร่างแปลกๆ และสวยงาม ผิดกับป่าไม้ในเขตอบอุ่น ซึ่งมีจำนวนน้อยชนิด บางแห่งมีหมอกกับน้ำตก เช่นน้ำตกเหวนแค้น ด้วยเหตุนี้พวกชาวยุโรปและอเมริกาจึงอยากท่องเที่ยวในเขตฝนชุก และมีอากาศร้อนอย่างของเรา เพราะได้สัมผัสกับไม้นานาชนิด และป่าเช่นนั้นมักจะมีสัตว์และนกหายากอยู่เป็นจำนวนมากด้วย ซึ่งทำให้เกิดความเพลิดเพลินมากขึ้น แต่สัตว์ในประเทศไทยมิใช่สัตว์ที่

ควรล่าเอามาขายประทาน แต่ควรเก็บไว้ชมและควรถ่ายรูปไว้ศึกษาหรือดูเล่น คนที่มาที่ลี้จะได้มีโอกาสได้เห็นบ้าง

ป่าไม้ในประเทศไทยอยู่ในเขตฝนชุก ดังนั้นจึงมีลำธาร น้ำตกและหนองน้ำเป็นจำนวนมาก ทำให้ป่ามีชีวิตยิ่งขึ้น ในเมื่อนักท่องเที่ยวได้ชื่นชมน้ำตก ได้ลงเล่นน้ำ และได้รับความชุ่มชื้นจากน้ำในลักษณะต่างๆ ตลอดจนความสะดวกในการใช้น้ำระหว่างพักผ่อน ประเทศไทยมีน้ำตกสวยๆ เป็นจำนวนมากทั้งทางภาคใต้ ภาคกลางใกล้กับกรุงเทพฯ และภาคเหนือ

ตามภูเขาหินปูนยังมีถ้ำที่สวยงามหลายแห่ง ไม่แพ้กับในต่างประเทศ แต่ถ้ำในประเทศไทยมักมีการตกแต่งเพิ่มเติมเป็นพิเศษ โดยเฉพาะถ้ำที่เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปสำหรับการสักการบูชาด้วย ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในประเทศไทย มักเกี่ยวโยงกับการศึกษาอยู่ด้วยไม่น้อย

ส่วนผู้ที่มีความสนใจในด้านภูมิประเทศโดยเฉพาะ ก็อาจไปชมภูมิประเทศแปลกๆ ได้ในประเทศไทยหลายแห่ง เช่นที่เทือกเขาตะนาวศรี บริเวณภูเขาพระวิหารเป็นต้น จะเห็นภูเขาเรียงกันไปเป็นสำคัญ มีหน้าผาชันทางด้านกับภูเขาและทางด้านไทยภูเขาจะลาดลงไปช้าๆ ที่วัดที่นั่นจึงสวยงามมาก นอกจากนั้น ยังมีที่วัดที่ตามชายทะเลที่น่าชมอีกหลายแห่ง เช่นชายทะเลภูเก็ต ชายทะเลสงขลา และชายทะเลพัทลุง เป็นต้น เพียงแต่นั่งชมภูมิประเทศเฉยๆ นักท่องเที่ยวก็จะได้รับความเพลิดเพลินโดยไม่รู้ตัว

สำหรับวนอุทยาน ที่รัฐบาลจะได้จัดการส่งเสริมให้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจคือ

1. ป่าดอยปู่-สุทเทห จังวัดเชียงใหม่
2. ป่าดอยอินทนน จังวัดเชียงใหม่
3. ป่าดอยขุนตาล จังวัดลำพูน - ลำปาง
4. ป่าดอยตุง จังวัดตาก
5. ป่าน้ำหนาว จังวัดเพชรบูรณ์
6. ป่าทุ่งแสลงหลวง จังวัดพิษณุโลกและเพชรบูรณ์
7. ป่าภูกระดึง จังวัดเลย
8. ป่าเขาภูพาน จังวัดสกลนคร
9. ป่าเขาใหญ่ ไกราช-สระบุรี-นครนายก-ปราจีนบุรี
10. ป่าเขาพระบาท จังวัดจันทบุรี

11. ป่าเขาภิรมย์หรือเขาพระบาท จังหวัดจันทบุรี
12. ป่าเทือกเขาสลับ จังหวัดกาญจนบุรี
13. ป่าเขาสามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
14. ป่าเขาหลวง จังหวัดสุราษฎร์ธานี-นครศรีธรรมราช

297. ทำเลที่น่าสนใจทางศาสนา ชาวต่างประเทศส่วนมากที่มาเที่ยวในประเทศไทยไม่ใช่พุทธศาสนิกชน แต่มีความสนใจไปชมวัดวาอารามที่สำคัญอยู่ทุกวันมิได้ขาด โดยเฉพาะจังหวัดพระนคร ส่วนใหญ่ของความสนใจนั้นอยู่ที่การก่อสร้างวัดและบริเวณวัด ซึ่งบางแห่งทำขึ้นไม่ผิดกับอุทยานของต่างประเทศ เช่นวัดโพธิ์ วัดเบญจมบพิตรและวัดอรุณราชวราราม เป็นต้น ความสนใจในขั้นต่อไปคือพระพุทธรูปแบบต่างๆ ที่เรากันไทยนับถือสักการะกันนั่นเอง เพราะพระพุทธรูปเหล่านี้ก่อความทึ่งให้แก่ชาวต่างประเทศในด้านความใหญ่โต และความวิจิตรพิสดารในศิลปะที่ช่างไทยได้มอบฝีมือหลังความนึกคิด และชีวิตของเขาไว้กับพระพุทธรูปนั้นเช่น พระพุทธรูปนอนที่วัดโพธิ์ และพระพุทธรูปยืนที่วัดพระโต หรือพระพุทธรูปยืนราชจำลองที่วัดเบญจมบพิตร ซึ่งเป็นทองสวยงามยิ่ง ที่กล่าวถึงนี้เป็นแต่เพียงในจังหวัดพระนครเท่านั้น ที่อยู่นอกพระนครก็มีเป็นจำนวนมาก ซึ่งชาวต่างประเทศได้เห็นแล้ว จะต้องออกปากแสดงความสนใจอย่างใดอย่างหนึ่งเสมอ เช่นพระพุทธรูปองค์ใหญ่ที่วัดพนัญเชิงใน

53. ทำเลศาสนา ในภาพนี้ได้แก่ฤๅษีคักคนในบริเวณวัดพระเชตุพน (วัดโพธิ์) ซึ่งควรแก่การทำการบำรุงรักษาให้คงสภาพดี และสะอาดเรียบร้อยเป็นที่เจริญตาเจริญใจ เพื่อสื่อให้เห็นวัฒนธรรมอันดีของชาวไทยด้วย

จังหวัดพระนครศรีอยุธยาอีกแห่งหนึ่ง

298. โบราณสถาน ประเทศไทยเป็นประเทศเก่าแก่ประเทศหนึ่ง และดำรงความเป็นเอกราชอยู่ได้ในเอเชียอาคเนย์ในสมัยล่าอาณานิคมแต่เพียงประเทศเดียว เช่นนี้ยังความสนเท่ห์ให้แก่ชาวต่างด้าวไม่น้อยอยู่แล้วที่อยากจะกันกว่าได้ว่าไทยมีอะไรดีจึงรักษาความเป็นไทยแก่ตัวไว้ได้นอกจากนั้นแล้วทำเลที่ตั้งของประเทศไทยนี้ยังเป็นศูนย์กลางแห่งความรุ่งเรืองในสมัยโบราณนับเป็นเวลาพันๆ ปีอีกด้วย ดินแดนนี้เดิมพวกขอมอาศัยอยู่ (ซึ่งไม่ใช่เขมรในปัจจุบันนี้ ขอมเป็นชาติที่สูญพันธุ์ไปนานแล้ว) เมื่อไทยเข้ามาอยู่ในที่ของขอม นานเข้าขอมก็เลยเสื่อมอำนาจลง แต่ได้ทิ้งฝีมือสถาปัตยกรรมโบราณไว้มาก โบราณสถานเหล่านี้มีอิทธิพลของวัฒนธรรมอินเดีย และวัตถุที่ก่อสร้างส่วนมากเป็นศิลาแลง (Laterite) หรือหินทราย (Sand Stone) ที่หาได้ในท้องถิ่น เช่นปราสาทหินพิมาย และปราสาทหินเขาพระวิหาร เป็นต้น สำหรับภาคเหนือ โบราณสถานที่มีอายุน้อยลงมา และแสดงถึงความเจริญของประเทศไทยสมัยต่างๆ ก็มีอีกมาก เช่นที่จังหวัดสุโขทัย จังหวัดลพบุรี จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และที่อำเภอเชียงแสนจังหวัดเชียงราย เป็นต้น ส่วนสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ปัจจุบันก็มีหลายแห่ง เช่นที่พระราชวังบางปะอิน และที่จังหวัดเพชรบุรี เป็นต้น

โบราณสถานเหล่านี้ ไม่แต่เพียงมีสถานที่แปลกตาและประวัติที่แปลกๆ ให้ทราบเท่านั้น ยังมีฝีมือทางศิลปะที่ช่างไทยและชาวต่างด้าว ซึ่งเข้ามาอาศัยพระบารมีของพระเจ้าแผ่นดินปรากฏอยู่มาก เรามีความสนใจในประวัติแห่งความรุ่งเรืองของชาวโรมันและโบราณสถานของชาวโรมันเพียงใด ชาวต่างประเทศก็มีความรู้สึกสนใจในเรื่องของโบราณคดีของไทยเราเช่นกัน

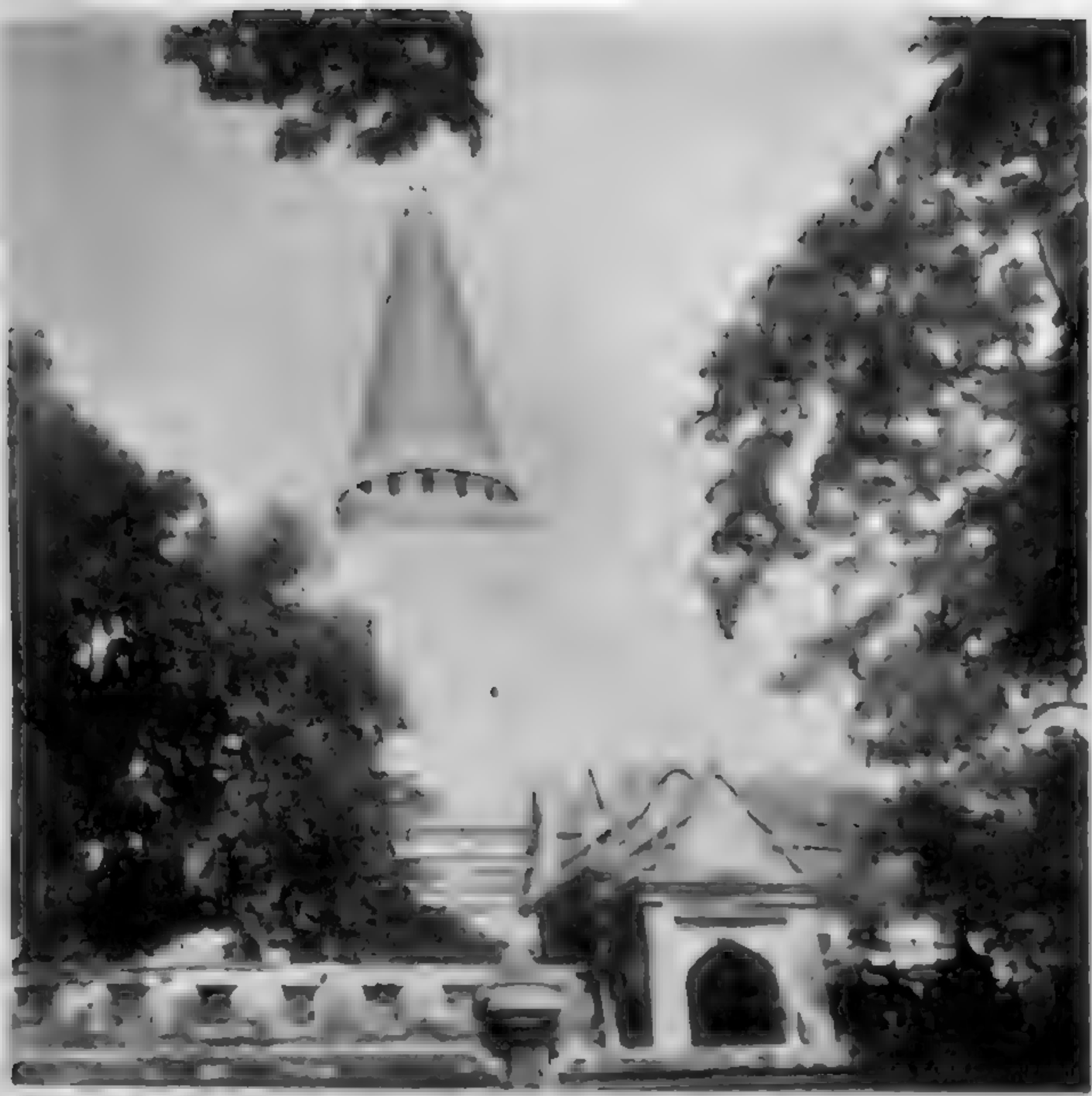
ชีวิตประจำวันของคนไทยในกรุงและในชนบท ประเทศไทยเป็นประเทศเล็ก มีประวัติศาสตร์ และภูมิศาสตร์ที่พิสดารและแปลกกว่าหลายประเทศ จะเทียบกับความสนใจที่เรามีต่อกนอเมริกัน หรือคนทางประเทศยุโรปนั้นไม่ได้ เพราะคนอเมริกันหรือชาวยุโรปนั้น มีอำนาจมากในทางการเมือง เขาเผยแผ่วัฒนธรรมของเขาจนเป็นที่รู้จักดี เรารู้จักการครองชีพของเขา ก่อนที่จะได้ชมความเป็นอยู่อันแท้จริงในประเทศของเขาเอง แต่คนอเมริกันและชาวยุโรปไม่มีใครจะได้เห็นคนไทย ไม่ใคร่ได้รู้จักคนไทยมาก ดังนั้นเมื่อมาถึงประเทศไทยแล้ว จึงมีความสนใจเป็นพิเศษในด้านการครองชีพ ความเป็นอยู่ของชาวไทยที่อยู่ในกรุงและในชนบท ฉะนั้นคนไทยด้วยกันเองก็ยังเป็นทรัพยากรแห่งการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวโดยไม่รู้ตัว ในพระนคร ชาวต่างประเทศ

น้ำจืด (Floating Market) จมูกน้ำประมงสดๆ โขงใหญ่โตมาก เพราะได้มีชื่อเสียงและกลายเป็นที่รู้จักของชาวไทยแท้ๆ
ในวันสุดท้ายปลาจะมีชาวต่างประเทศไปเที่ยวกันกับตัว

ชาวเชียงใหม่ยังคงรักษาแบบฉบับการแต่งกายประจำภาค และงานเทศกาลประจำปีไว้อย่างสม่ำเสมอ
จึงมีนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศและไทยไปเที่ยวชมกันมาก ปัจจุบันพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงใช้เป็นที่แปรพระราชฐาน
รับแขกเมื่อมาทอดพระเนตร ดั้กว่า ทรงแสดงละครพระราชนิพนธ์และสมเด็จพระราชินีแห่งเบลเยี่ยมไปทอดมเชียงใหม่

54. โบราณสถาน เช่นพระปฐมเจดีย์จังหวัดนครปฐม เป็นโบราณสถานที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งในประเทศไทย มีผู้นำไปชมและนมัสการปีละมาก ๆ รวมทั้งนักท่องเที่ยวที่มาจากต่างประเทศด้วย

นิยมเข้าไปดูชีวิตในคลอง เพื่อไปเห็นว่าเราปลูกบ้านอยู่ตามริมคลอง จนสาบสูญไปเช่อยู่ในน้ำ คิลคลาดและก้ำขายกับด้วยเรือเล็ก ๆ มีนาบนเรือใช้ทุกครัวเรือน มีน้ำคลองใช้ทั้งอุปโภคและบริโภค ส่วนในชนบทก็เป็นที่สนใจของชาวต่างประเทศเหมือนกัน เขาจะหาเวลาไปเที่ยวเชียงใหม่ดูการอุตสาหกรรมของชาวพื้นเมือง การทำป่านไม้และการเกษตรต่าง ๆ ซึ่งเขาไม่เคยเห็นมาก่อน

299. ชนเผ่าและชาวเขา นับว่าประเทศไทยมีโชคดี ถึงแม้ว่าจะเป็นประเทศเล็ก แต่มีชนเผ่าอยู่มากมายปะปนอยู่กับคนไทยซึ่งเป็นส่วนใหญ่ของประชากร บรรดาชนเผ่า เช่น กะเหรี่ยง ลัวะ มูเซอ แข็งสีซอ และข่างนั้น ในปัจจุบันได้รับการเอาใจใส่จากรัฐบาลเป็นอย่างดี ก็ให้มีการศึกษาให้มีการจดสำมะโนครัว หากถิ่นให้อยู่เป็นหลักแหล่ง และบริการในด้านสุขภาพอนามัยด้วย จึงมีความหวังอยู่ว่าชนเผ่าเหล่านี้ จะเป็นทรัพยากรให้แก่ประเทศไทยในหลาย ๆ ด้าน ด้วยเช่นเดียวกับคนไทยในภาคกลาง โดยที่ชนเผ่าเหล่านี้มีวัฒนธรรม และการครองชีพตามแบบฉบับดั้งเดิมของเขา ซึ่งบางอย่างก็มีส่วนคืออยู่มาก เช่นความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีแปลก ๆ และเหมือนกัน ซึ่งคนไทยในภาคกลางของเราเองเสียอีกบางแห่งยังมีแต่โสร่ง หรือผ้าขาวม้าในท่อนล่าง และข้างบนก็มีแต่ร่างกายอันเปลือย

เปล่าตลอดทั้งปี ด้วยเหตุนี้เราควรส่งเสริมให้เขามีเครื่องแต่งกายดังกล่าวใช้อยู่เป็นประจำ เพราะความแปลกแตกต่างนี้เอง ที่ก่อให้เกิดความสนใจกับคนต่างถิ่น ความอยากรู้อยากเห็น และความพอใจเมื่อได้เห็นนี้แหละคือทรัพยากรที่ชนเผ่าชาวไทยเราจะช่วยเหลือนำประเทศได้อีกโดยที่ไม่รู้ตัว ในสหรัฐอเมริกา การแต่งกายในภาคต่างๆ เขานิยมแต่งกันเป็นประจำของภาคเช่นทางตะวันตกที่มีการเลี้ยงสัตว์ ทั้งหญิงและชายจะถือเป็นแฟชั่นแต่งกายแบบชาวเลี้ยงสัตว์(โคบาล) ตลอดเวลา แม้จะไปเที่ยวและเวลาทำงาน ชาวเชียงใหม่ของเราเห็นว่าทันสมัยทีเดียว ที่ยังรักษามาแบบฉบับในการแต่งกายประจำภาคอย่างต่างประเทศไว้ได้ ชาวเยอรมันหาบอกเขาเองไปก็แต่งกายแบบท้องถิ่นของเขา รักษาธรรมเนียมของเขาไว้ นักท่องเที่ยวก็สนใจมาก และเขาเองก็ขายเสื้อผ้าที่เป็นแบบฉบับของเขาได้ด้วย นับว่าเป็นการหารายได้ด้วย การโฆษณาด้วยตัวอย่าง ไม่ใช่ด้วยตัวหนังสือ

300. งานฉลองและงานรื่นเริง งานฉลองและงานรื่นเริงประจำปีและที่ไม่ประจำปี เป็นส่วนหนึ่งที่ชักจูงชาวต่างประเทศให้เข้ามาดูปีละมากมาย ถึงแม้จะโดยบังเอิญที่เขามาพบเห็นเข้าก็ตาม แต่คงมีการโฆษณาเล่าต่อกันไป ทำให้ผู้ที่ไม่เคยเห็นประเทศไทยมีความสนใจหนักขึ้น เช่นงานสงกรานต์ งานชักพระ งานกฐินพระราชทานทางชลมารค งานบวชพระ เข้าพรรษา งานปล่อยหลวงที่เชียงใหม่ งานเวียนเทียนวิสาขบูชา งานลอยกระทงเหล่านี้ เราต้องพยายามรักษา และควรถือเป็นแนวทางการที่สำคัญอย่างหนึ่งของชาติด้วย คือทรัพยากรทางตาและทางจิตใจที่จะหารายได้ให้แก่ประเทศในโอกาสที่เราทำพิธีกรรมเพื่อประโยชน์ของเราเอง

301. ศิลปและหัตถกรรม เป็นธรรมดาที่นักท่องเที่ยวจะไปเมืองใดประเทศใด อย่างน้อยก็ต้องมีของที่ระลึกติดมือ ซึ่งถ้าไม่ใช่เพื่อตนเอง ก็อาจเอาไปเป็นของขวัญ ดังนั้นเราควรรักษาศิลปและการผลิตผลทางฝีมือของเราไว้ และส่งเสริมให้ดียิ่งขึ้น อย่างสักแต่ทำเพื่อขาย การทำให้มีคุณภาพสูงขึ้น แล้วราคาจะสูงตามขึ้นไปเอง ตัวอย่างของสิ่งเหล่านี้คือ ผ้าไหมไทย เครื่องใช้ทองเหลือง ช่างไม้ เครื่องเงิน เครื่องดิน และตุ๊กตาไทยแบบต่างๆ ตลอดจนงานเขียนภูมิประเทศและลวดลายไทย ซึ่งใช้ประดับห้องสมุดและห้องรับแขกได้ ชาวต่างประเทศย่อมต้องการของอาวดที่แสดงว่าตนได้ไปต่างประเทศ และได้ไปเห็นมาด้วยตนเอง

นอกจากนี้แล้วก็มีศิลปจำพวกที่ชาวต่างประเทศจะได้ไปด้วยการชมหรือการชิม เช่นศิลปมวยไทย ศิลปการป้องกันตัว แบบไท้เตาและกระบี่กระบอง ศิลปในการปรุงอาหารไทยและอื่นๆ ซึ่งถึงแม้จะไม่ได้อัดตัวกลับไปเป็นสิ่งของ

55. ตุ๊กตาไทย เป็นศิลป
และหัตถกรรมอย่างหนึ่งที่
ชาวต่างประเทศนิยมมาก

แต่ก็สร้างความตื่นเต้น และความทรงจำที่ดีของไทยเราไป
เผยแพร่ต่อไป ซึ่งนับว่าก็
เป็นทรัพยากรที่สำคัญอีกอย่าง
หนึ่งด้วย ถ้าหากคนไทยเรา
สามารถส่งเสริมให้มีคุณภาพ
และแพร่หลายยิ่งขึ้น

ปัจจัยแห่งการส่งเสริม
ทรัพยากรการท่องเที่ยว การ
ส่งเสริมการท่องเที่ยวนี้ มี
ปัจจัยหลายอย่างที่จะต้องคิด
ถึง สำหรับที่สำคัญซึ่งจะกล่าว
ถึงในที่นี้ โดยถือหลักใหญ่ที่
สำคัญคือ “นักท่องเที่ยวต้อง
การพักผ่อน” ดังนั้น

1. ความสะดวกต้องให้มี
อย่างพอเพียง ถ้ามิฉะนั้นจะ
ไม่ตรงกับหลักการที่จะให้เขา
ท่องเที่ยว เริ่มตั้งแต่การให้
ความสะดวกในการทำหนังสือ
เดินทาง ในการเข้าเมือง และ

ในเรื่องพาหนะเข้าไปสู่ที่พัก ตลอดจนความสุขเล็กๆ น้อยๆ
เช่นเครื่องดื่ม ของว่าง และห้องปรับอากาศที่จัดเป็นห้องพัก
โดยไม่ลืมนึกถึงว่า การลงทุนเอาใจผู้ที่มาแล้วนั้นแหละเป็น
การโฆษณาโดยตรง การโฆษณาด้วยโปสเตอร์นั้นจะไม่ให้
ประโยชน์อะไรเลย ถ้าหากคนที่มาแล้วไม่ได้รับการรับรอง
ที่ดี ลงทุนรับรองชาวต่างประเทศให้ดีเพียงคนเดียว ดีกว่า
หนังสือโฆษณาจำนวนพันเล่ม เพราะในชีวิตของเขาจะพบ
คนเป็นจำนวนมาก และเขาจะคุยไปนาน

2. การคมนาคมไปสู่ท่าเลท่องเที่ยวต้องติดต่อถึงได้โดย
สะดวก เว้นไว้แต่นักท่องเที่ยวจีนซึ่งจะเผชิญกับในทางที่กัน-
ดารจึงควรพาเขาไป หาไม่แล้วความดีอาจกลายกลายเป็น
ความหวังเลว ถ้าหากทางเสียในระหว่างการเดินทาง นัก
ท่องเที่ยวติดอยู่และหิวโหยไปนาน การส่งเสริมทางคมนาคม
ไปยังที่ท่องเที่ยวหลายๆ แห่ง จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะส่งเสริม
ทรัพยากรในด้านนี้

3. ที่พักต้องมีจำนวนเพียงพอ ในปัจจุบันมีโฮเต็ลของ
เราซึ่งนับได้ว่าทันสมัยที่สุดแห่งหนึ่งในภาคอาเซีย แต่ยังไม่
ล้าสมัยใจจนเกินไป เพราะโฮเต็ลจะต้องมีเจ้าหน้าที่ที่มีประ-

สิทธิภาพดีและสุจริตอีกด้วย อย่างไรก็ตามโฮเต็ลที่พักในประ-
เทศยังต้องเพิ่มอีก หากจะเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวมา
มากขึ้น

4. คุณภาพของผู้ต้อนรับและประชาชนทั่วไป ถ้าหาก
เราจะเรียกร้องให้คนมาเที่ยวให้มากและไม่เชิดเมืองไทย คน
ไทยต้องมีคุณภาพดีในสายตาของชาวต่างชาติ เริ่มตั้งแต่ผู้ที่
รับรองอยู่ใกล้ๆ จะต้องมีความดีไม่ว่าจะเล็กน้อย เพราะการ
รับรองแขกเมืองจะต้องทำงานหนักมาก เกี่ยวกับการที่จะให้
เขาสะดวกสบาย ย่อมต้องหนักที่คนรับรอง ถ้าคนรับรอง
อารมณ์เสียแล้ว การท่องเที่ยวก็หมดรสชาติ เช่นเดียวกับ
อาหารดี แต่ถ้าเครื่องประดับเลวอาหารก็หมดรส ผู้รับรอง
ต้องมีความดี ถ้าว่ามารยาทคลุมโปกว้างเหลือเกิน ทุค
ง่ายๆ ก็รักษาและระมัดระวังท่าทางให้ดีในเวลาที่ยรับรอง
แขกเมืองอยู่ ผู้รับรองควรถือเอาสมบัติดีของไทยเป็นหลัก
แล้วก็อาจเข้าได้ทุกแห่ง อีกอย่างหนึ่งก็ให้มีจิตใจเอื้อเฟื้อ
คอยให้ความช่วยเหลือแก่ชาวต่างชาติ เช่น เขาจะถามถึง
สถานที่ หรือช่วยหยิบยกของเล็กๆ น้อยๆ หรือช่วยเหลือ
จูงเด็กๆ ที่อาจมีมาด้วยกันข้ามถนน เพราะความช่วยเหลือ
ย่อมเป็นการแสดงน้ำใจได้ว่า เรายินดีต้อนรับในการที่พวก
เขามาอยู่ในประเทศของเรา และเขาสามารถไปได้ทุกแห่งที่
เขาต้องการจะไปด้วย

สำหรับประชาชนส่วนใหญ่ก็ย่อมต้องช่วยกันอบรมตัวเอง
ในด้านนี้ เพราะล้าสมัยผู้ต้อนรับชาวต่างชาติ และททชาวต่าง
ชาติไปท่องเที่ยวเท่านั้นไม่พอ บางที่ชาวต่างชาติอาจไปไหนๆ
เองโดยไม่มีผู้นำ ถ้าคนไทยทุกคนมีมารยาทดี อารมณ์ดี และ
ช่วยเหลือแล้ว เขาจะไปได้ทุกแห่งทั่วประเทศโดยปลอดภัย
และอุตสาหกรรมท่องเที่ยวก็จะกว้างขวางไปทุกมุมเมือง ป้า
จะเป็นที่รื่นรมย์ได้จริง ที่กันดารจะกลายเป็นที่สะดวก ตาม
อย่างที่กำลังจะกล่าวนี้สามารถจะกำจัดได้ตลอดไปจนกระทั่งอันธพาล
หรือนักฉกชิงวิ่งราวที่อาจทำความเดือดร้อนให้แก่ชาวต่างชาติ

302. การให้ความรู้ที่ถูกต้อง นักท่องเที่ยวต้องการ
แสวงหาความรู้อย่างถูกต้องในสิ่งที่เขาได้พบเห็นมา ถึงแม้
จะเป็นความรู้ที่ขอลงอย่างมากไม่ละเอียดเหมือนอ่านหนังสือ
ความรู้ที่ถูกต้อง ย่อมส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจดีระหว่างชาติ
ดังนั้น ผู้ที่นำเที่ยวต้องศึกษาโดยละเอียดและถูกต้อง การ
อธิบายที่แจ่มแจ้งย่อมเกิดความศรัทธา และออกธรมแก่นัก
ท่องเที่ยว ในต่างประเทศเขาฝึกนักท่องเที่ยวยให้รู้จักพูด
ในทางขบขันและสนุกสนาน ทำให้การเดินทางไม่น่าเบื่อ
หรือสัปดาห์ไปดูไปเที่ยวแล้วก็กลับ

ศิลปโบราณวัตถุอันมีค่าของไทย

โบราณวัตถุอันมีค่าของไทย อันเป็นที่เคารพของประชาชนชาวไทย ซึ่งได้ถูกเก็บรักษาไว้ในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติกรุงเทพฯ
สิ่งนี้ถ้าประเทศไทย มีทั่วไปในหมู่ชนชาวไทยทั่วประเทศ

น้ำทะเลไม่จืด เป็นสินค้าที่ทำได้เข้าประเทศอะไรก็ได้ การขนส่งสินค้าทางเรือเป็นส่วนใหญ่

สภาพทั่วไปทางเศรษฐกิจ

303. ผลผลิตของประเทศ ผลผลิตจากทรัพยากรของประเทศไทย อาจแยกออกเป็น 2 ประเภทคือ ผลผลิตจากการเกษตรและป่าไม้ประเภทหนึ่ง และอีกประเภทหนึ่งคือผลผลิตที่มีจากแร่ธาตุที่อยู่ในดิน สำหรับ 2 ประเภทนี้พิจารณาได้โดยง่ายเพราะมีสถิติที่เชื่อถือได้ แต่ผลผลิตทางพลังงานที่ได้จากน้ำมันอันที่จริงการเป็นอีกประเภทหนึ่ง แต่ขณะนี้เรายังมิได้ดำเนินการผลิต เพราะอยู่ในขั้นก่อสร้าง จึงต้องรอไว้กล่าวในโอกาสต่อไปภายหลัง (ดูหมวดที่ 15)

ในเบื้องต้นนี้จะได้กล่าวถึงผลผลิตที่ได้จากการเกษตรซึ่งเราทราบอยู่แล้วว่า ข้าวเป็นผลผลิตที่ประเทศไทยสามารถทำได้มากและมีราคาสูงที่สุด สำหรับในปี พ.ศ. 2499 นั้นข้าวที่ผลิตได้มีราคาคือ 6,331 ล้านบาท พืชไร่ในที่ดอนมีราคา 1,263 ล้านบาท เมล็ดพืชที่ให้น้ำมันพืชมีราคา 1,224 ล้านบาท ไข่พืชมีราคา 373 ล้านบาท เครื่องเทศมีราคา 295 ล้านบาท ขางพารามีราคา 1,522 ล้านบาท ผลผลิตจากป่าไม้มีราคา 1,162 ล้านบาท ผลผลิตจากสัตว์เลื้อยมีราคา 2,361 ล้านบาท ผลผลิตจากปลา มีราคา 2,482 ล้านบาท รวมผลผลิตจากการเกษตรและป่าไม้คิดเป็นมูลค่าถึง 17,015 ล้านบาท เมื่อเทียบกับอันดับความสำคัญของการผลิตในปัจจุบันแล้วจะเห็นได้ว่า ข้าวมีความสำคัญเป็นอันดับที่หนึ่ง ปลาและสัตว์น้ำเป็นอันดับที่สอง สัตว์เลื้อยเป็นอันดับที่สาม และขางพาราเป็นอันดับที่สี่

ส่วนผลผลิตจากทรัพยากรแร่ธาตุนั้น ส่วนมากได้แก่ ดีบุก วุลแฟรม ตะกั่ว เหลว และเหล็ก และที่สำคัญที่สุดคือแร่ดีบุก ซึ่งส่วนใหญ่ทั่วไปจำหน่ายในต่างประเทศ เพราะประเทศไทยไม่มีโรงถลุงแร่ดีบุกใหญ่ๆ อย่างไรก็ดีขณะนี้ มีผู้ทดลองทำการถลุงและใช้แร่ดีบุกในการอุตสาหกรรมกันบ้างแล้วภายในประเทศ สำหรับแร่ดีบุกนั้นในปี พ.ศ. 2499 ทำเงินให้แก่ประเทศถึง 531 ล้านบาท

304. สินค้าขาออก สินค้าขาออกของประเทศไทยอาจแบ่งออกเป็นสองประเภทคือ ประเภทที่สำคัญ และประเภทเบ็ดเตล็ด สินค้าขาออกที่สำคัญคือ ข้าว ขางพารา และดีบุก ซึ่งรวมกันทั้ง 3 อย่างนี้เห็นมูลค่าสูงมาก เมื่อเทียบกับสินค้าขาออกเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ซึ่งรวมทั้งผลผลิตจากป่าไม้ด้วย เช่น ในปี พ.ศ. 2500 ปรากฏว่าข้าวส่งออกเป็นมูลค่าถึง 3,943 ล้านบาท ขาง 1,689 ล้านบาท ดีบุก 531 ล้านบาท รวมทั้งหมดเป็นเงิน 6,163 ล้านบาท สำหรับสินค้าจากการเกษตร

ป่าไม้และสัตว์รวมกันเป็นมูลค่าเพียง 1,974 ล้านบาท อย่างไรก็ดีประเทศไทยส่งสินค้าขาออกรวมทั้งสิ้นในปี พ.ศ. 2500 เป็นมูลค่าถึง 8,137 ล้านบาท (หรือประมาณ 8,140 ล้านบาท) ฉะนั้น เราจะเห็นได้ชัดว่าเศรษฐกิจส่วนใหญ่ของประเทศไทยนั้นยังขึ้นอยู่กับข้าวและขางพารา ส่วนดีบุกนั้นแม้ว่าจะได้ส่งเป็นสินค้าขาออกในปี พ.ศ. 2500 ได้ถึง 531 ล้านบาทก็จริง แต่เราต้องเตรียมพร้อมเสมอว่าแร่ดีบุกนั้น มีเวลาที่จะหมดสิ้นไปได้ในอนาคต แม้ว่าจะไม่รวดเร็วนัก จึงควรที่เราจะต้องหาวิธีดำเนินการในผลผลิตอย่างอื่นสำรองไว้เพื่อแก้ปัญหาในเรื่องนี้อีกต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการเร่งรัดในการขุดค้นแร่อย่างอื่น ที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการอุตสาหกรรม

การส่งเสริมผลผลิตบางอย่างที่มีความต้องการมากในต่างประเทศ เช่น ไม้สัก กล้วย และมันสำปะหลัง ย่อมจะช่วยขยายมูลค่าของสินค้าขาออกให้สูงขึ้น

เมื่อเทียบสินค้าขาออกกับขาเข้าแล้ว ประเทศไทยเรายังไม่สามารถจะเอาค่าไรจากสินค้าขาออกได้ในปัจจุบันนี้ เพราะประเทศไทยยังอยู่ในขั้นลงทุนอีกมาก แต่การลงทุนนี้เป็นผลดีแก่ประเทศในภายหน้า ซึ่งจะสังเกตเห็นได้จากลักษณะของสินค้าขาเข้าว่าในปี พ.ศ. 2500 เราซื้อสินค้าเข้าเกินกว่าสินค้าขาออก 611 ล้านบาท แต่สินค้าขาเข้านี้มีเครื่องจักรเครื่อง-ยนต์และยานพาหนะเป็นมูลค่าเกือบ 2,000 ล้านบาท ดังนั้นเรามีสินค้าที่จะใช้เป็นทุนต่อไปเป็นมูลค่าถึง 2,000 ล้านบาท ซึ่งหากจะคิดถึงของใช้ถาวรในการอุตสาหกรรมและการค้าที่เราได้ไว้ด้วยแล้ว เราได้กำไรถึง 1,400 ล้านบาทในปีนี้ โดยเหตุนี้จึงเห็นได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศไทยมีผลลดลงแต่อย่างไร หากประเทศซื้อของใช้ไปเมื่อใดแล้ว ย่อมไม่มีปัญหาเลยว่าเราจะต้องอยู่ในภาวะที่เสื่อมโทรมและขาดทุนเป็นแน่ โดยเหตุนี้เอง การที่รัฐบาลได้เชื่อเชิญต่างประเทศให้เข้ามาทำการอุตสาหกรรมในประเทศไทยนั้น ปรากฏว่าหลายประเทศมีความยินดีมาก เพราะประเทศไทยมีหลักการและฐานะทางเศรษฐกิจดี

ดังนั้นหน้าที่ของคนไทยเราจึงควรจะใช้ของไปเมื่อใดจากต่างประเทศให้น้อยลง แต่พยายามผลิตของเราขึ้นมา หากว่ามีความปรารถนาจะใช้สิ่งของเหล่านี้เช่น น้ำมัน เครื่อง-ยนต์ เสื้อผ้าและอื่นๆ

อีกประการหนึ่ง การกำหนดให้ทราบความต้องการของ

ประเทศเพื่อนบ้านในสินค้าต่าง ๆ ที่เป็นพืชผลที่เราสามารถผลิตได้ ย่อมจะช่วยนำรายได้มาให้แก่ประเทศมากขึ้น และมีสินค้าอีกชนิดหนึ่งที่น่าสนใจ ก็คือสินค้าแห่งการทัศนอาทร ซึ่งขณะนี้กำลังเชิบบูรณฐานะความสำคัญสูงขึ้นเป็นลำดับ เพราะประเทศไทยอยู่ในศูนย์กลางการบินพลเรือนระหว่างประเทศ ซึ่งผู้โดยสารเครื่องบิน ซึ่งผ่านมาด้วยกิจธุระหรือท่องเที่ยว มักจะแวะประเทศไทยด้วยเสมอ

305. มูลค่าของที่ดิน ประเทศไทยมีที่ดินหรือพื้นที่ของประเทศคิดเป็นจำนวนไร่ประมาณ 321,300,000 ไร่ สำหรับสถิติในปี พ.ศ. 2499 แบ่งเป็นพื้นที่นาประมาณ 11.69 % เป็นที่ปลูกต้นไม้ต่าง ๆ 1.79 % เป็นที่สำหรับปลูกพืชไร่ 2.49 % เป็นป่าไม้ในที่นาหรือที่ทำไร่ 1.67 % เป็นที่ดินทำการเกษตรเบ็ดเตล็ด 1.61 % หรือรวมเป็นที่ทำการเพาะปลูกทั้งหมด 19.25 % สำหรับป่าไม้มีอยู่ 58.19 % ที่ดินนอกจากนี้เป็นที่เลี้ยงช้าง ที่เป็นน้ำบึงรวมกันราว 22.56 % สำหรับในปี พ.ศ. 2499 นี้ เราผลิตผลจากการเกษตรและป่าไม้รวมกันเป็นมูลค่า 17,015 ล้านบาท เมื่อเฉลี่ยแล้วเราจะเห็นได้ว่าที่ดิน 1 ไร่ ของประเทศไทยให้มูลค่าหรือประโยชน์ประมาณ 53 บาท ซึ่งนับว่ายังต่ำมาก จึงจำเป็นต้องหาวิธีปรับปรุงที่ดินให้ดีขึ้นทุกวิธีทาง สำหรับที่นาปลูกข้าวนี้ นับว่ามีราคาสูง คือในปี พ.ศ. 2499 เราผลิตข้าวได้เป็นมูลค่า 6,334 ล้านบาท เมื่อเฉลี่ยแล้วไร่หนึ่งผลิตข้าวได้เป็นมูลค่า 168 บาท สำหรับป่าไม้เราได้ผลในปี 1,162 ล้านบาท ดังนั้นเฉลี่ยแล้วป่าไม้ให้ประโยชน์เป็นมูลค่าไร่ละ 62 บาท จากตัวเลขดังกล่าวนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าเราจะต้องพยายามหาวิธีทำประโยชน์จากที่ดินให้ได้รับค่าตอบแทนสูงขึ้นไปอีก การกันคว่ำให้ทราบถึงความต้องการของตลาดโลก ในสินค้าที่มีราคาสูงและพยายามผลิตสินค้านั้นในที่ดินของเรา จะทำให้มูลค่าของที่ดินสูงขึ้น อย่างไรก็ตามการที่เราเพิ่มการผลิตพืชไร่ให้มากขึ้น และเลือกพืชไร่ที่มีราคาดี หรือการเลี้ยงสัตว์ที่ให้ประโยชน์สูง ย่อมจะช่วยส่งเสริมมูลค่าของที่ดินให้สูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งมะพร้าว มันสำปะหลัง อ้อย ข้าวโพด และกรังเป็นต้น ส่วนการเลี้ยงสัตว์และขายผลิตผลจากสัตว์เลี้ยงควรส่งเสริมให้มากที่สุด เพราะใช้ที่ดินน้อยและให้ผลตอบแทนสูง จะสังเกตได้ว่าไข่ให้ผลถึง 912 ล้านบาท และสุกรให้ผลถึง 900 ล้านบาท เพราะไข่และสุกรเป็นอาหารที่ทุกคนรับประทานและมีความต้องการสูง ที่เหลือจากบริโภคภายในประเทศแล้ว ยังส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศได้อีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้าขาออกไปในปี พ.ศ. 2500 มีมูลค่าถึง 82 ล้านบาท ซึ่งสูงกว่าสัตว์ที่ส่งออกไปจำหน่ายในปีเดียวกันนี้ (ดูผนวกที่ 17 และผนวกที่ 18)

โดยที่ประเทศเรามีน้ำบริบูรณ์ สิ่งที่เราผลิตเพื่อเพิ่มมูลค่าของที่ดินอีกอย่างหนึ่งคือปลา เท่าที่กล่าวมาแล้วในเบื้องต้นว่าปลาเป็นอาหารเนื้อที่สำคัญอย่างหนึ่งของคนไทย และยังส่งออกไปจำหน่ายได้ การผลิตปลาใช้พื้นที่ไม่มากแต่ได้ผลสูง ในปี พ.ศ. 2497 ปลาที่ส่งไปต่างประเทศมีมูลค่าถึง 100 ล้านบาท และในปี พ.ศ. 2500 แม้จะลดลงบ้างก็ยังมียุทธค่าถึง 89 ล้านบาท

306. ระดับของการครองชีพ การครองชีพของประชากรไทยอาจแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ ประเภทในเมืองใหญ่ (Urban) และประเภทชนบท (Rural) แม้ว่าประชากรในชนบทซึ่งเป็นชาวกสิกรส่วนมาก จะมีความรู้สึกว่าการครองชีพในเมืองดีกว่าชนบทก็ตาม แต่ก็ไม่เคยคิดน้อยเนื้อต่ำใจในชีวิตชนบทของเขาเลย ตรงกันข้ามกลับมีความพอใจมากกว่าที่จะทะยอกทะยานเข้ามาอยู่ในเมือง หรือในกรุง การที่เมืองหลวงหรือพระนครมีประชากรเพิ่มขึ้นนั้น เป็นธรรมดา เพราะประชากรของประเทศเพิ่มขึ้น และในกรุงมีสถาบันการศึกษาที่ดี จึงทำให้นักเรียนต่างจังหวัดหลั่งไหลเข้ามาศึกษาในกรุงกันมาก ซึ่งขณะนี้ทางราชการกำลังหาวิธีแก้ไขอยู่แล้ว เช่นสร้างมหาวิทยาลัยการแพทย์ขึ้นที่เชียงใหม่ เป็นต้น เพื่อระบายความหนาแน่นของประชากร

การครองชีพในชนบทเป็นการครองชีพอย่างง่าย ๆ นอกจากอาหารแล้ว ชาวกสิกรมีความต้องการน้อยที่สุดเช่น ในเรื่องที่อยู่ เสื้อผ้า และของฟุ่มเฟือยบางอย่าง สำหรับอาหารชาวกสิกรผลิตข้าวได้เองและส่วนมากมีพอบริโภคไปตลอดปี อาหารอย่างอื่นมี ปลา ไข่ เนื้อ ผัก และผลไม้ ซึ่งหาได้ในพื้นที่ดินของเขาชาวกสิกรเอง อย่างไรก็ตามการครองชีพแบบในกรุงกำลังแพร่ไปถึงชนบทบ้างแล้ว และย่อมมีการเลียนแบบกันบ้างเช่นการแต่งกาย การมีเครื่องใช้ประจำบ้านดีขึ้น เช่นพัดและเครื่องทุนแรงบางอย่าง ความต้องการเหล่านี้ได้กระตุ้นให้ชาวกสิกรในชนบทต้องใช้จ่ายมาก และต้องพยายามในการผลิตให้สูงขึ้น เพื่อจะได้เชิบบูรณการครองชีพด้วยการบำรุงที่นาด้วยปุ๋ย และใช้พันธุ์พืชที่มีคุณภาพสูง

สำหรับการครองชีพของประชากรในกรุง ปรากฏว่ากำลังเป็นไปตามแบบการครองชีพของชาวตะวันตก แต่ก็ยังไม่ถึงขั้นนั้น นอกจากผู้ที่มีรายได้สูง อย่างไรก็ตามส่วนใหญ่ของชาวกรุงพยายามอย่างขยันที่จะจัดที่อยู่อาศัยให้สะอาดเรียบร้อย รักษาถนนหนทาง และสถานที่สาธารณะให้ดูงดงามเจริญตา แต่งตัวตามสมัยนิยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสุภาพสตรี ส่วนอาหารการรับประทานนั้น ดีกว่าบรรดาประชากรที่อยู่ในชนบทมาก การที่ชาวกรุงมีการครองชีพในระดับสูงขึ้นไปเช่นนี้

ย่อมเป็นธรรมดาที่จะต้องใช้จ่ายมาก ดังนั้นแม้ว่าชาวกรุงจะมีรายได้นักก็ตาม รายจ่ายมักจะสูงเป็นเงาตามตัวไปด้วย

807. ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงทางเศรษฐกิจ สำหรับประเทศไทยเรา เป็นประเทศที่ต้องทำการเกษตรเป็นอาชีพหลัก ดังนั้นการปรับปรุงในการเศรษฐกิจจึงต้องเริ่มมาจากการปรับปรุงทางเกษตร ประการแรกคือการส่งเสริมวิชาการในการเกษตรที่มีอยู่แล้วให้มากยิ่งขึ้น และหากจะได้มีการค้นคว้าหาวิทยาการการเกษตรที่ยังไม่มีในประเทศไทยมาก่อน แต่อาจเข้ากับภาวะของสิ่งแวดล้อมของประเทศไทยได้ นอกจากนี้ควรส่งเสริมใช้ทรัพยากรที่มีอยู่แล้ว แต่ยังมีได้ใช้ให้เกิดประโยชน์เต็มที่เช่นพลังงานน้ำ เป็นต้น

สำหรับการส่งเสริมอีกด้านหนึ่ง คือการอุตสาหกรรม ซึ่งหากจะทำขึ้น ย่อมต้องคำนึงถึงการอุตสาหกรรมที่มีผลิตผลวัตถุดิบในประเทศไทย อยู่แล้วก่อนการอุตสาหกรรมอย่างอื่น

ในด้านประชากรที่เป็นอิสระนั้น ควรพยายามทำอุตสาหกรรมภายในครัวเรือนให้มากขึ้น เช่นเดียวกับที่นิยมทำกันในประเทศญี่ปุ่นและสวิตเซอร์แลนด์ เช่นการทำเสื้อผ้า

เครื่องนุ่งห่ม อาหารที่เก็บรักษาไว้ได้นาน และเครื่องใช้เบ็ดเตล็ดที่จำเป็นสำหรับการครองชีพ เช่นนี้แม้จะจำหน่ายไม่ได้ก็ใช้เองได้

อีกประการหนึ่ง ถ้าหากเราจะสังเกตจากการซื้อสินค้าขาเข้าแล้ว จะเห็นว่าเราซื้อสินค้าบางอย่างที่ผลิตได้ในประเทศไทยอยู่แล้วเข้ามาเพิ่มเติมอีกมาก แสดงว่าประเทศยังไม่สามารถผลิตได้เพียงพอหรือผลิตได้แต่เพียงวัตถุดิบ แต่ยังไม่สามารถทำเป็นของใช้สำเร็จรูปได้เอง เช่นกระดาษ เสื้อผ้า ฝ้าย กระสอบ ป่านและปอ ผลไม้ น้ำตาล กาแฟ ชา ยาสูบ เครื่องสำอางเช่นสบู่และยาสีฟัน ตลอดจนยางรถยนต์และเครื่องขางต่างๆ ซึ่งสินค้านี้ถ้ารวมกันมีราคาก่อนข้างสูงมาก สินค้าเหล่านี้เราสามารถผลิตได้อยู่แล้ว หากมีการขยายการผลิตวัตถุดิบให้ได้มากขึ้น และสามารถทำเป็นของสำเร็จรูปตามความต้องการและให้มีคุณภาพดีแล้ว ย่อมจะลดค่าใช้จ่ายในการสั่งซื้อจากต่างประเทศได้ ผลก็จะทำให้การเศรษฐกิจของเราดีขึ้น และคงซื้อแต่เฉพาะเครื่องจักรกลที่เป็นทุนทรัพย์ในการอุตสาหกรรมเท่านั้น (หมวดที่ 21)

รูปที่ 11. การจัดวางของบนโต๊ะในห้องนั่งเล่น อยู่แนวแบบบรรจุไว้ในหลักสูตร ร.ร. เพราะช่าง กับทั้งวัตถุดิบที่
จัดวางบนโต๊ะในห้องนั่งเล่น อยู่แนวแบบบรรจุไว้ในครัวเรือนให้

บทที่ 14 ภาคผนวก

บัญชีผนวก

ผนวกที่ 1	ทิวเขาที่สำคัญ	ผนวกที่ 28	ข้าว
" 2	แม่น้ำที่สำคัญ	" 29	ถั่วลิสง—แสดงการผลิตในจังหวัดต่าง ๆ
" 3	ประชากรและความหนาแน่นของที่ดิน	" 30	ถั่วเขียว—แสดงการผลิตในจังหวัดต่าง ๆ
" 4	จำนวนชาวต่างประเทศที่เข้าประเทศไทย	" 31	ถั่วเหลือง—แสดงการผลิตในจังหวัดต่าง ๆ
" 5	จำนวนชาวต่างประเทศที่ถือโฮเต็ล	" 32	ข้าวโพด
" 6	จำนวนนักท่องเที่ยวเข้ามาสู่ประเทศไทย	" 33	งา
" 7	จำนวนผู้โดยสารที่มาโดยเครื่องบินที่ คอนเมือง	" 34	ละหุ่ง
" 8	จำนวนผู้โดยสารเครื่องบินที่คอนเมือง	" 35	ยาสูบ
" 9	จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้าประเทศ	" 36	อ้อย
" 10	ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในประเทศไทย	" 37	มันสำปะหลัง
" 11	เปรียบเทียบผลประโยชน์จากการทศนาจร กับสินค้าขาออกอย่างอื่นของประเทศ	" 38	มะพร้าว
" 12	ผลที่ได้รับจากการทศนาจรเป็นค่าใช้จ่ายภายใน ประเทศไทย	" 39	หอม
" 13	รายได้ของประเทศจากการทศนาจรของชาว ต่างประเทศ	" 40	กระเทียม
" 14	จำนวนกินที่นักท่องเที่ยวมาพักในประเทศไทย	" 41	พริก
" 15	ราคาสินค้าที่ผลิตได้จากท้องที่ในปี พ.ศ. 2499	" 42	ฝ้าย
" 16	มูลค่าของสินค้าขาออก พ.ศ. 2499 และ พ.ศ. 2500	" 43	ปอ
" 17	การใช้ที่ดินในประเทศไทย พ.ศ. 2499	" 44	ปอแก้ว
" 18	เนื้อที่ปลูกข้าว เปรียบเทียบกับจำนวนประ- ชากร พ.ศ. 2451—2500	" 45	มัน
" 19	น้ำฝนที่ตกในภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย	" 46	มัน
" 20	สถิติการปลูกข้าว เนื้อที่เก็บเกี่ยว เนื้อที่เสีย- หาย ปริมาณข้าวเฉลี่ย พ.ศ. 2450—2502	" 47	โก
" 21	มูลค่าของสินค้าขาเข้า พ.ศ. 2499 และ 2500	" 48	กระบือ
" 22	การอาชีพของประชากร ตามสถิติพ.ศ. 2490	" 49	สุกร
" 23	จำนวนปศุสัตว์และสัตว์พาหนะ แยกตาม ชนิดเป็นรายจังหวัด	" 50	เป็ด
" 24	ที่ตั้งของจังหวัด	" 51	ไก่
" 25	ถั่วเหลือง แสดงเนื้อที่และผลผลิต	" 52	ปลาน้ำจืด
" 26	ถั่วเขียว แสดงเนื้อที่และผลผลิต	" 53	ปลาน้ำเค็ม
" 27	ถั่วลิสง แสดงเนื้อที่และผลผลิต	" 54	คัสสุ
		" 55	วุลแฟรม
		" 56	ไม้สัก
		" 57	ไม้ยาง
		" 58	ไม้ตะแบก
		" 59	ไม้แดง
		" 60	ไม้ประดู่
		" 61	น้ำมันยาง
		" 62	ยางพารา
		" 63	รายชื่อจังหวัดและอำเภอต่าง ๆ
		" 64	รายชื่ออำเภอในประเทศไทย

บัญชีแผนที่

	หน้า		หน้า
แผนที่ 1 ภูมิประเทศ	4	แผนที่ 10	ทางคมนาคม 11
แผนที่ 2 การชลประทาน	83	แผนที่ 11	
แผนที่ 3 จำนวนน้ำฝนที่ตกในปีหนึ่งๆ	32	แผนที่ 12 อุณหภูมิและความกดของอากาศในทวีปเอเชีย	25
แผนที่ 4 แร่ธาตุเศรษฐกิจ	50	แผนที่ 13 ประเภทพื้นธรณีวิทยาและภาพประกอบ	20
แผนที่ 5 เขตจังหวัด	134	แผนที่ 14 อุณหภูมิในเดือนต่างๆ ของไทย	28
แผนที่ 6 ความหนาแน่นของประชากร	104	แผนที่ 15 จำนวนน้ำฝนในเดือนต่างๆ ของไทย	29
แผนที่ 7 ตำเมืองไทยและชนชาวเขา	109	แผนที่ 16 เขตดินของประเทศไทย	36
แผนที่ 8 เขตทรัพยากรป่าไม้ของประเทศ	65	แผนที่ 17 ลักษณะของที่นาในลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา	79
แผนที่ 9 ผลผลิตต่างๆ	98	แผนที่ 18 อ่างระบายน้ำและภาพประโยชน์ของน้ำ	83 ก.

หมวดที่ 1 ทิวเขาที่สำคัญ

1. ทิวเขาแดนลาว ตั้งแต่ทิศตะวันตกที่อาณาเขตไทยจดแม่น้ำสาละวิน เป็นทิวไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือถึงแม่น้ำโขง

2. ทิวเขาถนนธงชัย ตั้งแต่ทิศตะวันออกของจังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นทิวลงมาทางใต้ถึงค่านพระเจดีย์สามองค์ (ในแผนที่บางฉบับถึงทิศตะวันตกของจังหวัดกาญจนบุรีและราชบุรีก็มี)

3. ทิวเขาตะนาวศรี ตั้งแต่ค่านพระเจดีย์สามองค์ไปทางใต้ถึงกอกอดกระ

4. ทิวเขาภูเก็จ ตั้งแต่กอกอดกระเป็นพิคลงไปถึงทิศตะวันออกของจังหวัดกระบี่ เกือบจดทิวเขานครศรีธรรมราช บางทีก็นับทิวนี้เป็นทิวเขาตะนาวศรีด้วย

5. ทิวเขานครศรีธรรมราช ตั้งแต่ทิศตะวันออกของจังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นทิวลงไปถึงสถานีป่าดงเบซาร์

6. ทิวเขากาลาอี ตั้งแต่ทิศใต้ของสถานีป่าดงเบซาร์ไปจนถึงคั่นของแม่น้ำโก-ลก

7. ทิวเขาหลวงพระบาง เป็นทิวอยู่ใต้แม่น้ำโขงขนานกับลำแม่น้ำโขง และอยู่ทิศตะวันตกของจังหวัดหลวงพระบาง (ประเทศลาว)

8. ทิวเขาเพชรบูรณ์ เป็นทิวเขาคิดต่อจากส่วนกลางของทิวเขาหลวงพระบางไปทางใต้ถึงทิวเขาดงพระยาเข็น

9. ทิวเขาดงพระยาเข็น มีทิวเขากำแพงและเขามรรคาคิดต่อไปทางตะวันออกถึงช่องตะโก ต่อออกไปเป็นทิวเขาดงรัก ตรงไปทางทิศตะวันออกและตะวันออกเฉียงเหนือถึงปากแม่น้ำมูลที่บรรจบกับแม่น้ำโขง

10. ทิวเขาจันทบุรี ตั้งแต่ตะวันออกของศรีราชาตรงไปทางตะวันออก เลี้ยวไปทางใต้ ถึงทิศตะวันออกของจังหวัดจันทบุรี ไปติดต่อกับทิวเขามรรคาคิด ซึ่งเป็นทิวลงไปทางทิศใต้จดทะเลที่จังหวัดตราดตรงเกาะกูดข้าม

11. ทิวเขาขุนตาล อยู่ระหว่างแม่น้ำปิงกับแม่น้ำวัง เป็นทิวตั้งแต่ทิศตะวันตกของเมืองเถิน ตรงขึ้นไปถึงต้นแม่น้ำกก

12. ทิวเขาผีปันน้ำ มีสองทิว ทิวตะวันตกอยู่ระหว่างแม่น้ำวังกับแม่น้ำยม ตั้งแต่ทิศตะวันตกของจังหวัดสวรรคโลกเป็นทิวไปถึงต้นแม่น้ำวัง ส่วนทิวตะวันออกอยู่ระหว่างแม่น้ำยมกับแม่น้ำน่าน ตั้งแต่ตะวันตกของจังหวัดอุตรดิตถ์เป็นทิวขึ้นไปจดทิวเขาหลวงพระบางและทิวเขาผีปันน้ำ ทั้งสองทิวนี้ ปลายทางเหนือเป็นทิวติดต่อกันตลอดถึงทิวเขาขุนตาลด้วย

หมวดที่ 2 แม่น้ำที่สำคัญ

1. แม่น้ำปิง เกิดจากทิวเขาแดนลาว เหนือจังหวัดเชียงใหม่ ไหลผ่านจังหวัดเชียงใหม่ลงไปถึงทางใต้

2. แม่น้ำวัง เกิดจากทิวเขาขุนตาล ทิวเขาผีปันน้ำทางเหนือไหลไปบรรจบกับแม่น้ำปิงในเขตจังหวัดตากตอนเหนือ

3. แม่น้ำน่าน เกิดจากทิวเขาหลวงพระบาง และทิวเขาเพชรบูรณ์ต่อกัน ไหลผ่านจังหวัดน่านไปทางใต้

4. แม่น้ำยม เกิดจากทิวเขาผีปันน้ำตะวันออกตอนเหนือ ไหลไปบรรจบกับแม่น้ำน่านที่เกษไชย์

5. แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำปิงกับแม่น้ำน่านไหลมาบรรจบกันที่ปากน้ำโพ เป็นแม่น้ำเจ้าพระยา แล้วแยกออกเป็นแม่น้ำท่าจีนที่เหนือจังหวัดชัยนาท ต่อลงมาแม่น้ำเจ้าพระยาแยกออกเป็นแม่น้ำอีกหลายสาย แล้วไปรวมกันเป็นสายเดียวอีกในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ไหลผ่านจังหวัดพระนครไปลงอ่าวไทยที่จังหวัดสมุทรปราการ ส่วนสายท่าจีนก็ไหลไปลงอ่าวไทยที่จังหวัดสมุทรสาคร

6. แม่น้ำป่าสัก เกิดจากทิวเขาเพชรบูรณ์ ซึ่งอยู่เหนืออำเภอหล่มสัก ไหลลงมาทางใต้บรรจบกับแม่น้ำลพบุรีที่

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

7. แม่น้ำสะแกกรัง เกิดจากเขาที่อยู่ใกล้ทิวเขาดนธงชัย ไหลไปทางตะวันออกเฉียงใต้ บรรจบกับแม่น้ำเจ้าพระยาที่จังหวัดอุทัยธานี

8. แม่น้ำแม่กลอง เกิดจากแถวทั้งสอง คือแถวใหญ่หรือแม่น้ำศรีสวัสดิ์ แม่น้ำแม่กลองก็เรียก กับแควน้อยหรือแม่น้ำไทรโยค แถวทั้งสองนี้เกิดจากทิวเขาตะนาวศรี และทิวเขาดนธงชัย ไหลลงทางใต้บรรจบกันที่จังหวัดกาญจนบุรี ไหลสู่อ่าวไทยที่จังหวัดสมุทรสงคราม

9. แม่น้ำบางปะกง เกิดจากแถวหนุมาน ซึ่งเกิดจากภูเขาต้นกำแพง และแถวพระปรง ซึ่งเกิดจากเขามางซิงเขาลกรรจ์ ไหลมาบรรจบกันที่อำเภอโคกบินทร์บุรี ไหลไปทางตะวันตก เลี้ยวลงใต้สู่อ่าวไทยที่บางปะกง

10. แม่น้ำนครนายก เกิดจากเขาดงพระยาเข็นกับเขาต้นกำแพงต่อกัน ไหลไปบรรจบกับแม่น้ำบางปะกง

11. แม่น้ำโขง เกิดในประเทศทิเบต ไหลลงทางใต้ใกล้กับปากน้ำแยกออกเป็นหลายสาย ไหลลงทะเลจีนใต้

เมืองไช้ว่อน

12. แม่น้ำสาละวิน เกิดในประเทศทิเบต ไหลลงทางใต้ออกทะเลที่อ่าวมะละเกาะ

13. แม่น้ำมูล เกิดจากทิวเขาต้นกำแพง และทิวเขาคงพระยาเย็น ไหลไปทางทิศตะวันออกลงแม่น้ำโขง

14. แม่น้ำชี เป็นแควหนึ่งของแม่น้ำมูล เกิดจากทิวเขาเพชรบูรณ์ ไหลไปรวมกับแม่น้ำมูลทางทิศตะวันตกของจังหวัดอุบลราชธานี

15. แม่น้ำกก เกิดจากทิวเขาแดนลาว ไหลไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ลงแม่น้ำโขง

16. แม่น้ำสงคราม เกิดจากภูเขากู่ที่อยู่ทางทิศตะวันออกของจังหวัดอุดรธานี ไหลตรงไปเหนือ แล้วเลี้ยวไปทางตะวันออกลงแม่น้ำโขง

17. แม่น้ำระยอง เกิดจากทิวเขาจันทบุรีทางเหนือ ไหลลงอ่าวไทยทางใต้

18. แม่น้ำจันทบุรี เกิดจากทิวเขาจันทบุรีทางเหนือ ไหลลงอ่าวไทยทางใต้

19. แม่น้ำตราด เกิดจากทิวเขาบรรทัดทางเหนือ ไหล

ลงอ่าวไทยทางใต้

20. แม่น้ำเพชรบุรี เกิดจากทิวเขาตะนาวศรี ไหลไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ ลงอ่าวไทยที่บ้านแหลม

21. แม่น้ำชุมพร เกิดจากทิวเขาภูเก็ด และทิวเขาตะนาวศรีต่อกัน ไหลไปทางตะวันออกลงอ่าวไทย

22. แม่น้ำปากจั่น เกิดจากทิวเขาตะนาวศรี ไหลลงทะเลทางอ่าวเบงกอล หรือมหาสมุทรอินเดีย ที่แถบปากน้ำนี้เรียกว่ากอกอดกระ ซึ่งมีผู้คิดจะขุดคลองลัดให้เรือค้าขายไปมาได้สะดวก

23. แม่น้ำคาปี เกิดจากทิวเขานครศรีธรรมราช และทิวเขาภูเก็ดข้างใต้ ไหลไปทางเหนือลงอ่าวบ้านดอน

24. แม่น้ำตรัง เกิดจากทิวเขานครศรีธรรมราช ไหลไปทางใต้ลงมหาสมุทรอินเดีย

25. แม่น้ำปัตตานี แม่น้ำบางนรา แม่น้ำโก-ลก เหล่านี้ เรียงกันลงไปเป็นลำดับถึงแม่น้ำโก-ลก ซึ่งเป็นแม่น้ำกั้นเขตแดนที่สุด และเกิดแต่ทิวเขาต้นกาลาอีร์ด้วยกัน และทิวเขานี้เป็นทิวเขากั้นเขตแดนที่สุดข้างใต้เหมือนกัน

แผนกที่ 3 ประชากรและความหนาแน่นของที่ดิน พ.ศ. 2503

ดูแผนที่ 5

ลำดับ	จังหวัด	ประชากร ¹	พื้นที่ ²	นา ³	4	5	6
1	กระบี่	90,890	4,624	74,718	20	0.82	—
2	กาญจนบุรี	244,270	19,486	216,652	13	0.82	—
3	กาฬสินธุ์	427,483	7,650	912,030	56	2.13	+
4	กำแพงเพชร	158,151	8,954	184,679	18	1.17	+
5	ขอนแก่น	836,621	13,404	1,445,331	62	1.73	+
6	จันทบุรี	149,557	6,052	150,454	25	1.05	—
7	ฉะเชิงเทรา	314,360	5,422	1,084,138	58	3.46	+
8	ชลบุรี	337,058	4,485	347,609	75	1.03	—
9	ชัยนาท	241,025	2,636	644,462	92	2.67	+
10	ชัยภูมิ	474,751	10,788	829,893	44	1.75	+
11	ชุมพร	165,158	5,746	116,551	29	0.70	—
12	เชียงราย	800,026	18,803	833,981	43	1.04	—
13	เชียงใหม่	787,038	22,993	610,188	34	0.77	—
14	ตรัง	231,453	4,944	166,171	47	0.72	—
15	ตาก	165,104	15,609	99,826	11	0.60	—
16	ตราด	62,551	2,919	63,572	21	1.02	—
17	ธนบุรี	541,016	450	122,963	1,200	0.23	—

ลำดับ	จังหวัด	ประชากร	พื้นที่	น้ำ	4	5	6
18	นครนายก	150,498	2,414	620,184	62	4.13	+
19	นครปฐม	354,324	2,178	779,111	163	2.20	+
20	นครพนม	419,812	9,749	501,727	13	1.20	+
21	นครราชสีมา	1,047,474	19,590	1,906,318	53	1.81	+
22	นครศรีธรรมราช	705,260	10,169	878,139	69	1.25	+
23	นนทบุรี	191,815	623	268,448	308	1.40	+
24	นครสวรรค์	580,504	9,677	1,507,234	60	2.59	+
25	นราธิวาส	248,034	4,228	174,893	59	0.70	—
26	น่าน	239,047	11,694	94,516	20	0.40	—
27	หนองคาย	230,216	7,223	307,508	32	1.33	+
28	บุรีรัมย์	570,228	10,771	1,141,250	53	2.00	+
29	ปทุมธานี	188,896	1,497	727,818	126	3.87	+
30	ประจวบคีรีขันธ์	141,561	6,373	52,982	22	0.37	—
31	ปราจีนบุรี	325,089	11,795	825,830	28	2.51	+
32	ปัตตานี	274,225	2,013	285,719	137	1.01	—
33	พระนครศรีอยุธยา	464,530	2,480	1,366,475	187	2.91	+
34	พระนคร	1,597,020	1,099	533,168	1,155	0.33	—
35	พังงา	87,802	4,010	52,668	21	0.60	—
36	พิจิตร	228,863	3,269	157,966	70	2.00	+
37	พิจิตร	368,115	4,530	968,318	81	2.63	+
38	พิษณุโลก	368,374	9,659	580,449	34	1.76	+
39	เพชรบุรี	233,349	6,367	353,097	37	1.52	+
40	เพชรบูรณ์	289,973	11,166	274,962	26	0.95	—
41	แพร่	295,896	5,847	226,514	55	0.77	—
42	ภูเก็ต	71,778	801	12,489	90	0.17	—
43	มหาสารคาม	496,970	5,760	1,157,860	86	2.33	+
44	แม่ฮ่องสอน	79,823	13,222	35,550	6	0.15	—
45	ยะลา	131,839	4,716	81,779	28	0.62	—
46	ระนอง	34,170	3,426	18,653	10	0.55	—
47	ระยอง	134,455	3,307	128,921	46	0.96	—
48	ร้อยเอ็ด	662,257	7,856	1,779,161	84	2.68	+
49	ราชบุรี	409,300	5,120	571,111	80	1.10	+
50	ลพบุรี	319,604	6,588	703,473	48	2.20	+
51	ลำปาง	468,664	12,518	338,961	37	0.72	—
52	ลำพูน	248,809	4,107	205,314	55	0.82	—
53	เลย	208,277	10,936	130,669	19	0.63	—
54	ศรีสะเกษ	599,969	8,813	1,277,382	68	2.13	+
55	สกลนคร	414,832	9,539	952,416	13	2.30	+
56	สงขลา	488,050	6,672	128,990	73	0.88	—

ลำดับ	จังหวัด	ประชากร ¹	พื้นที่ ²	น้ำ ³	4	5	6
57	สตูล	67,413	2,669	92,967	25	1.38	+
58	สมุทรปราการ	230,884	934	327,789	247	1.42	+
59	สมุทรสาคร	159,892	840	187,712	190	1.18	—
60	สมุทรสงคราม	154,525	399	27,150	387	0.18	—
61	สระบุรี	289,049	2,963	649,531	98	2.24	+
62	สิงห์บุรี	150,579	842	323,225	178	2.15	+
63	สุโขทัย	305,602	6,841	428,430	45	1.41	+
64	สุพรรณบุรี	490,053	6,339	1,423,429	92	2.91	+
65	สุราษฎร์ธานี	314,493	12,811	300,663	25	0.96	—
66	สุรินทร์	573,953	8,784	1,145,363	65	2.00	+
67	อ่างทอง	192,774	981	387,976	196	2.01	+
68	อุดรธานี	730,525	10,605	1,276,761	44	1.75	+
69	อุตรดิตถ์	257,271	7,614	259,985	34	1.01	—
70	อุทัยธานี	143,205	6,472	375,241	22	2.62	+
71	อุบลราชธานี	1,101,531	22,758	3,044,835	48	2.73	+
รวมทั้งประเทศ		25,519,965	514,000	40,866,171	50	1.60	+

1 แสดงจำนวนประชากรทั้งหมดและชายภายในจังหวัด

2 แสดงจำนวนพื้นที่ของจังหวัดเป็นตารางกิโลเมตร

3 แสดงจำนวนพื้นที่น้ำของจังหวัดเป็นจำนวนไร่

4 แสดงความหนาแน่นของประชากรเป็นจำนวนคนต่อ 1 ตารางกิโลเมตร

5 แสดงความพอเพียงของพื้นที่เป็นจำนวนไร่ หรือทศนิยมของไร่ต่อประชากร 1 คน

6 แสดงความพอเพียงของพื้นที่ในการผลิตข้าวเฉลี่ยประชากรของจังหวัด โดยคิดจากผลเฉลี่ยคนหนึ่งต้องการนาผลิตข้าวเฉลี่ยตนเอง 1.15 ไร่ เกือบหมาย—แสดงว่าได้ข้าวไม่พอเลี้ยง เกือบหมาย + แสดงว่าได้ข้าวพอเลี้ยง

แผนกที่ 4 จำนวนชาวต่างประเทศ
ที่เข้าประเทศไทย

	พ.ศ. 2500	2501	2502
อเมริกัน	11,835	14,705	13,401
อังกฤษ	11,541	9,576	7,191
ฝรั่งเศส	2,254	2,453	2,688
ญี่ปุ่น	3,570	1,850	2,295
อื่นๆ	69,175	108,643	119,708
รวมทั้งหมด	98,375	137,227	145,283

แผนก 5 จำนวนชาวต่างประเทศ
ที่หักโหด

	พ.ศ. 2500	2501	2502
	%	%	%
อเมริกัน	50.27	53.03	55.48
อังกฤษ	12.70	10.02	11.94
ฝรั่งเศส	6.44	5.04	3.73
ญี่ปุ่น	3.51	3.22	3.54
อื่นๆ	27.08	28.69	25.31
รวมทั้งหมด	100%	100%	100%

จาก : Tourism in Thailand, 1961.

แผนกที่ 6 จำนวนนักท่องเที่ยว
เข้ามาสู่ประเทศไทย

เดือน	2500	2501	2502	2503
มกราคม	2,760	2,754	3,522	4,614
กุมภาพันธ์	2,626	3,075	4,161	4,910
มีนาคม	3,507	4,443	5,105	6,652
เมษายน	2,903	4,692	4,562	6,457
พฤษภาคม	3,146	4,307	4,224	5,687
มิถุนายน	2,537	3,352	3,695	5,168
กรกฎาคม	3,287	3,574	4,330	5,397
สิงหาคม	3,289	3,871	3,796	4,990
กันยายน	3,135	3,943	4,169	4,868
ตุลาคม	3,456	4,321	5,003	6,782
พฤศจิกายน	3,122	4,057	4,777	6,369
ธันวาคม	3,211	3,619	3,965	5,943
รวม	36,979	46,008	51,309	67,783
ที่ไม่มีสถิติ (อาจหักกับญาติ)	7,396	9,202	10,262	13,557
รวมยอด	44,375	55,210	61,571	81,340

จาก : Tourism in Thailand, 1961.

แผนกที่ 7 จำนวนผู้โดยสาร
ที่มาโดยเครื่องบินที่ดอนเมือง

ปี	จำนวนผู้โดยสารเครื่องบิน
2497	48,089
2498	63,241
2499	67,398
2500	100,274
2501	147,484
2502	201,605
2503	244,610

จาก : Tourism in Thailand, 1961.

แผนกที่ 8 จำนวนผู้โดยสารเครื่องบินที่ดอนเมือง

	จำนวนผู้โดยสาร	2499	2500	2501	2502	2503
1	ถึงดอนเมือง	67,398	100,274	147,484	201,605	244,610
2	เข้ากรุงเทพ ฯ	33,220	43,170	45,374	41,408	66,922
	ร้อยละ	49.29	43.05	30.77	20.54	27.45
3	ผ่านกรุงเทพ ฯ	34,178	57,104	102,110	160,197	177,688
	ร้อยละ	50.71	56.95	69.23	79.46	72.55

จาก : Tourism in Thailand, 1961.

แผนกที่ 9 จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้าประเทศ

ประเทศ	2500	2501	2502	2503
ประเทศไทย	44,375	55,210	61,571	81,340
ฮ่องกง	—	103,055	138,561	163,661
ญี่ปุ่น	128,077	152,204	182,000	212,000
ชาวต่างประเทศ	168,829	171,588	243,216	—

จาก : Tourism in Thailand, 1961.

แผนภูมิ 10 ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวในประเทศไทย

ค่าอาหาร	25%	ซื้อของเบ็ดเตล็ด ที่มั่วและไปมาวันเร็วตัว ๆ	30%
ค่ารถและค่าเรือ	30%	ค่ารถและเดินทาง	10%
		เบ็ดเตล็ด	5%

จาก : Tourism in Thailand, 1961.

แผนภูมิ 11 เปรียบเทียบผลประโยชน์จากการทัศนอารกับสินค้าออกอย่างอื่นของประเทศ

	สินค้าออก	2500	2501	2502	2503
1	ข้าว	3,622.1	2,968.0	2,575.6	2,580.8
2	ยางพารา	1,406.2	1,325.8	3,335.9	2,579.0
3	ผลไม้	531.2	255.0	431.2	541.2
4	ไม้สัก	261.7	238.8	211.0	356.9
5	ข้าวโพด	74.1	182.7	249.5	550.2
6	มันสำปะหลัง	127.2	177.4	193.6	267.1
7	การทัศนอาร	102.0	135.5	118.2	195.2
8	ปอและป่าน	47.2	69.6	88.3	230.8
9	ถั่วต่าง ๆ	90.5	88.0	91.9	96.1
10	ถั่ว	80.0	13.0	52.5	59.2

จาก : Tourism in Thailand, 1961.

แผนภูมิ 13 รายได้ของประเทศจากการทัศนอารของชาวต่างประเทศ

แผนภูมิ 12 ผลที่ได้รับจากการทัศนอารเป็นค่าใช้จ่ายในประเทศไทย

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยวที่ทัศนอาร	ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว	บาท
	นักท่องเที่ยว	เที่ยวละคน	
2500	127,512	5,100,480	102,009,600
2501	169,426	6,777,010	135,540,800
2502	185,294	7,411,760	148,235,200
2503	244,018	9,760,720	195,214,400

จาก : Tourism in Thailand, 1961.

ปี	ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว	รายได้ของประเทศจากการทัศนอาร	จำนวนประชากรไทย	คิดเฉลี่ยเป็นรายของประชากรไทยคนละ
2500	102,009,600	306,028,800	23,384,000	13.30
2501	135,540,800	406,622,400	24,050,000	16.95
2502	148,235,200	441,705,600	24,735,000	17.80
2503	195,214,400	585,643,200	25,500,000	23.40

จาก : Tourism in Thailand, 1961.

แผนภูมิ 14 จำนวนนักท่องเที่ยว
มาพักในประเทศไทย

เดือน	พ.ศ. 2502		พ.ศ. 2503	
	จำนวน นักท่องเที่ยว	จำนวน คืนที่พัก ในโฮเต็ล	จำนวน นักท่องเที่ยว	จำนวน คืนที่พัก ในโฮเต็ล
มกราคม	3,522	11,053	4,614	13,842
กุมภาพันธ์	4,161	13,437	4,910	14,730
มีนาคม	5,105	15,606	6,652	19,956
เมษายน	4,562	14,423	6,457	19,371
พฤษภาคม	4,224	12,110	5,687	17,061
มิถุนายน	3,695	10,547	5,168	15,504
กรกฎาคม	4,330	12,429	5,397	16,191
สิงหาคม	3,796	10,215	4,990	14,970
กันยายน	4,169	11,998	4,868	14,604
ตุลาคม	5,003	15,064	6,728	20,184
พฤศจิกายน	4,777	15,448	6,369	19,107
ธันวาคม	3,965	12,082	5,943	17,829
รวม	51,309	154,412	67,783	203,349
ที่ไม่มีสถิติ (อาจหักกับญาติ)	10,262	30,882	13,557	40,669
รวมยอด	61,571	185,294	81,340	244,018

จาก : Tourism in Thailand, 1961.

แผนภูมิ 15 ราคาผลิตผล
ที่ผลิตได้จากท้องที่ใน พ.ศ. 2499

ข้าว	6,331 ล้านบาท
พืชไร่ในท้องถิ่น	1,263
ข้าวโพด	133
ถั่วเขียว	61
มันสำปะหลัง	356
อ้อย	437
ผัก	132
ผลไม้	126
เมล็ดพืชที่เป็นอาหาร	18
พืชทำให้น้ำมัน	1,224
มะพร้าวแห้งและน้ำมัน	828
ละหุ่ง	75
ถั่วลิสง	222

ถั่วเหลือง	42
งา	56
พืชไร่	373
ฝ้าย	137
นุ่น	79
ป่านรามิ	3
ไหม	122
ปอ	31
เครื่องเทศและอื่น ๆ	295
กระวาน	7
พริก	37
หอม	18
กระเทียม	102
พืชสำหรับทำยา	7
มะขาม	64
หมาก	10
ชาสุบ	50

ยางพารา	1,522 ล้านบาท
ป่าไม้และผลิตผลจากป่า	1,162
ไม้สัก	220
ยาง	143
ไม้อื่น ๆ	352
ครึ่ง	257
ถ่าน	103
ไม้ฟืน	52
ไม้ไผ่และหวาย	23
ผลิตผลจากป่าอื่น ๆ	3
สัตว์เลี้ยงและผลิตผลจากสัตว์	2,361
กระบือ	122
โค	156
สุกร	900
ไก่และเป็ด	271
ไข่	912
ปลาและสัตว์น้ำ	2,482
ปลาน้ำจืด	462
ปลาน้ำเค็ม	684
หอย	7
ปลาที่จับได้แต่ไม่จำหน่าย	1,329
รวมเป็นเงิน	17,015

จาก : Agricultural Statistics of Thailand, 1956.

หมวดที่ 16 มูลค่าของสินค้าขาออก

พ.ศ. 2499 และ 2500

(เป็นจำนวนล้านบาท)

พ.ศ. 2499 พ.ศ. 2500

สินค้าสำคัญ

ข้าว	3,086	3,043
ยาง	1,868	1,089
ลumber	507	531
รวมสินค้าสำคัญ	5,461	6,163

สินค้าอย่างอื่น

สัตว์เลื้อย	79	58
ไข่	57	62
ปลา	80	69
ข้าวโพด	90	74
ถั่วเขียว	43	23
มันสำปะหลัง	98	138
พริก	36	23
ชาสุบ	53	100
ถั่วลิสง	82	54
ถั่วเหลือง	15	4
กะทัง	63	87
งา	25	13
เมล็ดพืช	6	6
หนังสัตว์	48	54
ไม้สัก	304	262
ไม้อื่น	77	89
เกลือ	31	35
กังสดาน	44	32
นุ่น	35	44
กรัง	147	81
สินค้าอื่นๆ	400	418
สินค้าส่งต่อ	207	248
รวมสินค้าเบ็ดเตล็ด	2,032	1,974
รวมยอดสินค้าขาออก	5,493	8,137

หมวดที่ 17 การใช้ที่ดิน

ในประเทศไทย พ.ศ. 2499

	ร้อยละของเนื้อที่ ประเทศ
ข้าว	11.69
สวนต้นไม้	1.79
พืชไร่ในที่ดอน	2.49
ป่าไม้ในไร่นา	1.67
ไร่เบ็ดเตล็ด	1.61
รวมที่ซึ่งเป็นไร่นา	19.25
ป่าไม้และบริเวณเลี้ยงสัตว์	58.19
ที่ประเภทอื่น	22.56
รวมเนื้อที่ทั้งหมด	100.00
ที่ดินของประเทศ	321,300,000 ไร่

จาก : Agricultural Statistics of Thailand, 1956.

(Ministry of Agriculture, Bangkok, 1958.)

หมวดที่ 18 เนื้อที่ปลูกข้าว

เปรียบเทียบกับจำนวนประชากร พ.ศ. 2454-2500

พ.ศ.	เนื้อที่ปลูกข้าว	จำนวนพลเมือง	อัตราพลเมือง เพิ่ม ประจำปี (เปอร์เซ็นต์)
2454	9,823,087	8,266,405	—
2462	15,492,515	9,207,355	1.2
2472	18,974,150	11,506,207	2.2
2480	21,062,369	14,429,000	3.0
2490	30,156,281	17,478,000	1.9
2498	35,899,970	20,300,000	2.0
2499	37,648,109	20,682,000	1.9
2500	31,751,000	21,076,000	1.88

ที่มา : ตารางที่ 7 สภาพเศรษฐกิจแห่งชาติ

แผนภูมิ 10 น้ำฝนที่ตกในภาคต่างๆของประเทศไทย

เดือน	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคตะวันออก	แหลมไทย	
				ตะวันออก	ตะวันตก
มกราคม	6.4	7.5	4.5	126.0	31.0
กุมภาพันธ์	7.5	20.4	16.5	48.3	37.8
มีนาคม	16.5	31.2	51.6	65.9	71.3
เมษายน	63.0	84.4	94.4	98.2	178.0
พฤษภาคม	145.0	143.7	175.8	133.4	277.6
มิถุนายน	156.8	158.4	177.0	118.7	342.6
กรกฎาคม	196.3	191.9	183.0	110.3	332.0
สิงหาคม	226.5	171.2	211.5	125.2	363.3
กันยายน	239.3	300.2	255.9	154.0	423.3
ตุลาคม	111.3	174.3	123.6	249.2	304.1
พฤศจิกายน	43.0	66.5	33.9	350.7	184.5
ธันวาคม	7.0	9.9	3.0	295.2	60.1
รวม	1,218.6	1,359.6	1,330.7	1,875.1	2,605.6

แผนภูมิ 20 สถิติการปลูกข้าว เนื้อที่เก็บเกี่ยว เนื้อที่เสียหาย
ปริมาณข้าวเฉลี่ย พ.ศ. 2450-2502

ปี	เนื้อที่เพาะปลูก (ไร่)	เนื้อที่เก็บเกี่ยว (ไร่)	เนื้อที่เสียหายเป็น เปอร์เซ็นต์ของเนื้อ ที่เพาะปลูก	ปริมาณข้าวที่ผลิต ได้ (ตันข้าวเปลือก)	เฉลี่ยผลได้ต่อไร่ (กก.)
2450	9,334,000	8,657,000	7.24	2,581,722	298
2455	12,342,051	12,324,361	0.14	3,669,529	297
2460	13,890,600	10,978,900	20.96	2,989,229	272
2465	15,795,400	15,013,260	4.95	4,340,464	289
2470	18,298,440	15,960,430	12.78	4,561,096	286
2475	20,086,190	18,821,280	6.30	5,116,405	272
2480	21,062,369	18,396,183	12.66	4,555,706	248
2485	27,491,411	18,090,839	34.10	3,868,806	214
2490	30,156,281	26,900,891	10.79	5,506,432	205
2495	35,550,754	32,063,799	4.43	6,602,089	206
2500	31,751,308	27,769,367	12.52	5,665,842	204
2502	36,885,000	34,890,000	5.41	7,528,000	216

ที่มา: กองเศรษฐกิจการเกษตร สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตร

หมวดที่ 21 มูลค่าของสินค้าเข้า

พ.ศ. 2499 และ 2500

(เป็นจำนวนล้านบาท)

	พ.ศ. 2499	พ.ศ. 2500
อาหารและยาสูบ	782	807
พืชมีใบ วัตถุดิบและปุ๋ย	80	74
น้ำมันและแร่ธาตุ	775	928
สัตว์และน้ำมันเชื้อ	28	19
เคมีภัณฑ์	654	754
ผลิตภัณฑ์จากการอุตสาหกรรม	3,530	3,640
เครื่องจักรกล	533	632
เครื่องมือไฟฟ้า	353	392
อุปกรณ์การขนส่ง	637	883
รวมสินค้าเข้าทั้งหมด	7,372	8,210

จาก: Annual Statements of Foreign Trade, 1952-1957.

หมวดที่ 22 การอาชีวะของประชากร

ตามสถิติ พ.ศ. 2490

	จำนวนคน	จำนวนร้อยละ
การเกษตรและการเลี้ยงสัตว์	7,562,000	84.10
การป่าไม้	8,000	0.09
การประมง	53,000	0.59
การทำเหมืองแร่และเจาะหิน	5,000	0.05
การทำอุตสาหกรรมอาหาร	32,000	0.36
การทำอุตสาหกรรมเครื่องเคมี		
และยาสูบ	11,000	0.12
การทำอุตสาหกรรมไม้	21,000	0.27
การทำอุตสาหกรรมห่อผ้า		
และเสื้อผ้า	53,000	0.58
การอุตสาหกรรมอย่างอื่น	76,000	0.85
การก่อสร้าง	10,000	0.11
การค้าขาย	705,000	7.86
การขนส่งและคมนาคม	66,000	0.73
ราชการ	201,000	2.27
รับจ้างส่วนบุคคล	43,000	0.48
รับจ้างทั่วไป	26,000	0.29
อาชีพเบ็ดเตล็ด	111,000	1.24
รวมผู้ที่ประกอบการอาชีพ	8,992,000	100.00

จาก: Statistical Yearbook of Thailand, No. 22 (Vol. 1).

หมวดที่ 23

จำนวนปลูสดั้วและหาหนะแยกตามชนิดรายจังหวัด

(สถิติของกรมมหาดไทย ปี พ.ศ. 2492)

เลขที่	ชื่อจังหวัด	ข้าว	มัน	ไร่	ถั่ว	หมู	และ
1.	กระบี่	156	19	1,080	17,190	1,200	230
2.	กาญจนบุรี	276	299	—	—	16,758	500
3.	กำแพงเพชร	77	122	1,799	30,987	—	—
4.	ขอนแก่น	8	2,904	—	—	31,334	—
5.	จันทบุรี	—	211	—	—	15,832	—
6.	ฉะเชิงเทรา	8	586	24,957	120,394	73,263	—
7.	ชลบุรี	6	919	3,059	97,636	17,063	—
8.	ชัยนาท	14	120	47,145	113,358	32,902	—
9.	ชัยภูมิ	75	1,367	109,106	93,984	55,375	—

เลขที่	ชื่อจังหวัด	ช้าง	ม้า	วัว	ควาย	หมู	แพะ
10.	ชุมพร	305	103	—	—	16,825	30
11.	เขื่องราช	139	1,354	—	—	81,367	997
12.	เขื่องใหม่	737	1,961	201,780	189,246	160,253	—
13.	ศรีวิ	31	14	—	—	52,331	215
14.	ตราด	—	75	166	16,296	1,592	—
15.	ตาก	883	1,062	33,814	43,072	9,600	—
16.	ธนบุรี	—	38	1,964	17,542	6,215	27
17.	นครนายก	27	484	8,188	63,315	10,871	—
18.	นครปฐม	—	238	—	—	84,256	—
19.	นครพนม	4	1,137	176,307	264,284	86,721	—
20.	นครราชสีมา	80	3,625	—	—	57,921	180
21.	นครศรีธรรมราช	435	588	—	—	174,590	118
22.	นครสวรรค์	27	646	56,473	17,441	33,737	131
23.	นนทบุรี	—	20	—	—	2,108	—
24.	นราธิวาส	201	14	—	—	—	—
25.	น่าน	179	1,257	—	—	12,067	100
26.	หนองคาย	—	547	104,106	152,035	14,115	—
27.	บุรีรัมย์	85	2,082	207,344	136,023	130,548	150
28.	ปทุมธานี	—	272	1,497	83,383	12,018	20
29.	ประจวบคีรีขันธ์	63	512	—	—	6,995	40
30.	ปราจีนบุรี	7	818	—	—	563,979	—
31.	ปัตตานี	88	26	—	—	5,681	3,887
32.	พระนครศรีอยุธยา	2	1,487	—	—	10,167	362
33.	พังงา	47	9	—	—	23,318	—
34.	พิจิตร	28	23	—	—	41,955	12
35.	พิจิตร	23	980	—	—	—	—
36.	พิษณุโลก	57	355	—	—	21,803	—
37.	เพชรบุรี	—	249	—	—	19,670	135
38.	แพร่	345	494	—	—	30,281	—
39.	ภูเก็ต	7	5	—	—	3,629	217
40.	มหาสารคาม	—	3,679	—	—	18,817	—
41.	แม่ฮ่องสอน	1,574	686	—	—	5,462	—
42.	ยะลา	87	4	22,681	19,537	1,142	2,638
43.	ร้อยเอ็ด	—	4,491	78,967	219,417	51,655	—
44.	ระนอง	78	8	756	7,834	1,891	—
45.	ระยอง	—	359	8,089	34,182	7,723	61
46.	ราชบุรี	3	494	243,170	6,844	55,541	211
47.	ลพบุรี	18	536	54,044	61,481	58,360	281
48.	ลำปาง	407	625	—	—	—	—

รูปปั้นพระยาพิชัยดาบหัก ตั้งอยู่ที่หน้าวัดสุทัศนเทพวรารามราชวรมหาวิหาร กรุงเทพมหานคร เป็นอนุสรณ์ให้เรารำลึกถึงพระคุณของท่าน
ที่ทรงน้อมนำให้ชาวสยามได้รวมกันเป็นหนึ่งเดียวเป็นชาติไทย

เลขที่	ชื่อจังหวัด	ช้าง	ม้า	วัว	ควาย	หมู	แพะ
49.	ลำพูน	63	231	—	—	22,498	—
50.	เลย	293	1,065	—	—	10,447	—
51.	ศรีสะเกษ	92	1,542	80,176	99,890	80,196	—
52.	ตากดนคร	2	2,538	—	—	101,572	10
53.	สงขลา	97	163	144,345	28,657	4,325	1,680
54.	สตูล	—	—	18,892	11,457	5,324	2,071
55.	สมุทรปราการ	—	14	—	—	12,440	—
56.	สมุทรสงคราม	—	—	2,703	164	20,314	10
57.	สมุทรสาคร	—	19	5,606	13,459	4,550	—
58.	สระบุรี	—	280	—	—	13,451	—
59.	สิงห์บุรี	3	375	44,937	74,400	16,033	275
60.	สุโขทัย	181	102	—	—	—	—
61.	สุพรรณบุรี	1	826	—	—	65,169	307
62.	สุราษฎร์ธานี	908	663	—	—	—	—
63.	สุรินทร์	362	2,843	244,082	212,347	48,775	—
64.	อุตรดิตถ์	—	413	—	—	6,387	79
65.	อ่างทอง	—	609	23,896	87,348	38,953	250
66.	อุดรธานี	12	1,234	106,626	111,596	860,769	—
67.	อุตรดิตถ์	1,118	112	20,199	75,341	—	—
68.	อุทัยธานี	8	106	2,317	72,832	18,712	—
69.	อุบลราชธานี	2	5,121	—	—	174,968	—
70.	เพชรบูรณ์	188	634	—	—	7,489	—
71.	กาฬสินธุ์	—	7,089	97,210	127,349	22,738	—

แนวกที่ 21

ที่ตั้งของจังหวัด (ดูแผนที่ 5)

1. เชียงใหม่ ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำปิง
2. เชียงราย ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำกก
3. ลำพูน ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำกว เป็นแนว
ของแม่น้ำปิง
4. แม่ฮ่องสอน ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำแม่ฮ่องสอน เป็น
กึ่งของแม่น้ำปาย ๆ เป็นแนวของแม่น้ำสาละวิน
5. แพร่ ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำยม
6. ลำปาง ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำวัง
7. น่าน ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำน่าน
8. ทรนกร ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำเจ้าพระยา
9. ทรบุรี ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำเจ้าพระยา ตรง
ข้ามกับทรนกร

10. นนทบุรี ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำเจ้าพระยา
11. สมุทรปราการ ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำเจ้าพระยา ใกล้
ปากน้ำ
12. ปทุมธานี ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำเจ้าพระยา
13. ทรนกรหรืออยุธยา ตั้งอยู่บนเกาะฝั่งขวาที่แม่น้ำ
ลพบุรีกับแม่น้ำป่าสักบรรจบกัน
14. อ่างทอง ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำเจ้าพระยา
15. ลพบุรี ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำลพบุรี
16. สระบุรี ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำป่าสัก
17. สิงห์บุรี ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำเจ้าพระยา
18. นครปฐม ตั้งอยู่ใต้สถานีนครปฐม
19. สมุทรสาคร ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำท่าจีนใกล้ปากน้ำ
20. สุพรรณบุรี ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำท่าจีน
21. ราชบุรี ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำแม่กลอง
22. กาญจนบุรี ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำแม่กลอง ตรงที่

แควน้อยกับแควใหญ่บรรจบกัน

23. สมุทรสงคราม ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำแม่กลองใกล้ปากน้ำ

24. เพชรบุรี ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำเพชรบุรี

25. ประจวบคีรีขันธ์ ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลตรงเกาะหลัก

26. ฉะเชิงเทรา ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำบางปะกง

27. นครนายก ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำนครนายก

28. ปราจีนบุรี ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำบางปะกง

29. ชลบุรี ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลเหนืออ่างศิลา

30. จันทบุรี ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำจันทบุรี

31. ระยอง ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำระยอง

32. ตราด ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำตราด

33. นครสวรรค์ ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำเจ้าพระยาใต้

ปากน้ำโพ

34. ชัยนาท ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำเจ้าพระยา

35. อุทัยธานี ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำสะแกกรัง ใกล้

แม่น้ำเจ้าพระยา

36. กำแพงเพชร ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำปิง

37. ตาก ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำปิง

38. พิษณุโลก ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำน่าน

39. สุวรรณภูมิ ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำยม

40. อุดรดิตถ์ ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำน่าน

41. พิจิตร ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำน่าน

42. เพชรบูรณ์ ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำป่าสัก

43. นครราชสีมา ตั้งอยู่ฝั่งขวาลำน้ำตะกอน เป็นแคว

ของแม่น้ำมูล

44. ชัยภูมิ ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายของแม่น้ำชี

45. บุรีรัมย์ ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายทิวเขาตอง เป็นแคว

ของแม่น้ำมูล ไหลทางรถไฟ

46. อุบลราชธานี ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำมูล

47. ศรีสะเกษ ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายทิวเขาน้ำคำแม่น้ำมูล

48. สุรินทร์ ตั้งอยู่ข้างใต้ทางรถไฟ

49. ร้อยเอ็ด ตั้งอยู่ใต้ลำน้ำชี แต่ห่างจากลำน้ำชี

มาก

50. มหาสารคาม ตั้งอยู่ใกล้ฝั่งขวาลำน้ำชี

51. อุดรธานี ตั้งอยู่ใต้ทิวเขาหลวง แควของแม่น้ำ

โขง

52. ขอนแก่น ตั้งอยู่ใกล้ฝั่งซ้ายลำน้ำชี

53. สกลนคร ตั้งอยู่ฝั่งตะวันตกของหนองหาร

54. นครพนม ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำโขง

55. หนองคาย ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำโขง

56. เลข

ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายลำน้ำเลย

แควของ

แม่น้ำโขง

57. กาฬสินธุ์

ตั้งอยู่ฝั่งตะวันออกของลำปาว

58. ชุมพร

ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำชุมพร

59. ระนอง

ตั้งอยู่ใกล้ปากน้ำปากจั่น

60. สุราษฎร์ธานี

ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำตาปี

61. นครศรีธรรมราช ตั้งอยู่ที่สุดของทางรถไฟที่แยก

เข้าไป

62. พังงา

ตั้งอยู่ฝั่งขวาแม่น้ำพังงา

63. กระบี่

ตั้งอยู่ริมทะเลฝั่งขวา แม่น้ำกระบี่

64. ภูเก็ต

ตั้งอยู่ที่อ่าวภูเก็ต บนเกาะภูเก็ต

ข้างใต้

65. พัทลุง

ตั้งอยู่ปากตะวันตกของสถานีพัทลุง

66. ตรัง

ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำตรัง

67. สงขลา

ตั้งอยู่ฝั่งใต้ทะเลสาบสงขลา ติดต่อ

กับทะเลอ่าวไทย

68. สตูล

ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายของแม่น้ำสตูล

69. ปัตตานี

ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำปัตตานี

70. ยะลา

ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำปัตตานี

71. นราธิวาส

ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายแม่น้ำบางนรา

ผนวกที่ 25 ถั่วเหลือง

แสดงเนื้อที่และผลผลิต

พ.ศ.	พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)	พื้นที่ได้ผล (ไร่)	ปริมาณผล (เมตริกตัน)
2491	63,615	61,771	6,725
2492	80,676	73,494	8,355
2493	123,312	120,937	11,590
2494	135,094	134,036	20,755
2495	149,515	147,346	21,131
2496	137,185	135,614	20,233
2497	139,617	139,162	21,500
2498	134,458	134,052	20,135

หมวดที่ 26 ถั่วเขียว
แสดงเนื้อที่และผลผลิต

พ.ศ.	พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)	พื้นที่ได้ผล (ไร่)	ปริมาณผล (เมตริกตัน)
2491	151,210	146,794	15,489
2492	233,418	200,598	22,108
2493	253,953	248,825	31,095
2494	205,198	200,011	26,037
2495	204,024	191,514	23,569
2496	181,970	179,615	25,835
2497	196,957	193,692	28,094
2498	215,827	213,196	34,189

หมวดที่ 29 ถั่วลิสง
แสดงการผลิตในจังหวัดต่าง ๆ

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน
1.	นครสวรรค์	9,876	นครสวรรค์	8,891
2.	ระยอง	8,929	ปราจีนบุรี	8,887
3.	ปราจีนบุรี	8,467	ระยอง	8,729
4.	นครราชสีมา	8,372	นครราชสีมา	8,457
5.	เชียงใหม่	7,675	ชัยนาท	8,324
รวมทั้งประเทศ		118,130	รวมทั้งประเทศ	120,948

หมวดที่ 27 ถั่วลิสง
แสดงเนื้อที่และผลผลิต

พ.ศ.	พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)	พื้นที่ได้ผล (ไร่)	ปริมาณผล (เมตริกตัน)
2491	240,012	217,921	29,843
2492	455,920	439,907	55,284
2493	440,708	434,053	62,705
2494	452,577	440,617	75,904
2495	450,353	440,745	70,240
2496	453,991	450,594	77,872
2497	493,948	491,338	91,735
2498	501,697	487,245	94,101

หมวดที่ 30 ถั่วเขียว
แสดงการผลิตในจังหวัดต่าง ๆ

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน
1.	นครสวรรค์	5,764	พิษณุโลก	5,849
2.	พิษณุโลก	5,426	นครสวรรค์	4,346
3.	สุโขทัย	2,293	สุโขทัย	4,122
4.	พิจิตร	2,288	อุตรดิตถ์	3,198
5.	ชัยนาท	2,064	พิจิตร	2,490
รวมทั้งประเทศ		41,208	รวมทั้งประเทศ	41,503

หมวดที่ 28 ข้าว

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัด ที่ผลิตได้มาก	ตัน	จังหวัด ที่ผลิตได้มาก	ตัน
1.	เข็วราช	293,623	อุบลราชธานี	312,311
2.	อุดรธานี	287,264	สุพรรณบุรี	279,384
3.	สุพรรณบุรี	247,523	เข็วราช	258,999
4.	อุบลราชธานี	236,451	ละเข็วเทรา	258,852
5.	เข็วใหม่	226,761	อยุธยา	251,703
รวมทั้งประเทศ		5,661,783	รวมทั้งประเทศ	7,019,602

หมวดที่ 31 ถั่วเหลือง
แสดงการผลิตในจังหวัดต่าง ๆ

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน
1.	สุโขทัย	7,171	เข็วใหม่	5,889
2.	นครสวรรค์	6,834	สุโขทัย	5,479
3.	เข็วใหม่	6,352	นครสวรรค์	4,616
4.	สระบุรี	1,303	กาญจน	1,548
5.	กาญจน	1,264	พิจิตร	609
รวมทั้งประเทศ		27,460	รวมทั้งประเทศ	21,684

แผนวกที่ 32 ข้าวโพด

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน
1.	สระบุรี	11,223	สระบุรี	14,492
2.	นครราชสีมา	10,356	นครราชสีมา	13,314
3.	นครสวรรค์	9,471	นครสวรรค์	10,006
4.	พิษณุโลก	7,809	พิษณุโลก	9,260
5.	อุบลราชธานี	5,764	ชัยภูมิ	7,428
รวมทั้งประเทศ		136,757	รวมทั้งประเทศ	186,279

แผนวกที่ 35 ยาสูบ

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน
1.	เชียงใหม่	15,347	เชียงใหม่	12,714
2.	อุบลราชธานี	5,147	อุบลราชธานี	7,299
3.	เชียงราย	4,604	ลำพูน	4,633
4.	แพร่	4,349	แพร่	4,518
5.	ลำพูน	4,060	เชียงราย	3,654
รวมทั้งประเทศ		66,000	รวมทั้งประเทศ	65,625

แผนวกที่ 33 งา

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน
1.	พิษณุโลก	3,537	พิษณุโลก	3,750
2.	สุโขทัย	1,525	อุดรธานี	1,188
3.	อุดรธานี	1,143	สุโขทัย	1,153
4.	พิจิตร	1,062	พิจิตร	1,095
5.	กาญจนบุรี	1,043	สุพรรณบุรี	921
รวมทั้งประเทศ		17,746	รวมทั้งประเทศ	17,057

แผนวกที่ 36 อ้อย

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน
1.	ชลบุรี	981,304	ชลบุรี	1,116,948
2.	อุดรดิษฐ์	405,593	อุดรธานี	346,970
3.	อุดรธานี	342,860	นครศรีธรรม-	
4.	นครศรีธรรม-		ราช	296,365
	ราช	273,227	อุดรดิษฐ์	263,790
5.	ลำปาง	233,901	ลำปาง	234,619
รวมทั้งประเทศ		1,146,811	รวมทั้งประเทศ	1,309,427

แผนวกที่ 34 ละหุ่ง

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน
1.	นครราชสีมา	7,534	นครราชสีมา	7,107
2.	ชัยภูมิ	4,694	ประจวบคีรีขันธ์	4,007
3.	ประจวบคีรีขันธ์	3,792	นครสวรรค์	3,244
4.	สระบุรี	2,828	สุพรรณบุรี	3,107
5.	นครสวรรค์	2,820	สระบุรี	2,887
รวมทั้งประเทศ		32,479	รวมทั้งประเทศ	28,570

แผนวกที่ 37 มันสำปะหลัง

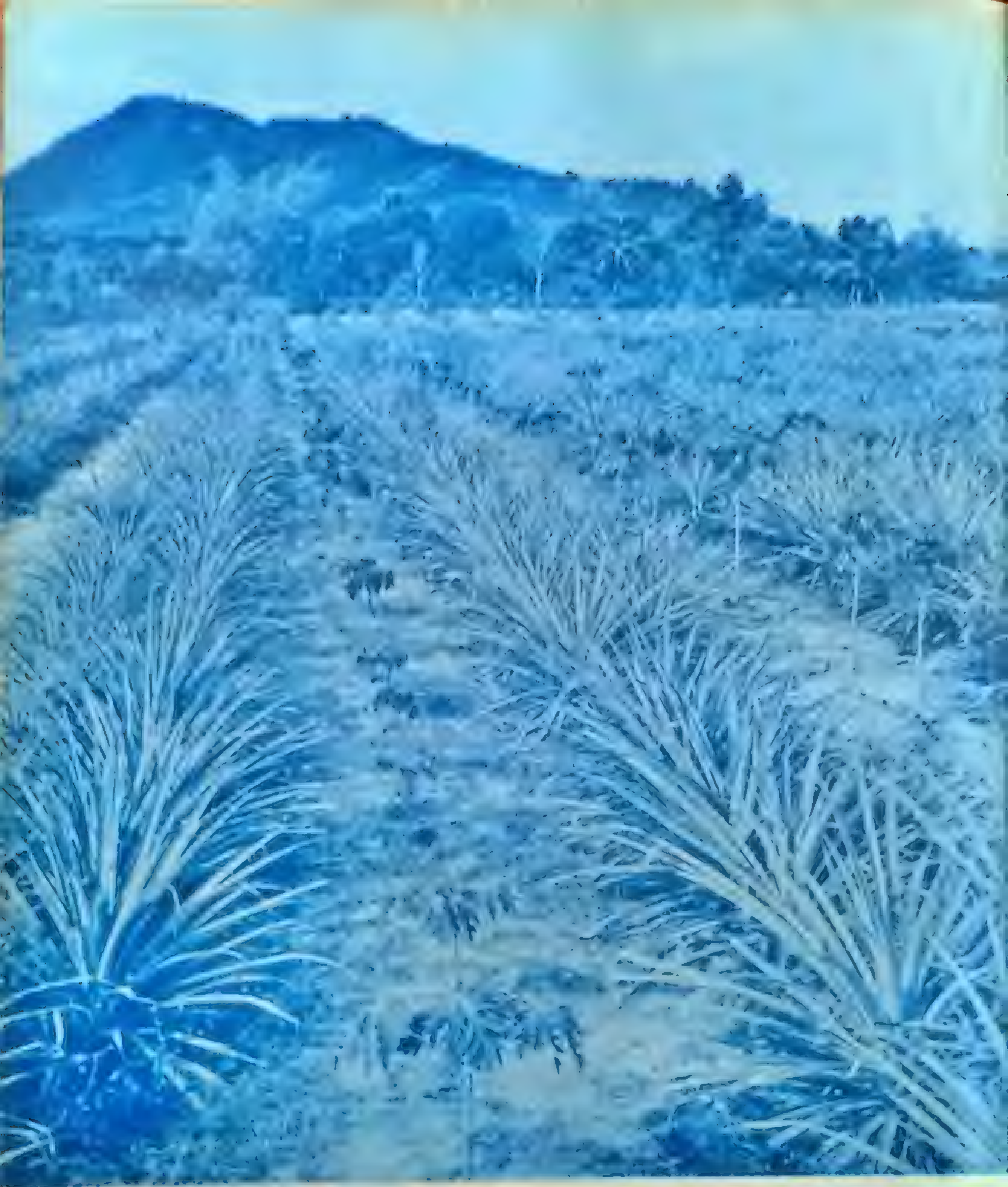
ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน
1.	ชลบุรี	276,511	ชลบุรี	317,313
2.	ระยอง	113,635	ระยอง	111,154
3.	สงขลา	3,968	กาญจนบุรี	6,120
4.	นครราชสีมา	3,195	ชุมพร	5,500
5.	ราชบุรี	3,360	สงขลา	4,370
รวมทั้งประเทศ		117,608	รวมทั้งประเทศ	147,000

๑. ทุ่งหญ้าและป่าไม้บริเวณเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าห้วยขาแข้ง

๖. โรงเรียนในเขตอุทยานแห่งชาติ

ทุ่งหญ้าที่อุทยานแห่งชาติเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์

หมวดที่ 38 มะพร้าว

พ.ศ. 2500

พ.ศ. 2501

ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน
1.	สุราษฎร์ธานี	353,908	สุราษฎร์ธานี	353,306
2.	ปัตตานี	112,606	ปัตตานี	74,899
3.	นครศรีธรรมราช	84,016	ประจวบคีรีขันธ์	68,530
4.	ประจวบคีรีขันธ์	82,803	สมุทรสงคราม	56,019
5.	สมุทรสงคราม	55,928	ตราด	48,708
รวมทั้งประเทศ		1,047,772	รวมทั้งประเทศ	920,111

หมวดที่ 41 ทุเรียน

พ.ศ. 2500

พ.ศ. 2501

ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน
1.	ราชบุรี	3,616	ราชบุรี	3,893
2.	เลย	1,416	นครปฐม	2,072
3.	ขอนแก่น	1,392	ขอนแก่น	1,769
4.	นครราชสีมา	973	เลย	1,733
5.	เพชรบูรณ์	916	ชุมพร	1,341
รวมทั้งประเทศ		21,476	รวมทั้งประเทศ	24,326

หมวดที่ 39 หอม

พ.ศ. 2500

พ.ศ. 2501

ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน
1.	ราชบุรี	1,798	ราชบุรี	9,234
2.	สุพรรณบุรี	1,332	เชียงราย	884
3.	เชียงใหม่	710	สมุทรสงคราม	838
4.	สมุทรสงคราม	619	เชียงใหม่	447
5.	ขอนแก่น	538	ร้อยเอ็ด	430
รวมทั้งประเทศ		8,762	รวมทั้งประเทศ	14,813

หมวดที่ 42 ถั่วเขียว

พ.ศ. 2500

พ.ศ. 2501

ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน
1.	เลย	7,628	เลย	6,970
2.	สุโขทัย	7,383	สุโขทัย	5,781
3.	มหาสารคาม	2,277	ชัยภูมิ	3,269
4.	ชัยภูมิ	2,243	มหาสารคาม	2,029
5.	นครราชสีมา	2,139	นครสวรรค์	2,018
รวมทั้งประเทศ		36,482	รวมทั้งประเทศ	34,746

หมวดที่ 40 กระเทียม

พ.ศ. 2500

พ.ศ. 2501

ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน
1.	ลำพูน	4,833	เชียงใหม่	7,190
2.	เชียงใหม่	3,147	ลำพูน	2,625
3.	เชียงราย	1,362	เชียงราย	2,492
4.	ขอนแก่น	406	ร้อยเอ็ด	493
5.	สุพรรณบุรี	303	นครปฐม	252
รวมทั้งประเทศ		12,448	รวมทั้งประเทศ	14,864

หมวดที่ 43 ปลูก

พ.ศ. 2500

พ.ศ. 2501

ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน
1.	อยุธยา	1,016	อยุธยา	1,115
2.	ขอนแก่น	473	ขอนแก่น	605
3.	ชัยภูมิ	361	ชัยภูมิ	226
4.	อ่างทอง	274	นครสวรรค์	187
5.	สุพรรณบุรี	164	อ่างทอง	186
รวมทั้งประเทศ		2,606	รวมทั้งประเทศ	2,909

หมวดที่ 44 ปอแก้ว

พ.ศ. 2500			พ.ศ. 2501		
ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	
1.	นครราชสีมา	8,027	ชัยภูมิ	11,160	
2.	มหาสารคาม	4,123	นครราชสีมา	6,897	
3.	ชัยภูมิ	2,040	มหาสารคาม	5,678	
4.	ขอนแก่น	1,796	ขอนแก่น	2,074	
5.	ร้อยเอ็ด	584	อุบลราชธานี	567	
รวมทั้งประเทศ		17,774	รวมทั้งประเทศ	29,609	

หมวดที่ 47 โก

พ.ศ. 2500			พ.ศ. 2501		
ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัว	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัว	
1.	อุบลราชธานี	493	อุบลราชธานี	361	
2.	นครพนม	285	นครพนม	257	
3.	ร้อยเอ็ด	229	ขอนแก่น	248	
4.	ขอนแก่น	226	ชัยภูมิ	246	
5.	สกลนคร	197	นครราชสีมา	237	
รวมทั้งประเทศ		5,938,000	รวมทั้งประเทศ 6,293,000		

หมวดที่ 45 นุ่น

พ.ศ. 2500			พ.ศ. 2501		
ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	
1.	อยุธยา	114,391	อยุธยา	98,090	
2.	กาญจนบุรี	112,185	กาญจนบุรี	65,647	
3.	สุพรรณบุรี	24,387	สุพรรณบุรี	21,740	
4.	มหาสารคาม	23,811	หนองคาย	17,246	
5.	นครราชสีมา	19,188	มหาสารคาม	17,150	
รวมทั้งประเทศ		404,111	รวมทั้งประเทศ	351,097	

หมวดที่ 48 กระบือ

พ.ศ. 2500			พ.ศ. 2501		
ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัว	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัว	
1.	ขอนแก่น	276	ขอนแก่น		284
2.	อุบลราชธานี	273	ราชบุรี		280
3.	นครราชสีมา	252	นครราชสีมา		264
4.	เชียงใหม่	214	อุบลราชธานี		238
5.	ราชบุรี	211	เชียงใหม่		213
รวมทั้งประเทศ 4,983,000			รวมทั้งประเทศ 5,015,000		

หมวดที่ 46 ป่าน

พ.ศ. 2500			พ.ศ. 2501		
ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	
1.	ลพบุรี	105	เลย	220	
2.	เลย	87	เพชรบูรณ์	81	
3.	ขอนแก่น	77	ลพบุรี	60	
4.	ศรีสะเกษ	69	ขอนแก่น	53	
5.	เขื่องราช	45	ศรีสะเกษ	33	
รวมทั้งประเทศ		470	รวมทั้งประเทศ	489	

หมวดที่ 49 สุก

พ.ศ. 2500			พ.ศ. 2501		
ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัว	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัว	
1.	เชียงใหม่	386	เชียงใหม่	456	
2.	นครศรีธรรม- ราช	324	นครศรีธรรม- ราช	326	
3.	ลำปาง	246	ลำปาง	243	
4.	อุบลราชธานี	160	อุบลราชธานี	211	
5.	เขื่องราช	146	สุพรรณบุรี	182	
รวมทั้งประเทศ 3,738,000			รวมทั้งประเทศ 3,922,000		

หมวดที่ 50 เป็ด

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัว	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัว
1.	อุดรธานี	651	อุดรธานี	989
2.	เชียงใหม่	649	ชัยนาท	681
3.	นครราชสีมา	558	นครราชสีมา	554
4.	อุบลราชธานี	540	เชียงราย	447
5.	เชียงราย	471	สุรินทร์	387
รวมทั้งประเทศ			รวมทั้งประเทศ	8,617,000

หมวดที่ 53 ปลาน้ำเค็ม

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน
1.	สมุทร	20,309	สมุทรสาคร	25,933
2.	สมุทรสาคร	18,031	ชลบุรี	25,640
3.	ชลบุรี	15,716	สมุทร	11,052
4.	ตราด	15,322	สุราษฎร์ธานี	9,623
5.	สุราษฎร์ธานี	11,536	ประจวบคีรีขันธ์	8,936
รวมทั้งประเทศ		170,900	รวมทั้งประเทศ	145,000

หมวดที่ 51 ไก่

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัว	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัว
1.	อยุธยา	1,584	อุดรธานี	2,126
2.	ร้อยเอ็ด	1,490	ร้อยเอ็ด	1,490
3.	อุดรธานี	1,302	นครราชสีมา	1,200
4.	สกลนคร	1,198	ปัตตานี	1,159
5.	ปัตตานี	1,175	อุบลราชธานี	1,054
รวมทั้งประเทศ		23,861,000	รวมทั้งประเทศ	24,809,000

หมวดที่ 54 ดิบุก

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน
1.	พิจิตร	6,727	พิจิตร	3,831
2.	ภูเก็ต	4,641	ภูเก็ต	2,572
3.	ระนอง	2,485	ระนอง	1,407
4.	นครศรีธรรมราช	1,555	นครศรีธรรมราช	890
5.	ตรัง	1,113	สุราษฎร์ธานี	483
รวมทั้งประเทศ		19,090	รวมทั้งประเทศ	10,892

หมวดที่ 52 ปลาน้ำจืด

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน
1.	สิงห์บุรี	6,190	พิจิตร	5,332
2.	พิจิตร	5,332	นครสวรรค์	3,251
3.	กาญจนบุรี	5,079	อุบลราชธานี	2,587
4.	สกลนคร	4,673	กาญจนบุรี	2,432
5.	อุทัยธานี	4,511	ร้อยเอ็ด	2,329
รวมทั้งประเทศ		63,670	รวมทั้งประเทศ	51,300

หมวดที่ 55 วุลแคโร

ลำดับ	พ.ศ. 2500		พ.ศ. 2501	
	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มากที่สุด	ตัน
1.	กาญจนบุรี	558	กาญจนบุรี	120
2.	นครศรีธรรมราช	118	นครศรีธรรมราช	11
3.	สงขลา	78	ระนอง	40
4.	ระนอง	42	พิจิตร	38
5.	แม่ฮ่องสอน	39	ตาก	28
รวมทั้งประเทศ		907	รวมทั้งประเทศ	201

หมวดที่ 56 ไม้สัก

พ.ศ. 2500			พ.ศ. 2501		
ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ลูกบาศก์ เมตร	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ลูกบาศก์ เมตร	
1.	ลำปาง	66,596	เชียงใหม่	34,157	
2.	เชียงราย	30,287	กำแพงเพชร	33,383	
3.	กำแพงเพชร	18,857	ลำปาง	30,716	
4.	แม่ฮ่องสอน	14,353	ตาก	20,749	
5.	แพร่	14,143	ลำพูน	13,322	
รวมทั้งประเทศ			รวมทั้งประเทศ	181,261	

หมวดที่ 59 ไม้แดง

พ.ศ. 2500			พ.ศ. 2501		
ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ลูกบาศก์ เมตร	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ลูกบาศก์ เมตร	
1.	อุดรธานี	7,727	อุดรธานี	9,305	
2.	กาญจนบุรี	5,622	กาญจนบุรี	7,826	
3.	สุโขทัย	4,066	แพร่	7,173	
4.	แพร่	3,257	เพชรบูรณ์	7,013	
5.	ลำปาง	2,264	เชียงราย	5,090	
รวมทั้งประเทศ		44,812	รวมทั้งประเทศ	67,907	

หมวดที่ 57 ไม้ยาง

พ.ศ. 2500			พ.ศ. 2501		
ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ลูกบาศก์ เมตร	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ลูกบาศก์ เมตร	
1.	ระยอง	50,364	ตราด	51,244	
2.	ตราด	35,348	ปราจีนบุรี	42,689	
3.	สุราษฎร์ธานี	31,063	ระยอง	42,570	
4.	ปราจีนบุรี	22,543	สุราษฎร์ธานี	38,159	
5.	ฉะเชิงเทรา	22,296	นครศรีธรรมราช	22,146	
รวมทั้งประเทศ		379,282	รวมทั้งประเทศ	418,326	

หมวดที่ 60 ไม้ประดู่

พ.ศ. 2500			พ.ศ. 2501		
ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ลูกบาศก์ เมตร	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ลูกบาศก์ เมตร	
1.	กำแพงเพชร	4,277	เพชรบูรณ์	4,100	
2.	พิษณุโลก	2,502	กาญจนบุรี	3,681	
3.	กาญจนบุรี	2,417	พิษณุโลก	1,820	
4.	เพชรบูรณ์	1,856	ลำพูน	1,463	
5.	สุโขทัย	1,677	กำแพงเพชร	1,215	
รวมทั้งประเทศ		21,241	รวมทั้งประเทศ	21,356	

หมวดที่ 58 ไม้ตะแบก

พ.ศ. 2500			พ.ศ. 2501		
ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ลูกบาศก์ เมตร	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ลูกบาศก์ เมตร	
1.	เลย	9,075	เลย		8,973
2.	อุดรธานี	6,563	อุดรธานี		6,454
3.	ปราจีนบุรี	1,589	เพชรบูรณ์		2,284
4.	ระนอง	1,505	พิจิตร		848
5.	อุดรคิตต์	910	สุโขทัย		739
รวมทั้งประเทศ		25,949	รวมทั้งประเทศ		25,827

หมวดที่ 61 ไม้พยุง

พ.ศ. 2500			พ.ศ. 2501		
ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	
1.	สุราษฎร์ธานี	929	กำแพงเพชร	821	
2.	กำแพงเพชร	738	สุราษฎร์ธานี	662	
3.	นครสวรรค์	113	นครสวรรค์	258	
4.	พิษณุโลก	94	ลำปาง	106	
5.	นครศรีธรรมราช	92	เพชรบูรณ์	74	
รวมทั้งประเทศ		2,164	รวมทั้งประเทศ	2,356	

หมวดที่ ๑๒ ขางพารา

พ.ศ. 2500			พ.ศ. 2501		
ลำดับ	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	จังหวัดที่ผลิต ได้มาก	ตัน	
1.	นราธิวาส	29,586	นราธิวาส	30,063	
2.	ยะลา	21,989	สงขลา	22,497	
3.	สงขลา	21,476	ยะลา	22,222	
4.	ปัตตานี	15,195	ปัตตานี	16,809	
5.	ตรัง	12,092	ตรัง	12,447	
รวมทั้งประเทศ		135,962	รวมทั้งประเทศ	140,622	

หมวดที่ ๑๓

รายชื่อจังหวัดและอำเภอต่างๆ

1. จังหวัดกระบี่ มี 4 อำเภอ

1. อ. เมืองกระบี่
2. อ. เกาะลันตา
3. อ. กลองหม่อม
4. อ. อ่าวลึก

2. จังหวัดกาญจนบุรี มี 5 อำเภอและ 4 กิ่ง

1. อ. เมืองกาญจนบุรี
2. อ. ท่ามะกา
3. อ. ท่าม่วง
- กิ่ง อ. ไทรโยค
- กิ่ง อ. ศรีสวัสดิ์
4. อ. ทองผาภูมิ
- กิ่ง อ. สังขละ
5. อ. พนมทวน

3. จังหวัดกาฬสินธุ์ มี 5 อำเภอ

1. อ. เมืองกาฬสินธุ์
2. อ. กมลาไสย
3. อ. ขามเฒ่า
4. อ. สหัสขันธ์
5. อ. ภูผินารายณ์

4. จังหวัดกำแพงเพชร มี 4 อำเภอ

1. อ. เมืองกำแพงเพชร
2. อ. ขามเฒ่า
3. อ. คลองขลุง
4. อ. หริภุญไชย

5. จังหวัดขอนแก่น มี 8 อำเภอและ 1 กิ่ง

1. อ. เมืองขอนแก่น
2. อ. ชุมแพ
3. อ. น้ำพอง
4. อ. บ้านไผ่
5. อ. พล
6. อ. ภูเวียง
7. อ. มัญจาคีรี
8. อ. กระนวน
- กิ่ง อ. หนองเรือ

6. จังหวัดจันทบุรี มี 6 อำเภอ

1. อ. เมืองจันทบุรี
2. อ. ขลุง
3. อ. ท่าใหม่
4. อ. โป่งน้ำร้อน

5. อ. มะขาม

6. อ. แกลงสิงห์

7. จังหวัดฉะเชิงเทรา มี 6 อำเภอ

1. อ. เมืองฉะเชิงเทรา
2. อ. บางคล้า
3. อ. บางน้ำเปรี้ยว
4. อ. บางปะกง
5. อ. บ้านโพธิ์
6. อ. พนมสารคาม

8. จังหวัดชลบุรี มี 7 อำเภอและ 1 กิ่ง

1. อ. เมืองชลบุรี
2. อ. บางละมุง
3. อ. พนัสนิคม
4. อ. ทานทอง
5. อ. ศรีราชา
- กิ่ง อ. เกาะสีชัง
6. อ. สัตหีบ
7. อ. บ้านโป่ง

9. จังหวัดชัยนาท มี 6 อำเภอ

1. อ. เมืองชัยนาท
2. อ. ไทรน้อย
3. อ. วัดสิงห์
4. อ. สรรพบุรี
5. อ. สรรพนา
6. อ. หันคา

10. จังหวัดชัยภูมิ มี 9 อำเภอ

1. อ. เมืองชัยภูมิ
2. อ. เกษตรสมบูรณ์
3. อ. คอนสวรรค์
4. อ. จตุรัส
5. อ. บ้านเนินสง่า
6. อ. ภูเขียว
7. อ. แก้งคร้อ
8. อ. บ้านเขว้า
9. อ. กอนสาร

11. จังหวัดชุมพร มี 5 อำเภอและ 1 กิ่ง

1. อ. เมืองชุมพร
2. อ. ท่าแซะ
3. อ. ปทิว
4. อ. หลังสวน
- กิ่ง อ. หะดี
5. อ. สวี

12. จังหวัดเชียงราย มี 12 อำเภอ

1. อ. เมืองเชียงราย
2. อ. เชียงของ
3. อ. เชียงคำ
4. อ. เชียงแสน
5. อ. เทิง
6. อ. ปง
7. อ. พะเยา
8. อ. พาน
9. อ. แม่สรวย
10. อ. แม่จัน
11. อ. แม่สาย
12. อ. เวียงป่าเป้า

13. จังหวัดเชียงใหม่ มี 17 อำเภอ

1. อ. เมืองเชียงใหม่
2. อ. เชียงดาว
3. อ. จอมทอง
4. อ. คอขงสะเทิน
5. อ. ฝาง
6. อ. แม่แจ่ม
7. อ. แม่ริม
8. อ. พร้าว
9. อ. แม่แตง
10. อ. สดุดี
11. อ. สันกำแพง
12. อ. สันทราย
13. อ. หางดง
14. อ. สันป่าตอง
15. อ. สอด
16. อ. สะเมิง
17. อ. อมก๋อย

14. จังหวัดศรี มี ๘ อำเภอ

1. อ. เมืองศรี	4. อ. บ้านตาขาว
2. อ. กันคัง	5. อ. สีเกา
3. อ. ปะเหลียน	6. อ. หัวซอด

15. จังหวัดตาก มี 7 อำเภอ

1. อ. เมืองตาก	5. อ. ท่าสองยาง
2. อ. บ้านตาก	6. อ. สามเงา
3. อ. แม่สอด	7. อ. อุ้มผาง
4. อ. แม่ระมาด	

16. จังหวัดตราด มี 4 อำเภอ

1. อ. เมืองตราด	3. อ. แกลง
2. อ. เขาสก	4. อ. กลองใหญ่

17. จังหวัดธนบุรี มี 9 อำเภอ

1. อ. ธนบุรี	6. อ. ภาษีเจริญ
2. อ. กลองสถาน	7. อ. ราษฎร์บูรณะ
3. อ. คลังชัน	8. อ. บางกอกใหญ่
4. อ. บางกอกน้อย	9. อ. หนองแขม
5. อ. บางขุนเทียน	

18. จังหวัดนครนายก มี 4 อำเภอ

1. อ. เมืองนครนายก	3. อ. บ้านนา
2. อ. ปากพลี	4. อ. องครักษ์

19. จังหวัดนครปฐม มี 5 อำเภอ

1. อ. เมืองนครปฐม	4. อ. บางเลน
2. อ. กำแพงแสน	5. อ. สามพราน
3. อ. นครไชยศรี	

20. จังหวัดนครพนม มี 8 อำเภอ

1. อ. เมืองนครพนม	5. อ. นาแก
2. อ. กำชะอี	6. อ. บ้านแพง
3. อ. ท่าอุเทน	7. อ. มุกดาหาร
4. อ. ธาตุพนม	8. อ. ศรีสงคราม

21. จังหวัดนครราชสีมา มี 15 อำเภอ และ 1 กิ่ง

1. อ. เมืองนครราชสีมา	9. อ. บัวใหญ่
2. อ. กรบุรี	10. อ. พิมาย
3. อ. กง	11. อ. สีคิ้ว
4. อ. จักรราช	12. อ. สูงเนิน
5. อ. โชกขชัย	กิ่ง อ. ขามทะเลสอ
6. อ. บ้านชุมพล	13. อ. ชุมพล
7. อ. โนนไทย	14. อ. ปากช่อง
8. อ. โนนสูง	15. อ. ปักธงชัย

22. จังหวัดนครศรีธรรมราช มี 13 อำเภอ

1. อ. เมืองนครศรีธรรมราช

2. อ. ฉวาง

8. อ. ร่อนพิบูลย์

3. อ. ชะอวด

9. อ. สิชล

4. อ. เชียรใหญ่

10. อ. ลานสกา

5. อ. ท่าศาลา

11. อ. ชนอม

6. อ.ทุ่งสง

12. อ. ท่าช้าง

7. อ. ปากหมั้ว

13. อ. หัวไทร

23. จังหวัดนนทบุรี มี ๘ อำเภอ

1. อ. เมืองนนทบุรี	4. อ. บางกรวย
2. อ. ไทรน้อย	5. อ. บางบัวทอง
3. อ. บางใหญ่	6. อ. ปากเกร็ด

24. จังหวัดนครสวรรค์ มี ๑ อำเภอ

1. อ. เมืองนครสวรรค์	6. อ. บรรพตพิสัย
2. อ. ไกรภะ	7. อ. หนองบัว
3. อ. ชุมแสง	8. อ. พยุหะคีรี
4. อ. คากลิ	9. อ. ถาดขาว
5. อ. ท่าตะโก	

25. จังหวัดนราธิวาส มี 9 อำเภอ

1. อ. เมืองนราธิวาส	6. อ. รือเสาะ
2. อ. ตากใบ	7. อ. สุไหงปาดี
3. อ. บาเจาะ	8. อ. แว้ง
4. อ. ช่าง	9. อ. สุไหงโก-ลก
5. อ. ระแงะ	

26. จังหวัดน่าน มี 5 อำเภอ

1. อ. เมืองน่าน	1. อ. และ
2. อ. นาน้อย	5. อ. ตา
3. อ. ปัว	

27. จังหวัดหนองคาย มี 6 อำเภอ

1. อ. เมืองหนองคาย	4. อ. โพนพิสัย
2. อ. ท่าบ่อ	5. อ. ศรีเชียงใหม่
3. อ. บึงกาฬ	6. อ. เซกา

28. จังหวัดบุรีรัมย์ มี 7 อำเภอ และ 1 กิ่ง

1. อ. เมืองบุรีรัมย์	5. อ. ลำปลายมาศ
2. อ. นางรอง	6. อ. กระสัง
3. อ. วาปี	7. อ. ประโคนชัย
4. อ. สตึก	กิ่ง อ. บ้านกรวด

29. จังหวัดปทุมธานี มี 7 อำเภอ

1. อ. เมืองปทุมธานี	5. อ. ลำลูกกา
2. อ. กลองแดง	6. อ. สามโคก
3. อ. ธัญบุรี	7. อ. ลาดหลุมแก้ว
4. อ. หนองเสือ	

30. จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มี 5 อำเภอ และ 1 กิ่ง

1. อ. เมืองประจวบคีรีขันธ์	กึ่ง อ. กุขบุรี
2. อ. บางสะพาน	4. อ. หัวหิน
3. อ. ปราณบุรี	5. อ. ทับสะแก

31. จังหวัดปราจีนบุรี มี 8 อำเภอ และ 1 กิ่ง

1. อ. เมืองปราจีนบุรี	6. อ. ศรีมหาโพธิ์
2. อ. กบินทร์บุรี	7. อ. สระแก้ว
3. อ. บ้านสร้าง	8. อ. อรัญประเทศ
4. อ. ประจันตคาม	กึ่ง อ. ตาพระยา
5. อ. วัฒนานคร	

32. จังหวัดปัตตานี มี 8 อำเภอ

1. อ. เมืองปัตตานี	5. อ. บาซอ
2. อ. โคกโพธิ์	6. อ. ชะรัง
3. อ. หนองจิก	7. อ. ชะเวง
4. อ. ปะนาเระ	8. อ. สายบุรี

33. จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มี 16 อำเภอ

1. อ. พระนครศรีอยุธยา	9. อ. ภาษี
2. อ. ท่าเรือ	10. อ. มหาราช
3. อ. นครหลวง	11. อ. ลาดบัวหลวง
4. อ. บางบาล	12. อ. เสนา
5. อ. บางปะอิน	13. อ. วังน้อย
6. อ. ผักไห่	14. อ. ดุสิต
7. อ. บางไทร	15. อ. บางซ้าย
8. อ. บางปะหัน	16. อ. บ้านแพรก

34. จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มี 13 อำเภอ

1. อ. พระนคร	8. อ. พระไวย
2. อ. คูสิด	9. อ. ชานนาวา
3. อ. หนองจอก	10. อ. ป้อมปราบศัตรูพ่าย
4. อ. บางกะปิ	11. อ. มินบุรี
5. อ. บางเขน	12. อ. ลาดกระบัง
6. อ. บางรัก	13. อ. สัมพันธวงศ์
7. อ. ปทุมวัน	

35. จังหวัดพังงา มี 6 อำเภอ และ 2 กิ่ง

1. อ. เมืองพังงา	4. อ. ตะกั่วป่า
กึ่ง อ. เกาะยาว	กึ่ง อ. เกาะกูดเขา
2. อ. กะปง	5. อ. ทัพใต้
3. อ. ตะกั่วทุ่ง	6. อ. ทัพเหนือ

36. จังหวัดพัทลุง มี 4 อำเภอ

1. อ. เมืองพัทลุง	3. อ. กวขัน
2. อ. เขาชัยสน	4. อ. ปาเลา

37. จังหวัดพิจิตร มี 5 อำเภอ

1. อ. เมืองพิจิตร	4. อ. โททะเล
2. อ. ตะพานหิน	5. อ. สามง่าม
3. อ. บางมูลนาก	

38. จังหวัดพิษณุโลก มี 7 อำเภอ

1. อ. เมืองพิษณุโลก	5. อ. วัดโบสถ์
2. อ. นครไทย	6. อ. พรหมพิราม
3. อ. บางกระทุ่ม	7. อ. วังทอง
4. อ. บางระกำ	

39. จังหวัดเพชรบุรี มี 6 อำเภอ

1. อ. เมืองเพชรบุรี	4. อ. ท่าช้าง
2. อ. เขาย้อย	5. อ. บ้านแหลม
3. อ. ชะอำ	6. อ. บ้านลาด

40. จังหวัดเพชรบูรณ์ มี 5 อำเภอ

1. อ. เมืองเพชรบูรณ์	4. อ. หล่มสัก
2. อ. ชนแดน	5. อ. วิเชียรบุรี
3. อ. หล่มเก่า	

41. จังหวัดแพร่ มี 6 อำเภอ

1. อ. เมืองแพร่	4. อ. สูงเม่น
2. อ. วังจาว	5. อ. วังชัน
3. อ. สอง	6. อ. ลอง

42. จังหวัดภูเก็ต มี 3 อำเภอ

1. อ. เมืองภูเก็ต	3. อ. กะทู้
2. อ. ถลาง	

43. จังหวัดมหาสารคาม มี 7 อำเภอ และ 1 กิ่ง

1. อ. เมืองมหาสารคาม	5. อ. วาปีปทุม
2. อ. กันทรวิชัย	6. อ. เขียงหิน
3. อ. โกสุมพิสัย	7. อ. บรบือ
4. อ. เทพกษมิตพิสัย	กึ่ง อ. นาเชือก

44. จังหวัดแม่ฮ่องสอน มี 4 อำเภอ

1. อ. เมืองแม่ฮ่องสอน	3. อ. ปาย
2. อ. ขุนยวม	4. อ. แม่สะเรียง

45. จังหวัดยะลา มี 5 อำเภอ

1. อ. เมืองยะลา	4. อ. ยะหา
2. อ. เบตง	5. อ. รามัน
3. อ. บ้านนงสอ	

46. จังหวัดระนอง มี 2 อำเภอ และ 2 กิ่ง

1. อ. เมืองระนอง	กึ่ง อ. ตะกั่ว
กึ่ง อ. ตะกั่ว	2. อ. กระบุรี

47. จังหวัดระยอง มี 3 อำเภอ
1. อ. เมืองระยอง
 2. อ. แกลง
 3. อ. บ้านค่าย
48. จังหวัดร้อยเอ็ด มี 9 อำเภอ
1. อ. เมืองร้อยเอ็ด
 2. อ. เกษตรวิสัย
 3. อ. จตุรพักตรพิมาน
 4. อ. ธวัชบุรี
 5. อ. ทนมนไพร
 6. อ. โพนทอง
 7. อ. สุวรรณภูมิ
 8. อ. เสลภูมิ
 9. อ. อาจสามารถ
49. จังหวัดราชบุรี มี 7 อำเภอ และ 1 กิ่ง
1. อ. เมืองราชบุรี
 2. อ. ดำเนินสะดวก
 3. อ. บางแพ
 4. อ. บ้านโป่ง
 5. อ. โพธาราม
 6. อ. จอมบึง
 7. อ. ปากท่อ
 - กิ่ง อ. วัดเพลง
50. จังหวัดลพบุรี มี 5 อำเภอ
1. อ. เมืองลพบุรี
 2. อ. โคกสำโรง
 3. อ. ไชยบาดาล
 4. อ. ท่าเรือ
 5. อ. บ้านหมี่
51. จังหวัดลำปาง มี 10 อำเภอ
1. อ. เมืองลำปาง
 2. อ. เกาะคา
 3. อ. งาว
 4. อ. แจ้ห่ม
 5. อ. เลิน
 6. อ. แม่ทะ
 7. อ. สบปราบ
 8. อ. ห้างฉัตร
 9. อ. วังเหนือ
 10. อ. แม่พริก
52. จังหวัดลำพูน มี 5 อำเภอ
1. อ. เมืองลำพูน
 2. อ. บ้านโฮ้ง
 3. อ. ป่าซาง
 4. อ. ลี้
 5. อ. แม่ทา
53. จังหวัดเลย มี 5 อำเภอ
1. อ. เมืองเลย
 2. อ. เขียงกาบ
 3. อ. ค่ายชัย
 4. อ. ท่าลี่
 5. อ. วังสะพุง
54. จังหวัดศรีสะเกษ มี 7 อำเภอ
1. อ. เมืองศรีสะเกษ
 2. อ. กันทรลักษ์
 3. อ. กันทรารมย์
 4. อ. ขุขันธ์
 5. อ. ราชบุรี
 6. อ. อุทุมพรพิสัย
 7. อ. ขนหาญ
55. จังหวัดสกลนคร มี 5 อำเภอ
1. อ. เมืองสกลนคร
 2. อ. พรรณานิคม
 3. อ. วาชนิวาส
 4. อ. วาริชภูมิ
 5. อ. สว่างแดนดิน
56. จังหวัดสงขลา มี 10 อำเภอ
1. อ. เมืองสงขลา
 2. อ. จะนะ
 3. อ. สะทิงพระ
 4. อ. ระโนด
 5. อ. รัตภูมิ
 6. อ. สะเตา
 7. อ. สะบ้าย้อย
 8. อ. หาดใหญ่
 9. อ. เทพา
 10. อ. นาทวี
57. จังหวัดสตูล มี 2 อำเภอ และ 1 กิ่ง
1. อ. เมืองสตูล
 2. อ. ละงู
 - กิ่ง อ. ห้วยหว้า
58. จังหวัดสมุทรปราการ มี 4 อำเภอ
1. อ. เมืองสมุทรปราการ
 2. อ. บางพลี
 3. อ. บางบ่อ
 4. อ. พระประแดง
59. จังหวัดสมุทรสาคร มี 3 อำเภอ
1. อ. เมืองสมุทรสาคร
 2. อ. กระทุ่มแบน
 3. อ. บ้านแพ้ว
60. จังหวัดสมุทรสงคราม มี 3 อำเภอ
1. อ. เมืองสมุทรสงคราม
 2. อ. บางคนที
 3. อ. อัมพวา
61. จังหวัดสระบุรี มี 8 อำเภอ
1. อ. เมืองสระบุรี
 2. อ. แก่งคอย
 3. อ. หนองแก
 4. อ. หนองแซง
 5. อ. บ้านหมอ
 6. อ. พระพุทธบาท
 7. อ. เสาไห้
 8. อ. หนองหญ้า
62. จังหวัดสิงห์บุรี มี 4 อำเภอ
1. อ. เมืองสิงห์บุรี
 2. อ. บางระจัน
 3. อ. พรหมบุรี
 4. อ. อินทร์บุรี
63. จังหวัดสุโขทัย มี 7 อำเภอ และ 1 กิ่ง
1. อ. เมืองสุโขทัย
 2. อ. กงไกรลาส
 3. อ. กิ่วมาศ
 4. อ. สวรรคโลก
 - กิ่ง อ. บ้านด่านลานหอย
 5. อ. ศรีสำแลย์
 6. อ. ศรีสำโรง
 7. อ. ห้วยเสด็จ
64. จังหวัดสุพรรณบุรี มี 7 อำเภอ
1. อ. เมืองสุพรรณบุรี
 2. อ. เดิมบางนางบวช
 3. อ. บางปลาม้า
 4. อ. ศรีประจันต์
 5. อ. สามชุก
 6. อ. สองพี่น้อง
 7. อ. อุทัย
65. จังหวัดสุราษฎร์ธานี มี 10 อำเภอ และ 1 กิ่ง
1. อ. เมืองสุราษฎร์ธานี
 2. อ. กาญจนดิษฐ์
 3. อ. เกาะสมุย
 1. อ. ไชยา
 5. อ. พระแสง
 6. อ. ท่าชนะ

7. ทำดาง
8. อ. บ้านนาสาร
9. อ. หุนหิน
10. อ. ทำเขนอน
กึ่ง อ. พนม

66. จังหวัดสุรินทร์ มี 8 อำเภอ

1. อ. เมืองสุรินทร์
2. อ. ชุมพลบุรี
3. อ. ท่าตูม
4. อ. ปรางสาท
5. อ. รัตนบุรี
6. อ. ศรีณรงค์
7. อ. สังขะ
8. อ. ตำโรงทาบ

67. จังหวัดอ่างทอง มี 6 อำเภอ

1. อ. เมืองอ่างทอง
2. อ. ไชโย
3. อ. ป่าโมก
4. อ. ไทรทอง
5. อ. แสวงหา
6. วิเศษไชยชาญ

68. จังหวัดอุดรธานี มี 7 อำเภอ และ 1 กิ่ง

1. อ. เมืองอุดรธานี
2. อ. กุมภวาปี
3. อ. หนองบัวลำภู
4. อ. หนองหาร
- กึ่ง อ. บ้านดง
5. อ. โนนสัง
6. อ. บ้านผือ
7. อ. เทีญ

69. จังหวัดอุตรดิตถ์ มี 7 อำเภอ

1. อ. เมืองอุตรดิตถ์
2. อ. ตรอน
3. อ. ท่าปลา
4. อ. น้ำปาด
5. อ. พิษขัย
6. อ. ลำปาง
7. อ. ฟากท่า

70. จังหวัดอุทัยธานี มี 5 อำเภอ

1. อ. เมืองอุทัยธานี
2. อ. ท้ายหัน
3. อ. หนองขาหย่าง
4. อ. หนองฉาง
5. อ. บ้านไร่

71. จังหวัดอุบลราชธานี มี 18 อำเภอ

1. อ. เมืองอุบลราชธานี
2. อ. เขมราฐ
3. อ.โขงเจียม
4. อ. เขื่องใน
5. อ. กำเขื่อนแก้ว
6. อ. เฉลิมสุข
7. อ. ตระการพืชผล
8. อ. วิทยามังหาร
9. อ. มหาชนะชัย
10. อ. ม่วงสามสิบ
11. อ. ตะไทร
12. อ. เลิงนกทา
13. อ. วารินชำราบ
14. อ. อำนาจเจริญ
15. อ. บ้านคำ
16. อ. ชานุมาน
17. อ. บุณฑริก
18. อ. หนา

รวมทั้งหมดยี่ 489 อำเภอ และ 21 กิ่งอำเภอ

ผนวกที่ 64
รายชื่ออำเภอในประเทศไทย

ชื่ออำเภอ	ภาษาอังกฤษ	จังหวัด
1. กบินทร์บุรี	KABIN BURI	ปราจีนบุรี
2. กมลาไสย	KAMALASAI	กาฬสินธุ์
3. กะปง	KAPONG	พังงา
4. กระทุ่มแบน	KRATHUMBAEN	สมุทรสาคร
5. เมืองกระบี่	KRABI	กระบี่
6. กระบุรี	KRABURI	ระนอง
7. กงไกรลาศ	KONG KRAILAT	สุโขทัย
8. กันตัง	KANTANG	ตรัง
9. กันทรลักษ์	KANTHARALAK	ศรีสะเกษ
10. กันทรวิชัย	KANTHARAWICHA	มหาสารคาม
11. กันทรารมย์	KANTHARAROM	ศรีสะเกษ
12. กาญจนดิษฐ์	KANCHANADIT	สุราษฎร์ธานี
13. เมืองกาญจนบุรี	KANCHANABURI	กาญจนบุรี
14. กาฬสินธุ์	KALASIN	กาฬสินธุ์
15. กุฉินารายณ์	KUCHINARAI	กาฬสินธุ์
16. กุมภวาปี	KUMPHAWAPI	อุดรธานี
17. เกษตรวิสัย	KASETWISAI	ร้อยเอ็ด
18. เกษตรสมบูรณ์	KASETSOMBUN	ชัยภูมิ
19. แก่งคอย	KAENG KHOI	สระบุรี
20. แกลง	KLAENG	ระยอง
21. โกสุมพิสัย	KOSUM PHISAI	มหาสารคาม
22. ไกรภระ	KROK PHRA	นครสวรรค์
23. เกาะกา	KO KHA	ลำปาง
24. เกาะลันตา	KO LANTA	กระบี่
25. เกาะสมุข	KO SAMUI	สุราษฎร์ธานี
26. เมืองกำแพงเพชร	KAMPHAENG PHET	กำแพงเพชร
27. กำแพงแสน	KAMPHAENG SAEN	นครปฐม
28. ขาญวรลักษณบุรี	KHANU WO-	
	RALAKSABURI	กำแพงเพชร
29. ขุขันธ์	KHUKHAN	ศรีสะเกษ
30. ขุนยวม	KHUN YUAM	แม่ฮ่องสอน
31. ขลุง	KHLUNG	จันทบุรี
32. เมืองขอนแก่น	KHON KAEN	ขอนแก่น
33. เขมราฐ	KHEMARAT	อุบลราชธานี
34. เขาชัยสน	KHAO CHAISON	พิจิตร
35. เขาสมิง	KHAO SAMING	ตราด
36. เขาย้อย	KHAO YOI	เพชรบุรี

ชื่ออำเภอ	ภาษาอังกฤษ	จังหวัด	ชื่ออำเภอ	ภาษาอังกฤษ	จังหวัด
37. ไชยชุม	KHONG CHIAM	อุบลราชธานี	77. เชียงดาว	CHIANGDAO	เชียงใหม่
38. เขื่อนใน	KHUANG NAI	อุบลราชธานี	78. เมืองเชียงใหม่	CHIANGMAI	เชียงใหม่
39. กรบุรี	KHON BURI	นครราชสีมา	79. เมืองเขื่องราย	CHIANGRAI	เขื่องราย
40. กิรีมาศ	KHIRI MAT	สุโขทัย	80. เขื่องแสน	CHIANGSAEN	เขื่องราย
41. กำเขื่อนแก้ว	KHUM KHUEN KAE0	อุบลราชธานี	81. เขื่องใหญ่	CHIANGYAI	นครศรีธรรมราช
42. กำชะอี	KHAMCHAI	นครพนม	82. ไชยบาดาน	CHAIBADAN	ลพบุรี
43. โคกโพธิ์	KHOK PHO	ปัตตานี	83. ไชยา	CHAIYA	สุราษฎร์ธานี
44. โคกสำโรง	KHOK SAMRONG	ลพบุรี	84. ไชโย	CHAIYO	อ่างทอง
45. กง	KHONG	นครราชสีมา	85. คำนขุนทด	DAN KHUN THOT	นครราชสีมา
46. กลองขลุ้ง	KHLONG KHLUNG	กำแพงเพชร	86. คำนซำ	DAN SAI	เลย
47. กลองท่อม	KHLONG THOM	กระบี่	87. ดุสิต	DUSIT	พระนคร
48. กลองหลวง	KHLONG LUANG	ปทุมธานี	88. เดชอุดม	DET UDOM	อุบลราชธานี
49. กลองसान	KHLONG SAN	ธนบุรี	89. ดำเนินสะดวก	DAMNOEN SADUAK	ราชบุรี
50. กอนสวรรค์	KHON SAWAN	ชัยภูมิ	90. เดิมบางนางบัว	DOEMBANGNANGBUAT	สุพรรณบุรี
51. กวนขุน	KHUAN KHANUN	พัทลุง	91. ดอยสะเก็ด	DOI SAKET	เชียงใหม่
52. งาว	NGAO	ลำปาง	92. คลังชัน	TALING CHAN	ธนบุรี
53. จตุรพักตรพิมาน	CHATURAPHAK PHIMAN	ร้อยเอ็ด	93. ตะกั่วทุ่ง	TAKUA THUNG	พังงา
54. จะนะ	CHANA	สงขลา	94. ตะกั่วป่า	TAKUA PA	พังงา
55. จะงั้พระ	CHATHING PHRA	สงขลา	95. ตะพานหิน	TAPHAN HIN	พิจิตร
56. แจ่ม	CHAE HOM	ลำปาง	96. ตระการทิพย์	TRAKAN PHUETPHON	อุบลราชธานี
57. จักราช	CHAKKARAT	นครราชสีมา	97. ตากถ้ำ	TAKHLI	นครสวรรค์
58. จัตุรัส	CHATTURAT	ชัยภูมิ	98. เมืองตาก	TAK	ตาก
59. เมืองจันทบุรี	CHANTHABURI	จันทบุรี	99. ตากใบ	TAK BAI	นราธิวาส
60. จอมทอง	CHOM THONG	เชียงใหม่	100. เมืองตรัง	TRANG	ตรัง
61. เมืองตะเข้เกรา	CHACHOENGSAO	ตะเข้เกรา	101. ตรอน	TRON	อุดรศักดิ์
62. ฉวาง	CHAWANG	นครศรีธรรมราช	102. เมืองตรวด	TRAT	ตรวด
63. ชะอวด	CHA-UAT	นครศรีธรรมราช	103. ถลาง	THALANG	ภูเก็ต
64. ชะอำ	CHA-AM	เพชรบุรี	104. เถิน	THOEN	ลำปาง
65. ชนแดน	CHON DAEN	เพชรบูรณ์	105. ท่าขนอน	THA KHANON	สุราษฎร์ธานี
66. เมืองชลบุรี	CHONBURI	ชลบุรี	106. ท่าฉาง	THA CHANG	สุราษฎร์ธานี
67. เมืองชัยนาท	CHAINAT	ชัยนาท	107. ท่าชนะ	THACHANA	สุราษฎร์ธานี
68. เมืองชัยภูมิ	CHAIYAPHUM	ชัยภูมิ	108. ท่าเสา	THA SAE	ชุมพร
69. ชุมพลบุรี	CHUMPHONBURI	สุรินทร์	109. ท่าตะโก	THA TAKO	นครสวรรค์
70. ชุมแพ	CHUMPHAE	ขอนแก่น	110. ท่าตูม	THA TUM	สุรินทร์
71. เมืองชุมพร	CHUMPHON	ชุมพร	111. ท่าบ่อ	THA BO	หนองคาย
72. ชุมแสง	CHUMSAENG	นครสวรรค์	112. ท่าปลา	THA PLA	อุดรศักดิ์
73. ไชยชัย	CHOKCHAI	นครราชสีมา	113. ท่ามะกา	THA MAKKA	กาญจนบุรี
74. เขื่องขอม	CHIANG KHONG	เขื่องราย	114. ท่าม่วง	THA MUANG	กาญจนบุรี
75. เขื่องกาน	CHIANG KHAN	เลย	115. ท่าใหม่	THA MAI	จันทบุรี
76. เขื่องกำ	CHIANG KHAM	เขื่องราย	116. ท่าทราย	THA YANG	เพชรบุรี

ชื่ออำเภอ	ภาษาอังกฤษ	จังหวัด
117. ท่าเรือ	THA RUA	พระนครศรีอยุธยา
118. ท่าลี่	THA LI	เลย
119. ท่าวัง	THA WUNG	ลพบุรี
120. ท่าศาลา	THA SALA	นครศรีธรรมราช
121. ท่าอุเทน	THA UTHEN	นครพนม
122. ทับปุด	THAP PUT	พิจิตร
123. ทับทัน	THAP THAN	อุทัยธานี
124. ท้ายเหมือง	THAI MUANG	พิจิตร
125. ท่งสง	THUNG SONG	นครศรีธรรมราช
126. เทพา	THEPHA	สงขลา
127. เทิง	THOENG	เชียงราย
128. ทองผาภูมิ	THONG PHA PHUM	กาญจนบุรี
129. ไทรน้อย	SAI NOI	นนทบุรี
130. วัชรบุรี	THAWATCHABURI	ร้อยเอ็ด
131. ธนบุรี	THON BURI	ธนบุรี
132. วัฒนบุรี	THANYABURI	ปทุมธานี
133. ธาตุพนม	THAT PHANOM	นครพนม
134. เมืองนราธิวาส	NARATHIWAT	นราธิวาส
135. นครไชยศรี	NAKHON CHAISRI	นครปฐม
136. นครไทย	NAKHON THAI	พิษณุโลก
137. เมืองนครนายก	NAKHON NAYOK	นครนายก
138. เมืองนครปฐม	NAKHON PATHOM	นครปฐม
139. เมืองนครพนม	NAKHON PHANOM	นครพนม
140. เมืองนครราชสีมา	NAKHON RATCHASIMA	นครราชสีมา
141. นครหลวง	NAKHOH LUANG	พระนครศรีอยุธยา
142. เมืองนครศรีธรรมราช	NAKHON SI THAMARAT	นครศรีธรรมราช
143. เมืองนครสวรรค์	NAKHON SAWAN	นครสวรรค์
144. นาคะ	NA KAE	นครพนม
145. นาทวี	NA THAWI	สงขลา
146. นาน้อย	NA NOI	น่าน
147. นางรอง	NANG RONG	บุรีรัมย์
148. เมืองน่าน	NAN	น่าน
149. หอนางหาด่าง	NONG KHAYANG	อุทัยธานี
150. เมืองหนองคาย	NONG KHAI	หนองคาย
151. หอนาง	NONG KHAE	สระบุรี
152. หอนางจิก	NONG CHIK	ปัตตานี
153. หอนางจอก	NONG CHOK	พระนครศรีอยุธยา
154. หอนาง	NONG CHANG	อุทัยธานี

ชื่ออำเภอ	ภาษาอังกฤษ	จังหวัด
155. หอนาง	NONG SAENG	สระบุรี
156. หอนางบัว	NONG BUA	นครสวรรค์
157. หอนางบัวลำภู	NONG BUA LAM PHU	อุดรธานี
158. หอนาง	NONG SUA	ปทุมธานี
159. หอนาง	NONG HAN	อุดรธานี
160. เมืองนนทบุรี	NONTHABURI	นนทบุรี
161. โนนไทย	NON THAI	นครราชสีมา
162. โนนสัง	NON SANG	อุดรธานี
163. โนนสูง	NON SUNG	นครราชสีมา
164. น้ำปาด	NAM PAT	อุดรธานี
165. น้ำพอง	NAM PHONG	ขอนแก่น
166. บรบือ	BORABU	มหาสารคาม
167. บาเจาะ	BACHO	นราธิวาส
168. เมืองบุรีรัมย์	BURIRAM	บุรีรัมย์
169. บึงกาฬ	BUNG KAN	หนองคาย
170. เบตง	BETONG	ยะลา
171. บรรพตพิสัย	BANPHOT PHISAI	นครสวรรค์
172. บันนังสตา	BANNANG SATA	ยะลา
173. บัวใหญ่	BUA YAI	นครราชสีมา
174. บ้านเนินฉะเชิง	BAMNET NARONG	ชัยภูมิ
175. บางกะปิ	BANG KAPI	พระนครศรีอยุธยา
176. บางกระทุ่ม	BANG KRATHUM	พิษณุโลก
177. บางกอกน้อย	BANGKOK NOI	ธนบุรี
178. บางกรวย	BANG KRUI	นนทบุรี
179. บางขุนเทียน	BANG KHUN THIAN	ธนบุรี
180. บางเขน	BANG KHEN	พระนครศรีอยุธยา
181. บางคณทิ	BANG KHONTHI	สมุทรสงคราม
182. บางคล้า	BANG KHLA	ฉะเชิงเทรา
183. บางใหญ่	BANG YAI	นนทบุรี
184. บางไทร	BANG SAI	พระนครศรีอยุธยา
185. บางน้ำเปรี้ยว	BANG NAM PRIEO	ฉะเชิงเทรา
186. บางบ่อ	BANG BO	สมุทรปราการ
187. บางบาล	BANG BAN	พระนครศรีอยุธยา
188. บางบัวทอง	BANG BUA THONG	นนทบุรี
189. บางปะกง	BANG PAKONG	ฉะเชิงเทรา
190. บางปะหัน	BANG PAHAN	พระนครศรีอยุธยา
191. บางปะอิน	BANG PA-IN	พระนครศรีอยุธยา
192. บางปลาม้า	BANG PLAMA	สุพรรณบุรี
193. บางปลี	BANG PHLI	สมุทรปราการ
194. บางแพ	BANG PHAE	ราชบุรี

ชื่ออำเภอ	ภาษาอังกฤษ	จังหวัด
195. บางมูลนาก	BANG MUN NAK	พิจิตร
196. บางระกำ	BANG RAKAM	พิษณุโลก
197. บางระจัน	BANG RACHAN	สิงห์บุรี
198. บางรัก	BANG RAK	พระนคร
199. บางละมุง	BANG LAMUNG	ชลบุรี
200. บางเลน	BANG LEN	นครปฐม
201. บางสะพาน	BANG SAPHAN	ประจวบคีรีขันธ์
202. บ้านค่าย	BAN KHAI	ระยอง
203. บ้านตาก	BAN TAK	ตาก
204. บ้านนา	BAN NA	นครนายก
205. บ้านนาสาร	BAN NA SAN	สุราษฎร์ธานี
206. บ้านบึง	BAN BUNG	ชลบุรี
207. บ้านโป่ง	BAN PONG	ราชบุรี
208. บ้านฝ้อ	BAN PHUE	อุดรธานี
209. บ้านไผ่	BAN PHAI	ขอนแก่น
210. บ้านแพง	BAN PHAENG	นครพนม
211. บ้านแพ้ว	BAN PHAEO	สมุทรสาคร
212. บ้านโพธิ์	BAN PHO	ฉะเชิงเทรา
213. บ้านหมอ	BAN MO	สระบุรี
214. บ้านหมี่	BAN MI	กาฬบุรี
215. บ้านไร่	BAN RAI	อุทัยธานี
216. บ้านลาด	BAN LAT	เพชรบุรี
217. บ้านแหลม	BAN LAEM	เพชรบุรี
218. บ้านสร้าง	BAN SANG	ปราจีนบุรี
219. บ้านฮ้อง	BAN HONG	ลำพูน
220. ปาก	PATHIU	ชุมพร
221. เมืองปทุมธานี	PATHUM THANI	ปทุมธานี
222. ปทุมวัน	PATHUM WAN	พระนคร
223. ปะนาเร	PANARE	ปัตตานี
224. ปะเหลียน	PALIAN	ตรัง
225. ประโคนชัย	PRAKHON CHAI	บุรีรัมย์
226. ประจันตคาม	PRACHANTAKHAM	ปราจีนบุรี
227. เมืองประจวบ- คีรีขันธ์	PRACHUAP KHIRI KHAN	ประจวบคีรีขันธ์
228. เมืองปราจีนบุรี	PRACHIN BURI	ปราจีนบุรี
229. ปราสาท	PRASAT	สุรินทร์
230. ปราณบุรี	PRAN BURI	ประจวบคีรีขันธ์
231. ป่าซาง	PA SANG	ลำพูน
232. ป่าโมก	PA MOK	อำนาจทอง
233. ปักธงชัย	PAK THONG CHAI	นครราชสีมา

ชื่ออำเภอ	ภาษาอังกฤษ	จังหวัด
234. ปากเกร็ด	PAK KRET	นนทบุรี
235. ปากท่อ	PAK THO	ราชบุรี
236. ปากหมั้ว	PAK PHANANG	นครศรีธรรมราช
237. ปากพลี	PAK PHLI	นครนายก
238. ปากพูน	PAK PHAYUN	ทักทวง
239. ป่ง	PONG	เขื่องราช
240. ปोंน้ำร้อน	PONG NAM RON	จันทบุรี
241. ป้อมปราบศัตรูพ่าย	POM PRAP SATTRU PHAI	พระนคร
242. เมืองปัตตานี	PATTANI	ปัตตานี
243. ปัว	PUA	น่าน
244. ปาย	PAI	แม่ฮ่องสอน
245. ผักไห่	PHAK HAI	พระนครศรีอยุธยา
246. ฟ่าง	FANG	เชียงใหม่
247. พนมทวน	PHANOM THUAN	กาญจนบุรี
248. พนมไพร	PHANOM PHRAI	ร้อยเอ็ด
249. พนมสารคาม	PHANOM SARAKHAM	ฉะเชิงเทรา
250. พนัสนิคม	PHANAT NIKHOM	ชลบุรี
251. พัทธกษุมิพิสัย	PHAYAKKHAPHUM PHISAI	มหาสารคาม
252. พยุหะคีรี	PHAYUHA KHIRI	นครสวรรค์
253. พะเยา	PHAYAO	เขื่องราช
254. พระโขง	PHRA KHANONG	พระนคร
255. พระนคร	PHRA NAKHON	พระนคร
256. พระประแดง	PHRA PRADAENG	สมุทรปราการ
257. พระนครศรีอยุธยา	PHRA NAKHON SI AYUTTHAYA	พระนครศรีอยุธยา
258. พระพุทธบาท	PHRA PHUTTHABAT	สระบุรี
259. แด	PHON	ขอนแก่น
260. พรรณานิคม	PHANNA NIKHOM	สกลนคร
261. ทาน	PHAN	เขื่องราช
262. ทานทอง	PHAN THONG	ชลบุรี
263. ทวานกระต่าย	PHRAN KRATAI	กำแพงเพชร
264. ทวามบุรี	PHROM BURI	สิงห์บุรี
265. ทวามทิวา	PHROM PHIRAM	พิษณุโลก
266. ทวี	PHRAO	เชียงใหม่
267. เมืองพิจิตร	PHICHIT	พิจิตร
268. นิชัย	PHICHAI	อุดรธานี
269. ภูมัยมหาราช	PHIBUN MANGSAHAN	อุบลราชธานี
270. ภูมัย	PHIMAI	นครราชสีมา

ชื่ออำเภอ	ภาษาอังกฤษ	จังหวัด	ชื่ออำเภอ	ภาษาอังกฤษ	จังหวัด
271. เมืองพิษณุโลก	PHITSANULOK	พิษณุโลก	311. ยะรัง	YARANG	ปัตตานี
272. เมืองพังงา	PHANGNGA	พังงา	312. ยะหริ่ง	YARING	ปัตตานี
273. เมืองพัทลุง	PHATTALUNG	พัทลุง	313. เมืองยะลา	YALA	ยะลา
274. พุนพิน	PHUNPHIN	สุราษฎร์ธานี	314. ยะโสธร	YASOTHON	อุบลราชธานี
275. พุนไธสง	PHUTTHAISONG	บุรีรัมย์	315. ยะหา	YAHA	ยะลา
276. เพ็ญ	PHEN	อุดรธานี	316. ยางตลาด	YANG TALAT	กาฬสินธุ์
277. เมืองเพชรบุรี	PHETCHABURI	เพชรบุรี	317. ยานนาวา	YAN NAWA	พระนครศรีอยุธยา
278. เมืองเพชรบูรณ์	PHETCHABUN	เพชรบูรณ์	318. ยานตาขาว	YAN TA KHAO	ตรัง
279. เมืองแพร่	PHRAE	แพร่	319. ยิงอ	YINGO	นราธิวาส
280. โททะเล	PHOTHALE	พิจิตร	320. ระแงะ	RANGAE	นราธิวาส
281. โทธาราม	PHOTHARAM	ราชบุรี	321. เมืองระนอง	RANONG	ระนอง
282. โท้งทอง	PHO THONG	อ่างทอง	322. ระโนด	RANOT	สงขลา
283. โพนพิสัย	PHON PHISAI	หนองคาย	323. เมืองระยอง	RAYONG	ระยอง
284. โพนทอง	PHON THONG	ร้อยเอ็ด	324. รามัน	RAMAN	ยะลา
285. ภาษี	PHACHI	พระนครศรีอยุธยา	325. ภาษีไสล	RASI SALAI	ศรีสะเกษ
286. ภาษีเจริญ	PHASI CHAROEN	ธนบุรี	326. รือเสาะ	RUSO	นราธิวาส
287. เมืองภูเก็ต	PHUKET	ภูเก็ต	327. รัตภูมิ	RATTAPHUM	สงขลา
288. ภูเขียว	PHU KHIEO	ชัยภูมิ	328. รัตนบุรี	RATANABURI	สุรินทร์
289. ภูเวียง	PHU WIANG	ขอนแก่น	329. เมืองราชบุรี	RATCHABURI	ราชบุรี
290. มโนรมย์	MANOROM	ชัยนาท	330. ราชบุรีบูรณะ	RAT BURANA	ธนบุรี
291. มะขาม	MAKHAM	จันทบุรี	331. ร้องกวาง	RONG KWANG	แพร่
292. มหาชนะชัย	MAHA CHANA CHAI	อุบลราชธานี	332. ร่อนพิบูลย์	RON PHIBUN	นครศรีธรรมราช
293. มหาราช	MAHA RAT	พระนครศรีอยุธยา	333. เมืองร้อยเอ็ด	ROI ET	ร้อยเอ็ด
294. เมืองมหาสารคาม	MAHA SARAKHAM	มหาสารคาม	334. ละงู	LANGU	สตูล
295. มาฮอ	MAYO	ปัตตานี	335. เมืองลพบุรี	LOPBURI	ลพบุรี
296. มินบุรี	MIN BURI	พระนครศรีอยุธยา	336. ลำเล	LAPLAE	อุดรธานี
297. มุกดาหาร	MUKDAHAN	นครพนม	337. หลังสวน	LANG SUAN	ชุมพร
298. แม่จัน	MAE CHAN	เชียงราย	338. หล่มเก่า	LAM KAO	เพชรบูรณ์
299. แม่แจ่ม	MAE CHAM	เชียงใหม่	339. หล่มสัก	LOM SAK	เพชรบูรณ์
300. แม่แตง	MAE TAENG	เชียงใหม่	340. ลาดกระบัง	LAT KRABANG	พระนครศรีอยุธยา
301. แม่ทะ	MAE THA	ลำปาง	341. ลาดบัวหลวง	LAT BUA LUANG	พระนครศรีอยุธยา
302. แม่ระมาด	MAE RAMAT	ตาก	342. ลาดหลุมแก้ว	LAT LUM KAE0	ปทุมธานี
303. แม่ริบ	MAE RIM	เชียงใหม่	343. ลาดยาว	LAT YAO	นครสวรรค์
304. แม่สะเรียง	MAE SARIANG	แม่ฮ่องสอน	344. ลี้	LI	ลำพูน
305. แม่สอด	MAE SOT	ตาก	345. ลอง	LONG	แพร่
306. แม่สาย	MAE SAI	เชียงราย	346. เลิงนกทา	LOENG NOK	THA อุบลราชธานี
307. แม่สรวย	MAE SUAI	เชียงราย	347. เมืองเลย	LOEI	เลย
308. เมืองแม่ฮ่องสอน	MAE HONG SON	แม่ฮ่องสอน	348. และ	LAE	น่าน
309. มัญจาคีรี	MANCHA KHIRI	อุบลราชธานี	349. แดนมงอบ	LAEM NGOP	ตราด
310. ม่วงสามสิบ	MUANGSAMSIP	ขอนแก่น	350. แดมสิงห์	LAEM SING	จันทบุรี

ชื่ออำเภอ	ภาษาอังกฤษ	จังหวัด
351. เมืองลำปาง	LAMPANG	ลำปาง
352. ลำปลายมาศ	LAM PLAI MAT	บุรีรัมย์
353. เมืองลำพูน	LAMPHUN	ลำพูน
354. ลำลูกกา	LAM LUK KA	ปทุมธานี
355. วังทอง	WANG THONG	พิษณุโลก
356. วังน้อย	WANG NOI	พระนครศรีอยุธยา
357. วังสะพุง	WANG SAPHUNG	เลย
358. วัฒนานคร	WATTHANA NAKHON	ปราจีนบุรี
359. วัดโบสถ์	WAT BOT	พิษณุโลก
360. วัดสิงห์	WAT SING	ชัยนาท
361. วานรนิวาส	WANON NIWAT	สกลนคร
362. วาปีปทุม	WAPI PATHUM	มหาสารคาม
363. วารินชำราบ	WARIN CHAMRAP	อุบลราชธานี
364. วาริชภูมิ	WARITCHAPHUM	สกลนคร
365. วิเชียรบุรี	WICHIAN BURI	เพชรบูรณ์
366. วิเศษไชยชาญ	WISET CHAICHAN	อ่างทอง
367. เวียงป่าเป้า	WIANG PA PAO	เชียงราย
368. แวง	WAENG	นราธิวาส
369. ศรีขรรค์	SI KHORAPHUM	สุรินทร์
370. ศรีประจันต์	SI PRACHAN	สุพรรณบุรี
371. ศรีมหาโพธิ์	SI MAHA PHOT	ปราจีนบุรี
372. ศรีราชา	SI RACHA	ชลบุรี
373. เมืองศรีสะเกษ	SI SA KET	ศรีสะเกษ
374. ศรีสัชนาลัย	SI SATCHANALAI	สุโขทัย
375. ศรีสงคราม	SI SONGKHRAM	นครพนม
376. ศรีสำโรง	SI SAMRONG	สุโขทัย
377. เมืองสกลนคร	SAKON NAKHON	สกลนคร
378. สะเดา	SADAO	สงขลา
379. สดึก	SATUK	บุรีรัมย์
380. เมืองสตูล	SATUN	สตูล
381. สะบ้าย้อย	SABA YOI	สงขลา
382. เมืองสระบุรี	SARABURI	สระบุรี
383. เมืองสมุทรปราการ	SAMUT PRAKAN	สมุทรปราการ
384. เมืองสมุทรสาคร	SAMUT SAKHON	สมุทรสาคร
385. เมืองสมุทร- สงคราม	SAMUT SONG- KHRAM	สมุทรสงคราม
386. สว่างแดนดิน	SAWANG DAEN DIN	สกลนคร
387. สวรรคโลก	SAWANKHALOK	สุโขทัย
388. สวี	SAWI	ชุมพร
389. สทิงพระ	SAHATSAKHAN	กาฬสินธุ์

ชื่ออำเภอ	ภาษาอังกฤษ	จังหวัด
390. ตา	SA	น่าน
391. สารภี	SARAPHI	เชียงใหม่
392. สามโคก	SAM KHOK	ปทุมธานี
393. สามง่าม	SAM NGAM	พิจิตร
394. สามชุก	SAM CHUK	สุพรรณบุรี
395. สามพราน	SAM PHRAN	นครปฐม
396. สายบุรี	SAI BURI	ปัตตานี
397. สีเกา	SIKAO	ตรัง
398. สีชล	SICHON	นครศรีธรรมราช
399. สีแก้ว	SIKHU	นครราชสีมา
400. เมืองสุโขทัย	SUKHOTHAI	สุโขทัย
401. เมืองสุพรรณบุรี	SUPHAN BURI	สุพรรณบุรี
402. เมืองสุราษฎร์ธานี	SURAT THANI	สุราษฎร์ธานี
403. เมืองสุรินทร์	SURIN	สุรินทร์
404. สุวรรณภูมิ	SUNANNAPHUM	ร้อยเอ็ด
405. สุโขงปาดิ	SUNGAI PADI	นราธิวาส
406. สุโขงโก-ลก	SUNGAI KOLOK	นราธิวาส
407. เสนา	SENA	พระนครศรีอยุธยา
408. เสดภูมิ	SELAPHUM	ร้อยเอ็ด
409. แสงหา	SAWAENGHA	อ่างทอง
410. เมืองสงขลา	SONGKHLA	สงขลา
411. สังขะ	SANGKHA	สุรินทร์
412. เมืองสิงห์บุรี	SING BURI	สิงห์บุรี
413. สูงเนิน	SUNG NOEN	นครราชสีมา
414. สูงเม่น	SUNG MEN	แพร่
415. สอง	SONG	แพร่
416. สองพี่น้อง	SONG PHI NONG	สุพรรณบุรี
417. สันกำแพง	SAN KAMPHAENG	เชียงใหม่
418. สันป่าตอง	SAN PA TONG	เชียงใหม่
419. สันทราย	SAN SAI	เชียงใหม่
420. สรรคบุรี	SANKHABURI	ชัยนาท
421. สัมพันธวงศ์	SAMPHANTHAWONG	พระนคร
422. สบปราบ	SOP PRAP	ลำปาง
423. สรรพยา	SANPHAYA	ชัยนาท
424. สดทับ	SATTAHIP	ชลบุรี
425. เตาไห	SAO HAI	สระบุรี
426. แก่นกา	HANKHA	ชัยนาท
427. แก้วหิน	HUA-HIN	ประจวบคีรีขันธ์
428. แก้วไทร	HUASAI	นครศรีธรรมราช
429. ทางดง	HANG DONG	เชียงใหม่

ชื่ออำเภอ	ภาษาอังกฤษ	จังหวัด
430. ห้างฉัตร	HANG CHAT	ลำปาง
431. หาดใหญ่	HAT YAI	สงขลา
432. ห้วยยอด	HUAI YOT	ตรัง
433. อนุรักษ์ประเทศ	ARANYAPRATHET	ปราจีนบุรี
434. องครักษ์	ONGKHARAK	นครนายก
435. อินทร์บุรี	IN BURI	สิงห์บุรี
436. อาจสามารถ	AT SAMAT	ร้อยเอ็ด
437. เมืองอ่างทอง	ANG THONG	อ่างทอง
438. อ่าวลึก	AO LUK	กระบี่
439. เมืองอุดรธานี	UDON THANI	อุดรธานี
440. เมืองอุตรดิตถ์	UTTARADIT	อุตรดิตถ์
441. อุทัย	UTHAI	พระนครศรีอยุธยา
442. เมืองอุทัยธานี	UTHAI THANI	อุทัยธานี
443. อุทุมพรพิสัย	UTHUMPHON PHISAI	ศรีสะเกษ
444. เมืองอุบลราชธานี	UBON RATCHATHANI	อุบลราชธานี
445. อุทอง	U THONG	สุพรรณบุรี
446. อำนาจเจริญ	AMNAT CHAROEN	อุบลราชธานี
447. อัมพวา	AMPHAWA	สมุทรสงคราม
448. ฮอด	HOT	เชียงใหม่
449. กระนวน	KRANUAN	ขอนแก่น
450. บ้านเขว้า	BAN KHWAO	ชัยภูมิ
451. แก้งคร้อ	KAENG KHRO	ชัยภูมิ
452. กอนสาร	KHON SAN	ชัยภูมิ
453. สะเมิง	SAMOENG	เชียงใหม่
454. อมก๋อย	OM KOI	เชียงใหม่
455. กลองใหญ่	KHLONG YAI	ตราด
456. สามเงา	SAM NGAO	ตาก
457. ท่าสองยาง	THA SONG YANG	ตาก
458. บางกอกใหญ่	BANGKOK YAI	ธนบุรี
459. หนองแฉม	NONG KHAEM	ธนบุรี
460. ชุมพวง	CHUM PHUANG	นครราชสีมา
461. ปากช่อง	PAK CHONG	นครราชสีมา
462. ลานสะกา	LAN SAKA	นครศรีธรรมราช
463. ท่าช้าง	THA YANG	นครศรีธรรมราช
464. ขนอม	KHANOM	นครศรีธรรมราช
465. เซกา	SEKA	หนองคาย
466. กระสัง	KRASANG	บุรีรัมย์
467. ทับสะแก	THAP SAKAE	ประจวบคีรีขันธ์
468. สระแก้ว	SRA KAE0	ปราจีนบุรี

ชื่ออำเภอ	ภาษาอังกฤษ	จังหวัด
469. บางซ้าย	BANG SAI	พระนครศรีอยุธยา
470. บ้านแพรก	BAN PHRAEK	พระนครศรีอยุธยา
471. วังชัน	WANG CHIN	แพร่
472. กะตุ้	KATHU	ภูเก็ต
473. เชียงยืน	CHIANG YUN	มหาสารคาม
474. จอมบึง	CHOM BUNG	ราชบุรี
475. วังเหนือ	WANG NUA	ลำปาง
476. แม่พริก	MAE PHRIK	ลำปาง
477. แม่ทา	MAE THA	ลำพูน
478. ขุนหาญ	KHUN HAN	ศรีสะเกษ
479. หนองหมู	NONG MU	สระบุรี
480. ท่งเสด็จ	THUNG SALIAM	สุโขทัย
481. พระแสง	PHRASAENG	สุราษฎร์ธานี
482. ตำโรงทาบ	SAMRONG THAP	สุรินทร์
483. ฟากท่า	FAK THA	อุตรดิตถ์
484. บ้านด่าน	BAN DAN	อุบลราชธานี
485. ชานุมาน	CHANUMAN	อุบลราชธานี
486. บุนทาริก	BUNTHARIK	อุบลราชธานี
487. พนา	PHANA	อุบลราชธานี
488. อัมผาง	UMPHANG	ตาก
489. ศรีเชียงใหม่	SI CHIANG MAI	หนองคาย

รายชื่อกิ่งอำเภอในประเทศไทย

กิ่งอำเภอ	ขึ้นในปกครองอำเภอ	จังหวัด
1. กะเปอร์ KAPOE	เมืองระนอง	ระนอง
2. เกาะคอเขา KO KHO KHAO	ตะกั่วป่า	พังงา
3. เกาะขาว KO YAO	เมืองพังงา	พังงา
4. เกาะสี่ช้าง KO SICHANG	ศรีราชา	ชลบุรี
5. ท่งหว้า THUNG WA	ละงู	สตูล
6. ไทรโยก SAI YOK	เมืองกาญจนบุรี	กาญจนบุรี
7. บ่อพลอย BO PHLOI	เมืองกาญจนบุรี	กาญจนบุรี
8. บ้านกรวด BAN KRUA	ประโคนชัย	บุรีรัมย์
9. บ้านด่านลานหอย BANDANLANHOI	เมืองสุโขทัย	สุโขทัย
10. พนม PHANOM	ท่าขนอน	สุราษฎร์ธานี
11. พะโต๊ะ PHATO	หลังสวน	ชุมพร
12. ละอุ่น LA—UN	เมืองระนอง	ระนอง
13. วัดเพลง WAT PHLENG	ปากท่อ	ราชบุรี
14. ศรีสวัสดิ์ SI SAWAT	เมืองกาญจนบุรี	กาญจนบุรี
15. สังขละ SANGKHLA	ทองผาภูมิ	กาญจนบุรี

กิ่งอำเภอ	ชั้นในปกครอง	จังหวัด
16. ขามทะเลสอ KHAM THALE SO	สูงเนิน	นครราชสีมา
17. บ้านดุง BAN DUNG	หนองหาร	อุดรธานี
18. หนองเรือ NONG RUA	เมืองขอนแก่น	ขอนแก่น

กิ่งอำเภอ	ชั้นในปกครอง	จังหวัด
19. คาพระยา TA PHRAYA	อรัญประเทศ	ปราจีนบุรี
20. กุยบุรี KUI BURI	เมืองประจวบคีรีขันธ์	ประจวบคีรีขันธ์
21. นาเชือก NA CHUAK	บรบือ	มหาสารคาม (จันทร์)

บทที่ 15

เอกสารอ้างอิงในการเขียนตำรา

- 1) Agricultural Statistics of Thailand 1957—1958, Board of Investment, Mansion 2, Rajdamnern Avenue, Bangkok, Thailand.
- 2) A Public Development Program for Thailand, Published for The International Bank for Reconstruction and Development by The Johns Hopkins Press, Baltimore, U.S.A.
- 3) Economic Change in Thailand Since 1850, James C. Ingram, Standford University Press, Standford, California, 1954.
- 4) Economic Solution Through Crop Improvement, by Sukhum Thirawat, The Bangkok Post, Tuesday, January 12, 1960.
- 5) Thailand, Its People, Its Society, Its Culture by Wendell Blanchard and Others, Human Relations Area Files, Inc., New Haven, Connecticut.
- 6) Tourism in Thailand, Tourist Organization of Thailand, September 1961.
- 7) Siam, Nature and Industry, Issued by The Ministry of Commerce and Communications, Bangkok, 1930.
- 8) Reconnaissance of The Geology and Ground Water of The Khorat Plateau, Thailand, by P.E. Lamoreaux, Jumchet Charaljavanaphet, Nitiphat Jalichandra, Phong Phan Na Chiangmai, Din Bunnag, Adul Thavisri, and Chumphon Rakprathum, United States Government Printing Office, Washington, 1958.
- 9) Geological Reconnaissance of The Mineral Deposits of Thailand, Geological Survey Bulletin 984, by Glen F. Brown, Saman Buravas, Jumchet Charaljavanaphet, Nitiphat Jalichandra, William D. Johnston, Jr., Vija Sresthaputra, and George C. Taylor, Jr., United States Government Printing Office, Washington, 1951.
- 10) Report of The FAO Mission for Siam, Food and Agriculture Organization of The United Nations, Washington, U.S.A., September 1948.
- 11) Conservation of Natural Resources; Editor Guy-Harold Smith, John Willey & Sons, Inc., New York, 1950.
- 12) Thailand Past and Present; Published by The Publicity Committee, Ninth Pacific Science Congress, Bangkok, B.E. 2500 (1957).
- 13) Brief Description of Hydrologic Features of River Basins in Thailand, Survey Division, Hydrology Section, Royal Irrigation Department, Bangkok, Thailand.
- 14) Some Commercial Timbers of Thailand by Khid Suvarnasuddhi, Royal Forest Department, Thailand, 1950.
- 15) The Forests of Thailand and Forestry Programs, Compiled by Krit Samaphuddhi, Royal Forest Department, Bangkok, Thailand, 1955.
- 16) Preliminary Study of The Sea Turtles in The Gulf of Thailand by Comdr. A. Penypol, R.T.N., Hydrographic Department, Royal Thai Navy, November, 1957.
- 17) Thailand Nature and Industry; Flora and Vegetation, Fauna, Issued by The Department of Commercial Intelligence, Ministry of Economic Affairs, Bangkok, 1953.
- 18) Thailand Nature and Industry; Physical Features; Geology, Climate; Issued by The Department of Commercial Intelligence, Ministry of Commerce, Bangkok, 1951.
- 19) Teak in Thailand by S. Mahaphol, Royal Forest Department, Ministry of Agriculture, Bangkok, Thailand, 1954.
- 20) Thailand Population Census, 1960 Changwad Series, Statistical Office, National Economic Development Board, Bangkok, Thailand.
- 21) Exportable Products of Thailand, A Publication of The Commercial Intelligence Department, Bangkok, Thailand, July 1956.
- 22) เอกสารชุดแนะนำสินค้า เรื่องแร่ต่างๆ, กรมสนเทศ, กระทรวงเศรษฐกิจ, ตุลาคม 2499
- 23) สินค้าพืชผล ของประเทศไทย (เล่ม 1), กรมสนเทศ, กระทรวงเศรษฐกิจ, มิถุนายน 2498
- 24) สินค้าพืชผล ของประเทศไทย (เล่ม 2), กรมสนเทศ, กระทรวงเศรษฐกิจ, มีนาคม 2499
- 25) แผนที่ชุดภูมิศาสตร์ไทย เรียบเรียงโดย พ.ศ. พูนพล อาสนจินดา S.M., และนางมานี ธรรมครองอาคม M.A., พิมพ์ที่โรงพิมพ์ที่กรุงสุภา พระนคร, พ.ศ. 2500
- 26) ความรู้ย่อๆเกี่ยวกับครั้ง กรมป่าไม้, ม.ก. 2499
- 27) ทรัพยากรของโลก, หัวข้อของการบรรยาย พุทธศักราช 2503, โดย พันตรี พูนพล อาสนจินดา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- 28) แบบเรียนเขียนแผนที่สยาม โดยพระสอนถุกะบอบ, พฤษภาคม พ.ศ. 2479
- 29) เล่นแร่แปรธาตุ โดยกรมโลหกิจ, กรกฎาคม พ.ศ. 2500
- 30) แอตลาสภูมิศาสตร์มัธยมต้น โดย พ.ศ. พูนพล อาสนจินดา ไทยวัฒนาพานิช พระนคร
- 31) หนังสือภูมิศาสตร์ชั้นมัธยมปีที่ 6 โดย นายเจริญ ไชยชนะ แบบเรียนของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2497
- 32) เศรษฐกิจการค้าข้าวของไทย โดย ไชยวงศ์ ชูชาติ Ph.D., แพทย์พิทยา, สิงหาคม 2503

วรรณคดีตำราและพจนานุกรม ที่เหมาะสำหรับห้องสมุด นักศึกษาที่ต้องการความรู้ และความก้าวหน้า คือ:-

1020003125

สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู	ประกอบ กรวรรณสุท	๒๘.๐๐	บาท
แคลคูลัสและเรขาคณิตวิเคราะห์	ม.ร.ว. พรหมพงศ์สนิท สนิทวงศ์	๓๕.๐๐	บาท
วิวัฒนาการ การปกครองของจีน	เขียน ธีระวิทย์	๓๐.๐๐	บาท
ประวัติศาสตร์โลกสมัยโบราณ-สมัยกลาง	ม.ร.ว. แสงใส เกษมศรี	๔๐.๐๐	บาท
ประวัติวรรณคดีไทย	เปลื้อง ณ นคร		บาท
ปัญหาสังคม	ประสพ หลักศิ		บาท
จิตวิทยาประยุกต์	ม.ล. กุ้ย ชุมสา		บาท
จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน	ม.ล. กุ้ย ชุมสา		บาท
จิตวิทยาฉบับสมบูรณ์	ดร. กมล เกาพิ		บาท
คำรดาอรูป	สนั่น ปัทมทิน		บาท
พิธีกรรม และลัทธิประเพณี	แปลก สนธิรักษ์		บาท
พจนานุกรม บาลี-ไทย	แปลก สนธิรักษ์		บาท
ศัพทศาสตร์	แปลก สนธิรักษ์	๑๒.๐๐	บาท
คำสรวลศรีปราชญ์	นายคำรา ณ เมืองไค้	๓๕.๐๐	บาท
พระลออลิลิต	ฉันทิชย์ กระแสสินธุ์	๖๘.๐๐	บาท
เล่าเรื่อง พระอภัยมณี	นายคำรา ณ เมืองไค้	๖๕.๐๐	บาท
เล่าเรื่อง ขุนช้าง-ขุนแผน	นายคำรา ณ เมืองไค้-กาญจนาคพันธุ์	๔๐.๐๐	บาท
เล่าเรื่อง อิเหนา	เอื้อ บุษปะเกษ หงสกุล	๔๐.๐๐	บาท
วิชาการประพันธ์	เปลื้อง ณ นคร	๗๕.๐๐	บาท
เรื่องความชั้นสูง	เปลื้อง ณ นคร	๑๕.๐๐	บาท
ตัวอย่างเรื่องความ และข้อความ	หลวงสำเร็จวรรณกิจ	๑๕.๐๐	บาท
หลักภาษาไทย	พระยาอุปกิตศิลปสาร	๔๕.๐๐	บาท
นามานุกรม ขุนช้าง-ขุนแผน	ประจักษ์ ประภาพิตยาคาร	๒๘.๐๐	บาท
ภาษาไทยของท่าน	เปลื้อง ณ นคร	๒๐.๐๐	บาท
พจนานุกรม ฝรั่งเศส-ไทย	พระวิกรมวิรัชชพากย์	๖๕.๐๐	บาท
ศัพท์หมวด อังกฤษ-ไทย	กมล จาคะเสมอ	๖๐.๐๐	บาท
Dictionary English-Thai	สอ เสถบุตร	๓๕๐.๐๐	บาท
Dictionary Thai-English	สอ เสถบุตร	๓๕๐.๐๐	บาท

ติดต่อและสั่งซื้อได้ที่

ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ไทยวัฒนาพานิช ๕๕๕ ถนนไมตรีจิต พระนคร โทร. ๒๐๑๑๔, ๒๐๑๐๗, ๒๔๒๔๑

